

Prezes Rady Ministrów

Mateusz Morawiecki

Warszawa, dnia /elektroniczny znacznik czasu/

RM-0610-174-22
UC73

Pani Elżbieta WITEK
Marszałek Sejmu

Szanowna Pani Marszałek,

na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przedstawiam Sejmowi projekt ustawy o zmianie ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej oraz niektórych innych ustaw.

Projekt ma na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej.

Projekt został notyfikowany Komisji Europejskiej 31 stycznia 2023 r. pod numerem 2023/42/PL.

Do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Klimatu i Środowiska.

Z poważaniem
Mateusz Morawiecki
/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

Do wiadomości:
wnioskodawca

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej oraz niektórych innych ustaw^{1), 2), 3)}

Art. 1. W ustawie z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1903) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 1 w ust. 1:
 - a) pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) obowiązki przedsiębiorców wprowadzających do obrotu produkty”,
 - b) w pkt 3 dodaje się przecinek i dodaje się pkt 4 w brzmieniu:

„4) środki służące ochronie środowiska i ochronie życia ludzi przez zapobieganie niekorzystnemu wpływowi niektórych produktów z tworzyw sztucznych, w szczególności na środowisko wodne i na zdrowie człowieka, oraz zmniejszanie tego wpływu”;
- 2) w art. 2:
 - a) pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) imporcie produktów – rozumie się przez to przywóz produktów z terytorium państwa niebędącego państwem członkowskim Unii Europejskiej w celu wprowadzenia do obrotu;”,
 - b) po pkt 4 dodaje się pkt 4a i 4b w brzmieniu:

¹⁾ Niniejsza ustawa w zakresie swojej regulacji wdraża dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 z dnia 5 czerwca 2019 r. w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko (Dz. Urz. UE L 155 z 12.06.2019, str. 1).

²⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, ustawę z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej, ustawę z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, ustawę z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach, ustawę z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, ustawę z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne oraz ustawę z dnia 7 lipca 2022 r. o zmianie ustawy – Prawo wodne oraz niektórych innych ustaw.

³⁾ Niniejsza ustawa została notyfikowana Komisji Europejskiej w dniu 31 stycznia 2023 r. pod numerem 2023/42/PL, zgodnie z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597), które wdraża postanowienia dyrektywy (UE) 2015/1535 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 września 2015 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz. Urz. UE L 241 z 17.09.2015, str. 1).

- „4a) narzędziach połowowych – rozumie się przez to sprzęt wykorzystywany w rybołówstwie lub akwakulturze w celu lokalizowania, chwytania lub hodowli żywych zasobów morza oraz sprzęt pływający na powierzchni morza i stosowany do wabienia i chwytania lub hodowli żywych zasobów morza;
- 4b) narzędziach połowowych stanowiących odpady – rozumie się przez to narzędzia połowowe, które stały się odpadami w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2022 r. poz. 699, 1250, 1726, 2127 i 2722), w tym wszelkie oddzielne elementy, substancje lub materiały, które w momencie porzucenia lub utraty takich narzędzi połowowych stanowiły ich część lub były do nich przymocowane;”;
- c) po pkt 8 dodaje się pkt 8a i 8b w brzmieniu:
 - „8a) oksydegradowalnym tworzywie sztucznym – rozumie się przez to materiały z tworzyw sztucznych zawierające dodatki, które pod wpływem utleniania prowadzą do rozpadu tych materiałów na mikrofragmenty lub do ich rozkładu chemicznego;
 - 8b) opakowaniu – rozumie się przez to opakowanie w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz. U. z 2020 r. poz. 1114 oraz z 2021 r. poz. 2151);”;
- d) pkt 9a–9c otrzymują brzmienie:
 - „9a) posiadaczu odpadów – rozumie się przez to posiadacza odpadów w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 19 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach;
 - 9b) przedsiębiorcy – rozumie się przez to przedsiębiorcę w rozumieniu art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2021 r. poz. 162 i 2105 oraz z 2022 r. poz. 24, 974 i 1570), który importuje produkty, dokonuje wewnątrzwspólnotowego nabycia produktów lub wytwarza produkty i wprowadza je do obrotu, z wyłączeniem przedsiębiorcy wprowadzającego do obrotu narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne i prowadzącego działalność połowową w rozumieniu art. 4 pkt 28 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniającego rozporządzenia Rady (WE) nr 1954/2003 i (WE) nr 1224/2009 oraz uchylającego rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 i (WE) nr 639/2004 oraz decyzję Rady 2004/585/WE

(Dz. Urz. UE L 354 z 28.12.2013, str. 22, z późn. zm.⁴⁾), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 1380/2013”; przez przedsiębiorcę rozumie się w szczególności wprowadzającego do obrotu produkty pod własnym oznaczeniem rozumianym jako znak towarowy, o którym mowa w art. 120 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2021 r. poz. 324 oraz z 2022 r. poz. 2185), lub pod własnym imieniem i nazwiskiem lub nazwą, których to produktów wytworzenie zlecił innemu przedsiębiorcy;

9c) produktach – rozumie się przez to:

- a) produkty zaliczone do rodzajów produktów wymienionych w załączniku nr 4a do ustawy, w tym te z nich, które stanowią część składową lub przynależność produktów stanowiących przedmiot importu produktów lub wewnątrzwspólnotowego nabycia produktów,
- b) produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w załącznikach nr 6–10 do ustawy,
- c) narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne;”

e) po pkt 9c dodaje się pkt 9d i 9e w brzmieniu:

„9d) producencie – rozumie się przez to:

- a) osobę fizyczną, jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej oraz osobę prawną mające miejsce zamieszkania lub siedzibę na terytorium innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub państwa niebędącego państwem członkowskim Unii Europejskiej, które zajmują się zawodowo sprzedażą produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych lub narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne na terytorium kraju bez względu na wykorzystywaną technikę sprzedaży, w tym za pomocą umów zawieranych na odległość w rozumieniu art. 2 pkt 7 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniającej dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz

⁴⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 354 z 28.12.2013, str. 86, Dz. Urz. UE L 133 z 29.05.2015, str. 1, Dz. Urz. UE L 302 z 17.11.2017, str. 1, Dz. Urz. UE L 122 z 17.05.2018, str. 35 oraz Dz. Urz. UE L 198 z 25.07.2019, str. 105.

uchylającej dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 304 z 22.11.2011, str. 64, z późn. zm.⁵⁾),

- b) osobę fizyczną, jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej oraz osobę prawną mające miejsce zamieszkania lub siedzibę na terytorium kraju, które zajmują się zawodowo w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej sprzedażą bezpośrednio prywatnym gospodarstwom domowym lub użytkownikom niebędącym prywatnymi gospodarstwami domowymi, za pomocą umów zawieranych na odległość w rozumieniu art. 2 pkt 7 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniającej dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającej dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, napełnionych produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych lub narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne, niebędące osobą prowadzącą działalność połowową w rozumieniu w art. 4 pkt 28 rozporządzenia nr 1380/2013;
- 9e) produkcie jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych – rozumie się przez to produkt, który jest w całości lub w części wykonany z tworzyw sztucznych i który nie został przeznaczony, zaprojektowany ani wprowadzony do obrotu, tak aby osiągnąć w ramach jego cyklu życia wielokrotne użycie przez zwrócenie go w celu powtórnego napełnienia lub ponownego użycia do tego samego celu, do którego był pierwotnie przeznaczony;”;
- f) pkt 11 otrzymuje brzmienie:
„11) regeneracji olejów odpadowych – rozumie się przez to regenerację w rozumieniu art. 91 ust. 5 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach;”;
- g) po pkt 11a dodaje się pkt 11aa–11ac w brzmieniu:
„11aa) tworzywie sztucznym – rozumie się przez to materiał składający się z polimeru w rozumieniu art. 3 pkt 5 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006

⁵⁾ Zmiany wymienionej dyrektywy zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 326 z 11.12.2015, str. 1, Dz. Urz. UE L 328 z 18.12.2019, str. 7 oraz Dz. Urz. UE L 270 z 24.10.2019, str. 126.

Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniającego dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz. Urz. UE L 396 z 30.12.2006, str. 1, z późn. zm.⁶⁾), do którego mogły zostać dodane dodatki lub inne substancje i który może funkcjonować jako główny składnik strukturalny produktów końcowych, z wyjątkiem polimerów naturalnych, które nie zostały chemicznie zmodyfikowane;

11ab) tworzywie sztucznym ulegającym biodegradacji – rozumie się przez to tworzywo sztuczne zdolne do fizycznego lub biologicznego rozkładu prowadzącego ostatecznie do jego rozkładu na dwutlenek węgla (CO₂),

⁶⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 136 z 29.05.2007, str. 3, Dz. Urz. UE L 304 z 22.11.2007, str. 1, Dz. Urz. UE L 141 z 31.05.2008, str. 22, Dz. Urz. UE L 268 z 09.10.2008, str. 14, Dz. Urz. UE L 353 z 31.12.2008, str. 1, Dz. Urz. UE L 36 z 05.02.2009, str. 84, Dz. Urz. UE L 46 z 17.02.2009, str. 3, Dz. Urz. UE L 164 z 26.06.2009, str. 7, Dz. Urz. UE L 86 z 01.04.2010, str. 7, Dz. Urz. UE L 118 z 12.05.2010, str. 89, Dz. Urz. UE L 133 z 31.05.2010, str. 1, Dz. Urz. UE L 260 z 02.10.2010, str. 22, Dz. Urz. UE L 44 z 18.02.2011, str. 2, Dz. Urz. UE L 49 z 24.02.2011, str. 52, Dz. Urz. UE L 58 z 03.03.2011, str. 27, Dz. Urz. UE L 69 z 16.03.2011, str. 3 i 7, Dz. Urz. UE L 101 z 15.04.2011, str. 12, Dz. Urz. UE L 134 z 21.05.2011, str. 2, Dz. Urz. UE L 136 z 24.05.2011, str. 105, Dz. Urz. UE L 37 z 10.02.2012, str. 1, Dz. Urz. UE L 41 z 15.02.2012, str. 1, Dz. Urz. UE L 128 z 16.05.2012, str. 1, Dz. Urz. UE L 252 z 19.09.2012, str. 1 i 4, Dz. Urz. UE L 253 z 20.09.2012, str. 1 i 5, Dz. Urz. UE L 43 z 14.02.2013, str. 24, Dz. Urz. UE L 108 z 18.04.2013, str. 1, Dz. Urz. UE L 158 z 10.06.2013, str. 1, Dz. Urz. UE L 328 z 07.12.2013, str. 69, Dz. Urz. UE L 90 z 26.03.2014, str. 1, Dz. Urz. UE L 93 z 28.03.2014, str. 24, Dz. Urz. UE L 136 z 09.05.2014, str. 19, Dz. Urz. UE L 244 z 19.08.2014, str. 6, Dz. Urz. UE L 331 z 18.11.2014, str. 41, Dz. Urz. UE L 50 z 21.02.2015, str. 1, Dz. Urz. UE L 58 z 03.03.2015, str. 43, Dz. Urz. UE L 104 z 23.04.2015, str. 2, Dz. Urz. UE L 132 z 29.05.2015, str. 8, Dz. Urz. UE L 233 z 05.09.2015, str. 2, Dz. Urz. UE L 9 z 14.01.2016, str. 1, Dz. Urz. UE L 40 z 17.02.2016, str. 5, Dz. Urz. UE L 144 z 01.06.2016, str. 27, Dz. Urz. UE L 165 z 23.06.2016, str. 4, Dz. Urz. UE L 166 z 24.06.2016, str. 1, Dz. Urz. UE L 255 z 21.09.2016, str. 14, Dz. Urz. UE L 337 z 13.12.2016, str. 3, Dz. Urz. UE L 12 z 17.01.2017, str. 97, Dz. Urz. UE L 35 z 10.02.2017, str. 6, Dz. Urz. UE L 104 z 20.04.2017, str. 8, Dz. Urz. UE L 150 z 14.06.2017, str. 7 i 14, Dz. Urz. UE L 224 z 31.08.2017, str. 110, Dz. Urz. UE L 6 z 11.01.2018, str. 45, Dz. Urz. UE L 99 z 19.04.2018, str. 3 i 7, Dz. Urz. UE L 102 z 23.04.2018, str. 99, Dz. Urz. UE L 114 z 04.05.2018, str. 4, Dz. Urz. UE L 249 z 04.10.2018, str. 18 i 19, Dz. Urz. UE L 256 z 12.10.2018, str. 1, Dz. Urz. UE L 308 z 04.12.2018, str. 1, Dz. Urz. UE L 322 z 18.12.2018, str. 14, Dz. Urz. UE L 154 z 12.06.2019, str. 37, Dz. Urz. UE L 186 z 11.07.2019, str. 1, Dz. Urz. UE L 259 z 10.10.2019, str. 9, Dz. Urz. UE L 35 z 07.02.2020, str. 1, Dz. Urz. UE L 110 z 08.04.2020, str. 1, Dz. Urz. UE L 141 z 05.05.2020, str. 37, Dz. Urz. UE L 203 z 26.06.2020, str. 28, Dz. Urz. UE L 252 z 04.08.2020, str. 24, Dz. Urz. UE L 423 z 15.12.2020, str. 6, Dz. Urz. UE L 425 z 16.12.2020, str. 3, Dz. Urz. UE L 431 z 21.12.2020, str. 38, Dz. Urz. UE L 24 z 26.01.2021, str. 19, Dz. Urz. UE L 216 z 18.06.2021, str. 121, Dz. Urz. UE L 259 z 21.07.2021, str. 1, Dz. Urz. UE L 282 z 05.08.2021, str. 29, Dz. Urz. UE L 415 z 22.11.2021, str. 16, Dz. Urz. UE L 418 z 24.11.2021, str. 6, Dz. Urz. UE L 446 z 14.12.2021, str. 34, Dz. Urz. UE L 83 z 10.03.2022, str. 64, Dz. Urz. UE L 98 z 25.03.2022, str. 38 oraz Dz. Urz. UE L 112 z 11.04.2022, str. 6.

biomasę i wodę, które, zgodnie z normami zharmonizowanymi, o których mowa w art. 2 pkt 1 lit. b rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1025/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie normalizacji europejskiej, zmieniającego dyrektywy Rady 89/686/EWG i 93/15/EWG oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 94/9/WE, 94/25/WE, 95/16/WE, 97/23/WE, 98/34/WE, 2004/22/WE, 2007/23/WE, 2009/23/WE i 2009/105/WE oraz uchylającego decyzję Rady 87/95/EWG i decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1673/2006/WE (Dz. Urz. UE L 316 z 14.11.2012, str. 12, z późn. zm.⁷⁾), dotyczącymi opakowań nadaje się do odzysku przez kompostowanie i fermentację beztlenową;

11ac) użytkownika końcowym – rozumie się przez to podmiot nabywający produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, opakowania jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych lub napoje lub żywność w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych w celu ich wykorzystania na potrzeby własne, bez dalszej odsprzedaży;”;

h) pkt 11f otrzymuje brzmienie:

„11f) wewnątrzwspólnotowym nabyciu produktów – rozumie się przez to przywóz produktów z terytorium innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej w celu wprowadzenia do obrotu;”;

i) pkt 12a otrzymuje brzmienie:

„12a) wprowadzaniu do obrotu – rozumie się przez to pierwsze dostarczenie produktu na terytorium kraju w ramach działalności gospodarczej, odpłatnie albo nieodpłatnie, do celów dystrybucji, konsumpcji, stosowania lub użytkowania, w tym na potrzeby własne;”;

j) po pkt 12a dodaje się pkt 12b w brzmieniu:

„12b) wyrobach tytoniowych – rozumie się przez to wyroby tytoniowe w rozumieniu art. 2 pkt 48 ustawy z dnia 9 listopada 1995 r. o ochronie zdrowia przed następstwami używania tytoniu i wyrobów tytoniowych (Dz. U. z 2021 r. poz. 276 oraz z 2022 r. poz. 1855).”;

3) w rozdziale 1 po art. 2 dodaje się art. 2a w brzmieniu:

„Art. 2a. 1. Wprowadzenie do obrotu następuje w dniu:

⁷⁾ Zmiana wymienionego rozporządzenia została ogłoszona w Dz. Urz. UE L 241 z 17.09.2015, str. 1.

- 1) wydania produktu z magazynu albo przekazania go osobie trzeciej – w przypadku produktu wytworzonego na terytorium kraju;
- 2) wystawienia faktury potwierdzającej przywóz produktu na terytorium kraju z terytorium innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej albo dokumentu celnego potwierdzającego przywóz produktu na terytorium kraju z terytorium państwa niebędącego państwem członkowskim Unii Europejskiej;
- 3) przywozu produktu na terytorium kraju w celu wprowadzenia do obrotu.

2. Jeżeli terminy, o których mowa w ust. 1, nie są zbieżne, za dzień wprowadzenia do obrotu uważa się dzień, w którym wprowadzenie do obrotu nastąpiło wcześniej.

3. Ciężar udowodnienia, że wprowadzenie do obrotu nie nastąpiło albo nastąpiło w dniu innym niż określony w ust. 1, spoczywa na przedsiębiorcy wprowadzającym do obrotu produkty.”;

4) w art. 3:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Przedsiębiorca jest obowiązany do zapewnienia odzysku, a w szczególności recyklingu, odpadów takiego samego rodzaju jak odpady powstałe z produktów wymienionych w załączniku nr 4a do ustawy wprowadzonych przez niego do obrotu.”,

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Poziom odzysku i recyklingu odpadów powstałych w danym roku kalendarzowym z produktów wymienionych w załączniku nr 4a do ustawy stanowi wyrażona w procentach wartość ilorazu masy odpadów powstałych z tych produktów poddanych odpowiednio odzyskowi lub recyklingowi w tym roku kalendarzowym oraz masy tych produktów wprowadzonych do obrotu w poprzednim roku kalendarzowym, a w przypadku przedsiębiorcy, który w poprzednim roku kalendarzowym nie wprowadzał do obrotu produktów wymienionych w załączniku nr 4a do ustawy – w stosunku do masy tych produktów wprowadzonych do obrotu w danym roku kalendarzowym.”,

c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Masę produktów wprowadzonych do obrotu ustala się na podstawie dodatkowej ewidencji prowadzonej zgodnie z art. 11.”,

d) uchyla się ust. 5–7,

e) ust. 9–10 otrzymują brzmienie:

„9. Przy obliczaniu osiągniętych poziomów odzysku przez danego przedsiębiorcę do masy odpadów powstałych z produktów wymienionych w załączniku nr 4a do ustawy, poddanych odzyskowi dodaje się masę:

- 1) opon zebranych i zregenerowanych (bieżnikowanych) na terytorium kraju;
- 2) olejów bazowych pochodzących z regeneracji zebranych na terytorium kraju olejów odpadowych zużytych do wytworzenia wprowadzonych do obrotu olejów smarowych, z zastrzeżeniem spełnienia warunków określonych w ust. 12 oraz w przepisach wydanych na podstawie ust. 13.

9a. Przy obliczaniu osiągniętych poziomów odzysku odpadów powstałych z produktów wymienionych w załączniku nr 4a do ustawy do odzysku zalicza się procesy R1–R9 i R13 wymienione w załączniku nr 1 do ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach.

9b. Przy obliczaniu osiągniętych poziomów recyklingu odpadów powstałych z produktów wymienionych w załączniku nr 4a do ustawy do recyklingu zalicza się procesy R2–R9 wymienione w załączniku nr 1 do ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach.

10. Przy obliczaniu osiągniętych poziomów recyklingu przez danego przedsiębiorcę do masy olejów odpadowych poddanych recyklingowi dodaje się masę olejów bazowych pochodzących z regeneracji zebranych na terytorium kraju olejów odpadowych zużytych do wytworzenia wprowadzonych do obrotu olejów smarowych, z zastrzeżeniem spełnienia warunków określonych w ust. 12 oraz w przepisach wydanych na podstawie ust. 13.”,

f) ust. 11a otrzymuje brzmienie:

„11a. Przy obliczaniu poziomu odzysku i recyklingu odpadów powstałych z produktów do masy wprowadzonych do obrotu produktów nie wlicza się produktów, które zostały wywiezione z terytorium kraju w drodze eksportu lub wewnątrzspółnotowej dostawy dokonanych przez przedsiębiorcę innego niż przedsiębiorca wprowadzający do obrotu te produkty, na podstawie dokumentów potwierdzających eksport lub wewnątrzspółnotową dostawę tych produktów.”,

g) ust. 11d otrzymuje brzmienie:

„11d. Przy obliczaniu poziomu odzysku i recyklingu odpadów powstałych z produktów do masy wprowadzonych do obrotu produktów nie wlicza się produktów,

które przedsiębiorca w danym roku kalendarzowym wprowadził do obrotu w drodze importu lub wewnątrzwspólnotowego nabycia, a następnie w tym samym roku kalendarzowym wywiózł z kraju w drodze eksportu lub wewnątrzwspólnotowej dostawy, na podstawie dokumentów potwierdzających eksport lub wewnątrzwspólnotową dostawę tych produktów.”;

5) po art. 3a dodaje się art. 3b–3o w brzmieniu:

„Art. 3b. 1. Przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu detalicznego, jednostkę handlu hurtowego lub jednostkę gastronomiczną, w których są oferowane produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w załączniku nr 6 do ustawy będące opakowaniami lub napoje lub żywność pakowane przez tego przedsiębiorcę w te produkty, jest obowiązany do pobrania opłaty od użytkownika końcowego nabywającego te produkty lub napoje lub żywność w tych produktach, zwanej dalej „opłatą”.

2. Do pobrania opłaty jest również obowiązany przedsiębiorca pakujący i oferujący – za pomocą urządzenia vendingowego, w tym umieszczonego także w miejscach innych niż jednostki handlu detalicznego, jednostki handlu hurtowego lub jednostki gastronomiczne – napoje lub żywność w produktach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy będących opakowaniami.

3. Przedsiębiorca, o którym mowa w ust. 1, jest obowiązany do zapewnienia dostępności opakowań alternatywnych do produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy będących opakowaniami, wytworzonych z materiałów innych niż tworzywa sztuczne, w tym innych niż tworzywa sztuczne ulegające biodegradacji, lub dostępności opakowań wielokrotnego użytku.

4. Nadzór nad przestrzeganiem przepisów ust. 1–3 sprawuje Inspekcja Handlowa na podstawie ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706).

Art. 3c. 1. Maksymalna stawka opłaty za sztukę produktu jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionego w załączniku nr 6 do ustawy będącego opakowaniem wynosi 1 zł.

2. Minister właściwy do spraw klimatu w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych oraz ministrem właściwym do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, stawki opłaty za sztukę produktu jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionego w załączniku nr 6 do ustawy będącego opakowaniem, kierując się koniecznością trwałego zmniejszenia zużycia tych produktów

oraz mając na uwadze negatywny wpływ tworzyw sztucznych na środowisko, a także akceptowalny społecznie poziom stawki opłaty.

Art. 3d. Przedsiębiorcy, o których mowa w art. 3b ust. 1 i 2, wnoszą pobraną opłatę na odrębny rachunek bankowy prowadzony przez marszałka województwa właściwego ze względu na miejsce jej pobrania, w terminie do dnia 15 marca roku następującego po roku kalendarzowym, w którym została pobrana.

Art. 3e. 1. W przypadku gdy przedsiębiorcy, o których mowa w art. 3b ust. 1 i 2, nie wnieśli opłaty albo wnieśli opłatę niższą od należnej, marszałek województwa określa, w drodze decyzji, wysokość zaległości z tytułu tej opłaty, stosując stawkę opłaty z roku kalendarzowego, w którym dany przedsiębiorca był obowiązany do pobrania opłaty.

2. W przypadku niewykonania decyzji, o której mowa w ust. 1, marszałek województwa ustala, w drodze decyzji, dodatkową opłatę w wysokości odpowiadającej 50% kwoty niewniesionej opłaty.

3. Termin uiszczenia zaległości, o której mowa w ust. 1, i termin uiszczenia dodatkowej opłaty, o której mowa w ust. 2, wynosi 14 dni od dnia, w którym decyzje ustalające ich wysokość stały się ostateczne.

Art. 3f. 1. Marszałek województwa prowadzi odrębny rachunek bankowy w celu gromadzenia i przekazywania wpływów z tytułu opłaty, opłaty, o której mowa w art. 3e ust. 1, oraz dodatkowej opłaty, o której mowa w art. 3e ust. 2.

2. Wpływy z tytułu opłaty, opłaty, o której mowa w art. 3e ust. 1, oraz dodatkowej opłaty, o której mowa w art. 3e ust. 2, powiększone o przychody z oprocentowania rachunku bankowego i pomniejszone o dochody, o których mowa w ust. 3, marszałek województwa przekazuje na rachunek bankowy Narodowego Funduszu w terminie 30 dni po upływie każdego kwartału.

3. Wpływy z tytułu opłaty, opłaty, o której mowa w art. 3e ust. 1, oraz dodatkowej opłaty, o której mowa w art. 3e ust. 2, stanowią w wysokości 5% dochody budżetu samorządu województwa z przeznaczeniem na koszty egzekucji należności z tytułu tych opłat i obsługę administracyjną systemu ich poboru.

Art. 3g. W sprawach dotyczących opłaty, opłaty, o której mowa w art. 3e ust. 1, oraz dodatkowej opłaty, o której mowa w art. 3e ust. 2, stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2022 r. poz. 2651 i 2707), z tym że uprawnienia organów podatkowych przysługują marszałkowi województwa.

Art. 3h. 1. Przedsiębiorcy, o których mowa w art. 3b ust. 1 i 2, są obowiązani do prowadzenia, w postaci papierowej albo elektronicznej, ewidencji liczby nabytych i wydanych użytkownikom końcowym produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy będących opakowaniami w danym roku kalendarzowym przez danego przedsiębiorcę.

2. Przedsiębiorca prowadzący więcej niż jedną jednostkę handlu detalicznego, jednostkę handlu hurtowego lub jednostkę gastronomiczną, o których mowa w art. 3b ust. 1, prowadzi ewidencję, o której mowa w ust. 1, oddzielnie dla poszczególnych jednostek.

3. Przedsiębiorcy, o których mowa w art. 3b ust. 1 i 2, składają sprawozdania zawierające informacje, o których mowa w art. 73 ust. 2 pkt 3a ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach, na zasadach i w trybie określonych w tej ustawie.

4. Przedsiębiorcy, o których mowa w art. 3b ust. 1 i 2, są obowiązani do przechowywania informacji zawartych w ewidencji, o której mowa w ust. 1, przez 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, którego informacje dotyczą.

Art. 3i. Zakazuje się wprowadzania do obrotu produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 7 do ustawy oraz wyrobów wykonanych z oksydegradowalnych tworzyw sztucznych.

Art. 3j. Przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w załączniku nr 8 do ustawy jest obowiązany do zapewnienia umieszczenia na opakowaniach tych produktów lub na samych produktach oznakowania na zasadach określonych w rozporządzeniu wykonawczym Komisji (UE) 2020/2151 z dnia 18 grudnia 2020 r. ustanawiającym zasady dotyczące zharmonizowanych specyfikacji w odniesieniu do oznakowania produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w części D załącznika do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko (Dz. Urz. UE L 428 z 18.12.2020, str. 57, z późn. zm.⁸⁾) i zgodnie ze wzorami określonymi w tym rozporządzeniu.

⁸⁾ Zmiana wymienionego rozporządzenia została ogłoszona w Dz. Urz. UE L 077 z 05.03.2021, str. 40.

Art. 3k. 1. Przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w sekcji I i III załącznika nr 9 do ustawy jest obowiązany do ponoszenia corocznej opłaty na pokrycie kosztów:

- 1) zbierania odpadów powstałych z produktów tego samego rodzaju, które wprowadził do obrotu, pozostawionych w publicznych systemach zbierania odpadów, w tym na pokrycie kosztów utworzenia i utrzymania tych systemów, transportu tych odpadów i ich przetwarzania;
- 2) uprzątnięcia oraz transportu i przetwarzania odpadów powstałych z produktów tego samego rodzaju jak odpady powstałe z produktów, które wprowadził do obrotu.

2. Przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w sekcji II załącznika nr 9 do ustawy jest obowiązany do ponoszenia corocznej opłaty na pokrycie kosztów uprzątnięcia oraz transportu i przetwarzania odpadów powstałych z produktów tego samego rodzaju jak odpady powstałe z produktów, które wprowadził do obrotu.

3. Opłaty, o których mowa w ust. 1 i 2, oblicza się jako iloczyn stawki opłaty określonej w przepisach wydanych na podstawie art. 31 ust. 2 oraz odpowiednio masy albo liczby wprowadzonych do obrotu w danym roku kalendarzowym przez danego przedsiębiorcę produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 9 do ustawy.

4. W przypadku produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w sekcji II i III załącznika nr 9 do ustawy, za produkty jednostkowe uznaje się produkty umieszczone łącznie w opakowaniach jednostkowych, w których te produkty są oferowane użytkownikom końcowym.

Art. 31. 1. Maksymalne stawki opłaty, o której mowa w art. 3k ust. 1 i 2, wynoszą:

- 1) 0,20 zł za 1 kg – oddzielnie dla każdego rodzaju wprowadzonego do obrotu produktu jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionego w sekcji I załącznika nr 9 do ustawy;
- 2) 0,03 zł za 1 sztukę – oddzielnie dla każdego rodzaju wprowadzonego do obrotu produktu jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionego w sekcji II i III załącznika nr 9 do ustawy.

2. Minister właściwy do spraw klimatu w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych oraz ministrem właściwym do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, stawki opłaty, o której mowa w art. 3k ust. 1 i 2, dla każdego

rodzaju produktu jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionego w załączniku nr 9 do ustawy, kierując się rodzajami produktów objętych opłatą, koniecznością pokrycia, w niezbędnym zakresie, kosztów zagospodarowania odpadów powstałych z tych produktów oraz utworzenia i utrzymania publicznych systemów zbierania, a także proporcjonalnością stawki opłaty do kosztów, o których mowa w art. 3k ust. 1 i 2.

3. Przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w:

- 1) sekcji I i III załącznika nr 9 do ustawy albo
- 2) sekcji II załącznika nr 9 do ustawy

– wnosi opłatę, o której mowa odpowiednio w art. 3k ust. 1 albo 2, na odrębny rachunek bankowy prowadzony przez marszałka województwa w terminie do dnia 15 marca roku następującego po roku kalendarzowym, którego ta opłata dotyczy.

Art. 3m. 1. W przypadku gdy przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w załączniku nr 9 do ustawy nie wniósł opłaty, o której mowa w art. 3k ust. 1 lub 2, albo wniósł opłatę niższą od należnej, marszałek województwa określa, w drodze decyzji, wysokość zaległości z tytułu tej opłaty, stosując stawkę opłaty z roku kalendarzowego, za który ten przedsiębiorca był obowiązany do wniesienia tej opłaty.

2. W przypadku niewykonania decyzji, o której mowa w ust. 1, marszałek województwa ustala, w drodze decyzji, dodatkową opłatę w wysokości odpowiadającej 50% kwoty niewniesionej opłaty, o której mowa w art. 3k ust. 1 lub 2.

3. Termin uiszczenia opłat, o których mowa w ust. 1 i 2, wynosi 14 dni od dnia, w którym decyzja ustalająca ich wysokość stała się ostateczna.

Art. 3n. 1. Marszałek województwa prowadzi odrębny rachunek bankowy w celu gromadzenia i przekazywania wpływów z tytułu opłaty, o której mowa w art. 3k ust. 1 i 2 oraz art. 3m ust. 1, a także dodatkowej opłaty, o której mowa w art. 3m ust. 2.

2. Wpływy z tytułu opłaty, o której mowa w art. 3k ust. 1 i 2 oraz art. 3m ust. 1, a także dodatkowej opłaty, o której mowa w art. 3m ust. 2, powiększone o przychody z oprocentowania rachunku bankowego i pomniejszone o dochody, o których mowa w ust. 3, marszałek województwa przekazuje na rachunek bankowy Narodowego Funduszu, w terminie 30 dni po upływie kwartału, w którym wpłynęły, z przeznaczeniem na finansowanie:

- 1) zbierania odpadów powstałych z produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w sekcji I i III załącznika nr 9 do ustawy pozostawionych w publicznych systemach zbierania odpadów, w tym na finansowanie kosztów utworzenia i utrzymania tych systemów, transportu tych odpadów i ich przetwarzania;
- 2) uprzątkowania oraz transportu i przetwarzania odpadów powstałych z produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 9 do ustawy.

3. Wpływy z tytułu opłaty, o której mowa w art. 3k ust. 1 i 2 oraz art. 3m ust. 1, a także dodatkowej opłaty, o której mowa w art. 3m ust. 2, stanowią w wysokości 5% dochody budżetu samorządu województwa z przeznaczeniem na koszty egzekucji należności z tytułu tych opłat i obsługę administracyjną systemu ich poboru.

4. W sprawach dotyczących opłaty, o której mowa w art. 3k ust. 1 i 2 oraz art. 3m ust. 1, oraz dodatkowej opłaty, o której mowa w art. 3m ust. 2, stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, z tym że uprawnienia organów podatkowych przysługują marszałkowi województwa.

Art. 3o. 1. Przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w załączniku nr 9 do ustawy prowadzi, w postaci papierowej albo elektronicznej, ewidencję produktów wprowadzonych do obrotu w danym roku kalendarzowym zawierającą w zależności od rodzaju tych produktów odpowiednio ich masę albo liczbę.

2. Przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w pkt 1 i 4 sekcji I załącznika nr 9 do ustawy prowadzi ewidencję, o której mowa w ust. 1, zgodnie z formatem danych określonym w decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2022/162 z dnia 4 lutego 2022 r. ustanawiającej zasady stosowania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 w odniesieniu do obliczania, weryfikacji i zgłaszania zmniejszenia stosowania niektórych produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych i środków wprowadzanych przez państwa członkowskie w celu osiągnięcia takiego zmniejszenia (Dz. Urz. UE L 26 z 07.02.2022, str. 19).

3. Przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w załączniku nr 9 do ustawy jest obowiązany do

przechowywania informacji zawartych w ewidencji, o której mowa w ust. 1, przez 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, którego informacje dotyczą.

4. Przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w załączniku nr 9 do ustawy składa sprawozdanie zawierające informacje, o których mowa w art. 73 ust. 2 pkt 3 i 3a ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach, na zasadach i w trybie określonych w tej ustawie.

6) po art. 8 dodaje się art. 8a–8d w brzmieniu:

„Art. 8a. 1. Producent, o którym mowa w art. 2 pkt 9d lit. a, może wyznaczyć swojego autoryzowanego przedstawiciela odpowiedzialnego za wykonywanie na terytorium kraju obowiązków określonych w ustawie dla przedsiębiorcy wprowadzającego do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych lub narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne, w odniesieniu do wprowadzonych do obrotu produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych lub narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne pochodzących od tego producenta.

2. Wyznaczenie autoryzowanego przedstawiciela następuje w drodze umowy zawartej w formie pisemnej pod rygorem nieważności.

3. Autoryzowanym przedstawicielem może być osoba fizyczna, jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej lub osoba prawna mające odpowiednio miejsce zamieszkania albo siedzibę na terytorium kraju.

4. W przypadku wyznaczenia autoryzowanego przedstawiciela producent, o którym mowa w art. 2 pkt 9d lit. a, działa wyłącznie za pośrednictwem autoryzowanego przedstawiciela, do którego stosuje się przepisy ustawy dotyczące przedsiębiorcy wprowadzającego do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych lub narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne.

5. Autoryzowany przedstawiciel działa w imieniu i na rzecz producenta, o którym mowa w art. 2 pkt 9d lit. a, i ponosi odpowiedzialność za wykonywanie obowiązków określonych w ustawie dla przedsiębiorcy wprowadzającego do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych lub narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne.

Art. 8b. 1. Przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych lub narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne pochodzące od producenta, o którym mowa w art. 2 pkt 9d lit. a, nie jest obowiązany do wykonywania obowiązków nałożonych na niego ustawą, o ile:

- 1) producent ten wyznaczył autoryzowanego przedstawiciela, o którym mowa w art. 8a ust. 1, i ten autoryzowany przedstawiciel jest wpisany do rejestru, o którym mowa w art. 49 ust. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach;
- 2) przedsiębiorca ten przekazał autoryzowanemu przedstawicielowi, o którym mowa w art. 8a ust. 1, dane niezbędne do wykonywania przez autoryzowanego przedstawiciela obowiązków w odniesieniu do produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych lub narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne, wprowadzonych do obrotu przez tego przedsiębiorcę, w danym roku kalendarzowym, pochodzących od producenta, który wyznaczył tego autoryzowanego przedstawiciela.

2. W przypadku nieprzekazania autoryzowanemu przedstawicielowi, o którym mowa w art. 8a ust. 1, danych, o których mowa w ust. 1 pkt 2, przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych lub narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne pochodzące od producenta, o którym mowa w art. 2 pkt 9d lit. a, jest obowiązany do wykonywania obowiązków nałożonych na niego ustawą w odniesieniu do tych produktów, które wprowadził do obrotu w danym roku kalendarzowym i o których nie poinformował autoryzowanego przedstawiciela.

3. Autoryzowany przedstawiciel, o którym mowa w art. 8a ust. 1, prowadzi wykaz przedsiębiorców wprowadzających do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych lub narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne pochodzące od producenta, o którym mowa w art. 2 pkt 9d lit. a, którzy korzystają z uprawnienia, o którym mowa w ust. 1.

Art. 8c. 1. Producent, o którym mowa w art. 2 pkt 9d lit. b, jest obowiązany do wyznaczenia w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim Unii Europejskiej upoważnionego przedstawiciela odpowiedzialnego za wykonywanie na terytorium tego państwa obowiązków określonych w przepisach krajowych tego państwa wynikających z dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 z dnia 5 czerwca 2019 r. w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko (Dz. Urz. UE L 155 z 12.06.2019, str. 1).

2. Wyznaczenie upoważnionego przedstawiciela następuje w drodze umowy zawartej w formie pisemnej pod rygorem nieważności.

Art. 8d. 1. Przedsiębiorca wprowadzający do obrotu narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne jest obowiązany do finansowania kosztów selektywnego

zbierania narzędzi połowowych stanowiących odpady zawierających tworzywa sztuczne, które zostały dostarczone do przedsiębiorców prowadzących portowe urządzenia do odbioru odpadów zgodnie z przepisami o portowych urządzeniach do odbioru odpadów ze statków lub do przedsiębiorców prowadzących inne równoważne systemy zbierania, oraz finansowania kosztów ich transportu i przetwarzania.

2. Koszty, o których mowa w ust. 1, nie mogą przekraczać kosztów niezbędnych do świadczenia usług gospodarowania odpadami w sposób efektywny kosztowo. Koszty te są ustalane między przedsiębiorcą wprowadzającym do obrotu narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne a przedsiębiorcą prowadzącym portowe urządzenia do odbioru odpadów lub przedsiębiorcą prowadzącym inne równoważne systemy zbierania.

3. Przedsiębiorca wprowadzający do obrotu narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne jest obowiązany do osiągnięcia minimalnego rocznego poziomu zbierania do celów recyklingu narzędzi połowowych stanowiących odpady zawierających tworzywa sztuczne w wysokości co najmniej:

- 1) 5% wagowo – za rok 2024;
- 2) 10% wagowo – za rok 2025;
- 3) 15% wagowo – za rok 2026;
- 4) 20% wagowo – za rok 2027;
- 5) 25% wagowo – za rok 2028;
- 6) 27% wagowo – za rok 2029;
- 7) 30% wagowo – za rok 2030 i za każdy kolejny rok.

4. Minimalny roczny poziom zbierania w danym roku kalendarzowym jest obliczany jako stosunek masy zebranych narzędzi połowowych stanowiących odpady zawierających tworzywa sztuczne do masy wprowadzonych do obrotu w poprzednim roku kalendarzowym narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne, a w przypadku przedsiębiorcy, który w poprzednim roku kalendarzowym nie wprowadził do obrotu narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne – do masy produktów wprowadzonych do obrotu w danym roku kalendarzowym.

5. Przedsiębiorca wprowadzający do obrotu narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne jest obowiązany do prowadzenia, w postaci papierowej albo elektronicznej, ewidencji zawierającej informacje o masie wprowadzonych do obrotu w danym roku kalendarzowym narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne oraz o masie zebranych w danym roku kalendarzowym narzędzi połowowych

stanowiących odpady zawierających tworzywa sztuczne, zgodnie z formatem zgłaszania danych określonym w decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2021/958 z dnia 31 maja 2021 r. ustanawiającej format zgłaszania danych i informacji dotyczących wprowadzonych do obrotu narzędzi połowowych oraz zebranych narzędzi połowowych stanowiących odpady w państwach członkowskich i format sprawozdania z kontroli jakości zgodnie z art. 13 ust. 1 lit. d i art. 13 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 (Dz. Urz. UE L 211 z 15.06.2021, str. 51, z późn. zm.⁹⁾).

6. Przedsiębiorca wprowadzający do obrotu narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne jest obowiązany do przechowywania informacji zawartych w ewidencji, o której mowa w ust. 5, przez 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, którego informacje dotyczą.

7. W przypadku braku ewidencji, o której mowa w ust. 5, lub prowadzenia jej w sposób nierzetelny, masę wprowadzonych do obrotu w danym roku kalendarzowym narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne określa marszałek województwa w drodze oszacowania.

8. W przypadku, o którym mowa w ust. 7, oszacowanie masy wprowadzonych do obrotu narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne następuje metodą porównawczą:

- 1) wewnętrzną – polegającą na porównaniu masy wprowadzonych do obrotu w danym roku kalendarzowym narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne przez przedsiębiorcę wprowadzającego do obrotu narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne w poprzednich latach kalendarzowych, dla których jest znana wielkość tej masy;
- 2) zewnętrzną – polegającą na porównaniu masy wprowadzonych do obrotu w danym roku kalendarzowym narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne przez przedsiębiorcę innego niż przedsiębiorca wprowadzający do obrotu narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne, który prowadzi działalność gospodarczą o podobnej skali.

9. Masę zebranych narzędzi połowowych stanowiących odpady zawierających tworzywa sztuczne ustala się na podstawie zaświadczenia, do którego sporządzenia jest obowiązany przedsiębiorca prowadzący portowe urządzenia do odbioru odpadów lub

⁹⁾ Zmiana wymienionej decyzji wykonawczej została ogłoszona w Dz. Urz. UE L 034 z 16.02.2022, str. 52.

przedsiębiorca prowadzący inne równoważne systemy zbierania; zaświadczenie jest sporządzane na wniosek przedsiębiorcy wprowadzającego do obrotu narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne.

10. Wniosek, o którym mowa w ust. 9, za poprzedni rok kalendarzowy składa się do końca lutego roku następującego po tym roku kalendarzowym.

11. Zaświadczenie oraz wnioski, o których mowa w ust. 9, sporządza się za pośrednictwem indywidualnego konta w Bazie danych o produktach i opakowaniach oraz o gospodarce odpadami, o której mowa w art. 79 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach, zwanej dalej „BDO”.

12. Przedsiębiorca prowadzący portowe urządzenia do odbioru odpadów lub przedsiębiorca prowadzący inne równoważne systemy zbierania udostępniają zaświadczenie, o którym mowa w ust. 9, za pośrednictwem indywidualnego konta w BDO, marszałkowi województwa właściwemu ze względu na miejsce prowadzenia działalności przez tych przedsiębiorców oraz przedsiębiorcy wprowadzającemu do obrotu narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne, w terminie 7 dni od dnia wpłynięcia wniosku, o którym mowa w ust. 9.

13. Zaświadczenie, o którym mowa w ust. 9, zawiera:

- 1) imię i nazwisko lub nazwę, adres zamieszkania lub siedziby przedsiębiorcy prowadzącego portowe urządzenia do odbioru odpadów lub przedsiębiorcy prowadzącego inne równoważne systemy zbierania, wystawiających zaświadczenie;
 - 2) imię i nazwisko lub nazwę, adres zamieszkania lub siedziby oraz numer rejestrowy, o którym mowa w art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach, przedsiębiorcy, dla którego jest sporządzane zaświadczenie;
 - 3) informacje o masie zebranych w danym roku kalendarzowym narzędzi połowowych stanowiących odpady zawierających tworzywa sztuczne, zgodnie z formatem zgłaszania danych określonym w decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2021/958 z dnia 31 maja 2021 r. ustanawiającej format zgłaszania danych i informacji dotyczących wprowadzonych do obrotu narzędzi połowowych oraz zebranych narzędzi połowowych stanowiących odpady w państwach członkowskich i format sprawozdania z kontroli jakości zgodnie z art. 13 ust. 1 lit. d i art. 13 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904.”;
- 7) art. 9 otrzymuje brzmienie:

„Art. 9. 1. Wpisowi do rejestru, o którym mowa w art. 49 ust. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach, w zakresie swojej działalności, podlegają:

- 1) przedsiębiorcy:
 - a) wprowadzający do obrotu produkty,
 - b) o których mowa w art. 3b ust. 1 i 2,
 - c) prowadzący odzysk lub recykling odpadów powstałych z produktów,
 - d) dokonujący eksportu oraz wewnątrzwspólnotowej dostawy odpadów powstałych z produktów w celu poddania ich odzyskowi lub recyklingowi;
- 2) organizacja;
- 3) autoryzowany przedstawiciel, o którym mowa w art. 8a ust. 1;
- 4) przedsiębiorca prowadzący portowe urządzenia do odbioru odpadów lub przedsiębiorca prowadzący inne równoważne systemy zbierania.

2. Przedsiębiorca, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 lit. a, oraz autoryzowany przedstawiciel, o którym mowa w art. 8a ust. 1, są obowiązani do umieszczania numeru rejestrowego, o którym mowa w art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach, na dokumentach sporządzanych w związku z wykonywaniem działalności w zakresie objętym wpisem do rejestru, o którym mowa w art. 49 ust. 1 tej ustawy.”;

- 8) art. 10 otrzymuje brzmienie:

„Art. 10. Przedsiębiorcy, o których mowa w art. 3k ust. 1 i 2, art. 4 ust. 1 pkt 1 i art. 8d ust. 1, organizacja oraz autoryzowany przedstawiciel, o którym mowa w art. 8a ust. 1, są obowiązani do sporządzania sprawozdań zawierających informacje, o których mowa w art. 73 ust. 2 pkt 1, pkt 2 lit. a–d i f, pkt 3 lit. a–c i pkt 3a ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach, na zasadach i w trybie określonych w tej ustawie.”;

- 9) po art. 10 dodaje się art. 10a w brzmieniu:

„Art. 10a. Minister właściwy do spraw klimatu sporządza i przekazuje Komisji Europejskiej sprawozdanie zawierające informacje o:

- 1) masie i liczbie wprowadzonych do obrotu produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy będących opakowaniami,
- 2) zmniejszeniu stosowania produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy będących opakowaniami,
- 3) masie wprowadzonych do obrotu i zebranych butelek jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych na napoje o pojemności do trzech litrów,

- 4) masie wprowadzonych do obrotu narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne oraz masie zebranych narzędzi połowowych stanowiących odpady zawierających tworzywa sztuczne,
 - 5) danych dotyczących masy odpadów pochodzących ze stosowania wyrobów tytoniowych z filtrami zawierającymi tworzywa sztuczne i filtrów zawierających tworzywa sztuczne sprzedawanych do używania łącznie z wyrobami tytoniowymi,
 - 6) zawartości materiału pochodzącego z recyklingu w butelkach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych na napoje o pojemności do trzech litrów
- za każdy rok kalendarzowy, w terminie 18 miesięcy od zakończenia roku kalendarzowego, za który jest składane sprawozdanie;”;
- 10) w art. 11 w ust. 1 wyrazy „na rynek krajowy” zastępuje się wyrazami „do obrotu”;
 - 11) po art. 11a dodaje się art. 11b w brzmieniu:
 - „Art. 11b. 1. Przedsiębiorca wprowadzający do obrotu:
 - 1) produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w pkt 5–9 załącznika nr 10 do ustawy,
 - 2) narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne– jest obowiązany do finansowania publicznych kampanii edukacyjnych.
 2. Publiczne kampanie edukacyjne obejmują wszelkie działania mające na celu podnoszenie świadomości ekologicznej społeczeństwa w zakresie prawidłowego postępowania z odpadami powstałymi z produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w pkt 5–9 załącznika nr 10 do ustawy oraz narzędziami połowowymi stanowiącymi odpady zawierającymi tworzywa sztuczne, wspomagające osiągnięcie wysokiego poziomu selektywnego zbierania tych odpadów, w tym informowanie przy wykorzystaniu środków masowego przekazu, ulotek, broszur informacyjnych i plakatów oraz organizowanie konkursów, konferencji i akcji o charakterze informacyjno-edukacyjnym.
 3. Publiczne kampanie edukacyjne powinny uwzględniać informowanie społeczeństwa o:
 - 1) dostępności alternatywnych produktów wielokrotnego użytku i metod gospodarowania odpadami powstałymi z produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w pkt 5–9 załącznika nr 10 do ustawy i narzędziami połowowymi stanowiącymi odpady zawierającymi tworzywa sztuczne;

- 2) dobrych praktykach w zakresie należytego gospodarowania odpadami;
- 3) wpływie zaśmiecania oraz nieodpowiedniego unieszkodliwiania odpadów powstałych z produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w pkt 5–9 załącznika nr 10 do ustawy oraz narzędzi połowowych stanowiących odpady zawierających tworzywa sztuczne na środowisko, w szczególności środowisko morskie;
- 4) wpływie na sieci kanalizacyjne nieodpowiednich sposobów unieszkodliwiania odpadów powstających z produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w pkt 5–9 załącznika nr 10 do ustawy.

4. Przedsiębiorca, o którym mowa w ust. 1, wykonując obowiązek, o którym mowa w ust. 1, opłatę, obliczoną zgodnie z ust. 6:

- 1) przeznaczą w terminie do dnia 1 marca roku kalendarzowego następującego po roku kalendarzowym, którego dotyczy opłata, na publiczne kampanie edukacyjne lub
- 2) wnosi na odrębny rachunek bankowy właściwego urzędu marszałkowskiego w terminie do dnia 15 marca roku kalendarzowego następującego po roku kalendarzowym, którego dotyczy opłata, na publiczne kampanie edukacyjne.

5. Przedsiębiorca wprowadzający do obrotu wyroby tytoniowe z filtrami zawierającymi tworzywa sztuczne i filtry zawierające tworzywa sztuczne sprzedawane do używania łącznie z wyrobami tytoniowymi realizuje obowiązek, o którym mowa w ust. 1, wnosząc opłatę zgodnie z ust. 4 pkt 2.

6. Opłata, o której mowa w ust. 4, zwana dalej „opłatą na publiczne kampanie edukacyjne”, stanowi iloczyn stawki, o której mowa odpowiednio w ust. 7, oraz odpowiednio masy lub liczby sztuk wprowadzonych do obrotu w roku kalendarzowym, którego dotyczy opłata, produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w pkt 5–9 załącznika nr 10 do ustawy oraz narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne.

7. Stawka opłaty na publiczne kampanie edukacyjne wynosi:

- 1) 0,05 zł za 1 kg wprowadzonego do obrotu produktu wymienionego w pkt 8 załącznika nr 10 do ustawy oraz narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne;
- 2) 0,01 zł za 10 sztuk wprowadzonych do obrotu produktów wymienionych w pkt 5 załącznika nr 10 do ustawy;

3) 0,01 zł za sztukę wprowadzonych do obrotu produktów wymienionych w pkt 6, 7 i 9 załącznika nr 10 do ustawy.

8. W przypadku produktów, o których mowa w pkt 5, 6 i 9 załącznika nr 10 do ustawy, za produkty jednostkowe uznaje się łącznie produkty umieszczone w opakowaniach jednostkowych, w których te produkty są oferowane użytkownikom końcowym.

9. Marszałek województwa prowadzi odrębny rachunek bankowy w celu gromadzenia i przekazywania wpływów z tytułu opłaty na publiczne kampanie edukacyjne wnoszonej na podstawie ust. 4 pkt 2.

10. Wpływy z tytułu opłaty na publiczne kampanie edukacyjne wnoszonej na podstawie ust. 4 pkt 2, powiększone o przychody z oprocentowania rachunku bankowego i pomniejszone o dochody, o których mowa w ust. 11, marszałek województwa przekazuje na rachunek bankowy Narodowego Funduszu w terminie 30 dni po upływie każdego kwartału.

11. Wpływy z tytułu opłaty na publiczne kampanie edukacyjne wnoszonej na podstawie ust. 4 pkt 2 stanowią w wysokości 5% dochody budżetu samorządu województwa z przeznaczeniem na obsługę rozliczenia wykonania obowiązku prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych.

12. W przypadku gdy przedsiębiorca, o którym mowa w ust. 1, nie przeznaczył na publiczne kampanie edukacyjne w terminie, o którym mowa w ust. 4 pkt 1, kwoty co najmniej równej opłacie na publiczne kampanie edukacyjne obliczonej zgodnie z ust. 6, wysokość opłaty, o której mowa w ust. 4 pkt 2, ulega obniżeniu o kwotę faktycznie przeznaczoną przez tego przedsiębiorcę na publiczne kampanie edukacyjne.

13. Przedsiębiorca, o którym mowa w ust. 1, składa sprawozdanie o przeprowadzonych publicznych kampaniach edukacyjnych w ramach rocznego sprawozdania, o którym mowa w art. 73 ust. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach.

14. Przedsiębiorca, o którym mowa w ust. 1, nie finansuje publicznych kampanii edukacyjnych, jeżeli wysokość opłaty na publiczne kampanie edukacyjne, obliczonej zgodnie z ust. 6, nie przekracza 10 zł w danym roku kalendarzowym.

15. W sprawach dotyczących opłaty na publiczne kampanie edukacyjne wnoszonej na podstawie ust. 4 pkt 2 stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia

29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, z tym że uprawnienia organów podatkowych przysługują marszałkowi województwa.”;

12) w art. 12:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Rozliczenie wykonania obowiązków, o których mowa w art. 3 oraz w art. 8d ust. 3, następuje na koniec roku kalendarzowego.

2. Przedsiębiorca, o którym mowa w art. 4 ust. 1 pkt 1, organizacja albo przedsiębiorca, o którym mowa w art. 8d ust. 1, którzy nie wykonali obowiązków, o których mowa odpowiednio w art. 3 albo w art. 8d ust. 3, są obowiązani do wniesienia opłaty produktowej, obliczonej oddzielnie w przypadku nieosiągnięcia odpowiednio wymaganego poziomu:

- 1) odzysku;
- 2) recyklingu;
- 3) zbierania.”,

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Opłatę produktową oblicza się jako iloczyn stawki opłaty produktowej i różnicy między wymaganym a osiągniętym poziomem odpowiednio odzysku, recyklingu albo zbierania, przeliczonej na wielkość wyrażoną w masie produktów.”;

13) w art. 14 w ust. 1 w pkt 10 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 11 w brzmieniu:

„11) dla narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne – 5 zł za 1 kg.”;

14) art. 15 otrzymuje brzmienie:

„Art. 15. Przedsiębiorca, o którym mowa w art. 4 ust. 1 pkt 1, przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, przedsiębiorca wprowadzający do obrotu narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne, organizacja oraz autoryzowany przedstawiciel, o którym mowa w art. 8a ust. 1, są zobowiązani do sporządzania rocznego sprawozdania, o którym mowa w art. 73 ust. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach, zawierającego informacje, o których mowa w art. 73 ust. 2 pkt 1, art. 73 ust. 2 pkt 2 lit. e, art. 73 ust. 2 pkt 3 lit. d oraz art. 73 ust. 2 pkt 3a tej ustawy.”;

15) art. 25 otrzymuje brzmienie:

„Art. 25. 1. Przez marszałka województwa oraz urząd marszałkowski rozumie się marszałka województwa lub urząd marszałkowski właściwych ze względu na siedzibę

albo miejsce zamieszkania przedsiębiorcy, o którym mowa w art. 4 ust. 1 pkt 1, przedsiębiorcy wprowadzającego do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, przedsiębiorcy wprowadzającego do obrotu narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne, organizacji, autoryzowanego przedstawiciela, o którym mowa w art. 8a ust. 1, oraz producenta, a w przypadku braku siedziby albo miejsca zamieszkania na terytorium kraju – Marszałka Województwa Mazowieckiego lub Urząd Marszałkowski Województwa Mazowieckiego.

2. W przypadku jednostki handlu detalicznego, jednostki handlu hurtowego, jednostki gastronomicznej lub urządzenia vendingowego właściwym marszałkiem województwa jest marszałek województwa właściwy ze względu na miejsce pobrania opłaty.”;

16) w art. 32 i art. 33 wyrazy „na rynek krajowy” zastępuje się wyrazami „do obrotu”;

17) po art. 33 dodaje się art. 33a w brzmieniu:

„Art. 33a. Wpływy z tytułu opłaty produktowej od wprowadzenia do obrotu narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne są gromadzone na rachunku bankowym Narodowego Funduszu.”;

18) tytuł rozdziału 7 otrzymuje brzmienie „Rozdział 7. Przepisy karne i administracyjne kary pieniężne”;

19) po art. 40 dodaje się art. 40a–40c w brzmieniu:

„Art. 40a. Administracyjnej karze pieniężnej podlega ten, kto:

- 1) wbrew przepisowi art. 3b ust. 1 nie pobiera opłaty od użytkownika końcowego nabywającego produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w załączniku nr 6 do ustawy będące opakowaniami lub napoje lub żywność pakowane przez tego przedsiębiorcę w te produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w załączniku nr 6 do ustawy będące opakowaniami;
- 2) wbrew przepisowi art. 3b ust. 2 nie pobiera opłaty od użytkownika końcowego nabywającego napoje lub żywność w produktach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy będących opakowaniami pakowane i oferowane przez tego przedsiębiorcę za pomocą urządzenia vendingowego;
- 3) wbrew przepisowi art. 3b ust. 3 nie zapewnia dostępności opakowań alternatywnych do produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy będących opakowaniami, wytworzonych z materiałów

- innych niż tworzywa sztuczne, w tym innych niż tworzywa sztuczne ulegające biodegradacji, lub dostępności opakowań wielokrotnego użytku;
- 4) wbrew przepisowi art. 3h ust. 1 nie prowadzi ewidencji, o której mowa w tym przepisie;
 - 5) wbrew przepisowi art. 3h ust. 2, w przypadku prowadzenia więcej niż jednej jednostki handlu detalicznego, jednostki handlu hurtowego lub jednostki gastronomicznej, nie prowadzi ewidencji, o której mowa w tym przepisie;
 - 6) wbrew przepisowi art. 3h ust. 4 nie przechowuje informacji zawartych w ewidencji, o której mowa w art. 3h ust. 1 i 2, przez 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, którego informacje dotyczą;
 - 7) wbrew przepisowi art. 3i wprowadza do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w załączniku nr 7 do ustawy oraz wyroby wykonane z oksydegradowalnych tworzyw sztucznych;
 - 8) wbrew przepisowi art. 3j nie zapewnia umieszczenia na opakowaniach produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 8 do ustawy lub na samych tych produktach oznakowania na zasadach określonych w rozporządzeniu wykonawczym Komisji (UE) 2020/2151 z dnia 18 grudnia 2020 r. ustanawiającym zasady dotyczące zharmonizowanych specyfikacji w odniesieniu do oznakowania produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w części D załącznika do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko i zgodnie ze wzorami określonymi w tym rozporządzeniu;
 - 9) wbrew przepisowi art. 3o ust. 1 nie prowadzi ewidencji, o której mowa w tym przepisie;
 - 10) wbrew przepisowi art. 3o ust. 2 nie prowadzi ewidencji, o której mowa w art. 3o ust. 1, zgodnie z formatem danych określonym w decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2022/162 z dnia 4 lutego 2022 r. ustanawiającej zasady stosowania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 w odniesieniu do obliczania, weryfikacji i zgłaszania zmniejszenia stosowania niektórych produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych i środków wprowadzanych przez państwa członkowskie w celu osiągnięcia takiego zmniejszenia;
 - 11) wbrew przepisowi art. 8c ust. 1 nie wyznaczył upoważnionego przedstawiciela;

- 12) wbrew przepisowi art. 8d ust. 1 nie finansuje kosztów selektywnego zbierania narzędzi połowowych stanowiących odpady zawierających tworzywa sztuczne oraz kosztów ich transportu i przetwarzania;
- 13) wbrew przepisowi art. 8d ust. 5 nie prowadzi ewidencji, o której mowa w tym przepisie, zgodnie z formatem zgłaszania danych określonym w decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2021/958 z dnia 31 maja 2021 r. ustanawiającej format zgłaszania danych i informacji dotyczących wprowadzonych do obrotu narzędzi połowowych oraz zebranych narzędzi połowowych stanowiących odpady w państwach członkowskich i format sprawozdania z kontroli jakości zgodnie z art. 13 ust. 1 lit. d i art. 13 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904;
- 14) wbrew przepisowi art. 11 ust. 1 nie prowadzi dodatkowej ewidencji, o której mowa w tym przepisie;
- 15) wbrew przepisowi art. 11b ust. 4 w danym roku kalendarzowym nie przeznaczył opłaty na publiczne kampanie edukacyjne lub nie wniósł opłaty na publiczne kampanie edukacyjne w terminach określonych w tym przepisie.

Art. 40b. 1. Administracyjne kary pieniężne wynoszą w przypadkach, o których mowa w art. 40a:

- 1) pkt 1–6 – od 500 zł do 20 000 zł;
- 2) pkt 7 i 15 – od 10 000 zł do 500 000 zł;
- 3) pkt 8–14 – od 10 000 zł do 100 000 zł.

2. Administracyjne kary pieniężne za naruszenia, o których mowa w art. 40a pkt 1–3, wymierza, w drodze decyzji, właściwy wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej.

3. Administracyjne kary pieniężne za naruszenia, o których mowa w art. 40a pkt 4–15, wymierza, w drodze decyzji, właściwy wojewódzki inspektor ochrony środowiska.

4. Przy ustalaniu wysokości administracyjnej kary pieniężnej uwzględnia się stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu.

5. Jeżeli podmiot podlegający ukaraniu przedstawi dowody i okoliczności wskazujące, że podmiot ten dochował należytej staranności i uczynił wszystko, czego można od niego rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło, lub że nie miał

żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których podmiot nie mógł przewidzieć, nie wszczyna się postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej wobec tego podmiotu, a postępowanie wszczęte umarza.

6. Należności z tytułu administracyjnych kar pieniężnych stanowią dochód budżetu państwa.

Art. 40c. 1. Do administracyjnych kar pieniężnych nie stosuje się przepisu art. 189f ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2022 r. poz. 2000 i 2185).

2. Do administracyjnych kar pieniężnych stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, z tym że uprawnienia organu podatkowego przysługują odpowiednio wojewódzkiemu inspektorowi Inspekcji Handlowej oraz wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska.”;

20) dodaje się załączniki nr 6–10 do ustawy w brzmieniu określonym w załącznikach nr 1–5 do niniejszej ustawy.

Art. 2. W ustawie z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2022 r. poz. 2519) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3b ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Minister właściwy do spraw klimatu określi, w drodze rozporządzenia, sposób obliczania poziomu składowania oraz warunki zaliczania masy składowanych odpadów komunalnych i odpadów pochodzących z przetwarzania odpadów komunalnych do masy odpadów komunalnych poddanych składowaniu, kierując się koniecznością możliwości zweryfikowania osiągnięcia tych poziomów przez każdą gminę oraz przepisami Unii Europejskiej określającymi sposób obliczania poziomu składowania oraz warunki zaliczania masy składowanych odpadów komunalnych i odpadów pochodzących z przetwarzania odpadów komunalnych.”;

2) w art. 7 w ust. 7 wyrazy „Minister właściwy do spraw klimatu” zastępuje się wyrazami „Minister właściwy do spraw gospodarki wodnej”.

Art. 3. W ustawie z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706) w art. 3 w ust. 1 po pkt 2h dodaje się pkt 2ha w brzmieniu:

„2ha) kontrola przestrzegania przez przedsiębiorców prowadzących jednostki handlu detalicznego, jednostki handlu hurtowego, jednostki gastronomiczne lub pakujących

i oferujących napoje lub żywność za pomocą urządzenia vendingowego przepisów art. 3b ust. 1–3 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1903 oraz ...);”.

Art. 4. W ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2022 r. poz. 2556 i 2687) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 401 w ust. 7 po pkt 7b dodaje się pkt 7c w brzmieniu:
„7c) wpływy, o których mowa w art. 3f ust. 2, art. 3n ust. 2 i art. 11b ust. 10 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1903 oraz ...);”;
- 2) w art. 401c w ust. 9:
 - a) wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
„Środki Narodowego Funduszu w wysokości nie mniejszej niż kwota przychodów, o których mowa w art. 401 ust. 7 pkt 7c–11a, 12, 13a i 13b, po pomniejszeniu o koszty obsługi tych przychodów, przeznacza się na:”;
 - b) w pkt 6 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 7 i 8 w brzmieniu:
„7) finansowanie przedsięwzięć i zadań związanych z gospodarowaniem odpadami powstałymi z produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, w szczególności z produktów wymienionych w załączniku nr 9 do ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, w zakresie:
 - a) zbierania tych odpadów pozostawionych w publicznych systemach zbierania odpadów, w tym kosztów utworzenia, utrzymania tych systemów, transportu i przetwarzania tych odpadów,
 - b) uprzątkowania oraz transportu i przetwarzania tych odpadów;
- 8) finansowanie kampanii edukacyjnych dotyczących:
 - a) możliwości stosowania, wykorzystywania lub użytkowania opakowań i produktów z materiałów innych niż tworzywa sztuczne lub opakowań i produktów wielokrotnego użytku,
 - b) podnoszenia świadomości ekologicznej społeczeństwa w zakresie prawidłowego postępowania z odpadami powstałymi z produktów

jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych oraz narzędziami połowowymi stanowiącymi odpady zawierającymi tworzywa sztuczne.”.

Art. 5. W ustawie z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2022 r. poz. 699, 1250, 1726, 2127 i 2722) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 35 w ust. 1 po pkt 4 dodaje się pkt 4a w brzmieniu:

„4a) kierunki działań w celu zapobiegania powstawaniu odpadów z produktów, w tym opakowań jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, oraz działania służące zmniejszeniu stosowania produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1903 oraz ...) będących opakowaniami;”;
- 2) w art. 49:
 - a) w ust. 1 w pkt 4 dodaje się przecinek oraz pkt 5 w brzmieniu:

„5) będących przedsiębiorcami, o których mowa w art. 3b ust. 1 i 2 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej”;
 - b) w ust. 7 w pkt 1 skreśla się wyrazy „zwany dalej „autoryzowanym przedstawicielem””;
- 3) w art. 50:
 - a) w ust. 1 w pkt 1:
 - we wprowadzeniu do wyliczenia skreśla się wyrazy „(Dz. U. z 2020 r. poz. 1903)”,
 - lit. a otrzymuje brzmienie:

„a) przedsiębiorców wprowadzających do obrotu produkty lub autoryzowanych przedstawicieli, o których mowa w art. 8a ust. 1 tej ustawy,”;
 - w lit. d średnik zastępuje się przecinkiem i dodaje się lit. e i f w brzmieniu:

„e) przedsiębiorców, o których mowa w art. 3b ust. 1 i 2 tej ustawy,
f) przedsiębiorców prowadzących portowe urządzenia do odbioru odpadów oraz przedsiębiorców prowadzących inne równoważne systemy zbierania;”;
 - b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Autoryzowany przedstawiciel, o którym mowa w art. 26 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, jest

obowiązany do zamieszczenia w rejestrze wykazu wprowadzających sprzęt, którzy przekazali mu informacje, o których mowa w art. 25 ust. 1 pkt 2 tej ustawy.”,

c) po ust. 5 dodaje się ust. 5a w brzmieniu:

„5a. Autoryzowany przedstawiciel, o którym mowa w art. 8a ust. 1 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, jest obowiązany do zamieszczenia w rejestrze odpowiednio wykazu przedsiębiorców wprowadzających do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych lub narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne, którzy przekazali mu dane, o których mowa w art. 8b ust. 1 pkt 2 tej ustawy.”;

4) w art. 52 w ust. 1:

a) pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) imię i nazwisko lub nazwę podmiotu oraz adres zamieszkania lub siedziby, adres e-mail, a w przypadku wyznaczenia autoryzowanego przedstawiciela, o którym mowa odpowiednio w art. 26 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym albo art. 8a ust. 1 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej – również kod pocztowy, miejscowość, nazwę ulicy, numer domu i lokalu, kraj, numer telefonu i faksu oraz osobę do kontaktu, a także imię i nazwisko lub nazwę oraz adres zamieszkania lub siedziby producenta, który tego autoryzowanego przedstawiciela wyznaczył;”,

b) w pkt 4:

– w lit. a:

– – wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„a) przedsiębiorcy wprowadzającego do obrotu produkty lub autoryzowanego przedstawiciela, o którym mowa w art. 8a ust. 1 tej ustawy;”,

– – dodaje się tiret trzecie w brzmieniu:

„– wykaz producentów, z którymi autoryzowany przedstawiciel zawarł umowę, o której mowa w art. 8a ust. 2 tej ustawy, zawierający ich imię i nazwisko lub nazwę oraz adres zamieszkania lub siedziby – w przypadku autoryzowanego przedstawiciela;”,

- w lit. b–e wyraz „produktów” zastępuje się wyrazami „produktów wymienionych w załączniku nr 4a do tej ustawy”,
 - w lit. e średnik zastępuje się przecinkiem i dodaje się lit. f–h w brzmieniu:
 - „f) przedsiębiorcy wprowadzającego do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych lub autoryzowanego przedstawiciela, o którym mowa w art. 8a ust. 1 tej ustawy:
 - informację o rodzaju prowadzonej działalności,
 - informacje o rodzajach wprowadzanych do obrotu produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych,
 - g) przedsiębiorcy wprowadzającego do obrotu narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne – informację o rodzaju prowadzonej działalności,
 - h) przedsiębiorców, o których mowa w art. 3b ust. 1 i 2 tej ustawy, informację o:
 - rodzaju prowadzonej działalności,
 - rodzajach oferowanych produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 6 do tej ustawy będących opakowaniami objętych opłatą, o której mowa w art. 3b ust. 1,
 - miejscu albo miejscach prowadzenia działalności;”
 - c) w pkt 7a w lit. d dodaje się tiret czwarte w brzmieniu:
 - „– informację o sposobie wykonania obowiązku osiągnięcia rocznego poziomu selektywnego zbierania odpadów opakowaniowych, o którym mowa w art. 21a ust. 1 tej ustawy, samodzielnie albo za pośrednictwem organizacji odzysku opakowań;”
- 5) w art. 53:
- a) w ust. 5:
 - pkt 1 otrzymuje brzmienie:
 - „1) imię i nazwisko lub nazwę podmiotu oraz adres zamieszkania lub siedziby, adres e-mail, a w przypadku wyznaczenia autoryzowanego przedstawiciela, o którym mowa w art. 26 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, również kod pocztowy, miejscowość, nazwę ulicy, numer domu i lokalu, kraj, numer telefonu i faksu oraz osobę do kontaktu, a także imię i nazwisko lub nazwę,

adres zamieszkania lub siedziby producenta, który go wyznaczył, oraz wykaz wprowadzających sprzęt, którzy mogą korzystać z uprawnienia, o którym mowa w art. 25 ust. 1 tej ustawy,”

– po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:

„1a) imię i nazwisko lub nazwę podmiotu oraz adres zamieszkania lub siedziby, adres e-mail, a w przypadku wyznaczenia autoryzowanego przedstawiciela, o którym mowa w art. 8a ust. 1 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, również kod pocztowy, miejscowość, nazwę ulicy, numer domu i lokalu, kraj, numer telefonu i faksu oraz osobę do kontaktu, a także imię i nazwisko lub nazwę, adres zamieszkania lub siedziby producenta, który go wyznaczył, oraz wykaz przedsiębiorców wprowadzających do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych lub przedsiębiorców wprowadzających do obrotu narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne, którzy mogą korzystać z uprawnienia, o którym mowa w art. 8b ust. 1 tej ustawy,”

b) w ust. 7:

– w pkt 2 we wprowadzeniu do wyliczenia po wyrazach „autoryzowanego przedstawiciela” dodaje się wyrazy „, o którym mowa w art. 26 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym.”;

– w pkt 6 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 7 w brzmieniu:

„7) w przypadku autoryzowanego przedstawiciela, o którym mowa w art. 8a ust. 1 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, kopię umowy, o której mowa w art. 8a ust. 2 tej ustawy.”;

6) w art. 57 w ust. 1:

a) pkt 5–7 otrzymują brzmienie:

„5) wprowadzających do obrotu produkty w opakowaniach,

6) wprowadzających do obrotu opony,

7) wprowadzających do obrotu oleje smarowe,”

b) dodaje się pkt 8 i 9 w brzmieniu:

„8) wprowadzających do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych,

- 9) wprowadzających do obrotu narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne”;
- 7) w art. 73:
- a) w ust. 1:
- po pkt 2a dodaje się pkt 2b w brzmieniu:
„2b) przedsiębiorcy, o których mowa w art. 3b ust. 1 i 2 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej;”;
 - pkt 3 otrzymuje brzmienie:
„3) przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty, o których mowa w ustawie z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, lub autoryzowany przedstawiciel, o którym mowa w art. 8a ust. 1 tej ustawy;”;
- b) w ust. 2:
- w pkt 2:
 - – po lit. d dodaje się lit. da w brzmieniu:
„da) masie tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu wykorzystanej do wytworzenia opakowań na napoje będących butelkami jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych o pojemności do trzech litrów, włącznie z ich zakrętkami i wieczkami z tworzyw sztucznych, oraz masie wprowadzonych do obrotu takich opakowań, włącznie z ich zakrętkami i wieczkami z tworzyw sztucznych, z podziałem na butelki, których głównym składnikiem jest politereftalan etylenu oraz pozostałe butelki;”;
 - – po lit. e dodaje lit. ea–ec w brzmieniu:
„ea) osiągniętym poziomie udziału wagowego tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu w wytworzonych opakowaniach na napoje będących butelkami jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych o pojemności do trzech litrów, włącznie z ich zakrętkami i wieczkami z tworzyw sztucznych,
 - eb) osiągniętym poziomie udziału wagowego tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu w wytworzonych opakowaniach na napoje będących butelkami jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych o

pojemności do trzech litrów, włącznie z ich zakrętkami i wieczkami z tworzyw sztucznych, których głównym składnikiem jest politereftalan etylenu,

ec) osiągniętym poziomie selektywnego zbierania odpadów opakowaniowych powstałych z opakowań na napoje będących butelkami jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych o pojemności do trzech litrów,”

– – lit. f otrzymuje brzmienie:

„f) wysokości należnej opłaty produktowej, obliczonej oddzielnie, z podziałem na poszczególne rodzaje opakowań i dla wszystkich opakowań razem, w tym opakowań środków niebezpiecznych – w przypadku nieosiągnięcia wymaganego poziomu recyklingu, poziomu udziału wagowego tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu w opakowaniach na napoje będących butelkami jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych o pojemności do trzech litrów, poziomu udziału wagowego tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu w wytworzonych opakowaniach na napoje będących butelkami jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych o pojemności do trzech litrów, których głównym składnikiem jest politereftalan etylenu, oraz poziomu selektywnego zbierania odpadów opakowaniowych powstałych z opakowań na napoje będących butelkami jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych o pojemności do trzech litrów,”

– w pkt 3 lit. a otrzymuje brzmienie:

„a) masie produktów wprowadzonych do obrotu,”

– po pkt 3 dodaje się pkt 3a w brzmieniu:

„3a) w zakresie produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załącznikach nr 6, 9 i 10 do ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej oraz narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne, o których mowa w tej ustawie, z podziałem na rodzaje tych produktów oraz narzędzi połowowych, informacje o:

- a) masie i liczbie wprowadzonych do obrotu w danym roku kalendarzowym produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 6 do tej ustawy będących opakowaniami oraz w pkt 1 i 4 w sekcji I załącznika nr 9 do tej ustawy, w tym o zawartości tworzyw sztucznych,
- b) masie wprowadzonych do obrotu w danym roku kalendarzowym narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne oraz masie zebranych narzędzi połowowych stanowiących odpady zawierających tworzywa sztuczne,
- c) osiągniętych poziomach selektywnego zbierania narzędzi połowowych stanowiących odpady zawierających tworzywa sztuczne,
- d) wysokości należnej opłaty produktowej, o której mowa w art. 12 ust. 2 tej ustawy,
- e) wysokości należnej opłaty, o której mowa w art. 3b ust. 1 tej ustawy, obliczanej oddzielnie dla poszczególnych produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 6 do tej ustawy będących opakowaniami,
- f) ilości nabytych oraz wydanych w danym roku kalendarzowym przez przedsiębiorców, o których mowa w art. 3b ust. 1 i 2 tej ustawy, produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 6 do tej ustawy będących opakowaniami,
- g) wysokości należnej opłaty, o której mowa w art. 3k ust. 1 i 2 tej ustawy, obliczonej oddzielnie dla poszczególnych produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 9 do tej ustawy,
- h) przeprowadzonych publicznych kampaniach edukacyjnych, o których mowa w art. 11b ust. 1 tej ustawy, wraz ze wskazaniem wysokości środków przeznaczonych na ten cel, lub wysokości opłat, o których mowa w art. 11b ust. 4 tej ustawy,
- i) ilości wprowadzonych do obrotu przez przedsiębiorców, o których mowa w art. 3k ust. 1 i 2 tej ustawy, poszczególnych produktów

jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 9 do tej ustawy.”;

- 8) w art. 76 w ust. 1 w pkt 3 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 4 w brzmieniu:
„4) miejsce prowadzenia przez przedsiębiorcę jednostki handlu detalicznego, jednostki handlu hurtowego lub jednostki gastronomicznej, o których mowa w art. 3b ust. 1 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, lub lokalizację urządzenia vendingowego, o którym mowa w art. 3b ust. 2 tej ustawy.”;
- 9) w art. 79:
a) w ust. 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie:
„2) wprowadzonych do obrotu olejach smarowych, oponach oraz o odpadach z nich powstających;”,
b) w ust. 5 pkt 4 otrzymuje brzmienie:
„4) dokumentach, o których mowa w art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, oraz zaświadczeniach, o których mowa w art. 8d ust. 9 tej ustawy;”;
- 10) art. 84a otrzymuje brzmienie:
„Art. 84a. 1. W przypadku doręczenia pisma w formie dokumentu elektronicznego za pośrednictwem indywidualnego konta w BDO przez organ administracji publicznej doręczenie jest skuteczne, jeżeli adresat potwierdzi odbiór pisma, w sposób wskazany w pouczeniu dotyczącym sposobu odbioru pisma zawartym w zawiadomieniu.
2. W przypadku nieodebrania pisma w formie dokumentu elektronicznego w sposób, o którym mowa w ust. 1, organ administracji publicznej po upływie 7 dni, licząc od dnia wysłania zawiadomienia, przesyła powtórne zawiadomienie o możliwości odebrania tego pisma.
3. W przypadku nieodebrania pisma w formie dokumentu elektronicznego, doręczenie uważa się za dokonane po upływie czternastu dni, licząc od dnia przesłania pierwszego zawiadomienia.
4. Zawiadomienia, o których mowa w ust. 1 i 2, mogą być automatycznie tworzone i przesyłane przez system teleinformatyczny organu administracji publicznej, a odbioru tych zawiadomień nie potwierdza się.

5. Jeżeli pismo w formie dokumentu elektronicznego zostało uznane za doręczone na podstawie ust. 3, organ administracji publicznej umożliwia adresatowi pisma dostęp do treści pisma w formie dokumentu elektronicznego przez co najmniej 3 miesiące od dnia uznania pisma w formie dokumentu elektronicznego za doręczone oraz do informacji o dacie uznania pisma za doręczone i datach wysłania zawiadomień, o których mowa w ust. 1 i 2, w swoim systemie teleinformatycznym.”;

11) w art. 251 w ust. 3 pkt 8 i 9 otrzymują brzmienie:

- „8) 2023 r. – 12 786 tys. zł;
- 9) 2024 r. – 13 096 tys. zł;”.

Art. 6. W ustawie z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 160) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 6 w ust. 3 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) uzyskania wymaganych poziomów recyklingu odpadów opakowaniowych, udziału wagowego tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu, w tym dotyczących opłaty produktowej, rocznego poziomu selektywnego zbierania odpadów opakowaniowych oraz dokumentów potwierdzających recykling odpadów opakowaniowych, eksport odpadów opakowaniowych i wewnątrzspółnotową dostawę odpadów opakowaniowych,”;

2) w art. 8 pkt 13 otrzymuje brzmienie:

„13) publicznej kampanii edukacyjnej – rozumie się przez to każde działanie mające na celu poprawę stanu świadomości ekologicznej społeczeństwa, obejmujące informowanie o prawidłowym postępowaniu z odpadami opakowaniowymi, możliwym wpływie odpadów opakowaniowych, w tym odpadów powstałych z toreb na zakupy z tworzywa sztucznego, na środowisko i zdrowie ludzi, dostępnych systemach zwrotu, zbierania i odzysku, w tym recyklingu, odpadów opakowaniowych, w tym kampanie prowadzone w środkach masowego przekazu, ulotki i broszury informacyjne, plakaty, konkursy, konferencje oraz imprezy o charakterze informacyjno-edukacyjnym, a w odniesieniu do opakowań wymienionych w pkt 1–4 załącznika nr 10 do ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1903 oraz ...) oraz odpadów z nich powstających obejmujące również informowanie o:

- a) dostępności alternatywnych produktów wielokrotnego użytku, systemów ponownego użycia oraz o najlepszych praktykach w zakresie należytego gospodarowania odpadami,
 - b) wpływie zaśmiecania oraz nieodpowiedniego unieszkodliwiania odpadów na środowisko, w szczególności środowisko morskie,
 - c) wpływie nieodpowiednich sposobów unieszkodliwiania odpadów na sieci kanalizacyjne.”;
- 3) po art. 8a dodaje się art. 8b w brzmieniu:

„Art. 8b. Opakowaniami na napoje są opakowania na płyn przeznaczony do bezpośredniego wypicia, bez konieczności poddania go obróbce, w szczególności na wodę, sok, nektar, mleko, jogurt i inny pitny produkt mleczny, napój alkoholowy, z wyłączeniem płynów będących produktami leczniczymi w rozumieniu ustawy z dnia 6 września 2001 r. – Prawo farmaceutyczne (Dz. U. z 2022 r. poz. 2301), wyrobami medycznymi w rozumieniu ustawy z dnia 7 kwietnia 2022 r. o wyrobach medycznych (Dz. U. poz. 974) oraz żywnością specjalnego przeznaczenia medycznego w rozumieniu art. 2 lit. g rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 609/2013 z dnia 12 czerwca 2013 r. w sprawie żywności przeznaczonej dla niemowląt i małych dzieci oraz żywności specjalnego przeznaczenia medycznego i środków spożywczych zastępujących całodzienną dietę, do kontroli masy ciała oraz uchylającego dyrektywę Rady 92/52/EWG, dyrektywy Komisji 96/8/WE, 1999/21/WE, 2006/125/WE i 2006/141/WE, dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/39/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 41/2009 i (WE) nr 953/2009 (Dz. Urz. UE L 181 z 29.06.2013, str. 35, z późn. zm.¹⁰⁾).”;

- 4) po art. 14 dodaje się art. 14a–14c w brzmieniu:

„Art. 14a. 1. Wprowadzający produkty w opakowaniach na napoje będących butelkami jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych o pojemności do trzech litrów jest obowiązany do zapewnienia, aby opakowania te, włącznie z ich zakrętkami i wieczkami z tworzyw sztucznych, zawierały udział wagowy wynoszący co najmniej:

- 1) od 2025 r. – 25% tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu, jeżeli głównym składnikiem tych opakowań jest politereftalan etylenu;
- 2) od 2030 r. – 30% tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu.

¹⁰⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 158 z 21.06.2015, str. 5, Dz. Urz. UE L 120 z 08.04.2021, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 349 z 05.12.2014, str. 67.

2. Wskazany w ust. 1 pkt 1 udział wagowy tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu w opakowaniach na napoje będących butelkami jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych o pojemności do trzech litrów, których głównym składnikiem jest politereftalan etylenu, w danym roku kalendarzowym stanowi wyrażona w procentach wartość ilorazu masy tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu wykorzystanych w tym roku kalendarzowym do wytworzenia opakowań na napoje będących butelkami jednorazowego użytku o pojemności do trzech litrów, których głównym składnikiem jest politereftalan etylenu, włącznie z ich zakrętkami i wieczkami z tworzyw sztucznych, oraz masy wprowadzonych do obrotu w tym roku kalendarzowym takich opakowań, włącznie z ich zakrętkami i wieczkami z tworzyw sztucznych.

3. Wskazany w ust. 1 pkt 2 udział wagowy tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu w opakowaniach na napoje będących butelkami jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych o pojemności do trzech litrów w danym roku kalendarzowym stanowi wyrażona w procentach wartość ilorazu masy tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu wykorzystanych w tym roku kalendarzowym do wytworzenia opakowań na napoje będących butelkami jednorazowego użytku o pojemności do trzech litrów, włącznie z ich zakrętkami i wieczkami z tworzyw sztucznych, oraz masy wprowadzonych do obrotu w tym roku kalendarzowym takich opakowań, włącznie z ich zakrętkami i wieczkami z tworzyw sztucznych.

4. Wprowadzający produkty w opakowaniach, o których mowa w ust. 1, jest obowiązany do posiadania dokumentów potwierdzających wykonanie obowiązku, o którym mowa w ust. 1, oraz do przechowywania ich przez 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, którego dokumenty dotyczą.

Art. 14b. Wprowadzający produkty w jednorazowych opakowaniach na napoje będących pojemnikami z tworzyw sztucznych o pojemności do trzech litrów może wprowadzać do obrotu napoje w tych pojemnikach, jeżeli ich zakrętka i wieczka wykonane z tworzyw sztucznych pozostają przymocowane do tych pojemników podczas etapu zamierzonego użytkowania napoju.

Art. 14c. 1. Do opakowań na napoje, o których mowa w art. 14a ust. 1 oraz art. 14b, nie zalicza się szklanych lub metalowych butelek oraz pojemników na napoje, których zakrętka i wieczka są wykonane z tworzyw sztucznych.

2. Do zakrętek i wieczek wykonanych z tworzyw sztucznych, o których mowa w art. 14a ust. 1 i art. 14b, nie zalicza się metalowych zakrętek i wieczek z uszczelką z tworzyw sztucznych.”;

5) po art. 21 dodaje się art. 21a w brzmieniu:

„Art. 21a. 1. Wprowadzający produkty w opakowaniach na napoje będących butelkami jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych o pojemności do trzech litrów, z wyłączeniem butelek, o których mowa w art. 14c ust. 1, jest obowiązany do osiągnięcia rocznego poziomu selektywnego zbierania odpadów opakowaniowych wynoszącego:

- 1) od 2025 r. – 77%;
- 2) od 2029 r. – 90%.

2. Wprowadzający produkty w opakowaniach wykonuje obowiązek, o którym mowa w ust. 1, samodzielnie albo za pośrednictwem organizacji odzysku opakowań.

3. Poziom selektywnego zbierania odpadów opakowaniowych, o którym mowa w ust. 1, w danym roku kalendarzowym stanowi wyrażona w procentach wartość ilorazu masy odpadów opakowaniowych powstałych z opakowań, o których mowa w ust. 1, zebranych selektywnie w tym roku kalendarzowym oraz masy tych opakowań wprowadzonych do obrotu w danym roku kalendarzowym.

4. Masę odpadów opakowaniowych powstałych z opakowań, o których mowa w ust. 1, zebranych w danym roku kalendarzowym ustala się na podstawie ilościowej i jakościowej ewidencji odpadów, o której mowa w art. 66 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach.”;

6) w art. 22 po ust. 1 dodaje się ust. 1a–1f w brzmieniu:

„1a. Wprowadzający produkty w opakowaniach na napoje będących butelkami jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych o pojemności do trzech litrów, z wyłączeniem butelek, o których mowa w art. 14c ust. 1, jest obowiązany do prowadzenia, w postaci papierowej lub elektronicznej, ewidencji obejmującej informacje o:

- 1) masie butelek, w których wprowadził do obrotu napoje w danym roku kalendarzowym,
- 2) udziale wagowym tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu w tych butelkach – z podziałem na butelki, których głównym składnikiem jest politereftalan etylenu oraz pozostałe butelki.

1b. Masę opakowań wprowadzonych do obrotu wraz z produktami ustala się na podstawie ewidencji, o których mowa w ust. 1 i 1a.

1c. Udział wagowy tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu w opakowaniach na napoje będących butelkami jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych o pojemności do trzech litrów ustala się na podstawie ewidencji, o której mowa w ust. 1a.

1d. W przypadku gdy wprowadzający produkty w opakowaniach nie prowadzi ewidencji, o których mowa w ust. 1 lub 1a, w zakresie masy i rodzaju opakowań, w których wprowadzono do obrotu produkty, albo prowadzi je nierzetelnie, masę opakowań, w których wprowadził on do obrotu produkty, i ich rodzaj marszałek województwa albo wojewódzki inspektor ochrony środowiska określają w drodze oszacowania.

1e. Oszacowanie masy i określenie rodzaju opakowań, w których wprowadzono do obrotu produkty w tych opakowaniach, następuje metodą porównawczą:

- 1) wewnętrzną – polegającą na oszacowaniu masy i określeniu rodzaju opakowań, w których wprowadzający produkty w opakowaniach wprowadził produkty do obrotu w danym roku kalendarzowym, na podstawie informacji o masie i rodzaju opakowań, w których ten wprowadzający wprowadził te produkty do obrotu w poprzednich latach kalendarzowych;
- 2) zewnętrzną – polegającą na oszacowaniu masy i określeniu rodzaju opakowań, w których wprowadzający produkty w opakowaniach wprowadził produkty do obrotu w danym roku kalendarzowym, na podstawie informacji o masie i rodzaju opakowań, w których inny niż wskazany w ust. 1 wprowadzający, prowadzący działalność gospodarczą w podobnej skali, wprowadził produkty do obrotu w danym roku kalendarzowym.

1f. W przypadku gdy wprowadzający produkty w opakowaniach nie prowadzi ewidencji, o której mowa w ust. 1a, w zakresie udziału wagowego tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu w butelkach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych na napoje o pojemności do trzech litrów albo prowadzi ją nierzetelnie, uznaje się, że ten udział nie został zapewniony.”;

7) w art. 34:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Rozliczenie wykonania obowiązków określonych w art. 14a ust. 1, art. 17 ust. 1 oraz art. 21a ust. 1 następuje na koniec roku kalendarzowego.”,

b) po ust. 2a dodaje się ust. 2b i 2c w brzmieniu:

„2b. Wprowadzający produkty w opakowaniach wykonujący obowiązek, o którym mowa w art. 14a ust. 1, którzy nie osiągnęli wymaganego poziomu udziału wagowego tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu, są obowiązani do wniesienia opłaty produktowej.

2c. Wprowadzający produkty w opakowaniach wykonujący obowiązki, o których mowa w art. 21a ust. 1, samodzielnie albo za pośrednictwem organizacji odzysku opakowań, którzy nie osiągnęli wymaganego poziomu zbierania, są obowiązani do wniesienia opłaty produktowej.”;

8) w art. 35 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Minister właściwy do spraw klimatu w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki oraz ministrem właściwym do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe stawki opłat produktowych dla poszczególnych rodzajów opakowań, kierując się negatywnym oddziaływaniem na środowisko odpadów opakowaniowych powstałych z tych opakowań, kosztami ich zagospodarowania oraz biorąc pod uwagę, że opłata produktowa powinna stanowić zachętę do zbierania oraz do poddawania odpadów opakowaniowych recyklingowi.”;

9) w art. 56 w ust. 1 po pkt 4a dodaje się pkt 4b w brzmieniu:

„4b) wbrew przepisowi art. 14b wprowadza do obrotu produkty w jednorazowych opakowaniach na napoje będących pojemnikami z tworzyw sztucznych o pojemności do trzech litrów, których zakrętki i wieczka wykonane z tworzyw sztucznych nie pozostają przymocowane do tych pojemników podczas etapu zamierzonego użytkowania napoju;”;

10) w art. 57 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) w przypadkach, o których mowa w art. 56 ust. 1 pkt 1–4, 4b, 5–10 i 14 – od 10 000 zł do 500 000 zł;”;

11) w załączniku nr 2 do ustawy dodaje się ust. 5 i 6 w brzmieniu:

„5. Wysokość należnej opłaty produktowej z tytułu niewykonania obowiązku zapewnienia przez wprowadzającego produkty w opakowaniach poziomu udziału wagowego tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu w opakowaniach na napoje będących butelkami jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych o pojemności do trzech litrów oraz butelkami jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych o pojemności do trzech litrów, których głównym składnikiem jest politereftalan etylenu, oblicza się według wzorów:

- a) dla butelek jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych o pojemności do trzech litrów:

$$OP_{pz} = M \cdot \left(\frac{P_{pz} - OZ}{100\%} \right) \cdot SO$$

gdzie:

OP_{pz} – oznacza wysokość należnej opłaty produktowej w zł,

M – oznacza masę w kg butelek jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych o pojemności do trzech litrów, w których zostały wprowadzone do obrotu napoje w danym roku kalendarzowym,

P_{pz} – oznacza wymagany poziom udziału wagowego w %, określony w art. 14a ust. 1 pkt 2,

OZ – oznacza osiągnięty poziom udziału wagowego w % obliczony zgodnie z art. 14a ust. 3,

SO – oznacza stawkę opłaty produktowej w zł za kg, określoną w przepisach wydanych na podstawie art. 35 ust. 2.

Jeżeli $P_{pz} - OZ$ ma wartość ujemną, jako należną opłatę produktową wpisuje się wartość „0”,

- b) dla butelek jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych o pojemności do trzech litrów, których głównym składnikiem jest politereftalan etylenu:

$$OP_{pz} = M \cdot \left(\frac{P_{pz} - OZ}{100\%} \right) \cdot SO$$

gdzie:

OP_{pz} – oznacza wysokość należnej opłaty produktowej w zł,

M – oznacza masę w kg butelek jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych o pojemności do trzech litrów, których głównym składnikiem jest politereftalan etylenu, w których zostały wprowadzone do obrotu napoje w danym roku kalendarzowym,

P_{pz} – oznacza wymagany poziom udziału wagowego w %, określony w art. 14a ust. 1 pkt 1,

OZ – oznacza osiągnięty poziom udziału wagowego w % obliczony zgodnie z art. 14a ust. 2,

SO – oznacza stawkę opłaty produktowej w zł za kg, określoną w przepisach wydanych na podstawie art. 35 ust. 2.

Jeżeli $P_{pz} - OZ$ ma wartość ujemną, jako należną opłatę produktową wpisuje się wartość „0”.

6. Wysokość należnej opłaty produktowej z tytułu niewykonania obowiązku selektywnego zbierania odpadów opakowaniowych powstałych z opakowań na napoje będących butelkami jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych o pojemności do trzech litrów oblicza się według wzoru:

$$OP_{zb} = M \cdot \left(\frac{P_{zb} - OZ}{100\%} \right) \cdot SO$$

gdzie:

OP_{zb} – oznacza wysokość należnej opłaty produktowej w zł,

M – oznacza masę w kg butelek jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych o pojemności do trzech litrów, w których zostały wprowadzone do obrotu napoje w danym roku kalendarzowym,

P_{zb} – oznacza wymagany poziom zbierania w %, określony w art. 21a ust. 1,

OZ – oznacza osiągnięty poziom zbierania w % obliczony zgodnie z art. 21a ust. 3,

SO – oznacza stawkę opłaty produktowej w zł za kg, określoną w przepisach wydanych na podstawie art. 35 ust. 2.

Jeżeli $P_{zb} - OZ$ ma wartość ujemną, jako należną opłatę produktową wpisuje się wartość „0”.

Art. 7. W ustawie z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne (Dz. U. z 2022 r. poz. 2625 i 2687) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 159 w ust. 1 w pkt 1 lit. d otrzymuje brzmienie:

„d) przyczyniające się do identyfikacji zanieczyszczeń wód morskich, w tym ich zanieczyszczeń zawierającymi tworzywa sztuczne narzędziami połowowymi stanowiącymi odpady, w rozumieniu art. 2 pkt 4b ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1903 oraz ...),”;

2) w art. 318 w ust. 1 pkt 16 otrzymuje brzmienie”:

„16) informacje o działaniach zastosowanych w celu niedopuszczenia do wzrostu zanieczyszczeń wód morskich, w tym zanieczyszczeń zawierającymi tworzywa sztuczne narzędziami połowowymi stanowiącymi odpady w rozumieniu art. 2 pkt 4b

ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej;”.

Art. 8. W ustawie z dnia 7 lipca 2022 r. o zmianie ustawy – Prawo wodne oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1549) w art. 14:

- 1) w ust. 3 wyrazy „12 miesięcy” zastępuje się wyrazami „24 miesięcy”;
- 2) w ust. 5 wyrazy „12 miesięcy” zastępuje się wyrazami „24 miesiące”.

Art. 9. 1. Produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w załączniku nr 7 do ustawy zmienianej w art. 1 oraz wyroby wykonane z oksydegradowalnych tworzyw sztucznych wprowadzone do obrotu przed dniem wejścia w życie ustawy mogą być sprzedawane albo przekazywane nieodpłatnie nabywcom na terytorium kraju lub wykorzystane na użytek własny do wyczerpania zapasów tych produktów i wyrobów.

2. Produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w załączniku nr 8 do ustawy wprowadzone do obrotu bez wymaganego oznakowania przed dniem wejścia w życie ustawy mogą być sprzedawane albo przekazywane nieodpłatnie nabywcom na terytorium kraju lub wykorzystane na użytek własny do wyczerpania zapasów tych produktów.

Art. 10. Przedsiębiorcy, o których mowa w art. 3b ust. 1 i 2 ustawy zmienianej w art. 1, autoryzowani przedstawiciele, o których mowa w art. 8a ust. 1 tej ustawy, oraz przedsiębiorcy, o których mowa w art. 9 ust. 1 pkt 1 lit. b i c tej ustawy, wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych lub narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne, są obowiązani do złożenia wniosku o wpis do rejestru, o którym mowa w art. 49 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 5, w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy i mogą prowadzić działalność bez posiadania takiego wpisu do dnia jego uzyskania, pod warunkiem złożenia wniosku w tym terminie.

Art. 11. 1. Sprawozdanie, o którym mowa w art. 73 ustawy zmienianej w art. 5 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, za rok 2023, składane przez:

- 1) przedsiębiorców, o których mowa w art. 3b ust. 1 i 2 ustawy zmienianej w art. 1, nie obejmuje informacji o wysokości należnej opłaty, o której mowa w art. 3b ust. 1 tej ustawy;
- 2) przedsiębiorców, o których mowa w art. 3k ust. 1 i 2 ustawy zmienianej w art. 1, nie obejmuje informacji o wysokości należnej opłaty, o której mowa w art. 3k ust. 1 i 2 tej ustawy.

2. Przedsiębiorcy, o których mowa w art. 8d ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, lub autoryzowani przedstawiciele, o których mowa w art. 8a ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, wyznaczeni przez producentów, o których mowa w art. 2 pkt 9d lit. a ustawy zmienianej w art. 1, w zakresie sprzedaży narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne, sporządzają po raz pierwszy sprawozdanie, o którym mowa w art. 73 ustawy zmienianej w art. 5, za rok 2024.

3. Informacje, o których mowa w art. 73 ust. 2 pkt 3a lit. h ustawy zmienianej w art. 5, są ujmowane po raz pierwszy w sprawozdaniu, o którym mowa w art. 73 ustawy zmienianej w art. 5, sporządzanym za rok 2024.

Art. 12. 1. W przypadku trwałego zaprzestania wykonywania działalności w roku 2024 przez przedsiębiorcę wprowadzającego do obrotu narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne wniosek, o którym mowa w art. 8d ust. 9 ustawy zmienianej w art. 1, składa się w postaci papierowej, w terminie 2 dni od dnia zaprzestania wykonywania działalności.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, przedsiębiorca prowadzący portowe urządzenia do odbioru odpadów lub przedsiębiorca prowadzący inne równoważne systemy zbierania sporządzają zaświadczenie, o którym mowa w art. 8d ust. 9 ustawy zmienianej w art. 1, w postaci papierowej, w terminie 2 dni od dnia otrzymania wniosku, o którym mowa w tym przepisie.

Art. 13. Inspekcja Handlowa przeprowadza kontrole przestrzegania przez przedsiębiorców prowadzących jednostki handlu detalicznego, jednostki handlu hurtowego, jednostki gastronomiczne lub pakujących i oferujących napoje lub żywność za pomocą urządzenia vendingowego przepisów art. 3b ust. 1–3 ustawy zmienianej w art. 1 po raz pierwszy w roku 2024.

Art. 14. 1. Krajowy plan gospodarki odpadami oraz wojewódzkie plany gospodarki odpadami obowiązujące w dniu wejścia w życie ustawy zachowują moc do dnia wejścia w życie aktualizacji tych planów.

2. Rada Ministrów uchwali aktualizację Krajowego planu gospodarki odpadami obejmującą okres 2023–2028 do dnia 30 czerwca 2023 r.

Art. 15. 1. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 14 ust. 4 ustawy zmienianej w art. 1 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 14 ust. 4 ustawy zmienianej w art. 1, nie dłużej jednak niż 24 miesiące od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

2. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 35 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 6 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 35 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 6 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż 24 miesiące od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

3. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 161 ust. 11 ustawy zmienianej w art. 7 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 161 ust. 11 ustawy zmienianej w art. 7, nie dłużej niż przez 36 miesięcy od dnia wejścia w życie art. 7 pkt 1 niniejszej ustawy, i mogą być zmieniane.

4. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 321 ustawy zmienianej w art. 7 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 321 ustawy zmienianej w art. 7, nie dłużej jednak niż 36 miesięcy od dnia wejścia w życie art. 7 pkt 2 niniejszej ustawy, i mogą być zmieniane.

Art. 16. Przepisy art. 3b ust. 1–3, art. 3c ust. 1, art. 3d–3g, art. 3k, art. 3l ust. 1 i 3, art. 3m, art. 3n, art. 8d, art. 11b oraz art. 40a pkt 1–3, 12, 13 i 15 ustawy zmienianej w art. 1 stosuje się od dnia 1 stycznia 2024 r.

Art. 17. 1. W latach 2024–2033 maksymalny limit wydatków Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej będący skutkiem finansowym wejścia w życie ustawy wynosi w:

- 1) 2024 r. – 0 zł;
- 2) 2025 r. – 512 000 tys. zł;
- 3) 2026 r. – 512 000 tys. zł;
- 4) 2027 r. – 512 000 tys. zł;
- 5) 2028 r. – 512 000 tys. zł;
- 6) 2029 r. – 512 000 tys. zł;
- 7) 2030 r. – 512 000 tys. zł;
- 8) 2031 r. – 512 000 tys. zł;
- 9) 2032 r. – 512 000 tys. zł;
- 10) 2033 r. – 512 000 tys. zł.

2. W latach 2024–2033 maksymalny limit wydatków budżetów samorządów województw będący skutkiem finansowym wejścia w życie ustawy wynosi w:

- 1) 2024 r. – 0 zł;
- 2) 2025 r. – 27 000 tys. zł;

- 3) 2026 r. – 27 000 tys. zł;
- 4) 2027 r. – 27 000 tys. zł;
- 5) 2028 r. – 27 000 tys. zł;
- 6) 2029 r. – 27 000 tys. zł;
- 7) 2030 r. – 27 000 tys. zł;
- 8) 2031 r. – 27 000 tys. zł;
- 9) 2032 r. – 27 000 tys. zł;
- 10) 2033 r. – 27 000 tys. zł.

3. Minister właściwy do spraw klimatu monitoruje wykorzystanie limitów wydatków, o których mowa w ust. 1 i 2, oraz wdraża mechanizm korygujący, o którym mowa w ust. 5, dla limitu wydatków, o którym mowa w ust. 1.

4. Właściwi marszałkowie województw wdrażają mechanizm korygujący, o którym mowa w ust. 5, dla limitu wydatków, o którym mowa w ust. 2.

5. W przypadku gdy wielkość wydatków po pierwszym półroczu danego roku budżetowego wyniesie więcej niż 65% limitu wydatków przewidzianych na dany rok, obniża się wielkość środków przeznaczonych na wydatki w drugim półroczu o kwotę stanowiącą różnicę między wielkością tego limitu a kwotą przekroczenia wydatków.

Art. 18. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem:

- 1) art. 2, art. 5 pkt 11 oraz art. 8, które wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia;
- 2) art. 6 pkt 4 w zakresie art. 14b oraz pkt 9, które wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2024 r.;
- 3) art. 7 pkt 2, który wchodzi w życie z dniem 22 grudnia 2024 r.;
- 4) art. 7 pkt 1, który wchodzi w życie z dniem 30 marca 2025 r.

Załączniki
do ustawy
z dnia
(poz. ...)

Załącznik nr 1

**Produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych podlegające zmniejszeniu
stosowania**

Do produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych podlegających zmniejszeniu stosowania zalicza się:

- 1) kubki na napoje, w tym ich pokrywki i wieczka;
- 2) pojemniki na żywność, w tym pojemniki takie jak pudełka, z pokrywką lub bez, stosowane w celu umieszczania w nich żywności, która jest:
 - a) przeznaczona do bezpośredniego spożycia, na miejscu lub na wynos,
 - b) zazwyczaj spożywana bezpośrednio z pojemnika oraz
 - c) gotowa do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzanie, gotowanie czy podgrzewanie– w tym pojemniki na żywność typu fast food lub na inne posiłki gotowe do bezpośredniego spożycia, z wyjątkiem pojemników na napoje, talerzy oraz paczek i owijek zawierających żywność.

Produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych objęte zakazem wprowadzania do obrotu

Do produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych objętych zakazem wprowadzania do obrotu zalicza się:

- 1) patyczki higieniczne, z wyjątkiem patyczków przeznaczonych do celów medycznych zgodnie z definicją wyrobu medycznego, o której mowa w art. 2 pkt 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/745 z dnia 5 kwietnia 2017 r. w sprawie wyrobów medycznych, zmiany dyrektywy 2001/83/WE, rozporządzenia (WE) nr 178/2002 i rozporządzenia (WE) nr 1223/2009 oraz uchylecia dyrektyw Rady 90/385/EWG i 93/42/EWG (Dz. Urz. UE L 117 z 05.05.2017, str. 1, z późn. zm.¹⁾);
- 2) sztućce (widelce, noże, łyżki, pałeczki);
- 3) talerze;
- 4) słomki, z wyjątkiem słomek przeznaczonych do celów medycznych zgodnie z definicją wyrobu medycznego, o której mowa w art. 2 pkt 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/745 z dnia 5 kwietnia 2017 r. w sprawie wyrobów medycznych, zmiany dyrektywy 2001/83/WE, rozporządzenia (WE) nr 178/2002 i rozporządzenia (WE) nr 1223/2009 oraz uchylecia dyrektyw Rady 90/385/EWG i 93/42/EWG;
- 5) mieszadła do napojów;
- 6) patyczki mocowane do balonów i służące do tego, aby balony się na nich opierały, w tym mechanizmy tych patyczków, z wyjątkiem balonów do użytku przemysłowego lub innych profesjonalnych zastosowań, które to balony nie są rozprowadzane wśród konsumentów;
- 7) pojemniki na żywność wykonane z polistyrenu ekspandowanego, tj. pojemniki takie jak pudełka, z pokrywką lub bez, stosowane w celu umieszczania w nich żywności, która jest:
 - a) przeznaczona do bezpośredniego spożycia, na miejscu lub na wynos,
 - b) zazwyczaj spożywana bezpośrednio z pojemnika oraz
 - c) gotowa do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzenie, gotowanie czy podgrzewanie

¹⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 117 z 03.05.2019, str. 9, Dz. Urz. UE L 334 z 27.12.2019, str. 165, Dz. Urz. UE L 130 z 24.04.2020, str. 18 oraz Dz. Urz. UE L 241 z 08.07.2021, str. 7.

– w tym pojemniki na żywność typu fast food lub na inne posiłki gotowe do bezpośredniego spożycia, z wyjątkiem pojemników na napoje, talerzy oraz paczek i owijek zawierających żywność;

- 8) pojemniki na napoje, w tym ich zakrętki i wieczka, wykonane z polistyrenu ekspandowanego;
- 9) kubki na napoje, w tym ich zakrętki i wieczka, wykonane z polistyrenu ekspandowanego.

Produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych objęte wymogiem dotyczącym oznakowania

Do produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych objętych wymogiem dotyczącym oznakowania zalicza się:

- 1) podpaski higieniczne, tampony oraz aplikatory do tamponów;
- 2) chusteczki nawilżane, tj. uprzednio nawilżone chusteczki przeznaczone do higieny osobistej i uprzednio nawilżone chusteczki do użytku domowego;
- 3) wyroby tytoniowe z filtrami zawierającymi tworzywa sztuczne i filtry zawierające tworzywa sztuczne sprzedawane do używania łącznie z wyrobami tytoniowymi;
- 4) kubki na napoje.

Produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych objęte wymogiem dotyczącym finansowania kosztów związanych z zagospodarowaniem odpadów powstałych z produktów tego samego rodzaju, które zostały wprowadzone do obrotu

Sekcja I. Produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych objęte rozszerzoną odpowiedzialnością producenta w zakresie pokrywania kosztów zbierania odpadów powstałych z tych produktów z publicznych systemów zbierania odpadów, w tym kosztów infrastruktury i jej funkcjonowania, kosztów uprzątkania, transportu i przetwarzania tych odpadów

Do tych produktów zalicza się:

- 1) pojemniki na żywność, tj. pojemniki takie jak pudełka, z pokrywką lub bez, stosowane w celu umieszczania w nich żywności, która jest:
 - a) przeznaczona do bezpośredniego spożycia, na miejscu lub na wynos,
 - b) zazwyczaj spożywana bezpośrednio z pojemnika oraz
 - c) gotowa do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzanie, gotowanie czy podgrzewanie– w tym pojemniki na żywność typu fast food lub na inne posiłki gotowe do bezpośredniego spożycia, z wyjątkiem pojemników na napoje, talerzy oraz paczek i owijek zawierających żywność;
- 2) paczki i owijki wykonane z elastycznych materiałów zawierające żywność przeznaczone do bezpośredniego spożycia z paczki lub owijki bez żadnej dalszej obróbki;
- 3) pojemniki na napoje o pojemności do trzech litrów, to jest pojemniki stosowane do przechowywania napojów, takie jak butelki na napoje, w tym ich zakrętki i wieczka, oraz wielomateriałowe opakowania na napoje, w tym ich zakrętki i wieczka, z wyłączeniem szklanych lub metalowych pojemników na napoje, których zakrętki i wieczka są wykonane z tworzyw sztucznych;
- 4) kubki na napoje, w tym ich pokrywki i wieczka;
- 5) lekkie plastikowe torby na zakupy, zgodnie z definicją zawartą w art. 8 pkt 15a lit. a ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz. U. z 2020 r. poz. 1114, z 2021 r. poz. 2151 oraz ...).

Sekcja II. Produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych objęte rozszerzoną odpowiedzialnością producenta w zakresie pokrywania przez producentów kosztów kampanii edukacyjnych, kosztów uprzątnięcia odpadów powstałych z tych produktów, ich transportu i przetwarzania, a także kosztów gromadzenia danych i sprawozdawczości

Do tych produktów zalicza się:

- 1) chusteczki nawilżane, tj. uprzednio nawilżone chusteczki przeznaczone do higieny osobistej i uprzednio nawilżone chusteczki do użytku domowego;
- 2) balony, z wyjątkiem balonów do użytku przemysłowego lub innych profesjonalnych zastosowań, które to balony nie są rozprowadzane wśród konsumentów.

Sekcja III. Wyroby tytoniowe z filtrami zawierającymi tworzywa sztuczne i filtry zawierające tworzywa sztuczne sprzedawane do używania łącznie z wyrobami tytoniowymi, objęte rozszerzoną odpowiedzialnością producenta w zakresie pokrywania kosztów kampanii edukacyjnych, kosztów uprzątnięcia odpadów powstałych z tych produktów, kosztów zbierania odpadów powstałych z tych produktów pozostawionych w publicznych systemach zbierania odpadów, w tym kosztów infrastruktury i jej funkcjonowania, kosztów transportu tych odpadów i ich przetwarzania.

Produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych objęte obowiązkiem podnoszenia świadomości ekologicznej

Do produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych objętych obowiązkiem podnoszenia świadomości ekologicznej zalicza się:

- 1) pojemniki na żywność – pojemniki takie jak pudełka, z pokrywką lub bez, stosowane w celu umieszczenia w nich żywności, która jest:
 - a) przeznaczona do bezpośredniego spożycia, na miejscu lub na wynos,
 - b) zazwyczaj spożywana bezpośrednio z pojemnika oraz
 - c) gotowa do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzenie, gotowanie czy podgrzewanie– w tym pojemniki na żywność typu fast food lub na inne posiłki gotowe do bezpośredniego spożycia, z wyjątkiem pojemników na napoje, talerzy oraz paczek i owijek zawierających żywność;
- 2) paczki i owijki wykonane z elastycznych materiałów zawierające żywność przeznaczone do bezpośredniego spożycia z paczki lub owijki bez żadnej dalszej obróbki;
- 3) pojemniki na napoje o pojemności do trzech litrów, tj. pojemniki stosowane do przechowywania napojów, takie jak butelki na napoje, w tym ich zakrętki i wieczka, oraz wielomateriałowe opakowania na napoje, w tym ich zakrętki i wieczka, z wyłączeniem szklanych lub metalowych pojemników na napoje, w których zakrętki i wieczka wykonane są z tworzyw sztucznych;
- 4) kubki na napoje, w tym ich zakrętki i wieczka;
- 5) wyroby tytoniowe z filtrami zawierającymi tworzywa sztuczne i filtry zawierające tworzywa sztuczne sprzedawane do używania łącznie z wyrobami tytoniowymi;
- 6) chusteczki nawilżane, tj. uprzednio nawilżone chusteczki przeznaczone do higieny osobistej i uprzednio nawilżone chusteczki do użytku domowego;
- 7) balony, z wyjątkiem balonów do użytku przemysłowego lub innych profesjonalnych zastosowań, które to balony nie są rozprowadzane wśród konsumentów;
- 8) lekkie plastikowe torby na zakupy w rozumieniu art. 8 pkt 15a lit. a ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz. U. z 2020 r. poz. 1114, z 2021 r. poz. 2151 oraz ...);
- 9) podpaski higieniczne, tampony oraz aplikatory do tamponów.

UZASADNIENIE

W związku z wejściem w życie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 z dnia 5 czerwca 2019 r. w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko (Dz. Urz. UE L 155 z 12.06.2019, str. 1), zwanej dalej „dyrektywą 2019/904”, jest konieczna transpozycja przepisów tej dyrektywy do polskiego prawa. Termin transpozycji upłynął 3 lipca 2021 r.

W projekcie ustawy o zmianie ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej oraz niektórych innych ustaw zaproponowano zmiany w ustawie z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2022 r. poz. 2519), ustawie z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706), ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2022 r. poz. 2556 i 2687), ustawie z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2022 r. poz. 699, 1250, 1726, 2127 i 2722), ustawie z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 160), ustawie z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne (Dz. U. z 2022 r. poz. 2625 i 2687) oraz w ustawie z dnia 7 lipca 2022 r. o zmianie ustawy – Prawo wodne oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1549).

Art. 1. W ustawie z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej wprowadzono zmiany mające na celu ujednoczenie terminów i zastąpienie określenia „wprowadzających lub wprowadzanych na terytorium kraju” terminem „wprowadzających lub wprowadzanych do obrotu”, jako że termin „wprowadzenie do obrotu” jest stosowany w dyrektywie 2019/904. W związku z tym art. 1 ust. 1 nadano nowe brzmienie. W celu poszerzenia zakresu ustawy o produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych w art. 1 ust. 1 dodany został pkt 4, odnoszący się do zapobiegania negatywnemu wpływowi niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko, w tym środowisko wodne i na zdrowie człowieka. W art. 1 ust. 2 znajduje się odniesienie do ustaw odpadowych. W sprawach nieuregulowanych w projektowanej ustawie dotyczących postępowania z odpadami powstałymi z produktów objętych jej przepisami mają zastosowanie przepisy ustawy z dnia 27 września 2001 r. – Prawo ochrony środowiska oraz ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach.

Ponadto, w celach interpretacyjnych, należy odnieść się do wytycznych Komisji dotyczących produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych na podstawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko (2021/c 216/01) z dnia 31 maja 2021 (Dz. Urz.

UE C 216 z 07.06.2021, str. 1).

W art. 2 znajdują się objaśnienia pojęć, które dodano w celu dostosowania ich do brzmienia w dyrektywie bądź też w celu ujednoczenia ich brzmienia zawartego w innych przepisach odpadowych. Wprowadzono także nowe definicje:

- 1) w art. 2 pkt 3 nadano nowe brzmienie definicji „import odpadów”, ujednolicając słownictwo, o którym mowa powyżej – „wprowadzenie na terytorium” zastąpiono „wprowadzeniem do obrotu”;
- 2) po pkt 4 dodano punkty zawierające definicje narzędzi połowowych oraz narzędzi połowowych stanowiących odpady w celu ich dostosowania do brzmienia zawartego w dyrektywie 2019/904, a w przypadku definicji narzędzi połowowych stanowiących odpady – w celu wprowadzenia tego pojęcia z dyrektywy do przepisów krajowych. Definicja narzędzi połowowych jest już zawarta w przepisach krajowych, m.in. w rozporządzeniu Ministra Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej z dnia 21 sierpnia 2019 r. w sprawie wymiarów i okresów ochronnych organizmów morskich oraz szczegółowych warunków wykonywania rybołówstwa komercyjnego (Dz. U. z 2022 r. poz. 1556). Należy wskazać, że definicja narzędzi połowowych nie obejmuje sprzętu wędkarskiego;
- 3) po pkt 8 dodano punkt zawierający definicję oksydegradowalnych tworzyw sztucznych, w celu transpozycji tego pojęcia z dyrektywy do przepisów krajowych ze względu na zakaz wprowadzania do obrotu wyrobów z oksydegradowalnych tworzyw sztucznych, oraz punkt zawierający definicję opakowań, odsyłając do definicji już zawartej w przepisach krajowych, w celu zapewnienia spójności z ustawą z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi;
- 4) pkt 9a otrzymał nowe brzmienie, w którym doprecyzowano przepisy przez odesłanie do przepisów ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach odnoszących się do posiadacza odpadów;
- 5) pkt 9b otrzymał nowe brzmienie w odniesieniu do definicji przedsiębiorcy, doprecyzowując ją w odniesieniu do wprowadzającego do obrotu produkty. Ponadto doprecyzowano definicję w odniesieniu do przedsiębiorcy wprowadzającego do obrotu produkty pod własnym oznaczeniem lub zlecającemu wytworzenie produktu innemu przedsiębiorcy. Ma to na celu jednoznaczne wskazanie, że w przypadku gdy produkty są produkowane przez wytwórcę na zamówienie np. dystrybutora, sieci handlowej, a następnie są sprzedawane pod oznaczeniem tego zamawiającego, np. w ramach marki własnej dystrybutora, wówczas to podmiot, którego oznaczenie widnieje na produkcie, jest przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy i jest obowiązany do wykonywania obowiązków wynikających z ustawy;

- 6) pkt 9c otrzymał nowe brzmienie. Przez dodanie do już funkcjonującej definicji produktów – produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załącznikach nr 6–10 do ustawy i narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne rozszerzono zakres ustawy;
- 7) po pkt 9c dodano definicje producenta i produktu jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych. Definicja producenta nie ma za zadanie transponowania definicji „producenta” zamieszczonej w dyrektywie 2019/904. Odpowiednikiem określenia „producent” stosowanego w dyrektywach związanych z rozszerzoną odpowiedzialnością producenta w prawie krajowym jest określenie „wprowadzający”, a w przypadku zmienianej ustawy definicja ta zawiera się w definicji przedsiębiorcy. Definicja producenta w projekcie jest definicją pomocniczą i służy do jednoznacznego zdefiniowania roli i obowiązków autoryzowanego przedstawiciela (pkt 9d lit. a) oraz upoważnionego przedstawiciela (pkt 9d lit. b). Z tego względu, w pkt 9d lit. a, producent jest zdefiniowany w projekcie jako podmiot, który ma miejsce zamieszkania lub siedzibę na terytorium innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub państwa niebędącego państwem członkowskim Unii Europejskiej, a sprzedający produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych lub narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne na terytorium kraju. Dyrektywa 2019/904 wymaga w takim przypadku od państwa członkowskich, aby umożliwiły takiemu producentowi wyznaczenie autoryzowanego przedstawiciela, który będzie wykonywał na terenie kraju obowiązki związane z rozszerzoną odpowiedzialnością producenta w imieniu tego podmiotu. Przepisy dotyczące autoryzowanego przedstawiciela są zawarte w art. 8a i art. 8b. Z kolei pkt 9d lit. b definiuje producenta jako podmiot mający siedzibę na terytorium kraju, a prowadzący sprzedaż bezpośrednio do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej za pośrednictwem umów zawieranych na odległość. Kategoria ta obejmuje przede wszystkim przedsiębiorców krajowych prowadzących sprzedaż ww. produktów przez Internet do innych państw członkowskich. Zgodnie z dyrektywą 2019/904, art. 8c ustawy nakłada na te podmioty obowiązek wyznaczenia upoważnionego przedstawiciela w każdym państwie członkowskim, w którym prowadzi sprzedaż. W odniesieniu do definicji produktu jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych należy wskazać, że jest nim zarówno produkt wykonany w całości, jak i wykonany w części z tworzyw sztucznych. Zatem, przykładowo, zarówno kubek jednorazowego użytku wykonany w całości z tworzyw sztucznych, jak i kubek wykonany częściowo z papieru, ale zawierający warstwę z tworzywa sztucznego, będą zawierały się w ww. definicji;
- 8) pkt 11 otrzymał nowe brzmienie, w którym doprecyzowano odesłanie do ustawy z dnia

14 grudnia 2012 r. o odpadach;

- 9) po pkt 11a dodano pkt 11aa zawierający definicję tworzywa sztucznego. Jest to jedna z kluczowych definicji w ustawie, wskazująca, że jedynie polimery w pełni naturalne, które nie zostały chemicznie zmodyfikowane, nie podlegają definicji tworzywa sztucznego. Zgodnie z preambułą dyrektywy 2019/904, definicja tworzyw sztucznych obejmuje oparte na polimerach artykuły gumowe oraz biopochodne i ulegające biodegradacji tworzywa sztuczne, zarówno pochodzące z biomasy, jak i mające ulec biodegradacji z upływem czasu. Definicją uzupełniającą jest definicja tworzywa sztucznego ulegającego biodegradacji, dodana w pkt 11ab ze względu na konieczność transpozycji dyrektywy. Dodano też pkt 11ac definiujący użytkownika końcowego. Definicja ta służy prawidłowemu określeniu, które produkty są objęte opłatą mającą na celu zmniejszenie stosowania niektórych produktów z tworzyw sztucznych, o której mowa w art. 3b ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1 projektu;
- 10) nadano nowe brzmienie pkt 11f, w którym definicję wewnątrzwspólnotowego nabycia produktów dostosowano do zmienionej terminologii związanej z wprowadzeniem do obrotu, zastępując termin „wprowadzenie na terytorium kraju”;
- 11) nadano nowe brzmienie pkt 12a – analogicznie do zmian w całej ustawie w zakresie zastąpienia terminu „wprowadzenie na rynek krajowy” terminem „wprowadzenie do obrotu” – dokonano korekty w zakresie samej definicji, zastępując definicję „wprowadzenie na rynek krajowy” definicją „wprowadzenie do obrotu”;
- 12) po pkt 12a dodano pkt 12b, którym dodano definicję wyrobów tytoniowych, odsyłając do przepisów krajowych, w których pojęcie to zostało już zdefiniowane. Wyroby tytoniowe z filtrami zawierającymi tworzywa sztuczne i filtry zawierające tworzywa sztuczne sprzedawane do używania łącznie z wyrobami tytoniowymi są jedną z kategorii produktów objętych przepisami projektu;
- 13) po art. 2 dodano art. 2a precyzujący definicję wprowadzenia do obrotu, jak również dokonano wyjaśnienia, kiedy następuje wprowadzenie do obrotu produktu w przypadku produktu wytworzonego na terytorium kraju, a kiedy w przypadku przywozu produktu z zagranicy.

W art. 3 dostosowano terminologię tak jak powyżej: termin „wprowadzonych przez niego na terytorium kraju” zastąpiono konsekwentnie terminem „wprowadzonych przez niego do obrotu”, nadano nowe brzmienie ust. 3 i 4 w tym samym zakresie – wprowadzając termin „wprowadzonych do obrotu”.

Zgodnie z przyjętą terminologią „wprowadzenia do obrotu” było konieczne także uchylene ust. 5–7.

Nadano nowe brzmienie ust. 9, ponadto w ust. 9 pkt 3 dokonano podobnej zmiany – określenie „wprowadzonych na terytorium kraju” zastąpiono określeniem „wprowadzonych do obrotu”.

Nadano nowe brzmienie ust. 9a, w którym określenie „odpadów opakowaniowych i użytkowych” zastąpiono określeniem „odpadów powstałych z produktów wymienionych w załączniku nr 4a do ustawy”. Konsekwentnie tej samej zmiany dokonano w ust. 9b. Dostosowano tym samym brzmienie przepisów do przedmiotu regulacji, doprecyzowując, do których produktów dokładnie odnoszą się te przepisy.

Również w ust. 10, 11a i 11d dokonano zmiany pojęć „wprowadzonych na terytorium kraju” na „wprowadzonych do obrotu”.

Po uchylonym art. 3a dodano art. 3b–3o.

Kolejne przepisy zawarte w art. 3b–3g dotyczą opłaty. W art. 3b wprowadzono obowiązek pobierania opłaty przez przedsiębiorców prowadzących jednostki handlu detalicznego, jednostki handlu hurtowego, jednostki gastronomiczne lub pakujących i oferujących napoje lub żywność za pomocą urządzenia vendingowego od nabywającego produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w załączniku nr 6 do ustawy będące opakowaniami lub napoje lub żywność pakowane przez danego przedsiębiorcę w te opakowania. Takie sformułowanie ma na celu doprecyzowanie, że opłata nie jest pobierana, w sytuacji gdy w jednostce są sprzedawane fabrycznie zapakowane produkty w opakowaniach, których dotyczy załącznik nr 6 do ustawy, jak np. opakowana porcja orzeszków czy jogurtu umieszczona w pudełku zawierającym tworzywa sztuczne. Opłata ta będzie pobierana od użytkownika końcowego. Obowiązkiem pobrania opłaty objęto także przedsiębiorców pakujących i oferujących napoje lub żywność w produktach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy będących opakowaniami, przez urządzenia vendingowe, umieszczone również w miejscach innych niż jednostki handlu detalicznego, jednostki handlu hurtowego lub jednostki gastronomiczne. Ponadto przedsiębiorcy prowadzący jednostki handlu detalicznego, jednostki handlu hurtowego lub jednostki gastronomiczne będą mieli obowiązek zapewnienia nabywcom dostępności w sprzedaży opakowań wielokrotnego użytku lub opakowań wytworzonych z materiałów innych niż tworzywa sztuczne. Obowiązek ten nie dotyczy urządzeń vendingowych. Obowiązek zapewnienia alternatywnych opakowań wejdzie w życie od dnia 1 stycznia 2024 r., co umożliwi dostosowanie się przedsiębiorców do nowych wymagań. Wprowadzenie opłaty stanowi transpozycję art. 4 dyrektywy 2019/904 w zakresie zmniejszenia ilościowego stosowania produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy będących opakowaniami. Opłata ta ma na celu

zniechęcenie konsumentów do nabywania opakowań jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych na rzecz opakowań i produktów z alternatywnych tworzyw lub opakowań i produktów wielokrotnego użytku, a w rezultacie osiągnięcie zmniejszenia ich stosowania. Opłata dotyczy produktów oferowanych zarówno odpłatnie, jak i nieodpłatnie. Nadzór nad przestrzeganiem przepisów związanych z pobieraniem opłaty przez jednostki handlowe i gastronomiczne został powierzony Inspekcji Handlowej. Kontrole w tym zakresie będą prowadzone w ramach już prowadzonych, na podstawie odrębnych przepisów, kontroli jednostek handlowych i gastronomicznych. Nie będą one wymagały rozszerzenia zakresu kontrolowanych podmiotów oraz zwiększenia liczby kontroli w planie kontroli.

W art. 3c ustalono, że maksymalna stawka ww. opłaty może wynieść 1 zł za jedną sztukę opakowania jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, natomiast rzeczywista stawka opłaty, która jest przeznaczona na pokrycie kosztów zagospodarowania odpadów powstałych z tych produktów, zostanie określona w rozporządzeniu ministra właściwego do spraw klimatu w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów i ministrem właściwym do spraw gospodarki. Upoważnienie w tym zakresie zostało zawarte w tym artykule. Opłata będzie mogła stanowić całkowity koszt opakowania dla użytkownika końcowego albo zostanie doliczona do ceny ustalonej przez jednostkę handlową lub gastronomiczną. Wówczas cena będzie się składać z właściwej ceny opakowania jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych oraz doliczonej do niego opłaty.

Kolejne przepisy, wprowadzone w art. 3d–3g, dotyczą gromadzenia i przekazywania wpływów pochodzący z tej opłaty. Zgodnie z zaproponowanymi przepisami, w przypadku przedsiębiorcy prowadzącego jednostki handlu detalicznego, jednostki handlu hurtowego lub jednostki gastronomiczne, a także w przypadku urządzeń vendingowych, opłata będzie wnoszona na odrębny rachunek bankowy marszałka województwa właściwego ze względu na miejsce jej pobrania, w terminie do dnia 15 marca roku następującego po roku kalendarzowym, w którym została pobrana.

W art. 3e została określona sankcja za niewniesioną opłatę lub opłatę niższą od pobranej. W przypadku niewniesienia tej opłaty w całości lub jej części marszałek województwa określi wysokość zaległości z tytułu tej opłaty, a w przypadku niewykonania decyzji określającej wysokość zaległej opłaty – ustali w drodze decyzji dodatkową opłatę w wysokości 50% kwoty niewniesionej opłaty pierwotnej. W art. 3f wskazano, że właściwy marszałek województwa będzie gromadził na odrębnym rachunku bankowym środki pochodzące z opłaty, zaległości z tytułu opłaty i dodatkowej opłaty. Z uwagi na fakt, że jeden przedsiębiorca może posiadać jednostki handlowe na terenie różnych urzędów marszałkowskich, przyjęto rozwiązanie analogiczne jak w przypadku opłat recyklingowych,

którymi objęte są torby na zakupy z tworzywa sztucznego – przekazywanie środków do marszałka właściwego ze względu na miejsce pobrania opłaty. Opłaty będą pobierane w konkretnych jednostkach handlowych i ze względu na ten fakt przyjęto takie rozwiązanie. Natomiast środki z opłat i sprawozdania będą przekazywane w ramach jednego wojewódzkiego sprawozdania.

Określono podział tych środków jako dochody Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, zwanego dalej „Narodowym Funduszem”, oraz dochody w wysokości 5% budżetu samorządu województwa, określając przy tym, że samorząd województwa może je przeznaczyć na koszty egzekucji należności z tytułu tych opłat oraz obsługę administracyjną systemu poboru opłat.

Określono także, że wpływy z tych opłat, powiększone o przychody z oprocentowania i pomniejszone o dochody wysokości 5%, właściwy marszałek województwa będzie przekazywał na rachunek bankowy Narodowego Funduszu.

Z kolei w art. 3g wskazano odniesienie do stosowania ordynacji podatkowej w sprawach przedmiotowej opłaty i dodatkowej opłaty.

W art. 3h zobowiązano przedsiębiorców mających obowiązek pobrania opłaty, o której mowa w art. 3b, do prowadzenia ewidencji, w postaci papierowej lub elektronicznej, liczby nabytych i wydanych nabywcy końcowemu (odpłatnie lub nieodpłatnie) produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy będących opakowaniami w danym roku kalendarzowym.

Do takich opakowań jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych można zaliczyć: pojemniki na posiłki typu fast food lub pudełka zawierające tworzywa sztuczne na zimny lub podgrzany posiłek, kanapki wrapy, sałatki, a także pojemniki na żywność świeżą lub przetworzoną niewymagającą dalszej obróbki, taką jak: owoce, warzywa czy desery. Przykłady takich pojemników zostały zawarte w wytycznych Komisji z dnia 31 maja 2021 r. dotyczących produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych na podstawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko (2021/c 216/01).

Ponadto doprecyzowano, że przedsiębiorca prowadzący więcej niż jedną ww. jednostkę handlu detalicznego lub jednostkę gastronomiczną prowadzi ewidencję oddzielnie dla poszczególnych jednostek i musi ją przechowywać przez 5 lat. Obowiązek przechowywania informacji zawartych w ewidencji przez 5 lat dotyczy również przedsiębiorcy pakującego i oferującego za pomocą urządzenia vendingowego napoje lub żywność, podobnie jak we wszystkich przepisach z zakresu odpadów, gdzie jest wymagany 5-letni okres na przechowywanie wymaganych informacji.

W ust. 3 z kolei zobowiązano przedsiębiorców pobierających tę opłatę do składania sprawozdania, na zasadach określonych w art. 73 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach. Sprawozdanie to będzie obejmowało m.in. dane o liczbie nabytych i wydanych przez tych przedsiębiorców użytkownikom końcowym (odpłatnie lub nieodpłatnie) produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, o których mowa w załączniku nr 6 do ustawy, będących opakowaniami. Dane te będą mogły być wykorzystane do realizacji obowiązku nałożonego na Polskę przepisami dyrektywy 2019/904, tj. obowiązku przekazywania Komisji Europejskiej sprawozdania dotyczącego zmniejszenia stosowania produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych objętych obowiązkiem art. 4 dyrektywy 2019/904.

W art. 3i wprowadzono zakaz wprowadzania do obrotu produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 7 do ustawy oraz wyrobów wykonanych z oksydegradowalnych tworzyw sztucznych, zgodnie z art. 5 dyrektywy 2019/904.

W art. 3j zobowiązano producentów produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, wymienionych w załączniku nr 8 do ustawy, do umieszczenia na opakowaniach tych produktów lub na samych produktach oznakowania, na zasadach i zgodnie ze wzorami określonymi w rozporządzeniu wykonawczym Komisji Europejskiej (UE) 2020/2151 z dnia 17 grudnia 2020 r. ustanawiającym zasady dotyczące zharmonizowanych specyfikacji w odniesieniu do oznakowania produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w części D załącznika do dyrektywy 2019/904 (Dz. Urz. UE L 428 z 17.12.2020, str. 57, z późn. zm.).

W art. 3k na przedsiębiorców wprowadzających do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w załączniku nr 9 do ustawy wprowadzono obowiązek corocznego ponoszenia kosztów związanych z zagospodarowaniem odpadów powstałych z produktów przez nich wprowadzonych do obrotu. Finansowanie ma objąć:

- 1) zbieranie takich odpadów pozostawionych w publicznych systemach zbierania odpadów, w tym koszty utworzenia i utrzymania tych systemów, transportu tych odpadów i ich zagospodarowania. Przez miejsca publiczne rozumie się miejsca ogólnodostępne, gdzie są ustawione kosze na odpady, a więc m.in.: kosze usytuowane na chodnikach, skwerach, dworcach, alejach handlowych, przed budynkami użyteczności publicznej, parkach czy przy plażach;
- 2) koszty uprzątkowania, transportu i przetwarzania odpadów powstałych z tych produktów.

Przedsiębiorcy będą ponosili ww. koszty przez uiszczanie odpowiedniej opłaty, obliczanej jako iloczyn stawki opłaty oraz odpowiednio masy albo liczby tych produktów wprowadzonych do obrotu w danych roku kalendarzowym.

Określono również, że za produkty jednostkowe (chusteczki nawilżane, balony oraz wyroby tytoniowe z filtrami zawierającymi tworzywa sztuczne i filtry zawierające tworzywa sztuczne sprzedawane do używania łącznie z wyrobami tytoniowymi) uznaje się produkty umieszczone łącznie w opakowaniach jednostkowych służących do przekazywania produktu użytkownikowi w miejscu zakupu. Produkty umieszczone w opakowaniach zbiorczych, które zawierają wielokrotność opakowań jednostkowych produktów, niezależnie od tego, czy są one przekazywane użytkownikowi czy też służą zaopatrywaniu punktów sprzedaży, i które można zdjąć z produktu bez naruszania jego cech, nie mogą być uznane za produkty jednostkowe.

W art. 3l została określona maksymalna stawka opłaty w wysokości: 0,20 zł za 1 kg oddzielnie dla każdego rodzaju wprowadzanego do obrotu produktu wymienionego w sekcji I załącznika nr 9 do ustawy oraz 0,03 zł za 1 sztukę oddzielnie dla każdego rodzaju wprowadzanego produktu wymienionego w sekcji II i III załącznika nr 9 do ustawy, a jej rzeczywiste stawki zostaną określone w rozporządzeniu ministra właściwego do spraw klimatu w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych. Upoważnienie do wydania przedmiotowego rozporządzenia zostało zawarte w projekcie. Zgodnie z upoważnieniem do wydania tego rozporządzenia, stawki opłaty mają być określone w taki sposób, aby (całkowite) wpływy z tej opłaty pozwoliły na pokrycie, w niezbędnym zakresie, kosztów zagospodarowania odpadów powstałych z tych produktów, w tym utworzenia i utrzymania publicznych systemów zbierania. Wytyczne te są zgodne z przepisami dyrektywy 2019/904, które stanowią, że koszty, które należy pokryć, nie przekraczają kosztów niezbędnych do gospodarnego świadczenia usług (zagospodarowania i uprzątnięcia odpadów). Zatem stawki opłaty powinny być określone na takim poziomie, aby całkowite wpływy z opłaty pozwoliły na pokrycie kosztów uprzątnięcia odpadów powstałych z produktów objętych tą opłatą. Przy tym trzeba zauważyć, że jedynie część odpadów powstałych z ww. produktów trafia do publicznych systemów zbierania lub jest porzucana w miejscach publicznych. Trzeba też zwrócić uwagę, że dyrektywa 2019/904 zezwala, aby ze względu na minimalizację kosztów administracyjnych opłaty na pokrycie tych kosztów mogły być ustanowione jako odpowiednie, zryczałtowane kwoty.

W art. 3m i art. 3n określono kwestie związane z przekazywaniem środków pochodzących z tej opłaty. Przedsiębiorcy wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w załączniku nr 9 do ustawy będą przekazywać

środki na zagospodarowanie odpadów powstałych z wprowadzonych przez nich do obrotu produktów na rachunek bankowy właściwego marszałka województwa, a ten z kolei na rachunek Narodowego Funduszu. Wprowadzono również sankcję za nieprzeznaczenie przez przedsiębiorców środków na ten cel i określono sposób wyliczania przez marszałka województwa tej sankcji. Ponadto wskazano, że właściwy marszałek województwa będzie gromadził te środki na odrębnym rachunku bankowym. Określono podział tych środków jako dochody Narodowego Funduszu oraz dochody w wysokości 5% budżetu samorządu województwa, określając przy tym, że samorząd województwa może je przeznaczyć na koszty egzekucji należności z tytułu tych opłat oraz obsługę administracyjną systemu poboru opłat. Określono także, że wpływy z tych opłat, pomniejszone o przychody z oprocentowania i pomniejszone o dochody w wysokości 5%, właściwy marszałek województwa będzie przekazywał na rachunek bankowy Narodowego Funduszu, z przeznaczeniem na uprzątnię, zbieranie, transport oraz przetwarzanie odpadów, a także utrzymanie publicznych systemów zbierania odpadów. Ponadto wskazano odniesienie do stosowania przepisów Ordynacji podatkowej w sprawach przedmiotowej opłaty i dodatkowej opłaty, z uprawnieniem podatkowym przysługującym marszałkowi województwa. W art. 3o zobowiązano przedsiębiorców wprowadzających do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w załączniku nr 9 do ustawy do prowadzenia ewidencji, w postaci papierowej albo elektronicznej, produktów wprowadzonych do obrotu w danym roku kalendarzowym zawierającej masę albo liczbę w zależności od rodzaju tych produktów. Dla produktów w postaci pojemników na żywność oraz kubków na napoje ewidencja ta ma być prowadzona zgodnie z formatem zgłaszania danych określonym w decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2022/162 z dnia 4 lutego 2022 r. ustanawiającej zasady stosowania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 w odniesieniu do obliczania, weryfikacji i zgłaszania zmniejszenia stosowania niektórych produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych i środków wprowadzanych przez państwa członkowskie w celu osiągnięcia takiego zmniejszenia (Dz. Urz. UE L 26 z 07.02.2022, str. 19). Przedsiębiorca musi przechowywać ewidencję, o której mowa powyżej, przez 5 lat, podobnie jak we wszystkich przepisach z zakresu odpadów, gdzie jest wymagany 5-letni okres na przechowywanie wymaganych informacji.

Prowadzenie powyższej ewidencji umożliwi przedsiębiorcom wprowadzającym do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w załączniku nr 9 do ustawy odpowiednie wypełnienie sprawozdania, do czego również zobowiązuje ich art. 3o. Zgodnie z ust. 4 tego artykułu, przedsiębiorcy są obowiązani do składania sprawozdania, na

zasadach określonych w art. 73 ust. 2 pkt 3 i 3a ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach. Dane zawarte w takim sprawozdaniu umożliwią weryfikację wysokości wniesionej opłaty, a także będą mogły być wykorzystane przy realizacji obowiązku nałożonego na Polskę przepisami dyrektywy 2019/904, tj. obowiązku przekazywania Komisji Europejskiej sprawozdania dotyczącego zmniejszenia stosowania produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych objętych obowiązkiem z art. 4 dyrektywy 2019/904.

W art. 8a–8c dodano przepisy dotyczące autoryzowanego przedstawiciela i upoważnionego przedstawiciela. W art. 8a ust. 1 producent, o którym mowa w art. 2 pkt 9d lit. a, to jest mający miejsce zamieszkania lub siedzibę na terytorium innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub państwa niebędącego państwem członkowskim Unii Europejskiej, otrzymał prawo do wyznaczenia autoryzowanego przedstawiciela odpowiedzialnego za wykonywanie jego obowiązków na terytorium kraju. Z kolei w ust. 2 doprecyzowano, że wyznaczenie może nastąpić w formie pisemnej umowy, a w ust. 3 sprecyzowano, kto może takim autoryzowanym przedstawicielem zostać. W ust. 4 doprecyzowano, że do autoryzowanego przedstawiciela mają zastosowanie przepisy tej ustawy dotyczące przedsiębiorcy wprowadzającego do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych lub przedsiębiorcy wprowadzającego do obrotu narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne. W ust. 5 doprecyzowano, że autoryzowany przedstawiciel działa w imieniu i na rzecz producenta i ponosi odpowiedzialność za wykonywanie obowiązków określonych w ustawie dla przedsiębiorcy (wprowadzającego). Przejęcie obowiązków wynikających z ustawy przez autoryzowanego przedstawiciela, który ma siedzibę na terytorium kraju, pozwala na odpowiednią kontrolę i egzekwowanie tych obowiązków, co byłoby w dużym stopniu utrudnione lub niemożliwe w przypadku wprowadzania produktów przez podmiot mający siedzibę poza terenem kraju, a zatem niepodlegający krajowym organom, w szczególności w ramach sprzedaży bezpośredniej przez Internet.

Z kolei w art. 8b określono okoliczności, w których przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych lub przedsiębiorca wprowadzający do obrotu narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne, to jest krajowy dystrybutor produktów pochodzących od producenta, który nie ma siedziby na terytorium kraju, może zostać zwolniony z wykonywania obowiązków wynikających z przedmiotowej ustawy. Warunkiem zwolnienia jest ustanowienie autoryzowanego przedstawiciela i jego wpis do rejestru oraz przekazanie przez przedsiębiorcę wszelkich niezbędnych danych do wykonywania przez tego autoryzowanego przedstawiciela obowiązków. Jednak w przypadku, gdy tych danych przedsiębiorca nie przekazał, wykonuje on swoje obowiązki samodzielnie. W artykule

tym zobowiązano również autoryzowanego przedstawiciela do prowadzenia wykazu przedsiębiorców, którzy przekazali mu swoje uprawnienia.

Z kolei art. 8c odnosi się do producenta, o którym mowa w art. 2 pkt 9d lit. b, to jest mającego miejsce zamieszkania lub siedzibę na terytorium kraju i prowadzącego sprzedaż na terytorium innego niż Rzeczypospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej za pomocą umów zawieranych na odległość. Na tego producenta nałożono obowiązek wyznaczenia w innym niż Rzeczypospolita Polska państwie członkowskim Unii Europejskiej upoważnionego przedstawiciela (w drodze pisemnej umowy), który będzie wykonywał obowiązki tego producenta, wynikające z dyrektywy 2019/904, na terytorium tego państwa członkowskiego Unii Europejskiej.

W art. 8d przedsiębiorca wprowadzający do obrotu narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne został obowiązany do finansowania kosztów selektywnego zbierania, transportu i przetwarzania narzędzi połowowych stanowiących odpady zawierających tworzywa sztuczne. Wskazany został również obowiązek dla tego przedsiębiorcy osiągnięcia do dnia 31 grudnia 2030 r. oraz w latach następnych minimalnego rocznego poziomu zbierania odpadów powstałych z wprowadzonych przez niego produktów, który wynosi 30%. Zostały również określone poszczególne wielkości minimalnego poziomu zbierania w rozbiciu na poszczególne lata do 2030 r., jak również wskazano, że ten minimalny roczny poziom zbierania w danym roku kalendarzowym oblicza się jako stosunek masy zebranych narzędzi połowowych stanowiących odpady zawierających tworzywa sztuczne do masy wprowadzonych do obrotu w poprzednim roku kalendarzowym narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne. Powyższe przepisy stanowią wdrożenie rozszerzonej odpowiedzialności producenta w odniesieniu do narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne. W przypadku nieosiągnięcia wymaganych poziomów przedsiębiorca będzie obowiązany do ponoszenia opłaty produktowej. Narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne oraz odpady z nich powstające zostały objęte obowiązkiem ewidencji, w postaci papierowej albo elektronicznej, zgodnie z formatem zgłaszania danych określonym w decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2021/958 z dnia 31 maja 2021 r. ustanawiającej format zgłaszania danych i informacji dotyczących wprowadzonych do obrotu narzędzi połowowych oraz zebranych narzędzi połowowych stanowiących odpady w państwach członkowskich i format sprawozdania z kontroli jakości zgodnie z art. 13 ust. 1 lit. d i art. 13 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 (Dz. Urz. UE L 211 15.06.2021, str. 51, z późn. zm.). Dostosowanie ewidencji oraz sprawozdawczości do formatu określonego w ww. decyzji Komisji pozwoli na sporządzenie stosownego sprawozdania dla Komisji Europejskiej, w oparciu o dane przekazane

przez przedsiębiorców, w ramach sprawozdania określonego w art. 73 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach.

Informacje dotyczące ewidencji należy przechowywać przez 5 lat. Ponadto w ust. 7 wskazano, że w przypadku braku ewidencji marszałek województwa określa te informacje w drodze oszacowania. Wskazano także sposób oszacowania masy wprowadzonych do obrotu narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne. Ust. 9–13 odnoszą się do zaświadczenia, które przedsiębiorca prowadzący portowe urządzenia do odbioru odpadów lub przedsiębiorca prowadzący inne równoważne systemy zbierania jest obowiązany wydać na wniosek przedsiębiorcy wprowadzającego do obrotu narzędzia połowowe, i określają sposób jego wydawania oraz zakres informacji, które zawiera zaświadczenie. Zaświadczenie będzie wystawiane i przekazywane elektronicznie w ramach bazy danych o produktach i opakowaniach oraz o gospodarce odpadami, zwanej „BDO”, po raz pierwszy w 2025 r. za rok 2024. Dane zawarte w zaświadczeniu będą stanowiły podstawę do prowadzenia przez przedsiębiorcę wprowadzającego narzędzia połowowe ewidencji oraz sprawozdawczości w części dotyczącej odpadów, a zatem również do wykazania, czy wypełnił on obowiązek osiągnięcia odpowiednich poziomów zbierania zużytych narzędzi połowowych.

Z kolei w art. 9 wskazano rodzaje działalności, które podlegają wpisowi do rejestru, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach. I tak podlegają temu obowiązkowi:

- 1) przedsiębiorcy:
 - a) wprowadzający do obrotu produkty,
 - b) o których mowa w art. 3b ust. 1 i 2,
 - c) prowadzący odzysk lub recykling odpadów powstałych z produktów,
 - d) dokonujący eksportu oraz wewnątrzspółnotowej dostawy odpadów powstałych z produktów w celu poddania ich odzyskowi lub recyklingowi;
- 2) organizacja;
- 3) autoryzowany przedstawiciel, o którym mowa w art. 8a ust. 1;
- 4) przedsiębiorca prowadzący portowe urządzenia do odbioru odpadów lub przedsiębiorca prowadzący inne równoważne systemy zbierania.

Ponadto doprecyzowano, kto ma obowiązek umieszczania numeru rejestrowego na dokumentach sporządzonych w związku z wykonywaną działalnością objętą wpisem do rejestru. Przepis ten jest spójny z art. 63 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach, również dotyczącym umieszczania numeru rejestrowego na dokumentach związanych z wykonywaną

działalnością.

Dzięki obowiązkowi wpisu do rejestru BDO nastąpi uproszczenie nadzoru nad rynkiem odpadów powstałych z produktów zawierających tworzywa sztuczne. Informacje dostępne w BDO pozwolą na monitorowanie zawartych w ustawie celów związanych ze zmniejszeniem stosowania produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych objętych przepisami tej ustawy, ponadto dostarczą niezbędnych danych potrzebnych do przygotowania sprawozdania dla Komisji Europejskiej, zgodnie z art. 13 ust. 1 dyrektywy 2019/904.

Nadano nowe brzmienie art. 10, dodając do niego autoryzowanego przedstawiciela jako kolejny podmiot obowiązany do składania sprawozdania, o którym mowa w art. 73 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach.

W dodanym art. 10a wskazany został obowiązek sprawozdawczy nałożony na ministra właściwego do spraw klimatu do składania sprawozdania Komisji Europejskiej, zgodnie z art. 13 dyrektywy 2019/904, oraz wymieniony ramowy zakres informacji, które mają być zawarte w sprawozdaniu. Szczegółowy zakres i format zgłaszania danych Komisji Europejskiej określają akty wykonawcze do dyrektywy 2019/904, na podstawie których Komisja sporządza elektroniczne formularze zgłaszania danych dla poszczególnych państw członkowskich.

Zgodnie z art. 13 ust. 1 dyrektywy 2019/904 przedmiotowe sprawozdanie przekazuje się w formie elektronicznej, to jest w formie wypełnionych ww. formularzy sprawozdawczych, w terminie 18 miesięcy od zakończenia roku kalendarzowego, za który jest składane sprawozdanie.

Po uchylonym art. 11a został dodany art. 11b nakładający na przedsiębiorców wprowadzających do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w pkt 5–9 załącznika nr 10 do ustawy oraz narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne obowiązek finansowania publicznych kampanii edukacyjnych, informujących konsumentów o:

- 1) dostępności alternatywnych produktów wielokrotnego użytku, systemów ponownego użycia i metod gospodarowania odpadami w przypadku produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w pkt 5–9 załącznika nr 10 do ustawy i narzędzi połowowych stanowiących odpady zawierających tworzywa sztuczne oraz na temat dobrych praktyk w zakresie należytego gospodarowania odpadami;
- 2) wpływie na środowisko, w szczególności środowisko morskie, zaśmiecania oraz nieodpowiedniego unieszkodliwiania odpadów w przypadku tych produktów

jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych i narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne;

- 3) wpływie na sieci kanalizacyjne nieodpowiednich sposobów unieszkodliwiania odpadów w przypadku produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w pkt 5–9 załącznika nr 10 do ustawy.

Należy podkreślić, że produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w pkt 1–4 załącznika nr 10 do ustawy w zakresie prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych są już objęte obowiązkiem prowadzenia kampanii edukacyjnych w ramach ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi. Ponadto w ust. 2 tego artykułu wyjaśniono dokładnie znaczenie terminu „publiczne kampanie edukacyjne” i określono, jakie działania uznaje się za działania w ramach publicznych kampanii edukacyjnych.

Wskazano także, w ust. 4, że przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty objęte obowiązkiem publicznych kampanii edukacyjnych może realizować ten obowiązek na dwa sposoby – samodzielnie, przeznaczając na ten cel do dnia 1 marca roku następującego po roku, którego dotyczy, kwotę opłaty, lub wnosząc ją na odrębny rachunek bankowy właściwego urzędu marszałkowskiego w terminie do dnia 15 marca roku kalendarzowego następującego po roku kalendarzowym, którego dotyczy opłata. Opłatę oblicza się jako iloczyn stawki określonej w ust. 7 oraz odpowiednio masy lub liczby sztuk produktów wprowadzonych do obrotu w roku kalendarzowym, którego dotyczy opłata. Stawki zostały zróżnicowane dla poszczególnych produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych.

Wprowadzający do obrotu wyroby tytoniowe z filtrami zawierającymi tworzywa sztuczne oraz filtry zawierające tworzywa sztuczne realizują obowiązek prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych wyłącznie przez wniesienie opłaty na odrębny rachunek bankowy właściwego urzędu marszałkowskiego, co jest związane z ograniczeniami, jakie nakłada na branżę tytoniową ustawa z dnia 9 listopada 1995 r. o ochronie zdrowia przed następstwami używania tytoniu i wyrobów tytoniowych. Ograniczenia te dotyczą, między innymi, zakazu reklamy oraz sponsorowania działalności sportowej, kulturalnej, oświatowej, zdrowotnej i społeczno-politycznej.

W ust. 10–12 wskazano sposób, w jaki następuje dystrybucja środków pochodzących z tej opłaty; 5% środków wpłaconych przez przedsiębiorcę wprowadzającego do obrotu produkty objęte tym obowiązkiem stanowi dochody budżetu samorządu województwa z przeznaczeniem na obsługę rozliczenia wykonania obowiązku prowadzenia tych kampanii.

Ponadto rozliczenie wykonania obowiązku prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych następuje do dnia 15 marca roku następującego po roku, którego opłata dotyczy: w przypadku gdy przedsiębiorca nie przeznaczył na publiczne kampanie edukacyjne do dnia 1 marca całej kwoty obliczonej w sposób przewidziany w tym artykule, ust. 6, wówczas pozostała do wydania kwotę wpłaca na odpowiedni rachunek urzędu marszałkowskiego do dnia 15 marca. Przedsiębiorca obowiązany do finansowania publicznych kampanii edukacyjnych ma także obowiązek złożyć sprawozdanie o przeprowadzanych kampaniach edukacyjnych w ramach rocznego sprawozdania, o którym mowa w art. 73 ust. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach – w terminie do dnia 15 marca za poprzedni rok kalendarzowy. Do środków wpłacanych na edukację ekologiczną będą miały zastosowanie przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2022 r. poz. 2651, z późn. zm.), a uprawnienia organów podatkowych będą przysługiwać marszałkowi województwa.

W art. 12 wprowadzono zmiany polegające na dodaniu do podmiotów objętych obowiązkiem ponoszenia opłaty produktowej za niezrealizowane obowiązki przedsiębiorców wprowadzających do obrotu narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne, w przypadku niezyskania przez nich minimalnych poziomów zbierania narzędzi połowowych stanowiących odpady zawierających tworzywa sztuczne, o których mowa w art. 8d zmienianej ustawy.

W związku z tą zmianą w art. 12 zaistniała konieczność zmiany art. 14 dotyczącego stawek opłat produktowych dla narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne. Wprowadzona tutaj zmiana będzie wymagała zmiany obowiązującego rozporządzenia, o którym mowa w art. 14 ust. 4 obowiązującej ustawy, dotyczącego szczegółowych stawek opłat produktowych dla poszczególnych produktów i dodania do niego narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne. W związku z powyższym w art. 15 dodano przepis przejściowy, wskazujący, że dotychczasowe rozporządzenie zachowuje moc do czasu wydania nowego, nie dłużej jednak niż przez 24 miesiące od dnia wejścia w życie projektowanej ustawy.

Konsekwencją wyprowadzonych zmian w art. 12 i art. 14 jest zmiana również art. 15, zgodnie z którym obowiązek składania rocznego sprawozdania, o którym mowa w art. 73 ust. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach, nałożono także na przedsiębiorców wprowadzających do obrotu narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne oraz autoryzowanych przedstawicieli.

W art. 25 ust. 1 doprecyzowano właściwość marszałka ze względu na siedzibę lub miejsce zamieszkania przedsiębiorcy wprowadzającego do obrotu produkty, organizacji, autoryzowanego przedstawiciela czy producenta, a w przypadku braku siedziby albo miejsca

zamieszkania na terytorium kraju – wskazano właściwość Marszałka Województwa Mazowieckiego / Urzędu Marszałkowskiego Województwa Mazowieckiego. W przypadku jednostek handlowych, gastronomicznych lub urządzenia vendingowego właściwym marszałkiem będzie marszałek właściwy ze względu na miejsce pobrania opłaty.

W art. 32 i art. 33 dostosowano nazewnictwo, wprowadzając terminologię „wprowadzenie do obrotu”.

W art. 33a doprecyzowano, że wpływy z tytułu opłaty produktowej od wprowadzanych do obrotu narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne będą gromadzone na rachunku bankowym Narodowego Funduszu.

Tytuł rozdziału 7 ustawy zmieniono, dostosowując do brzmienia przepisów karnych, i nadano mu brzmienie „Przepisy karne i administracyjne kary pieniężne”. Dodane zostały art. 40a–40c zawierające wyliczenie przepisów karnych za nieprzestrzeganie przepisów ustawy, a także określające wysokość administracyjnych kar pieniężnych nakładanych na podmioty za nieprzestrzeganie przepisów ustawy, przesłanki brane pod uwagę przy ustalaniu wysokości administracyjnych kar pieniężnych oraz okoliczności pozwalające organowi na niewszczynanie postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej lub pozwalające wszczęte postępowanie umorzyć, a także odesłanie do działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa w sprawach dotyczących kar pieniężnych.

Dodane też zostały nowe załączniki nr 6–10 do ustawy.

Art. 2. W ustawie z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach rozszerzono upoważnienie do wydania rozporządzenia w sprawie obliczania poziomów składowania zawarte w art. 3b ust. 4 tej ustawy, gdyż aktualne brzmienie przepisu uniemożliwia określenie w wydawanym na jego podstawie rozporządzeniu wszystkich niezbędnych wymogów. Wymagania te zostały sprecyzowane w decyzji Komisji nr 2019/1885 z dnia 6 listopada 2019 r. ustanawiającej zasady obliczania, weryfikacji i zgłaszania danych dotyczących składowania odpadów komunalnych zgodnie z dyrektywą Rady 1999/31/WE oraz uchylającą decyzję Komisji 2000/738/WE. Pilne wprowadzenie powyższych zmian wynika z konieczności jak najszybszego wdrożenia jednolitego i szczegółowego sposobu obliczania poziomu składowania oraz zapewnienia odpowiednich danych do sprawozdania Polski dla Komisji Europejskiej. Celem rozporządzenia jest uzyskanie rzetelnych danych, które są niezbędne przy sprawozdawczości składanej każdego roku do Komisji Europejskiej.

Ponadto zmieniono art. 7 ust. 7 ww. ustawy. Zmiana ma na celu wskazanie ministra właściwego do wydania rozporządzenia, o którym mowa w tym przepisie. Dział administracji

rządowej „gospodarka wodna” obejmuje sprawy określenia zasad i warunków zbiorowego zaopatrzenia w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi oraz zbiorowego odprowadzania ścieków. W tym dziale zawiera się kwestia odbioru nieczystości ciekłych, ponieważ nieczystości ciekłe to ścieki gromadzone przejściowo w zbiornikach bezodpływowych lub osadnikach w instalacjach przydomowych oczyszczalni ścieków (art. 2 ust. 1 pkt 1). W związku z tym należało wskazać ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej jako ministra właściwego do wydania rozporządzenia w sprawie zezwoleń na prowadzenie działalności polegającej na opróżnianiu zbiorników bezodpływowych lub osadników w instalacjach przydomowych oczyszczalni ścieków i transporcie nieczystości ciekłych.

Art. 3. W ustawie z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej w art. 3 w ust. 1 dodano pkt 2ha, określający uprawnienia kontrolne Inspekcji Handlowej w zakresie przestrzegania przepisów art. 3b ust. 1–3 projektowanej ustawy. Trzeba podkreślić, że Inspekcja Handlowa będzie sprawdzała jedynie, czy przedsiębiorca prowadzący jednostki handlu detalicznego, hurtowego, gastronomiczne lub pakujący i oferujący napoje lub żywność za pomocą urządzenia vendingowego pobiera opłatę od użytkowników końcowych przy wydawaniu jednorazowych opakowań i kubków z tworzyw sztucznych oraz czy zapewnia dla nich alternatywę (nie dotyczy urządzeń vendingowych). Kontrole w tym zakresie będą prowadzone w ramach już prowadzonych, na podstawie odrębnych przepisów, kontroli jednostek handlowych i gastronomicznych. Nie będą one wymagały rozszerzenia zakresu kontrolowanych podmiotów oraz zwiększenia liczby kontroli w planie kontroli. Z kolei do kontroli wysokości i poprawności pobranej opłaty są właściwi marszałkowie województw, którym w tym zakresie przysługują uprawnienia organów podatkowych (art. 3g ustawy zmienianej w art. 1 projektu).

Art. 4. Zmiany w ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska – doprecyzowano kwestie przekazywania do Narodowego Funduszu środków pieniężnych z tytułu:

- 1) opłaty, która będzie pobierana przez przedsiębiorców prowadzących jednostki handlowe i gastronomiczne oraz pakujących i oferujących napoje lub żywność za pomocą urządzenia vendingowego od nabywających opakowania jednorazowego użytku objęte wymogiem zmniejszenia stosowania (załącznik nr 6 do ustawy), opłaty, o której mowa w art. 3e ust. 1 ustawy, oraz dodatkowej opłaty (art. 3b–3h);
- 2) opłaty na pokrycie kosztów związanych z zagospodarowaniem odpadów powstałych z produktów wymienionych w załączniku nr 9 do ustawy, tj. kosztów uprzątnięcia odpadów, zbierania odpadów pozostawionych w publicznych systemach zbierania, w tym również

kosztów utworzenia i utrzymania tych systemów, transportu tych odpadów i ich przetwarzania, opłaty, o której mowa w art. 3m ust. 1, oraz dodatkowej opłaty (art. 3k–3n); 3) środków przekazywanych na prowadzenie publicznych kampanii edukacyjnych (art. 11b ust. 6).

W art. 401 w ust. 7 po pkt 7b dodano pkt 7c zawierający przepisy dotyczące powyżej wspomnianych opłat. Ponadto w art. 401c w ust. 9 nowe brzmienie nadano wprowadzeniu do wyliczenia, uwzględniając zmianę w art. 401. Dodano pkt 7 i 8, doprecyzowując przeznaczenie środków Narodowego Funduszu na zagospodarowanie odpadów zebranych z miejsc publicznych, uprzątnięcie odpadów oraz finansowanie podnoszenia świadomości ekologicznej społeczeństwa. Rozwiązanie to umożliwi finansowanie nie tylko zbierania odpadów pozostawionych w publicznych systemach zbierania odpadów (np. z koszy ulicznych), lecz także uprzątnięcie odpadów zaśmiecających przestrzeń publiczną, w tym zanieczyszczających wody i tereny przyległe do wód.

Art. 5. W ustawie z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach wprowadzono szereg zmian i dostosowań, w szczególności przepisów dotyczących wpisu do rejestru oraz zakresu informacji w nim umieszczanych, a także obowiązków sprawozdawczych. Zmiany wynikają z objęcia obowiązkami nowych podmiotów (np. prowadzących jednostki gastronomiczne, autoryzowanych przedstawicieli czy wprowadzających narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne) oraz wyodrębnienia nowej kategorii produktów, jakimi są produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych.

W art. 35 ust. 1, który dotyczy zawartości planów gospodarki odpadami, dodano pkt 4a, dotyczący opracowywania w nich również kierunków działań w celu zapobiegania powstawaniu odpadów z produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych oraz uwzględniania działań zmniejszających stosowanie produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 1 do ustawy, co stanowi wdrożenie przepisów dyrektyw 2019/904.

W art. 49 katalog podmiotów uwzględnionych w rejestrze poszerzono o przedsiębiorców prowadzących jednostki handlu detalicznego, jednostki handlu hurtowego lub jednostki gastronomiczne, w których są oferowane produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w załączniku nr 6 do ustawy będące opakowaniami lub napoje lub posiłki w takich opakowaniach, również przez urządzenia vendingowe.

W art. 50 w ust. 1 w pkt 1 w lit. a zamieniono „wprowadzających na terytorium kraju” na „przedsiębiorców wprowadzających do obrotu produkty lub autoryzowanych przedstawicieli, o których mowa w art. 8a ust. 1 tej ustawy”. W tym samym ustępie w pkt 1

zostały dodane lit. e i f, w których dodano podmioty obowiązane do wpisu do rejestru: przedsiębiorców, o których mowa w art. 3b ust. 1 i 2 tej ustawy, a także przedsiębiorców prowadzących portowe urządzenia do odbioru odpadów oraz przedsiębiorców prowadzących inne równoważne systemy zbierania.

Zmieniono także brzmienie ust. 5 oraz dodano ust. 5a, określając w nim dla autoryzowanego przedstawiciela, który przejął obowiązki od przedsiębiorcy wprowadzającego do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych lub od przedsiębiorcy wprowadzającego do obrotu narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne, obowiązek zamieszczenia w rejestrze wykazu przedsiębiorców, od których przejął obowiązki.

W art. 52 w ust. 1 w pkt 1 zmieniono brzmienie i dodano odniesienie do ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej oraz ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym. W ust. 1 pkt 4 zmieniono brzmienie lit. a, zamieniając „wprowadzającego na terytorium kraju” pojęciem „przedsiębiorcy wprowadzającego do obrotu produkty lub autoryzowanego przedstawiciela, o którym mowa w art. 8a ust. 1 tej ustawy”. Ponadto dodano podpunkt dotyczący wykazu producentów, z którymi autoryzowany przedstawiciel zawarł umowę.

Zmieniono także brzmienie pkt 4, dodając po wyrazie „produktów” doprecyzowanie „o wymienionych w załączniku nr 4a do ustawy”, dodano także litery f–h w celu podania przy wpisie do rejestru szczegółowych danych dotyczących przedsiębiorcy wprowadzającego do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, wprowadzającego narzędzia połowowe oraz przedsiębiorcy prowadzącego jednostkę handlu detalicznego, jednostkę handlu hurtowego oraz jednostkę gastronomiczną.

Ponadto, w pkt 7a lit. d, do informacji, jakie w rejestrze ma przedstawić wprowadzający produkty w opakowaniach, dodano informację o sposobie wykonania obowiązku osiągnięcia rocznego poziomu selektywnego zbierania odpadów opakowaniowych (pojemników na napoje będących butelkami z tworzyw sztucznych o pojemności do trzech litrów), indywidualnie albo za pośrednictwem organizacji odzysku opakowań.

Przepisy odnoszące się do autoryzowanego przedstawiciela, o którym mowa w ustawie z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, dodano w art. 53 w ust. 5 w pkt 1 oraz w nowo wprowadzonym pkt 7.

W art. 57 w ust. 1 zmieniono brzmienie pkt 5–7: „wprowadzających do obrotu produkty w opakowaniach”, „wprowadzających do obrotu opony”, „wprowadzających do obrotu oleje smarowe”. Ponadto dodano pkt 8 i 9.

W art. 73 dotyczącym rocznych sprawozdań w ust. 1 dodano pkt 2b, gdzie wskazano, że obowiązek sprawozdawczy dotyczy również przedsiębiorcy prowadzącego jednostkę handlu detalicznego, jednostkę handlu hurtowego oraz jednostkę gastronomiczną lub prowadzącego sprzedaż przez urządzenia vendingowe, a także zmieniono brzmienie pkt 3. wprowadzając pojęcie „wprowadzający do obrotu”.

Nadano nowe brzmienie pkt 3 w ust. 2, wskazując, że obowiązek sprawozdawczy dotyczy wszystkich wprowadzających produkty oraz autoryzowanych przedstawicieli.

W ust. 2 dodano pkt 3a, precyzując zawartość danych w składanych sprawozdaniach w odniesieniu do sprawozdania obejmującego produkty wymienione w załączniku nr 6 do ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne oraz produkty wymienione w załącznikach nr 9 i 10 do ww. ustawy.

Ponadto, w związku ze zmianami w ustawie z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (art. 6 projektu), rozszerzono obowiązki sprawozdawcze wprowadzających produkty w opakowaniach, tak aby obejmowały one również informacje o masie i poziomach udziału wagowego tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu w opakowaniach na napoje będących butelkami jednorazowego użytku o pojemności do trzech litrów, w podziale na butelki, których głównym składnikiem jest politereftalan etylenu, i pozostałe, osiągniętych poziomach selektywnego zbierania odpadów powstałych z takich butelek oraz wysokości opłaty produktowej w przypadku nieosiągnięcia tych poziomów.

W art. 76 w ust. 1 w pkt 3 doprecyzowano właściwość marszałka w odniesieniu do składania sprawozdań przez przedsiębiorcę prowadzącego jednostki handlu detalicznego, jednostki handlu hurtowego lub jednostki gastronomiczne oraz urządzenia vendingowe, analogicznie do art. 3d ustawy zmienianej w art. 1 projektu.

W art. 79 w ust. 2 w pkt 2 zamieniono wyrażenie „na terytorium kraju” konsekwentnie na wyrażenie „do obrotu”, a w ust. 5 do informacji, które gromadzi się w BDO, dodano również informacje zawarte w zaświadczeniach, o których mowa w art. 8d ustawy zmienianej w art. 1, wystawianych przez prowadzących portowe urządzenia do odbioru odpadów.

Wprowadzono nowe brzmienie art. 84a, polegające na bezpośrednim dodaniu przepisów określających sposób i skuteczność doręczenia pism podmiotom przez marszałków województw, dokonywane za pośrednictwem indywidualnego konta w BDO. Zmiana wynika z uchylecia przepisów art. 46 § 3–8 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2022 r. poz. 2000, z późn. zm.), do których wcześniej odwoływał

się ww. art. 84a.

W art. 251 ust. 3 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach zaproponowano zwiększenie maksymalnego limitu wydatków Narodowego Funduszu w latach 2023 i 2024 na cele związane z utrzymaniem i rozwojem BDO do wysokości, odpowiednio: w 2023 r. – 12 786 tys. zł oraz w 2024 r. – 13 096 tys. zł, z jednoczesnym utrzymaniem dotychczasowej reguły od 2025 r.

Konieczność zwiększenia tych wydatków we wskazanych latach ma związek z planowanymi w projekcie ustawy zmianami przepisów w zakresie objęcia obowiązkiem wpisu do rejestru, o którym mowa w art. 49 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach, stanowiącego integralną część BDO kolejnej grupy podmiotów wprowadzających produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych (art. 4 pkt 3), jednocześnie planowane zmiany wynikające z odrębnych projektów ustaw, m.in. w zakresie rozszerzonej odpowiedzialności producentów czy systemu kaucyjnego, mogą spowodować w najbliższych dwóch latach konieczność dalszego dostosowania systemu do obowiązujących aktów prawnych.

Ponadto zaproponowana zmiana jest konieczna w związku z rosnącymi kosztami dotyczącymi utrzymania infrastruktury technicznej BDO, wynikającymi m.in. z rosnącej liczby użytkowników systemu (obecnie wynosi ponad 550 tys.), rosnącymi kosztami utrzymania i rozwoju bazy, a także ze zwiększenia kosztów zakupu sprzętu oraz usług (związane z wpływem inflacji, wzrostem płac i wahaniami kursów walut oraz podnoszeniem cen wytworzenia komponentów), co także ma wpływ na planowane wydatki w dalszej perspektywie czasowej.

Zwiększenie wysokości środków wynika z konieczności zapewnienia od strony wytwórcy (Instytut Ochrony Środowiska – Państwowy Instytut Badawczy) bazy odpowiedniej liczby specjalistów odpowiedzialnych za programowanie i wdrażanie kolejnych modułów i funkcjonalności BDO, które są niezbędne dla prawidłowego funkcjonowania i użytkowania tej bazy przez podmioty wykonujące ustawowe obowiązki za pośrednictwem BDO.

Ponadto zmiana wysokości środków wynika z potrzeby wymiany istniejącej infrastruktury, z uwagi na kończący się cykl życia produktów infrastruktury i konieczność jej odnowienia. Wymiana ta jest konieczna w celu ograniczenia ryzyka związanego z możliwością wystąpienia awarii sprzętowej i wycofywania się producentów z usług serwisowania dla danego modelu, co w konsekwencji może spowodować zakłócenie ciągłości działania systemu BDO. Niezbędne jest także uwzględnienie potrzeby zakupu dodatkowych komponentów, która wynika z rozbudowy systemu BDO, jak również zwiększającego się obciążenia systemu przez nowych użytkowników.

Podsumowując, wskazane wyżej czynniki pociągają za sobą konieczność zwiększenia finansowania w trzech obszarach związanych z projektem BDO, tj.:

- wzrost wynagrodzeń wraz z pochodnymi oraz świadczeniami na rzecz pracowników zaangażowanych w realizację projektu po stronie Wykonawcy – Instytutu Ochrony Środowiska – Państwowego Instytutu Badawczego,
- wzrost nakładów i okresową wymianę infrastruktury – zakup sprzętu, oprogramowania, licencji,
- wzrost pozostałych kosztów związanych z realizacją projektu BDO (podróże służbowe, zakup materiałów, usługi obce).

Art. 6. W ustawie z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi wprowadzono zmiany wynikające z obowiązku transpozycji przepisów dyrektywy 2019/904.

W art. 6 ust. 3 pkt 1 tej ustawy wskazano, że wprowadzający produkty w opakowaniach o łącznej masie opakowań nieprzekraczającej 1 Mg w danym roku kalendarzowym są zwolnieni z uzyskiwania poziomów, do których osiągnięcia zobowiązuje ta ustawa.

W art. 8 pkt 13 rozszerzono definicję publicznej kampanii edukacyjnej w taki sposób, aby w odniesieniu do produktów (opakowań) jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych zawierała wszystkie elementy wymagane dyrektywą, w tym informowanie o dostępności alternatywnych produktów oraz negatywnym wpływie zaśmiecania na środowisko morskie oraz sieci kanalizacyjne. Rozszerzenie definicji wynika z faktu, że produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w pkt 1–4 załącznika nr 10 do ustawy zmienianej w art. 1, w zakresie prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych, są już objęte obowiązkiem prowadzenia kampanii edukacyjnych w ramach ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi. Zatem dla prawidłowej transpozycji przepisów dyrektywy 2019/904 w zakresie środków upowszechniania wiedzy jest wystarczające rozszerzenie definicji.

Następnie dodano art. 8b określający kategorię opakowań, to jest „opakowania na napoje”, do których zaliczają się butelki i pojemniki, o których mowa w art. 14a–14c oraz art. 21a. W artykule tym zamieszczono również przykładowy, otwarty katalog produktów, które są napojami, a zatem opakowania, w których są one wprowadzane do obrotu, stanowią opakowania na napoje. Taki zabieg ma ułatwić przedsiębiorcom rozstrzygnięcie, czy podlegają przepisom ustawy.

W dodawanym art. 14a wprowadzono obowiązek dla wprowadzających produkty

w opakowaniach na napoje będących butelkami jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych o pojemności do trzech litrów, włącznie z ich zakrętkami i wieczkami z tworzyw sztucznych, zapewnienia minimalnych poziomów zawartości tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu w tych opakowaniach, wynoszący co najmniej 25% od roku 2025 (dotyczy tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu, jeżeli głównym składnikiem tych opakowań jest politereftalan etylenu), oraz docelowego poziomu wynoszącego co najmniej 30% w roku 2030 (dotyczy opakowań ze wszystkich rodzajów tworzyw sztucznych). Przepis ten stanowi transpozycję art. 6 ust. 5 dyrektywy 2019/904.

Art. 14a określa również sposób obliczania udziału wagowego tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu w opakowaniach oraz określa obowiązek posiadania dokumentów potwierdzających zawartość materiałów pochodzących z recyklingu i przechowywania ich przez 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, którego dokumenty dotyczą.

Dodany art. 14b nakłada na wprowadzających produkty w jednorazowych opakowaniach na napoje będących pojemnikami z tworzyw sztucznych o pojemności do trzech litrów obowiązek zapewnienia, od dnia 1 lipca 2024 r., że zakrętka i wieczka tych opakowań, wykonane z tworzyw sztucznych, będą przymocowane do tych pojemników podczas etapu użytkowania napoju. Nie ma ścisłych i jednoznacznych kryteriów odróżniających zakrętki i wieczka, jednak należy wskazać, że wieczko zazwyczaj jest ściągane lub zrywane z pojemnika, a po jego usunięciu nie można już go założyć z powrotem, podczas gdy zakrętka zwykle umożliwia wielokrotne zamknięcie opakowania. Bardziej szczegółowe kryteria są zamieszczone w wytycznych Komisji Europejskiej dotyczących produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych na podstawie dyrektywy 2019/904.

Art. 14c określa wyjątki od obowiązków określonych w art. 14a, art. 14b oraz art. 21a.

Z kolei dodawany art. 21a nakłada na wprowadzających produkty w opakowaniach na napoje będących butelkami jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych o pojemności do trzech litrów obowiązek osiągnięcia poziomów selektywnego zbierania odpadów powstałych z tych opakowań, samodzielnie lub za pośrednictwem organizacji odzysku opakowań. Wymagane poziomy zbierania ww. odpadów opakowaniowych wynoszą od roku 2025 – 77% oraz od roku 2029 – 90%.

Trzeba przy tym podkreślić, że problematyka rozszerzonej odpowiedzialności producenta (ROP) dotycząca selektywnego zbierania butelek do celów recyklingu (wprowadzenie zbiórki butelek w systemie kaucyjnym) jest przedmiotem prac w ramach odrębnego procesu legislacyjnego – projektu ustawy o zmianie ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (UC98), który będzie ostatecznie w pełni regulował to zagadnienie.

W projekcie tym (UC98) założono, że realizacja selektywnego zbierania butelek będzie realizowana w ramach systemu kaucyjnego tworzonego w imieniu przedsiębiorców przez tzw. podmiot reprezentujący. Rozwiązanie w postaci systemu kaucyjnego w przyszłości posłuży do zapewnienia poziomów selektywnego zbierania, o których mowa w art. 9 dyrektywy 2019/904. Natomiast do tego czasu zostanie wprowadzone rozwiązanie oparte o ROP (również wskazane w tym artykule dyrektywy), w ramach którego przedsiębiorcy wprowadzający napoje w opakowaniach będą posiadali obowiązek zapewnienia poziomów selektywnego zbierania odpadów opakowaniowych. Tak jak w przypadku dotychczasowych obowiązków wynikających z ROP dla opakowań (recykling), planuje się, że wprowadzający będą mogli powierzyć obowiązek w zakresie selektywnego zbierania organizacji odzysku opakowań albo realizować go samodzielnie.

Zmieniany art. 22 rozszerza obowiązek prowadzenia ewidencji o konieczność jej prowadzenia w podziale na poszczególne rodzaje opakowań oraz informację o udziale wagowym tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu w tych opakowaniach. Dodatkowo określono, w jaki sposób ustala się masę ww. opakowań, a także wskazano, że w przypadku gdy wprowadzający produkty w opakowaniach nie prowadzi ewidencji w zakresie udziału wagowego tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu, uznaje się, że ten udział nie został zapewniony.

Do art. 34, dotyczącego opłaty produktowej, dodano obowiązek jej obliczenia również w przypadku nieosiągnięcia poziomów zbierania lub udziału wagowego tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu. W związku z tym zmieniono również załącznik nr 2 do ustawy, w którym określono szczegółowy sposób obliczania opłaty produktowej.

Z kolei szczegółowe stawki opłat produktowych dla poszczególnych rodzajów opakowań określa rozporządzenie wydawane na podstawie art. 35 ust. 2 ustawy – upoważnienie do jego wydania jest zmieniane w art. 6 pkt 7 projektu. W związku ze zmianą upoważnienia, w art. 15 dodano przepis przejściowy wskazujący, że dotychczasowe rozporządzenie zachowuje moc do czasu wydania nowego, nie dłużej jednak niż przez 24 miesiące od dnia wejścia w życie projektowanej ustawy.

Zmieniono również przepisy określające administracyjne kary pieniężne, w art. 56, dodając punkt dotyczący nieprzestrzegania obowiązku przymocowania zakrętek i wieczek wykonanych z tworzyw sztucznych do pojemników na napoje o pojemności do trzech litrów, a w art. 57 wskazano minimalną i maksymalną wysokość kary pieniężnej (od 10 do 500 tys. zł).

Art. 7. W ustawie z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne dodano w art. 159 w ust. 1

w pkt 1 lit. d. Zmiana zakłada ujęcie w programie ochrony wód morskich w działaniach podstawowych niezbędnych do osiągnięcia lub utrzymania dobrego stanu środowiska wód morskich, przyczyniających się do identyfikacji zanieczyszczeń wód morskich również działań przyczyniających się do identyfikacji zanieczyszczeń zawierającymi tworzywa sztuczne narzędziami połowowymi stanowiącymi odpady. Dodatkowo, w art. 318 w ust. 1, wprowadzono zmianę brzmienia pkt 16 polegającą na konieczności ujęcia w planach gospodarowania wodami na obszarze dorzeczy w informacjach o działaniach zastosowanych w celu niedopuszczenia do wzrostu zanieczyszczeń wód morskich także informacji o zanieczyszczeniach zawierającymi tworzywa sztuczne narzędziami połowowymi stanowiącymi odpady.

W **art. 8** projektu zmieniono art. 14 ust. 3 i 5 ustawy z dnia 7 lipca 2022 r. o zmianie ustawy – Prawo wodne oraz niektórych innych ustaw, wydłużając termin na dostosowanie przez rady gminy obowiązujących aktów prawa miejscowego oraz termin stosowania wymagań dla przedsiębiorców w zakresie opróżniania zbiorników bezodpływowych lub osadników w instalacjach przydomowych oczyszczalni ścieków i transportu nieczystości ciekłych.

Art. 9 projektowanej ustawy dopuszcza możliwość wykorzystania zapasów magazynowych wprowadzonych do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przed dniem wejścia w życie ustawy produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych objętych zakazem wprowadzania do obrotu i produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych nieopatrzonych wymaganym po dniu wejścia w życie ustawy oznakowaniem.

Produkt wytworzony, ale niewprowadzony do obrotu przed dniem wejścia w życie ustawy, jeżeli zostanie wprowadzony do obrotu pod dniem wejścia w życie ustawy, będzie podlegał jej regulacjom.

W **art. 10** wskazano termin złożenia wniosku o wpis do rejestru, o którym mowa w art. 49 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach, przez przedsiębiorców, o których mowa w art. 3b ust. 1 i 2 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, autoryzowanych przedstawicieli, o których mowa w art. 8a ust. 1 tej ustawy, oraz przedsiębiorców, o których mowa w art. 9 ust. 1 pkt 1 lit. b i c ww. ustawy, wprowadzających do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych lub narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne w związku z nowymi obowiązkami określonymi w tej ustawie.

W **art. 11** doprecyzowano przepisy dotyczące sprawozdań, w szczególności w kontekście wskazania w art. 16 przepisów, które stosuje się od dnia 1 stycznia 2024 r. Ze względu na fakt, że przepisy dotyczące opłaty, o której mowa w art. 3b ust. 1 oraz w art. 3k

ust. 1 i 2, stosuje się od dnia 1 stycznia 2024 r., sprawozdania za rok 2023 nie zawierają informacji o wysokości należnych opłat. Przepisy art. 8d ustawy zmienianej w art. 1 określające obowiązki wprowadzających do obrotu narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne również stosuje się od 2024 r. – stąd przedsiębiorcy ci (lub reprezentujący ich autoryzowani przedstawiciele) składają sprawozdanie po raz pierwszy za 2024 r. Podobna sytuacja występuje w zakresie sprawozdań dotyczących kampanii edukacyjnych.

Art. 12 dotyczy możliwości pozyskania zaświadczenia o zebranych narzędziach połowowych będących odpadami w przypadku trwałego zaprzestania wykonywania działalności w 2024 r. przez przedsiębiorcę wprowadzającego do obrotu narzędzia połowowe. Zgodnie z art. 76 ust. 3 ustawy z dnia 14 września 2012 r. o odpadach, przedsiębiorca taki ma 7 dni na złożenie sprawozdania, o którym mowa w art. 73 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach. Ponieważ zaświadczenia za 2024 r. będą wydawane za pośrednictwem BDO od stycznia 2025 r., przewiduje się możliwość wystąpienia oraz wydania takiego zaświadczenia w formie papierowej. Zakres wymaganych informacji określony jest w art. 8d ust. 13. Dwudniowe terminy na wystąpienie z wnioskiem oraz wydanie zaświadczenia wynikają z ww. przywołanego terminu złożenia sprawozdania.

Art. 13 dotyczy terminów przeprowadzania kontroli przez Inspekcję Handlową.

Art. 14 zawiera przepis przejściowy odnoszący się do planów gospodarki odpadami. Projekt, w art. 5 pkt 1, zakłada zmianę zakresu tych planów, zatem jest konieczne rozstrzygnięcie kwestii wpływu wejścia w życie przepisów projektowanej ustawy na obowiązywanie planów gospodarki odpadami zarówno na poziomie krajowym (Krajowy plan gospodarki odpadami), jak i na poziomie wojewódzkim (wojewódzkie plany gospodarki odpadami). Na poziomie krajowym obecnie obowiązującym dokumentem jest Krajowy plan gospodarki odpadami 2022, a należy wziąć pod uwagę, że przepisy ustawy będą wchodzić w życie w niewaligicznym momencie przejścia z jednego planu na nowy plan obejmujący kolejny sześciolatek. W związku z tym zaproponowane zostało rozwiązanie, które przewiduje, że następna obowiązkowa aktualizacja Krajowego planu gospodarki odpadami, uwzględniająca zmiany w tym zakresie, zostanie uchwalona do końca drugiego kwartału 2023 r. Mając na uwadze, że uwzględnienie tego zagadnienia w planach będzie stanowiło wdrożenie dyrektywy SUP, nie jest wskazane czekanie z zawarciem odpowiednich postanowień do kolejnej obowiązkowej aktualizacji Krajowego planu gospodarki odpadami (po 2028 r.).

Art. 15 zawiera przepis przejściowy dla stosowania dotychczasowych rozporządzeń: rozporządzenia z dnia 16 grudnia 2014 r. w sprawie stawek opłat produktowych dla poszczególnych rodzajów opakowań oraz rozporządzenia z dnia 19 grudnia 2019 r. w sprawie szczegółowych stawek opłat produktowych dla poszczególnych produktów. Dodatkowo

zawiera również przepisy przejściowe w zakresie krajowego programu ochrony wód morskich, który zostanie przyjęty w drodze rozporządzenia Rady Ministrów, zgodnie z art. 161 ust. 11 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. – Prawo wodne, oraz planów gospodarowania wodami na obszarze dorzecza, przyjmowanych w drodze rozporządzenia Rady Ministrów na podstawie art. 321 tej samej ustawy.

Art. 16 wskazuje przepisy ustawy, które stosuje się od dnia 1 stycznia 2024 r. Przepisy te dotyczą:

- pobierania opłaty od użytkownika końcowego, nabywającego produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w załączniku nr 6 do ustawy będące opakowaniami lub napoje lub żywność pakowane w te produkty (art. 3b ust. 1–3, art. 3c ust. 1, art. 3d–3g oraz przepisy art. 40a pkt 1–4 ustawy zmienianej w art. 1),
- opłaty na pokrycie kosztów zagospodarowania odpadów powstałych z produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, wymienionych w załączniku nr 9 do ustawy zmienianej w art. 1 projektu (art. 3k, art. 3l ust. 1 i 3, art. 3m, art. 3n ustawy zmienianej w art. 1 oraz przepis karny),
- obowiązków wprowadzającego do obrotu narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne (art. 8d oraz art. 40a pkt 12 i 13 ustawy zmienianej w art. 1),
- finansowania kampanii edukacyjnych przez wprowadzających niektóre produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych (art. 11b oraz art. 40a pkt 15 ustawy zmienianej w art. 1).

Art. 17 określa maksymalny limit wydatków Narodowego Funduszu oraz maksymalny limit wydatków budżetów samorządów województw będący skutkiem finansowym wejścia w życie projektowanej ustawy oraz ustanawia mechanizm korygujący w razie przekroczenia w pierwszym półroczu 65% limitu wydatków przewidzianych na dany rok. Trzeba zauważyć, że opłaty przewidziane ustawą będą wnoszone po raz pierwszy w 2025 r. za 2024 r., zatem dla 2023 r. oraz dla 2024 r. nie przewiduje się wpływów oraz wydatków będących skutkiem finansowym projektowanej ustawy, z wyjątkiem wydatków z tytułu zmiany art. 251 ust. 3 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (art. 5 pkt 11 projektu).

Projekt ustawy nie wymaga przedstawienia właściwym instytucjom i organom Unii Europejskiej lub Europejskiemu Bankowi Centralnemu.

Stosownie do art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) projekt ustawy został zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.

Projekt zawiera przepisy techniczne w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.) i podlega notyfikacji technicznej Komisji Europejskiej.

Projekt jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Planuje się wejście w życie przepisów ustawy nowelizującej po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem:

- 1) art. 2, art. 5 pkt 11 oraz art. 8, które wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia;
- 2) art. 6 pkt 4 w zakresie art. 14b oraz pkt 9, które wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2024 r.;
- 3) art. 7 pkt 2, który wchodzi w życie z dniem 22 grudnia 2024 r.;
- 4) art. 7 pkt 1, który wchodzi w życie z dniem 30 marca 2025 r.

<p>Nazwa projektu Projekt ustawy o zmianie ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej oraz niektórych innych ustaw</p> <p>Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Klimatu i Środowiska</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Jacek Ozdoba – Sekretarz Stanu</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Koordynator: Tomasz Zaliwski – naczelnik Wydziału, Departament Gospodarki Odpadami, e-mail: tomasz.zaliwski@klimat.gov.pl tel.: +48 22 36 92 840</p>	<p>Data sporządzenia 10.01.2023 r.</p> <p>Źródło Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 z dnia 5 czerwca 2019 r. w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko (Dz. Urz. UE L 155 z 12.06.2019, str. 1)</p> <p>Nr w Wykazie prac legislacyjnych i programowych Rady Ministrów UC73</p>
---	--

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Projekt ustawy ma celu dokonanie transpozycji do polskiego prawa przepisów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady UE 2019/904 z dnia 5 czerwca 2019 r. w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko (Dz. Urz. UE L 155 z 12.06.2019, str. 1), zwanej dalej „dyrektywą 2019/904”.

Podstawowym problemem, do którego rozwiązania ma przyczynić się ww. dyrektywa i który jest jednocześnie problemem do rozwiązania na płaszczyźnie poszczególnych krajów członkowskich Unii Europejskiej, jest ogromna ilość odpadów morskich z tworzyw sztucznych, która w ocenach i morzach stale rośnie. Ma to szkodliwy wpływ na ekosystemy, różnorodność biologiczną i potencjalnie na zdrowie ludzi oraz wzbudza powszechne zaniepokojenie. Jednocześnie dochodzi do utraty wartościowego materiału, który staje się odpadem, mimo że mógłby zostać ponownie wprowadzony do gospodarki. Tworzywa sztuczne stanowią 80–85% wszystkich odpadów morskich, zgodnie z wyliczeniami przeprowadzonymi na plażach.

Pod względem ilościowym produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych stanowią 50% wszystkich odpadów występujących w środowisku morskim. 10 najczęściej występujących produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych stanowi 86% wszystkich tego rodzaju produktów znajdujących na plażach w Unii Europejskiej. Narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne stanowią kolejne 27% z całości odpadów występujących w środowisku morskim. W związku z powyższym, w inicjatywie mającej na celu ograniczenie tego typu odpadów, skupiono się na 10 najczęściej występujących na europejskich plażach produktach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych. Są to: butelki na napoje (nakrętki i pokrywki), niedopałki papierosów, patyczki higieniczne, opakowania po słodyczach i chipsach, artykuły higieniczne (podpaski, tampony), torby, sztucce, słomki i mieszadełka do napojów, kubki na napoje i pokrywki do nich, balony i patyczki do balonów, a także pojemniki na żywność, w tym pojemniki typu fast food. Produkty te, wraz z narzędziami połowowymi stanowiącymi odpady zawierającymi tworzywa sztuczne, pod względem ilościowym stanowią około 70% wszystkich odpadów morskich.

Tworzywa sztuczne są powszechnie dostępne, trwałe, jednak często mają toksyczne i inne szkodliwe skutki dla środowiska naturalnego. Z uwagi na trwałość odpadów z tworzyw sztucznych ich skutki są coraz poważniejsze, ponieważ co roku coraz więcej odpadów z tworzyw sztucznych gromadzi się w oceanach. Obecnie pozostałości po tworzywach sztucznych można znaleźć u wielu gatunków morskich – u żółwi morskich, wielorybów, ptaków oraz u niektórych gatunków ryb lub skorupiaków, przez co trafiają one do łańcucha pokarmowego człowieka. Poza szkodliwym oddziaływaniem na środowisko naturalne i potencjalnie na zdrowie ludzi odpady morskie z tworzyw sztucznych mają negatywny wpływ na takie rodzaje działalności jak turystyka, rybołówstwo i żegluga.

Podstawowe czynniki wpływające na wzrost ilości odpadów z tworzyw sztucznych i ich rozprzestrzenienie się w środowisku morskim są związane zarówno z łańcuchem wartości w sektorze tworzyw sztucznych i ich rynkiem, jak i z indywidualnym zachowaniem ludzi oraz tendencjami społecznymi. Do obecnej sytuacji doprowadził szereg czynników, w tym powszechna dostępność tworzyw sztucznych, tendencje żywieniowe oparte na gotowych posiłkach, brak środków zachęty do zapewniania właściwego zbierania i unieszkodliwiania tego typu odpadów. Doprowadziło to do złego zarządzania powstałymi odpadami, niewystarczająca okazała się również infrastruktura do ich zagospodarowania.

Działania podejmowane przez Wspólnotę Europejską mają na celu ograniczenie generowania coraz większych ilości odpadów z tworzyw sztucznych oraz ich przedostawania się do środowiska naturalnego, w tym morskiego. Przyjęte mechanizmy oraz regulacje mają docelowo dążyć do ustanowienia gospodarki o obiegu zamkniętym, zwiększając możliwości ponownego użycia oraz udział materiałów poddanych recyklingowi, który ma planowo obejmować do 2030 r. wszystkie opakowania polimerowe. Problem odpadów morskich ma charakter transgraniczny, ponieważ w środowisku morskim dochodzi do przemieszczania się odpadów. Ponadto odpady pochodzące z jednego państwa mogą oddziaływać na inne państwo. Obecnie w przepisach krajowych brak jest regulacji dotyczących przedmiotów z tworzyw sztucznych wymienionych w dyrektywie 2019/904. Wszystkie zaproponowane w projekcie rozwiązania mają charakter implementacyjny i nie wykraczają poza ten zakres.

Obecnie nie ma przepisów regulujących obieg i dystrybucję produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych. W związku z obiegiem tworzyw sztucznych zidentyfikowane obszary, w których występują grupy problemów, to:

- 1) wzrastający poziom zanieczyszczenia transgranicznego w środowisku morskim – obecnie stanowi on w państwach członkowskich coraz większy problem stojący na drodze do osiągnięcia celu zrównoważonego rozwoju ONZ nr 14 „Chronić oceany, morza i zasoby morskie oraz wykorzystywać je w sposób zrównoważony”. Przyjęta dyrektywa ma stanowić element działań UE w zakresie walki z powstawaniem odpadów z tworzyw sztucznych w środowisku morskim. Ma również służyć rozwiązywaniu problemów w tym obszarze, aby wywóz odpadów z państw członkowskich nie powodował zwiększenia ich ilości. Obowiązujące w obecnym kształcie krajowe przepisy prawne nie uwzględniają dostatecznie problemu usuwania odpadów powstających z produktów z tworzyw sztucznych. Artykuły jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych stanowią 50% odpadów morskich, dodatkowo 27% to przedmioty związane z połowami, które nie są w żaden sposób kontrolowane oraz rzadko poddawane recyklingowi. Stwarza to potencjalne zagrożenie regionów nadmorskich, środowiska naturalnego oraz sektora przemysłu związanego z rybołówstwem. Nowa regulacja może okazać się niezbędna do sprawnego monitorowania oraz wskazania źródeł i rodzaju odpadów;
- 2) niewystarczające regulacje dotyczące zmian w produkcji produktów z tworzyw sztucznych wymienionych w dyrektywie 2019/904, a także niewystarczające ich ponowne wykorzystanie w obiegu surowcowym – nie są one regulowane w ramach ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2022 r. poz. 699, z późn. zm.) ani ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 160). Regulacje unijne obejmują produkty, które według badań i analiz są znajdowane najczęściej w przestrzeni miejskiej oraz środowisku morskim. Do określenia zakresu zastosowania dyrektywy 2019/904 będzie konieczne również zdefiniowanie pojęcia „produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych” w prawie krajowym;
- 3) niedostateczne wspomaganie modelu gospodarki odpadami oraz recyklingu opakowań powstających z tworzyw sztucznych, w tym gospodarki o obiegu zamkniętym, dającego pierwszeństwo nietoksycznym produktom wielokrotnego użytku – w przypadku braku możliwości wprowadzenia i dostępności bardziej zrównoważonych produktów alternatywnych wymagane jest, aby wprowadzić równolegle: systemy rozszerzonej odpowiedzialności producenta, zwane dalej „ROP”, pokrywając w ten sposób koszty gospodarowania odpadami, niwelowanie zaśmiecenia środowiska oraz edukacji w tym zakresie. Może zostać również sfinansowana infrastruktura przeznaczona do zbierania odpadów pochodzących ze stosowania wyrobów tytoniowych;
- 4) problem niewielkiego zakresu monitoringu środowiska morskiego w kwestii ilości zawartych odpadów pochodzących z tworzyw sztucznych – obecnie dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/56/WE z dnia 17 czerwca 2008 r. *ustanawiająca ramy działań Wspólnoty w dziedzinie polityki środowiska morskiego* (dyrektywa ramowa w sprawie strategii morskiej) (Dz. Urz. UE L 164 z 25.06.2008, str. 19, z późn. zm.) wymaga od państw członkowskich regularnego monitorowania właściwości i ilości odpadów w środowisku morskim;
- 5) niedostateczny poziom oznakowania produktów i opakowań zawierających tworzywa sztuczne – według zaleceń Komisji Europejskiej, w celu odwrócenia tendencji do wzrostu produkcji jednorazowych opakowań, należy zastosować ustalenie krajowych celów w zakresie zmniejszenia ich stosowania.

Zagadnienie gospodarki o obiegu zamkniętym zostało poruszone w stanowisku Rządu Rzeczypospolitej Polskiej do Komunikatu Komisji Europejskiej do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów pn. „Zamknięcie obiegu: plan działań UE dotyczący gospodarki o obiegu zamkniętym”, to jest innowacyjności, rynku surowców wtórnych, jakości surowców wtórnych, zrównoważonej produkcji i konsumpcji oraz sektora usług. W związku z tym zapisem jest konieczna przebudowa priorytetów w kwestii gospodarki

o obiegu zamkniętym, pierwszeństwa dla zrównoważonych i nietoksycznych produktów wielokrotnego użytku i systemów ponownego użycia, zamiast użycia jednorazowego.

Jednym z najczęściej występujących w środowisku naturalnym zanieczyszczeń są tworzywa sztuczne używane do produkcji filtrów do wyrobów tytoniowych. Oczekiwana przez KE regulacja krajowa powinna dążyć również do rozwoju i innowacji w zakresie produkowania alternatywnych rozwiązań dla filtrów zawierających tworzywa sztuczne.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

W celu rozwiązania przedstawionych problemów oraz transpozycji dyrektywy 2019/904 proponowane przez KE rozwiązanie systemowe dotyczy przyjęcia przez państwa członkowskie przepisów zawierających odesłanie do tej dyrektywy.

Głównym celem projektu ustawy jest zmniejszenie ilości odpadów powstających z produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych obecnych w środowisku naturalnym, w szczególności w środowisku morskim, które stanowią poważne zagrożenie dla jego właściwego funkcjonowania i zagrażają zdrowiu człowieka. Aby ten cel osiągnąć, przewiduje się w szczególności:

- 1) wprowadzenie bodźców ekonomicznych w celu zmniejszenia stosowania produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy będących opakowaniami, przez wyodrębnienie tej grupy produktów i wprowadzenie opłaty za oferowanie nabywcom tego typu produktów lub napojów lub żywności pakowanych w te produkty przez przedsiębiorców je oferujących. Dotyczy to takich produktów jak: kubki na napoje z pokrywkami i wieczkami oraz pojemniki na żywność, w tym pojemniki typu fast food, z których bezpośrednio są spożywane posiłki;
- 2) zakaz wprowadzania do obrotu produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 7 do ustawy oraz wyrobów wykonanych z oksydegradowalnych tworzyw sztucznych. Dotyczy to takich produktów jak: patyczki higieniczne, sztućce (widelce, noże, łyżki, pałeczki), talerze, słomki, mieszadełka do napojów, patyczki mocowane do balonów, pojemniki na żywność oraz pojemniki i kubki na napoje wykonane z polistyrenu ekspandowanego. Brak jest danych dotyczących wielkości produkcji tych produktów, gdyż nie są one gromadzone;
- 3) wprowadzenie obowiązku opatrzenia widocznym, czytelnym i nieusuwalnym oznakowaniem, na opakowaniu produktu lub na samym produkcie, każdego produktu jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionego w załączniku nr 8 do ustawy, według wzoru określonego w rozporządzeniu wykonawczym Komisji Europejskiej (UE) 2020/2151 z dnia 18 grudnia 2020 r. ustanawiającym zasady dotyczące zharmonizowanych specyfikacji w odniesieniu do oznakowania produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w części D załącznika do dyrektywy 2019/904 w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko (Dz. Urz. UE L 428 z 18.12.2020, str. 57, z późn. zm.). Dotyczy to takich produktów jak: podpaski higieniczne, tampony i ich aplikatory, chusteczki nawilżane, wyroby tytoniowe z filtrami zawierającymi tworzywa sztuczne i filtry zawierające tworzywa sztuczne sprzedawane do użytkowania łącznie z wyrobami tytoniowymi oraz kubki na napoje;
- 4) informowanie konsumentów o szkodliwym wpływie na środowisko wynikającym z niewłaściwego postępowania z odpadami powstałymi z produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 10 do ustawy oraz narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne, a także zachęcanie konsumentów do odpowiedzialnego zachowania, w tym prowadzenia selektywnego zbierania odpadów powstałych z tych produktów. Ponadto informowanie konsumentów o dostępnych systemach ponownego użycia i metodach gospodarowania tymi odpadami, dostępnych dla nich systemach zbierania i recyklingu, aby zmniejszyć zaśmiecenie tymi odpadami. Podejmowanie środków w celu informowania konsumentów produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych o dostępności opakowań alternatywnych do produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy będących opakowaniami lub opakowań wielokrotnego użytku, a także znaczeniu symboli na oznakowaniu produktów (pojemniki na żywność, paczki i owijki, pojemniki na napoje o pojemności do trzech litrów, kubki na napoje z pokrywkami i wieczkami, wyroby tytoniowe z filtrami zawierającymi tworzywa sztuczne i filtry zawierające tworzywa sztuczne sprzedawane do użytkowania łącznie z wyrobami tytoniowymi, chusteczki nawilżane, balony, lekkie plastikowe torby, podpaski higieniczne, tampony i ich aplikatory), i użytkowników narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne;

- 5) zapewnienie w roku 2025 co najmniej 25% (jeżeli głównym składnikiem jest politereftalan etylenu), a w roku 2030 co najmniej 30% udziału tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu w butelkach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych na napoje o pojemności do trzech litrów;
- 6) stosowanie zakrętek i wieczek wykonanych z tworzyw sztucznych do pojemników na napoje o pojemności do trzech litrów trwale przymocowanych do tych pojemników;
- 7) w odniesieniu do jednorazowych butelek z tworzyw sztucznych na napoje o pojemności do trzech litrów – zapewnienie poziomu zbierania w wysokości określonej w dyrektywie 2019/904, to jest 77% od roku 2025 i 90% od roku 2030;
- 8) monitorowanie dystrybucji wprowadzonych do obrotu produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych oraz środków podjętych w celu ich trwałego zmniejszenia, zawartych w dyrektywie 2019/904.

Proponowane w projekcie przepisy zakładają:

- 1) osiągnięcie do 2026 r. w porównaniu z 2022 r. ambitnego i trwałego zmniejszenia stosowania następujących produktów z tworzyw sztucznych:
 - a) kubków na napoje, w tym ich pokrywek i wieczek,
 - b) pojemników na żywność, tj. pojemników takich jak pudełka, z pokrywką lub bez, stosowanych w celu umieszczania w nich żywności, która jest:
 - przeznaczona do bezpośredniego spożycia, na miejscu lub na wynos,
 - zazwyczaj spożywana bezpośrednio z pojemnika oraz
 - gotowa do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzanie, gotowanie czy podgrzewanie, w tym pojemników na żywność typu fast food lub na inne posiłki gotowe do bezpośredniego spożycia, z wyjątkiem pojemników na napoje, talerzy oraz paczek i owijek zawierających żywność.

Dyrektywa 2019/904 nie określa konkretnych wielkości, jakie powinny zostać osiągnięte w celu zmniejszenia stosowania produktów objętych jej przepisami. Przyjęto więc rozwiązanie zawarte w projektowanej ustawie, polegające na objęciu wybranych produktów opłatą. Opłata ta ma na celu zniechęcenie konsumentów do nabywania produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych na rzecz produktów z alternatywnych materiałów lub produktów wielokrotnego użytku. W projektowanej ustawie wprowadzono obowiązek pobierania opłaty przez przedsiębiorców prowadzących jednostki handlu detalicznego, jednostki handlu hurtowego lub jednostki gastronomiczne w przypadku oferowania przez nich produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy będących opakowaniami lub napojów lub żywności, pakowanych przez tych przedsiębiorców w te produkty (opakowania). Ponadto ww. przedsiębiorcy będą mieli obowiązek zapewnienia nabywcom dostępności opakowań alternatywnych do ww. produktów wytworzonych z materiałów innych niż tworzywa sztuczne, w tym innych niż tworzywa sztuczne ulegające biodegradacji, lub dostępności opakowań wielokrotnego użytku. Do pobrania opłaty będzie również obowiązany przedsiębiorca oferujący za pomocą urządzenia vendingowego (w tym umieszczonego także w miejscach innych niż jednostki handlu detalicznego, jednostki handlu hurtowego lub jednostki gastronomiczne) napoje lub żywność w produktach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy będących opakowaniami. Ustalono, że maksymalna stawka ww. opłaty może wynieść 1 zł za jedną sztukę przedmiotowego produktu, natomiast rzeczywista stawka opłaty, która będzie przeznaczona na pokrycie kosztów zagospodarowania odpadów powstałych z tych produktów, zostanie określona w rozporządzeniu ministra właściwego do spraw klimatu w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów i ministrem właściwym do spraw gospodarki. Stosowne upoważnienie zostało zawarte w projektowanej ustawie. Opłata będzie doliczona do ceny produktu. Tym samym ostateczna cena produktu będzie się składać z właściwej jego ceny oraz z doliczonej do niego opłaty. Zgodnie z zaproponowanymi przepisami opłata wnoszona będzie przez ww. przedsiębiorców na odrębny rachunek bankowy właściwego marszałka województwa, w terminie do dnia 15 marca następnego roku. W projektowanej ustawie została określona sankcja za niewniesioną przez przedsiębiorcę na odrębny rachunek bankowy właściwego marszałka województwa opłatę lub opłatę niższą od należnej. W przypadku niewniesienia tej opłaty w całości lub części marszałek województwa określi, w drodze decyzji, wysokość zaległości z tytułu tej opłaty, a w przypadku niewykonania tej decyzji ustali także dodatkową opłatę w wysokości odpowiadającej 50% kwoty niewniesionej opłaty. Ponadto określono sankcję dla przedsiębiorców za niepobieranie opłaty od nabywającego produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w załączniku nr 6 do ustawy będące opakowaniami lub napoje lub żywność pakowane przez tego przedsiębiorcę w te produkty. Zgodnie z projektowaną ustawą marszałek województwa będzie gromadził na odrębnym rachunku bankowym środki pochodzące z tej opłaty, zaległości z tytułu tej opłaty i dodatkowej opłaty. Określono także podział tych środków jako:

- a) dochody w wysokości 5%, budżetu samorządu województwa, określając przy tym, że samorząd województwa może przeznaczyć te środki na koszty egzekucji należności z tytułu tych opłat oraz obsługę administracyjną systemu ich poboru,
 - b) wpływy z tytułu tych opłat, powiększone o przychody z oprocentowania rachunku bankowego i pomniejszone o dochody w wysokości 5%; marszałek województwa będzie przekazywał je na rachunek bankowy Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, zwanego dalej „NFOŚiGW”, z przeznaczeniem na wydatki związane z realizacją zadań wynikających z projektowanej ustawy;
- 2) zakaz wprowadzania do obrotu wymienionych w załącznikach do ustawy następujących produktów z tworzyw sztucznych:
- a) wszystkich wyrobów wykonanych z oksydegradowalnych tworzyw sztucznych,
 - b) patyczków higienicznych,
 - c) sztućców (widelców, noży, łyżek, pałeczek),
 - d) talerzy,
 - e) słomek,
 - f) mieszadełek do napojów,
 - g) patyczków mocowanych do balonów i służących do tego, aby balony się na nich opierały, w tym mechanizmy tych patyczków, z wyjątkiem balonów do użytku przemysłowego lub innych profesjonalnych zastosowań, które to balony nie są rozprowadzane wśród konsumentów,
 - h) pojemników na żywność wykonanych z polistyrenu ekspandowanego, tj. pojemników takich jak pudełka, z pokrywką lub bez, stosowane w celu umieszczania w nich żywności, która jest:
 - przeznaczona do bezpośredniego spożycia, na miejscu lub na wynos,
 - zazwyczaj spożywana bezpośrednio z pojemnika oraz
 - gotowa do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzenie, gotowanie czy podgrzewanie
 - w tym pojemników na żywność typu fast food lub na inne posiłki gotowe do bezpośredniego spożycia, z wyjątkiem pojemników na napoje, talerzy oraz paczek i owijek zawierających żywność,
 - i) wykonanych z polistyrenu ekspandowanego pojemników na napoje, w tym ich zakrętek i wieczek,
 - j) wykonanych z polistyrenu ekspandowanego kubków na napoje, w tym ich zakrętek i wieczek.

Zgodnie z projektowaną ustawą wprowadzenie obowiązku umieszczania na produktach wymienionych w załącznikach do ustawy informacji/oznakowania, zgodnie z rozporządzeniem wykonawczym Komisji Europejskiej (UE) 2020/2151 z dnia 18 grudnia 2020 r. ustanawiającym zasady dotyczące zharmonizowanych specyfikacji w odniesieniu do oznakowania produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w części D załącznika do dyrektywy 2019/904 w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko. Dotyczyć to będzie następujących produktów:

- podpasek higienicznych, tamponów oraz aplikatorów do tamponów;
 - chusteczek nawilżanych, tj. uprzednio nawilżonych chusteczek przeznaczonych do higieny osobistej i uprzednio nawilżonych chusteczek do użytku domowego;
 - wyrobów tytoniowych z filtrami zawierającymi tworzywa sztuczne i filtrów zawierających tworzywa sztuczne sprzedawanych do używania łącznie z wyrobami tytoniowymi;
 - kubków na napoje;
- 3) ustanowienie rozszerzonej odpowiedzialności producenta zgodnej z art. 8 i art. 8a dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylającej niektóre dyrektywy (Dz. Urz. UE L 312 z 22.11.2008, str. 3).

Obowiązek ten będzie dotyczyć:

- a) pojemników na żywność, tj. pojemników takich jak pudełka, z pokrywką lub bez, stosowanych w celu umieszczania w nich żywności, która jest:
 - przeznaczona do bezpośredniego spożycia, na miejscu lub na wynos,
 - zazwyczaj spożywana bezpośrednio z pojemnika oraz
 - gotowa do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzenie, gotowanie czy podgrzewanie
- w tym pojemników na żywność typu fast food lub na inne posiłki gotowe do bezpośredniego spożycia, z wyjątkiem pojemników na napoje, talerzy oraz paczek i owijek zawierających żywność,

- b) paczek i owijek wykonanych z elastycznych materiałów zawierających żywność przeznaczoną do bezpośredniego spożycia z paczki lub owijki bez żadnej dalszej obróbki,
- c) pojemników na napoje o pojemności do trzech litrów, tj. pojemników stosowanych do przechowywania napojów, takich jak butelki na napoje, w tym ich zakrętki i wieczka, oraz wielomateriałowe opakowania na napoje, w tym ich zakrętki i wieczka, z wyłączeniem szklanych lub metalowych pojemników na napoje, których zakrętki i wieczka są wykonane z tworzyw sztucznych,
- d) kubków na napoje, w tym ich pokrywek i wieczek,
- e) lekkich plastikowych toreb na zakupy,
- f) chusteczek nawilżanych, tj. uprzednio nawilżonych chusteczek przeznaczonych do higieny osobistej i uprzednio nawilżonych chusteczek do użytku domowego,
- g) balonów, z wyjątkiem balonów do użytku przemysłowego lub innych profesjonalnych zastosowań, które to balony nie są rozprowadzane wśród konsumentów,
- h) wyrobów tytoniowych z filtrami zawierającymi tworzywa sztuczne i filtrów zawierających tworzywa sztuczne sprzedawanych do używania łącznie z wyrobami tytoniowymi,
- i) narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne.

W celu realizacji tego obowiązku w projekcie ustawy na przedsiębiorców wprowadzających do obrotu ww. produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych i na przedsiębiorców wprowadzających do obrotu narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne wprowadzono obowiązek ponoszenia kosztów związanych z wprowadzanymi przez nich produktami. Finansowanie obejmuje zbieranie odpadów powstałych z tych produktów z publicznych systemów zbierania odpadów, w tym kosztów infrastruktury i jej funkcjonowania, koszty uprzątnięcia, transportu i przetwarzania tych odpadów, prowadzenie publicznych kampanii edukacyjnych, gromadzenie danych i sprawozdawczość nt. wprowadzonych przez nich do obrotu produktów, a także zbieranych i przetwarzanych odpadów powstałych z tych produktów.

Przedsiębiorcy wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w sekcji I i III załącznika nr 9 do ustawy zostali zobowiązani do ponoszenia corocznej opłaty na pokrycie kosztów zbierania odpadów powstałych z produktów tego samego rodzaju, które wprowadzili do obrotu, pozostawionych w publicznych systemach zbierania odpadów, w tym na pokrycie kosztów utworzenia i utrzymania tych systemów, transportu tych odpadów i ich przetwarzania, a także uprzątnięcia oraz transportu i przetwarzania odpadów powstałych z produktów tego samego rodzaju jak odpady powstałe z produktów, które wprowadzili do obrotu. Z kolei przedsiębiorcy wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w sekcji II załącznika nr 9 do ustawy zostali zobowiązani do sfinansowania kosztów uprzątnięcia oraz transportu i przetwarzania odpadów powstałych z produktów takiego samego rodzaju jak odpady powstałe z produktów, które wprowadzili do obrotu.

Przez miejsca publiczne rozumie się miejsca ogólnodostępne, gdzie są ustawione kosze na odpady, a więc m.in.: kosze usytuowane na chodnikach, skwerach, dworcach, alejach handlowych, przed budynkami użyteczności publicznej, w parkach czy przy plażach.

Maksymalne stawki opłaty w tym zakresie wyniosą 0,20 zł za 1 kg oddzielnie dla każdego rodzaju wprowadzonego do obrotu produktu wymienionego w załączniku nr 9 sekcja I oraz 0,03 zł za 1 sztukę produktu wymienionego w załączniku nr 9 do ustawy sekcje II i III. Rzeczywiste stawki zostaną określone w rozporządzeniu ministra właściwego do spraw klimatu. Stosowne upoważnienie zostało zawarte w projektowanej ustawie.

Ponadto określono sposób obliczania tej opłaty jako iloczyn stawki opłaty określonej w rozporządzeniu, o którym mowa powyżej, oraz odpowiednio masy albo liczby wprowadzonych do obrotu w danym roku kalendarzowym przez danego przedsiębiorcę produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 9 do ustawy. Przedsiębiorcy wprowadzający do obrotu te produkty przekazywać będą środki na rachunek bankowy właściwego marszałka województwa, a ten z kolei na rachunek NFOŚiGW. Zostali oni również zobowiązani do przygotowania sprawozdania o wysokości środków przeznaczonych na sfinansowanie kosztów zbierania odpadów powstałych z wprowadzonych przez nich do obrotu produktów.

W projekcie wprowadzono także przepisy dające producentom możliwość wyznaczenia autoryzowanego przedstawiciela, który może przejąć, w drodze pisemnej umowy, i wykonywać na terytorium kraju ich obowiązki wynikające z tej ustawy. Wprowadzono także obowiązek wyznaczenia upoważnionego przedstawiciela, w przypadku gdy przedsiębiorca ma siedzibę lub miejsce zamieszkania na terytorium kraju, a sprzedaje produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w załączniku nr 9 do ustawy lub narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne na

terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, który jest odpowiedzialny za wykonywanie na terytorium tego państwa obowiązków określonych w przepisach krajowych tego państwa wynikających z dyrektywy 2019/904;

4) wprowadzenie środków w celu informowania społeczeństwa oraz zachęcania ich do odpowiedzialnego zachowania, aby zmniejszyć zaśmiecenie pochodzące z produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych. Przedsiębiorcy wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych oraz narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne zostali zobowiązani do prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych przez:

- a) przeznaczenie w terminie do dnia 1 marca roku następującego po roku kalendarzowym, którego dotyczy opłata, na publiczne kampanie edukacyjne lub
- b) wniesienie na odrębny rachunek bankowy właściwego urzędu marszałkowskiego w terminie do dnia 15 marca roku następującego po roku kalendarzowym, którego dotyczy opłata, na publiczne kampanie edukacyjne – opłaty, obliczanej jako iloczyn stawki, określonej w ustawie, oraz odpowiednio masy lub liczby sztuk wprowadzonych do obrotu w roku kalendarzowym, którego dotyczy opłata, produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w pkt 5–9 załącznika nr 10 do ustawy oraz narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne; stawki tej opłaty wyniosą odpowiednio:

- 1) 0,05 zł za 1 kg wprowadzonego do obrotu produktu wymienionego w pkt 8 załącznika nr 10 do ustawy oraz narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne;
- 2) 0,01 zł za 10 sztuk wprowadzonych do obrotu produktów wymienionych w pkt 5 załącznika nr 10 do ustawy;
- 3) 0,01 zł za 1 sztukę wprowadzonych do obrotu produktów wymienionych w pkt 6, 7 i 9 załącznika nr 10 do ustawy.

W przypadku wyrobów tytoniowych z filtrami zawierającymi tworzywa sztuczne i filtrów zawierających tworzywa sztuczne sprzedawane do używania łącznie z wyrobami tytoniowym, chusteczek nawilżanych oraz podpasek higienicznych, tamponów i aplikatorów do tamponów, za produkty jednostkowe uznaje się łącznie produkty umieszczone w opakowaniach jednostkowych, w których te produkty są oferowane użytkownikom końcowym.

Ponadto przedsiębiorca wprowadzający do obrotu wyroby tytoniowe z filtrami zawierającymi tworzywa sztuczne oraz filtry zawierające tworzywa sztuczne sprzedawane do używania łącznie z wyrobami tytoniowymi wykonuje obowiązek prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych wyłącznie przez wniesienie opłaty na odrębny rachunek bankowy właściwego urzędu marszałkowskiego.

Produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w pkt 1–4 załącznika nr 10 do projektowanej ustawy w zakresie prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych są objęte obowiązkami informacyjnymi w ramach ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi. Z tego względu projekt przewiduje jedynie rozszerzenie definicji publicznych kampanii edukacyjnych zawartej w tej ustawie, tak aby obejmowały również obowiązki informowania o dostępności alternatywnych produktów wielokrotnego użytku, systemów ponownego użycia oraz o najlepszych praktykach w zakresie należytego gospodarowania odpadami, a także wpływie zaśmiecania oraz nieodpowiedniego unieszkodliwiania odpadów na środowisko, w szczególności na środowisko morskie oraz sieci kanalizacyjne.

Marszałek województwa został zobowiązany do prowadzenia odrębnego rachunku bankowego w celu gromadzenia tych środków, które powiększone o przychody z oprocentowania rachunku bankowego marszałek województwa przekazuje, w terminie 30 dni po upływie każdego kwartału, na rachunek bankowy NFOŚiGW. Rozliczenie wykonania obowiązku prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych następuje na koniec roku kalendarzowego, a podmioty zobowiązane do jego wykonania, które samodzielnie go wykonują, są zobowiązane składać sprawozdanie o wysokości środków przeznaczonych na publiczne kampanie edukacyjne w ramach rocznego sprawozdania, o którym mowa w art. 73 ust. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach. Publiczne kampanie edukacyjne powinny uwzględniać informowanie społeczeństwa o:

- 1) dostępności alternatywnych produktów wielokrotnego użytku i metod gospodarowania odpadami powstałymi z produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w pkt 5–9 załącznika nr 10 do ustawy i narzędziami połowowymi stanowiącymi odpady zawierającymi tworzywa sztuczne;
- 2) dobrych praktykach w zakresie należytego gospodarowania odpadami;
- 3) wpływie zaśmiecania oraz nieodpowiedniego unieszkodliwiania odpadów powstałych z produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w pkt 5–9 załącznika nr 10 do ustawy oraz narzędzi połowowych stanowiących odpady zawierających tworzywa sztuczne na środowisko, w szczególności środowisko morskie;
- 4) wpływie na sieci kanalizacyjne nieodpowiednich sposobów unieszkodliwiania odpadów powstających z produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w pkt 5–9 załącznika nr 10 do ustawy.

Powyższy obowiązek dotyczy następujących produktów:

- a) lekkich plastikowych toreb na zakupy,
 - b) chusteczek nawilżanych, tj. uprzednio nawilżonych chusteczek przeznaczonych do higieny osobistej i uprzednio nawilżonych chusteczek do użytku domowego,
 - c) balonów, z wyjątkiem balonów do użytku przemysłowego lub innych profesjonalnych zastosowań, które to balony nie są rozprowadzane wśród konsumentów,
 - d) wyrobów tytoniowych z filtrami zawierającymi tworzywa sztuczne i filtrów zawierających tworzywa sztuczne sprzedawanych do używania łącznie z wyrobami tytoniowymi,
 - e) podpasek higienicznych, tamponów oraz aplikatorów do tamponów,
 - f) narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne;
- 5) wprowadzenie obowiązku dla wprowadzających produkty w opakowaniach na napoje będących butelkami jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych o pojemności do trzech litrów, zapewnienia, aby opakowania te, włącznie z ich zakrętkami i wieczkami z tworzyw sztucznych, zawierały udział wagowy tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu wynoszący co najmniej: od 2025 r. – 25% (jeżeli głównym składnikiem tych opakowań jest politereftalan etylenu) oraz od 2030 r. – 30%;
- 6) wprowadzenie obowiązku dla wprowadzających produkty w opakowaniach na napoje będących butelkami jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych o pojemności do trzech litrów osiągnięcia rocznego poziomu selektywnego zbierania odpadów opakowaniowych wynoszącego od 2025 r. – 77% oraz od 2029 r. – 90%. Obowiązek ten będzie mógł być realizowany przez wprowadzających samodzielnie lub za pośrednictwem organizacji odzysku opakowań. Trzeba przy tym podkreślić, że problematyka rozszerzonej odpowiedzialności producenta (ROP) dotycząca selektywnego zbierania butelek do celów recyklingu (wprowadzenie kaucyjnego system zbioru butelek) jest przedmiotem prac w ramach odrębnego procesu legislacyjnego: projektu ustawy o zmianie ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (UC98), który ostatecznie będzie w pełni regulował to zagadnienie;
- 7) wprowadzenie obowiązku prowadzenia ewidencji i sprawozdawczości w zakresie produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych oraz narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne.

W projektowanej ustawie zobowiązano przedsiębiorców prowadzących jednostki handlowe i gastronomiczne, w których są oferowane produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w załączniku nr 6 do ustawy będące opakowaniami lub napoje lub żywność pakowana przez tych przedsiębiorców w te produkty, a także przedsiębiorców pakujących i oferujących za pomocą urządzenia vendingowego (w tym umieszczonego także w miejscach innych niż jednostki handlu detalicznego, jednostki handlu hurtowego lub jednostki gastronomiczne) napoje lub żywność w produktach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy będących opakowaniami, do prowadzenia w postaci papierowej lub elektronicznej ewidencji liczby nabytych i wydanych użytkownikom końcowym ww. produktów. Nałożono również na tych przedsiębiorców obowiązek przechowywania ewidencji przez 5 lat. Przedsiębiorcy prowadzący więcej niż jedną jednostkę handlu detalicznego, jednostkę handlu hurtowego lub jednostkę gastronomiczną zostali obowiązani do prowadzenia ewidencji oddzielnie dla poszczególnych jednostek. Projektowane przepisy wprowadzają obowiązek złożenia sprawozdania przez ww. przedsiębiorców o liczbie nabytych i wydanych użytkownikom końcowym produktów objętych opłatą. Dane z tych sprawozdań będą służyć realizacji obowiązku nałożonego na Polskę przepisami dyrektywy 2019/904, tj. obowiązku przekazywania Komisji Europejskiej sprawozdania dotyczącego zmniejszenia stosowania produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy będących opakowaniami, objętych obowiązkiem zmniejszenia stosowania.

Również przedsiębiorców wprowadzających do obrotu narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne zobowiązano do prowadzenia ewidencji masy wprowadzanych do obrotu narzędzi połowowych oraz masy zebranych narzędzi połowowych stanowiących odpady zawierających tworzywa sztuczne. Ponadto zostali oni zobowiązani do osiągnięcia za rok 2030 i za każdy kolejny rok minimalnego rocznego poziomu zbierania do celów recyklingu narzędzi połowowych stanowiących odpady zawierających tworzywa sztuczne, który został określony na poziomie 30%. Poziomy zbierania, o których mowa powyżej, w poszczególnych latach do końca 2030 r. zostały zawarte w art. 8d ust. 3 projektowanej ustawy.

Projektowana ustawa zawiera także przepisy karne za nieprzestrzeganie jej przepisów, a także przepisy określające wysokość administracyjnych kar pieniężnych nakładanych na podmioty za nieprzestrzeganie przepisów tej ustawy.

Rozwiązania zawarte w projekcie ustawy w całości implementują przepisy prawa europejskiego zawarte w dyrektywie 2019/904.

Z kolei część z definicji zawartych w projekcie zmiany ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1903) została zmieniona w tym projekcie w celu ujednoczenia terminów i zastąpienia „wprowadzających lub wprowadzanych na terytorium kraju” określeniem „wprowadzających lub wprowadzanych do obrotu”.

Jednocześnie ze względu na planowane objęcie kolejnej grupy podmiotów, które wprowadzają produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, również obowiązkiem wpisu do rejestru, o którym mowa w art. 49 ust. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (art. 4 ust. 3 projektu), jest konieczne zwiększenie maksymalnego limitu wydatków NFOŚiGW na cele związane z rozwojem i utrzymaniem Bazy danych o produktach i opakowaniach oraz o gospodarce odpadami, zwanej dalej „BDO”, określonego w art. 251 ust. 3 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach.

Osiągnięcie celu proponowanej regulacji nie jest możliwe za pomocą innych środków niż uchwalenie ustawy.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

We **Francji** na początku 2019 r. wprowadzono dobrowolny system partycypacyjny producentów pojemników polistyrenowych przeznaczonych do żywności, w celu podejmowania środków służących zwalczaniu i redukcji odpadów z tworzyw sztucznych. Ponadto we Francji zakaz wprowadzania niektórych jednorazowych wyrobów z tworzyw sztucznych został już częściowo wprowadzony na mocy ustawy na rzecz zrównoważenia relacji handlowych Egalim z 2018 r.

W **Japonii** przyjęto „Strategię recyklingu i odzysku surowców tworzyw sztucznych”, która zakłada m.in. wprowadzenie opłat za wszelkiego rodzaju pojemniki oraz opakowania z tworzyw sztucznych jednorazowego użytku. Takie rozwiązanie ma na celu: zmianę stylu życia konsumentów i zachęcenie ich do korzystania z produktów wielokrotnego użycia, osiągnięcie do 2030 r. poziomu 60% ponownie użytych lub poddanych recyklingowi pojemników i opakowań z tworzyw sztucznych, zastąpienie w tych przypadkach, gdy to możliwe, tworzyw sztucznych materiałami papierowymi, tworzywami biokompostowalnymi bądź innymi tworzywami przyjaznymi środowisku, wprowadzenie do obiegu lżejszych niż dotychczas produktów z tworzyw sztucznych jednorazowego użytku lub też zastąpienie jednorazowych produktów produktami wielorazowego użytku. W Japonii są prowadzone badania opinii publicznej mające zobrazować podejście konsumentów do rozważanych obecnie rozwiązań ukierunkowanych na ograniczenie wykorzystania produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych. Ich wyniki jasno wskazują, że japońskie społeczeństwo zdaje sobie sprawę ze zbyt dużego ich wykorzystania i jest gotowe do współpracy w zakresie wprowadzania regulacji mających na celu ich ograniczenie.

W czerwcu 2019 r. Japonia ogłosiła, podczas szczytu G-20, „Strategię recyklingu i odzysku surowców tworzyw sztucznych”, która zakłada m.in.:

- wprowadzenie w 2020 r. opłat za rozdawane dotychczas za darmo torby do pakowania zakupów,
- opracowanie do 2025 r. technologii umożliwiających ponowne wykorzystanie produktów z tworzyw sztucznych bądź ich recykling,
- osiągnięcie do 2030 r. poziomu 60% ponownie użytych lub poddanych recyklingowi pojemników i opakowań z tworzyw sztucznych,
- redukcję o 25% do 2030 r. emisji gazów cieplarnianych pochodzących ze spalania produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych,
- doprowadzenie do ponownego wykorzystania wszystkich odpadów z tworzyw sztucznych do 2035 r. (łącznie z odpadami poddanyymi obróbce termicznej).

W **USA** w 2019 r. planowano przedstawić w Kongresie [przez senatora Toma Udalla (D-NM) i kongresmana Adama Lowenthala (D-CA)] projektu ustawy na poziomie federalnym, który zakłada wprowadzenie zakazu używania styropianu m.in. w opakowaniach do żywności i opakowaniach do transportu. Natomiast na poziomie stanowym funkcjonują różne rozwiązania, np. w stanie Vermont, oprócz toreb z tworzyw sztucznych, wprowadzono również ograniczenia na słomki jednorazowe i pojemniki z polistyrenu (<https://www.vnews.com/Vermont-now-has-nation-s-broadest-single-use-plastics-ban-26388536>). W miastach Miami Beach (Floryda), Monmouth Beach (New Jersey), Nowym Jorku oraz hrabstwach Oakland i Berkeley (Kalifornia) zostały wprowadzone zakazy używania słomek jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych. W wielu miastach (np. Seattle, Honolulu, Chicago, Bostonie, Filadelfii, Waszyngtonie, Portland, Nowym Jorku, San Francisco, Santa Monica) oraz hrabstwach (np. Montgomery w Maryland, Los Angeles, Santa Clara, Santa Cruz, San Mateo, Orange, Marin i Monterey w Kalifornii) wprowadzono zakazy używania styropianu. W Kalifornii podjęto jedynie nieudaną próbę wprowadzenia takich rozwiązań. W 2010 r. w San Francisco została wprowadzona opłata doliczana do ceny papierosów sprzedawanych w mieście w wysokości 0,20 USD od paczki papierosów, co miało zniechęcać do zakupów wyrobów tytoniowych i pośrednio przyczyniać się do zmniejszenia liczby niedopałków papierosów wyrzucanych na ziemię. Powyższa opłata wspiera również kampanię edukacji publicznej ukierunkowaną na problem odpadów papierosowych oraz

jest przeznaczana na pokrywanie kosztów oczyszczania miasta. W 2019 r. została ona podniesiona do 85 centów (w związku ze wzrostem kosztów oczyszczania miasta).

Włochy jako pierwszy kraj UE wprowadziły od 1 stycznia 2019 r. zakaz wytwarzania i sprzedaży na terytorium kraju patyczków higienicznych wykonanych z tworzyw sztucznych lub z innych materiałów nieulegających biodegradacji i nienadających się do kompostowania. Naruszenie zakazu podlega karze grzywny w wysokości od 2500 EUR do 25 000 EUR, która może zostać zwiększona aż do czterokrotnej wartości jej maksymalnego wymiaru. Dotyczy to naruszenia zakazu znaczącej ilości patyczków higienicznych lub jeżeli wartość towaru przekracza 20% obrotów podmiotu odpowiedzialnego za naruszenie. W przypadku powtórnego naruszenia zakazu działalność produkcyjna zawieszana jest na okres co najmniej dwunastu miesięcy. Należy podkreślić, że Włochy są zarazem największym w Europie producentem naczyń, sztućców i słomek z tworzyw sztucznych (mowa o ponad 30 podmiotach zatrudniających około 3000 pracowników i łącznych obrotach przekraczających 1 mld EUR).

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Wytwórcy produktów z tworzyw sztucznych objętych przepisami dyrektywy 2019/904	Według GUS/EUROSTAT jest to ok. 7 tys. firm, a według analiz PlasticsEurope aktywnych podmiotów jest ok. 2,5 tys.–3 tys. Z tej liczby producenci wyspecjalizowani w produkcji opakowań jednorazowych i innych jednorazowych wyrobów z tworzyw sztucznych to ok. 100 podmiotów	Plastic Europe/GUS	Zaprzestanie produkcji niektórych wyrobów z tworzyw sztucznych objętych zakazem wprowadzania do obrotu wymienionych w części B załącznika do dyrektywy oraz ograniczenie produkcji produktów określonych w części A załącznika do dyrektywy. Spowoduje to konieczność zmiany profilu działalności producentów tych produktów – przebranżowienie. W przypadku produkcji pozostałych produktów objętych przepisami dyrektywy przedsiębiorcy będą musieli dostosować do nowych wymagań np. oznakowanie produktów, upowszechniać wiedzę czy zorganizować zbieranie, transport i zagospodarowanie odpadów powstałych w miejscach publicznych. Dyrektywa weszła w życie w lipcu 2019 r. Przedsiębiorcy wiedzą, że będą zmiany związane z zakazem czy ograniczeniem stosowania, jak też innymi obowiązkami dotyczącymi produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, wynikającymi z implementacji dyrektywy 2019/904. 17 października 2019 r. w ówczesnym Ministerstwie Środowiska odbyło się spotkanie z przedstawicielami zainteresowanych branż, w którym uczestniczyło ponad 80 osób
Producenci biodegradowalnych tworzyw	Brak danych	–	Możliwe zwiększenie zapotrzebowania na tworzywa biodegradowalne w związku z

			zapotrzebowaniem na produkty alternatywne
Producenci biodegradowalnych produktów – odpowiedników wyrobów zakazanych dyrektywą	Brak danych	–	Możliwe zwiększenie zapotrzebowania na jednorazowe produkty wykonane z alternatywnych dla plastiku tworzyw i produkty wielorazowego użytku
Podmioty wprowadzające opakowania i produkty w opakowaniach do obrotu	37 057	Dane urzędów marszałkowskich	Wprowadzenie zmian w procesie produkcji związanych z np. wykorzystaniem tworzyw z recyklingu i przymocowanymi nakrętkami do napojów. Ponadto obowiązki w zakresie selektywnego zbierania
Producenci tytoniu	Brak danych	–	Konieczność dostosowania do wymogów wynikających z rozszerzonej odpowiedzialności producenta i ponoszenia kosztów z tym związanych m.in.: prowadzenie kampanii edukacyjnych, dostosowanie oznakowania, zorganizowanie zbierania odpadów powstających z produktów tytoniowych z miejsc publicznych
Rybaczy (morscy)	Właściciele 825 statków rybackich	rejestr statków rybackich, prowadzony przez ministra właściwego do spraw rybołówstwa (stan na 31 lipca 2019 r.)	Edukacja i zachęcanie rybaków do dostarczania ich narzędzi połowowych stanowiących odpady na ląd
Konsumenci	38 411 148 osób	GUS (Bank Danych Lokalnych dane za 2018 r.)	Zmiana zachowań konsumenckich polegających na nabywaniu produktów jednorazowych z tworzyw biodegradowalnych lub produktów wielorazowego użytku. Partycypacja w kosztach wprowadzonych zmian w przypadku korzystania z produktów jednorazowych wykonanych z tworzyw sztucznych
Wojewódzkie Inspektoraty Inspekcji Handlowej	16	https://www.uokik.gov.pl/wazne_adresy.php#faq595	Przeprowadzanie standardowych kontroli punktów sprzedaży towarów lub produktów
Wojewódzkie Inspektoraty Ochrony Środowiska	16	https://www.gios.gov.pl/pl/inne/wojewodzkie-inspektoraty-ochrony-srodowiska	Przeprowadzanie kontroli realizacji obowiązków przez przedsiębiorców wynikających z projektowanych rozwiązań
NFOŚiGW	1	–	Zwiększenie przychodów zobowiązania wieloletniego odpadowego i w konsekwencji zwiększenie wysokości środków przeznaczonych na dofinansowanie przedsięwzięć i

			zadań związanych z gospodarowaniem odpadami i zapobieganiem powstawaniu odpadów
Marszałkowie województw	16	–	Prowadzenie odrębnych rachunków na opłaty przekazywane przez przedsiębiorców wynikające z przepisów ustawy (opłata od jednostek gastronomicznych i handlowych pobierana od nabywców opakowań i produktów w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego, środki na pokrycie kosztów sprzątania i uprzątnięcia produktów objętych ROP (załącznik nr 8 do ustawy), środki na publiczne kampanie edukacyjne czy opłata produktowa za brak minimalnych poziomów zbierania zawierających tworzywa sztuczne narzędzi połowowych stanowiących odpady

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt ustawy nie był przedmiotem prekonsultacji. Natomiast 17 października 2019 r. w ówczesnym Ministerstwie Środowiska odbyło się spotkanie konsultacyjne, podczas którego omawiano wyzwania i szanse, jakie stoją przed wszystkimi zainteresowanymi stronami w związku z koniecznością wdrożenia przepisów dyrektywy 2019/904.

W ramach konsultacji publicznych, których termin został przedłużony z 21 do 35 dni, projekt został skierowany do następujących podmiotów:

1) Producenci tworzyw sztucznych i produktów z tworzyw sztucznych

- a) CAN-PACK S.A. canpack@canpack.eu
- b) British American Tobacco Polska Trading Sp. z o.o. andrzej_kornatowski@bat.com
- c) Stowarzyszenie Producentów Tworzyw Sztucznych Plastics Europe Polska info.pl@plasticseurope.org
- d) ALPLA Opakowania z Tworzyw Sztucznych Sp. z o.o. office-zywiec@alpla.com
- e) IPC Polska Sp. z o.o. ipcpolska@ipcpolska.pl
- f) Internationl Plastic Polska Sp. z o.o. biuro@ippl.pl
- g) Imperial Tobacco Polska S.A. karolina.bursa-moczulska@pl.imptob.com
- h) Polskie Stowarzyszenie Przemysłu Tytoniowego pspt@pspt.org.pl
- i) Tobacco Trading International Poland sp. z o.o. biuro@ttipoland.pl
- j) Krajowe Stowarzyszenie Przemysłu Tytoniowego kspt@kspt.org.pl, magdalena.wlodarczyk@kspt.org.pl
- k) Philip Morris Polska Distribution Sp. z o.o., PMPLBiuroPrasowe@pmi.com
- l) Fundacja ProKarton biuro@prokarton.org
- m) ZELAN Sp. z o.o. tomasz.zwoniarski@zelan.pl
- n) Polski Związek Przetwórców Tworzyw Sztucznych office@tworzywa.org.pl
- o) Grupa INCO S.A. Laboratorium Badawczo-Rozwojowe kontakt@inco.pl
- p) Japan Tobacco International Polska warsaw@jti.com
- q) Kompol Torby Reklamowe i Opakowania Foliowe kompol@kompol.pl
- r) Indorama Ventures Poland Sp. z o.o. sekretariat@pl.indorama.net
- s) PlastFarb Sp. z o.o. Sp. k. Toruń plast-farb@plast-farb.com
- t) ANWIL S.A. anwil@anwil.pl

- u) Polska Izba Przemysłu Chemicznego picp@.org.pl
- v) Krajowa Izba Gospodarcza kig@kig.pl
- w) Polskie Stowarzyszenie Producentów Styropianu biuro@producencystyropianu.pl
- x) Stowarzyszenie Producentów Wełny Mineralnej: Szklanej i Skalnej biuro@miwo.pl

2) Producenci produktów alternatywnych do tworzyw sztucznych

- a) GreenTree biuro@greentree.com.pl
- b) ZOOMPACK Sp. z o.o. biuro@zoompack.pl
- c) Tetrapak sp. zoo. tetrapak.polska@tetrapak.com
- d) Synthos Group synthos-pl@synthosgroup.com
- e) Basf Polska Sp. z o.o. recepca.basfpolska@basf.com
- f) Silbo Sp. z o.o. info@silbo.pl
- g) Stowarzyszenie Papierników Polskich info@spp.pl

3) Wprowadzający produkty w opakowaniach z tworzyw sztucznych i opakowania

- a) Polska Federacja Producentów Żywności Związek Pracodawców biuro@pfpz.pl
- b) Polskie Stowarzyszenie Przemysłu Kosmetycznego i Detergentowego biuro@kosmetyki-detergenty.pl
- c) Polski Związek Przemysłu Kosmetycznego biuro@kosmetyczni.pl
- d) Interseroh Organizacja Odzysku Opakowań S.A. biuro@interseroh.pl
- e) REKOPOL ORGANIZACJI ODZYSKU OPAKOWAŃ S.A. rekopol@rekopol.pl
- f) Konfederacja LEWIATAN recepca@konfederacjalewiatan.pl
- g) Danone Sp. z o.o. recepca.warszawa@danone.com
- h) Związek Pracodawców Przemysłu Opakowań i Produktów w Opakowaniach EKO-PAK biuro@eko-pak.biz
- i) CCR Polska Sp. z o.o. biuro@ccr.pl
- j) CASTORAMA Polska Sp. z o.o. pawel.gembara@castorama.pl
- k) IKEA Polska maciej.krzyckowski@ikea.com office.poland@IKEA.com
- l) GRUPA LOTOS lotos@grupalotos.pl, Karolina.Sutor@grupalotos.pl
- m) Carrefour Polska Sp. z o.o. wiktoria_plocha@carrefour.com
- n) ZPPP Browary Polskie biuro@browary-polskie.pl
- o) Stowarzyszenie Krajowa Unia Producentów Soków biuro@kups.org.pl
- p) Krajowa Izba Gospodarcza – Przemysł Rozlewniczy kigpr@kigpr.pl, prezes@kigpr.pl
- q) Związek Pracodawców Branży Elektrodpadów oraz Opakowań ElektroOdzysk biuro@elektro-odzysk.org.pl
- r) Polskie Stowarzyszenie Ochrony Roślin psor@psor.pl

4) Przedsiębiorcy z branży recyklingu

- a) Polska Izba Odzysku i Recyklingu Opakowań biuro@pioiro.pl
- b) Stowarzyszenie „Polski Recykling” sekretariat@polskirecykling.org
- c) Interseroh Polska Sp. z o.o. biuro@interseroh.pl
- d) PRT Radomsko Sp. z o.o. office@petrecyclingteam.eu
- e) Veolia Energia Polska S.A. dariusz.mikolajczyk@veolia.com
- f) GreenTech Polska S.A. biuro@greentechpolska.pl
- g) WMB International Sp. z o. o. grzegorz.gieszczyk@wmbgroup.pl
- h) Grupa ENERIS info@eneris.pl
- i) Ogólnopolska Izba Gospodarcza Recyklingu biuro@oigr.pl
- j) REPLAS Recycling Plastics Spółka z o. o ak@replas.eu, dz@replas.eu
- k) FORS (Stowarzyszenie Forum Recyklingu Samochodów) biuro@fors.pl
- l) Klaster Gospodarki Odpadowej i Recyklingu biuro@klasterodpadowy.com

5) Inne podmioty (organizacje konsumenckie, organizacje handlu)

- a) Rada Krajowa Federacji Konsumentów sekretariat@federacja-konsumentow.org.pl
- b) Stowarzyszenie Konsumentów Polskich sekretariat@skp.pl

- c) Fundacja na rzecz Odzysku Opakowań Aluminiowych RECAL recal@recal.pl
- d) Deloitte jpatorska@deloittece.com
- e) Green Management Group Sp. z o.o. info@gmgroup.biz
- f) Fundacja ProTerra Centrum Edukacji Ekologicznej dla Zrównoważonego Rozwoju biuro@pro-terra.pl
- g) CEC Government Relations mm@cecgr.com
- h) GOZ WORLD lukasz@goz.world
- i) Polska Organizacja Handlu i Dystrybucji pohid@pohid.pl
- j) TGE Towarowa Gielda Energii S.A. tge@tge.pl
- k) CSR Consulting aleksandra.kretkowska@csr-consulting.pl
- l) Centrum UNEP/GRID Warszawa maria.andrzejewska@gridw.pl
- m) Greenpeace CEE/Polska magdalena.figura@greenpeace.org
- n) CMS Law.Tax. tomasz.pietrzyk@cms-cmno.com
- o) Stowarzyszenie Klub Polskie Forum ISO 14000 M.Krawczyk@rekoop.pl
- p) KIG Przemysłu Spożywczego i Opakowań kig-ps@kig-ps.pl
- q) Kancelaria Domański Zakrzewski Palinka Maciej.Bialek@dzp.pl
- r) Krajowa Izba Gospodarki Odpadami biuro@kigo.pl
- s) Związek Pracodawców Gospodarki Odpadami biuro@zpggo.pl
- t) Młodzieżowa Rada Klimatyczna mlodziezowa.rada.klimatyczna@klimat.gov.pl
- u) WWF Polska kontakt@wwf.pl
- v) Uniwersytet Jagielloński Instytut Nauk o Środowisku sekretariat.inos@uj.edu.pl, m.grodzinska-jurczak@uj.edu.pl, a.krawczyk@doctoral.uj.edu.pl
- w) Uniwersytet Warszawski Wydział Zarządzania, wz@wz.uw.edu.pl
- x) Politechnika Warszawska, Katedra Chemii i Polimerów jostojska@ch.pw.edu.pl
- y) Politechnika Łódzka Wydział Chemiczny deanchem@adm.p.lodz.pl

W ramach opiniowania projekt został skierowany do następujących podmiotów:

- 1) Związek Miast Polskich biuro@zmp.poznan.pl
- 2) Związek Gmin Wiejskich RP biuro@zgwrrp.pl
- 3) Unia Metropolii Polskich biuro@metropolie.pl
- 4) Miasto Wrocław and.sobolak@ekosystem.wroc.pl
- 5) Instytut Ochrony Środowiska sekretariat@ios.gov.pl
- 6) Instytut Ekologii Terenów Uprzemysłowionych ietu@ietu.pl
- 7) Polska Izba Gospodarki Odpadami biuro@pigo.org.pl, www.pigo.org.pl
- 8) Krajowa Izba Gospodarki Odpadami biuro@kigo.pl
- 9) Inspekcja Handlowa UOKIK uokik@uokik.gov.pl
- 10) Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej fundusz@nfosigw.gov.pl
- 11) Główny Inspektorat Ochrony Środowiska sekretariatgios@gios.gov.pl

Z uwagi na zakres regulacji projektu, który dotyczy problematyki samorządu terytorialnego, projekt podlega opiniowaniu przez Komisję Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego.

Projekt ustawy został przekazany do zaopiniowania przez Radę Dialogu Społecznego w związku z ustawą z dnia 24 lipca 2015 r. o Radzie Dialogu Społecznego i innych instytucjach dialogu społecznego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2232, z późn. zm.).

Z uwagi na zakres projektu, który nie dotyczy praw i interesów związków pracodawców oraz zadań związków zawodowych, projekt nie podlegał opiniowaniu przez reprezentatywne organizacje pracodawców i związki zawodowe. Jednak mając na uwadze, że członkami reprezentatywnej organizacji pracodawców wskazanej w pkt 3 lit. f powyżej są przedsiębiorstwa z branży przedsiębiorstw wprowadzających do obrotu produkty w opakowaniach z tworzyw sztucznych i opakowania, było zasadne przekazanie projektu do tych organizacji w ramach konsultacji publicznych.

Projekt nie podlega opiniowaniu, konsultacjom ani uzgodnieniom z organami i instytucjami Unii Europejskiej, w tym z Europejskim Bankiem Centralnym.

Projekt ustawy, zgodnie z ustawą z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248), oraz wyniki konsultacji publicznych i opiniowania zostały zamieszczone na stronie internetowej Biuletynu Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji, w zakładce Rządowy Proces Legislacyjny.

Projekt zawiera przepisy techniczne w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.) i podlega notyfikacji technicznej Komisji Europejskiej. Projekt jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z 2019 r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											Łącznie (0-10)	
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10		
Dochody ogółem	0	0	27,8 - 539	27, 8- 539	27, 8- 539	27, 8- 539	27, 8- 539	27, 8- 539	27, 8- 539	27, 8- 539	27, 8- 539	27, 8- 539	250,2 - 4851
budżet państwa	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
JST (marszałkowie województw)	0	0	1,4 -27	1,4 - 27	1,4 - 27	1,4 - 27	1,4 - 27	1,4 - 27	1,4 - 27	1,4 - 27	1,4 - 27	1,4 - 27	12,6 – 243
NFOŚiGW	0	0	26,4 - 512	26, 4- 512	26, 4- 512	26, 4- 512	26, 4- 512	26, 4- 512	26, 4- 512	26, 4- 512	26, 4- 512	26, 4- 512	237,6 – 4608
NFOŚiGW (z tytułu zmiany art. 251 ust. 3)	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
Wydatki ogółem	11, 3	11, 7	27,8 - 539	27, 8- 539	27, 8- 539	27, 8- 539	27, 8- 539	27, 8- 539	27, 8- 539	27, 8- 539	27, 8- 539	27, 8- 539	273,2 - 4874
budżet państwa	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
JST (marszałkowie województw)	0	0	1,4 -27	1,4 - 27	1,4 - 27	1,4 - 27	1,4 - 27	1,4 - 27	1,4 - 27	1,4 - 27	1,4 - 27	1,4 - 27	12,6 – 243
NFOŚiGW	0	0	26,4 - 512	26, 4- 512	26, 4- 512	26, 4- 512	26, 4- 512	26, 4- 512	26, 4- 512	26, 4- 512	26, 4- 512	26, 4- 512	237,6 – 4608
NFOŚiGW (z tytułu zmiany art. 251 ust. 3)	11, 3	11, 7	-0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	-23,0
Saldo ogółem	- 11, 3	- 11, 7	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	-23,0
budżet państwa	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
JST (marszałkowie województw)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
NFOŚiGW	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
NFOŚiGW (z tytułu zmiany art. 251 ust. 3)	- 11, 3	- 11, 7	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	-23,0

Źródła finansowania	Opłaty od wprowadzających produkty.
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Brak jest danych dotyczących ilości poszczególnych rodzajów wprowadzanych do obrotu produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych objętych przepisami projektowanej ustawy, co uniemożliwia dokonanie łącznej analizy kosztów dla wszystkich branż wynikających z nowych regulacji. Dane te stanowią tajemnicę handlową i nie są udostępniane przez branże. Brak tych danych uniemożliwia dokonanie odpowiednich wyliczeń na obecnym etapie prac nad projektem. Niezbędne do takich wyliczeń dane będą dopiero zbierane na podstawie przepisów projektowanej ustawy w ramach nakładanych na przedsiębiorców obowiązków sprawozdawczych. Planowane jest dokonanie pierwszych analiz po drugim okresie sprawozdawczym. Dostępne są jedynie dane lub dane szacunkowe dotyczące: produktów tytoniowych, kubków na napoje, lekkich toreb z tworzywa sztucznego oraz butelek, których głównym składnikiem jest

politereftalan etylenu, zwanych dalej „butelkami PET”, co pozwoliło na dokonanie szacunkowej analizy w tym zakresie.

Jeżeli chodzi o opłatę związaną z kosztami zbierania i przetwarzania odpadów z publicznych systemów zbierania oraz kosztami uprzątnięcia tych odpadów, szacunki przedstawiają się następująco:

Dla pojemników na napoje o pojemności do trzech litrów (pkt 3 sekcji I załącznika nr 9 do ustawy) przyjęto, że przybliżeniem ich masy wprowadzanej na rynek jest masa wprowadzanych na rynek butelek PET, która wynosi, wg szacunków organizacji branżowych, ok. 200–250 tys. Mg (do wyliczeń przyjęto średnią 225 tys. Mg). Dla minimalnej stawki opłaty, jaką może być 0,01 gr za 1 kg, wpływy z tytułu tej opłaty mogą wynieść 2 mln 250 tys. zł. Dla maksymalnej stawki opłaty będzie to 45 mln zł rocznie. Dla kubków na napoje, z pokrywkami i wieczkami, przyjęto, że rocznie na rynek jest wprowadzanych ok. 15 tys. Mg tego typu produktów (wg szacunków PlasticsEurope Polska). Dla minimalnej stawki opłaty (0,01 gr za 1 kg) wpływy z tytułu tej opłaty mogą wynieść 150 tys. zł rocznie. Dla maksymalnej stawki opłaty będą to 3 mln zł rocznie.

Dla lekkich plastikowych toreb na zakupy (o grubości materiału poniżej 50 mikrometrów) przyjęto następujące założenia:

Na podstawie danych z BDO w 2019 r. wprowadzono 370 842 840 szt. toreb o grubości poniżej 15 mikrometrów grubości, o przeciętnej szacowanej masie 0,0025 kg/szt. oraz 315 373 849 toreb o grubości 15–49 mikrometrów, o przeciętnej szacowanej masie 0,0075 kg/szt., których masa w sumie stanowiła ok. 3 278 ton. Dla minimalnej stawki opłaty, wpływy mogą wynieść 32 780 zł. Dla maksymalnej stawki opłaty będzie to 655 500 zł rocznie. Należy jednak zauważyć, że lekkie plastikowe torby na zakupy są objęte opłatą recyklingową, która powoduje zmniejszenie ich wprowadzania na rynek. Podobną opłatą zostaną, na mocy ustawy, objęte kubki na napoje. Środek ten może w perspektywie kilku lat znacznie zmniejszyć wprowadzanie ww. produktów na rynek, a nawet wyeliminować te produkty z rynku, czego efektem będzie brak wpływów z opłat.

Dla wyrobów tytoniowych przyjęto, że przeciętnie sprzedaje się ok. 60 paczek papierosów rocznie na głowę mieszkańca. Przy przyjęciu minimalnej stawki opłaty w wysokości 0,01 zł za paczkę, roczne wpływy szacowane są na 23,1 mln zł, dla stawki maksymalnej (0,03 zł za paczkę) 68,4 mln zł.

W odniesieniu do powyższej opłaty trzeba zauważyć, że jej rzeczywista wysokość zostanie ustalona w akcie wykonawczym do ustawy. W ramach prac nad rozporządzeniem planuje się przeprowadzić bardziej szczegółowe analizy w tym zakresie, które pozwolą na przyjęcie stawki odpowiadającej w sposób rzeczywisty kosztom zagospodarowania odpadów. Planowane obciążenia zostaną poniesione przez przedsiębiorców, a ostatecznie środki zostaną przekazane do gmin i powinny zostać przeznaczone na zagospodarowanie odpadów powstających z produktów objętych przepisami projektowanej ustawy.

W przypadku chusteczek nawilżanych i balonów brak jest danych o ilościach wprowadzonych do obrotu, jak również o ilościach zebranych odpadów powstałych z tych produktów. W stosunku do pozostałych produktów objętych opłatami brak jest możliwości wyliczenia nawet szacunkowych danych z uwagi na brak danych wyjściowych o ilości tych produktów.

Jeżeli chodzi o wpływy z opłaty pobieranej od użytkownika końcowego przy sprzedaży kubków na napoje z pokrywkami i wieczkami oraz pojemników na żywność, z pokrywkami lub bez, to podobnie jak dla opłaty związanej z kosztami zbierania są dostępne jedynie szacunki dla kubków na napoje, z pokrywkami i wieczkami. Przedstawiają się one następująco:

Zakładając, że masa popularnych kubków z tworzyw sztucznych 100–500 ml waha się od 2,4 g do 12 g/szt., i przyjmując, że przeciętna masa 1 sztuki wyrobu określonego w części A załącznika do dyrektywy 2019/904 wynosi 7 g/szt. oraz że rocznie na rynek wprowadzanych jest ok. 15 tys. Mg tego typu produktów (wg szacunków PlasticsEurope Polska), otrzymujemy rocznie ok. 2 mld 100 mln sprzedanych kubków w ciągu roku. Zakładając opłatę recyklingową w wysokości 20 gr,

czyli taką samą jak za torebki z tworzyw sztucznych, otrzymamy wpływy w wysokości ok. 420 mln zł rocznie. Należy jednak wziąć pod uwagę, że szacunki te zakładają brak elastyczności popytu i 100% ściągłości należności. W rzeczywistości, biorąc pod uwagę doświadczenia dotyczące np. wpływów z opłat za jednorazowe torebki z tworzywa sztucznego, wpływy te będą co najmniej kilkukrotnie mniejsze niż szacunkowe maksymalne kwoty. Ustalenie opłaty jednostkowej na poziomie, który zbliży ostateczną cenę produktów z tworzyw sztucznych do ceny ich równoważników, może spowodować pozytywny efekt ekologiczny, polegający na eliminacji tego typu produktów z obiegu i tym samym braku wpływów środków z tytułu tej opłaty.

Należy mieć na uwadze, że np. popularne 200 ml kubki w zależności od materiału, z jakiego zostały wykonane, różnią się znacznie ceną. Wykonane z tworzyw sztucznych kosztują około 5 gr, z papieru około 14 gr, natomiast z biopolimeru PLA około 20 gr.

Do wyliczeń wzięto również pod uwagę szacowane wpływy z tytułu opłaty na kampanie edukacyjne ponoszonej przez przemysł tytoniowy, który ze względu na przepisy dotyczące ochrony zdrowia nie będzie miał możliwości prowadzenia tych kampanii we własnym zakresie. Przy stawce w wysokości 0,01 gr za 10 opakowań jednostkowych szacowana wysokość tej opłaty wyniesie 2,3 mln zł.

Podsumowując, wpływy z ww. opłat mogą wynieść rocznie od ok 27,9 mln zł przy przyjęciu stawek minimalnych oraz założeniu braku wpływów z opłaty pobieranej od użytkownika końcowego przy sprzedaży kubków na napoje z pokrywami i wieczkami oraz pojemników na żywność, z pokrywkami lub bez, do ok. 540 mln zł przy przyjęciu stawek maksymalnych oraz maksymalnych założonych wpływach z opłaty recyklingowej. Marszałkowie województw otrzymają 5% z opłaty z przeznaczeniem na koszty administracyjne. Podział środków z tytułu opłaty mającej na celu zmniejszenie stosowania niektórych produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, jak również opłaty z tytułu zagospodarowania odpadów powstałych z produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych pozostawionych w publicznych systemach zbierania, uwzględnia dochód samorządu województwa w wysokości 5% z wpływów z tych opłat, co oznacza dochód w drugim roku funkcjonowania dla wszystkich 16 urzędów marszałkowskich w wysokości od 1,4 mln zł do ok. 27 mln zł (według stawek maksymalnych), z przeznaczeniem na obsługę systemu poboru i egzekucji tych opłat. Pozostała część środków będzie przekazywana na wyodrębniony rachunek NFOŚiGW z przeznaczeniem na zadania wynikające z projektowanej ustawy. Projektowana jest również w art. 4 pkt 11 projektu ustawy zmiana w art. 251 ust. 3 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach, polegająca na zwiększeniu corocznych maksymalnych limitów wydatków w latach 2023 i 2024 i pozostawieniu ich niezmiennych w latach kolejnych, ponoszonych przez Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej na cele związane z realizacją BDO, w następującym zakresie:

- 2023 r. – 12 786 tys. zł,
- 2024 r. – 13 096 tys. zł.

W związku z powyższym wskazane w tabeli do niniejszego punktu dochody i wydatki sektora finansów publicznych przedstawiają dodatkowe wydatki NFOŚiGW w latach 2023 i 2024 w stosunku do dotychczas obowiązującej reguły finansującej, wynikającej z art. 251 ust. 3 ustawy o odpadach.

Zwiększenie wydatków we wskazanych latach ma związek z planowanymi w projekcie ustawy zmianami przepisów w zakresie objęcia obowiązkiem wpisu do BDO kolejnej grupy podmiotów wprowadzających produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych (art. 4 pkt 3), jednocześnie planowane zmiany w odrębnych projektach ustaw, m.in. w zakresie rozszerzonej odpowiedzialności producentów czy systemu kaucyjnego, wymuszą konieczność dostosowania systemu do obowiązujących aktów prawnych.

Powyższe zmiany będą wpływać na rosnące wymagania przedstawicieli rynku odpadowego, wywołując potrzebę nieustannej modyfikacji BDO, w celu dopasowania go do oczekiwań

	<p>zgłaszanych przez użytkowników, co oprócz zmian w infrastrukturze systemu pociągnie za sobą konieczność zwiększania zasobów osobowych niezbędnych do utrzymania i rozwoju systemu.</p> <p>Dla 2023 r. (rok zerowy w tabeli) oraz dla 2024 r. nie przewiduje się wpływów oraz wydatków, z wyjątkiem wydatków z tytułu zmiany art. 251 ust. 3 ustawy o odpadach, jako że przepisy dotyczące opłat przewidzianych w projekcie stosuje się od dnia 1 stycznia 2024 r., zatem wpływy z opłat za 2024 r. zostaną zarejestrowane po raz pierwszy w 2025 r.</p>
--	--

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców, oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

		Skutki						
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z r.)	duże przedsiębiorstwa	-	-	-	-	-	-	-
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	-	-	-	-	-	-	-
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	-	-	-	-	-	-	-
	Osoby niepełnosprawne i starsze	-	-	-	-	-	-	-
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	Producenci produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych objętych zakazem wprowadzania do obrotu będą zmuszeni zmienić profil swojej działalności. Dyrektywa weszła w życie w lipcu 2019 r. Przedsiębiorcy wiedzą, że będą zmiany związane z zakazem czy ograniczeniem stosowania, jak też innymi obowiązkami dotyczącymi produktów jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego, wynikającymi z transpozycji dyrektywy 2019/904. W dniu 17 października 2019 r. w ówczesnym Ministerstwie Środowiska odbyło się spotkanie z przedstawicielami zainteresowanych branż, w którym uczestniczyło ponad 80 osób. Podmioty, które zamierzają zmienić profil swojej działalności, miały czas na zmianę przedmiotu prowadzonej działalności.						
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Proponowane rozwiązania będą wywierać wpływ na działalność przedsiębiorców, z uwagi na zmianę modelu finansowania gospodarowania odpadami powstałymi z produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych. Ciężar finansowania systemu zostanie przeniesiony z mieszkańców na wprowadzających produkty w opakowaniach. Przedsiębiorcy, którzy zaprzestaną produkcji niektórych produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych objętych zakazem, chcąc prowadzić dalej działalność produkcyjną, będą musieli się przebranżowić. Dyrektywa weszła w życie w lipcu 2019 r. Przedsiębiorcy wiedzą, że będą zmiany związane z zakazem czy ograniczeniem stosowania, jak też innymi obowiązkami dotyczącymi produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, wynikającymi z transpozycji dyrektywy 2019/904. W dniu 17 października 2019 r. w ówczesnym Ministerstwie Środowiska odbyło się spotkanie z przedstawicielami zainteresowanych branż, w którym uczestniczyło ponad 80 osób. Podmioty, które zamierzają zmienić profil swojej działalności, miały czas na zmianę przedmiotu prowadzonej działalności.						
	rodzina, obywatele, w tym osoby niepełnosprawne i starsze, oraz gospodarstwa domowe	Należy spodziewać się, że część rozwiązań, np. zakaz wprowadzania niektórych produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, spowoduje zmiany zachowań konsumentów przez odejście od używania produktów jednorazowych na rzecz np. produktów wielorazowego użytku lub produktów jednorazowego użytku z alternatywnych materiałów (papieru, skrobi, otrąb).						
	-	-						
Niemierzalne	-	-						
	-	-						
	-	-						
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	<p>Z uwagi na to, że opłata za zagospodarowanie produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych jest nowym instrumentem ekonomicznym, obecnie nie jest możliwe rzeczywiste oszacowanie jej oddziaływania na poszczególne przedsiębiorstwa. Podział skutków finansowych związanych z tą opłatą między duże, mikro-, małe i średnie przedsiębiorstwa może być zbliżony do udziału poszczególnych przedsiębiorstw w tworzeniu PKB. Zgodnie z raportem PARP „Małe i średnie przedsiębiorstwa w Polsce 2018”, udział przedsiębiorstw w tworzeniu PKB wyniósł 74%, w których udział mikroprzedsiębiorstw wyniósł 31%, małych przedsiębiorstw 8%, średnich przedsiębiorstw 11% oraz dużych przedsiębiorstw 24%. W związku z powyższym udział</p>							

	<p>poszczególnych przedsiębiorstw w tworzeniu PKB w sektorze przedsiębiorstw wyniósł odpowiednio 41,89%, 10,81%, 14,87% oraz 32,43%.</p> <p>W związku z koniecznością wprowadzenia przepisów dyrektywy 2019/904, która nie przewiduje zwolnień dla MŚP, brak jest w projektowanych przepisach możliwości ograniczenia obowiązków administracyjnych w odniesieniu do MŚP.</p> <p>Zakłada się, że wpływy z tytułu opłaty za zagospodarowanie odpadów powstałych z produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, które zostaną przekazane gminom, przyczynią się do zmniejszenia obciążenia finansowego obywateli z tytułu opłat za gospodarowanie odpadami komunalnymi ponoszonymi na rzecz gmin. Skutki będą znane najwcześniej w 2025 r.</p> <p>Niemniej jednak część kosztów związanych z wdrożeniem przepisów dyrektywy 2019/904 może zostać ostatecznie przeniesiona na konsumentów w cenie produktu.</p>
--	---

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu

nie dotyczy

Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).

tak
 nie
 nie dotyczy

zmniejszenie liczby dokumentów
 zmniejszenie liczby procedur
 skrócenie czasu na załatwienie sprawy
 inne:

zwiększenie liczby dokumentów
 zwiększenie liczby procedur
 wydłużenie czasu na załatwienie sprawy
 inne:

Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektroniczności.

tak
 nie
 nie dotyczy

Komentarz:

Przedsiębiorcy wprowadzający do obrotu produkty objęte projektowaną ustawą zostali zobowiązani do sprawozdawania informacji nt. ilości wprowadzonych produktów. W projektowanej ustawie zobowiązano przedsiębiorców prowadzących jednostki handlowe i jednostki gastronomiczne, w których są oferowane produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy będących opakowaniami lub napoje lub żywność pakowane przez tych przedsiębiorców w te produkty, a także przedsiębiorców pakujących i oferujących za pomocą urządzenia vendingowego (w tym umieszczonego także w miejscach innych niż jednostki handlu detalicznego, jednostki handlu hurtowego lub jednostki gastronomiczne) napoje lub żywność w produktach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy będących opakowaniami, do prowadzenia ewidencji, w postaci papierowej lub elektronicznej, liczby nabytych i wydanych w danym roku kalendarzowym użytkownikom końcowym produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy będących opakowaniami. Nałożono również na tych przedsiębiorców obowiązek przechowywania ewidencji przez 5 lat. Projektowane przepisy wprowadzają obowiązek złożenia sprawozdania przez ww. przedsiębiorców o liczbie nabytych i wydanych użytkownikowi końcowemu produktów objętych opłatą. Także przedsiębiorców wprowadzających do obrotu narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne zobowiązano do prowadzenia w postaci papierowej lub elektronicznej ewidencji masy wprowadzanych do obrotu narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne oraz o masie zebranych narzędzi połowowych stanowiących odpady zawierających tworzywa sztuczne. Ponadto wskazano rodzaje działalności, które podlegają wpisowi do rejestru, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach.

I tak podlega temu obowiązkowi:

1) przedsiębiorca:

- a) wprowadzający do obrotu produkty,
- b) o którym mowa w art. 3b ust. 1 i 2 ustawy,
- c) prowadzący odzysk lub recykling odpadów powstałych z produktów,
- d) dokonujący eksportu oraz wewnątrzwspólnotowej dostawy odpadów powstałych z produktów w celu poddania ich odzyskowi lub recyklingowi;

2) organizacja;

3) autoryzowany przedstawiciel, o którym mowa w art. 8a ust. 1 ustawy;

4) przedsiębiorca prowadzący portowe urządzenia do odbioru odpadów lub przedsiębiorca prowadzący inne równoważne systemy zbierania.

Dzięki temu wpisowi nastąpi uproszczenie nadzoru nad rynkiem odpadów powstałych z produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych. Informacje dostępne w BDO pozwolą na monitorowanie zawartych w ustawie celów.

Przepisy projektowanej ustawy nakładają obowiązek na przedsiębiorców wykonujących obowiązki samodzielnie sporządzania sprawozdań zawierających informacje, o których mowa w art. 73 ust. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach. Podmioty są obowiązane do złożenia sprawozdania właściwemu marszałkowi województwa do dnia 15 marca za poprzedni rok kalendarzowy. Wskazano także obowiązek sprawozdawczy nałożony na ministra właściwego do spraw klimatu składania sprawozdania Komisji Europejskiej, zgodnie z art. 13 dyrektywy 2019/904, oraz wymieniony ramowy zakres informacji, które mają być zawarte w sprawozdaniu. Szczegółowy zakres i format zgłaszania danych Komisji Europejskiej określają akty wykonawcze do dyrektywy 2019/904, na podstawie których Komisja Europejska sporządza elektroniczne formularze zgłaszania danych dla poszczególnych państw członkowskich. Polska będzie zobowiązana do przekazania Komisji Europejskiej przedmiotowego sprawozdania w terminie 18 miesięcy od zakończenia roku sprawozdawczego.

Przedsiębiorcy wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych lub narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne zostali zobowiązani do prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych. Publiczne kampanie edukacyjne powinny uwzględniać informowanie społeczeństwa o:

- 1) dostępności alternatywnych produktów wielokrotnego użytku i metod gospodarowania odpadami powstałymi z produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w pkt 5–9 załącznika nr 10 do ustawy i narzędzi połowowych stanowiących odpady zawierających tworzywa sztuczne;
- 2) dobrych praktykach w zakresie należytego gospodarowania odpadami;
- 3) wpływie zaśmiecania oraz nieodpowiedniego unieszkodliwiania odpadów z produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w pkt 5–9 załącznika nr 10 do ustawy oraz narzędzi połowowych stanowiących odpady zawierających tworzywa sztuczne na środowisko, w szczególności środowisko morskie;
- 4) wpływie na sieci kanalizacyjne nieodpowiednich sposobów unieszkodliwiania odpadów powstających z produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w pkt 5–9 załącznika nr 10 do ustawy.

Przedsiębiorcy wprowadzający do obrotu produkty, którzy zostali zobowiązani do prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych, mają obowiązek przekazywania informacji o przeprowadzonych publicznych kampaniach edukacyjnych w ramach rocznego sprawozdania, o którym mowa w art. 73 ust. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach. Powyższy obowiązek dotyczy następujących produktów:

- a) lekkich plastikowych toreb na zakupy,
- b) chusteczek nawilżanych, takich jak uprzednio nawilżone chusteczki przeznaczone do higieny osobistej i uprzednio nawilżone chusteczki do użytku domowego,
- c) balonów, z wyjątkiem balonów do użytku przemysłowego lub innych profesjonalnych zastosowań, które to balony nie są rozprowadzane wśród konsumentów,
- d) wyrobów tytoniowych z filtrami zawierającymi tworzywa sztuczne i filtrów zawierających tworzywa sztuczne sprzedawanych do używania łącznie z wyrobami tytoniowymi,
- e) podasek higienicznych, tamponów oraz aplikatorów do tamponów,
- f) narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne.

9. Wpływ na rynek pracy

Ponadto, ze względu na wynikającą z dyrektywy 2019/904 konieczność zmniejszenia i wprowadzenia zakazu stosowania bądź redukcji ilości używanych niektórych produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, w przypadku gdy producenci tych wyrobów nie będą w stanie przestawić swojej produkcji, może dojść do zmniejszenia zatrudnienia. Należy jednak zakładać, że jednocześnie zwiększy się zapotrzebowanie na produkty wytworzone z innych tworzyw, np. drewna, papieru, co może spowodować zwiększone zapotrzebowanie na pracowników w tych grupach producentów.

10. Wpływ na pozostałe obszary

☒ środowisko naturalne	☐ demografia	☐ informatyzacja
☐ sytuacja i rozwój regionalny	☐ mienie państwowe	☐ zdrowie
☐ sądy powszechne, administracyjne lub wojskowe	☐ inne:	

Omówienie wpływu	Projektowane rozwiązania powinny przyczynić się do zmniejszenia ilości produktów z tworzyw sztucznych wprowadzanych do obrotu, szczególnie tych, które będą objęte zakazem, a więc: <ul style="list-style-type: none">– wszystkich wyrobów wykonanych z oksydegradowalnych tworzyw sztucznych;– patyczków higienicznych,
------------------	---

- sztućców, talerzy, słomek, mieszadełek do napojów,
 - patyczków mocowanych do balonów i służących do tego, aby balony się na nich opierały, w tym mechanizmów tych patyczków, z wyjątkiem balonów do użytku przemysłowego lub innych profesjonalnych zastosowań, które to balony nie są rozprowadzane wśród konsumentów,
 - pojemników na żywność wykonanych z polistyrenu ekspandowanego,
 - wykonanych z polistyrenu ekspandowanego pojemników na napoje, w tym ich zakrętek i wieczek,
 - wykonanych z polistyrenu ekspandowanego kubków na napoje, w tym ich zakrętek i wieczek.
- Ograniczenia te powinny przyczynić się do zmniejszenia obciążenia środowiska naturalnego odpadami z tworzyw sztucznych. Ponadto w wyniku przyjętych rozwiązań powinno nastąpić zmniejszenie do 2026 r. w porównaniu z 2022 r. mierzalnego i ilościowego stosowania produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, takich jak kubki na napoje (z wieczkami i pokrywkami) i pojemniki na żywność (z pokrywkami lub bez).
- Dodatkowo proponowane rozwiązania powinny przyczynić się do zwiększenia masy zbieranych selektywnie opakowań na napoje będących butelkami jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych o pojemności do trzech litrów.
- Można też się spodziewać, że projektowane przepisy przyczynią się do rozwoju rynku recyklingu tworzyw sztucznych, ze względu na obowiązek zapewnienia minimalnej zawartości materiału pochodzącego z recyklingu w ww. opakowaniach.

11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego

Planuje się, że projektowane przepisy wejdą w życie w terminie 14 dni od dnia ogłoszenia ustawy. Natomiast szereg przepisów zacznie funkcjonować w terminie późniejszym.

- Od dnia 1 stycznia 2024 r. stosuje się:
 - przepisy dotyczące poboru opłaty od użytkownika końcowego nabywającego produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w załączniku nr 6 do ustawy będące opakowaniami lub napoje lub żywność pakowane przez przedsiębiorcę je oferującego w tych produktach i przekazywania opłaty,
 - przepisy dotyczące opłat związanych z kosztami zbierania i przetwarzania odpadów z publicznych systemów zbierania oraz kosztami uprzątkowania tych odpadów,
 - przepisy dotyczące obowiązku finansowania publicznych kampanii edukacyjnych,
 - przepisy dotyczące zapewnienia dostępności opakowań alternatywnych do produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy będących opakowaniami wytworzonymi z materiałów innych niż tworzywa sztuczne, w tym innych niż tworzywa sztuczne ulegające biodegradacji, lub dostępności opakowań wielokrotnego użytku (art. 3b ust. 3),
 - przepisy dotyczące zapewnienia zbierania do celów recyklingu narzędzi połowowych stanowiących odpady zawierających tworzywa sztuczne.
- Przepisy dotyczące możliwości wprowadzania do obrotu produktów w jednorazowych opakowaniach na napoje będących pojemnikami z tworzyw sztucznych na napoje o pojemności do trzech litrów tylko wtedy, jeżeli ich zakrętki i wieczka wykonane z tworzyw sztucznych pozostają przymocowane do tych pojemników podczas etapu zamierzonego użytkowania napoju – wchodzi w życie od dnia 1 lipca 2024 r.
- Obowiązek zapewnienia poziomów selektywnego zbierania odpadów opakowaniowych przez wprowadzających produkty w opakowaniach na napoje będących butelkami jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych o pojemności do trzech litrów – poziomy obowiązują od 2025 r.
- Obowiązek zapewnienia minimalnej zawartości materiału pochodzącego z recyklingu w opakowaniach na napoje będących butelkami jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych o pojemności do trzech litrów – poziomy obowiązują od 2025 r.

12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?

Miernikiem osiągnięcia celów ustawy będzie osiągnięcie zakładanych przez dyrektywę 2019/904 celów wyznaczonych w sposób określony w art. 4 i art. 9 dyrektywy 2019/904, m.in. redukcji ilości produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, poziomu selektywnego zbierania odpadów opakowaniowych powstałych z butelek jednorazowego użytku z

tworzyw sztucznych na napoje o pojemności do trzech litrów. Mierniki zostaną określone z uwzględnieniem oczekiwań Komisji Europejskiej w celu uniknięcia zbędnego dublowania mierników.

Ewaluacja efektów projektu zostanie przeprowadzona przez Ministerstwo Klimatu i Środowiska na podstawie otrzymanej sprawozdawczości, przez porównanie kilku pierwszych lat obowiązywania przepisów. Informacje dostępne w BDO pozwolą na monitorowanie zawartych w ustawie celów związanych ze zmniejszeniem stosowania produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych objętych przepisami tej ustawy.

Pierwsze sprawozdanie, które zostaje wprowadzone przepisami tej ustawy, będzie stanowiło bazę do oceny wpływu zaproponowanych w projekcie rozwiązań w kolejnych latach na ilość produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wprowadzanych do obrotu. Mając do dyspozycji bazowe sprawozdanie, będzie możliwe dokonanie analizy, czy ma miejsce redukcja ilości produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wprowadzanych do obrotu w kolejnych latach. Będzie możliwa wówczas weryfikacja, czy zaproponowane mechanizmy działają. Obecnie nie zbiera się tych informacji.

Ponadto informacje te dostarczą danych potrzebnych do przygotowania sprawozdania dla Komisji Europejskiej.

13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)

—

Raport z konsultacji publicznych i opiniowania
projektu ustawy o zmianie ustawy
o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz
o opłacie produktowej oraz niektórych innych ustaw (UC 73)

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) oraz § 34 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2022 r. poz. 348), projekt ustawy został zamieszczony w dniu 1 kwietnia sierpnia 2021 r. w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji, w zakładce Rządowy Proces Legislacyjny.

Wyznaczono termin 21 dni na przekazanie uwag w ramach opiniowania i konsultacji publicznych, który został wydłużony do dnia 5 maja 2021 r.

W ramach opiniowania projekt został skierowany do następujących podmiotów:

- 1) Związek Miast Polskich biuro@zmp.poznan.pl
- 2) Związek Gmin Wiejskich RP biuro@zgwrp.pl
- 3) Unia Metropolii Polskich biuro@metropolie.pl
- 4) Miasto Wrocław and.sobolak@ekosystem.wroc.pl
- 5) Instytut Ochrony Środowiska sekretariat@ios.gov.pl
- 6) Instytut Ekologii Terenów Uprzemysłowionych ietu@ietu.pl
- 7) Polska Izba Gospodarki Odpadami biuro@pigo.org.pl, www.pigo.org.pl
- 8) Krajowa Izba Gospodarki Odpadami biuro@kigo.pl
- 9) Inspekcja Handlowa UOKIK uokik@uokik.gov.pl
- 10) Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej
fundusz@nfosigw.gov.pl
- 11) Główny Inspektorat Ochrony Środowiska sekretariatgios@gios.gov.pl
- 12) Komisja Wspólna Rządu i Samorządu Terytorialnego
- 13) Rada ds. Dialogu Społecznego

Projekt ustawy został przekazany do konsultacji publicznych do następujących podmiotów:

1) Producenci tworzyw sztucznych i produktów z tworzyw sztucznych

- a) CAN-PACK S.A. canpack@canpack.eu
- b) British American Tobacco Polska Trading Sp. z o. o. andrzej_kornatowski@bat.com
- c) Stowarzyszenie Producentów Tworzyw Sztucznych Plastics Europe Polska
info.pl@plasticseurope.org
- d) ALPLA Opakowania z Tworzyw Sztucznych Sp. z o.o. office-zywiec@alpla.com

- e) IPC Polska Sp. z o. o. ipcpolska@ipcpolska.pl
- f) International Plastic Polska Sp. z o. o. biuro@ippl.pl
- g) Imperial Tobacco Polska S.A. karolina.bursa-moczulska@pl.imptob.com
- h) Polskie Stowarzyszenie Przemysłu Tytoniowego pspt@pspt.org.pl
- i) Tobacco Trading International Poland sp. z o. o. biuro@ttipoland.pl
- j) Krajowe Stowarzyszenie Przemysłu Tytoniowego kspt@kspt.org.pl,
magdalena.wlodarczyk@kspt.org.pl
- k) Philip Morris Polska Distribution Sp. z o. o., PMPLBiuroPrasowe@pmi.com
- l) Fundacja ProKarton biuro@prokarton.org
- m) ZELAN Sp. z o. o. tomasz.zwoniarski@zelan.pl
- n) Polski Związek Przetwórców Tworzyw Sztucznych office@tworzywa.org.pl
- o) Grupa INCO S.A. Laboratorium Badawczo-Rozwojowe kontakt@inco.pl
- p) Japan Tobacco International Polska warsaw@jti.com
- q) Kompol Torby Reklamowe i Opakowania Foliowe kompol@kompol.pl
- r) Indorama Ventures Poland Sp. z o. o. sekretariat@pl.indorama.net
- s) PlastFarb Sp. z o. o. Sp. k. Toruń plast-farb@plast-farb.com
- t) ANWIL S.A. anwil@anwil.pl
- u) Polska Izba Przemysłu Chemicznego pipc@.org.pl
- v) Krajowa Izba Gospodarcza kig@kig.pl
- w) Polskie Stowarzyszenie Producentów Styropianu biuro@producencistyropianu.pl
- x) Stowarzyszenie Producentów Wełny Mineralnej: Szklanej i Skalnej biuro@miwo.pl

2) Producenci produktów alternatywnych do tworzyw sztucznych

- a) GreenTree biuro@greentree.com.pl
- b) ZOOMPACK Sp. z o.o. biuro@zoompack.pl
- c) Tetrapak sp. zoo. tetrapak.polska@tetrapak.com
- d) Synthos Group synthos-pl@synthosgroup.com
- e) Basf Polska Sp. z o.o. recepcja.basfpolska@basf.com
- f) Silbo Sp. z o.o. info@silbo.pl
- g) Stowarzyszenie Papierników Polskich info@spp.pl

3) Wprowadzający produkty w opakowaniach z tworzyw sztucznych i opakowania

- a) Polska Federacja Producentów Żywności Związek Pracodawców biuro@pfpz.pl

- b) Polskie Stowarzyszenie Przemysłu Kosmetycznego i Detergentowego biuro@kosmetyki-detergenty.pl
- c) Polski Związek Przemysłu Kosmetycznego biuro@kosmetyczni.pl
- d) Interseroh Organizacja Odzysku Opakowań S.A. biuro@interseroh.pl
- e) REKOPOL ORGANIZACJI ODZYSKU OPAKOWAŃ S.A. rekopol@rekopol.pl
- f) Konfederacja LEWIATAN recepca@konfederacjalewiatan.pl
- g) Danone Sp. z o.o. recepca.warszawa@danone.com
- h) Związek Pracodawców Przemysłu Opakowań i Produktów w Opakowaniach EKO-PAK biuro@eko-pak.biz
- i) CCR Polska Sp. z o.o. biuro@ccr.pl
- j) CASTORAMA Polska Sp. z o.o. pawel.gembara@castorama.pl
- k) IKEA Polska maciej.krzyckowski@ikea.com office.poland@IKEA.com
- l) GRUPA LOTOS lotos@grupalotos.pl, Karolina.Sutor@grupalotos.pl
- m) Carrefour Polska Sp. z o.o. wiktoria_plocha@carrefour.com
- n) ZPPP Browary Polskie biuro@browary-polskie.pl
- o) Stowarzyszenie Krajowa Unia Producentów Soków biuro@kups.org.pl
- p) Krajowa Izba Gospodarcza - Przemysł Rozlewniczy kigpr@kigpr.pl, prezes@kigpr.pl
- q) Związek Pracodawców Branży Elektroodpadów oraz Opakowań ElektroOdzysk biuro@elektro-odzysk.org.pl
- r) Polskie Stowarzyszenie Ochrony Roślin psor@psor.pl

4) Przedsiębiorcy z branży recyklingu

- a) Polska Izba Odzysku i Recyklingu Opakowań biuro@pioiro.pl
- b) Stowarzyszenie „Polski Recykling” sekretariat@polskirecykling.org
- c) Interseroh Polska Sp. z o.o. biuro@interseroh.pl
- d) PRT Radomsko Sp. z.o.o. office@petrecyclingteam.eu
- e) Veolia Energia Polska S.A dariusz.mikolajczyk@veolia.com
- f) GreenTech Polska S.A. biuro@greentechpolska.pl
- g) WMB International Sp. z o. o. grzegorz.gieszczyk@wmbgroup.pl
- h) Grupa ENERIS info@eneris.pl
- i) Ogólnopolska Izba Gospodarcza Recyklingu biuro@oigr.pl
- j) REPLAS Recycling Plastics Spółka z o.o ak@replas.eu, dz@replas.eu
- k) FORS (Stowarzyszenie Forum Recyklingu Samochodów) biuro@fors.pl
- l) Klaster Gospodarki Opadowej i Recyklingu biuro@klasterodpadowy.com

5) Inne podmioty (organizacje konsumenckie, organizacje handlu)

- a) Rada Krajowa Federacji Konsumentów sekretariat@federacja-konsumentow.org.pl
- b) Stowarzyszenie Konsumentów Polskich sekretariat@skp.pl
- c) Fundacja n/rz Odzysku Opakowań Aluminiowych RECAL recal@recal.pl
- d) Deloitte jpatorska@deloittece.com
- e) Green Management Group Sp. z o. o. info@gmgroup.biz
- f) Fundacja ProTerra Centrum Edukacji Ekologicznej dla Zrównoważonego Rozwoju biuro@pro-terra.pl
- g) CEC Government Relations mm@cecgr.com
- h) GOZ WORLD lukasz@goz.world
- i) Polska Organizacja Handlu i Dystrybucji pohid@pohid.pl
- j) TGE Towarowa Giełda Energii S.A. tge@tge.pl
- k) CSR Consulting aleksandra.kretkowska@csr-consulting.pl
- l) Centrum UNEP/GRID Warszawa maria.andrzejewska@gridw.pl
- m) Greenpeace CEE/Polska magdalena.figura@greenpeace.org
- n) CMS Law.Tax. tomasz.pietrzyk@cms-cmno.com
- o) Stowarzyszenie Klub Polskie Forum ISO 14000 M.Krawczyk@rekoopl.pl
- p) KIG Przemysłu Spożywczego i Opakowań kig-ps@kig-ps.pl
- q) Kancelaria Domański Zakrzewski Palinka Maciej.Bialek@dzp.pl
- r) Krajowa Izba Gospodarki Odpadami biuro@kigo.pl
- s) Związek Pracodawców Gospodarki Odpadami biuro@zpgo.pl
- t) Młodzieżowa Rada Klimatyczna młodzieżowa.rada.klimatyczna@klimat.gov.pl
- u) WWF Polska kontakt@wwf.pl
- v) Uniwersytet Jagielloński Instytut Nauk o Środowisku sekretariat.inos@uj.edu.pl,
m.grodzinska-jurczak@uj.edu.pl, a.krawczyk@doctoral.uj.edu.pl
- w) Uniwersytet Warszawski Wydział Zarządzania, wz@wz.uw.edu.pl
- x) Politechnika Warszawska, Katedra Chemii i Polimerów jostojska@ch.pw.edu.pl
- y) Politechnika Łódzka Wydział Chemiczny deanchem@adm.p.lodz.pl

W ramach konsultacji 4 podmioty zgłosiły zainteresowanie pracami nad projektem ustawy w trybie przepisów o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa:

- 1) Polskie Stowarzyszenie Przemysłu Tytoniowego, 20-474 Lublin, ul. Smoluchowskiego 1,
- 2) Krajowe Stowarzyszenie Przemysłu Tytoniowego, ul. Wiejska 7 m. 14 , 00-480 Warszawa,

- 3) Imperial Tobacco Polska S.A., Jankowice, ul. Przemysłowa 1, 62-080 Tarnowo Podgórne,
- 4) JTI Polska sp. z.o.o. , Stary Gostków 42, 99-220 Wartkowice.

W ramach konsultacji publicznych i opiniowania zgłoszono ponad 700 uwag. Zarówno uwagi zgłoszone w trakcie konsultacji publicznych i opiniowania, jak i sposób odniesienia się do nich, zostały zamieszczone w załączonych tabelach.

UWAGI W RAMACH UZGODNIEN Z KOMISJĄ WSPÓLNĄ RZĄDU I SAMORZĄDU TERYTORIALNEGO

Urząd Marszałkowski Województwa Dolnośląskiego za pośrednictwem Biura Związku Województw RP

Lp.	Część dokumentu, do którego odnosi się uwaga (np. art., nr str., rozdział)	Treść uwagi (propozycja zmian)	Uzasadnienie uwagi	Stanowisko resortu	Odniesienie do stanowiska resortu
1.	art. 1 pkt 5 w zakresie art. 3d	<p>Proponuje się zmianę przepisów dotyczących terminu wniesienia na odrębny rachunek bankowy prowadzony przez marszałka województwa pobranej opłaty za opakowania jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego lub zmianę zakresu informacji zawartych w rocznym sprawozdaniu o liczbie nabytych i wydanych opakowań jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego, w celu ich ujednoczenia:</p> <ul style="list-style-type: none"> - opłaty wnoszone w systemie kwartalnym przy rocznym sprawozdaniu zawierającym informację o liczbie nabytych i wydanych opakowań jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego w danym kwartale roku sprawozdawczego lub - opłaty wnoszone w systemie rocznym przy rocznym sprawozdaniu zawierającym informację o liczbie nabytych i wydanych opakowań jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego w danym roku sprawozdawczym. 	<p>Zgodnie z proponowanym brzmieniem przedsiębiorcy wnoszą pobraną opłatę za opakowania jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego na odrębny rachunek bankowy prowadzony przez marszałka województwa w terminie do 15 dnia miesiąca następującego po kwartale, którego opłata dotyczy, tj. w systemie kwartalnym. Z kolei sprawozdanie o liczbie nabytych i wydanych opakowań jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego składa się w terminie do 15 marca za poprzedni rok kalendarzowy, tj. w systemie rocznym. Powyższa rozbieżność uniemożliwia zweryfikowanie prawidłowości wysokości uiszczonej opłaty w poszczególnych kwartałach, w szczególności w przypadku nieuiszczenia opłaty w terminie oraz uniemożliwia ustalenie wysokości zaległości z tytułu tej opłaty w przypadku, kiedy przedsiębiorca nie wniósł pobranej opłaty, bowiem zgodnie z art. 3g, w sprawach dotyczących opłaty oraz dodatkowej opłaty, o której mowa w art. 3e ust. 3, stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa, z tym że uprawnienia organów podatkowych</p>	Uwaga przyjęta – zostanie zawarte roczne rozliczenie opłaty a nie kwartalne	

Lp.	Część dokumentu, do którego odnosi się uwaga (np. art., nr str., rozdział)	Treść uwagi (propozycja zmian)	Uzasadnienie uwagi	Stanowisko resortu	Odniesienie do stanowiska resortu
			przysługują marszałkowi województwa. W związku z powyższym, przedsiębiorca, który wnosi pobraną opłatę po terminie wskazanym w art. 3d powinien ją uiścić wraz z wymaganymi odsetkami zgodnie z art. 53 Ordynacji podatkowej, których organ nie jest w stanie ustalić na podstawie informacji zawartych w rocznym sprawozdaniu.		
2.	art. 1 pkt 5 w zakresie art. 3d	Proponuje się zmianę przepisów dotyczących właściwości marszałka województwa w zakresie opłaty za opakowania jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego: „Przedsiębiorcy, o których mowa art. 3b ust. 1, wnoszą pobraną opłatę na odrębny rachunek bankowy prowadzony przez marszałka województwa właściwego ze względu na miejsce jej pobrania, w terminie do 15 dnia miesiąca następującego po kwartale, którego opłata dotyczy”.	Zgodnie z proponowanym brzmieniem przedsiębiorcy wnoszą pobraną opłatę za opakowania jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego na odrębny rachunek bankowy prowadzony przez marszałka województwa właściwego ze względu na siedzibę lub miejsce zamieszkania przedsiębiorcy. Z kolei opłata recyklingowa za torby na zakupy z tworzywa sztucznego przeznaczone do pakowania produktów oferowanych w jednostce handlu detalicznego lub hurtowego, która obejmuje zbliżony krąg podmiotów zobowiązanych do jej pobierania, wnoszona jest na odrębny rachunek marszałka wojewódzkiego właściwego ze względu na miejsce pobrania opłaty recyklingowej.	Uwaga przyjęta	
3.	art. 1 pkt 5 w zakresie art. 3f pkt 4	Proponuje się dodanie przepisu, który wskaże pierwszy rok sprawozdawczy.	Ustawa wchodzi w życie z dniem 3 lipca 2021 r., natomiast sprawozdanie o liczbie nabytych i wydanych opakowań	Uwaga przyjęta – pierwszym rokiem sprawozdawczym będzie rok 2022	

Lp.	Część dokumentu, do którego odnosi się uwaga (np. art., nr str., rozdział)	Treść uwagi (propozycja zmian)	Uzasadnienie uwagi	Stanowisko resortu	Odniesienie do stanowiska resortu
			jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego składa się w systemie rocznym.		
4.	art. 1 pkt 5 w zakresie art. 3l pkt 3	Proponuje się dodanie przepisu, który doprecyzuje za jaki okres pierwszego roku sprawozdawczego przedsiębiorcy wprowadzający produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego wymienione w załączniku nr 9 do ustawy wnoszą opłatę na pokrycie kosztów zbierania odpadów powstałych z wprowadzonych do obrotu produktów.	Zgodnie z proponowanym brzmieniem przedsiębiorcy wprowadzający produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego wnoszą pobraną opłatę na pokrycie kosztów zbierania odpadów powstałych z wprowadzonych do obrotu produktów na odrębny rachunek bankowy prowadzony przez marszałka województwa w terminie do dnia 15 marca roku następującego po roku kalendarzowym, którego ta opłata dotyczy, tj. w systemie rocznym, Z kolei ustawa wchodzi w życie z dniem 3 lipca 2021 r., dlatego powstaje wątpliwość czy opłata za pierwszy rok sprawozdawczy, czyli rok 2021 dotyczy okresu od dnia 3 lipca 2021 r. czy całego roku 2021.	Uwaga przyjęta – zostanie doprecyzowane, że od dnia wejścia w życie ustawy	
5.	art. 1 pkt 5 w zakresie art. 3n pkt 4	Proponuje się dodanie przepisu, który doprecyzuje za jaki okres pierwszego roku sprawozdawczego przedsiębiorcy wprowadzający produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego składają roczne sprawozdanie.	Zgodnie z proponowanym brzmieniem przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego składa sprawozdanie o wysokości wniesionej opłaty, o której mowa w art. 3k ust. 1, w systemie rocznym. Z kolei ustawa wchodzi w życie z dniem 3 lipca 2021 r., dlatego powstaje wątpliwość czy sprawozdanie za pierwszy rok sprawozdawczy, czyli	Uwaga przyjęta – zostanie doprecyzowane, że od dnia wejścia w życie ustawy	

Lp.	Część dokumentu, do którego odnosi się uwaga (np. art., nr str., rozdział)	Treść uwagi (propozycja zmian)	Uzasadnienie uwagi	Stanowisko resortu	Odniesienie do stanowiska resortu
			rok 2021 obejmuje okres od dnia 3 lipca 2021 r. czy cały rok 2021.		
6.	art. 1 pkt 7 w zakresie art. 9 ust. 1	Proponuje się dodanie przepisu, który doprecyzuje w jakim terminie podmioty będą zobowiązane uzyskać wpis: „Wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego lub narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne lub autoryzowani przedstawiciele oraz prowadzący jednostki handlu detalicznego, jednostki handlu hurtowego lub jednostki gastronomiczne, są obowiązani do złożenia wniosku o wpis do rejestru, o którym mowa w art. 49 ust. 1 ustawy o odpadach, w terminie do dnia 1 września 2021 r. i mogą prowadzić działalność bez posiadania takiego wpisu do dnia jego uzyskania”.	We wskazanym zakresie ustawa wchodzi w życie z dniem 1 września 2021 r., dlatego powstaje wątpliwość czy wskazane podmioty zobowiązane do uzyskania wpisu w rejestrze , tj. wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego lub narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne lub autoryzowani przedstawiciele oraz prowadzący jednostki handlu detalicznego, jednostki handlu hurtowego lub jednostki gastronomiczne, powinny we wskazanym terminie uzyskać wpis czy złożyć wniosek.	Uwaga przyjęta – zostanie doprecyzowane w przepisie, że przedsiębiorcy będą mieli 3 m-ce od daty wejścia w życie ustawy na uzyskanie wpisu. Ponadto zostanie doprecyzowane „1) art. 1 pkt 7 w zakresie art. 9 ust. 1 pkt 3 ustawy zmienianej w art. 1...”	
7.	art. 1 pkt 11 w zakresie art. 11b ust. 8	Proponuje się ujednoczenie terminu wniesienia opłaty z tytułu obowiązku prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych z terminem składania rocznego sprawozdania oraz wnoszenia opłaty produktowej: „Przedsiębiorcy wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego, wymienione w załączniku nr 11 do ustawy lub narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne wnoszą opłatę, o której mowa w art. 11b ust. 1, na odrębny rachunek bankowy prowadzony przez	Rozliczenie wykonania obowiązku prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych następuje na koniec roku kalendarzowego, natomiast roczne sprawozdanie w tym zakresie składa się w terminie do 15 marca za poprzedni rok kalendarzowy.	Uwaga przyjęta – terminy wpłat zostaną dostosowane do terminu rocznego sprawozdania, analogicznie, jak terminy w tym zakresie określone w ustawie o bateriach i akumulatorach	

Lp.	Część dokumentu, do którego odnosi się uwaga (np. art., nr str., rozdział)	Treść uwagi (propozycja zmian)	Uzasadnienie uwagi	Stanowisko resortu	Odniesienie do stanowiska resortu
		marszałka województwa w terminie do dnia 15 marca roku następującego po roku kalendarzowym, którego ta opłata dotyczy”.			
8.	art. 1 pkt 11 w zakresie art. 11b ust. 9	Proponuje się ujednoczenie terminu wniesienia opłaty z tytułu obowiązku prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych z terminem składania rocznego sprawozdania.	Przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego, wymienione w załączniku nr 11 do ustawy lub narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne składa sprawozdanie o przeprowadzonych publicznych kampaniach edukacyjnych w ramach rocznego sprawozdania, o którym mowa w art. 73 ust. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach, tj. w terminie do 15 marca za poprzedni rok kalendarzowy.	Uwaga przyjęta – terminy wpłat zostaną dostosowane do terminu rocznego sprawozdania, analogicznie, jak terminy w tym zakresie określone w ustawie o bateriach i akumulatorach	
9.	art. 4 pkt 6 lit. b w zakresie art. 73 ust. 2 pkt 3a	Proponuje się następującą treść dodawanego pkt 3a lit. f) w ust. 2 art. 73: „ilości nabytych i wydanych w danym kwartale opakowań jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego, o których mowa w art. 3b ust. 1”.	Brak informacji o ilości nabytych i wydanych w danym kwartale opakowań jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego uniemożliwia zweryfikowanie prawidłowości wniesionej opłaty , w szczególności w przypadku nieuiszczenia opłaty w terminie oraz uniemożliwia ustalenie wysokości zaległości z tytułu tej opłaty w przypadku, kiedy przedsiębiorca nie wniósł pobranej opłaty.	Uwaga nieprzyjęta ze względu na przyjęcie uwagi 1 – roczne rozliczenie opłaty a nie kwartalne	
10.	art. 8 pkt 1	Proponuje się następującą treść: „Ustawa wchodzi w życie z dniem 3 lipca 2021 r., z wyjątkiem: 1) art. 1 pkt 7 w zakresie art. 9 ust. 1, który	Proponowany przepis przejściowy odnosi się do nieistniejącego artykułu.	Uwaga nieprzyjęta – art. 9 odnosi się do zmiany art. 9 w ustawie o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi	

Lp.	Część dokumentu, do którego odnosi się uwaga (np. art., nr str., rozdział)	Treść uwagi (propozycja zmian)	Uzasadnienie uwagi	Stanowisko resortu	Odniesienie do stanowiska resortu
		wchodzi w życie z dniem 1 września 2021 r.”		odpadami oraz o opłacie produktowej. Ponadto, przepis ten wejdzie w życie 3 miesiące po wejściu w życie ustawy, a nie jak pierwotnie planowano 1 września 2021 r.	

Urząd Marszałkowski Województwa Lubuskiego

Lp.	Część dokumentu, do którego odnosi się uwaga (np. art., nr str., rozdział)	Treść uwagi (propozycja zmian)	Uzasadnienie uwagi	Stanowisko resortu	Odniesienie do stanowiska resortu
11.	Art. 3d Przedsiębiorcy, o których mowa art. 3b ust. 1, wnoszą pobraną opłatę na odrębny rachunek bankowy prowadzony przez marszałka województwa, w terminie do 15 dnia miesiąca następującego po kwartale, którego opłata dotyczy.	Propozycja zmiany art. 3d na „Przedsiębiorcy, o których mowa art. 3b ust. 1, wnoszą pobraną opłatę na odrębny rachunek bankowy prowadzony przez marszałka województwa, do dnia 15 marca roku następującego po roku kalendarzowym, którego opłata dotyczy.”	Biorąc pod uwagę, iż opłatę zgodnie z projektem ustawy o zmianie ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej oraz niektórych innych ustaw, należy uiszczać w terminie do 15 dnia miesiąca po kwartale, w którym została pobrana oraz dysponując jedynie zbiorczymi danymi z całego roku odnośnie ilości opakowań jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego, wymienionego w załączniku nr 6 do ustawy – organ na podstawie złożonego sprawozdania nie jest w stanie określić prawidłowej wysokości opłaty za ww. opakowania. Podkreślenia wymaga także fakt, iż w oparciu o art. 3f pkt.2 ww. projektu, wpływy z tytułu opłaty oraz dodatkowej opłaty,	Uwaga przyjęta	

			powiększone o przychody z oprocentowania rachunku bankowego i pomniejszone o dochody, o których mowa w ust. 3, marszałek województwa przekazuje na rachunek bankowy Narodowego Funduszu terminie 10 dni po upływie miesiąca, w którym wpłynęły. W konsekwencji mamy do czynienia z koniecznością przekazania środków bez ich uprzedniej weryfikacji, bez ustalenia ich należnej wysokości i realnej wymagalności. Informuję iż projekt ustawy oraz komplikacja przepisów prawnych dla przedsiębiorców jest kolejnym obciążeniem administracyjnym.		
--	--	--	---	--	--

Urząd Marszałkowski Województwa Małopolskiego za pośrednictwem Biura Związku Województw RP

Lp.	Część dokumentu, do którego odnosi się uwaga (np. art., nr str., rozdział)	Treść uwagi (propozycja zmian)	Uzasadnienie uwagi	Stanowisko resortu	Odniesienie do stanowiska resortu
-----	--	--------------------------------	--------------------	--------------------	-----------------------------------

12.	Art. 11 ust. 1 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej	Należy uwzględnić w obowiązku prowadzenia ewidencji dotychczas podmioty do niej zobowiązane tj. wprowadzających do obrotu produkty (opony, oleje, preparaty smarowe) oraz organizacje odzysku (wg zasad określonych w art. 11 ust. 2 zmienianej ustawy).	W art. 11 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej zmieniono brzmienie ust. 1 zastępując pojęcia „przedsiębiorca i organizacja odzysku” pojęciem „przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego” zobowiązując tego ostatniego do prowadzenia dodatkowej ewidencji (obejmującej informacje o masie wprowadzonych do obrotu produktów, z podziałem na poszczególne ich rodzaje). Wynika to wprost z uzasadnienia do projektu ustawy. Zmiana to powoduje brak podstaw do prowadzenia ewidencji, przez wprowadzających do obrotu produkty (opony, oleje, preparaty smarowe) oraz organizacji odzysku.	Uwaga przyjęta – „przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty, o których mowa w załączniku nr 4a, organizacja odzysku, przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego są obowiązani ...”	
13.	Art. 11b ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej	Należy doprecyzować jak wygląda sposób realizacji obowiązku prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych w przypadku przywozu towaru do kraju na potrzeby własne.	Kwotę jaką należy przeznaczyć na prowadzenie publicznych kampanii to łącznie co najmniej 0.1% przychodu netto z tytułu wprowadzania do obrotu produktów jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego wymienionych w załączniku nr 11 do ustawy lub zawierających tworzywa sztuczne narzędzi połowowych. W przypadku przywozu towaru na potrzeby własne przedsiębiorca nie zawsze ma możliwość określenia przychodu.	Uwaga nieprzyjęta – w przypadku wprowadzenia produktów na potrzeby własne nie będzie obowiązku prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych ponieważ, przedsiębiorcy Ci sami będą zagospodarowywać odpady powstałe z tych produktów	

14.	Art. 2 pkt 9c ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej	Konieczne wydaje się doprecyzowanie definicji „produktu” poprzez dodanie w drugiej części definicji nr załącznika, w którym wymienione są „(...)produktów, oraz produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego i narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne”	Z uwag na fakt, że w ramach zmienianej ustawy przez wiele lat funkcjonuje pojęcie „produktu” (jakimi dotychczas były opony, oleje, preparaty smarowe -wymienione w załączniku 4a) celem ułatwienia stosowania zapisów ustawy zasadne wydaje się w tym artykule (jaki i pozostałych, które odnoszą się do nowo dodanych załączników) dodanie odnośników w postaci nr załącznika (wskazując przez to jednoznacznie, których produktów dot. dany obowiązek).	Uwaga przyjęta – zostanie dodane do przepisu „...o których mowa w załącznikach nr 6–11.”	
15.	Art. 50 ust. 1 pkt 1, lit. f ustawy o odpadach	Proponuje się usunąć zapis „objęte opłatą recyklingową”.	Pojęcie opłaty recyklingowej nie funkcjonuje w ramach ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej. Dotyczy ona toreb z tworzyw sztucznych. Jest pobierana na podstawie art. 40a ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce	Uwaga przyjęta – zostanie doprecyzowane „objęte opłatą, o której mowa w art. 3b ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej”	
			opakowaniami i odpadami opakowaniowymi. Podmioty te wpisywane są do rejestru BDO na podstawie art. 50 ust. 1, pkt 6, lit. g.		

16.	Uwaga ogólna - ustawa o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej	Zasadnym wydaje się doprecyzowanie w przepisach ustawy korelacji między opłatą , o której mowa w art. 3b ust. 1 ustawy o obowiązkach (...), a opłatą produktową ponoszona przez wprowadzających do obrotu produkty w opakowaniach (na podstawie art. 34 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi).	W dodanym art. 3b ust.1 wskazano m.in., że przedsiębiorca prowadzący jednostkę gastronomiczną, w której są oferowane posiłki w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego, (wymienione w załączniku nr 6 do ustawy), jest obowiązany pobrać opłatę od nabywającego opakowania posiłki w opakowaniach jednorazowego użytku. Równocześnie wprowadzający produkty w opakowaniach (o którym mowa w podstawie art. 8 pkt 23 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi) ma obowiązek zapewnienia odzysku/recyklingu odpadów opakowaniowych (również z tworzyw sztucznych). W przypadku nieosiągnięcia wymaganych poziomów odzysku/recyklingu ponosi opłatę produktową na podstawie art. 34 ww. ustawy.	Uwaga nieprzyjęta – opłata, o której mowa w art. 3 b ust. 1 ma na celu zmniejszenie użycia produktów jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego, natomiast opłata produktowa, o której mowa art. 34 o ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi stanowi sankcję za niewykonanie odzysku i recyklingu w stosunku do wprowadzonych produktów w opakowaniach	
17.	Art. 8 projektu	Błędne odesłanie w pkt 1): „art. 1 pkt 7 w zakresie art. 9 ust. 1 pkt...”	Doprecyzowania wymaga wskazanie przepisu, który wchodzi w życie 1 września 2021 r.	Uwaga przyjęta – ten przepis wejdzie w życie ciągu 3 miesięcy od daty wejścia w życie ustawy. Ponadto zostanie doprecyzowane „1) art. 1 pkt 7 w zakresie art. 9 ust. 1 pkt 3 ustawy zmienianej w art. 1...”	

Urząd Marszałkowski Województwa Mazowieckiego w Warszawie za pośrednictwem Biura Związku Województw RP

Lp.	Część dokumentu, do którego odnosi się uwaga (np. art., nr str., rozdział)	Treść uwagi (propozycja zmian)	Uzasadnienie uwagi	Stanowisko resortu	Odniesienie do stanowiska resortu
18	Art.1 pkt 2 lit. e	Proponuje się następujące brzmienie lit e w zakresie pkt 9c:	Wyrazy „rozumie się przez to” zostały pominięte w tej definicji, a znajdują się w	Uwaga przyjęta	

		„9c) produktach – rozumie się przez to produkty zaliczone do rodzajów produktów wymienionych w załączniku 4a do ustawy, w tym te z nich, które stanowią część składową lub przynależność do produktów stanowiących przedmiot importu produktów lub wewnątrzwspólnotowego nabycia produktów , oraz produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego i narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne;” „	każdej definicji projektu czy ustawy objętej projektem.		
19	Art. 1 pkt 4 lit. b	Proponuje się następujące brzmienie lit. b w zakresie ust.3: „ 3.Poziom odzysku i recyklingu odpadów powstałych z produktów wymienionych w załączniku nr 4a do ustawy w danym roku kalendarzowym stanowi wyrażona w procentach wartość ilorazu masy odpadów powstałych z produktów poddanych odpowiednio odzyskowi lub recyklingowi w tym roku oraz masy produktów wprowadzonych do obrotu w poprzednim roku kalendarzowym , a w przypadku przedsiębiorcy , który w poprzednim roku kalendarzowym nie wprowadził do obrotu produktów – w stosunku do masy produktów wprowadzonych do obrotu w danym roku.” „	Należy dostosować brzmienie art. 3 ust. 3 do projektowanego brzmienia art. 3 ust. 1, gdzie wprowadzono zawężenie do produktów wymienionych w załączniku nr 4a, gdyż projektowana nowa definicja produktów obejmuje wprowadzone nowe kategorie produktów - nie tylko wymienionych w załączniku nr 4a - ale także produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych i narzędzia połowowe.	Uwaga przyjęta	
20	Art. 1 pkt 4 lit. e	Proponuje się następujące brzmienie ust. 9 „ 9.Przy obliczaniu osiągniętych poziomów odzysku przez danego przedsiębiorcę do masy odpadów powstałych z produktów, wymienionych w załączniku nr 4a do ustawy , poddanych odzyskowi	Należy dostosować brzmienie art. 3 ust. 9 do projektowanego brzmienia art. 3 ust. 1, gdzie wprowadzono zawężenie do produktów wymienionych w załączniku nr 4a, gdyż projektowana nowa definicja produktów obejmuje wprowadzone nowe kategorie produktów - nie tylko wymienionych w załączniku nr 4a - ale także produkty	Uwaga przyjęta	

		<p>dodaje się:</p> <p>1) (uchylony);</p> <p>2) masę opon zebranych i zregenerowanych (bieżnikowanych) na terytorium kraju;</p> <p>3) masę olejów bazowych pochodzących z regeneracji zebranych na terytorium kraju olejów odpadowych, zużytych do wytworzenia wprowadzonych do obrotu olejów smarowych, z zastrzeżeniem spełnienia warunków określonych w ust. 12 i 13.</p>	<p>jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych i narzędzia połowowe.</p>		
21	Art. 1 pkt 4 lit. f	<p>Proponuje się następujące brzmienie ust. 9a-10 :</p> <p>„ 9a. Przy obliczaniu osiągniętych poziomów odzysku odpadów powstałych z produktów wymienionych w załączniku nr 4a do ustawy do odzysku zalicza się procesy R1–R9 i R13 wymienione w załączniku nr 1 do ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach.</p> <p>9b. Przy obliczaniu osiągniętych poziomów recyklingu odpadów powstałych z produktów wymienionych w załączniku nr 4a do ustawy do recyklingu zalicza się procesy R2–R9 wymienione w załączniku nr 1 do ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach.”.</p>	<p>Obowiązek osiągnięcia wymaganych poziomów odzysku dotyczy produktów wymienionych w załączniku nr 4a, więc niedopuszczalne jest pomijanie załącznika nr 4a w tym przepisie. Natomiast wpisany w projekcie załącznik nr 9 dotyczy wprowadzających do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego objęte coroczną opłatą „ryczałtową” w wys. 0,05 zł za 1 sztukę a nie wymogami osiągnięcia poziomu odzysku. Dodatkowo tylko załącznik nr 11 został objęty wymogiem osiągnięcia minimalnego rocznego poziomu zbierania, a nie nr 9.</p>	Uwaga przyjęta	
22.	Art. 1 pkt 5	<p>Proponuje się następujące brzmienie pkt 5 w zakresie art. 3b ust. 1:</p> <p>„1. Przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu detalicznego, jednostkę handlu hurtowego lub jednostkę gastronomiczną, w której są oferowane opakowania jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego lub posiłki w</p>	<p>Projekt przewiduje wprowadzenie czterech nowych rodzajów opłat, z których dwie nazwane zostały po prostu opłatą, stąd zasadnym jest wprowadzenie rozróżnienia tych opłat poprzez nadanie nazwy własnej jeden z nich w postaci „opłaty recyklingowej”. Co będzie zgodne ze zmianą w projekcie zamieszczoną w art. 4 pkt 2 w zakresie art. 50 ust.1 pkt 1 lit.a (lit.f) gdzie użyto nazwy opłata</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta - pojęcie „opłata recyklingowa” zostało już zastosowane do lekkich toreb na zakupy. Proponujemy pozostawienie</p>	

		opakowaniach jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego, wymienione w załączniku nr 6 do ustawy, jest obowiązany pobrać opłatę od nabywającego opakowania jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego lub posiłki w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy, zwaną dalej „opłatą recyklingową ”.	recyklingowa. Dodatkowo propozycja tej nazwy nawiązuje do opłaty recyklingowej wymienionej w ustawie o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, z którą są liczne podobieństwa dotyczące cyklu kwartalnego płatności jak i adresatów opłaty recyklingowej w postaci jednostek handlu detalicznego i hurtowego jak w tym projekcie. Jednocześnie w prawodawstwie polskim przyjęte jest takie same nazewnictwo dla opłat pochodzących z różnych ustaw jak np. opłata produktowa z ustaw o zseie, o bateriach i akumulatorach czy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi czy chociażby w ustawie objętej niniejszym projektem zmian.	"opłata, o której mowa w art. 3b”.	
23.	Art. 1 pkt 5	Proponuje się następujące brzmienie pkt 5 w zakresie art. 3c ust. 1 : „ 1. Maksymalna stawka opłaty recyklingowej wynosi 1 zł za sztukę opakowania jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego, wymienionego w załączniku nr 6 do ustawy.”.	uzasadnienie uwagi jak dla uwagi nr 5	jw	
24.	Art. 1 pkt 5	Proponuje się następujące brzmienie w zakresie art. 3c ust 2 : „ 2. Minister właściwy do spraw klimatu, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych oraz ministrem właściwym do spraw gospodarki, określi, w drodze rozporządzenia, stawki opłaty recyklingowej , o której mowa w art. 3b, kierując się koniecznością trwałego zmniejszenia zużycia opakowań jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy, mając na uwadze ich negatywny wpływ na środowisko a także akceptowalny społecznie	uzasadnienie uwagi jak dla uwagi nr 5	jw	

		poziom stawki opłaty recyklingowej .”.			
25.	Art. 1 pkt 5	Proponuje się następujące brzmienie pkt 5 w zakresie art. 3d: „Art. 3d. Przedsiębiorcy, o których mowa art. 3b ust. 1, wnoszą pobraną opłatę recyklingową na odrębny rachunek bankowy prowadzony przez marszałka województwa, w terminie do dnia 15 marca roku następującego po roku kalendarzowym, którego opłata dotyczy. ”	uzasadnienie uwagi jak dla uwagi nr 5 oraz projekt zakłada wprowadzenie nowej opłaty wnoszonej w systemie kwartalnym na konto redystrybucyjne urzędu marszałkowskiego, a sprawozdanie z tego zakresu ma być sprawozdaniem w układzie rocznym (podobnie jak przy opłatach recyklingowych za torby z tworzywa sztucznego w ustawie o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi) co powoduje brak weryfikacji prawidłowości wniesionych opłat przed ich przekazaniem do NFOŚiGW (przekazanie w terminie 10 dni po upływie miesiąca, w którym wpłynęły opłaty). Stąd proponuje się ujednoczenie terminów płatności z terminem sprawozdawczym i wprowadzenie cyklu rocznego zarówno do wpłat opłat jak i złożenia sprawozdania. Umożliwi to prawidłowe księgowanie, redystrybucję, weryfikację i egzekucję należności z tytułu opłat, co przy przekazywaniu do NFOŚiGW nie jest problemem, bo Narodowy Fundusz nie potrzebuje tych środków na bieżące wydatki (jak budżet państwa w przypadku opłat recyklingowych z ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi) tylko na finansowanie długofalowych inwestycji w ochronę środowiska.	Uwaga przyjęta – z wyjątkiem nazwy „opłata recyklingowa”	
26.	Art. 1 pkt 5	Proponuje się następujące brzmienie pkt 5 w zakresie art. 3e ust. 1: „1 W przypadku gdy przedsiębiorca, o który mowa art. 3b ust. 1, nie wniósł pobranej opłaty recyklingowej albo wniósł opłatę niższą od należnej, marszałek województwa określa , w drodze decyzji, wysokość zaległości z tytułu	uzasadnienie uwagi jak dla uwagi nr 5 oraz w projekcie podano że marszałek województwa „ustala” opłatę a w uzasadnieniu projektu na stronie 4, że marszałek województwa „określa” opłatę. Zasadnym jest zmiana słowa „ustala” na „określa”, z uwagi na fakt że do projektowanych przepisów ma mieć zastosowanie Dział III ustawy Ordynacja	Uwaga nieprzyjęta – wyjaśnienie jak przy uwadze 5	W projekcie podano że marszałek województwa „ustala” opłatę a w uzasadnieniu projektu na stronie 4, że marszałek województwa „określa” opłatę. Zasadnym jest zmiana wyrazu „ustala” na „określa”, z uwagi na fakt że

		opłaty recyklingowej , stosując stawkę opłaty recyklingowej obowiązującą w roku kalendarzowym, w którym ten przedsiębiorca był obowiązany pobrać opłatę recyklingową .”.	podatkowa, zaś przedmiotowe opłaty będą deklarowane na składanym sprawozdaniu do marszałka województwa stąd opłaty te mają charakter deklaratoryjny, wynikają z mocy prawa, i marszałek województwa będzie określał wysokość zaległości z tytułu tych opłat w drodze decyzji, a nie ustalał wysokość zobowiązania podatkowego.		do projektowanych przepisów ma mieć zastosowanie Dział III ustawy Ordynacja podatkowa, zaś przedmiotowe opłaty będą deklarowane na składanym sprawozdaniu do marszałka województwa stąd opłaty te mają charakter deklaratoryjny, wynikają z mocy prawa, i marszałek województwa będzie określał wysokość zaległości z tytułu tych opłat w drodze decyzji, a nie ustalał wysokość zobowiązania podatkowego. Z uwagi, że taka sama uwaga nr 19 została przyjęta przez MKiS wnioskuje o przyjęcie również uwagi nr 9 (z pominięciem słowa recyklingowa).
27.	Art. 1 pkt 5	Proponuje się następujące brzmienie art. 3e ust. 2 : „2. Zaległość z tytułu opłaty recyklingowej wnosi się w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja stała się ostateczna, na rachunek bankowy wskazany w tej decyzji.”.	uzasadnienie uwagi jak dla uwagi nr 5	Uwaga nieprzyjęta – wyjaśnienie jak przy uwadze 5	
28.	Art. 1 pkt 5	Proponuje się następujące brzmienie pkt 5 w zakresie art. 3e ust.3 „3. W przypadku nie wykonania decyzji o której mowa w ust. 1 , marszałek województwa ustala , w drodze decyzji, dodatkową opłatę recyklingową w wysokości odpowiadającej 50% kwoty	uzasadnienie uwagi jak dla uwagi nr 5 oraz proponuje się brzmienie przepisu o decyzji w sprawie ustalenia dodatkowej opłaty identycznie jak w art. 37 ust. 2 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, gdyż jak zaproponowano „w przypadku nieuiszczenia zaległości z tytułu	Uwaga nieprzyjęta – wyjaśnienie jak przy uwadze 5	Proponuje się brzmienie przepisu o decyzji w sprawie ustalenia dodatkowej opłaty identycznie jak w art. 37 ust. 2 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, gdyż jak zaproponowano „w

		<p>niewniesionej opłaty.”.</p>	<p>opłaty w terminie, o którym mowa w ust. 2” wymaga podkreślenia że ta zaległość określana jest w drodze decyzji z ust.1. Natomiast wprowadzanie sankcji w postaci opłaty dodatkowej za dzień czy dwa spóźnienia w uiszczeniu zaległości na mocy decyzji z ust. 1 wydaje się niezasadne i stanowi nadmierne obciążenie przedsiębiorców zwłaszcza w czasach pandemii covid-19. Dodatkowo słowa „nakłada” należy zmienić na słowo „ustala” zgodne z art. 3e ust. 4 oraz uzasadnieniem na stronie 4 gdzie jest mowa o ustaleniu opłaty a nie nałożeniu.</p> <p>Jednocześnie opłaty dodatkowe objęte zostały przepisami Działu III ustawy Ordynacja podatkowa, i wymiar tych opłat będzie ustalany przez marszałka województwa w drodze decyzji o charakterze konstytutywnym, czyli obowiązek ich zapłaty nie wynika z ustawy tylko z mocy decyzji administracyjnej.</p>		<p>przypadku nieuiszczenia zaległości z tytułu opłaty w terminie, o którym mowa w ust. 2” wymaga podkreślenia że ta zaległość określana jest w drodze decyzji z ust.1. Natomiast wprowadzanie sankcji w postaci opłaty dodatkowej za dzień czy dwa spóźnienia w uiszczeniu zaległości na mocy decyzji z ust. 1 wydaje się niezasadne i stanowi nadmierne obciążenie przedsiębiorców zwłaszcza w czasach pandemii covid-19.</p> <p>Dodatkowo wyraz „nakłada” należy zmienić na „ustala” zgodne z art. 3e ust. 4 oraz uzasadnieniem na stronie 4 gdzie jest mowa o ustaleniu opłaty a nie nałożeniu.</p> <p>Jednocześnie opłaty dodatkowe objęte zostały przepisami Działu III ustawy Ordynacja podatkowa, i wymiar tych opłat będzie ustalany przez marszałka województwa w drodze decyzji o charakterze konstytutywnym, czyli obowiązek ich zapłaty nie wynika z ustawy tylko z mocy decyzji administracyjnej.</p> <p>Z uwagi że taka sama uwaga nr 20 została przyjęta przez MKiŚ wnioskuję o przyjęcie</p>
--	--	--------------------------------	---	--	---

					również uwagi nr 11 (z pominięciem słowa recyklingowa).
29.	Art. 1 pkt 5	Proponuje się następujące brzmienie pkt 5 w zakresie art. 3e ust.4: „ 4. Termin uiszczenia dodatkowej opłaty recyklingowej wynosi 14 dni od dnia, w którym decyzja ustalająca jej wysokość stała się ostateczna.”.	uzasadnienie uwagi jak dla uwagi nr 5	Uwaga nieprzyjęta – wyjaśnienie jak przy uwadze 5	
30.	Art. 1 pkt 5	Proponuje się następujące brzmienie pkt 5 w zakresie art. 3f ust. 1 „1. Marszałek województwa prowadzi odrębny rachunek bankowy w celu gromadzenia i przekazywania wpływów z tytułu opłaty recyklingowej oraz dodatkowej opłaty recyklingowej .”.	uzasadnienie uwagi jak dla uwagi nr 5	Uwaga nieprzyjęta – wyjaśnienie jak przy uwadze 5	
31.	Art. 1 pkt 5	Proponuje się następujące brzmienie pkt 5 w zakresie art. 3f ust 2.: „ 2. Wpływy z tytułu opłaty recyklingowej oraz dodatkowej opłaty recyklingowej , powiększone o przychody z oprocentowania rachunku bankowego i pomniejszone o dochody, o których mowa w ust. 3, marszałek województwa przekazuje na rachunek bankowy Narodowego Funduszu w terminie do końca następnego miesiąca po ich wpływie .”.	uzasadnienie uwagi jak dla uwagi nr 5 projekt zakłada termin przekazywania środków taki sam jak przy opłatach recyklingowych za torby z tworzywa sztucznego w ustawie o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, natomiast przekazywanie środków ma następować na konto NFOŚIGW a nie do budżetu państwa. Termin 10 dniowy po upływie miesiąca, w którym nastąpiła wpłata jest terminem niewystarczającym do dokonania księgowania i redystrybucji (wykonywanej co miesiąc) stąd zaproponowano wydłużenie tego terminu do miesiąca. Umożliwi to księgowanie i redystrybucję należności z tytułu opłat, co przy przekazywaniu do NFOŚIGW nie jest problemem, bo Narodowy Fundusz nie potrzebuje tych środków na bieżące wydatki (jak budżet państwa w przypadku opłat recyklingowych z ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi)	Uwaga nieprzyjęta – wydaje się, że 10 dni to jest wystarczający czas na przekazanie środków, które wpłynęły wcześniej	Projekt zakłada termin przekazywania środków taki sam jak przy opłatach recyklingowych za torby z tworzywa sztucznego w ustawie o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, natomiast przekazywanie środków ma następować na konto NFOŚIGW a nie do budżetu państwa. Termin 10 dniowy po upływie miesiąca, w którym nastąpiła wpłata jest terminem niewystarczającym do dokonania księgowania i redystrybucji (wykonywanej co miesiąc) stąd zaproponowano wydłużenie tego terminu do miesiąca.

			<p>tylko na finansowanie długofalowych inwestycji w ochronę środowiska. Poza tym termin wydłużony został nieznacznie tylko do końca miesiąca (z 10 dnia miesiąca).</p>	<p>Umożliwi to księgowanie i redystrybucję należności z tytułu opłat, co przy przekazywaniu do NFOŚiGW nie jest problemem, bo Narodowy Fundusz nie potrzebuje tych środków na bieżące wydatki (jak budżet państwa w przypadku opłat recyklingowych z ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi) tylko na finansowanie długofalowych inwestycji w ochronę środowiska. Poza tym termin wydłużony został nieznacznie tylko do końca miesiąca (z 10 dnia miesiąca).</p> <p>Stąd nie zgadzamy się z twierdzeniem że <i>10 dni to jest wystarczający czas na przekazanie środków, które wpłynęły wcześniej</i>, stąd wnioskujemy o przyjęcie uwagi, z pominięciem wyrazu recyklingowa.</p> <p>Ewentualnie zwracamy się o przyjęcie uwagi jak w przypadku Urzędu Marszałkowskiego Województwa Wielkopolskiego, dla którego MKiŚ przyjął uwagę w postaci przekazywania wpływów na rachunek bankowy Narodowego Funduszu w terminie 30 dni</p>
--	--	--	--	--

					po upływie każdego kwartału.
32.	Art. 1 pkt 5	Proponuje się następujące brzmienie pkt 5 w zakresie art. 3f ust. 3 : „ 3.Wpływy z tytułu opłaty recyklingowej oraz dodatkowej opłaty recyklingowej w wysokości 2% stanowią dochody budżetu samorządu województwa z przeznaczeniem na koszty egzekucji należności z tytułu opłaty recyklingowej oraz dodatkowej opłaty recyklingowej i obsługę administracyjną systemu poboru tych opłat.”.	uzasadnienie uwagi jak dla uwagi nr 5 oraz proponuje się zmianę 1% na 2 % z uwagi na objęcie kolejnej licznej grupy przedsiębiorców obowiązkami związanymi z rejestracją, sprawozdawczością i opłatami w bazie BDO, realizowanymi przez marszałka województwa.	Uwaga nieprzyjęta - wyjaśnienie jak przy uwadze 5	Proponuje się zmianę 1% na 2 % z uwagi na objęcie kolejnej licznej grupy przedsiębiorców obowiązkami związanymi z rejestracją, sprawozdawczością i opłatami w bazie BDO, realizowanymi przez marszałka województwa. Z wpływów z opłaty finansowane będą zadania związane z identyfikacją podmiotów zobowiązanych do uiszczania opłaty, weryfikacją sprawozdań lub wezwaniami o sprawozdania od przedsiębiorców nie wywiązujących się z obowiązku sprawozdawczego, weryfikacją prawidłowości wniesionej opłaty, księgowaniem wpłat, redystrybucją środków i prowadzeniem egzekucji administracyjnej i wydawaniem decyzji wymiarowych dla podmiotów nie wywiązujących się z obowiązków opłatowych oraz stosowania środków dyscyplinujących, powiadamiania innych organów środowiska o naruszenia, do czego

					potrzeba utworzenia nowych etatów. Stąd nie zgadzamy się z twierdzeniem że wpływ na poziomie 1% jest wystarczający i wnioskujemy o przyjęcie uwagi, z pominięciem słowa recyklingowa.
33.	Art. 1 pkt 5	Proponuje się następujące brzmienie pkt 5 w zakresie art. 3f ust. 4 „ 4. Przedsiębiorca, o którym mowa w art. 3b ust. 1, składa sprawozdanie o liczbie nabytych i wydanych opakowań jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego, o których mowa w załączniku nr 6 do ustawy, oraz o wysokości należnej opłaty recyklingowej, w tym w podziale na poszczególne kwartały danego roku, na zasadach określonych w art. 73 ust. 2 pkt 3a ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach.”.	uzasadnienie uwagi jak dla uwagi nr 5 oraz projekt zakłada wprowadzenie nowej opłaty wnoszonej w systemie kwartalnym na konto redystrybucyjne urzędu marszałkowskiego, a sprawozdanie z tego zakresu ma być sprawozdaniem w układzie rocznym (podobnie jak przy opłatach recyklingowych za torby z tworzywa sztucznego w ustawie o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi) co powoduje brak weryfikacji prawidłowości wniesionych opłat przed ich przekazaniem do NFOŚiGW, bo sprawozdanie wpływa dopiero 15 marca roku następnego po roku w którym wpływały i były przekazywane opłaty. Stąd proponuje się wprowadzenie na sprawozdaniu wysokości należnych opłat oraz ilości nabytych i wydanych opakowań jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, nie tylko w układzie rocznym, ale również w podziale na kwartały danego roku sprawozdawczego. Umożliwi to prawidłowe księgowanie, redystrybucję, weryfikację i egzekucję należności z tytułu opłat, o których wysokościach wiedza zostanie zawarta na sprawozdaniu, i rozwiąże od razu problemy, które mogły by się pojawić jak w przypadku obecnych problemów z opłatą recyklingową z ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi.	Uwaga nieprzyjęta – zgodnie z uwagami urzędów marszałkowskich zostanie wprowadzona zamiana na roczny system rozliczania, a nie kwartalny	
34.	Art. 1 pkt 5	Proponuje się następujące brzmienie	uzasadnienie uwagi jak dla uwagi nr 5	Uwaga nieprzyjęta w	

		pkt 5 w zakresie art. 3g: „Art. 3g. W sprawach dotyczących opłaty recyklingowej oraz dodatkowej opłaty recyklingowej , o której mowa w art. 3e ust. 1 i ust. 3, stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, z tym że uprawnienia organów podatkowych przysługują marszałkowi województwa.”.	oraz rozszerzenie przepisu o art. 3e ust. 1 jest konieczne, gdyż o opłacie jest mowa w art. 3e ust. 1, a tylko o opłacie dodatkowej w art. 3e ust. 3.	zakresie nazwy, uwaga przyjęta w zakresie dodanie w art. 3e ust. 1	
35.	Art. 1 pkt 5	Proponuje się następujące brzmienie pkt 5 w zakresie art. 3h ust. 2: „2. Przedsiębiorca prowadzący więcej niż jedną jednostkę handlu detalicznego, jednostkę handlu hurtowego lub jednostkę gastronomiczną, w której są oferowane opakowania jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego lub posiłki w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego, objęte opłatą recyklingową , prowadzi ewidencję, o której mowa w ust. 1, oddzielnie dla poszczególnych jednostek.”.	uzasadnienie uwagi jak dla uwagi nr 5	Uwaga nieprzyjęta - wyjaśnienie jak przy uwadze 5	
36.	Art. 1 pkt 5	Proponuje się następujące brzmienie pkt 5 w zakresie art. 3m ust. 1 : „1. W przypadku, gdy przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty, o których mowa w załączniku nr 9 do ustawy, nie wniósł opłaty, o której mowa w art. 3k ust. 1, albo uiszczył opłatę niższą od należnej, marszałek województwa określa , w drodze decyzji, wysokość zaległości z tytułu tej opłaty, stosując stawkę opłaty obowiązującą w roku kalendarzowym, w którym	Zasadnym jest zmiana słowa „ustala” na „określa”, z uwagi na fakt że do projektowanych przepisów ma mieć zastosowanie Dział III ustawy Ordynacja podatkowa, zaś przedmiotowe opłaty będą deklarowane na składanym sprawozdaniu do marszałka województwa stąd opłaty te mają charakter deklaratoryjny, wynikają z mocy prawa, i marszałek województwa będzie określał wysokość zaległości z tytułu tych opłat w drodze decyzji, a nie ustalał wysokość zobowiązania podatkowego.	Uwaga przyjęta	

		przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty był obowiązany wnieść.”.			
37.	Art. 1 pkt 5	Proponuje się następujące brzmienie pkt 5 w zakresie art. 3m ust. 3 : „ 3. W przypadku nie wykonania decyzji o której mowa w ust. 1, marszałek województwa ustala , w drodze decyzji, dodatkową opłatę w wysokości odpowiadającej 50% kwoty niewniesionej opłaty.”.	Proponuje się brzmienie przepisu o decyzji w sprawie ustalenia dodatkowej opłaty identycznie jak w art. 37 ust. 2 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, gdyż jak zaproponowano „w przypadku nieuiszczenia zaległości z tytułu opłaty w terminie, o którym mowa w ust. 2” wymaga podkreślenia że ta zaległość określana jest w drodze decyzji z ust.1. Natomiast wprowadzanie sankcji w postaci opłaty dodatkowej za dzień czy dwa spóźnienia w uiszczeniu zaległości na mocy decyzji z ust. 1 wydaje się niezasadne i stanowi nadmierne obciążenie przedsiębiorców zwłaszcza w czasach pandemii covid-19. Dodatkowo słowa „nakłada” należy zmienić na słowo „ustala” zgodne z art. 3m ust. 4 gdzie jest mowa o ustaleniu opłaty a nie nałożeniu. Jednocześnie opłaty dodatkowe objęte zostały przepisami Działu III ustawy Ordynacja podatkowa, i wymiar tych opłat będzie ustalany przez marszałka województwa w drodze decyzji o charakterze konstytutywnym, czyli obowiązek ich zapłaty nie wynika z ustawy tylko z mocy decyzji administracyjnej.	Uwaga przyjęta	
38.	Art. 1 pkt 5	Proponuje się następujące brzmienie pkt 5 w zakresie art. 3n ust. 1 : „1. Marszałek województwa prowadzi odrębny rachunek bankowy w celu gromadzenia i przekazywania wpływów z tytułu opłaty, o której mowa w art. 3k ust. 1 oraz w art. 3m ust. 1 oraz dodatkowej opłaty, o której mowa w art. 3m ust. 3.	Rozszerzenie przepisu o art. 3m ust. 1 jest konieczne, gdyż tu chodzi o środki z opłat wnoszonych na podstawie decyzji wydanych w oparciu o art. 3m ust.1. Dopisanie ust.3 do art. 3m jest niezbędne bo w tym przepisie jest mowa o opłacie dodatkowej.	Uwaga przyjęta.	
39.	Art. 1 pkt 5	Proponuje się następujące brzmienie	Rozszerzenie przepisu o art. 3m ust. 1 jest	Uwaga przyjęta	

		<p>pkt 5 w zakresie art. 3n ust.2: „2.Wpływy z tytułu opłaty, o której mowa w art. 3k ust. 1 oraz w art. 3m ust. 1 oraz dodatkowej opłaty, o której mowa w art. 3m ust. 3, powiększone o przychody z oprocentowania rachunku bankowego i pomniejszone o dochody, o których mowa w ust. 3, marszałek województwa przekazuje na rachunek bankowy Narodowego Funduszu w terminie do końca następnego miesiąca po ich wpływie.”.</p>	<p>konieczne, gdyż tu chodzi o środki z opłat wnoszonych na podstawie decyzji wydanych w oparciu o art. 3m ust.1. Dopisanie ust.3 do art. 3m jest niezbędne bo w tym przepisie jest mowa o opłacie dodatkowej. Termin 10 dniowy po upływie miesiąca, w którym nastąpiła wpłata jest terminem niewystarczającym do dokonania księgowania i redystrybucji (wykonywanej co miesiąc) stąd zaproponowano wydłużenie tego terminu do miesiąca. Umożliwi to księgowanie, weryfikację i redystrybucję należności z tytułu opłat, co przy przekazywaniu do NFOŚiGW nie jest problemem, bo Narodowy Fundusz nie potrzebuje tych środków na bieżące wydatki tylko na finansowanie długofalowych inwestycji w ochronę środowiska. Poza tym termin wydłużony został nieznacznie tylko do końca miesiąca (z 10 dnia miesiąca).</p>	<p>częściowo – zgadzamy się na przyjęcie 1szej części. Druga część w zakresie terminu przekazywania środków - wydaje się, że 10 dni to jest wystarczający czas na przekazanie środków, które wpłynęły w poprzednim miesiącu.</p>	
40.	Art. 1 pkt 5	<p>Proponuje się następujące brzmienie pkt 5 w zakresie art. 3n ust.3: „3.Wpływy z tytułu opłaty, o której mowa w art. 3k ust. 1 oraz w art. 3m ust. 1, oraz opłaty dodatkowej, o której mowa w art. 3m ust. 3, w wysokości 2% stanowią dochody budżetu samorządu województwa z przeznaczeniem na koszty egzekucji należności z tytułu tych opłat i obsługę administracyjną systemu ich poboru.” oraz „Art. 3o. W sprawach dotyczących opłaty, o której mowa w art. 3k ust. 1 oraz w art. 3m ust. 1, oraz</p>	<p>Rozszerzenie przepisu o art. 3m ust. 1 jest konieczne, gdyż tu chodzi o środki z opłat wnoszonych na podstawie decyzji wydanych w oparciu o art. 3m ust.1. Dopisanie ust.3 do art. 3m jest niezbędne bo w tym przepisie jest mowa o opłacie dodatkowej. Proponuje się zwiększenie dochodów budżetu samorządu województwa z 1% na 2% wpływów z opłat. Przepisy te dotyczą wprowadzających produkty stąd właściwym będzie by wpływy z tytułu opłat do budżetu samorządu województwa wynosiły taki sam % jak w przypadku opłat produktowych z załącznika nr 4a ustawy zmienianej, zwłaszcza, że koszty egzekucji należności z tytułu opłat i obsługi administracyjnej systemu opłat z pewnością nie będą niższe niż</p>	<p>Uwaga przyjęta częściowo – przyjęta w zakresie dodania art. 3m ust. 1. W zakresie zwiększenia dochodów budżetu samorządu województwa - podobnie jak w przypadku opłat recyklingowych proponujemy pozostawienie 1%</p>	<p>Proponuje się zwiększenie dochodów budżetu samorządu województwa z 1% na 2% wpływów z opłat. Przepisy te dotyczą wprowadzających produkty stąd właściwym będzie by wpływy z tytułu opłat do budżetu samorządu województwa wynosiły taki sam % jak w przypadku opłat produktowych z załącznika nr 4a ustawy zmienianej, zwłaszcza, że koszty egzekucji należności z tytułu opłat i obsługi administracyjnej systemu opłat z pewnością nie będą niższe niż w przypadku</p>

		<p>dodatkowej opłaty, o której mowa w art. 3m ust. 3, stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, z tym że uprawnienia organów podatkowych przysługują marszałkowi województwa.</p>	<p>w przypadku innych opłat produktowych. Dodatkowo proponuje się zmianę 1% na 2 % z uwagi na objęcie kolejnej licznej grupy przedsiębiorców obowiązkami związanymi z rejestracją, sprawozdawczością i opłatami w bazie BDO, realizowanymi przez marszałka województwa.</p>		<p>innych opłat produktowych. Dodatkowo proponuje się zmianę 1% na 2 % z uwagi na objęcie kolejnej licznej grupy przedsiębiorców obowiązkami związanymi z rejestracją, sprawozdawczością i opłatami w bazie BDO, realizowanymi przez marszałka województwa.</p> <p>Z wpływów z opłaty finansowane będą zadania związane z identyfikacją podmiotów zobowiązanych do uiszczania opłaty, weryfikacją sprawozdań lub wezwaniami o sprawozdania od przedsiębiorców nie wywiązujących się z obowiązku sprawozdawczego, weryfikacją prawidłowości wniesionej opłaty, księgowaniem wpłat, redystrybucją środków i prowadzeniem egzekucji administracyjnej i wydawaniem decyzji wymiarowych dla podmiotów nie wywiązujących się z obowiązków opłatowych oraz stosowania środków dyscyplinujących, powiadamiania innych organów środowiska o naruszenia, do czego potrzeba utworzenia</p>
--	--	--	---	--	--

					nowych etatów. Stąd nie zgadzamy się z twierdzeniem że wpływ na poziomie 1% jest wystarczający i wnioskujemy o przyjęcie uwagi.
41.	Art. 1 pkt 7	Proponuje się w pkt 7 dodanie wyrazów „ o których mowa w art. 3b ust.1 ” w zakresie art. 9 ust.1 lit. c w brzmieniu : „ c) prowadzący jednostki handlu detalicznego, jednostki handlu hurtowego lub jednostki gastronomiczne, o których mowa w art. 3b ust.1, ” ...	Nie we wszystkich wymienionych jednostkach oferowane są opakowania jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, zatem nie każda jednostka będzie miała obowiązek wpisu do rejestru BDO, tylko jednostka wymieniona w art. 3b ust.1.	Uwaga przyjęta	
42.	Art. 1 pkt 7	Proponuje się dodanie po pkt 7 kolejnego pkt w brzmieniu: „w art. 9 ust. 2 otrzymuje brzmienie: „2. Przedsiębiorca, o którym mowa w ust. 1, z wyłączeniem przedsiębiorcy o którym mowa w art. 3b ust. 1, jest obowiązany umieszczać numer rejestrowy na dokumentach sporządzanych w związku z wykonywaniem działalności w zakresie objętym wpisem do rejestru, o którym mowa w ust. 1.”. oraz przenieście kolejnych pkt	Dopisanie do obowiązku rejestracji w BDO w art. 9 ust. 1 - prowadzących jednostki handlu detalicznego, jednostki handlu hurtowego lub jednostki gastronomiczne, automatycznie spowodowało że zaczęli oni podlegać pod obowiązek z art. 9 ust. 2 - umieszczania numerów rejestrowych na sporządzanych dokumentach. Stąd konieczne stało się ujednolicenie przepisów w tym zakresie wynikających z art. 63, w związku z art 57 ust. 1, ustawy o odpadach i usunięcie tego obowiązku z prowadzących jednostki handlu detalicznego, hurtowego czy gastronomiczne.	Uwaga przyjęta	
43.	Art. 1 pkt 8	Proponuje się następujące brzmienie pkt 8 w zakresie art. 10: „Art. 10. 1. Przedsiębiorca, o którym mowa w art. 3k ust.1, w art. 4 ust. 1 pkt 1, w art. 4d ust. 1, organizacja odzysku oraz autoryzowany przedstawiciel są obowiązani do sporządzania sprawozdań	W art. 10 ust.1 dopisano tylko jedną nową grupę przedsiębiorców objętych projektem zmian – autoryzowanych przedstawicieli, stąd proponuje się dopisać pozostałe nowe grupy przedsiębiorców.	Uwaga przyjęta	

		zawierających informacje, o których mowa w art. 73 ust. ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach, na zasadach i w trybie określonym w tej ustawie.”			
44.	Art. 1 pkt 10	<p>Proponuje się następujące brzmienie pkt 10 w zakresie art. 11 ust. 1:</p> <p>„1. Przedsiębiorca o którym mowa w art. 3 ust. 1, organizacja odzysku, przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego oraz przedsiębiorca o którym mowa w art. 4d ust. 1, są obowiązani do prowadzenia dodatkowej ewidencji, obejmującej informacje o:</p> <p>1) masie wprowadzonych na rynek krajowy produktów, z podziałem na poszczególne ich rodzaje - w przypadku przedsiębiorcy;</p> <p>2) wykazie przedsiębiorców o których mowa w art. 3 ust. 1, w imieniu których działa organizacja oraz masie wprowadzonych na rynek krajowy przez tych przedsiębiorców produktów, z podziałem na poszczególne ich rodzaje - w przypadku organizacji. ”.</p>	<p>Niedopuszczalne jest zawężenie przepisu z art. 11 ust.1 tylko do nowej grupy przedsiębiorców wprowadzających do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego i usunięcie dotychczasowej grupy przedsiębiorców z art. 3 ust. 1 i organizacji odzysku z obowiązku prowadzenia ewidencji z zakresu produktów i odpadów poużytkowych – w ten sposób pozbawia się tych przedsiębiorców i organizacje możliwości wykonania sprawozdania i uiszczenia opłat produktowych.</p>	<p>Uwaga przyjęta częściowo – dodano definicję przedsiębiorcy, która uwzględnia wszystkie grupy podmiotów</p>	<p>Niedopuszczalne jest zawężenie przepisu z art. 11 ust.1 tylko do nowej grupy przedsiębiorców wprowadzających do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego i usunięcie dotychczasowej grupy przedsiębiorców z art. 3 ust. 1 i organizacji odzysku z obowiązku prowadzenia ewidencji z zakresu produktów i odpadów poużytkowych – w ten sposób pozbawia się tych przedsiębiorców i organizacje możliwości wykonania sprawozdania i uiszczenia opłat produktowych.</p> <p>Nie zgadzamy się ze stanowiskiem MKIŚ, że w zakresie wskazania organizacji odzysku oraz pkt. 2 propozycja wykracza poza zakres regulowany projektowaną nowelizacją ustawy.</p> <p>Obecny przepis nakłada na przedsiębiorców i organizacje odzysku obowiązek prowadzenia dodatkowej ewidencji z</p>

					zakresu produktów z załącznika nr 4a oraz wykazu przedsiębiorców którzy mają podpisane umowy z organizacjami odzysku. Stąd nie wolno usuwać organizacji odzysku z tego przepisu, zwłaszcza że organizacja odzysku składając sprawozdanie o produktach i opakowaniach z art. 73 ustawy o odpadach ma obowiązek podać wykaz przedsiębiorców w imieniu których działa. W projekcie zmiany tego przepisu należy tylko dodać nowe grupy przedsiębiorców objętych projektem.
45.	Art. 1 pkt 11	<p>Proponuje się po art. 11a dodać się art. 11b w brzmieniu: Proponuje się następujące brzmienie pkt 11 w zakresie art. 11 ust. 4:</p> <p>”</p> <p>4.Przedsiębiorca, o którym mowa w ust. 1, wykonując obowiązek, o którym mowa w ust. 1:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) przeznaczca na publiczne kampanie edukacyjne lub 2) przekazuje na odrębny rachunek bankowy marszałka województwa <p>– w terminie do 15 marca roku następującego po roku, którego dotyczy, łącznie co najmniej 2% wartości netto produktów jednorazowego</p>	<p>Wprowadzono nowy rodzaj opłaty na publiczne kampanie edukacyjne przepisując przepisy z ustawy o zseie i ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, budzące najwięcej wątpliwości prawnych w ich interpretowaniu i stosowaniu. Stąd proponuje się aby nie uzależniać wysokości opłaty od przychodu z tytułu wprowadzania do obrotu produktów (jak w zseie) by zapobiec unikania płacenia tej opłaty przez przedsiębiorców w przypadku wprowadzania produktów na własne potrzeby (zerowy przychód ze sprzedaży) oraz wprowadzenie przejrzystego i zgodnego z terminem sprawozdawczym – terminu na zrealizowanie obowiązku czy uiszczenie opłaty na konto marszałka województwa (do 15 marca).</p> <p>Dodatkowo zaproponowano przeniesienie</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta – propozycja ta jednak zostanie przeanalizowana w kontekście uwag zgłaszanych w tym zakresie przez inne urzędy marszałkowskie oraz stronę społeczną.</p>	

		<p>użytku z tworzywa sztucznego wymienionych w załączniku nr 11 do ustawy lub zawierających tworzywa sztuczne narzędzi połowowych, wprowadzonych do obrotu w poprzedni roku kalendarzowym.</p> <p>Dodaje się ust.4a w brzmieniu: Przedsiębiorca, o którym mowa w ust. 1, który rozpoczyna działalność w danym roku kalendarzowym, oblicza wysokość środków, o których mowa w ust. 4, w odniesieniu do wartości netto produktów wprowadzonych do obrotu w tym roku kalendarzowym.</p> <p>Dodaje się ust.4b w brzmieniu: W przypadku braku możliwości ustalenia wartości netto produktów wprowadzonych do obrotu w drodze importu lub wewnątrzwspólnotowego nabycia wartość netto produktów wprowadzonych do obrotu ustala się na podstawie wartości netto podobnych pod względem zastosowania, wymiarów i masy produktów tego samego rodzaju dostępnych na terytorium kraju.”</p>	<p>przepisów z ww. ustaw, które w prosty i przejrzysty sposób rozwiązują problemy z interpretacją i stosowaniem przepisów z zakresu publicznych kampanii do ust. 4a i 4b art. 11b.</p>		
46.	Art. 1 pkt 11	<p>Proponuje się po art. 11a dodanie art. 11b w brzmieniu: Proponuje się następujące brzmienie pkt 11 w zakresie art. 11 ust. 7:</p> <p>” 7. Wpływy z tytułu wpłaty środków, o których mowa w ust. 4 pkt 2, w</p>	<p>Proponuje się zwiększenie dochodów budżetu samorządu województwa z 1% na 2% wpływów z opłat. Przepisy te dotyczą wprowadzających produkty stąd właściwym będzie by wpływy z tytułu opłat do budżetu samorządu województwa wynosiły taki sam % jak w przypadku opłat produktowych z załącznika nr 4a ustawy zmienianej,</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta – wydaje się, że zaproponowany w projekcie ustawy poziom dochodów będzie wystarczający</p>	<p>Proponuje się zwiększenie dochodów budżetu samorządu województwa z 1% na 2% wpływów z opłat. Przepisy te dotyczą wprowadzających produkty stąd właściwym będzie by wpływy z tytułu opłat do</p>

		<p>wysokości 2% stanowią dochody budżetu samorządu województwa z przeznaczeniem na koszty egzekucji należności z tytułu wpłaty tych środków i obsługę administracyjną systemu poboru tych opłat.”.</p>	<p>zwłaszcza, że koszty egzekucji należności z tytułu opłat i obsługi administracyjnej systemu opłat z pewnością nie będą niższe niż w przypadku innych opłat produktowych. Dodatkowo proponuje się zmianę 1% na 2 % z uwagi na objęcie kolejnej licznej grupy przedsiębiorców obowiązkami związanymi z rejestracją, sprawozdawczością i opłatami w bazie BDO, realizowanymi przez marszałka województwa.</p>	<p>budżetu samorządu województwa wynosiły taki sam % jak w przypadku opłat produktowych z załącznika nr 4a ustawy zmienianej, zwłaszcza, że koszty egzekucji należności z tytułu opłat i obsługi administracyjnej systemu opłat z pewnością nie będą niższe niż w przypadku innych opłat produktowych. Dodatkowo proponuje się zmianę 1% na 2 % z uwagi na objęcie kolejnej licznej grupy przedsiębiorców obowiązkami związanymi z rejestracją, sprawozdawczością i opłatami w bazie BDO, realizowanymi przez marszałka województwa.</p> <p>Z wpływów z opłaty finansowane będą zadania związane z identyfikacją podmiotów zobowiązanych do uiszczania opłaty, weryfikacją sprawozdań lub wezwaniami o sprawozdania od przedsiębiorców nie wywiązujących się z obowiązku sprawozdawczego, weryfikacją prawidłowości wniesionej opłaty, księgowaniem wpłat, redystrybucją środków i prowadzeniem egzekucji administracyjnej i</p>
--	--	---	---	---

					wydawaniem decyzji wymiarowych dla podmiotów nie wywiązujących się z obowiązków opłatowych oraz stosowania środków dyscyplinujących, powiadamiania innych organów środowiska o naruszenia, do czego potrzeba utworzenia nowych etatów. Stąd nie zgadzamy się z twierdzeniem że wpływ na poziomie 1% jest wystarczający i wnioskujemy o przyjęcie uwagi.
47.	Art. 1 pkt 11	Proponuje się następujące brzmienie pkt 11 w zakresie art. 11 ust. 9: „9. Przedsiębiorca, o którym mowa w ust. 1, obowiązany do finansowania publicznych kampanii edukacyjnych składa sprawozdanie o przeprowadzonych publicznych kampaniach edukacyjnych w ramach rocznego sprawozdania, o którym mowa w art. 73 ust. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach.”.	Artykułem 1 pkt 11 wprowadzono w art. 11 b ust. 10 zwolnienie z wnoszenia opłat na publiczne kampanie edukacyjne do wys. 10 zł (przepis zaczerpnięto z ustawy o bateriach i akumulatorach), stąd zasadnym jest kontynuowanie brzmienia tego przepisu z tej ustawy i wprowadzenie obowiązku sprawozdawczego tylko dla przedsiębiorców nie zwolnionych z opłat, a nie nałożenie go na wszystkich przedsiębiorców, również tych zwolnionych z wniesienia opłaty.	Uwaga przyjęta	
48.	Art. 1 pkt 14	Proponuje się dodanie po pkt 14 kolejnego pkt w brzmieniu: „...) art. 25 otrzymuje brzmienie: ” „ Art. 25. Przez marszałka województwa oraz urząd marszałkowski rozumie się marszałka województwa lub urząd marszałkowski właściwy ze względu na siedzibę albo miejsce zamieszkania przedsiębiorcy ”	W projekcie wprowadzono nowe kategorie przedsiębiorców i ich obowiązki rejestrowe, sprawozdawcze i opłatowe, natomiast nie wskazano właściwości miejscowej obsługującego ich marszałka województwa. Stąd proponuje się zachować istniejący przepis w zakresie właściwości, uzupełniony o nowe kategorie przedsiębiorców.	Uwaga częściowo przyjęta – zostanie zmienione brzmienie art. 25 jednak w przypadku jednostek handlu detalicznego, handlu hurtowego i jednostek gastronomicznych marszałkiem właściwym zostanie	

		wprowadzającego do obrotu, organizacji, autoryzowanego przedstawiciela, producenta, jednostki handlu detalicznego, jednostki handlu hurtowego, jednostki gastronomiczną, a w przypadku braku siedziby albo miejsca zamieszkania na terytorium kraju - Marszałka Województwa Mazowieckiego lub Urząd Marszałkowski Województwa Mazowieckiego.”.		określony marszałek właściwy ze względu na pobraną opłatę	
49.	Art. 1 pkt 14	<p>Proponuje się dodanie kolejnego pkt w brzmieniu: „...”) art. 27 otrzymuje brzmienie: „Art. 27. 1. Urzędy marszałkowskie prowadzą odrębne rachunki bankowe w celu gromadzenia i odpowiedniego przekazywania wpływów z opłaty produktowej, opłaty o której mowa w art. 3d, w art. 3k ust.1, w art. 11 b ust. 4, w art. 12 ust. 2.</p> <p>2. Wpływy z tytułu opłat, o których mowa w ust. 1, powiększone o przychody z oprocentowania rachunków bankowych i pomniejszone o dochody urzędów marszałkowskich, o których mowa w ust. 3, urzędy marszałkowskie przekazują w terminie 30 dni po upływie każdego kwartału na rachunek bankowy Narodowego Funduszu.</p> <p>3. Wpływy z tytułu opłat, o których mowa w ust. 1, opłat stanowią dochody budżetu województwa samorządowego z przeznaczeniem na koszty egzekucji należności z tytułu opłat produktowych i obsługę</p>	Proponuje się wprowadzić zmiany w art. 27 gdzie jest mowa o redystrybucji i przekazywaniu wpływów tylko z opłat produktowych, a pojawiły się w projekcie ustawy cztery nowe opłaty, - w celu ujednoczenia wysokości procentowej środków przekazywanych do budżetu samorządu województwa oraz terminów przekazywania środków do NFOŚiGW.	Uwaga przyjęta	

		administracyjną systemu opłat.”.			
50.	Art. 1 pkt 17	W przypadku przyjęcia uwag, należałoby dostosować do ich brzmienia art. 40a w zakresie administracyjnych kar pieniężnych.	Dostosowanie art. 40a do zgłaszanych uwag będzie konieczne ze względu na to, iż wskazane w nich pojęcia, terminy i regulacje są przedmiotem tych uwag.	Uwaga przyjęta	
51.	Art. 2 pkt 1	Proponuje się następujące brzmienie pkt 1 w zakresie pkt 7c – 7e: w art. 401 w ust. 7 po pkt 7b dodanie pkt 7c-7e w brzmieniu: „7c) wpływy z tytułu opłaty oraz dodatkowej opłaty, o których mowa odpowiednio w art. 3b ust. 1 oraz art. 3e ust. 1 i ust. 3 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2018 r. poz. 1932, z 2019 r. poz. 1403 oraz 2020 r. poz. 284 i ...) 7d) wpływy z tytułu opłaty oraz dodatkowej opłaty, o których mowa odpowiednio w art. 3k ust. 1 oraz art. 3m ust. 1 i ust. 3 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej;” 7e) środki, o których mowa w art. 11b ust. 4 pkt 2 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej;”.	Konieczność dodania brakujących ustępów wynika z objęcia tymi przepisami opłat lub opłat dodatkowych.	Uwaga przyjęta	
52.	Art. 4 pkt 2 lit. a	Proponuje się następujące brzmienie lit a tiret drugie w zakresie lit. f : „f) przedsiębiorców prowadzących	W przepisie użyto dwa razy słowo „produkty”, które proponuje się zamienić odpowiednio na „opakowania” oraz „posiłki” zgodnie z art. 3b	Uwaga przyjęta w cz. 1. Nieprzyjęta natomiast nazwa	

		<p>jednostki handlu detalicznego, prowadzących jednostki handlu hurtowego jednostki gastronomiczne, w których są oferowane opakowania jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego lub posiłki w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, objęte opłatą recyklingową,”</p>	<p>ust.1 . Ponadto proponuje się zostawić słowo „recyklingową” w przypadku przyjęcia uwag odnośnie nazewnictwa tej opłaty.</p>	<p>opłata „recyklingowa” – wyjaśnienia powyżej dotyczące zmiany nazwy.</p>	
53.	Art. 4 pkt 2 lit. b	<p>Proponuje się następujące brzmienie lit. b w zakresie ust. 5 :</p> <p>„5. Autoryzowany przedstawiciel jest obowiązany zamieścić w rejestrze wykaz wprowadzających sprzęt, którzy przekazali mu informacje, o których mowa w art. 25 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym oraz wykaz przedsiębiorców wprowadzających do obrotu produkty jednorazowego użytku lub narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne, o których mowa w art. 4b ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej.”.</p>	<p>Z przepisu proponuje się usunąć przedsiębiorców wprowadzających do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego z miejsca dot. zseie oraz produkty w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, które nie są objęte działaniem ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej.</p>	<p>Uwaga przyjęta</p>	
54.	Art. 4 pkt 3 lit. b	<p>Proponuje się następujące brzmienie lit b tiret pierwsze w zakresie lit. a i g: „a)przedsiębiorcy wprowadzającego do obrotu produkty, o których mowa w załączniku nr 4a do ustawy, przedsiębiorcy wprowadzającego do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego lub narzędzia połowowe zawierające</p>	<p>Do przedsiębiorcy wprowadzającego do obrotu produkty, o których mowa w załączniku nr 4a do ustawy, nie stosuje się przepisów o autoryzowanym przedstawicielu, stąd należało wprowadzić nowe kategorie przedsiębiorców którzy mogą być obsługiwani przez autoryzowanego przedstawiciela.</p> <p>W przepisie użyto słowo „produkty”, które</p>	<p>Uwaga przyjęta</p>	

		<p>tworzywa sztuczne lub wyznaczonego przez niego autoryzowanego przedstawiciela:</p> <ul style="list-style-type: none"> -informację o sposobie wykonania obowiązku zapewnienia odzysku, a w szczególności recyklingu, odpadów powstałych z produktów, -nazwę i numer rejestrowy autoryzowanego przedstawiciela lub organizacji odzysku, która przejęła obowiązek zapewnienia odzysku i recyklingu odpadów powstałych z produktów, o ile została zawarta umowa z organizacją odzysku lub autoryzowanym przedstawicielem -wykaz producentów, z którymi autoryzowany przedstawiciel zawarł umowę, o której mowa w art. 4 ust. 3 tej ustawy, zawierający ich imię i nazwisko lub nazwę oraz adres zamieszkania lub siedziby – w przypadku autoryzowanego przedstawiciela, <p>g)</p> <p>„g) przedsiębiorcy prowadzącego jednostkę handlu detalicznego, jednostkę handlu hurtowego lub jednostkę gastronomiczną, w której są oferowane opakowania jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego oraz posiłki w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego, objęte opłatą: (...)</p>	<p>proponuje się zamienić na „posiłki” zgodnie z art. 3b ust.1 .</p>		
55.	Art. 4 pkt 4	<p>Proponuje się następujące brzmienie lit a w zakresie pkt 1 „1) imię i nazwisko lub nazwę podmiotu oraz adres zamieszkania lub siedziby, adres e-mail, a w przypadku wyznaczenia</p>	<p>Z przepisu usunięto wprowadzających produkty w opakowaniach, których nie dotyczą przepisy o autoryzowanym przedstawicielu. Przeniesiono na koniec przedsiębiorców wprowadzających do obrotu produkty</p>	Uwaga przyjęta	

		<p>autoryzowanego przedstawiciela – również kod pocztowy, miejscowość, nazwę ulicy, numer domu i lokalu, kraj, numer telefonu i faksu oraz osobę do kontaktu, a także szczegółowe dane producenta, który go wyznaczył, obejmujące informację o imieniu i nazwisku lub nazwie oraz adresie zamieszkania lub siedziby oraz wykaz wprowadzających sprzęt, którzy mogą korzystać z uprawnienia, o którym mowa odpowiednio w art. 25 ust. 3 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, przedsiębiorców wprowadzających do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego lub przedsiębiorców wprowadzających do obrotu narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne, którzy mogą korzystać z uprawnienia o którym mowa w art. 4 b ust. 1 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej.”</p>	<p>jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego lub przedsiębiorców wprowadzających do obrotu narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne, którzy nie mogą korzystać z uprawnienia, o którym mowa odpowiednio w art. 25 ust. 3 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym.</p> <p>Usunięto zapisy o art. 6a ust. 3 ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi lub w art. 3 ust. 2b oraz art. 11b ust. 1 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, które dotyczą obowiązków (nie związanych z przepisem) a nie uprawnień.</p>		
56.	Art. 4 pkt 4	<p>Proponuje się następujące brzmienie lit b w zakresie pkt 7 lit. b</p> <p>„b) kopię umowy, o której mowa w art. 4a ust. 2 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej – w przypadku autoryzowanego przedstawiciela.”</p>	<p>Poprawiono ust. 3 na ust. 2, gdyż mowa o umowie jest w ust. 2.</p>	Uwaga przyjęta	
57.	Art. 4 pkt 5	<p>Proponuje się również nowelizację</p>	<p>W punkcie 7 zmienione wprowadzanie na</p>	Uwaga przyjęta	

	strona 24	pkt 5 i 6 w brzmieniu: „5) wprowadzających do obrotu produkty w opakowaniach, Pkt 6) wprowadzających do obrotu opony;”	terytorium kraju na wprowadzanie do obrotu stąd konieczność poprawienia tych sformułowań również w punkcie 5 i 6.		
58.	Art. 4 pkt 6 lit. a strona 24	Proponuje się następujące brzmienie lit a tiret pierwsze w zakresie pkt 2b: „2b) przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu detalicznego, jednostkę handlu hurtowego lub jednostkę gastronomiczną, w której są oferowane opakowania jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego oraz posiłki w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego, objęte opłatą recyklingową , wymienione w załączniku nr 6 do ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej;”	W przepisie użyto słowo „produkty”, które proponuje się zamienić na „posiłki” zgodnie z art. 3b ust.1 . Użyto proponowanej nazwy opłata recyklingowa. Zamieniono załącznik nr 11 na prawidłowy załącznik nr 6.	Uwaga przyjęta częściowo, bez części dot. nazwy opłaty „recyklingowa”	
59.	Art. 4 pkt 6 lit. b	Proponuje się następujące brzmienie lit b w zakresie pkt 3a lit. f: „f) ilości nabytych i wydanych opakowań jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego, wraz z opłatami recyklingowymi o których mowa w art. 3b ust. 1, w tym w podziale na poszczególne kwartały danego roku, ”	Z uwagi na fakt że opakowania te objęte są opłatami (recyklingowymi) wnoszonymi kwartalnie a sprawozdanie jest roczne zaproponowano wskazanie na sprawozdaniu tych opłat oraz opłat i ilości toreb w podziale na kwartały, celem weryfikacji prawidłowości wnoszonych opłat.	Uwaga nieprzyjęta – ze względu na przyjęcie propozycji systemu rocznych rozliczeń	
60.	Art. 4 pkt 7	Proponuje się następujące brzmienie pkt 7 w zakresie pkt 2 „2) wprowadzonych do obrotu olejach smarowych, oponach oraz o odpadach z nich powstających; ”	Korekta błędu.	Uwaga przyjęta	
61.	Po art. 7	Proponuje się dodanie kolejnego	Ustawa ma wejść w życie z dniem 3 lipca 2021	Uwaga przyjęta	

		przepisu przejściowego: „Art. Przepisy dotyczące sprawozdań oraz opłat wprowadzonych niniejszą ustawą stosuje się po raz pierwszy do roku 2022.”.	r. Z uwagi na roczne okresy sprawozdawcze i roczne lub kwartalne okresy opłatowe - 3 lipca w żaden sposób nie przystaje do tych okresów. Należy wprost wskazać od kiedy podmioty będą objęte obowiązkiem sprawozdawczym i opłatowym, stąd proponuje się jako pierwszy rok rozliczeniowy - rok 2022 lub I kwartał 2022 roku.		
62.	Po art. 7	Proponuje się dodanie kolejnego przepisu przejściowego: „Art. ... Przedsiębiorcy objęci opłatą, o której mowa w art. 3b ust. 1 w zakresie oferowania posiłków w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, są zwolnieni z opłaty produktowej o której mowa w art. 34 ust. 2 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi.”.	Zgłaszana uwaga ma zapobiec obciążeniu przedsiębiorców dwiema opłatami dotyczącymi tego samego produktu, tj. nowo wprowadzanej opłacie, o której mowa w art. 3b ust. 1 oraz już obowiązującej opłacie produktowej, o której mowa w art. 34 ust. 2 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi.	Uwaga nieprzyjęta – to są dwie odrębne opłaty. Ta z art. 3b ust. 1 ma na celu ograniczenie użycia produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, a opłata produktowa jest sankcją za niewykonanie odzysku i recyklingu	
63.	Art. 8	Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2022 r., z wyjątkiem: załącznika nr 4 w zakresie sekcji III załącznika nr 9, która wchodzi w życie z dniem 5 stycznia 2023 r.	Z uwagi na roczne okresy sprawozdawcze i roczne lub kwartalne okresy opłatowe - 3 lipca w żaden sposób nie przystaje do tych okresów. Stąd proponuje się wprowadzenie przepisów w życie z dniem 01.01.2022 r. Przy czym nie sposób zachować wskazanych w projekcie wyjątków: 1)art. 1 pkt 7 w zakresie art. 9 ust. 1 pkt 3, który wchodzi w życie z dniem 1 września 2021 r.; 2)załącznika nr 4 w zakresie sekcji III załącznika nr 9, która wchodzi w życie z dniem 5 stycznia 2023 r., gdyż artykułu 9 ust. 1 pkt 3 nie ma w projekcie.	Uwaga przyjęta	
64.	Art. 8	W art. 8 pkt 1 przywołano art. 9 ust. 1 pkt 3, którego nowelizacja nie	Odesłanie do weryfikacji	Uwaga przyjęta. Zostanie	

		przewiduje		doprecyzowane „1) art. 1 pkt 7 w zakresie art. 9 ust. 1 pkt 3 ustawy zmienianej w art. 1...”	
--	--	------------	--	---	--

Urząd Marszałkowski Województwa Podlaskiego za pośrednictwem Biura Związku Województw RP

Lp.	Część dokumentu, do którego odnosi się uwaga (np. art., nr str., rozdział)	Treść uwagi (propozycja zmian)	Uzasadnienie uwagi	Stanowisko resortu	Odniesienie do stanowiska resortu
65.	Art. 1 pkt 2 lit. b	Proponuje się zmianę brzmienia z „po punkcie 4 dodaje się pkt 4a-4c” na „po punkcie 4 dodaje się pkt 4a-4b”	Brak jest pkt 4c	Uwaga przyjęta	
66.	Art.1 pkt 2 lit. f	Definicja producenta w pkt 9d obejmuje jedynie sprzedających produkty jednorazowego użytku sprowadzone z zagranicy, nie obejmuje zaś producentów krajowych. Brak jest definicji wprowadzającego do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych.	Definicje zawarte w ustawie powinny być bardziej przejrzyste i nie mogą budzić wątpliwości interpretacyjnych. Co prawda ustawodawca rozróżnia definicję przedsiębiorcy od producenta, ale budzi to szereg wątpliwości, np. do jakiej grupy zakwalifikować importera, producenta krajowego, czy wprowadzającego produkty jednorazowego użytku. Czy jednostki handlowe i gastronomiczne stosujące produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych są wprowadzającymi je do obrotu? Projekt ustawy nie zawiera definicji wprowadzającego do obrotu produkty jednorazowego użytku (definiuje się wprowadzanie do obrotu. Niemniej jednak powinno się uwzględnić definicję wprowadzającego)	Uwaga nieprzyjęta – wprowadzono pojęcie producent wyłącznie na potrzeby wprowadzenia przepisów dotyczących autoryzowanego przedstawiciela, analogicznie jak jest to w przepisach ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym. Wprowadzający jest ujęty w definicji przedsiębiorcy	

67.	Art.1 pkt 2 lit. f	Definicja produktu jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego w pkt 9e) obejmuje m.in. opakowania, których wprowadzanie reguluje ustawa z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi	Czy w związku z tym, opakowania z tworzyw sztucznych będą podlegały jednocześnie opłacie produktowej zgodnie z ustawą o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, a także opłacie za produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych zgodnie z projektowaną zmianą ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami?	Wyjaśnienie: opłata produktowa, o której mowa w ustawie o gospodarce opakowaniami jest sankcją za nie wykonanie obowiązku odzysku i recyklingu, natomiast opata, o której mowa w art. 3b ustawy zmienianej ma na celu ograniczenie stosowania produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych	
68.	Art.1 pkt 4 lit. f	Do art. 3 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami, dodaje się zapis ust. 9a i 9b, podczas gdy brak jest w proponowanym projekcie określonych poziomów odzysku i recyklingu dla wymienionych w zał. 9 produktów	Wprowadzenie przedmiotowych zmian może spowodować zamieszanie w zakresie produktów wymienionych w zał. nr 4A ustawy tj. opon, olejów i preparatów smarowych objętych wymaganymi poziomami odzysku i recyklingu. Nie będzie dla nich określonych <u>procesów</u> odzysku i recyklingu.	Uwaga przyjęta – będzie poprawka na „załącznik nr 4a”	
69.	Art.1 pkt 5	Regulacja art. 3b ust. 1 zmienianej ustawy powoduje obowiązek kilkukrotnego pobierania opłaty od tego samego opakowania. Wskazaniem byłoby także nazwanie opłaty.	Dla przykładu przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu hurtowego sprzedający, np. kubki z tworzywa sztucznego przedsiębiorcy prowadzącemu jednostkę gastronomiczną – pobierze i uiszczy opłatę. Następnie przedsiębiorca prowadzący jednostkę gastronomiczną wydając w kubku picie – także będzie zobowiązany do pobrania i uiszczenia opłaty od tego samego kubka). Dodatkowo w większości przypadków przedsiębiorca będzie zobligowany do uiszczenia także opłaty produktowej zgodnie z ustawą z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi.	Uwaga przyjęta – zostanie doprecyzowane, że opłata zostanie pobrana od użytkownika końcowego. Opłata produktowa, o której mowa w ustawie o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi jest sankcją za nie wykonanie obowiązku odzysku i recyklingu, natomiast opłata, o której mowa w art. 3b ustawy zmienianej ma na celu ograniczenie stosowania produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych	

			<p>Nałożenie się kilku opłat w znacznej mierze „uderzy” w małych przedsiębiorców, co należy uwzględnić.</p> <p>Czy zamiarem ustawodawcy jest wielokrotne pobieranie opłaty za to samo wprowadzone opakowanie lub opakowanie z produktem?</p>		
70.	Art.1 pkt 5	<p>Zaproponowana regulacja art. 3d uniemożliwi skuteczną weryfikację uiszczonych opłat . Proponuje się zmianę art. 3d o następującej treści „Przedsiębiorcy, o których mowa art. 3b ust. 1, wnoszą pobraną opłatę na odrębny rachunek bankowy prowadzony przez marszałka województwa, w terminie do 15 marca za poprzedni rok kalendarzowy”</p>	<p>W sytuacji, kiedy podmiot będzie zobligowany do uiszczenia pobranej opłaty w terminie do 15 dnia miesiąca następującego po kwartale, w którym została pobrana, a roczne sprawozdanie będzie musiał złożyć terminie do 15 marca za poprzedni rok kalendarzowy (dane w sprawozdaniu będą dotyczyły całego roku bez rozbicia na kwartały), niemożliwym będzie skuteczne zweryfikowanie oraz ustalenie należności opłaty (analogicznie jak ma to miejsce w przypadku przepisów dotyczących poboru opłaty recyklingowej, o której mowa w art. 40a ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi).</p>	<p>Uwag przyjęta – zostanie wprowadzone roczne rozliczenie opłaty a nie kwartalne</p>	
71.	Art.1 pkt 5	<p>Proponuję się zmianę treści art. 3f ust. 3 zmienianej ustawy na „Wpływy z tytułu opłaty oraz dodatkowej opłaty w wysokości 10% stanowią dochody budżetu samorządu województwa z przeznaczeniem na koszty egzekucji należności z tytułu opłaty oraz dodatkowej opłaty i obsługę administracyjną systemu poboru tych opłat.” Proponuje się przeznaczyć 10%</p>	<p>Wpływy w wysokości 1% są rażąco niskie i nie pokryją kosztów związanych z obsługą administracyjną poboru opłat. Nałożenie na urzędy marszałkowskie dodatkowych obowiązków spowoduje m.in. konieczność utworzenia nowych miejsc pracy, jak też zakupu oprogramowania. Dlatego też proponuje się przeznaczyć 10% wpływów.</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta – procent opłat jest przewidziany dokładnie tak jak w przypadku opłaty pobieranej za torby jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego. Dodatkowo ograniczone zostanie pobieranie tych opłat raz do roku, zgodnie z postulatem urzędów marszałkowskich, a nie kwartalnie.</p>	

		wpływów.			
72.	Art.1 pkt 5	W art. 3f ust. 4 zmienianej ustawy w celu rozróżnienia pojęć nabytych i wydanych opakowań, proponuje się zmianę „Przedsiębiorca, o którym mowa w art. 3b ust. 1, składa sprawozdanie o liczbie nabytych w danym roku kalendarzowym przez tego przedsiębiorcę oraz wydanych opakowań jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego, o których mowa w załączniku nr 6 do ustawy na zasadach określonych w art. 73 ust. 2 pkt 3a ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach.	Z pojęciem nabytych i wydanych toreb mamy do czynienia w przypadku sprawozdań składanych przez prowadzących jednostki handlu detalicznego lub hurtowego, w których są oferowane torby na zakupy z tworzywa sztucznego, objęte opłatą recyklingową, o której mowa w art. 40a ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi. Praktyka pokazuje, iż przedsiębiorcy poprzez nabyte torby rozumieją torby nabyte w ich jednostkach przez klientów. Dlatego też koniecznym jest rozgraniczenie przedmiotowych pojęć. Ponadto należy zauważyć, iż art. 4 ust. 1 Dyrektywy 2019/904 nie nakłada obowiązku wymogu pozyskania informacji o ilości nabytych opakowań – zatem godnym uwagi jest pozostawienie w sprawozdaniu jedynie informacji o liczbie wydanych opakowań.	Uwaga przyjęta	
73.	Art.1 pkt 5	W art. 3h ust. 1 zmienianej ustawy w celu rozróżnienia pojęcia nabytych i wydanych opakowań, proponuje się zmianę „Przedsiębiorca, o którym mowa w art. 3b ust. 1, jest obowiązany prowadzić ewidencję liczby nabytych przez tego Przedsiębiorcę opakowań	Uwaga j/w	Uwaga przyjęta	

		oraz liczby wydanych nabywcom opakowań jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego, wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy w postaci papierowej albo w postaci elektronicznej.”			
74.	Art.1 pkt 5	Postuluje się o nazwanie opłaty, o której mowa w art. 3k ust. 1 w celu jasnego określenia o jaką opłatę chodzi. W art. 3k ust. 1 wprowadza się kolejną opłatę dla niezdefiniowanego wprowadzającego do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego. Proponuje się nadanie tej opłacie unikalnej nazwy oraz podanie definicji wprowadzającego do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego.	Określenie opłaty przez jej nazwanie nie będzie budziło wątpliwości o jaką opłatę chodzi. Należy zwrócić uwagę, iż np. w ustawie z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi mamy zdefiniowane wszystkie opłaty, tj. opłata produktową czy opłatę recyklingową. Ponadto powinno się doprecyzować zakres podmiotowy i przedmiotowy opłaty, w taki sposób, aby nie było wątpliwości kto i co podlega opłacie.	Uwaga nieprzyjęta – aby nie mnożyć nazw opłat proponuje się pozostawienie odniesienia do art. 3k.	
75.	Art.1 pkt 5	Proponuje się zmianę treści art. 3n ust. 3 zmienianej ustawy na „Wpływy z tytułu opłaty, o której mowa w art. 3k ust. 1, oraz opłaty dodatkowej, o której mowa w art. 3m ust. 1, w wysokości 10% stanowią dochody budżetu samorządu województwa z przeznaczeniem na koszty egzekucji należności z tytułu tych opłat i obsługę administracyjną systemu ich poboru”	Wpływy w wysokości 1% są rażąco niskie i nie pokryją kosztów związanych z obsługą administracyjną poboru opłat.	Uwaga nieprzyjęta – to jest opłata dodatkowa, pozostawiono natomiast wpływy dla marszałków z tytułu opłaty produktowej w wysokości 10%	
76.	Art. 1 pkt 5	Proponuje się zmianę treści art. 3n ust. 4 „Przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego, wymienione w załączniku nr 9 do ustawy, składa	Zgodnie z art. 4 pkt 6 lit. b) projektu ustawy, to w dodanym art. 73 ust. 2 pkt 3a w ustawie o odpadach określono informacje zawarte w przedmiotowym sprawozdaniu.	Uwaga przyjęta	

		<p> sprawozdanie o wysokości wniesionej opłaty, o której mowa w art. 3k ust. 1, na zasadach określonych w art. 73 ust. 2 pkt 3 i pkt 3a ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach”</p>			
77.	Art.1 pkt 7	<p> Proponuje się zmianę treści art. 9 ust. 1 pkt 1 lit. c) „Prowadzący jednostkę handlu detalicznego, jednostki handlu hurtowego lub jednostkę gastronomiczną, w której oferowane są opakowania jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego lub posiłki w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego</p>	<p> Nie każdy przedsiębiorca prowadzący jednostkę podlega pod wpis do rejestru BDO. W przedmiotowej sytuacji chodzi o podmioty, które podlegają obowiązkowi opłaty, o której mowa w art. 3b ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, tj. oferujący opakowania wymienione w zał. 6 do ustawy</p>	Ustawa przyjęta	
78.	Art. 1 pkt 10	<p> Zgodnie z nowym brzmieniem art. 11 ust. 1 obowiązek prowadzenia dodatkowej ewidencji, obejmującej informacje o masie wprowadzonych do obrotu produktów, z podziałem na poszczególne ich rodzaje nie będzie dotyczył produktów poużytkowych jak opony i oleje smarowe oraz organizacji odzysku dla tych produktów.</p>	<p> Czy intencją zmiany zapisu jest wyłączenie z obowiązków prowadzenia ewidencji dla wprowadzających opony, oleje i preparaty smarowe oraz dla organizacji odzysku tych odpadów poużytkowych?</p>	Uwaga przyjęta – zostaną dodani przedsiębiorcy wprowadzający opony i oleje	
79.	Art. 4 pkt 2 lit. a	<p> Proponuje się następujące brzmienie art. 50 ust. 1 pkt 1 lit. f) ustawy o odpadach: „przedsiębiorców prowadzących jednostki handlu detalicznego, prowadzących jednostki handlu hurtowego lub jednostki gastronomiczne, w których są oferowane opakowania jednorazowego użytku z tworzywa</p>	<p> Niepoprawnym jest użycie sformułowania „objęte opłatą recyklingową”. Opłata recyklingowa została uregulowana w art. 40a ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi i dotyczy przedsiębiorców prowadzących jednostki handlu detalicznego lub hurtowego, w</p>	Uwaga przyjęta	

		sztucznego lub posiłki w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, objęte opłatą, o której mowa w art. 3b ustawy z dnia 11 maja 2011 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej	których są oferowane torby na zakupy z tworzywa sztucznego, objęte opłatą recyklingową.		
80.	Art. 4 pkt 5	Proponuje się zmianę art. 57 ust. 1 pkt 6 ustawy „wprowadzających do obrotu opony”	Zmiana jest konieczna ze względu na proponowane zmiany ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami	Uwaga przyjęta	
81.	Art. 4 pkt 6 lit. a	Biorąc pod uwagę treść projektowanej zmiany ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami (art. 3b ustawy), treść art. 73 ust.1 pkt 2b) ustawy o odpadach powinien brzmieć następująco: „przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu detalicznego, jednostkę handlu hurtowego lub jednostkę gastronomiczną, w której są oferowane opakowania jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego oraz produkty w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego, objęte opłatą, wymienione w <u>załączniku nr 6</u> do ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej”.	Zgodnie z proponowanym zapisem art. 3b ust. 1 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami - Przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu detalicznego, jednostkę handlu hurtowego lub jednostkę gastronomiczną, w której są oferowane opakowania jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego lub posiłki w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego, wymienione w załączniku nr 6 do ustawy, jest obowiązany pobrać opłatę od nabywającego opakowania jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego lub posiłki w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy, zwaną dalej „opłatą”.	Uwaga przyjęta	

82.	Art. 4 pkt 6 lit. b	Proponuje się dodanie lit. i) w art. 73 ust. 2 pkt 3a ustawy o odpadach: „ilości wprowadzonych do obrotu przez przedsiębiorcę poszczególnych produktów, o których mowa w art. 3k ust. 1”	Zgodnie z proponowaną treścią art. 3k ust. 2 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, opłata, o której mowa w ust. 1, stanowi iloczyn stawki, o której mowa w art. 3l ust. 1, oraz liczby wprowadzonych do obrotu przez tego przedsiębiorcę produktów, o których mowa w załączniku nr 9 do ustawy, w danym roku. Zatem w sprawozdaniu koniecznym jest podanie ilości (w szt.) poszczególnych produktów.	Uwaga przyjęta	
83.	Art. 8 pkt 1	„Ustawa wchodzi w życie z dniem 3 lipca 2021 r., z wyjątkiem: 1) art. 1 pkt 7 w zakresie art. 9 ust. 1 pkt 3, który wchodzi w życie z dniem 1 września 2021 r.” – w art. 1 pkt 7 projektu brak jest wskazanego art. 9 ust. 1 pkt 3		Uwaga przyjęta	
84.	Załącznik nr 1 (Załącznik nr 6)	Błędy gramatyczne w pkt 2 lit. a), b) i c). Proponuje się następujące brzmienie pkt 2: „ pojemniki na posiłki w tym pojemniki takie jak pudełka, z pokrywką lub bez, stosowane w celu umieszczania w nich posiłków, które: a) są przeznaczone do bezpośredniego spożycia, na miejscu lub na wynos, b) są zazwyczaj spożywane bezpośrednio z pojemnika, oraz c) są gotowe do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzenie, gotowanie czy podgrzewanie, w tym pojemniki na posiłki typu fast food		Uwaga przyjęta	

		lub na inne posiłki gotowe do bezpośredniego spożycia, z wyjątkiem pojemników na napoje, talerzy oraz paczek i owijek zawierających żywność.			
85.	Załącznik nr 5 (Załącznik nr 10)	W treści projektu brak jest odniesienia do treści przedmiotowego załącznika. Zatem w jakim celu został dodany w projekcie?		Uwaga przyjęta – załącznik nr 5 do usunięcia. Przepisy dotyczące produktów wymienionych w tym załączniku zostaną objęte przepisami odrębnej ustawy.	
86.	Błędy gramatyczne	1) W art. 1 pkt 5 – w art. 3e proponuje się zmianę brzmienia z „o który mowa art. 3b ust. 1” na „o którym mowa w art. 3b ust. 1” 2) W art. 7 proponuje się zmianę brzmienia z „do ustawy zmienianej w art. 1 raz produkty” na „do ustawy zmienianej w art. 1 oraz produkty”		Uwaga przyjęta	

Urząd Marszałkowski Województwa warmińsko-Mazurskiego za pośrednictwem Biura Związku Województw RP

Lp.	Część dokumentu, do którego odnosi się uwaga (np. art., nr str., rozdział)	Treść uwagi (propozycja zmian)	Uzasadnienie uwagi	Stanowisko resortu	Odniesienie do stanowiska resortu
87.	Art. 1 pkt 4 ppkt f projektu ustawy	Proponuję z treści ustępu 9a usunąć proces R13: <i>9a. Przy obliczaniu osiągniętych poziomów odzysku odpadów powstałych z produktów wymienionych w załączniku nr 9 do ustawy do odzysku zalicza się procesy R1–R9 i R13 wymienione w załączniku nr 1 do ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach.</i>	Proces R13 jest jedynie magazynowaniem odpadów i nie może być traktowany jako przeprowadzenie odzysku odpadów	Uwaga wykracza poza zakres zmian wprowadzonych do tego przepisu. Ewentualna zmiana tego przepisu zostanie rozważona przy kolejnej zmianie ustawy o obowiązkach przedsiębiorców, dostosowującej jej przepisy w zakresie produktów wymienionych w załączniku nr 4a do nowych wymagań w zakresie ROP.	
88.	Art. 1 pkt 5	Proponuję zwiększyć maksymalną stawkę opłaty do 5 zł: <i>Art. 3c. 1. Maksymalna stawka opłaty wynosi 5 zł za sztukę</i>	Opłata w wysokości 1 zł za sztukę naczynia jednorazowego jest zbyt niska i w takiej wysokości nie spełni swojego zadania prewencyjnego i	Uwaga nieprzyjęta – podobna opłata przyjęta dla toreb z tworzywa sztucznego w wysokości 20 gr/szt znacząco ograniczyła ich użycie.	

		<i>opakowania jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego, wymienionego w załączniku nr 6 do ustawy.</i>	nie wystarczy na zapewnienie zbierania i przetwarzania odpadu z niego powstałego. Naczynie jednorazowe nie jest produktem pierwszej potrzeby, sprzedawca ma obowiązek zapewnić alternatywę, można też przynieść swoje własne naczynie. Już dzisiaj w wielu restauracjach doliczana jest opłata w wysokości 1-5 zł za sztukę opakowania i nie powoduje ona zmniejszenia ich użytkowania. Opłata powinna być więc wyższa.	Wydaje się więc, że maksymalna stawka w wysokości 1 zł jest wystarczająca	
89.	Art. 1 pkt 5	Proponuję zmianę częstotliwości wnoszenia opłaty recyklingowej: Art. 3d. Przedsiębiorcy, o których mowa art. 3b ust. 1, wnoszą pobraną opłatę na odrębny rachunek bankowy prowadzony przez marszałka województwa, w terminie do 15 marca roku następującego po roku, którego opłata dotyczy.	Kwartalne wnoszenie opłaty recyklingowej spowoduje nadmierne obciążenie pracą urzędów marszałkowskich. Poza tym opłaty przekazywane są na rachunek funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej dopiero po ich weryfikacji i potwierdzenia zgodności ze sprawozdaniem. A sprawozdania będą wnoszone raz w roku, w terminie do 15 marca roku następnego.	Uwaga przyjęta	
90.	Art. 1 pkt 5	Proponuję zwiększyć dochody urzędów marszałkowskich: <i>Art. 3f ust. 3. Wpływy z tytułu opłaty oraz dodatkowej opłaty w wysokości 5% stanowią dochody budżetu samorządu województwa z przeznaczeniem na koszty egzekucji należności z tytułu opłaty oraz dodatkowej opłaty i obsługę administracyjną systemu poboru tych opłat.</i>	Propozycja wiąże się z dużą ilością nowo wprowadzanych obowiązków i koniecznością zakupu i utrzymania specjalistycznego oprogramowania.	Uwaga nieprzyjęta - procent opłat jest przewidziany dokładnie tak jak w przypadku opłaty pobieranej za torby jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego. Dodatkowo ograniczone zostanie pobieranie tych opłat raz do roku, zgodnie z postulatem urzędów marszałkowskich, a nie kwartalnie.	
91.	Art. 1 pkt 5	Proponuję zwiększyć dochody urzędów marszałkowskich a: <i>Art. 3n ust. 3. Wpływy z tytułu</i>	Propozycja wiąże się z dużą ilością nowo wprowadzanych obowiązków i koniecznością zakupu i	Uwaga nieprzyjęta - to jest opłata dodatkowa, pozostawiono natomiast wpływy dla marszałków z	

		<i>opłaty, o której mowa w art. 3k ust. 1, oraz opłaty dodatkowej, o której mowa w art. 3m ust. 1, w wysokości 5% stanowią dochody budżetu samorządu województwa z przeznaczeniem na koszty egzekucji należności z tytułu tych opłat i obsługę administracyjną systemu ich poboru.</i>	utrzymywania specjalistycznego oprogramowania:	tytułu opłaty produktowej w wysokości 10%	
92.	Ocena skutków regulacji. Tabela Podmioty, na które oddziałuje projekt	Do tabeli w wierszu <i>Marszałkowie województw</i> należy dodać: <i>Zwiększenie zatrudnienia i wzrost kosztów administracyjnych.</i>	Ustawa wprowadza wiele nowych obowiązków dla marszałków województw. Biorąc pod uwagę obsługę dotychczas prowadzonych spraw związanych z opłatą produktową, opłata za kampanie edukacyjne i opłata recyklingową szacuje się, że w urzędzie Marszałkowskim Województwa Warmińsko-Mazurskiego do realizacji nowych zadań będzie trzeba dodatkowo zatrudnić 4 osoby. Dodatkowo trzeba będzie wyposażyć nowe stanowiska pracy w sprzęt komputerowy i zakupić systemy komputerowe do weryfikacji i księgowania nowych kategorii opłat. Szacuje się, że roczny koszt jednego stanowiska dla jednego rodzaju opłat to około 10 000 zł.	Uwaga nieprzyjęta – pozostałe urzędy marszałkowskie nie zgłaszały takiej uwagi. Ewentualnie można rozważyć zmianę dochodów z pobranych opłat, o które postulują urzędy marszałkowskie	

Urząd Marszałkowski Województwa Wielkopolskiego za pośrednictwem Biura Związku Województw RP

Lp.	Część dokumentu, do którego odnosi się uwaga (np. art., nr str., rozdział)	Treść uwagi (propozycja zmian)	Uzasadnienie uwagi	Stanowisko resortu	Odniesienie do stanowiska resortu
93.	Art. 1 pkt. 5 (dot. dodawanego do ustawy o odpadach	Proponuje się wskazanie jednego terminu wnoszenia pobranej opłaty – w miejsce systemu kwartalnego.	Terminy płatności przedmiotowej opłaty ustalone zostały kwartalnie, podczas gdy sprawozdanie	Uwaga przyjęta	

	art. 3d)	Propozycja nowego brzmienia art. 3d ustawy o odpadach: Przedsiębiorcy, o których mowa art. 3b ust. 1, wnoszą pobraną opłatę na odrębny rachunek bankowy prowadzony przez marszałka województwa, w terminie do 15 marca następującego po roku kalendarzowym, w którym została pobrana.	obejmować będzie rozliczenie roczne. W związku z tym nie będzie możliwe prawidłowe zweryfikowanie oraz ustalenie wysokości należnej opłaty, a w konsekwencji – zaległości z tego tytułu, co jest szczególnie istotne w kontekście odsetek (nie będzie możliwe prawidłowe określenie ich wysokości). Dlatego też pobrana od nabywającego opakowania jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego lub posiłki w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy, opłata powinna być wnoszona na odrębny rachunek bankowy prowadzony przez marszałka województwa w jednym terminie (proponuje się termin do 15 marca roku następującego po roku kalendarzowym, w którym została pobrana, który będzie jednocześnie tożsamy z terminem na złożenie sprawozdania). Proponowana zmiana jest korzystniejsza dla przedsiębiorców zobowiązanych do wniesienia ww. opłaty.		
94.	Art. 1 pkt. 5 (dot. dodawanego do ustawy o odpadach art. 3f ust. 2)	Proponuje się zmianę terminu przekazywania przez marszałka województwa wpływów z tytułu opłaty o której mowa w projektowanym art.3b ustawy o odpadach oraz dodatkowej opłaty, powiększonych o przychody z oprocentowania rachunku bankowego i pomniejszonych o	Projektowany art. 3f ust. 2 ustawy o odpadach przewiduje redystrybucję środków, tj. konieczność ich przekazania w ustawowym terminie 10 dni po upływie miesiąca, w którym wpłynęły, co oznacza, że uprzednia ich weryfikacja staje się fikcją. Proponowana zmiana przewiduje	Uwaga przyjęta	

		<p>dochody, o których mowa w ust. 3, na rachunek bankowy Narodowego Funduszu, (tj. przyjęcie rozwiązania analogicznego jak przy opłacie produktowej w ustawie o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi).</p> <p>W związku z tym proponuje się, żeby wpływy z ww. tytułu przekazywane były w terminie 30 dni po upływie każdego kwartału.</p> <p>Propozycja nowego brzmienia art. 3f ustawy o odpadach:</p> <p>Wpływy z tytułu opłaty oraz dodatkowej opłaty, powiększone o przychody z oprocentowania rachunku bankowego i pomniejszone o dochody, o których mowa w ust. 3, marszałek województwa przekazuje na rachunek bankowy Narodowego Funduszu w terminie 30 dni po upływie każdego kwartału.</p>	<p>redystrybucję w terminie 30 dni po upływie każdego kwartału, co czyni bardziej realną ich faktyczną weryfikację, a zarazem zmiana ta jest bardziej dostosowana do zmiany zaproponowanej powyżej w pkt. 1, tj. polegającej na wskazaniu jednego terminu wnoszenia opłat (15 marca)</p>		
95.	<p>Art. 1 pkt. 11 (dot. dodawanego do ustawy o odpadach art. 11b ust. 4)</p>	<p>Proponuje się zmianę w metodzie określania wysokości środków, które przedsiębiorca powinien przeznaczyć na publiczne kampanie edukacyjne (PKE).</p> <p>Proponuje się przyjęcie rozwiązań wzorowanych na opłacie na PKE z ustawy o bateriach i akumulatorach</p>	<p>Projektowana ustawa przewiduje sposób określania wysokości środków, które przedsiębiorca powinien przeznaczyć na publiczne kampanie edukacyjne, jako łącznie co najmniej 0,1% przychodu netto z tytułu wprowadzania do obrotu produktów jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego wymienionych w załączniku nr 11 do ustawy lub zawierających tworzywa sztuczne narzędzi połowowych.</p> <p>Przykład ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi pokazuje, że takie rozwiązanie jest bardzo problemowe zarówno dla urzędów</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta – w ustawie o gospodarce opakowaniami jest przyjęta wartość netto wprowadzonych opakowań, natomiast zaproponowane w niniejszej ustawie jest wzorowane na przepisach ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, które nie jest dla przedsiębiorców problematyczne</p>	

			<p>marszałkowskich, jak i (a może przede wszystkim) dla przedsiębiorców – problem dotyczy prawidłowego określenia przychodu. Dlatego proponuje się, aby w tym zakresie zostało zastosowane rozwiązanie analogiczne do tego, jakie występuje w ustawie o bateriach i akumulatorach, gdzie kwotę na PKE oblicza się mnożąc masę wprowadzonych baterii i akumulatorów w roku kalendarzowym, którego dotyczy opłata, przez określoną stawkę. W odniesieniu do opłaty na PKE przewidzianej w projektowanym art. 11b ustawy o odpadach można byłoby wskazać, że kwota na PKE stanowiłaby iloczyn masy wprowadzonych produktów (ustalanej na podstawie danych wynikających z ewidencji, do prowadzenia której zobowiązany jest przedsiębiorca) oraz stawki (choćby takiej jak przy bateriach 0,03 zł/kg). Proponowane rozwiązanie jest znacznie prostsze i łatwiejsze do zastosowania zarówno przez przedsiębiorców jak i do zweryfikowania przez urzędy marszałkowskie.</p>		
--	--	--	---	--	--

Urząd Marszałkowski Województwa Świętokrzyskiego

Lp.	Część dokumentu, do którego odnosi się uwaga (np. art., nr str.,	Treść uwagi (propozycja zmian)	Uzasadnienie uwagi	Stanowisko MKiŚ	
-----	--	--------------------------------	--------------------	-----------------	--

	rozdział)				
96.	art. 1 pkt 2 lit. f projektu	Proponuje się w definicji producenta użyte sformułowanie „państwa członkowskiego” zastąpić „państwa członkowskiego Unii Europejskiej” .	Uwaga porządkowa.	Uwaga przyjęta	
97.	Art. 4 pkt 2 lit. a	Sformułowanie „objęte opłatą recyklingową” zastąpić „objęte opłatą”.	Sprostowanie oczywistej pomyłki. Opłata recyklingowa zdefiniowana jest w ustawie o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi i dotyczy toreb na zakupy z tworzywa sztucznego nie zaś w ustawie o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej.	Uwaga przyjęta	
98.	Art. 4 pkt 5 lit a	Proponuje się dodać zapis : w art. 57 ust 1 pkt 6 otrzymuje brzmienie „6) wprowadzających do obrotu opony”	Uwaga porządkowa. Wprowadzanie na terytorium kraju/do obrotu produktów jak oleje smarowe oraz opony regulowane są tą samą ustawą o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej. Skoro więc zmienia się definicję z „wprowadzających na terytorium kraju oleje smarowe” na „wprowadzających do obrotu oleje smarowe” konsekwentnie należy dokonać podobnej zmiany w przypadku opon.	Uwaga przyjęta	
99.	Art. 1 pkt 5	Proponuje się zdefiniować nazwy opłat, które zostaną wprowadzone, opłatę o której mowa w art.3b nazwać np.:„opłata plastikowa”, a opłatę, o której mowa w art. 3k np. „opłata ROP”	W sytuacji związanej z wielością rodzaju opłat, jakie podmioty wnoszą na rachunki bankowe urzędu marszałkowskiego na dzień dzisiejszy, zdefiniowanie kolejnych wprowadzanych opłat ułatwi przedsiębiorcom ich rozróżnienie,	Uwaga nieprzyjęta - aby nie mnożyć nazw opłat proponuje się pozostawienie odniesienia do art. 3b lub art. 3k	

			a także ich weryfikowanie przez pracowników UM.		
100.	Art. 1 pkt 5	Proponuje się objąć obowiązkiem pobierania opłaty od nabywającego opakowania przedsiębiorcę prowadzącego jednostkę handlu detalicznego, hurtowego lub jednostkę gastronomiczną, który wydaje przedmiotowe opakowanie jako pierwszy.	Obowiązek pobierania opłaty od nabywającego przedmiotowe opakowania przy obecnych założeniach projektu powoduje obowiązek pobierania tej opłaty wielokrotnie, np. w sytuacji wydania kubka z tworzywa sztucznego w hurtowni i po raz drugi raz w jednostce detalicznej lub gastronomicznej. Zobowiązanie do pobierania przedmiotowej opłaty przez przedsiębiorcę, który wydaje opakowanie jako pierwszy jest rozwiązaniem przejrzystym. Wprowadzenie zobowiązania pobierania niniejszej opłaty od końcowego użytkownika jest problematyczne, gdyż np. przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu hurtowego w celu określenia czy winien pobrać opłatę od nabywającego będzie musiał posiadać wiedzę czy nabywca jest użytkownikiem końcowym czy też nie.	Uwaga przyjęta. Obowiązek będzie dotyczył jedynie sprzedawcy, który wydaje opakowania użytkownikowi końcowemu.	
101.	Art. 1 pkt 4 lit. f	Proponuje się ujednoczyć zapisy Art. 1 pkt 4 lit a) z art. 1 pkt 4 lit f) w kontekście zapewnienia odzysku, a w szczególności recyklingu oraz obliczania osiągniętych poziomów odzysku i recyklingu.	Istnieje niespójność w zapisach art. 1 pkt 4 lit a) z art. 1 pkt 4 lit f) Z jednej bowiem strony przedsiębiorca jest obowiązany zapewnić odzysk, a w szczególności recykling odpadów tego samego rodzaju jak odpady powstałe z produktów wymienionych tylko w załączniku nr 4a (oleje, opony), z drugiej zaś strony przy obliczaniu osiągniętych poziomów odzysku uwzględniono	Uwaga przyjęta	

			odpady powstałe z produktów wymienionych w załączniku nr 9.		
102.	Art. 1 pkt 4 lit. f	Proponuje się do procesów odzysku zaliczyć procesy R1-R9 (z wyłączeniem R13)	Magazynowanie odpadów w procesie R13, jakkolwiek zaliczane do procesów odzysku nie powinno być uwzględnione przy obliczaniu osiągniętych poziomów odzysku, gdyż jest to działanie poprzedzające właściwy odzysk. Skutkuje to np. zaliczaniem tej samej masy odpadów do poziomu odzysku dwukrotnie np. w jednym roku w procesie R13 a w kolejnym w R1.	Uwaga wykracza poza zakres zmian wprowadzonych do tego przepisu. Ewentualna zmiana tego przepisu zostanie rozważona przy kolejnej zmianie ustawy o obowiązkach przedsiębiorców, dostosowującej jej przepisy w zakresie produktów wymienionych w załączniku nr 4a do nowych wymagań w zakresie ROP.	
103.	Art. 4	Proponuje się zapewnić dostęp do BDO Inspekcji Handlowej przez odpowiedni zapis w art. 83 ustawy o odpadach	W art. 1 pkt 5 widnieje zapis, że nadzór nad przestrzeganiem przepisów (3b—3h) sprawuje Inspekcja Handlowa, która na dzień dzisiejszy nie ma dostępu do BDO. Skoro zakłada się, że w BDO będą gromadzone informacje dotyczące m.in. przedsiębiorców prowadzących jednostkę handlu detalicznego, hurtowego lub gastronomiczną zaś Inspekcja Handlowa sprawuje nadzór w zakresie pobierania stosownej opłaty to koniecznością jest zapewnienie przedmiotowego dostępu do BDO.	Uwaga nieprzyjęta. W analogicznej sytuacji dot. kontroli przez Inspekcję Handlową pobierania opłat recyklingowych od toreb na zakupy, Inspekcja także nie ma dostępu do BDO i dotychczas nie zgłaszała takiej potrzeby. W przypadku zgłoszenia przez Inspekcję w ramach obecnych konsultacji potrzeby dostępu do BDO zostanie rozważona taka możliwość.	
104.	-	W związku z wejściem w życie ustawy z dniem 3 lipca 2021 r. proponuje się dodać przepis przejściowy, w którym zostanie wyraźnie określone za który rok należy złożyć pierwsze sprawozdanie.	Istnieje wątpliwość czy zobowiązane podmioty winny złożyć pierwsze roczne sprawozdanie za rok 2021 czy 2022.	Uwaga przyjęta – zostanie wprowadzone doprecyzowanie, że pierwszym rokiem sprawozdawczym będzie rok 2022	
105.	-	Proponuje się dodanie przepisu przejściowego wskazującego, że	Na dzień dzisiejszy jednostki gastronomiczne, jako	Uwaga nieprzyjęta. Projektowana opłata dotyczy głównie	

		<p>jednostki gastronomiczne podlegające przepisom projektowanej ustawy, są wyłączone z obowiązków wynikających z ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi.</p>	<p>wprowadzający produkty w opakowaniach podlegają opłacie produktowej za wprowadzanie produktów w opakowaniach z tworzyw sztucznych. W momencie wejścia w życie projektowanej ustawy ten sam podmiot będzie podlegał opłacie z tytułu wprowadzania produktu (jakim jest opakowanie z tworzywa sztucznego). Tym samym przedsiębiorca będzie podlegał dwóm opłatom z tytułu wprowadzania tego samego produktu.</p>	<p>zagospodarowania odpadów w miejscach publicznych i jest to rozszerzenie, poprzez wprowadzenie takiej regulacji przez dyrektywę SUP, obowiązków nakładanych na wprowadzających określone opakowania. Należy przy tym zauważyć, że dotychczasowa opłata produktowa ma inny charakter, ponieważ jest sankcją za nieuzyskanie wymaganych poziomów odzysku i recyklingu.</p>	
--	--	--	---	--	--

ZESTAWIENIE UWAG ZGŁOSZONYCH W RAMACH OPINIOWANIA I KONSULTACJI PUBLICZNYCH

**do projektu ustawy o zmianie ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej oraz niektórych innych ustaw (UC 73)
(SUP)**

L.p.	Jednostka redakcyjna	Treść uwagi	Uzasadnienie	Stanowisko MKiŚ	Zgłaszający
UWAGI OGÓLNE					
1.		Nie zgadzam się z interpretacją „ustawy produktowej„ w taki sposób, że przedsiębiorca wprowadzający pojazd, w szczególności pojazd używany, jest jednocześnie wprowadzającym opony, oleje, smary, akumulatory czy też sprzęt elektryczny i elektroniczny. Uważam, że przepisy ustawowe wymagają doprecyzowania przez jednoznaczne wskazanie, że przedsiębiorca wprowadzający pojazdy czy też inne produkty, które zawierają produkty objęte ustawą produktową nie są wprowadzającymi tych produktów. Ponadto należy przypomnieć, że wprowadzający pojazdy objęte ustawą o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji już raz zapłacił za zagospodarowanie odpadów znajdujących się w pojazdach wycofanych z eksploatacji.		Uwaga nieprzyjęta – wykracza poza zakres projektowanych zmian	Krzysztof Rosiński
2.		Nie zgadzam się z interpretacją „ustawy produktowej„ w taki sposób, że przedsiębiorca wprowadzający pojazd, w szczególności pojazd używany, jest jednocześnie wprowadzającym opony, oleje, smary, akumulatory czy też sprzęt elektryczny i elektroniczny. Uważam, że przepisy ustawowe wymagają doprecyzowania przez jednoznaczne wskazanie, że przedsiębiorca wprowadzający pojazdy czy też inne produkty, które zawierają produkty objęte ustawą produktową nie są wprowadzającymi tych produktów. Ponadto należy przypomnieć, że wprowadzający pojazdy objęte ustawą o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji już raz zapłacił za zagospodarowanie odpadów znajdujących się w pojazdach wycofanych z eksploatacji.		Uwaga nieprzyjęta – wykracza poza zakres projektowanych zmian	Jacek Żądło
3.		Obecne przepisy dotyczące tzw "ustawy produktowej" są przepisami definitywnie ustalonymi w celu ograbienia uczciwie pracujących przedsiębiorców, prowadzących legalnie działające firmy. Z uwagi na niezaprzeczalny fakt, że wprowadzający pojazdy objęte ustawą o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji już raz zapłacił za zagospodarowanie odpadów znajdujących się w pojazdach wycofanych z eksploatacji, opłata produktowa jest jawnym pobieraniem drugi raz tej samej daniny od tego samego produktu tylko pod inną nazwą, co stanowi naruszenie przepisów prawa. Ponadto interpretacja „ustawy produktowej„ w taki sposób, że przedsiębiorca wprowadzający pojazd, w szczególności pojazd używany, jest jednocześnie wprowadzającym opony, oleje, smary, akumulatory czy też sprzęt elektryczny i elektroniczny, w porównaniu do podmiotów zajmujących się de facto i stricte wprowadzeniem i obrotem takich produktów, jest jawnym przejawem szukania na siłę możliwości obciążenia legalnie działających firm daniną, co stanowi nadużycie w postaci wtórnego opodatkowania tego samego produktu, jak również swoistą nadinterpretacją stanu faktycznego. Uważam, że przepisy ustawowe wymagają doprecyzowania przez jednoznaczne wskazanie, że przedsiębiorca wprowadzający pojazdy czy też inne produkty, które zawierają produkty objęte ustawą produktową nie są wprowadzającymi tych produktów. Nikt z Państwa mam nadzieję nie zaprzeczy, iż produkt taki jak samochód, bez opon, oleju silnikowego, czy innych		Uwaga nieprzyjęta – wykracza poza zakres projektowanych zmian	Rafał Pieniążek

		składowych wymienionych w tzw. "ustawie produktowej", nie może być traktowany jako pojazd, a wrak czy złom wprowadzany na terytorium kraju. Tylko produkt w formie nierozzerwalnej składowo możemy nazwać pojazdem spełniającym wymogi produktu bezpiecznego i sprawnego technicznie. Apeluję do Państwa rozsądku i logicznej interpretacji stanu faktycznego.		
4.		Jako przedsiębiorca wprowadzający pojazdy, w szczególności pojazdy używane, nie zgadzam się z podwójnym opodatkowaniem, tzn. że jestem jednocześnie wprowadzającym opony, oleje, smary, akumulatory czy też sprzęt elektryczny i elektroniczny. Uważam, że przepisy ustawowe wymagają doprecyzowania przez jednoznaczne wskazanie, że przedsiębiorca wprowadzający pojazdy czy też inne produkty, które zawierają produkty objęte ustawą produktową nie są wprowadzającymi tych produktów. Wprowadzając pojazdy objęte ustawą o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji już raz płacę za zagospodarowanie odpadów znajdujących się w pojazdach wycofanych z eksploatacji.	Uwaga nieprzyjęta – wykracza poza zakres projektowanych zmian	Kacper Kaszuwara
5.		Ustawa produktowa jest wielce niesprawiedliwa dla przedsiębiorców, którzy muszą płacić za coś co już raz zostało zapłacone. Reguluje to ustawa o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji a co za tym idzie już raz zapłacone zostało za zagospodarowanie odpadów znajdujących się w pojazdach wycofanych z eksploatacji. Płacenie do BDO od 2013 roku za w/w produkty jest w pełni niesprawiedliwe, tym bardziej, że przecież od każdego pojazdu opłacana była opłata recyklingowa / ok. 500 złotych/. Takie opłaty były wymagane do 2016 roku więc tu już jest bardzo widoczne, iż od 2013 roku ta opłata była zdublowana. Ustawa produktowa powinna być dobrze przemyślana i nie powinna krzywdzić przedsiębiorcy, który i tak ma cały czas pod górkę./rejestracja pojazdów, które nie nadają się jeszcze do eksploatacji i oczywiście OC tych pojazdów.	Uwaga nieprzyjęta – wykracza poza zakres projektowanych zmian	Zofia Winiarska
6.		Narzędzia, takie jak niniejszy projekt ustawy są jedynym właściwym kierunkiem do ograniczenia negatywnego wpływu na środowisko. Liczymy jednocześnie na to, że wieloletnie zaangażowanie, inwestycje zrealizowane i te które są w trakcie, a nastawione na wydajny recykling aluminiowej puszkii napojowej zostaną uwzględnione przy dalszych etapach przebudowy systemu Rozszerzonej Odpowiedzialności Producenta i istniejący system recyklingu puszkii zostanie włączony jako część przyszłego ROP w istniejącej, efektywnej postaci. Z pełnym poparciem dla niniejszego projektu ustawy.	Przyjęto do wiadomości – kwestie te są objęte przepisami w zakresie opakowań i odpadów opakowaniowych	CANPACK
7.		Ustawodawca powinien bardziej sprecyzować definicję Tworzywa sztucznego i biodegradowalnego. Czy Lyocell/ Tencell używany w chustkach nawilżanych należy do grupy tworzyw biodegradowalnych? i czy w takim przypadku na opakowaniu musi się znaleźć znak/listek biodegradowalności?	Uwaga nieprzyjęta – w świetle projektu Wytycznych KE do dyrektywy 2019/904 tworzywa biodegradowalne są uznane za tworzywo sztuczne. https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=OJ:C:2021:216:TOC	Izabela Mormul, Schumacher-online.com
8.		Produkty jednorazowego użytku wskazane w projekcie co do zasady nie są wykonywane z PCW, dlatego też nie przewiduje się wpływu na działalność biznesową Anwil S.A. PCW znajduje zastosowanie przede wszystkim w produkcji profili budowlanych, płyt, rur kanalizacyjnych, ciśnieniowych, drenarskich, złączy, syfonów, rynien, wykładzin, listew podłogowych, taśm uszczelniających, płytek, tapet, powłok kablowych, izolacji przewodów elektrycznych, różnego rodzaju folii, sztucznej skóry, elementów obuwia, opakowań.	Przyjęto do wiadomości	ANWIL

9.	Art. 1 pkt 5) str. 8, dodanie art. 3d	Przedsiębiorcy, o których mowa art. 3b ust. 1, wnoszą pobraną opłatę na odrębny rachunek bankowy prowadzony przez marszałka województwa właściwego ze względu na miejsce pobrania opłaty , w terminie do 15 dnia miesiąca następującego po kwartale, którego opłata dotyczy.	W projekcie ustawy brak jest doprecyzowania, który marszałek jest właściwy w zakresie przekazania opłaty. Opłatę należy przekazać zgodnie z siedzibą np. sieci lokali gastronomicznych czy lokalizacją poszczególnych lokali, w których zostaje pobrana opłata. Analogicznie do opłaty recyklingowej określonej w ustawie z dnia 13 czerwca 2013 r. należy, jako właściwość marszałka należy określać zgodnie z miejscem pobrania opłaty	Uwaga przyjęta	INTERSEROH
10.	Art. 1. pkt7	c) prowadzący jednostki handlu detalicznego, jednostki handlu hurtowego lub jednostki gastronomiczne, w których są oferowane opakowania jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego lub posiłki w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego,	Należy doprecyzować, że wpisowi do rejestru podlegają jednostki handlowe i gastronomiczne wyłącznie w przypadku oferowania nabywającym opakowań jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego lub posiłków w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego	Uwaga przyjęta	INTERSEROH
11.	art. 4 ust. 1)	1. Obowiązek, o którym mowa w art. 3 ust. 1 lub art. 4d ust. 1, może być realizowany przez przedsiębiorcę: 1) samodzielnie albo 2) za pośrednictwem organizacji odzysku, zwanej dalej „organizacją”	Analogicznie do uprawnienia określonego w art. 4a ust. 1 dla zagranicznych producentów narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne, również polski producent i wprowadzający do obrotu narzędzia połowowe powinien mieć możliwość scedowania swoich obowiązków na zewnętrzny podmiot. Dotychczasowe brzmienie proponowanego przepisu dyskryminowało polskich producentów, a zarazem sprzedawców narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne, którzy z powodu braku realnej możliwości samodzielnego spełnienia ustawowych obowiązków, byliby zobowiązani do ponoszenia kosztów wynikających z wnoszenia opłaty produktowej.	Kwestie związane z narzędziami połowowymi i włączeniem do polskiego prawodawstwa zostały zgłoszone w ramach uzgodnień międzyresortowych do projektu MI UC 75. W samym projekcie zostały zaproponowane rozwiązania, które polegają jedynie na finansowaniu zagospodarowania zbierania i zagospodarowania odpadów pochodzących z narzędzi, stąd nie jest uzasadnione powierzanie w tym zakresie obowiązków organizacji odzysku.	INTERSEROH
12.	Art. 7a	Produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego wymienione w załączniku nr 8 do ustawy zmienianej w art. 1, wyprodukowane przed dniem wejścia w życie ustawy, nieposiadające oznakowania, o którym mowa w art. 3j ustawy zmienianej w art. 1 mogą być sprzedawane nabywcom na terytorium kraju do czasu	Należy dodać przepis przejściowy, analogiczny do brzmienia art. 7, który umożliwi legalną sprzedaż produktów jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego objętych wymogiem dotyczącym oznakowania, wytworzonych przed dniem wejścia ustawy w życie, a zatem nieposiadających wymaganego oznakowania.	Uwaga przyjęta	INTERESOH

		wyczerpania zapasów tych produktów.			
13.	art. 8 ust. 1)	Usunięcie ust. 1)	Treść ustępu 1) odnosi się do art. 1 pkt 7 w zakresie art. 9 ust. 1 pkt 3. Ustawa nie posiada art. 9 ust. 1 pkt. 3. Skoro on nie istnieje to nie może wejść w życie. Być może Ustawodawcy chodzi o art. 9 ust. 1	Uwaga przyjęta	INTERSEROH
14.	Art. 1 pkt 2) – art. 2	Ustawa powinna jasno definiować pojęcia zawarte w ustawie wraz z przykładami	Obecny projekt ustawy nastęrcza wielu trudności interpretacyjnych co do zakresu produktów/opakowań objętych ustawą. Ponadto uważamy, że konieczne jest dokładne uwzględnienie w ustawodawstwie krajowym wdrażającym dyrektywę 2019/904 zasad i kryteriów tej dyrektywy, aby nie wypaczać jej ducha i zapewnić jej zharmonizowaną interpretację i wdrożenie we wszystkich państwach członkowskich UE. Przykładem takich zasad i kryteriów, które powinny zostać ujęte w projekcie ustawy, to zawarty w motywie 12 dyrektywy SUP zapis, że „nie należy uznawać za produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych pojemników zawierających więcej niż jedną porcję żywności lub pojemników zawierających jedną porcję żywności sprzedawanych w ilości większej niż jedna sztuka”.	Uwaga przyjęta Znaczenie pojęć zostało wyjaśnione w Wytocznych KE do dyrektywy SUP z dnia 31.05.2021 r.- https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=OJ:C:2021:216:TOC	Polska Federacja Producentów Żywności
15.	Art. 1 pkt 2 lit. f) zmiana 9e	Projekt wprowadza definicję produktu jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego stanowiąc, że jest to „produkt, w tym opakowanie, który jest w całości lub częściowo wykonany z tworzywa sztucznego i który nie został przeznaczony, zaprojektowany ani wprowadzony do obrotu tak, aby osiągnąć w ramach jego cyklu życia wielokrotne użycie przez zwrócenie go do producenta w celu powtórnego napełnienia lub ponownego użycia do tego samego celu, do którego był pierwotnie przeznaczony”.	Powstaje tu wątpliwość interpretacyjna w stosunku do niektórych produktów objętych zakresem projektu, np. chusteczek nawilżanych czy wyrobów tytoniowych. Czy projektodawca przez pojęcie produktu rozumie jedną chusteczkę i jeden papieros z filtrem, czy też jedną paczkę chusteczek i jedną paczkę papierosów? Naszym zdaniem odniesienia do chusteczek czy papierosów dotyczą opakowań tych wyrobów, a nie pojedynczych sztuk w opakowaniu.	Uwaga przyjęta	Polska Federacja Producentów Żywności
16.	Art. 1 pkt 3 - dodany Art. 2a ust. 1	Projekt przewiduje, że „wprowadzenie do obrotu następuje dniu wydania produktu z magazynu albo przekazania go osobie trzeciej – w przypadku produktu wytworzonego na terytorium kraju”.	Powstaje tu wątpliwość interpretacyjna dotycząca właściciela magazynu, z którego wydawany jest produkt. Czy projektodawca rozumie przez ten zapis magazyn przedsiębiorcy (wytwarzającego produkt),	Uwaga nieprzyjęta – takie same terminy „wprowadzenia do obrotu” przyjęto w innych ustawach „produktowych” stąd należy pozostawić proponowany przepis w	Polska Federacja Producentów Żywności

			<p>czy jakikolwiek magazyn z którego został wydany produkt i przekazany osobie trzeciej?</p> <p>Uważamy, że wymaga doprecyzowania także podpunkt 3) tak, aby było jasne, że <u>przez przywóz produktu na terytorium kraju (Polski)</u> w celu wprowadzenia go do obrotu <u>rozumiany jest fakt zmagazynowania produktu na terytorium kraju (Polski)</u> po jego wcześniejszej produkcji w innym kraju (UE), gdzie sprzedaż nastąpi w terminie późniejszym. Zmiana własności towaru następuje później niż fakt zmagazynowania produktu tj. dopiero przy opuszczeniu towaru z magazynu (czyli w magazynie towar jest jeszcze własnością przedsiębiorcy zarejestrowanego w innym niż Polska kraju UE). Ma to znaczenie dla zmagazynowanych w Polsce produktów przed 3 lipca, pozostających własnością przywożącej firmy (zarejestrowanej w UE) i sprzedającej towar w Polsce po 3 lipca.</p>	<p>celu utrzymania spójności pomiędzy tymi ustawami.</p>	
17.	Art. 1 pkt 5) – dodany art. 3b ust. 1 i ust. 2	<p>Powstają pytania:</p> <p>a) co w przypadku sprzedaży napojów w kubkach z maszyn vendingowych? Jeśli jeszcze można byłoby uznać, że maszyna jest taką jednostką handlu detalicznego, to naliczanie opłaty byłoby proste, ale wykonanie obowiązku w zakresie zapewnienia alternatywnego opakowania byłoby niemożliwe do zrealizowania;</p> <p>b) dłaczego obowiązkiem pobierania opłaty mają być obciążone jednostki handlu hurtowego, które co do zasady nie wydają opakowań jednorazowego użytku konsumentom (odbiorcom finalnym)? Wpisanie w zakresie podmiotów zobowiązanych jednostek handlu hurtowego rodzi ryzyko interpretacji, zgodnie z którą opłata za wprowadzenie do środowiska produktów jednorazowego użytku wskazanych w załączniku nr 6 do ustawy zmienianej, w wysokości do 1 zł, mogłaby być naliczana wielokrotnie, na każdym etapie handlu hurtowego. Tymczasem dyrektywa 2019/904 postuluje podjęcie środków celem <i>zmniejszenia</i> stosowania ww. produktów, a nie ich całkowitej eliminacji z rynku. Naszym zdaniem, obowiązek uiszczania opłaty powinien być jednoznacznie ograniczony do wydania tych produktów z tworzyw sztucznych finalnym użytkownikom, to jest konsumentom zakupującym wraz z tymi produktami posiłki lub napoje.</p> <p>c) czy opłaty mają być pobierane tylko przy nabyciach odpłatnych, czy również nieodpłatnych?</p>	<p>a) Uwaga przyjęta</p> <p>b) Uwaga przyjęta</p> <p>c) Wyjaśnienie - opłata dotyczy produktów oferowanych zarówno odpłatnie, jak i nie odpłatnie</p>	<p>Polska Federacja Producentów Żywności</p>	
18.	Art. 1 pkt 5) – dodany	<p>Obowiązek pobierania opłaty dotyczy przypadków nabywania produktów jednorazowych z tworzyw</p>	<p>Pojawiają się następujące pytania:</p> <p>a) jak rozumieć obowiązki jednostek</p>	<p>a) Sprawozdawczość i opłata od każdego produktu wydanego</p>	<p>Polska Federacja Producentów</p>

	<p>art. 3f ust.4 i art. 3h</p>	<p>sztucznych (SUP).</p>	<p>detalicznych/hurtowych/gastronomicznych w zakresie obowiązków sprawozdawczych i ewidencyjnych – czy sprawozdawczością powinny być objęte wszystkie kubki nabyte i wydane, czy tylko nabyte i odsprzedane (w art. 3f ust. 4 i art. 3h – w art. 3h zostało wprowadzone doprecyzowanie „wydane nabywcom”, ale też nie jest jasne, czy rozumiemy tu tylko nabycie odpłatne? To samo w kontekście naliczania opłaty przy nabywaniu – czy trzeba będzie ją pobierać w sytuacji, gdy napój jest wydawany gratis w ramach testów konsumenckich lub promocji w punkcie gastronomicznym np. „kawa do zestawu lunchowego gratis”?);</p> <p>b) dlaczego ww. obowiązki mają być wypełniane w odniesieniu do poszczególnych jednostek niezależnie od ich liczby, a nie w odniesieniu do przedsiębiorcy całościowo, gdy przedsiębiorca posiada kilka jednostek handlowych?</p> <p>c) prowadzone oddzielnie dla poszczególnych jednostek ewidencji, które powinny być przechowywane przez okres 5 lat, stanowią kolejne duże obciążenie dla przedsiębiorców zwiększając koszty prowadzenia działalności; w praktyce może to oznaczać konieczność zatrudniania osób prowadzących taką ewidencję, np.: w branży vendingowej.</p>	<p>nabywcy końcowemu. Odpowiednie wyjaśnienie zostanie dodane do uzasadnienia (zarówno odpłatne, jak i nieodpłatne)</p> <p>b) Z uwagi na fakt, że jeden przedsiębiorca posiadać może jednostki handlowe na terenie różnych urzędów marszałkowskich. Przyjęto rozwiązanie analogiczne jak w przypadku opłat recyklingowych, którymi objęte są torby na zakupy z tworzywa sztucznego, przekazywanie środków do marszałka właściwego na miejsce pobrania opłaty</p> <p>c) Przyjęto do wiadomości - we wszystkich przepisach z zakresu odpadów przyjmuje się okres 5-letni na przechowywanie wymaganych informacji</p>	<p>Żywności</p>
<p>19.</p>	<p>Art. 1 pkt 5) – dodany art. 3k – 3o.</p>	<p>Projekt przewiduje, że przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego wymienione w załączniku nr 9 do ustawy ponosi coroczną opłatę na pokrycie kosztów: zbierania odpadów powstałych z produktów tego samego rodzaju, które wprowadził do obrotu, pozostawionych w publicznych systemach zbierania odpadów, w tym kosztów utworzenia i utrzymania tych systemów, transportu tych odpadów i ich przetwarzania, oraz uprzątnięcia, transportu i przetwarzania odpadów powstałych z produktów takiego samego rodzaju jak odpady powstałe z produktów, które</p>	<p>Wyjaśnienie – obowiązująca stawka opłaty zostanie określona w drodze rozporządzenia. Obecnie prowadzone są analizy tych kosztów, co pozwoli na ustalenie stawki opłaty zgodnie z art. 8 ust. 3 i 4 dyrektywy SUP.</p>	<p>Polska Federacja Producentów Żywności</p>	

wprowadził do obrotu. **Opłata ma wynosić maksymalnie 5 groszy** od każdego wprowadzonego produktu, a ostateczna jej wysokość dotycząca poszczególnych rodzajów produktów zostanie określona w drodze rozporządzenia przez ministra właściwego do spraw klimatu w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych oraz ministrem właściwym do spraw gospodarki, zaś podstawą do określenia tych stawek będzie konieczność pokrycia kosztów zagospodarowania tych odpadów oraz utworzenia i utrzymania publicznych systemów zbierania. Środki z tej opłaty mają być pobierane przez urzędy marszałkowskie, a następnie przekazywane do Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej.

Powstaje tu zasadnicza wątpliwość dotycząca zgodności zaprojektowanego rozwiązania z zapisami art. 8 ust. 3 i 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 z dnia 5 czerwca 2019 r. w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko.

Dyrektywa stanowi, że „koszty, które należy pokryć, nie przekraczają kosztów niezbędnych do gospodarnego świadczenia wskazanych w tych przepisach usług i są one ustalane z zachowaniem przejrzystości między zainteresowanymi podmiotami. Koszty sprzątnięcia odpadów są ograniczone do czynności podejmowanych przez organy publiczne lub w ich imieniu. Metoda ich obliczania musi być ustalona w taki sposób, aby koszty sprzątnięcia odpadów mogły być ustalane w proporcjonalny sposób.”

Tymczasem projektodawca **nie wykazał** ani w uzasadnieniu do projektu ustawy, ani w Ocenie Skutków Regulacji:

- a) jakie są faktyczne koszty związane ze zbieraniem z miejsc publicznie dostępnych i uprzątnięciem z terenów publicznych danych rodzajów odpadów objętych opłatą, a następnie przekazania tych odpadów do recyklingu,
- b) jaki jest związek maksymalnej stawki opłaty z niezbędnymi kosztami, które należy pokryć, oraz czy ta stawka jest proporcjonalna do tych niezbędnych kosztów,
- c) w jaki sposób środki gromadzone przez Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej będą wykorzystywane na pokrycie kosztów związanych ze zbieraniem z miejsc publicznie dostępnych i uprzątnięciem z terenów publicznych danych rodzajów odpadów, a następnie przekazaniem tych odpadów do recyklingu.

Brak w/w informacji rodzi obawę, że opłata wnoszona przez producentów będzie mieć charakter **stricte para-podatkowy**, zasilający budżet państwa bez związku z obowiązkami zapisanymi w dyrektywie. Tym bardziej, że opłata ma zostać naliczona **od każdego produktu wprowadzonego do obrotu, niezależnie od tego, czy odpad powstał z tego produktu jest następnie zbierany selektywnie** w systemie komunalnym, zgodnie z ustawą o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, lub poza systemem komunalnym, i czy trafia w ramach tego strumienia do recyklingu.

Zaproponowany przez projektodawcę mechanizm może też **kolidować z zapisem dyrektywy**, że „koszty są

ustalane z zachowaniem przejrzystości między zainteresowanymi podmiotami". **Przedsiębiorcy obciążeni taką opłatą nie będą mieli bowiem żadnego udziału w procesie ustalania tych kosztów ani nawet wiedzy, jakie to są koszty i czy pobierane od nich środki są do tych kosztów adekwatne.** Projektodawca nie zobowiązał bowiem gmin do publikowania informacji o kosztach, które mają być pokrywane z opłaty, co może naruszać istotę zasady przejrzystości wskazanej w dyrektywie.

Dyrektywa pozwala, aby „z myślą o minimalizacji kosztów administracyjnych państwa członkowskie mogą ustalić wkłady finansowe na rzecz kosztów sprzątnięcia odpadów poprzez ustanowienie odpowiednich, wieloletnich kwot zryczałtowanych”. Jednak kwoty te powinny być przeznaczone na finansowanie kosztów działań zapisanych w dyrektywie, czyli dotyczyć tych odpadów które nie są zbierane selektywnie w systemie komunalnym lub w jakikolwiek inny sposób poza tym systemem i następnie przekazywane do recyklingu czy odzysku, a gromadzone są w pojemnikach znajdujących się na terenach publicznych lub zanieczyszczają te tereny. Dlatego też, zgodnym z zapisami dyrektywy rozwiązaniem może być **wprowadzenie zryczałtowanej opłaty, ale wyłącznie na odpady po produktach, które nie podlegają zbiórce selektywnej w systemie komunalnym bądź poza tym systemem i nie trafiają dzięki takiej zbiórce do recyklingu lub odzysku.** Powinna być to przy tym opłata pobierana ex post **po publikacji stosownych, rzeczywistych kosztów realizacji danych działań przez gminy,** a nie pobierana z góry z założeniem, że każdy produkt wprowadzony do obrotu staje się potencjalnie zanieczyszczeniem, czyli odpadem gromadzonym na terenach publicznych lub te tereny zanieczyszczającym. W takim bowiem przypadku ustanowione przez projektodawcę rozwiązanie **podważa ideę selektywnej zbiórki odpadów po produktach,** które mają zostać obciążone opłatą, gdyż wszelkie działania i rezultaty związane z prowadzeniem tej selektywnej zbiórki nie będą miały żadnego wpływu na zmniejszenie obciążenia projektowaną opłatą. Konieczne jest też, aby opłata dotyczyła **masy odpadów,** pozostawionych poza zbiórką selektywną w systemie komunalnym lub innym sposobem zbiórki i nie przekazanych następnie do recyklingu lub odzysku, co będzie zgodne z projektowanymi nowymi obowiązkami sprawozdawczymi przewidzianymi w nowelizowanym jednocześnie art. 73 ustawy o odpadach.

Uważamy zatem, że:

- Opłata powinna **przyczynić się do realizacji celów zawartych w pakiecie dyrektyw dotyczących gospodarki obiegu zamkniętego (Circular Economy Package), wspierać postępowanie zgodnie z hierarchią postępowania z odpadami**

Mając na uwadze cele związane z zamykaniem obiegu materiałów opakowaniowych oraz zasady hierarchii postępowania z odpadami (1. Zapobieganie powstawaniu odpadów; 2) przygotowywanie do ponownego użycia; 3) recykling; 4) inne procesy odzysku; 5) unieszkodliwianie), rekomendujemy, by pojemniki na napoje o pojemności do trzech litrów dla których planowane jest wprowadzenie systemu depozytowego (kaucyjnego) wyłączyć z zakresu ww. opłaty.

Z opłaty ROP powinny zostać na mocy ustawy wyłączone te opakowania, które zostaną włączone do niezbędnego w Polsce systemu depozytowego. Przede wszystkim, wprowadzenie depozytu

Uwaga dotyczy obszaru nieregulowanego projektowaną ustawą (trwają równoległe prace nad projektem UC81)

spowoduje, że objęte nim opakowania w olbrzymiej większości zostaną z rynku zebrane i przekazane do recyklingu, nie będą więc pozostawiane jako odpady na terenach publicznych czy w publicznych systemach zbierania odpadów. Dzięki wprowadzeniu systemu możliwe będzie także ograniczenie wykorzystania do ich produkcji surowców pierwotnych. W interesie Polski leży zatem, aby spośród różnych rodzajów opakowań, promować te o najwyższym poziomie odzysku, osiągającym przy funkcjonowaniu depozytu nawet – jak wskazują doświadczenia innych krajów europejskich – ponad 90 proc. ogółu wprowadzonych na rynek.

Istotnym argumentem przemawiającym za takim rozwiązaniem jest również to, że budowa i wdrożenie systemu depozytowego wygeneruje określone koszty po stronie producentów korzystających z tych opakowań. Należy jednak pamiętać, że w Polsce on obecnie nie funkcjonuje, a zatem konieczne jest jego zbudowanie praktycznie od „zera”. Producenci tych produktów będą ponosić koszt budowy i funkcjonowania systemu depozytowego.

W naszym przekonaniu nałożenie na producentów opakowań objętych systemem depozytowymi opłaty ROP (zawartej w omawianym projekcie ustawy) oraz kosztów/opłat systemu depozytowego podważa standardy zawarte w Dyrektywie w sprawie odpadów. System depozytowy jest specyficzną formą ROP, wdrożenie ww. opłaty spowodowałoby de facto, że producenci opakowań objętych systemem depozytowym płaciliby podwójnie opłaty ROP. Ponadto, brak wykluczenia z ww. opłaty, może zniechęcić przedsiębiorców do wysiłku na rzecz wdrożenia systemu depozytowego w Polsce, który jest niezbędny do realizacji Dyrektywy SUP (77% zbiórki opakowań PET w 2025 r., 90% zbiórki w 2029 r.).

Rekomendujemy zatem, by pojemniki na napoje o pojemności do trzech litrów objęte systemem depozytowym lub systemem depozytowym w budowie do 2023 r. (czas niezbędny do zbudowania systemu) – wykluczyć z opłaty ROP zawartej w projekcie ustawy. Zwolnienie z opłaty ROP umożliwi przedsiębiorcom podjęcie takiego wyzwania inwestycyjnego.

Ponadto, mając na uwadze cele gospodarki o obiegu zamkniętym, w treści ustawy powinny znaleźć się zapisy decydujące o:

- o znaczącej różnicy opłat uiszczanych za opakowania podatne do recyklingu w stosunku do opakowań, których recykling nie jest możliwy – oczywiście na korzyść tych pierwszych;
- o wyłączeniu z obowiązku pobierania opłaty opakowań, do których wyprodukowania wykorzystano 100% surowców z recyklingu lub proporcjonalnego zmniejszenia opłaty począwszy od 25 % dla opakowań zawierających 25 % surowców pochodzących z recyklingu (próg zawarty w dyrektywie) aż do 100 %

Jak wskazuje już sam nieoficjalny tytuł Dyrektywy (EU) 2019/904 (*Single Use Plastic*), jej głównym celem jest ograniczenie stosowania wyrobów z plastiku, w tym opakowań, które mogą być wykorzystane tylko raz. Dlatego stawki opłat powinny być odzwierciedleniem tego podejścia i zdecydowanie premiować te opakowania, których recykling jest możliwy i realizowany.

		<p>Należy też uwzględnić fakt, że ww. opłaty będą mogły przyczynić się do rozwoju rozwiązań mających na celu ponowne wykorzystanie (jak np. wielorazowe torby na zakupy), jak i recykling opakowań (np. butelka wykonana z rPET). Zatem opakowania, które powstały z wykorzystaniem 100% proc. surowca pochodzącego z recyklingu, powinny zostać wyłączone z obowiązkowej opłaty. Dzięki nim możliwe jest bowiem jednoczesne osiągnięcie kilku istotnych z perspektywy ochrony środowiska i klimatu celów:</p> <ul style="list-style-type: none"> ○ ograniczenie ilości wykorzystywanych surowców wtórnych; ○ zwiększenie popytu na odpady opakowaniowe, które w ten sposób z odpadów stają się ponownie surowcem; ○ zmniejszenie zaśmiecenia w przestrzeni publicznej; ○ wzrost znaczenia i efektywności selektywnej zbiórki odpadów; ○ rozwój branży recyklingowej. <ul style="list-style-type: none"> • Opłata powinna dotyczyć tych produktów/opakowań co do których istnieje „tendencja do zaśmiecania” Przedstawiony projekt ustawy wprowadza zasadę rozszerzonej odpowiedzialności producenta za opakowania, co do których istnieje „tendencja do zaśmiecania”. Oznacza to, że opłata ROP <u>nie dotyczy zbiórki odpadów z gospodarstw domowych</u>. W tej sytuacji z tej opłaty powinny zostać zwolnione produkty, które są sprzedawane w opakowaniach zbiorczych. • W związku z pandemią COVID-19 oraz spowolnieniem gospodarczym, wielu przedsiębiorców mierzy się z poważnymi wyzwaniami ekonomicznymi. Dlatego rekomendujemy, aby wdrożenie ww. opłaty nastąpiło nie wcześniej niż od 3 lipca 2022 r. Argumenty społeczno-gospodarcze przemawiają dodatkowo, oprócz wskazanych powyżej argumentów systemowych, za wyłączeniem z obowiązku odprowadzania opłaty przedsiębiorców wprowadzających do obrotu napoje w opakowaniach o pojemności do 3 litrów. Branża napojowa została dotknięta w sposób szczególny kryzysem spowodowanym pandemią, doszło do spadków sprzedaży rzędu 20-30%. W tym samym czasie wprowadzony został stanowiący znaczne obciążenie podatek cukrowy. Dodatkowo, nieuzasadnione celami dyrektywy SUP, obciążenie całej produkcji napojów w opakowaniach z tworzyw sztucznych opłatą, może pogłębić ten kryzys i odbić się negatywnie zarówno na samej branży przetwórczej, jak i na stanowiącym jej bazę zapleczu rolniczym i sadowniczym. 	<p>Uwaga nieprzyjęta – zakres produktów objętych ROP będą określać szczegółowo przepisy projektu UC81</p>	
20.	<p>Art. 1 pkt 11) – dodany art. 11b</p>	<p>Obowiązek prowadzenia kampanii edukacyjnych Powstaje pytanie, czy nie jest możliwe wykonanie tych działań za pośrednictwem Organizacji Odzysku Opakowań (można byłoby również zastosować to samo rozwiązanie, jak obecnie w przypadku opakowań wielomateriałowych), zwłaszcza, że w odniesieniu do tych kategorii odpadów działania te są już prowadzone przez przemysł.</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta. Nie przewiduje się możliwości przekazania tego obowiązku organizacjom odzysku na wzór tego jak ma to miejsce w innych ustawach. Natomiast można będzie współpracować z innymi podmiotami, w tym i organizacjami, w ramach przeznaczania określonych środków</p>	<p>Polska Federacja Producentów Żywności</p>

21.	<u>1.Str. 26 projektu Art.8</u>	<p>(zmieniony wg niżej podanych propozycji oraz propozycji koniecznych i wymaganych zmian - na art.9 - inaczej ustawa zmieniana pozostanie sprzeczna z innymi powiązаныmi ustawami a także wywoła konieczność zmiany nie tylko przepisów obowiązujących ,ale także przepisów które mają wejść w życie z dniem 1 stycznia 2022r. i ogromne problemy przedsiębiorstw, jednostek handlu detalicznego, hurtowni , restauracji itd. w szczególności, że niektóre z tych podmiotów muszą mieć czas na złożenie wniosku o rejestrację w BDO, a Urzędy Marszałkowskie muszą mieć czas na załatwienie tych wniosków i rejestrację w BDO.</p> <p>Proponuje się zmianę :</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. „Art.9 .Ustawa wchodzi w życie z dniem 2 stycznia 2022r. z wyjątkiem: <ol style="list-style-type: none"> 1) Art. 4 pkt 20, pkt 3) i pkt 4) który wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2021r. 2) Załącznik nr 4 w zakresie sekcji II załącznika nr 9 , która wchodzi w życie z dniem 5 stycznia 2023r.” <p>Dodatkowy cel zmiany terminu wejścia w życie na 2.01.2022r., dla wprowadzenia koniecznych zmian, przepisów pozostających we wzajemnej sprzeczności, a które wejdą w życie 1.01.22r. na podstawie : ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy o odpadach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2019 r. poz. 1403) oraz ustawy z dnia 17 grudnia 2020 r. o zmianie ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2020 r. poz. 2361), które można zgodnie z procedurą legislacyjną zmienić niniejszą zamianą ustawy i dokonać wymaganych i koniecznych zmian.</p>	na kampanie edukacyjne. Uwaga przyjęta – terminy zostaną dopasowane do wymagań dyrektywy.	TEGEA Technika i Ekologia, Wrocław
22.	<u>2. strona 6 projektu</u>	<p>Art.1 pkt.4) lit.f) ust.9a-10 otrzymują brzmienie :</p> <p>„9a. Przy obliczaniu osiągniętych poziomów odzysku odpadów powstałych z produktów wymienionych w załączniku nr 9 do ustawy do odzysku zalicza się procesy R1-R9 i R13 wymienione w załączniku nr 1 do ustawy z dnia 14 grudnia 2012r. o odpadach.</p> <p>9b. Przy obliczaniu osiągniętych poziomów recyklingu odpadów powstałych z produktów wymienionych w załączniku nr 9 do ustawy do recyklingu zalicza się procesy R2–R9 wymienione w załączniku nr 1 do ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach. (...)”</p> <p>W związku z wprowadzeniem w art. 2 pkt 7) definicji odzysku jako procesu innego niż recykling, która wejdzie w życie 1.01.22r. , wymagane jest dostosowanie wprowadzonego wyliczenia w ust.9a procesów odzysku, które obowiązywały od roku 2005 (zmiana wprowadzona 2005r. Dz.U. nr 175 poz. 1458) do obecnie obowiązującej definicji odzysku. należy zmienić brzmienie w sposób następujący :</p> <p>„9a. Przy obliczaniu osiągniętych poziomów odzysku odpadów powstałych z produktów wymienionych w załączniku nr 9 do ustawy do odzysku zalicza się procesy odzysku inne niż recykling.</p> <p>9b. Przy obliczaniu osiągniętych poziomów recyklingu odpadów powstałych z produktów wymienionych w załączniku nr 9 do ustawy do recyklingu zalicza się procesy R1–R9 wymienione w załączniku nr 1 do ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach. <i>Dalej bez zmian (...)</i> „</p> <p>Należy równocześnie zmienić treść załącznika nr 4a do ustawy i nadając kolumnie 4 jej prawidłowe brzmienie : po słowie odzysk należy dopisać „ inny niż recykling”. Nadto należy zaktualizować ten opis :</p>	Przyjęto do wiadomości – poprawione zostało odniesienie do załącznika – nr 4a a nie nr 9. Dalsze propozycje wykraczają poza projektowane zmiany. Tutaj chodzi o ujednoczenie terminologii „wprowadzenie do obrotu” a nie zmianę przepisów w zakresie olejów i opon.	TEGEA Technika i Ekologia, Wrocław

odzysk inny niż recykling oraz recykling – celem dostosowania do definicji oraz dostosowania dla jednoznacznego określenia i rozumienia przez przedsiębiorców dla rozliczeń poziomów recyklingu i łącznego recyklingu z innym niż recykling odzyskiem. W opisie w tabeli kolumna 4 należy zmienić brzmienie słowo : „ odzysk” należy zamienić na „odzysk inny niż recykling oraz recykling.”

Załącznik nr 4a

POZIOM ODZYSKU I RECYKLINGU ODPADÓW POWSTAŁYCH Z PRODUKTÓW

Poz.	Odpady powstałe z		Poziom w %	
	rodzaj produktów	symbol PKWiU	odzysk	recykling
1	2	3	4	5
1	Oleje smarowe otrzymane z ropy naftowej, preparaty z ciężkich frakcji, gdzie indziej niesklasyfikowane, z wyłączeniem: Oleje smarowe do przeprowadzania przemian chemicznych innych niż proces specyficzny Parafina ciekła Mieszanki olejowe do obróbki metali, oleje zapobiegające przyleganiu do form, oleje antykorozyjne Oleje smarowe pozostałe oraz pozostałe oleje, jeżeli są przeznaczone do produkcji olejów smarowych lub preparatów smarowych	19.20.29.0 z wyłączeniem: 19.20.29.0 19.20.29.0 19.20.29.0 19.20.29.0	50	35

Wprowadzone zmiany pozostaną w zgodności z brzmieniem art.11 ust. 2 , które będzie obowiązywać od 1.01.2022r. : „Informacje o masie poddanych odzyskowi i recyklingowi odpadów powstałych z produktów (...) są ustalane na podstawie odpowiedniego dokumentu potwierdzającego recykling albo dokumentu potwierdzającego o inne niż recykling procesy odzysku.”

23. 3.Str. 11

Art.1 pkt.6) po art. 4 dodaje się art.4a-4c w brzmieniu

Uwaga przyjęta

TEGEA Technika i

	<u>projektu</u>	Należy zmienić na faktyczne w projekcie Art.1 pkt.6) po art. 4 dodaje się art.4a-4d w brzmieniu		Ekologia, Wrocław
24.	<u>4.Proponuje się</u> rozszerzenie treści art. 4d. ust.1 str. 13	Obecne brzmienie : „1.Przedsiębiorca wprowadzający do obrotu narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne jest obowiązany do zorganizowania i sfinansowania zbierania, transportu i przetwarzania zawierających tworzywa sztuczne narzędzi połowowych stanowiących odpady. Proponowane brzmienie: „1.Przedsiębiorca wprowadzający do obrotu narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne jest obowiązany do zorganizowania i sfinansowania zbierania, transportu i przetwarzania zawierających tworzywa sztuczne narzędzi połowowych stanowiących odpady poprzez zlecenie innym podmiotom wykonania zbierania, transportu i przetwarzania zawierających tworzywa sztuczne narzędzi połowowych stanowiących odpady lub poprzez samodzielne wykonanie tych obowiązków po uzyskaniu zezwoleń na zbieranie lub przetwarzanie zawierających tworzywa sztuczne narzędzi połowowych stanowiących odpady. ” Dla spójności z art. 11 ust.9	Kwestie związane z narzędziami połowowymi i włączeniem do polskiego prawodawstwa zostały zgłoszone w ramach uzgodnień międzyresortowych do projektu MI UC 75. W samym projekcie zostały zaproponowane rozwiązania, które polegają jedynie na finansowaniu zagospodarowania zbierania i zagospodarowania odpadów pochodzących z narzędzi, stąd nie jest uzasadnione powierzanie w tym zakresie obowiązków organizacji odzysku.	TEGEA Technika i Ekologia, Wrocław
25.	<u>5.Str. 15</u> <u>projektu</u>	W Art.1 pkt.10) proponuje się dodać następujące zmiany w art.11 ust.3, ust.4, ust.5, ust.6 . ust.8, ust.8a oraz ust.9, Proponowana zmiana Art.11.ust.3 obecne brzmienie oraz brzmienie mające wejść w życie od 1.01.2022r. : „3.Masę odpadów poddanych odzyskowi i recyklingowi ustala się na podstawie dokumentów potwierdzających odrębnie odzysk i odrębnie recykling , które prowadzący odzysk lub recykling jest obowiązany wydać na wniosek przedsiębiorcy lub organizacji, przekazujących odpady do odzysku lub recyklingu, w terminie 7 dni od dnia wpływu wniosku.” „<3.Dokumenty , o których mowa w ust.2 sporządza się za pośrednictwem indywidualnego konta w BDO.>” Z uwagi na powiązanie m.in. z art.11 ust. 8 w zakresie przekazania odpadów do recyklingu w ramach wewnątrzwspólnotowej dostawy lub eksportu (czyli wydania EDPR lub EDPO) <u>dokonywanej najczęściej po przyjęciu odpadów i zgromadzeniu odpowiedniej partii odpadów do transportu drogą morską lub lądową do recyklingu, potrzebny jest czas na przygotowanie i przeprowadzenie procedur transgranicznego przemieszczania odpadów</u> zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie przemieszczania odpadów (Dz. U. L 190 z 12.7.2006). na organizację transportu, przeprowadzenie recyklingu i potwierdzenie dokumentów Załącznika VII z wykonania recyklingu. Należy dostosować termin wydawania EDPR, EDPO , DPO i DPR do terminu określonego w obowiązującym art. 23 ust. 6a oraz 24 ust. 4a ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowym (Dz.U. z 2020 poz. 1114 i 2361) dotyczący składania wniosków o DPO lub DPR „ nie później jednak niż 2 miesiące po upływie kwartału ” i zastosować go do także innych obowiązków związanych ze składaniem wniosków oraz wydawaniem EDPR , DPR EDPO i DPO. Należy tu także wskazać pandemię jako dodatkowy czynnik niezależny od przedsiębiorcy w organizacji transportu i procedurach. Istnieje także konieczność uzyskania spójności przepisów z wystawianymi dokumentami EDPR i EDPO oraz DPR i DPO w BDO. Formularze w BDO będą identyczne. Terminy i procedury także powinny być identyczne. Stąd konieczność wprowadzenia zmian w ustawie z dnia 13 czerwca 2013r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (j.t. Dz.U. z 2020 poz. 1114 oraz Dz.U. poz. 2361)	Uwaga nieprzyjęta – wykracza poza zakres projektowanych zmian.	TEGEA Technika i Ekologia, Wrocław

	<p>Powyższe powiązanie tych samych czynności w BDO dla wydawania EDPR, EDPO, DPR DPO w związku z ustawą o opakowaniach i odpadach opakowaniowych wymusza ujednoczenie terminów składania wniosków o wydanie dokumentów DPR,DPO,EDPR,EDPO za pośrednictwem indywidualnego konta w BDO oraz wystawiania tych dokumentów w BDO.</p> <p>Proponowane zmiany ustawy związane są w szczególności w odniesieniu do utraty mocy obowiązującej rozporządzeń dotyczących wydawania EDPR, EDPO, DPR,DPO , w tym w szczególności utraty mocy obowiązującej objaśnień do tych druków w związku z przeniesieniem wydawania tych dokumentów do BDO. Stąd konieczne uzupełnienie ust.3 dla umożliwienia jednoznacznego wskazania okresów i terminów faktycznie wykonanego recyklingu oraz faktycznie wykonanego odzysku innego niż recykling , który może stanowić podstawę do rozpatrzenia wniosku i wydania dokumentu potwierdzającego wykonanie recyklingu lub odzysku innego niż recykling. proponowane nowe brzmienie:</p> <p>„3.Dokumenty, o których mowa w ust.2 dotyczące masy odpadów poddanych recyklingowi lub odzyskowi innemu niż recykling wykonanego w okresie przez przyjęciem odpadów w dowolnym okresie bieżącego roku sprawozdawczego lub po przyjęciu odpadów do recyklingu lub do odzysku innego niż recykling w okresie 2 miesięcy od końca danego kwartału, w którym przedsiębiorca określony w art. 4 ust.1 pkt.1 , organizacja odzysku lub autoryzowany przedstawiciel przekazali odpady, ustala się na podstawie dokumentów potwierdzających recykling lub potwierdzających odzysk inny niż recykling, które prowadzący recykling lub odzysk inny niż recykling jest obowiązany wydać za pośrednictwem indywidualnego konta w BDO na wniosek przedsiębiorcy, organizacji, autoryzowanego przedstawiciela, przekazujących odpady do odzysku lub recyklingu złożony za pośrednictwem indywidualnego konta w BDO , w terminie 2 miesięcy od końca danego kwartału.”</p>		
26.	<p><u>6.Proponuje się dodać</u> konieczny i wymagany rzeczywistym przebiegiem procedur wydawania DPR, DPO,EDPR i EDPO wprowadzeniem wydawania tych dokumentów poprzez BDO art.11 ust.3a o treści:</p> <p>Po art.11ust.3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu.</p> <p>„ Posiadacz odpadów , który przejął odpady do recyklingu lub odzysku innego niż recykling i nie jest prowadzącym recykling lub odzysk inny niż recykling, a także nie jest eksporterem lub dostawcą wewnątrzwspólnotowym odpadów dla recyklera prowadzącego recykling lub odzysk inny niż recykling, obowiązany jest do niezwłocznego przekazania złożonego wniosku nie później niż w terminie 7 dni od daty otrzymania wniosku za pośrednictwem indywidualnego konta w BDO poprzez złożenie kolejnego wniosku do prowadzącego recykling lub odzysk inny niż recykling, któremu odpady zostały przez niego przekazane, o wydanie dokumentów potwierdzających recykling lub odzysk inny niż recykling dla pierwszego wnioskodawcy, o którym mowa w art. 11 ust.3 i ust.5 informując o tym wnioskodawcę za pośrednictwem indywidualnego konta w BDO, przekazaną kopią wniosku za pośrednictwem indywidualnego konta w BDO. Tu uwaga dla programistów tworzących BDO – powinna taka funkcja być stworzona.</p>	Uwaga nieprzyjęta – wykracza poza zakres projektowanych zmian.	TEGEA Technika i Ekologia, Wrocław
27.	<p><u>7.Proponuje się zmienić</u> brzmienie Art.11.ust.4</p> <p>Art.11.ust.4 obecne brzmienie oraz brzmienie mające wejść w życie od 1.01.2022r. :</p> <p>„4. Prowadzący odzysk lub recykling sporządza dokumenty potwierdzające odrębnie odzysk lub recykling w</p>	Uwaga nieprzyjęta – wykracza poza zakres projektowanych zmian.	TEGEA Technika i Ekologia, Wrocław

	<p>trzech egzemplarzach , przy czym jeden egzemplarza jest przeznaczony dla przekazującego odpad do odzysku i recyklingu, drugi egzemplarz dla przyjmującego odpad do odzysku i recyklingu , natomiast trzeci egzemplarz dla wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska.”</p> <p><„4.Dokumenty , o których mowa w ust.2, są sporządzane przez prowadzącego odzysk lub recykling na wniosek złożony za pośrednictwem indywidualnego konta w BDO przez przedsiębiorcę lub organizację , przekazujących odpady do odzysku lun recyklingu w terminie 7 dni od dnia wpływu wniosku.>”</p> <p>Art.11.ust.4 proponowane nowe brzmienie</p> <p>„4.Dokumenty , o których mowa w ust.2 , są sporządzane przez prowadzącego recykling lub odzysk inny niż recykling na wniosek złożony za pośrednictwem indywidualnego konta w BDO w terminie 2 miesięcy od końca kwartału, w którym odpady zostały przekazane przez przedsiębiorcę, organizację lub autoryzowanego przedstawiciela, przekazujących odpady do recyklingu lub odzysku innego niż recykling i wydawany za pośrednictwem indywidualnego konta w BDO w terminie 2 miesięcy od końca danego kwartału”, w którym odpady zostały przekazane przez przedsiębiorcę, organizację lub autoryzowanego przedstawiciela do recyklingu lub odzysku innego niż recykling. Obowiązki podmiotów oraz i zakres przedmiotowy tych obowiązków musi być jednoznacznie określony w ustawie z uwagi na utratę z dniem 1 stycznia 2022r. mocy obowiązującej Rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 11 września 2018 r. w sprawie wzorów dokumentów DPO i DPR (Dz.U. poz.1809) oraz Rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 11 września 2018 r. w sprawie wzorów dokumentów EDPO i EDPR (Dz.U. poz.1803).</p>		
28.	<p><u>8.Proponuje się zmienić</u> brzmienie Art.11.ust.5</p> <p>Art.11.ust.5 obecne brzmienie oraz brzmienie mające wejść w życie od 1.01.2022r. :</p> <p>„5. W przypadku gdy przedsiębiorca, organizacja lub korzysta z usług innego posiadacza odpadów w przekazaniu odpadów do odzysku i recyklingu, wniosek o wydanie dokumentów potwierdzających odrębnie odzysk i odrębnie recykling przedsiębiorca lub organizacja odzysku przekazuje temu posiadaczowi odpadów , który w imieniu przedsiębiorcy lub organizacji przedkłada go prowadzącemu odzysk lub recykling.”</p> <p>„5 W przypadku gdy przedsiębiorca lub organizacja korzysta z usług innego posiadacza odpadów w przekazaniu odpadów do odzysku i recyklingu wniosek, o którym mowa w ust.4 składa w ich imieniu posiadacz odpadów. Art.11.ust.5 proponowane nowe brzmienie „5 W przypadku, gdy przedsiębiorca, organizacja lub autoryzowany przedstawiciel korzysta z usług innego posiadacza odpadów w przekazaniu odpadów do recyklingu lub odzysku innego niż recykling wniosek, o którym mowa w ust. 3, ust.3a i ust.4 składa w ich imieniu posiadacz odpadów za pośrednictwem indywidualnego konta w BDO .”</p>	Uwaga nieprzyjęta – wykracza poza zakres projektowanych zmian.	TEGEA Technika i Ekologia, Wrocław
29.	<p><u>9.Proponuje się zmienić</u> brzmienie Art.11.ust.8</p> <p>Art.11.ust.8 obecne brzmienie :</p> <p>„8. W przypadku eksportu odpadów lub wewnątrzwspólnotowej dostawy odpadów w celu poddania odzyskowi lub recyklingowi, masę lub ilość odpadów ustala się na podstawie dokumentu potwierdzającego ten eksport lub faktury potwierdzającej wewnątrzwspólnotową dostawę odpadów.”</p> <p>Art.11.ust.8 proponowane nowe brzmienie „8. W przypadku eksportu odpadów lub</p>	Uwaga nieprzyjęta – wykracza poza zakres projektowanych zmian.	TEGEA Technika i Ekologia, Wrocław

	wewnątrzspółnotowej dostawy odpadów w celu poddania recyklingowi lub innym niż recykling procesom odzysku, masę lub ilość odpadów ustala się na podstawie dokumentu potwierdzającego ten eksport lub faktury potwierdzającej wewnątrzspółnotową dostawę odpadów.”		
30.	<p><u>10. Proponuje się zmienić</u> brzmienie Art.11.ust.8a Art. 11.ust. 8a obecne brzmienie :</p> <p>„8a. W przypadku eksportu odpadów w celu poddania ich odzyskowi lub recyklingowi przedsiębiorca jest obowiązany przedstawić również oświadczenie, że odzysk lub recykling odbywa się w instalacjach spełniających takie same wymagania jak określone dla instalacji eksploatowanych na terytorium kraju.”</p> <p>Art.11.ust.8a proponowane nowe brzmienie</p> <p>„8a. W przypadku eksportu odpadów w celu poddania ich recyklingowi lub innym niż recykling procesom odzysku, przedsiębiorca jest obowiązany przedstawić również oświadczenie, że odzysk inny niż recykling lub recykling odbywa się w instalacjach spełniających takie same wymagania jak określone dla instalacji eksploatowanych na terytorium kraju.”</p>	Uwaga nieprzyjęta – wykracza poza zakres projektowanych zmian.	TEGEA Technika i Ekologia, Wrocław
31.	<p><u>11. Proponuje się zmienić</u> brzmienie Art.11.ust.9 Art.11.ust.9 obecne brzmienie :</p> <p>9. W przypadku gdy przedsiębiorca, samodzielnie dokonuje odzysku lub recyklingu odpadów, masę lub ilość odpadów poddanych odzyskowi lub recyklingowi ustala się na podstawie ewidencji odpadów prowadzonej przez tego przedsiębiorcę.” Art.11.ust.9 proponowane nowe brzmienie</p> <p>„9. W przypadku gdy przedsiębiorca, o którym mowa w art. 4 ust. 1 pkt 1 lub autoryzowany przedstawiciel samodzielnie dokonuje recyklingu odpadów lub innego niż recykling odzysku odpadów, masę lub ilość odpadów poddanych recyklingowi lub innemu niż recykling odzyskowi, ustala się na podstawie ewidencji odpadów prowadzonej przez tego przedsiębiorcę w BDO.”</p>	Uwaga nieprzyjęta – wykracza poza zakres projektowanych zmian.	TEGEA Technika i Ekologia, Wrocław
32.	<p><u>12.Str. 24 projektu</u></p> <p>W Art.4 po pkt 5) na st. 24 projektu proponuje się dodać w projekcie zmiany ustawy o odpadach pkt 5a) w brzmieniu : Proponowana zmiana obejmuje przywrócenie uprzednio stosowanych danych i zapisów na KPO i dotyczy art.67 ust. 3a. w <i>brzmieniu</i> Karta przekazania odpadów zawiera dodatkowo informacje o:</p> <p>5a) W art.67 ust.3a po pkt 3) proponuje się dodać pkt 4) w brzmieniu:</p> <p>„4) o potrzebie wydania dokumentu potwierdzającego recykling lub inny niż recykling proces odzysku: EDPR,EDPO, DPR, DPO.”.(z obowiązkiem wyboru rubryki tak lub nie, pod rygorem funkcji w BDO - braku możliwości zatwierdzenia KPO) <u>DODATKOWA PROPOZYCJA Str. 26 projektu</u></p> <p>Art. 5, Art.6 i Art.7 proponuje się zmienić numerację z powodu konieczności wstawienia art.5 o innym brzmieniu na Art. 6, art.7 i art.8 i nadać nowe brzmienie nowego art.5 w brzmieniu jak poniżej :</p> <p>Z uwzględnieniem treści i znaczenia już zaproponowanych zmian w pkt.1 oraz konieczności zachowania spójności z ustawą o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, ze względu na to, że będą niewątpliwie przypadki produktów w opakowaniach jednorazowych, dla których opakowania jednorazowe, będą równocześnie opakowaniami objętymi ustawą o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi.</p> <p>PROPONOWANE ZMIANY głównie art.23 i art.24 ustawy z dnia 13 czerwca 2013r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi dla spójności przepisów w zakresie wystawiania EDPR,</p>	Uwaga nieprzyjęta – wykracza poza zakres projektowanych zmian.	TEGEA Technika i Ekologia, Wrocław

33.	<p>EDPO , DPR i DPO na podstawie zmienionej ustawy w BDO</p> <p>„ Art.5 W ustawie z dnia 13 czerwca 2013r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz.U. z 2020 poz. 1114 i 2361) proponuje się wprowadzić następujące zmiany</p> <p>1) w art. 8</p> <p>a) po pkt. 10) dodaje się pkt 10a) w brzmieniu: „10a) odzysku- rozumie się przez to odzysk inny niż recykling;</p> <p>b) po pkt. 11) dodaje się pkt 11a) w brzmieniu: „11 a) przedsiębiorcy przekazującego odpady do recyklingu lub innego niż recykling procesu odzysku - rozumie się przedsiębiorcę, organizację lub autoryzowanego przedstawiciela wprowadzającego opakowania do obrotu, wprowadzającego produkty w opakowaniach do obrotu, dokonującego wewnątrzspółnotowej dostawy produktów w opakowaniach, eksportujący opakowania i produkty w opakowaniach lub prowadzącego jednostkę handlu detalicznego lub hurtowego , w której oferowane są torby na zakupy z tworzywa sztucznego;”</p> <p>c) po pkt. 13) dodaje się pkt 13a) w brzmieniu: „13a) recyklingu - rozumie się przez to odzysk w rozumieniu przepisów o odpadach;</p> <p>2) w art. 10 ust.1 po pkt 6) dodaje się pkt 7) w brzmieniu „7) autoryzowany przedstawiciel;”</p> <p>3) art.17</p> <p>a) ust.1 otrzymuje brzmienie: obecne brzmienie : „1. Wprowadzający produkty w opakowaniach jest obowiązany zapewniać odzysk, w tym recykling odpadów opakowaniowych takiego samego rodzaju jak odpady opakowaniowe powstałe z tego samego rodzaju opakowań jak opakowania, w których wprowadził produkty, z uwzględnieniem art. 18.” nowe brzmienie : „1. Wprowadzający produkty w opakowaniach oraz wprowadzający opakowania, o którym mowa w art.10 ust.1 jest obowiązany zapewniać recykling lub odzysk inny niż recykling, odpadów opakowaniowych takiego samego rodzaju jak odpady opakowaniowe powstałe z tego samego rodzaju opakowań jak opakowania, w których wprowadził produkty, z uwzględnieniem art. 18.”</p> <p>b) ust.2 otrzymuje brzmienie: obecne brzmienie: 2. Wprowadzający produkty w opakowaniach wykonuje obowiązek, o którym mowa w ust. 1, samodzielnie albo za pośrednictwem organizacji odzysku opakowań, której zlecił jego wykonanie. nowe brzmienie: „2. Wprowadzający produkty w opakowaniach i opakowania, o którym mowa w ust.1 wykonuje obowiązek recyklingu lub odzysku inny niż recykling odpadów opakowaniowych samodzielnie lub przez autoryzowanego przedstawiciela albo za pośrednictwem organizacji odzysku opakowań, którym zlecił jego wykonanie.”</p>	<p>1) Uwaga nieprzyjęta – wykracza poza zakres wprowadzanych projektem zmian</p> <p>2) Uwaga nieprzyjęta – wykracza poza zakres wprowadzanych projektem zmian</p> <p>3) Uwaga nieprzyjęta – wykracza poza zakres wprowadzanych projektem zmian</p>	<p>TEGEA Technika i Ekologia, Wrocław</p>
-----	--	--	---

<p>c) ust.3 otrzymuje brzmienie:</p> <p>obecne brzmienie:</p> <p>„3. Wprowadzający produkty w opakowaniach może wykonywać obowiązek, o którym mowa w ust. 1, samodzielnie, jeżeli poddaje odzyskowi, w tym recyklingowi:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) wyłącznie odpady opakowaniowe wytworzone przez siebie lub 2) odpady opakowaniowe zebrane od innych posiadaczy odpadów, takiego samego rodzaju i w takiej samej masie jak odpady opakowaniowe powstałe z wprowadzonych przez niego do obrotu produktów w opakowaniach.” <p>nowe brzmienie :</p> <p>„3. Wprowadzający produkty w opakowaniach i opakowania, o którym mowa w ust.1 może wykonywać obowiązek, o którym mowa w ust. 1, samodzielnie, jeżeli poddaje recyklingowi lub odzyskowi innemu niż recykling :</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) wyłącznie odpady opakowaniowe wytworzone przez siebie lub 2) odpady opakowaniowe zebrane od innych posiadaczy odpadów, takiego samego rodzaju i w takiej samej masie jak odpady opakowaniowe powstałe z wprowadzonych przez niego do obrotu produktów w opakowaniach.” <p>Proponuje się dodać po ust.3 ust.3a w brzmieniu : jak w niniejszej wyżej wskazanej ustawie o zmianie ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej i nowy art.4a, art.4b i art.4c bo pewne jest, że zaistnieją w praktyce przypadki np. autoryzowany przedstawiciel producenta opakowań lub wprowadzającego produkty w opakowaniach - będzie musiał być równocześnie autoryzowanym przedstawicielem producenta produktów jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego.</p> <p>„ust.3a. Przedsiębiorca, o którym mowa w art.10 ust.1 i art.17 ust.1 ma prawo do wyznaczenia autoryzowanego przedstawiciela odpowiedzialnego za wykonywanie na terytorium kraju obowiązków określonych ustawą dla przedsiębiorcy wprowadzającego do obrotu produkty w opakowaniach i opakowania, spełniającego warunki:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) autoryzowanym przedstawicielem może być osoba fizyczna, jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej lub osoba prawna, mający odpowiednio miejsce zamieszkania albo siedzibę na terytorium kraju, 2) do autoryzowanego przedstawiciela stosuje się przepisy ustawy dotyczące przedsiębiorcy wprowadzającego do obrotu produkty w opakowaniach i opakowania, 3)w przypadku ustanowienia autoryzowanego przedstawiciela przedsiębiorca działa wyłącznie za pośrednictwem autoryzowanego przedstawiciela, 4) autoryzowany przedstawiciel działa w imieniu i na rzecz przedsiębiorcy, ponosząc odpowiedzialność za wykonywanie obowiązków określonych ustawą dla przedsiębiorców wprowadzających do obrotu produkty w opakowaniach i opakowania. <p>d) ust.4 otrzymuje brzmienie:</p>		
--	--	--

obecne brzmienie :

4. Organizacja odzysku opakowań przejmuje obowiązek wprowadzającego produkty w opakowaniach na podstawie zawartej z nim w formie pisemnej pod rygorem nieważności umowy, w odniesieniu do całej masy opakowań jednego lub kilku rodzajów, jakie wprowadzający produkty w opakowaniach wprowadził do obrotu w danym roku kalendarzowym.

nowe brzmienie :

4. Organizacja odzysku opakowań lub autoryzowany przedstawiciel przejmuje obowiązek wprowadzającego produkty w opakowaniach na podstawie zawartej z nim w formie pisemnej pod rygorem nieważności umowy, w odniesieniu do całej masy opakowań jednego lub kilku rodzajów, jakie wprowadzający produkty w opakowaniach wprowadził do obrotu w danym roku kalendarzowym.

e) ust.5 otrzymuje brzmienie:

obecne brzmienie :

5. Wprowadzający produkty w opakowaniach jest obowiązany przekazać organizacji odzysku opakowań wszelkie niezbędne dane do realizacji przejętego przez nią od niego obowiązku, w tym informacje o wszystkich wprowadzonych przez niego do obrotu w danym roku kalendarzowym produktach w opakowaniach oraz o wszystkich wprowadzonych do obrotu produktach w opakowaniach stanowiących podstawę do obliczenia poziomu odzysku i recyklingu zgodnie z art. 20 ust. 2 lub 3.

nowe brzmienie :

5. Wprowadzający produkty w opakowaniach jest obowiązany przekazać organizacji odzysku opakowań lub autoryzowanemu przedstawicielowi wszelkie niezbędne dane do realizacji przejętego przez nią od niego obowiązku, w tym informacje o wszystkich wprowadzonych przez niego do obrotu w danym roku kalendarzowym produktach w opakowaniach oraz o wszystkich wprowadzonych do obrotu produktach w opakowaniach stanowiących podstawę do obliczenia poziomu odzysku i recyklingu zgodnie z art. 20 ust. 2 lub 3.

f) ust.6 otrzymuje brzmienie:

obecne brzmienie :

6. W przypadku nieprzekazania organizacji odzysku opakowań danych, o których mowa w ust. 5, wprowadzający produkty w opakowaniach jest obowiązany do wniesienia opłaty produktowej obliczonej w odniesieniu do produktów w opakowaniach, o których nie poinformował organizacji odzysku opakowań, a które wprowadził do obrotu w roku stanowiącym podstawę do obliczenia poziomu odzysku i recyklingu zgodnie z art. 20 ust. 2 lub 3. nowe brzmienie:

6. W przypadku nieprzekazania organizacji odzysku opakowań lub autoryzowanemu przedstawicielowi danych, o których mowa w ust. 5, wprowadzający produkty w opakowaniach jest obowiązany do wniesienia opłaty produktowej obliczonej w odniesieniu do produktów w opakowaniach, o których nie poinformował organizacji odzysku opakowań, a które wprowadził do obrotu w roku stanowiącym podstawę do obliczenia poziomu odzysku i recyklingu zgodnie z art. 20 ust. 2 lub 3.

g) ust.7 otrzymuje brzmienie:

obecne brzmienie :

7. Wprowadzający produkty w opakowaniach oraz organizacja odzysku opakowań mogą zlecić wykonanie poszczególnych czynności w zakresie gospodarowania odpadami opakowaniowymi posiadaczowi odpadów.

nowe brzmienie :

7. Wprowadzający produkty w opakowaniach , autoryzowany przedstawiciel oraz organizacja odzysku opakowań mogą zlecić wykonanie poszczególnych czynności w zakresie gospodarowania odpadami opakowaniowymi posiadaczowi odpadów.

h) ust.8 otrzymuje brzmienie:

obecne brzmienie :

8. Wprowadzający produkty w opakowaniach oraz organizacja odzysku opakowań są obowiązani przechowywać umowy, o których mowa w ust. 4, przez 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym umowa przestała obowiązywać.

nowe brzmienie :

8. Wprowadzający produkty w opakowaniach, autoryzowany przedstawiciel oraz organizacja odzysku opakowań są obowiązani przechowywać umowy, o których mowa w ust. 4, przez 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym umowa przestała obowiązywać.

4) w art.18

a) ust.1 otrzymuje brzmienie:

obecne brzmienie :

nowe brzmienie : 1. Wprowadzający środki niebezpieczne w opakowaniach jest obowiązany zorganizować system zbierania oraz zapewniać odzysk, w tym recykling, odpadów opakowaniowych po środkach niebezpiecznych, z tym że wprowadzający środki niebezpieczne będące środkami ochrony roślin jest obowiązany zorganizować system zbierania oraz zapewniać odzysk, w tym recykling, odpadów opakowaniowych po środkach niebezpiecznych będących środkami ochrony roślin.

1. Wprowadzający środki niebezpieczne w opakowaniach, autoryzowany przedstawiciel lub organizacja są obowiązani zorganizować system zbierania oraz zapewniać recykling lub odzysk inny niż recykling - odpadów opakowaniowych po środkach niebezpiecznych, z tym że wprowadzający środki niebezpieczne będące środkami ochrony roślin jest obowiązany zorganizować system zbierania oraz zapewniać recykling lub inny niż recykling proces odzysku odpadów opakowaniowych po środkach niebezpiecznych będących środkami ochrony roślin.

b) ust. 4a. otrzymuje brzmienie:

obecne brzmienie :

4a. Wprowadzający środki niebezpieczne w opakowaniach samodzielnie wykonujący obowiązki, o których mowa w ust. 1, jest obowiązany zapewnić poziom odzysku, w tym recyklingu, odpadów opakowaniowych po środkach niebezpiecznych co najmniej w wysokości określonej w przepisach wydanych na podstawie art. 25 ust. 4. nowe brzmienie :

4a. Wprowadzający środki niebezpieczne w opakowaniach samodzielnie wykonujący obowiązki, o których

4) Uwaga nieprzyjęta – wykracza poza zakres wprowadzanych projektem zmian

mowa w ust. 1, jest obowiązany zapewnić poziom recyklingu lub odzysku innego niż recykling odpadów opakowaniowych po środkach niebezpiecznych, co najmniej w wysokości określonej w przepisach wydanych na podstawie art. 25 ust. 4.

5) w art. 19

a) ust.2 otrzymuje brzmienie:

obecne brzmienie :

2. Obowiązek określony w ust. 1 może być według wyboru wprowadzającego produkty w opakowaniach wykonywany samodzielnie lub za pośrednictwem organizacji odzysku opakowań.

nowe brzmienie :

2. Obowiązek określony w ust. 1 może być według wyboru wprowadzającego produkty w opakowaniach lub opakowania wykonywany samodzielnie, lub za pośrednictwem autoryzowanego przedstawiciela albo za pośrednictwem organizacji odzysku opakowań.

b) ust.3 otrzymuje brzmienie:

obecne brzmienie :

3. Obowiązek określony w ust. 1, przeniesiony przez wprowadzającego produkty w opakowaniach na organizację odzysku opakowań, uznaje się za wykonywany w ramach art. 31 ust. 1.

nowe brzmienie :

3. Obowiązek określony w ust. 1, przeniesiony przez wprowadzającego produkty w opakowaniach na organizację odzysku opakowań lub na autoryzowanego przedstawiciela uznaje się za wykonywany w ramach art. 31 ust. 1.

6) w art. 20

a) ust.1 otrzymuje brzmienie:

obecne brzmienie :

1. Wprowadzający produkty w opakowaniach jest obowiązany do dnia 31 grudnia 2014 r. oraz w latach następnych osiągnąć docelowy poziom odzysku i recyklingu odpadów opakowaniowych co najmniej w wysokości określonej w załączniku nr 1 do ustawy, z wyłączeniem wprowadzającego produkty w opakowaniach wielomateriałowych lub środki niebezpieczne w opakowaniach, w tym środki ochrony roślin, który należy do porozumienia, o którym mowa w art. 25.

nowe brzmienie :

1. Wprowadzający produkty w opakowaniach lub opakowania jest obowiązany osiągnąć docelowy poziom recyklingu i innego niż recykling odpadów opakowaniowych co najmniej w wysokości określonej w załączniku nr 1 do ustawy, z wyłączeniem wprowadzającego produkty w opakowaniach wielomateriałowych lub środki niebezpieczne w opakowaniach, w tym środki ochrony roślin, który należy do porozumienia, o którym mowa w art. 25.

Należy równocześnie zmienić treść załącznika nr 1 do ustawy i nadając kolumnie 3 jej prawidłowe brzmienie : po słowie odzysk należy dopisać „ inny niż recykling”. Nadto należy zaktualizować ten opis kolumny 3 i wpisać : odzysk inny niż recykling oraz recykling

5) Uwaga nieprzyjęta – wykracza poza zakres wprowadzanych projektem zmian

6) Uwaga nieprzyjęta – wykracza poza zakres wprowadzanych projektem zmian

W opisie w tabeli kolumna 3 należy zmienić brzmienie słowo : „ odzysk” należy zamienić na „odzysk inny niż recykling oraz recykling.”

Załączniki do ustawy
z dnia 13 czerwca 2013 r.

Załącznik nr 1

docelowy poziom odzysku i recyklingu odpadów opakowaniowych

Poz.	Odpady opakowaniowe powstałe z: rodzaj opakowań	Poziom w % ¹⁾ :	
		odzysk	recykling ²⁾
1	opakowań razem ³⁾	61	56
2	opakowań z tworzyw sztucznych	–	23,5
3	opakowań z aluminium	–	51
4	opakowań ze stali, w tym z blachy stalowej, oraz z pozostałych metali	–	51
5	opakowań z papieru i tektury	–	61
6	opakowań ze szkła	–	61
7	opakowań z drewna	–	16
8	opakowań wielomateriałowych	–	poziom określony zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 25 ust. 4
9	pozostałych opakowań	–	–

Objaśnienia:

1) Nie dotyczy opakowań mających bezpośredni kontakt z produktami leczniczymi określonymi w przepisach ustawy z dnia 6 września 2001 r. – Prawo farmaceutyczne (Dz. U. z 2019 r. poz. 499, z późn. zm.⁸⁾).

2) W przypadku opakowań środków niebezpiecznych, w tym środków ochrony

b) ust.2 otrzymuje brzmienie:

obecne brzmienie :

2. Poziom odzysku i recyklingu odpadów opakowaniowych w danym roku kalendarzowym stanowi wyrażona w procentach wartość ilorazu masy odpadów opakowaniowych poddanych odpowiednio odzyskowi lub recyklingowi w tym roku oraz masy wprowadzonych do obrotu opakowań w poprzednim roku kalendarzowym.

nowe brzmienie :

2. Poziom recyklingu i odzysku innego niż recykling odpadów opakowaniowych w danym roku kalendarzowym stanowi wyrażona w procentach wartość ilorazu masy odpadów opakowaniowych poddanych odpowiednio recyklingowi lub innemu niż recykling odzyskowi w tym roku oraz masy wprowadzonych do obrotu opakowań w poprzednim roku kalendarzowym.

c) ust.3 otrzymuje brzmienie:

obecne brzmienie :

3. Wprowadzający produkty w opakowaniach, który w poprzednim roku kalendarzowym nie wprowadzał do obrotu produktów w opakowaniach danego rodzaju, oblicza poziom odzysku i recyklingu odpadów opakowaniowych za dany rok w stosunku do masy wprowadzonych przez siebie do obrotu opakowań w tym roku.

nowe brzmienie :

3. Wprowadzający produkty w opakowaniach, który w poprzednim roku kalendarzowym nie wprowadzał do obrotu produktów w opakowaniach danego rodzaju, oblicza poziom odzysku innego niż recykling i recyklingu odpadów opakowaniowych za dany rok w stosunku do masy wprowadzonych przez siebie do obrotu opakowań w tym roku.

7)W art.21

a) ust.1 otrzymuje brzmienie:

obecne brzmienie :

1. Przy obliczaniu osiągniętych poziomów:

- 1) odzysku odpadów opakowaniowych – do odzysku zalicza się procesy odzysku R1–R9,
- 2) recyklingu odpadów opakowaniowych – do recyklingu zalicza się procesy odzysku R2–R9 – wymienione w załączniku nr 1 do ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach.

nowe brzmienie :

„1. Przy obliczaniu osiągniętych poziomów:

- 1) odzysku odpadów opakowaniowych – do odzysku zalicza się inne niż recykling procesy odzysku,
- 2) recyklingu odpadów opakowaniowych – do recyklingu zalicza się procesy odzysku R1–R9 – wymienione w załączniku nr 1 do ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach.”

b) ust.2 otrzymuje brzmienie:

obecne brzmienie :

2. Do osiągniętego poziomu odzysku i recyklingu odpadów opakowaniowych zalicza się wyłącznie odzysk i recykling odpadów opakowaniowych zebranych na terytorium kraju.

nowe brzmienie :

2. Do osiągniętego poziomu odzysku i recyklingu odpadów opakowaniowych zalicza się wyłącznie recykling i odzysk inny niż recykling odpadów opakowaniowych zebranych na terytorium kraju.

8) w art. 23

a) ust.7 otrzymuje brzmienie w związku z art.23 ust.6a . którego obecne brzmienie oraz brzmienie mające wejść w życie od 1.01.2022r. jest następujące :

„[6a. Jeżeli po upływie terminu określonego w ust. 6 wprowadzający produkty w opakowaniach, organizacja odzysku opakowań, organizacja samorządu gospodarczego, o której mowa w art. 25 ust. 1, lub wnioskodawca określony w ust. 5, w tym również ci, którzy nie przekazali odpadów opakowaniowych do recyklingu lub innego niż recykling procesu odzysku, złożyli wniosek o wystawienie dokumentu DPO lub dokumentu DPR, nie później jednak niż 2 miesiące po upływie kwartału, w którym odpady opakowaniowe

7) Uwaga nieprzyjęta – wykracza poza zakres wprowadzanych projektem zmian

8) Uwaga nieprzyjęta - wykracza poza zakres wprowadzanych projektem zmian

zostały przekazane do recyklingu lub innego niż recykling procesu odzysku, przedsiębiorca prowadzący recykling lub inny niż recykling proces odzysku odpadów opakowaniowych może wystawić ten dokument.]

<6a. Jeżeli po upływie terminu określonego w ust. 6 wprowadzający produkty w opakowaniach, organizacja odzysku opakowań, organizacja samorządu gospodarczego, o której mowa w art. 25 ust. 1, lub wnioskodawca określony w ust. 5, w tym również ci, którzy nie przekazali odpadów opakowaniowych do recyklingu lub innego niż recykling procesu odzysku, złożyli wniosek o sporządzenie dokumentu DPO lub dokumentu DPR, nie później jednak niż 2 miesiące po upływie kwartału, w którym odpady opakowaniowe zostały przekazane do recyklingu lub innego niż recykling procesu odzysku, przedsiębiorca prowadzący recykling lub inny niż recykling proces odzysku odpadów opakowaniowych może sporządzić ten dokument.>

obecne brzmienie oraz brzmienie mające wejść w życie od 1.01.2022r. :

[7. Przedsiębiorca prowadzący recykling lub inny niż recykling proces odzysku odpadów opakowaniowych wystawia dokumenty, o których mowa w ust. 3, w terminie 7 dni od dnia wpływu wniosku o ich wystawienie.]

<7. Przedsiębiorca prowadzący recykling lub inny niż recykling proces odzysku odpadów opakowaniowych sporządza dokumenty, o których mowa w ust. 3, w terminie 7 dni od dnia wpływu wniosku o ich sporządzenie.>

nowe brzmienie :

„7. Przedsiębiorca prowadzący recykling lub inny niż recykling proces odzysku odpadów opakowaniowych sporządza dokumenty, o których mowa w ust. 3, nie później niż 2 miesiące po upływie kwartału.”

b) ust.12a otrzymuje brzmienie

obecne brzmienie oraz brzmienie mające wejść w życie od 1.01.2022r. :

[12. Wprowadzający produkty w opakowaniach, organizacja odzysku opakowań, organizacja samorządu gospodarczego, o której mowa w art. 25 ust. 1, oraz wnioskodawca określony w ust. 5 są obowiązani przechowywać dokumenty, o których mowa w ust. 3, przez 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, którego dokumenty dotyczą.] **12(uchylony)**

<12a. Dokument DPO i dokument DPR zawierają odpowiednio:

1) imię i nazwisko lub nazwę, adres zamieszkania lub siedziby oraz numer rejestrowy, o którym mowa w art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach, podmiotu, dla którego przeznaczony jest dokument;

2) imię i nazwisko lub nazwę, adres zamieszkania lub siedziby oraz numer rejestrowy, o którym mowa w art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach, podmiotu wnioskującego o sporządzenie dokumentu;

3) imię i nazwisko lub nazwę, adres zamieszkania lub siedziby oraz numer rejestrowy, o którym mowa w art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach, podmiotu prowadzącego recykling albo inny niż recykling proces odzysku;

4) informacje o masie odpadów opakowaniowych przyjętych do recyklingu albo innego niż recykling

procesu odzysku z podziałem na poszczególne ich rodzaje oraz na odpady pochodzące z gospodarstw domowych i z innych źródeł niż gospodarstwa domowe, a także o sposobie ich recyklingu albo innego niż recykling procesu odzysku, o numerze karty przekazania odpadów potwierdzającej ich przyjęcie oraz o kwartale, w którym zostały przyjęte.> nowe brzmienie:

„12a. Dokument DPO i dokument DPR zawierają odpowiednio:

- 1) imię i nazwisko lub nazwę, adres zamieszkania lub siedziby oraz numer rejestrowy, o którym mowa w art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach, podmiotu, dla którego przeznaczony jest dokument;
- 2) imię i nazwisko lub nazwę, adres zamieszkania lub siedziby oraz numer rejestrowy, o którym mowa w art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach, podmiotu wnioskującego o sporządzenie dokumentu;
- 3) imię i nazwisko lub nazwę, adres zamieszkania lub siedziby oraz numer rejestrowy, o którym mowa w art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach, podmiotu prowadzącego recykling albo inny niż recykling proces odzysku;
- 4) informacje o masie odpadów opakowaniowych przyjętych do recyklingu albo innego niż recykling procesu odzysku z podziałem na poszczególne ich rodzaje oraz na odpady pochodzące z gospodarstw domowych i z innych źródeł niż gospodarstwa domowe, a także o sposobie ich recyklingu albo innego niż recykling procesu odzysku, o numerze karty przekazania odpadów potwierdzającej ich przyjęcie oraz o kwartale, w którym zostały przyjęte od przedsiębiorcy, o którym mowa w art. 10 ust.1”

9) w art. 24

a) ust.3 otrzymuje brzmienie

obecne brzmienie oraz brzmienie mające wejść w życie od 1.01.2022r. :

[3. Dokumenty, o których mowa w ust. 1, są wystawiane na podstawie dokumentu celnego potwierdzającego wywóz odpadów opakowaniowych poza obszar celny Unii Europejskiej w celu poddania ich recyklingowi lub innemu niż recykling procesowi odzysku albo na podstawie faktury potwierdzającej wewnątrzwspólnotową dostawę odpadów opakowaniowych w celu poddania ich recyklingowi lub innemu niż recykling procesowi odzysku oraz na podstawie dokumentu dotyczącego transgranicznego przemieszczania odpadów określonego w załączniku IA, IB lub VII do rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie przemieszczania odpadów (Dz. Urz. UE L 190 z 12.07.2006, str. 1, z późn. zm.3)].

<3. Dokumenty, o których mowa w ust. 1, są sporządzane na podstawie dokumentu celnego potwierdzającego wywóz odpadów opakowaniowych poza obszar celny Unii Europejskiej w celu poddania ich recyklingowi lub innemu niż recykling procesowi odzysku albo na podstawie faktury potwierdzającej wewnątrzwspólnotową dostawę odpadów opakowaniowych w celu poddania ich recyklingowi lub innemu niż recykling procesowi odzysku oraz na podstawie dokumentu dotyczącego transgranicznego przemieszczania odpadów określonego w załączniku IA, IB lub VII do rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie

9) Uwaga nieprzyjęta - wykracza poza zakres wprowadzanych projektem zmian

przemieszczania odpadów (Dz. Urz. UE L 190 z 12.07.2006, str. 1, z późn. zm.)->

nowe brzmienie:

„3. Dokumenty, o których mowa w ust. 1, są sporządzane na podstawie dokumentu celnego potwierdzającego wywóz odpadów opakowaniowych poza obszar celny Unii Europejskiej w celu poddania ich recyklingowi lub innemu niż recykling procesowi odzysku albo na podstawie faktury potwierdzającej wewnątrzwspólnotową dostawę odpadów opakowaniowych w celu poddania ich recyklingowi lub innemu niż recykling procesowi odzysku wykonanego w okresie przez przyjęciem odpadów w dowolnym okresie bieżącego roku sprawozdawczego lub po przyjęciu odpadów do recyklingu lub do odzysku innego niż recykling w okresie 2 miesięcy od końca danego kwartału oraz na podstawie dokumentu dotyczącego transgranicznego przemieszczania odpadów określonego w załączniku IA, IB lub VII do rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie przemieszczania odpadów (Dz. Urz. UE L 190 z 12.07.2006, str. 1, z późn. zm.)”

b) ust.5 otrzymuje brzmienie

obecne brzmienie oraz brzmienie mające wejść w życie od 1.01.2022r. :

[5. Przedsiębiorca wystawia dokumenty, o których mowa w ust. 1, w terminie 7 dni od dnia wpływu wniosku o ich wystawienie, dołączając do nich uwierzytelnione kopie dokumentów celnych albo faktur, na podstawie których były one wystawione.]

<5. Przedsiębiorca sporządza dokumenty, o których mowa w ust. 1, w terminie 7 dni od dnia wpływu wniosku o ich sporządzenie, dołączając do nich kopie dokumentów celnych albo faktur, na podstawie których były one sporządzone.>

nowe brzmienie :

5. Przedsiębiorca sporządza dokumenty, o których mowa w ust. 1 za pośrednictwem indywidualnego konta w BDO, nie później niż 2 miesiące po upływie kwartału.”

c) ust.7 otrzymuje brzmienie

obecne brzmienie:

7. W przypadku gdy wprowadzający produkty w opakowaniach, organizacja odzysku opakowań lub organizacja samorządu gospodarczego, o której mowa w art. 25 ust. 1, zlecą posiadaczowi odpadów przekazanie odpadów opakowaniowych do eksportu odpadów opakowaniowych lub wewnątrzwspólnotowej dostawy odpadów opakowaniowych, wniosek, o którym mowa w ust. 2, składa w ich imieniu posiadacz odpadów.

Nowe brzmienie

7. W przypadku gdy wprowadzający produkty w opakowaniach, organizacja odzysku opakowań, autoryzowany przedstawiciel lub organizacja samorządu gospodarczego, o której mowa w art. 25 ust. 1, zlecą posiadaczowi odpadów przekazanie odpadów opakowaniowych do eksportu odpadów opakowaniowych lub wewnątrzwspólnotowej dostawy odpadów opakowaniowych, wniosek, o którym mowa w ust. 2, składa w ich imieniu posiadacz odpadów.

d) uchyla się ust.10 powinien być zmieniony na zasadzie analogii z art.23 ust.12 (dokumenty EDPR i EDPO

	<p>są od 1.01.2022r. w BDO. Należy sprostować oczywistą omyłkę : obowiązek przechowywania dokumentów księgowych i celnych tylko dla przedsiębiorców wystawiających EDPR, DPR, EDPO i DPO. obecne brzmienie oraz brzmienie mające wejść w życie od 1.01.2022r.</p> <p><i>[10. Wprowadzający produkty w opakowaniach, organizacja odzysku opakowań oraz organizacja samorządu gospodarczego, o której mowa w art. 25 ust. 1, są obowiązani przechowywać dokumenty, o których mowa w ust. 1, oraz dokumenty celne, faktury i dokumenty dotyczące transgranicznego przemieszczania odpadów, o których mowa w ust. 3, przez 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, którego dokumenty dotyczą.]</i></p> <p><10. Wprowadzający produkty w opakowaniach, organizacja odzysku opakowań oraz organizacja samorządu gospodarczego, o której mowa w art. 25 ust. 1, są obowiązani przechowywać dokumenty celne i faktury, o których mowa w ust. 3, przez 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, którego dokumenty dotyczą.></p> <p>nowe brzmienie:</p> <p>10. Przedsiębiorca, o którym mowa w ust.2 i ust.3 jest obowiązany przechowywać dokumenty celne i faktury oraz dokumenty dotyczące transgranicznego przemieszczania odpadów, o których mowa w ust. 3, przez 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, którego dokumenty dotyczą.</p> <p>Proponowane zmiany spójne i wymagane z uchylanym z dniem 1.01.2022r. ust.11</p> <p><i>[11. Minister właściwy do spraw klimatu określi, w drodze rozporządzenia, wzory dokumentów EDPO i EDPR, kierując się potrzebą ich ujednoczenia, a w przypadku organizacji odzysku także identyfikacji odpadów opakowaniowych pochodzących z gospodarstw domowych będących przedmiotem eksportu oraz wewnątrzwspólnotowej dostawy.] ust.11 uchylony</i></p>	<p>10) Uwaga nieprzyjęta - wykracza poza zakres wprowadzanych projektem zmian</p>	
34.	<p>9. Proponuje się zmienić brzmienie Art.11.ust.8</p> <p>Art.11.ust.8 obecne brzmienie :</p> <p>„8. W przypadku eksportu odpadów lub wewnątrzwspólnotowej dostawy odpadów w celu poddania odzyskowi lub recyklingowi, masę lub ilość odpadów ustala się na podstawie dokumentu potwierdzającego ten eksport lub faktury potwierdzającej wewnątrzwspólnotową dostawę odpadów.”</p> <p>Art.11.ust.8 proponowane nowe brzmienie</p> <p>„8. W przypadku eksportu odpadów lub wewnątrzwspólnotowej dostawy odpadów w celu poddania recyklingowi lub innym niż recykling procesom odzysku, masę lub ilość odpadów ustala się na podstawie dokumentu potwierdzającego ten eksport lub faktury potwierdzającej wewnątrzwspólnotową dostawę odpadów.” należałoby rozważyć jego dalszą zmianę dla spójności przepisów tj. z art.24 ust.3 ustawy o opakowaniach i odpadach opakowaniowych, gdyż w systemie BDO będzie jedna forma wypełniania EDPR lub EDPO. System nie odróżni z jakiej ustawy jest wydawany EDPR i brak wpisania załącznika VII (najczęstszy dokument) może spowodować brak możliwości zatwierdzenia w BDO tego dokumentu.</p> <p>proponowane nowe brzmienie: „8. W przypadku eksportu odpadów lub wewnątrzwspólnotowej dostawy odpadów w celu poddania recyklingowi lub innym niż recykling procesom odzysku, masę lub ilość odpadów</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta – wykracza poza zakres wprowadzanych projektem zmian</p>	<p>TEGEA Technika i Ekologia, Wrocław</p>

		ustala się na podstawie dokumentu potwierdzającego ten eksport lub faktury potwierdzającej wewnątrzwspólnotową dostawę odpadów i dokumentu dotyczącego transgranicznego przemieszczania odpadów określonego w załączniku IA, IB lub VII do rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie przemieszczania odpadów (Dz. Urz. UE L 190 z 12.07.2006, str. 1, z późn. zm.).”		
35.	oznakowanie	Według członków POPIHN w ustawę powinno zostać wpisane, że wprowadzający opakowanie zawierające plastik musi oznakować je w sposób łatwy do odczytania. My w branży wiemy, że np. trójkącik oznaczony PP05 oznacza – wrzuc do opakowania na plastik/metal/wielomateriałowe, ale przeciętny obywatel nie potrafi odczytywać przyjętego obecnie oznakowania. Powinno ono być dostosowane do przystępnego i czytelnego sposobu segregowania oraz należy w tym zakresie edukować społeczeństwo. Jako ciekawostkę umieszczam zdjęcie w załączniku. Myślimy, że producenci powinni iść w tym kierunku, aby ujednoczyć oznakowania, dostosować je do symboli stosowanych np. na pojemnikach na odpady. Chodzi o to, że jednym ze sposobów, aby ograniczać niekontrolowane rozprzestrzenianie się plastików jest selektywna zbiórka. Przeciętny obywatel nie potrafi odczytywać przyjętego obecnie oznakowania. Nie można całkowicie zrezygnować z jednorazowych plastików, bo użycie plastiku w wielu przypadkach to bardzo praktyczne rozwiązanie, a właśnie selektywna zbiórka i dbałość o to, aby skutecznie zwracać plastik do obiegu jest znacząca w chronieniu środowiska przed skutkami jego stosowania.	Uwaga nieprzyjęta – wzory oznakowania zostały określone w rozporządzeniu wykonawczym KE 2020/2151 z dnia 17 grudnia 2020 r., które obowiązuje wprost.	Polska Organizacja Przemysłu i Handlu Naftowego
36.		Uważam że „ustawa produktowa” nie jest poprawna i wymaga doprecyzowania ponieważ przedsiębiorca wprowadzający pojazd używany jednocześnie wprowadza znajdujące się w nim opony, akumulatory, oleje, smary oraz sprzęt elektryczny, elektroniczny. W związku z powyższym w tej sytuacji niepotrzebne jest tutaj powielanie kosztów wprowadzenia pojazdu oraz jego wyposażenia. Ponadto należy zaznaczyć iż osoba wprowadzająca pojazdy wycofane z eksploatacji które są objęte ustawą o recyklingu opłaca koszty zagospodarowania odpadów.	Uwaga nieprzyjęta – wykracza poza zakres projektowanych zmian.	Bach Stanisław
37.		1. Zgodnie z art. 8 Dyrektywy SUP Rozszerzona Odpowiedzialność Producenta (ROP) jest ważnym elementem zwalczania zanieczyszczenia środowiska, w tym również zanieczyszczenia powodowanego przez odpady SUP, w związku z tym przyjmujemy, że zapisy proponowane w Art. 3k Projektu Ustawy odnoszą się do ROP, choć nie jest to wyraźnie nazwane w Projekcie Ustawy, ale wskazuje na to intencja ustawodawcy, który postanowił zapisy Dyrektywy SUP wdrożyć do polskiego prawa na gruncie istniejącej ustawy o ROP (ustawa o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1903). Naszym zdaniem jednak mechanizmy ROP zaproponowane w Art. 3k i dalszych, nie są zgodne z zapisami obowiązujących regulacji europejskich w zakresie ROP, takimi jak np. Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/851 z dnia 30 maja 2018 r., gdzie w art. 8 i 8a określono minimalne wymogi, jakie muszą spełniać systemy ROP, a także określono, jakie koszty muszą pokrywać producenci wyrobów (wprowadzający na rynek) – chodzi tu o koszty netto, czyli uwzględniające przychód ze sprzedaży odzyskanych surowców wtórnych. Wskazuje się wyraźnie, że wkład finansowy producentów nie powinien przekraczać „kosztów niezbędnych do świadczenia usług gospodarowania odpadami w sposób efektywny	Uwaga przyjęta Dyrektywa SUP zobowiązała do wydania Wytycznych dotyczących kryteriów obliczania kosztów w tym zakresie, które dotychczas nie zostały wydane. Niemniej jednak przepisy projektowanej ustawy w zakresie ROP zostaną zmienione w celu zapewnienia zgodności z art. 8 i 8a dyrektywy 2008/98/WE. Jednocześnie w odniesieniu do opakowań wymienionych w załączniku nr 9 szczegółowe regulacje dotyczące ROP zostaną określone w ustawie zmieniającej ustawę o gospodarce opakowaniami i odpadami	Fundacja Plastics Europe Polska

	<p>kosztowo”. Jednakże w proponowanych zapisach omawianego Projektu Ustawy nie znaleźliśmy odniesienia do istniejących regulacji europejskich na temat ROP. W Art. 3k i 3l jedynie mówi się o corocznej opłacie opłatą na pokrycie kosztów:</p> <p>a. zbierania odpadów powstałych z produktów tego samego rodzaju, które wprowadził do obrotu, pozostawionych w publicznych systemach zbierania odpadów, w tym kosztów utworzenia i utrzymania tych systemów, transportu tych odpadów i ich przetwarzania;</p> <p>b. uprzątnięcia, transportu i przetwarzania odpadów powstałych z produktów takiego samego rodzaju jak odpady powstałe z produktów, które wprowadził do obrotu.</p> <p>Uważamy, że powyższy sposób zarządzania odpadami SUP oraz finansowania i rozliczania kosztów z tym związanych nie spełnia wymogów ROP. Wyznaczona odgórnie stawka niemająca żadnego odniesienia do rzeczywistych kosztów netto, w połączeniu z nieprecyzyjnym mandatem dotyczącym możliwości wydatkowania zebranych środków (które wg standardów ROP powinny w całości służyć pokryciu kosztów zagospodarowania tych konkretnych odpadów, itp.) powoduje, że zaproponowane rozwiązanie to podejście <i>de facto</i> podatkowe, zwłaszcza, że nie widać żadnego powiązania co do sposobu, w jaki zaproponowany mechanizm miałby wpływać na zamykanie obiegu zamkniętego gospodarki, w tym na zwiększenie recyklingu.</p>	opakowaniowymi w zakresie ROP.	
38.	<p>2. Zgodnie z Art. 4 Dyrektywy SUP, kraje członkowskie „podejmują niezbędne środki w celu osiągnięcia ambitnego i trwałego zmniejszenia stosowania wymienionych w części A załącznika produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych”, w tym instrumenty ekonomiczne. Projekt Ustawy przewiduje (Art. 3b ust. 1), że konsumenci będą ponosić dodatkową opłatę z tytułu nabywania posiłków w opakowaniach jednorazowego użytku (załącznik 1 odpowiadający Części A Aneksu do SUPD). Maksymalna stawka tej opłaty została ustalona na 1 PLN/szt., przy czym rzeczywiste stawki będą komunikowane w rozporządzeniach MKiS.</p> <p>Zdajemy sobie sprawę, że Dyrektywa SUP ma z definicji charakter dyskryminacyjny w odniesieniu do jednego z materiałów konstrukcyjnych – tworzyw sztucznych. Zwracamy jednak uwagę, na kwestię proporcjonalności środków proponowanych w Projekcie Ustawy w zakresie wysokości opłaty oraz na kwestię zgodności zaproponowanych rozwiązań z zasadą przywołaną w Art. 4 ust. Dyrektywy SUP: „Środki przyjęte zgodnie z niniejszym ustępem muszą być proporcjonalne i niedyskryminujące.” Zastosowanie stawki opłaty SUP w maksymalnej wysokości (1 PLN/szt.) może oznaczać, że jednorazowe opakowania z tworzyw sztucznych zostaną objęte podatkiem przekraczającym wielokrotnie cenę opakowania - np. dla plastikowych kubeczków o pojemności 200 ml dostępnych obecnie w handlu w cenie ok. 0,05 PLN/szt. zastosowanie opłaty w maksymalnej wysokości będzie oznaczało objęcie ich podatkiem stanowiącym blisko 2000% wartości produktu.</p>	<p>Przyjęto do wiadomości – opłata ma na celu zmniejszyć ilość nabywanych produktów jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego czyli zniechęcić konsumentów do ich nabywania aby nastąpiło zmniejszenie stosowania tego typu produktów opakowaniowych. Stawka opłaty zostanie określona w rozporządzeniu i będzie uwzględniała proporcjonalność i niedyskryminację.</p>	Fundacja Plastics Europe Polska
39.	<p>3. Art. 3b ust. 2 definiuje jeden z obowiązków przedsiębiorców: „Przedsiębiorca, o którym mowa w ust. 1, jest obowiązany zapewnić nabywcom opakowań jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych oraz nabywcom posiłków w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzywa sztucznych, wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy, dostępność w sprzedaży podobnych opakowań wytworzonych z materiałów</p>	Uwag przyjęta	Fundacja Plastics Europe Polska

	<p>innych niż tworzywo sztuczne lub opakowań wielokrotnego użytku.” Wg naszej wiedzy, na rynku dla wielu opakowań SUP nie ma obecnie alternatywy w postaci opakowań jednorazowych z innych materiałów spełniających warunki bezpiecznego zastosowania, także pod względem bezpieczeństwa zdrowotnego. Prosta zamiana opakowań jednorazowych z tworzyw na opakowania z innych materiałów nie zmniejszy śmiecenia, a taki jest przecież cel nadrzędny Dyrektywy SUP. Pojawiające się już alternatywne rozwiązania zastępujące plastikowe opakowania czy inne wyroby SUP, bardzo często są trudniejsze w recyklingu lub wręcz są nierecyklowalne. Z kolei proponowane wprowadzenie obowiązku oferowania opakowań wielokrotnego użytku wymaga wielu uzgodnień na poziomie prawnym (np. kto przejmuje odpowiedzialność za higieniczną jakość żywności i napojów), biznesowym (np. organizacja logistyki opakowań wielorazowych, utrzymywania ich w dobrym stanie higienicznym) i konsumenckim (zachęcenie konsumentów do zmiany rutynowych zachowań). Jest to długi proces i nie da się go przeprowadzić do początku lipca 2021.</p>		
40.	<p>4. Odnosnie narzędzi połowowych (Artykuł 4d Projektu Ustawy) przypominamy, że w tytule 28 preambuły i w Art. 8 Dyrektywy SUP mówi się o objęciu tych wyrobów systemem ROP. W szczególności w Art. 8 ust. 4 wskazane jest, że „koszty, które należy pokryć, nie przekraczają kosztów niezbędnych do gospodarnego świadczenia wskazanych w tych przepisach usług i są one ustalane z zachowaniem przejrzystości między zainteresowanymi podmiotami.” W Projekcie Ustawy brak jest odniesienia do tego zapisu i naszym zdaniem niezbędne będzie podjęcie przez administrację rządową inicjatywy porozumienia z przedsiębiorcami w celu wspólnego określenia poziomu kosztów, jakie mogą być związane ze zbiórka i zagospodarowaniem („przetworzeniem”) odpadów narzędzi połowowych.</p>	Uwaga przyjęta.	Fundacja Plastics Europe Polska
41.	<p>5. W odniesieniu do torebek na zakupy – uważamy, że zapisy w Projekcie wprowadzają dodatkowy podatek na te wyroby. Przypomnijmy, że na mocy znowelizowanej ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz. U. z 2018 r. poz. 150) plastikowe torebki na zakupy zostały objęte tzw. opłatą recyklingową, pobieraną przez sprzedającego towary - aktualnie wysokość tej opłaty wynosi 0,20 PLN (plus VAT). Zapisy omawianego Projektu Ustawy (Art. 3k, 3l) narzucają na torebki na zakupy nową, kolejną opłatę (w wysokości 0,05 PLN/szt.), tym razem z tytułu ROP</p>	Uwaga nieprzyjęta - opłata recyklingowa, którą objęte są lekkie torby na zakupy z tworzywa sztucznego jest instrumentem mającym na celu ograniczenie stosowania tych toreb (zniechęcenie nabywców) i nie jest bezpośrednim kosztem ponoszonym przez wprowadzających te torby, natomiast dyrektywa SUP w art. 8 obciąża bezpośrednio producentów pokrywaniem określonych kosztów w ramach ROP w odniesieniu do tych toreb, które mimo opłaty recyklingowej zostały wprowadzone do obrotu.	
42.	<p>Polski Związek Przemysłu Oponiarskiego działając w imieniu producentów i importerów opon, przypomina, że już ponad 20 lat temu przedstawiciele czołowych firm z branży opracowali podwaliny istniejącego do dziś systemu zbiórki ogumienia w ramach Centrum Utylizacji Opon S.A. – organizacja odzysku i zobowiązali się do jego utrzymania. Był to pierwszy taki system w Europie, który był wzorem</p>	Uwaga nieprzyjęta – wykracza poza zakres projektowanych zmian	Polski Związek Przemysłu Oponiarskiego

	<p>pokazywanym pozostałym Państwom Członkowskim UE.</p> <p>Jako członek Europejskiego Związku Producentów Opon i Gumy (ETRMA) jesteśmy zaangażowani w dyskusje z Komisją Europejską i Parlamentem odnośnie gospodarki o obiegu zamkniętym i popieramy inicjatywy, które po recyklingu dają nowe życie zużyтым oponom.</p> <p>Takim przykładem mocnego wspierania GOZ na poziomie europejskim i polskim jest technologia tzw. gumowego asfaltu, czyli mieszanki asfaltu z dodatkiem gumowego miazgi pochodzącego z recyklingu opon. Upowszechnienie tej technologii to z jednej strony gwarancja wysokiego poziomu recyklingu i stałego zagospodarowania zużytych opon. Z drugiej zaś wydłużenie okresów między-remontowych oraz zdecydowana poprawa parametrów drogi takich jak odporność na koleiny i odprowadzanie wody opadowej oraz zmniejszenie hałasu oddziałującego na lokalne społeczności. Potwierdzają to wnioski z wykorzystania technologii na całym świecie oraz wykonane w Polsce próbne odcinki. Mają one znacznie lepsze parametry od innych istniejących technologii, a wykonana nawierzchnia w pełni podlega recyklingowi, w przeciwieństwie np. do betonu.</p> <p>Jednak, dopóki gumowy asfalt nie stanie się technologią premiowaną w budowie dróg i nie zwiększy potencjału recyklingowego w Polsce sprzeciwiamy się pomysłom gwałtownego zwiększenia progów recyklingu opon. Oczywiście czując się odpowiedzialnymi za ochronę środowiska i zasobów naszej planety uważamy, że próg ten można podnosić stopniowo, uwzględniając wszystkie aspekty społeczno-gospodarcze, tak by w perspektywie 7-8 lat dojść do poziomu 50% recyklingu. Obecnie, w zależności od roku udaje się w mniejszym lub większym stopniu przekroczyć obowiązkowy poziom recyklingu o kilka lub kilkanaście procent, ale wynika to z nadpodaży zużytych opon.</p> <p>Aktualny próg 15% obowiązuje od wielu lat i od niego są także uzależnione częściowo ceny jakie płacimy firmom recyklingowym. Obawiamy się, że zbyt gwałtowne zmiany tego poziomu zostałyby wykorzystane do spekulacyjnego podnoszenia cen na rynku zbiórki opon. Sprzyjałaby temu także bardzo mała liczba profesjonalnych firm recyklingowej. W sytuacji bezprecedensowego załamania popytu na opony z powodu pandemii COVID-19 i spadków sprzedaży sięgających nawet 30% w 2020 nie będziemy w stanie dźwignąć prawdopodobnego zwiększonego kosztu usług recyklingowych.</p> <p>Jesteśmy jednak gotowi do dyskusji merytorycznych na poziomie ministerialnym wraz z udziałem branży recyklingowej by dojść do koniecznego konsensusu.</p> <p>Jako producenci i importerzy zdecydowanej większości opon na polskim rynku od kilkunastu lat wykonujemy swoje obowiązki na poziomie nawet przekraczającym minimalne wymagane prawem poziomy. Robimy to, bo wierzymy, że opony mogą być znakomitym elementem gospodarki o obiegu zamkniętym. Wiele lat temu zainwestowaliśmy w nowoczesne i przyjazne dla środowiska linie produkcyjne dla nowych opon. Chcemy, żeby także po zakończeniu życia opony były przydatnym i bezpiecznym dla środowiska surowcem.</p> <p>Liczymy, że w dialogu wszystkich zainteresowanych stron uda nam się wspólnie wypracować racjonalny kompromis. Deklarujemy gotowość takich rozmów.</p>		
43.	Opony zużyte stanowią strumień odpadów, który stosunkowo łatwo przygotować do recyklingu. Ich	Uwaga nieprzyjęta – wykracza poza zakres	Klaster

	<p>gabaryt oraz fakt powstawania głównie w serwisach wymiany ogumienia sprawia, że nie podlegają zmieszaniu z innymi odpadami, a ich zbiórka prowadzona jest przez wąsko wyspecjalizowane firmy, które dostarczają je bezpośrednio do zakładów unieszkodliwiania. Tymczasem w polskich przepisach prawnych recykling tych odpadów nie jest priorytetowym sposobem ich zagospodarowania. Od 2007 roku wymagany poziom recyklingu zużytych opon utrzymywany jest na poziomie zaledwie 15%, przy łącznym poziomie odzysku w wysokości 75%, preferując tym samym odzysk energetyczny w cementowniach. Taki stan rzeczy prowadzi do utrwalania się praktyki niezgodnej z hierarchią postępowania z odpadami, zakreśloną przez Unię Europejską w Dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/851 z dnia 30 maja 2018 r. zmieniającej dyrektywę 2008/98/WE w sprawie odpadów. Pragniemy podkreślić, iż zamrożenie obowiązującego w Polsce poziomu recyklingu opon nie znajduje żadnego uzasadnienia merytorycznego. Na przestrzeni ostatnich kilku lat całkowite moce produkcyjne instalacji recyklingu materiałowego opon sukcesywnie rosły i na dzień dzisiejszy pozwalają na zrealizowanie poziomu przekraczającego 40%. Szacunek ten znajduje potwierdzenie w danych Ministerstwa Środowiska, wg których rzeczywiście osiągnięty poziom wyniósł 36,6% w 2016 r., 32,4% w 2017 r. oraz 35,9% w 2018 r. (GUS, Ochrona środowiska 2020, https://stat.gov.pl/obszary-tematyczne/srodowisko-energia/srodowisko/ochrona-srodowiska2020,1,21.html). Administracyjne utrzymywanie nierównowagi pomiędzy zapotrzebowaniem na surowiec zgłaszanym ze strony recyklerów a popytem na obowiązkową usługę recyklingu dla wprowadzających opony na rynek, skutkuje trudnością w zaopatrzeniu zakładów recyklingu, zmuszonych konkurować o surowiec z cementowniami traktującymi opony jako paliwo alternatywne. W rezultacie, aby podtrzymać proces produkcji, wiele podmiotów zmuszonych jest sprowadzać opony zużyte do Polski zza granicy. Z drugiej strony dostępny lokalnie strumień odpadów stanowiących potencjalne źródło cennych surowców wtórnych ulega spalaniu, wypierając jednocześnie trudniejsze w zagospodarowaniu odpady zmieszane, dla których odzysk energetyczny jest jedyną alternatywą. Zalety recyklingu materiałowego jako najbardziej korzystnej dla środowiska metody zagospodarowania opon użytych szczegółowo przeanalizowano w raporcie „Life cycle assessment of waste tyre treatments: Material recycling vs. Coincineration in cement kilns” wykonanym na zlecenie Genan Holding a.s., oraz w artykule „Life cycle assessment of vehicle tires: A systematic review” w Cleaner Environmental System załączonymi do niniejszego pisma. Zważywszy, iż co do zasady Ministerstwo pracuje nad zmianami organizacyjnymi rynku zagospodarowania odpadów, związanymi z wdrożeniem ROP, w korespondencji z zasadami Gospodarki o obiegu zamkniętym wydaje się propozycją kierunkowo zbieżną i adekwatną do aktualnych wyzwań i potrzeb. Wobec powyższego istotne jest z konkluzji większości członków naszej grupy zagospodarowania i recyklingu zużytych opon, działającej w ramach naszego Klastra, a skupiającej aktualnie 90% krajowego rynku rozważenie wprowadzenia podwyższenie ustawowego poziomu recyklingu opon do 35% w 2022 r., a następnie dalszy systematyczny wzrost o 5% rocznie, by w roku 2025 dojść do 50%. Wskazane poziomy odpowiadać będą aktualnemu potencjałowi produkcyjnemu tej branży w naszym kraju i pozwolą na stopniowe odchodzenie, zgodnie z wytycznymi dyrektywy 2018/851, od spalania zebranych selektywnie opon. Jednocześnie pragniemy</p>	projektowanych zmian	Gospodarki Odpadami
--	---	----------------------	------------------------

		zadeklarować gotowość do współpracy w ramach konsultacji publicznych, w tym dostępnienia szacunków dotyczących łącznych mocy produkcyjnych posiadanych przez członków Klastra instalacji.		
44.		<p>Treść zastosowanej definicji „opakowania jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego” przekłada się bezpośrednio na całkowite zatrzymanie stosowania przez przedsiębiorców również opakowań alternatywnych – mających zastąpić opakowania z plastiku, a co za tym idzie nie zatrzyma stosowania opakowań wykonanych z plastiku. Przytoczymy tu kilka przykładów:</p> <ul style="list-style-type: none"> - festyn i np. sprzedaż piwa lanego – przy zaproponowanej definicji „opakowania jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego” przedsiębiorca postąpi następująco: nie może zastosować rozwiązania wielorazowego użytku z przyczyn braku dostępu do warunków podyktowanych wymaganiami sanitarnymi, ponadto również z przyczyn bezpieczeństwa nie może sprzedawać swojego piwa w szklanych kufiach. W tym przypadku zmuszony jest zastosować rozwiązanie jednorazowego opakowania. Do wyboru ma na dzień dzisiejszy dwa rozwiązania: kubek plastikowy albo kubek papierowy. Od kubka plastikowego (zaznaczę, iż jest to tańsze rozwiązanie) przedsiębiorca pobierze od nabywającego napój w kubku opłatę, zgodnie z projektem ustawy, wysokości do 1 zł. Od kubka papierowego – niestety przy tej treści definicji nabywający również zapłaci opłatę do 1 zł – ponieważ kubki papierowe są w bardzo małym procencie od wewnątrz pokryte tworzywem np. folią wykonaną z PE, która stanowi mniej niż 5% wagi ogólnej kubka (jednocześnie zakup papierowego jest droższy od kubka plastikowego). Przedsiębiorca wybierze niższy koszt wydania piwa swoim klientom, czyli w tym przypadku kubek plastikowy – którego zastosowanie nie przyczyni się do osiągnięcia celu ustawowego tj. ograniczenia stosowania kubka z tworzywa sztucznego na rzecz kubka z alternatywnego materiału, którym w tym przypadku jest kubek papierowy. - wydanie klientowi końcowemu jedzenia typu fast food – w plenerze lub punkcie stacjonarnym. Dotychczas w tym przypadku w większości stosowane były opakowania jednorazowe wykonane z EPS – które to zgodnie z dyrektywą oraz projektem ustawy będą całkowicie zakazane. Te jednostki gastronomiczne muszą jednak nadal pakować swoje produkty w inne dostępne formy opakowań jednorazowych. Ustawa jednocześnie zobowiązuje przedsiębiorców do zapewnienia nabywcom dostępności w sprzedaży produktów i opakowań z wielokrotnego użytku lub wytworzonych z materiałów innych niż tworzywa sztuczne. <p>Wracając do naszego przykładu mamy tutaj do wyboru np. opakowanie wykonane w 100% z tworzywa sztucznego (np. PET, PP, rPET) oraz opakowania wykonane z materiałów alternatywnych (np. papierowe pudełka), ale zawierających w swoim składzie w minimalnym stopniu tworzywo sztuczne, gdyż czysty papier nie nadaje się do bezpośredniego kontaktu z gorącą żywnością. Sprzedawca zapyta klienta o rodzaj opakowania i klient np. wybierze opakowanie ekologiczne z papieru. W takim przypadku znowu dochodzi to sytuacji gdzie klient zapłaci za opakowanie ekologiczne (na podstawie obecnej definicji opakowania jednorazowego) nawet dwukrotnie więcej niż za opakowanie z tworzywa sztucznego, co definitywnie przełoży się na wybór klienta końcowego na opakowanie z plastiku, a nie opakowanie ekologiczne.</p> <ul style="list-style-type: none"> - bar sałatkowy – i tu ten sam przykład – możemy wydać jedzenie naszemu klientowi w 	Przyjęto do wiadomości	ODRAPAK

	<p>opakowaniu jednorazowym wykonanym w 100% z tworzywa sztucznego, albo wydać w opakowaniu alternatywnym - ekologicznym np. misce papierowej wykonanej z szarego papieru (od wewnątrz pokrytej powłoką PLA) oraz wieczka papierowego. Koszt opakowania w 100% z plastiku w porównaniu do kosztu opakowania ekologicznego w momencie doliczenia do obu opłaty powoduje kolejny wybór opakowania z plastiku.</p> <p>Takich przykładów jest bardzo wiele. Po dogłębnym przeanalizowaniu treści ustawy nasuwa się tylko jedna konkluzja :</p> <p>„Jak ograniczyć stosowanie w rynku opakowań jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych?“, jeśli produkty ekologiczne posiadające w swoim składzie niewielki procent tworzywa sztucznego są przez ustawodawcę traktowane jednakowo do rozwiązania wykonanego w 100% z plastiku. Chcielibyśmy jednocześnie zwrócić uwagę, iż opakowania jednorazowe ekologiczne są 2x, bądź 3x krotnie droższe od opakowań z tworzyw sztucznych. Jednocześnie większość opakowań jednorazowego użytku np. wykonanych z papieru, zawierają w swoim składzie nieznaczną ilość tworzywa sztucznego (nie przekraczającą 10% zawartości).</p> <p>Należy doprowadzić do sytuacji ograniczenia stosowania opakowań jednorazowych wykonanych z tworzyw sztucznych. Jedną z metod jest z pewnością objęcie wybranych produktów dodatkową opłatą. Z tym rozwiązaniem nie dyskutujemy. Kolejną formą (zgodnie z dyrektywą) jest namawianie przedsiębiorców oraz promowanie rozwiązań - opakowań ekologicznych zastępujących opakowania wykonane w 100% z tworzywa sztucznego. Przy obecnej treści definicji opakowania jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego jest to niemożliwe i co gorsze doprowadzi do odwrotnego skutku, czyli pozostaniu przy rozwiązaniu z plastiku.</p> <p>Żaden przedsiębiorca nie będzie w stanie przekonać swojego klienta na rozwiązanie ekologiczne – które razem z opłatą jest 2 krotnie droższe. Ponadto jak uzasadnić klientowi wydanie jedzenia w opakowaniu ekologicznym, od którego i tak będzie pobrana opłata jak za opakowanie jednorazowe z tworzywa sztucznych?</p>		
45.	<p>Rekomendujemy zmianę treści definicji Produktu jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego rozszerzając ją o zapis dopuszczający procentową zawartości tworzywa sztucznego.</p> <p>f) po pkt 9c dodaje się:</p> <p><i>9e) produkcie jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego – rozumie się przez to produkt, w tym opakowanie, który jest w całości lub częściowo, <u>nie więcej niż w 10%</u>, wykonany z tworzywa sztucznego i który nie został przeznaczony, zaprojektowany ani wprowadzony do obrotu tak, aby osiągnąć w ramach jego cyklu życia wielokrotne użycie przez zwrócenie go do producenta w celu powtórnego napełnienia lub ponownego użycia do tego samego celu, do którego był pierwotnie przeznaczony;”</i></p> <p>Tego typu zapis pozwoli na:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) Rzeczywiste ograniczenie stosowania opakowań jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, zgodnie z dyrektywą SUP 2) Utrzymanie opłaty od opakowań jednorazowych z tworzywa sztucznego 	<p>Uwaga nieprzyjęta – KE nie przyjęła uwag niektórych państw członkowskich, w tym Polski, aby takie progi wprowadzić. Ustawa powinna być jednak zgodna z przepisami dyrektywy.</p>	ODRAPAK

	3)Promowanie opakowań ekologicznych jako zamiennych, alternatywnych, zgodnie z wytycznymi dyr. UE Pozostawienie w obecnej formie definicji „produktu jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego” doprowadzi do odwrotnych skutków, niż te zamierzone przez dyrektywę Unii Europejskiej i co gorsze promuje decyzje gospodarcze wpływające na pozostawienie ilości stosowanego plastiku na tym samym poziomie co przed wdrożeniem tych obostrzeń.		
46.	Zgodnie z definicją produktu jednorazowego, jest to produkt, w tym opakowanie, który jest w całości lub części wykonany z tworzywa sztucznego. Czy sformułowanie „produkt, w tym opakowanie” oznacza, że na przykład jeden z naszych produktów papierowe rurki do picia zapakowane w torebkę PP lub PE będzie niedopuszczalny, czy po prostu objęty opłatą produktową? Chodzi oczywiście o opakowanie.	Wyjaśnienie – to jest wprowadzanie do obrotu produktów w opakowaniach objętych przepisami odrębnej ustawy	GODAN
47.	Talerzyk papierowy – jesteśmy dystrybutorem zastawy jednorazowej wykonanej z papieru. Ze względu na komfort użytkownika talerze są pokrywane cienką warstwą folii, spełniającą normy przewidziane dla tego produkty w kontekście dopuszczenia ich do kontaktu z żywnością. Jeśli proporcja to 99,99% papier, a 00,01% to folia, to produkt jest dopuszczony do dalszego obrotu, czy pokrycie go nawet tak znikomą ilością folii, go skreśla? Tym samym, czy jest granica wyrażona procentowo lub wagowo, która dopuszcza użycie tworzywa sztucznego w takim produkcie, czy jednak nie?	Uwaga nieprzyjęta – KE nie przyjęła uwag niektórych państw członkowskich, w tym Polski, aby takie progi wprowadzić. Zostało to potwierdzone w Wytycznych KE do dyrektywy SUP z dnia 31.05.2021 r. https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=OJ:C:2021:216:TOC	GODAN
48.	1. W projekcie ustawy widzimy istotną niespójność jeśli chodzi o wysokość opłat wynikających dla producenta z art. 3k. i art.3l (0,05,-PLN/szt). Taką samą opłatę ponosi producent np. kubków papierowych i producent pojemników styropianowych (XPS) do żywności. Zobrazujmy to na konkretnym przykładzie. Kubek papierowy o pojemności 400 ml waży 11 gram. Zawartość plastiku (polimerów) w nim wynosi 3,5% jego wagi w postaci folii polietylenowej (PE) co stanowi 0,385 grama plastiku . Producent kubka papierowego ponosi opłatę 0,05,-PLN od każdego kubka Z kolei producent pojemnika styropianowego (XPS) produkuje pojemnik o wadze 15 gram i jest on w 100% z plastiku, czyli wprowadza na rynek 15 gram plastiku i on również ponosi identyczna opłatę 0,05,-PLN. De facto producent pojemnika wprowadza prawie 40 razy więcej (15:0,385=38,9) plastiku a obydwaj wytwórcy ponoszą identyczną opłatę. Dla przykładu policzyliśmy również zawartość plastiku w jednej paczce papierosów „Heets”. I jest go 12 razy więcej (4,7 grama) niż w kubku papierowym z zawartością plastiku. I znowu opłata za kubek będzie taka sama jak za paczkę papierosów. W takich przypadkach wydaje się sensownym, żeby ustawodawca wprowadził mechanizm eko-modulacji, który polega na zróżnicowaniu stawek opłat ponoszonych na finansowanie zagospodarowania odpadów przez producentów produktów w opakowaniach. Stawki opłaty powinny być uzależnione przynajmniej od ilości wprowadzanego plastiku. Innym rozwiązaniem mogłaby być zróżnicowana stawka dla produktów jednorodnych z plastiku a inna dla produktów mieszanych, np. papier i plastik. Takie rozwiązania promowałyby opakowania przyjazne dla środowiska. 2. Jeżeli jestem producentem kubków papierowych z częściową zawartością plastiku i mój odbiorca zakupił	1. Uwaga przyjęta	HUHTAMAKI dodatkowe uwagi

		<p>przed 3 lipca 2021 r. u mnie kubki bez oznakowania (zgodnie z rozporządzeniem Komisji Europejskiej z 17 grudnia 2020 r.) to, czy może on je sprzedawać do wyczerpania zapasów? Czy może jest zmuszony oklejać każdy kubek naklejką z przysłowiowym żółwikiem? Ta ostatnia sytuacja potencjalnie będzie kreowała dla mojego odbiorcy znaczące koszty (proporcjonalnie do wartości kubka) i duży kłopot organizacyjny ponieważ żadna profesjonalna drukarnia nie przyjmie zlecenia na 100 czy nawet 1000 sztuk naklejek a jeśli przyjmie to etykieta będzie droższa od kubka. Sensownym się wydaje aby ustawodawca pozwolił czasowo (np. 3-6 miesięcy) na wyprzedaż posiadanego zapasu bez oznakowania.</p> <p>3. Projekt ustawy nie odpowiada na sytuacje co powinien zrobić sprzedający kubki(np. sieci marketów), który zakupił towar przed 3 lipca i leży on na półce w markecie celem sprzedaży dla ostatecznego klienta. Czy sprzedający ma zdjąć towar z półki, rozerwać opakowanie handlowe i oklejać naklejkami kubki? Z jednej strony koszty takiej operacji przekroczą 2-3 krotnie wartość produktu a z drugiej stoi to w sprzeczności z zasadami higieny. Wydaje się, że ustawodawca powinien ustalić okres karencji na wyprzedaż takich produktów do wyczerpania zapasów w myśl zasady „nie niszczy tego co zostało już wyprodukowane”.</p> <p>4. Jeśli prowadzę punkt gastronomiczny i sprzedaję klientowi danie na wynos w opakowaniu papierowym z niewielką zawartością plastiku (do 10%) to, czy jestem zmuszony do pobrania od klienta opłaty 1,00,- PLN? Czy może będę z niej zwolniony?</p> <p>5. Jeśli prowadzę punkt gastronomiczny i sprzedaję klientowi danie na wynos w opakowaniu, które ma certyfikat, że można go wyrzucić do na domowego kompostownika, to czy też jestem zobligowany do pobrania opłaty 1,00,-PLN. Czy może takie pojemniki na wynos będą zwolnione z tej opłaty?</p> <p>6. Naszym zdaniem projekt ustawy nie zakazuje produkcji opakowań do żywności ze styropianu, tzw. menu-box'ów. Co się wydaje absurdalne ponieważ nie taka była intencja Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 z dnia 5 czerwca 2019 roku. Intencją było zmniejszenie ilości takich opakowań. Natomiast wszyscy producenci takich opakowań, przynajmniej w Polsce twierdzą, że nadal będą kontynuowali taką produkcję, ponieważ projekt ustawy mówi, że zakaz obejmuje produkty z plastiku ekspandowanego (EPS) a nie ekstrudowanego (XPS). Projekt ustawy powinien doprecyzować, że chodzi o zakaz produkcji opakowań ze styropianu niezależnie od tego w jakiej technologii się to odbywa. I nie ma tu znaczenia czy jest to technologia EPS (ekspandowany) czy XPS (ekstrudowany). Bez wprowadzenia takiego zakazu na rynku nadal będą funkcjonowały miliony styropianowych opakowań do żywności na wynos, które są szczególnie trudne w jakimkolwiek recyklingu i mają dewastujący wpływ na środowisko.</p>	<p>2. Brak uwagi</p> <p>3. Uwaga nieprzyjęta - art. 7 projektowanej ustawy przewiduje wyprzedaż zapasów magazynowych</p> <p>4. Brak uwagi</p> <p>5. Brak uwagi</p> <p>6. Zgodnie z postanowieniami dyrektywy zakazowi podlegają pojemniki na posiłki z polistyrenu ekspandowanego</p>	
49.	Uwaga ogólna	Przepisy projektowanej ustawy nakładają wiele nowych obowiązków na przedsiębiorców, w tym zakaz sprzedaży wybranych towarów, obowiązek oznakowania wybranych towarów, obowiązek ewidencji, sprawozdawczości, uiszczania opłat, realizacji kampanii edukacyjnych itd. w bardzo krótkim czasie.	Uwaga przyjęta częściowo – zostaną przeanalizowane przepisy przejściowe i część obowiązków będzie obowiązywała od	Polska Organizacja Handlu I

		Oczywiście rozumiemy, że termin implementacji wynika z zapisów Dyrektywy PE i Rady 2019/904 (SUP), jednak zapisy dyrektywy nie obowiązują wprost w krajach członkowskich stąd konieczność oczekiwania na rozwiązania krajowe. Przedsiębiorcy będą zobowiązani do wypełnienia obowiązków w terminie krótszym niż 3 miesiące od publikacji zmiany ustawy, dlatego sugerujemy np. obniżenie kar za brak realizacji poszczególnych obowiązków (w szczególności zakresie uzyskania wpisu do rejestru BDO, czy prowadzenia ewidencji) przynajmniej na okres 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy, tak aby przedsiębiorcy nie ponosili negatywnych skutków opóźnienia implementacji przepisów unijnych do prawa krajowego.	1 stycznia 2022 r. np. obowiązki sprawozdawcze.	Dystrybucji	
50.	Art. 1 pkt 2 b)	Wyjaśnienia wymaga, czy pod pojęciem „narzędzia połowowe” rozumie się także sprzęt wędkarski wykorzystywany na cele rekreacyjne. Intencją zapisów dyrektywy PE i Rady 2019/904 raczej nie było ujmowanie tego typu sprzętów, lecz nie jest to wyraźnie sprecyzowane w projekcie ustawy.	Wyjaśnienie – sprzęt wędkarski nie jest objęty tą definicją, zostanie to doprecyzowane w uzasadnieniu.	Polska Organizacja Handlu I Dystrybucji	
51.	Art. 1 pkt 10	w art. 11 ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego <u>wymienione w załączniku do ustawy</u> jest obowiązany do prowadzenia dodatkowej ewidencji, obejmującej informacje o masie wprowadzonych do obrotu produktów, z podziałem na poszczególne ich rodzaje.”;	Proponujemy wskazanie, których produktów dotyczy ewidencja opisana w art. 11. Ustawy. Należy wskazać, że w załącznikach do projektu zmiany ustawy zamieszczono kilka różnych list produktów. Nie jest jasne, których dotyczy art. 11.	Uwaga przyjęta Zmieniono brzmienie art. 11 w ramach uzgodnień. Ewidencja dotyczy wszystkich produktów jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego objętych projektowaną ustawą.	Polska Organizacja Handlu I Dystrybucji
52.	Art. 1 pkt 11	„Art. 11b. 1. Przedsiębiorca wprowadzający do obrotu: 1) produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego, wymienione w załączniku nr 11 do ustawy, 2) narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne – jest obowiązany do prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych. 2. Obowiązek określony w ust. 1 może być według wyboru wprowadzającego produkty w opakowaniach wykonywany samodzielnie lub za pośrednictwem organizacji odzysku opakowań.”	Proponujemy dodanie możliwości realizacji kampanii edukacyjnych za pośrednictwem organizacji odzysku, na wzór kampanii edukacyjnych prowadzonych w zakresie wprowadzania na rynek olejów smarowych, opon pneumatycznych, preparatów smarowych czy produktów w opakowaniach. Organizacje odzysku posiadają wieloletnie doświadczenie w realizowaniu kampanii edukacyjnych na różnych polach.	Uwaga nieprzyjęta – projektowane przepisy przewidują możliwość wykonywania edukacji przez podmioty zewnętrzne, w tym i przez organizacje odzysku	Polska Organizacja Handlu I Dystrybucji
53.	Art. 4 pkt 3 b)	„f) przedsiębiorcy wprowadzającego do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego, przedsiębiorcy wprowadzającego do obrotu narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne lub autoryzowanych przedstawicieli:	Podkreślone fragmenty wymagają wyjaśnienia. Czy rodzaj działalności wybierany będzie we wniosku o wpis do rejestru BDO z jakiegoś katalogu? O jakich „rodzajach działalności” mowa w podkreślonych	Wyjaśnienie - we wniosku, tak jak w przepisach dotychczasowych w art. 52 ustawy o odpadach np. tak jak w zakresie ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym. W tym celu zostaną	Polska Organizacja Handlu I Dystrybucji

		<p>– informację o rodzaju prowadzonej działalności, – informację o rodzajach wprowadzanych do obrotu produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, g) przedsiębiorcy prowadzącego jednostkę handlu detalicznego, jednostkę handlu hurtowego lub jednostkę gastronomiczną, w której są oferowane opakowania jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego oraz produkty w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego, objęte opłatą: – informację o rodzaju produktu, – informację o rodzaju prowadzonej działalności, – informację o miejscu albo miejscach prowadzenia działalności;”;</p>	<p>fragmentach? Analogicznie, w przypadku „rodzaju wprowadzanych do obrotu produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych” lub „rodzajów produktów” – czy wybierane będą grupy produktów wskazane w załącznikach do zmiany ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej? Szczegółowe wskazywanie produktów jest praktycznie niewykonalne z uwagi na ich rotację. Nie jest także wymagane z punktu widzenia sprawozdawczości, czy realizacji pozostałych obowiązków ustawowych.</p>	<p>dostosowane formularze w BDO</p>	
54.	Art. 8	<p>1) <u>art. 1 pkt 7, który wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2022 r.;</u></p>	<p>Biorąc pod uwagę faktyczny czas realizacji wniosków o wpis lub aktualizację rejestru BDO oraz brak możliwości złożenia kolejnego wniosku, jeśli poprzedni nie został rozpatrzony, sugerujemy przesunąć termin uzyskania wpisu do rejestru BDO we wskazanym zakresie. W przeciwnym razie istnieje wysokie prawdopodobieństwo, że wiele przedsiębiorstw nie będzie miało technicznej możliwości złożenia stosownego wniosku do BDO, a tym bardziej uzyskania/aktualizacji wpisu. Przedsiębiorcy nie powinni być narażeni na negatywne konsekwencje takie jak ewentualne kary za brak wpisu/aktualizacji rejestru BDO, wynikające z krótkiego terminu na realizację obowiązku oraz znaczne obciążenie urzędów.</p>	<p>Uwaga przyjęta – zostanie wprowadzony zapis „ 3 miesiące po wejściu w życie ustawy”.</p>	<p>Polska Organizacja Handlu i Dystrybucji</p>
55.	Załączniki 1,4,6	<p>„pojemniki na <u>posiłki</u> w tym pojemniki takie jak pudełka, z pokrywką lub bez, stosowane w celu umieszczania w nich posiłków”</p>	<p>W każdym z wymienionych załączników do projektu wskazano pojemniki na posiłki, jednak nie podano co należy rozumieć pod pojęciem posiłku. Może prowadzić to do wielu wątpliwości interpretacyjnych np. czy sprzedawana w jednostce handlu detalicznego surówka w pojemniku z tworzyw sztucznych, gotowa do spożycia, powinna</p>	<p>Uwaga przyjęta - przykłady takich pojemników zawierają Wytyczne KE, które zostały opublikowane 31 maja 2021 r. https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=OJ:C:2021:216:TOC Zostanie to uzupełnione w uzasadnieniu.</p>	<p>Polska Organizacja Handlu i Dystrybucji</p>

			zostać zaliczona do posiłku? Sugerujemy doprecyzowanie pojęcia posiłku, lub wskazanie przykładowych produktów objętych lub wyłącznych ze obowiązków odnoszących się do wskazanych załączników.		
56.	Załącznik 4	„Sekcja I. Produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego objęte rozszerzoną odpowiedzialnością producenta w zakresie pokrywania kosztów edukacji ekologicznej, kosztów zbierania odpadów powstałych z tych produktów z publicznych systemów zbierania odpadów, w tym kosztów infrastruktury i jej funkcjonowania, kosztów sprzątania, transportu oraz przetwarzania tych odpadów.”	Art. 1 pkt 5 (w zakresie art. 3k ustawy zmienianej), który odnosi się z załącznika nr 4 nie wspomina o obowiązku pokrywania kosztów edukacji ekologicznej. Tytuł załącznika należy skorygować zgodnie z propozycją (wykreślenie) lub uzupełnić zapis w art. 3k.	Uwaga przyjęta – załącznik nr 10 odnosi bezpośrednio do produktów objętych obowiązkiem upowszechniania wiedzy.	Polska Organizacja Handlu i Dystrybucji
57.	Załącznik 4	„2) paczki i owijki wykonane z elastycznych materiałów zawierające posiłki przeznaczone do bezpośredniego spożycia z paczki lub owijki bez żadnej dalszej obróbki; 3) pojemniki na napoje o pojemności do trzech litrów, tj. pojemniki stosowane do przechowywania napojów, takie jak butelki na napoje, w tym ich zakrętki i wieczka, oraz wielomateriałowe opakowania na napoje, w tym ich zakrętki i wieczka, ale nie szklane lub metalowe pojemniki na napoje, których zakrętki i wieczka wykonane są z tworzyw sztucznych;”	Zgodnie z art. 1 pkt 5 (w zakresie art. 3k ustawy zmienianej), produkty wymienione w załączniku nr 4 do projektu objęte są obowiązkiem uiszczenia opłaty na rzecz urzędu marszałkowskiego m.in. w zakresie zapewnienia systemów zbierania i zagospodarowania odpadów. Należy podkreślić, że produkty wskazane w pkt 2 i 3 załącznika nr 4 są już obciążone obowiązkiem realizacji odzysku i recyklingu wynikającym z ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, więc dodatkowa opłata stanowi podwójne obciążenie wprowadzającego produkty w opakowaniu na rynek.	Uwaga nieprzyjęta. Projektowana opłata dotyczy głównie zagospodarowania odpadów w miejscach publicznych i jest to rozszerzenie, poprzez wprowadzenie takiej regulacji przez dyrektywę SUP, obowiązków nakładanych na wprowadzających określone produkty. Należy przy tym zauważyć, że dotychczasowa opłata produktowa ma inny charakter, ponieważ jest sankcją za niezyskanie wymaganych poziomów odzysku i recyklingu.	Polska Organizacja Handlu i Dystrybucji
58.	Załącznik 4	„5) lekkie plastikowe torby na zakupy zgodnie z definicją w art. 3 pkt 1c dyrektywy 94/62/WE.”	Torby tego typu obciążane są już w Polsce tzw. opłatą recyklingową wynikającą z ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, więc dodatkowa opłata stanowi podwójne obciążenie (dla klienta oraz wprowadzającego produkty w opakowaniu na rynek).	Uwaga nieprzyjęta - opłata recyklingowa, którą objęte są lekkie torby na zakupy z tworzywa sztucznego jest instrumentem mającym na celu ograniczenie stosowania tych toreb (zniechęcenie nabywców) i nie jest bezpośrednim kosztem ponoszonym przez wprowadzających te torby, natomiast dyrektywa SUP w art. 8 obciąża bezpośrednio producentów pokrywaniem określonych kosztów w ramach ROP w	Polska Organizacja Handlu i Dystrybucji

				odniesieniu do tych toreb, które mimo opłaty recyklingowej zostały wprowadzone do obrotu.	
59.		<p>Przyjmujemy ze zrozumieniem odpowiednie zapisy w projekcie krajowym co do listy produktów objętych dyrektywą Komisji Europejskiej, jak również wynikający z tego zakres obowiązków dla przedsiębiorców. Przedsiębiorstwa produkujące artykuły objęte zakazem wprowadzania na rynek miały przynajmniej możliwość częściowego przygotowania na zmiany. Jednakże dyrektywa, jak również projekt transpozycji wprowadza także cele dotyczące szerszej grupy produktów, gdzie dopiero z chwilą wprowadzenia regulacji w Polsce rozpocznie się proces przystosowawczy. To powoduje znaczną niepewność, zwłaszcza w kontekście zaproponowanych opłat, które mogą spowodować wykluczenie również tych produktów z obrotu. Pragniemy przypomnieć, że wytyczne do dyrektywy są nadal dyskutowane przez KE i do tej pory przedsiębiorcy nie znają ich ostatecznego kształtu.</p> <p>Jesteśmy świadomi planowanych ograniczeń, jednakże zwracamy uwagę na dotychczasowe doświadczenia w odniesieniu do lekkich torebek foliowych oraz toreb powyżej 50 mikrogramów z tworzywa sztucznego. Nałożone opłaty w latach 2018/2019 w wysokości 0,20 PLN /za sztukę przewyższają o 200-300% średnią wartość produktu.</p> <p>Ww. drastyczna opłata spowodowała:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Likwidację miejsc pracy oraz bankructwa firm, które legalnie zainwestowały w park maszynowy. 2. Utratę podatków dla budżetu. 3. Wprowadzenie alternatywnych produktów z Azji o większym śladzie środowiskowym o czym mówią m.in. badania Ministerstwa Środowiska Danii oraz COBRO-Institut Łukasiewicza przeprowadzone dla ówczesnego Ministerstwa Środowiska. 		Przyjęto do wiadomości	Polski Związek Przetwórców Tworzyw Sztucznych
60.		<p>Mając na względzie odpowiednią transpozycję dyrektywy Single Use Plastics i jej naczelny cel ograniczenia zaśmiecania i przejście na gospodarkę obiegu zamkniętego przesyłamy poniższe uwagi:</p> <p>1/ Opłata z tytułu wprowadzania kubków i pojemników z tworzywa sztucznego (art. 3 c.1 zał.6).</p> <p>W opinii PZPTS proponowana opłata maksymalna jest nieproporcjonalna do celu. Celem dyrektywy jest zmniejszenie zużycia kubków plastikowych oraz określonego typu opakowań przeznaczonych do posiłków gotowych do spożycia, a nie wyłączenie ich z obrotu. W przypadku wysokiej opłaty będzie to oznaczało ich całkowite usunięcie z rynku. Obecnie nie ma powszechnie dostępnych jednorazowych alternatyw niezawierających tworzyw sztucznych (kubki papierowe posiadają w składzie tworzywo, w przeciwnym wypadku nie spełniają warunku szczelności; kubki z tworzyw pochodzenia roślinnego np. PLA są także objęte dyrektywą) / (opakowania jednorazowe z papieru i pulpy nie są powszechnie dostępne; opakowania te nie zostały przeanalizowane pod kątem bezpieczeństwa dla konsumentów). Natomiast wielorazowe alternatywy wymagają odpowiedniego zaplecza sanitarnego, które w większości placówek obecnie nie istnieje. Zgodnie z dyrektywą środki przyjęte przez kraj członkowski muszą być proporcjonalne i niedyskryminujące (art.4.1 dyrektywy).</p> <p>Propozycje PZPTS:</p>		Uwaga przyjęta – przepisy w zakresie alternatywnych produktów jednorazowego użytku zostaną ponownie przeanalizowane. Również stawki opłat zostaną poddane analizie.	Polski Związek Przetwórców Tworzyw Sztucznych

		ad.1 Zniesienie opłaty. Wprowadzenie obowiązku ewidencji od 3 lipca 2021 roku. Po analizie półrocza 2021 wprowadzenie rozporządzeniem odpowiednich narzędzi począwszy od 3 lipca 2022 adekwatnych do konkretnego planu ograniczenia zużycia do 2026 roku.		
61.		2/ Cele zmniejszenia ilości wprowadzanych produktów zgodnie z załącznikiem nr.6 do ustawy Zgodnie z dyrektywą na państwach członkowskich ciąży obowiązek wykazania zmniejszenia stosowania tych produktów do roku 2026 w porównaniu z 2022 (art.4 pkt. 1 dyrektywy). Wobec tego w pierwszej kolejności należy wprowadzić sprawozdawczość, a następnie określone cele i środki zmniejszające. Należy rozważyć ewentualne problemy związane z zaopatrzeniem szpitali, dużych zakładów przemysłowych, punktów opieki medycznej itp. a także wziąć pod uwagę miejsca narażone na zaśmiecanie takie jak imprezy plenerowe itp. ad.2 Wprowadzenie środków jak w ad.1	Przyjęto do wiadomości – w OSR wskazano, że sprawozdawczość pozwoli na weryfikację zmniejszenia. Ponadto, wyroby medyczne zostają wyłączone z zakresu dyrektywy, zgodnie z Wytocznymi KE do dyrektywy SUP z dnia 31.05.2021 https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=OJ:C:2021:216:TOC	Polski Związek Przetwórców Tworzyw Sztucznych
62.		3/ Koszty dla przedsiębiorców z tytułu ROP (art. 3k ust. 1) Koszty te powinny odzwierciedlać bezpośrednie koszty zarządzania odpadami tych produktów oraz inne szczegółowe koszty, natomiast wyznaczona opłata produktowa nie odnosi się do tych kosztów. Przytaczamy zapis w projekcie ustawy” Minister właściwy do spraw klimatu, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych oraz ministrem właściwym do spraw gospodarki, określi, w drodze rozporządzenia, stawki opłaty, o której mowa w art. 3k ust. 1, kierując się koniecznością pokrycia kosztów zagospodarowania tych odpadów oraz utworzenia i utrzymania publicznych systemów zbierania.” W naszej opinii zapis jest nieprecyzyjny i niezgodny z przepisami dyrektywy art. 8 ust. 2, gdzie koszty obciążenia przedsiębiorców są szczegółowo wyspecyfikowane i odnoszą się do rzeczywistych kosztów zagospodarowania tych odpadów. Szacowany koszt opakowań objętych proponowaną opłatą 0,05 zł wzrósłby od 50 % do ponad 100%. ad.3 Koszty powinny być zgodne z zapisami dyrektywy, a zapisy krajowe powinny je odzwierciedlać. Proponujemy powiązanie opłat z kosztami rzeczywistymi.	Obowiązujące stawki opłat zostaną określone w rozporządzeniu, po przeprowadzeniu stosowanych analiz	Polski Związek Przetwórców Tworzyw Sztucznych
63.		4/ Kolejne obciążenie dla producentów torebek. Nowelizacja ustawy o utrzymaniu porządku i czystości w gminach wprowadziła istotne obciążenie dla producentów lekkich torebek foliowych, co spowodowało drastyczne ich ograniczenie i wyrugowanie z rynku w znacznej części przez alternatywy o większym śladzie środowiskowym. Koszty wyspecyfikowane w dyrektywie SUP w odniesieniu do lekkich torebek foliowych są wielokrotnie niższe od obowiązującej w kraju opłaty recyklingowej. W projekcie natomiast obciąża się producentów kolejną opłatą, co nie ma uzasadnienia w statystykach a także poziomie kosztów wynikających z dyrektywy. Ministerstwo Klimatu i Środowiska jest w posiadaniu danych wskazujących na skuteczną redukcję i osiągnięcie celu ograniczenia zużycia. Wobec tego dodatkowa opłata wydaje się bezzasadna. ad.4 Producenci lekkich torebek foliowych powinni być wyłączeni z opłaty ze względu na już wnoszoną opłatę recyklingową. Proponujemy wykreślenie z załącznika 9 oraz 11.	Obowiązki dotyczące torebek w tej ustawie wynikają wprost z dyrektywy	Polski Związek Przetwórców Tworzyw Sztucznych
64.		5/Obowiązek utrzymania dostępności alternatyw przez przedsiębiorców (art.3b ust.2). Obecnie na rynku polskim nie ma surowców alternatywnych, które mogłyby zabezpieczyć nawet w kilku	Uwaga przyjęta – przepisy w zakresie alternatywnych produktów jednorazowego	Polski Związek Przetwórców

	<p>procentach potrzeby rynku na pojemniki objęte projektem (dania na wynos spożywane na miejscu, opakowania do fast foodów itp.) Większość produktów alternatywnych jest produkowana poza Unią Europejską (Azja), co wiąże się z dodatkowym kosztem środowiskowym i emisją CO2 związanymi z transportem. Dodatkowo ich bezpieczeństwo w odniesieniu do kontaktu z żywnością nie jest analizowane. Może to spowodować, że ustawodawca wprowadzi regulacje, które będą skutkowały przejściem na produkty stanowiące zagrożenie dla konsumenta. Przywołujemy zapis art.11 dyrektywy, że na państwach członkowskich ciąży obowiązek zapewnienia higieny i bezpieczeństwa żywności. Z kolei odpady alternatywnych produktów, których strumień znacznie wzrośnie, również będą wymagały selekcji i odpowiedniego przetwarzania w odpowiednich instalacjach przemysłowych. Dodatkowo wymóg poniższy w naszej ocenie poważnie ogranicza fundamentalną zasadę wolności handlu i zmusza przedsiębiorców do rezygnacji ze specjalizacji w określonych produktach, która w efekcie doprowadziła we współczesnej gospodarce do obniżenia cen produktów dla konsumentów.</p> <p>ad.5 Obowiązek ten jest wyłączenie jednym z narzędzi możliwych do zastosowania i nie ma wymogu przerzucania go na przedsiębiorców (art. 4 ust. 1 dyrektywy). Proponujemy wykreślenie</p>	użytku zostaną ponownie przeanalizowane.	Tworzyw Sztucznych
65.	<p>6/ Wpływ na rynek pracy i produkcję krajową.</p> <p>Producenci opakowań i produktów jednorazowych z tworzyw sztucznych w Polsce to bardzo istotny sektor przetwórstwa przemysłowego zaopatrujący rynek polski i UE. Szacowana ilość objętych potencjalnymi regulacjami przedsiębiorstw branży opakowań z tworzyw sztucznych przekracza 1 tys. przedsiębiorstw, a przepisy ustawy wpływają nie tylko na producentów opakowań i torebek, a także na producentów folii, którzy zaopatrują producentów opakowań oraz handel. Drastyczne wprowadzanie przepisów ograniczających w krótkim czasie nie daje możliwości przedsiębiorcom do adaptacji do nowych warunków. Natomiast działanie takie może dać silny impuls do importu i redukcji popytu u krajowych producentów, co bezpośrednio przełoży się na rynek pracy.</p> <p>ad.6 Wprowadzenie odpowiednich regulacji począwszy od 3 lipca 2022</p>	Terminy wynikają wprost z dyrektywy	Polski Związek Przetwórców Tworzyw Sztucznych
66.	<p>7/ Brak jasności dla producenta w odniesieniu do możliwości zakwalifikowania opakowania zgodnie z projektem regulacji.</p> <p>Producenci opakowań używanych do żywności spożywanej na miejscu (zał. 6) często nie znają dalszego wykorzystania opakowania, które w swojej uniwersalnej formie spełnia wymogi do pakowania żywności nie objętej dyrektywą. Wobec tego dość łatwo w sposób niezawiniony mogą popełnić wykroczenie podlegające karze. Przykładem mogą być gotowe dania ze sprzedaży detalicznej, które ze względu na konieczność obróbki cieplnej są wyłączone z dyrektywy. Te same opakowania są często używane do dań objętych dyrektywą.</p> <p>ad.7 Doprecyzowanie w przepisach i zaadresowanie określonego obowiązku do miejsc/podmiotów, które będą w stanie wskazać przeznaczenie pojemnika.</p> <p>Pragniemy zwrócić uwagę na bardzo dobre wyniki Czech w odniesieniu do gospodarki odpadami tworzyw sztucznych oraz aktualny projekt transpozycji dyrektywy przez ten kraj. Projekt jest, w naszej opinii, dobrym rozwiązaniem zarówno dla środowiska jak i dla przedsiębiorców. Projekt jest dostępny</p>	Przepisy projektowanej ustawy odwzorowują przepisy dyrektywy. W dniu 31 maja 2021 r. KE opublikowała Wytyczne do dyrektywy 2019/904. https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=OJ:C:2021:216:TOC	Polski Związek Przetwórców Tworzyw Sztucznych

		na stronach Komisji Europejskiej.		
67.	Art. 1 pkt 1 ppkt (a)	<p>pkt 1 otrzymuje brzmienie: „1) obowiązki przedsiębiorców wprowadzających do obrotu produkty,”. Przepis wskazuje, że w ustawie uregulowane są wyłącznie obowiązki podmiotów wprowadzających produkty do obrotu. Treść projektu ustawy prowadzi jednak do wniosku, że zakres podmiotowy będzie znacznie szerszy, w tym dotyczyć będzie podmiotów prowadzących jednostki handlu detalicznego lub hurtowego, nawet jeżeli nie wprowadzają produktów do obrotu.</p>	Uwaga nieprzyjęta – zmiana ta ma na celu ujednoczenie używanych pojęć, „wprowadzonych na terytorium kraju” zamienia się na „wprowadzonych do obrotu”	Party Deco
68.	Artykuł 1 pkt 1 ppkt (f) projektu ustawy	<p>po pkt 9c dodaje się pkt 9d-9e w brzmieniu: (...) „9e) produkcie jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego – rozumie się przez to produkt, w tym opakowanie, który jest w całości lub częściowo wykonany z tworzywa sztucznego i który nie został przeznaczony, zaprojektowany ani wprowadzony do obrotu tak, aby osiągnąć w ramach jego cyklu życia wielokrotne użycie przez zwrócenie go do producenta w celu powtórnego napełnienia lub ponownego użycia do tego samego celu, do którego był pierwotnie przeznaczony” Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 z dnia 5 czerwca 2019 r. w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko (dalej jako „Dyrektywa SUP”) przewiduje następującą definicję produktu jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych: „produkt jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych” oznacza produkt, który jest w całości lub częściowo wykonany z tworzyw sztucznych i który nie został przeznaczony, zaprojektowany ani wprowadzony do obrotu tak, aby osiągnąć w ramach okresu żywotności wielokrotną rotację poprzez zwrócenie go do producenta w celu powtórnego napełnienia lub ponownego użycia do tego samego celu, do którego był pierwotnie przeznaczony”.</p> <p>Oznacza to, że w projekcie ustawy dokonano rozszerzenia przywołanej powyżej definicji o opakowania, choć Dyrektywa SUP nie przewiduje takiej możliwości. Wyraźnie stwierdza natomiast, jakie obowiązki odnoszą się do produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, a jakie do opakowań.</p>	Uwaga przyjęta	Party Deco
69.	Artykuł 1 pkt 1 ppkt (j) projektu ustawy	<p>pkt 12a otrzymuje brzmienie: „12a) wprowadzanie do obrotu – rozumie się przez to pierwsze dostarczenie produktu na terytorium kraju w ramach działalności gospodarczej, odpłatnie lub nieodpłatnie, do celów dystrybucji, konsumpcji, stosowania lub użytkowania, w tym na potrzeby własne”; Artykuł 1 pkt 3 projektu ustawy. Po art. 2 dodaje się art. 2a w brzmieniu: „Art. 2a. 1. Wprowadzenie do obrotu następuje w dniu: 1) wydania produktu z magazynu albo przekazania go osobie trzeciej – w przypadku produktu wytworzonego na terytorium kraju; 2) wystawienia faktury potwierdzającej przywóz produktu na terytorium kraju z terytorium innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej albo dokumentu celnego potwierdzającego przywóz produktu na terytorium kraju z terytorium państwa niebędącego państwem</p>	Uwaga nieprzyjęta – brzmienie tej definicji ma na celu uspołnienie projektowanych przepisów z pozostałymi ustawami tzw. „produktowymi”	Party Deco

		<p>członkowskim Unii Europejskiej;</p> <p>3) przywozu produktu na terytorium kraju w celu wprowadzenia do obrotu”.</p> <p>W projektowanych przepisach dokonano połączenia w jedną definicję „wprowadzenia do obrotu” dwóch odrębnych terminów z Dyrektywy SUP, tj. definicji „udostępniania na rynku” i „wprowadzania do obrotu”. Powoduje to, że na gruncie analizowanej regulacji sam fakt odprawy celnej towarów w Polsce powoduje powstanie szeregu obowiązków określonych w projekcie ustawy nawet w sytuacji, gdy dane towary nie trafią do sprzedaży na rynku krajowym lub któregośkolwiek państwa członkowskiego Unii Europejskiej (np. obowiązki płatnicze związane z rozszerzoną odpowiedzialnością producenta, czy naniesienia oznakowania na towary zgodnie z art. 3j). Dotyczy to w szczególności przypadku, w którym importer z siedzibą w Polsce sprowadza określone produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych dla celów dalszej dystrybucji poza rynkiem unijnym.</p>		
70.	Artykuł 1 pkt 5 projektu ustawy	<p>Po art. 3a dodaje się art. 3b-3o w następującym brzmieniu:</p> <p>„Art. 3b. 1. Przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu detalicznego, jednostkę handlu hurtowego lub jednostkę gastronomiczną, w której są oferowane opakowania jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego lub posiłki w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego, wymienione w załączniku nr 6 do ustawy, jest obowiązany pobrać opłatę od nabywającego opakowania jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego lub posiłki w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy, zwaną dalej „opłatą”.</p> <p>2. Przedsiębiorca, o którym mowa w ust. 1, jest obowiązany zapewnić nabywcom opakowań jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych oraz nabywcom posiłków w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego, wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy, dostępność w sprzedaży podobnych opakowań wytworzonych z materiałów innych niż tworzywo sztuczne lub opakowań wielokrotnego użytku”;</p> <p>„Art. 3c. 1. Maksymalna stawka opłaty wynosi 1 zł za sztukę opakowania jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego, wymienionego w załączniku nr 6 do ustawy”;</p> <p>„Art. 3h. 1. Przedsiębiorca, o którym mowa w art. 3b ust. 1, jest obowiązany prowadzić ewidencję liczby nabytych i wydanych nabywcom opakowań jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego, wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy w postaci papierowej albo w postaci elektronicznej”.</p> <p>Niezależnie od uwagi przedstawionej w punkcie 1, uzasadnione jest doprecyzowanie, który podmiot zobowiązany będzie do pobierania opłat od nabywającego opakowania jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego, a także w jakiej sytuacji powinna być pobierana opłata. Treść przepisu w proponowanym brzmieniu prowadzi do wniosku, że opłata może być pobierana wielokrotnie w procesie sprzedaży danego opakowania, tj. w sprzedaży hurtowej opakowań jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego, a następnie w sprzedaży detalicznej np. w punkcie handlowym lub jednostce gastronomicznej. Wydaje się również, że konieczne jest dookreślenie, że analizowane postanowienie ustawy znajduje zastosowanie wyłącznie w sytuacji, w której produkt jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego w momencie sprzedaży pełni funkcję opakowania dla określonego produktu.</p>	Uwaga przyjęta - będzie doprecyzowanie, że opłata pobierana będzie od „nabywcy końcowego”.	Party Deco

	<p>Tytułem przykładu należy wskazać, że kubeczki jednorazowe do napojów stosowane są nie tylko w punktach sprzedaży artykułów spożywczych, czy gastronomii, ale także w gospodarstwach domowych np. przy okazji przyjęć okolicznościowych. W takim przypadku nie istnieje tendencja do pozostawiania ich w miejscach do tego nieprzeznaczonych, lecz trafiają one do zorganizowanego systemu zbierania odpadów, co zapobiega sytuacjom, w którym odpady z tworzyw sztucznych znajdują się w środowisku naturalnym. W związku z powyższym uzasadnione jest rozważenie odstąpienie od proponowanej regulacji lub ograniczenia zakresu zastosowania przedmiotowego przepisu do podmiotów wprowadzających produkty w opakowaniach, ewentualnie doprecyzowanie, że zakres zastosowania przepisu dotyczy przypadku, w którym produkt jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego pełni funkcję opakowania produktu (np. napoju) sprzedawanego na rzecz konsumenta. Taki zakres zastosowania przepisu wypełniać będzie postanowienia i cele dyrektywy SUP.</p>		
71.	<p>Konieczne jest również doprecyzowanie, że obowiązek określony w tym przepisie nie dotyczy podmiotu, który wprowadza produkt do obrotu i jednocześnie prowadzi sprzedaż hurtową do innych przedsiębiorstw. W tym zakresie należy zwrócić uwagę, że art. 3h ust. 1 w proponowanym brzmieniu zobowiązuje do prowadzenia ewidencji liczby nabytych i wydanych nabywcom opakowań. Oznacza to, że przedmiotowy obowiązek dotyczy wyłącznie podmiotów, które nabywają (w przeciwieństwie do wprowadzania do obrotu) i wydają nabywcom opakowania jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego. Zasadniczo z projektu ustawy płynie wniosek, że wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego zobowiązani są do ponoszenia opłat na pokrycie kosztów zbierania odpadów powstałych z produktów tego samego rodzaju, które wprowadził do obrotu (...), nie są natomiast zobowiązani do pobierania opłaty od nabywców, jednak nie jest to jasne na gruncie projektowanej nowelizacji. Precyzja w tym zakresie jest szczególnie istotna mając na uwadze, że w art. 1 pkt 17) projektu ustawy, tj. dodanym art. 40a przewidziano administracyjną karę pieniężną, która może być nałożona na podmiot który wbrew przepisom art. 3b ust. 1 nie pobiera opłaty od nabywającego opakowania lub posiłki w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego lub który nie prowadzi ewidencji liczby nabytych i wydanych konsumentowi końcowemu opakowań jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego lub produktów w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego.</p>	<p>Uwaga przyjęta. Zostanie przyjęte rozwiązanie, że opłata jest pobierana od nabywcy końcowego. Ewidencja i sprawozdawczość w zakresie nabytych i wydanych produktów będzie dotyczyła więc tylko prowadzących jednostki, w których produkty objęte opłatą są wydawane ostatecznym użytkownikom.</p>	Party Deco
72.	<p>Za zasadne wydaje się również doprecyzowanie, czy obowiązek pobrania opłaty dotyczy sprzedaży na rzecz jakiegokolwiek nabywającego, czy konsumenta końcowego, jak zostało to ujęte w projektowanym art. 40a pkt 4. Analiza przepisów prowadzi do wniosku, że intencją art. 3b było objęcie jego zakresem wyłącznie sprzedaży na rzecz konsumenta końcowego, co byłoby spójne z obowiązkiem zapewnienia w ofercie alternatywnych produktów wielorazowego użytku lub wyrobów niewykonanych z tworzywa sztucznego. Do podobnej konkluzji prowadzi także lektura uzasadnienia do projektu ustawy, w którym wskazano:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) „opłata ta ma na celu zniechęcenie konsumentów do nabywania opakowań jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego na rzecz opakowań i produktów z alternatywnych tworzyw lub opakowań i produktów wielokrotnego użytku” (str. 4 uzasadnienia), b) „w art. 3h zobowiązano przedsiębiorców prowadzących jednostki handlowe i gastronomiczne, w 	<p>Uwaga przyjęta – zostanie doprecyzowane „nabywca końcowy”.</p>	Party Deco

		których są oferowane opakowania jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego lub produkty w opakowaniach jednorazowych z tworzywa sztucznego, objęte opłatą, do prowadzenia ewidencji, w postaci papierowej lub elektronicznej, liczby nabytych i wydanych ostatecznemu nabywcy opakowań jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego w danym roku kalendarzowym”.		
73.		Tym samym należy rozważyć doprecyzowanie analizowanego przepisu w taki sposób, aby wynikało z niego wyraźnie, że obowiązek pobrania opłaty dotyczy sytuacji w określony podmiot dokonuje sprzedaży towaru (np. napoju) w produkcie jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego na rzecz konsumenta, natomiast nie odnosi się do sytuacji, w której sprzedaż nie jest prowadzona na rzecz konsumenta lub gdy konsument nabywa produkt jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego na własne potrzeby.	Uwaga przyjęta.	Party Deco
74.		Jeżeli powyższe uwagi uznane zostaną za niezasadne, proszę o potwierdzenie, że ze względu na definicję opakowania zawartą w art. 3 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, kubeczki na napoje, które nie służą opakowaniu określonego produktu (napoju) nie podlegają pod postanowienia projektowanego art. 3b. Takie rozumienie projektowanego przepisu znajdowałoby uzasadnienie w odstąpieniu od posłużenia się w art. 3b pojęciem „produktu jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego” na rzecz „opakowania jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych”, które to pojęcie nie zawiera samodzielnej definicji w projektowanych przepisach. Opisane powyżej wnioski w zakresie analizowanej regulacji odpowiadałoby także definicji opakowania zawartej w art. 3 pkt 1 dyrektywy 94/62/WE i byłoby zgodne z założeniami art. 4 Dyrektywy SUP.	Powyższe uwagi zostały przyjęte.	Part Deco
75.	Artykuł 1 pkt 5 projektu ustawy	Po art. 3a dodaje się art. 3b-3o w następującym brzmieniu: „Art. 3k. 1. Przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego wymienione w załączniku nr 9 do ustawy ponosi coroczną opłatę na pokrycie kosztów: 1) zbierania odpadów powstałych z produktów tego samego rodzaju, które wprowadził do obrotu, pozostawionych w publicznych systemach zbierania odpadów, w tym kosztów utworzenia i utrzymania tych systemów, transportu tych odpadów i ich przetwarzania; 2) uprzątkowania, transportu i przetwarzania odpadów powstałych z produktów takiego samego rodzaju jak odpady powstałe z produktów, które wprowadził do obrotu. 2. Opłata, o której mowa w ust. 1, stanowi iloczyn stawki, o której mowa w art. 3l ust. 1, oraz liczby wprowadzonych do obrotu przez tego przedsiębiorcę produktów, o których mowa w załączniku nr 9 do ustawy, w danym roku”. Za zasadne wydaje się rozważenie rozwiązania, które zakładać będzie pomniejszenie jednego z parametrów służących do obliczenia opłaty, tj. liczby wprowadzonych do obrotu produktów o liczbę tych towarów, co do których wprowadzający do obrotu dokonał eksportu lub wewnątrzwspólnotowej dostawy poza terytorium kraju. W innym przypadku koszty, o których mowa w art. 3k ponoszone będą zarówno przez wprowadzającego do obrotu (np. importera na teren kraju), jak i nabywcę w innym kraju UE, który zostanie uznany za wprowadzającego do obrotu na mocy przepisów lokalnych. Takie rozwiązanie zgodne jest z art. 8	Uwaga nieprzyjęta. Wprowadzenie do obrotu obejmuje jedynie wprowadzenie produktów na terytorium kraju. Eksport i wewnątrzwspólnotowa dostawa nie są wprowadzeniem do obrotu.	Party Deco

		ust. 1 Dyrektywy SUP, który zakłada, że systemy rozszerzonej odpowiedzialności producenta odnoszą się do produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, które zostały wprowadzone do obrotu w danym państwie członkowskim. Trzeba podkreślić, że definicja wprowadzenia do obrotu zawarta w projekcie ustawy powoduje, że w przypadku importu z terytorium państwa niebędącego państwem członkowskim Unii Europejskiej, wprowadzenie do obrotu następuje z chwilą wystawienia dokumentu celnego potwierdzającego przywóz produktu na terytorium kraju. Zgodnie z literalnym brzmieniem analizowanych przepisów obowiązki płatnicze na gruncie art. 3k wiążąby się już z tym zdarzeniem, choć całość lub część produktów wprowadzonych do obrotu w takim przypadku mogłaby zostać sprzedana do innego państwa członkowskiego UE lub nawet poza jej terytorium.		
76.	Art. 1 pkt 8 projektu ustawy	Art. 10 otrzymuje brzmienie: „Art. 10. 1. Przedsiębiorca, o którym mowa w art. 4 ust. 1 pkt 1, organizacja odzysku oraz autoryzowany przedstawiciel są obowiązani do sporządzania sprawozdań zawierających informacje, o których mowa w art. 73 ust. ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach, na zasadach i w trybie określonym w tej ustawie”. Konieczne jest uzupełnienie, które przepisy art. 73 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach znajdują zastosowanie.	Uwaga przyjęta – zostanie dodane „art. 73 ust. 1”.	Party Deco
77.	Art. 1 pkt 10 projektu ustawy	W art. 11 ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego jest obowiązany do prowadzenia dodatkowej ewidencji, obejmującej informacje o masie wprowadzonych do obrotu produktów, z podziałem na poszczególne ich rodzaje”. Zastąpienie dotychczasowej treści art. 11 ust. 1 powoduje, że następuje zawężenie zakresu obowiązków określonych w zmienianej ustawie. Należy zauważyć, że definicja „produktu jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego”, jest węższa od definicji „produktu”.	Uwaga przyjęta – zaproponowano nowe brzmienie art. 11 ust. 1.	Party Deco
78.	Art. 1 pkt 11 projektu ustawy	Po art. 11a dostaje się art. 11b w brzmieniu: (...) „4. Przedsiębiorca, o którym mowa w ust. 1, wykonując obowiązek, o którym mowa w ust. 1: 1) przeznaczają w danym roku kalendarzowym na publiczne kampanie edukacyjne lub 2) przekazują w danym roku kalendarzowym na odrębny rachunek bankowy marszałka województwa – łącznie co najmniej 0,1% przychodu netto z tytułu wprowadzania do obrotu produktów jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego wymienionych w załączniku nr 11 do ustawy lub zawierających tworzywa sztuczne narzędzi połowowych”. Za zasadne wydaje się rozważenie rozwiązania, które zakładać będzie pomniejszenie opłaty adekwatnie do sprzedaży towarów poza terytorium kraju. W innym przypadku opłaty, o których mowa w art. 11b ponoszone będą zarówno przez wprowadzającego do obrotu (np. importera na teren kraju), jak i nabywcę w innym kraju UE, który zostanie uznany za wprowadzającego do obrotu na mocy przepisów lokalnych. Takie rozwiązanie zgodne jest z art. 8 ust. 1 Dyrektywy SUP, który zakłada, że systemy rozszerzonej	Uwaga nieprzyjęta – wywóz z kraju produktów nie jest wprowadzeniem do obrotu.	Party Deco

		odpowiedzialności producenta odnoszą się do produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, które zostały wprowadzone do obrotu w danym państwie członkowskim. Trzeba podkreślić, że definicja wprowadzenia do obrotu zawarta w projekcie ustawy powoduje, że w przypadku importu z terytorium państwa niebędącego państwem członkowskim Unii Europejskiej, wprowadzenie do obrotu następuje z chwilą wystawienia dokumentu celnego potwierdzającego przywóz produktu na terytorium kraju. Zgodnie z literalnym brzmieniem analizowanych przepisów obowiązki płatnicze na gruncie art. 11b wiązałyby się już z tym zdarzeniem, choć całość lub część produktów wprowadzonych do obrotu w takim przypadku mogłaby zostać sprzedana do innego państwa członkowskiego UE lub nawet poza jej terytorium.		
79.	Art. 1 pkt 17 projektu ustawy	Po art. 40 dodaje się art. 40a-40c w brzmieniu: Art.40a. Administracyjnej karze pieniężnej, podlega ten, kto:(...) 3) wbrew przepisowi art. 3e ust. 3 i 4 nie uiścił w terminie opłaty dodatkowej, o której mowa w art. 3e ust. 3; Konieczne jest dokonanie analizy, czy proponowane rozwiązanie nie godzi w fundamentalną dla porządku prawnego zasadę ne bis in idem, tj. zakazu wielokrotnego procedowania i wymierzania sankcji za to samo zdarzenie.	Uwaga nieprzyjęta – to jest opłata dodatkowa za niewykonanie obowiązku, która nie jest wymagalna jeśli zostanie dokonana opłata pierwotna	Party Deco
80.	Art. 7.	Produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego wymienione w załączniku nr 7 do ustawy zmienianej w art. 1 oraz produkty wykonane z oksydegradowalnych tworzyw sztucznych, wprowadzone do obrotu na terytorium kraju przed dniem wejścia w życie ustawy mogą być sprzedawane nabywcom na terytorium kraju do czasu wyczerpania zapasów tych produktów. Analizowany przepis powinien odnosić się także do sytuacji uregulowanej w art. 3j dodawanym do ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Art. 1 pkt 5 projektu ustawy). Należy zauważyć, że po dniu wejścia w życie nowelizacji, w obrocie pozostanie wiele produktów wymienionych w załączniku nr 8 (załącznik nr 3 do projektu ustawy), które znalazły się na rynku przed dniem 3 lipca 2021 r. Jednocześnie projektowany art. 40a (art. 1 pkt 17 projektu ustawy) przewiduje możliwość nałożenia kary pieniężnej na podmiot, który wbrew przepisowi art. 3j nie opatrzył produktu jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego, wymienionego w załączniku nr 8 do ustawy, widocznym, czytelnym i nieusuwalnym oznakowaniem lub opatrzył oznakowaniem niezgodnym z rozporządzeniem wykonawczym Komisji Europejskiej z dnia 17 grudnia 2020 r. ustanawiającym zasady dotyczące zharmonizowanych specyfikacji w odniesieniu do oznakowania produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w części D załącznika do dyrektywy 2019/904 (Dz. Urz. UE L 428 z dnia 17.12.2020, str. 57). Z postanowień ww. rozporządzenia, jak i bezpośrednio z Dyrektywy SUP wynika, że przepisy dotyczące oznakowania produktów wprowadzanych do obrotu stosuje się dopiero od dnia 3 lipca 2021 r.	Uwaga przyjęta – dodano ust. 2 do art. 8.	Party Deco
81.	Uwagi ogólne	Projekt nakłada dużo dodatkowych obowiązków na przedsiębiorców wprowadzających produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego lub produkty w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, w związku z czym dla tej grupy podmiotów niepokojący staje się niezwykle ambitny	Uwaga przyjęta – zostaną zaproponowane nowe terminy.	Polska Organizacja Przemysłu i

		termin wejścia w życie większości przepisów nowelizowanej ustawy tj. 3 lipca 2021 r. W związku z powyższym, zauważenia wymaga fakt, że przy tak licznej grupie nowych obowiązków oraz skutków finansowych z nich wynikających, plany budżetowe podmiotów gospodarczych objętych nową regulacją, mogą nie uwzględniać dodatkowych kosztów związanych z jej wejściem w życie, wskutek czego realne staje się ryzyko nie wywiązania się z nałożonych obowiązków. W zwięzłym podsumowaniu proponowana regulacja niesie ze sobą zwiększenie dla przedsiębiorców obciążeń w zakresie sprawozdawczo-finansowym. Nadto, wartym rozważenia jest postulat wprowadzenia do ustawy dodatkowych okresów przejściowych na rzecz dostosowania się przedsiębiorców do nowej regulacji.		Handlu Naftowego - drugie uwagi
82.	UWAGI SZCZEGÓŁO WE	[Definicja tworzywa sztucznego ulegającego biodegradacji – pkt 11ab] - czy definicja obejmuje także np. kompostowanie w kompostownikach przydomowych? Zdaniem POPIHN warto to dookreślić, ewentualnie rozszerzyć zakres definicji.	Uwaga nieprzyjęta – definicja została przeniesiona do projektu ustawy w brzmieniu określonym w dyrektywie SUP.	POPIHN
83.		[Gromadzenie i przekazywanie wpływów pochodzących z opłaty pobieranej od nabywającego plastikowe opakowanie - art. 3d] – jest to rozwiązanie podobne do mechanizmu funkcjonującego w przypadku tzw. foliówek. Doświadczenie pokazuje, że nie zawsze udaje się te dane zbilansować na koniec roku i niejednokrotnie pojawia się konieczność wnoszenia korekt. Ponadto zauważyć również należy, że przy wielu jednostkach handlu detalicznego prowadzonych przez jednego przedsiębiorcę, takie rozwiązanie powoduje dla niego dodatkowe obciążenia operacyjne.	Przyjęto do wiadomości	POPIHN
84.		[Wpływy z tytułu opłaty oraz dodatkowej opłaty – art. 3f] – mając na uwadze nadrzędny cel jaki służy określeniu wymagań przedstawionych w tej propozycji, czyli usprawnienie systemu zagospodarowania odpadów, rozważyć również należy postulat, aby środki wpływające docelowo do NFOŚiGW z opłat od producentów musiały być (w całości lub przynajmniej w części) wykorzystane na cele związane z zagospodarowaniem odpadów i usprawnianiem tego segmentu, analogicznie jak przy rozwiązaniu obecnie określonym w art. 401c ust. 2a-9c ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska. Projekt w prezentowanej formie zasadniczo umożliwia ich wykorzystanie na dowolne działania pozostające w zakresie funduszu. Ponadto, dokument nie zawiera również żadnych postanowień wspierających recykling zebranych produktów jednorazowych z tworzyw sztucznych i pobierane opłaty nie muszą być przeznaczane na wsparcie recyklingu.	Uwaga przyjęta	POPIHN
85.		[Produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego objęte wymogiem dotyczącym oznakowania – art. 3j] - projekt od dnia 3 lipca 2021 r. zobowiązuje producentów produktów jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego, wymienionych w załączniku nr 8 do ustawy, do umieszczenia na nich stosownego oznakowania. Pragniemy zwrócić uwagę, że przedsiębiorcy sygnalizują obecnie nadwyżkę zgromadzoną w magazynach tego rodzaju plastikowych produktów (w szczególności kubki na napoje), przez co bliskie wejście w życie nowego obowiązku, spowoduje, że z dnia na dzień takie produkty staną się odpadami i narażą przedsiębiorstwa na straty finansowe. W związku z powyższym, w naszej ocenie, adekwatne do zastosowania w tym przypadku jest rozwiązanie przyjęte w art. 7 projektu ustawy, gdzie zawarto przepis przejściowy odnoszący się do produktów wymienionych w załączniku nr 7 do ustawy oraz produktów wykonanych z oksydegradowalnych tworzyw sztucznych. Propozycja ta stanowi, że wprowadzone do	Uwaga przyjęta – dodano ust. 2 do art. 8.	POPIHN

		obrotu na terytorium kraju przed dniem wejścia w życie ustawy produkty, mogą być sprzedawane nabywcom na terytorium kraju do czasu wyczerpania zapasów tych produktów.		
86.		[Obowiązki ewidencyjne przedsiębiorcy wobec liczby nabytych i wydanych ostatecznie nabywcy opakowań jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego – art. 3h] - zaproponowany sposób prowadzenia ewidencji wprowadzonych opakowań polegający na wyrażonej w sztukach ewidencji sprzedanych opakowań i z uwagi na różnorodność rodzajów opakowań, wydaje się budzić pewne wątpliwości. W związku z powyższym pojawia się pytanie, czy jednakowo powinniśmy traktować wszystkie rodzaje opakowań jednorazowych (kubek, tacka itp.) i podawać ich łączną ilość, czy w jakiś sposób należy je rozróżniać ze względu na rodzaj czy wielkość? Ponadto, prowadzona w ten sposób ewidencja czyni jednorazowe opakowanie drukiem ścisłego zarachowania. Co więcej, warto rozważyć czy taką ewidencję nie należałoby prowadzić w jednostkach masy, tak jak jest przyjęte dla pozostałych opakowań.	Przyjęto do wiadomości – opłata a w ślad za nią ewidencji odnoszą się do sztuk produktów, co ułatwi pobieranie opłaty i prowadzenie ewidencji (brak konieczności np. ważenia produktów)	POPiHN
87.		[Obowiązki związane z zagospodarowaniem odpadów powstałych z produktów wprowadzonych przez przedsiębiorców do obrotu - art. 3k] – na gruncie obecnie obowiązujących dla odpadów opakowaniowych rozwiązań przedsiębiorcy ponoszą opłatę za odzysk i recykling opakowań, które wprowadzają na terytorium kraju - opłata na rzecz Organizacji Odzysku i Izby Gospodarczej, które w ich imieniu realizują obowiązek. Opłata ta to stawka x kg wprowadzonych opakowań. Proponowana opłata to stawka x ilość wprowadzonych opakowań. Czy w związku z powyższym oznacza to, że przedsiębiorca będzie dwa razy ponosił opłatę za te same opakowania, raz za masę ogółem i drugi raz za ilość w sztukach?	Opłata będzie dotyczyła nabywcy końcowego	POPiHN
88.		[Mechanizm finansowania działań przedsiębiorcy wz. z wprowadzeniem systemu ROP – art. 3l] – nie wskazuje się w jaki sposób opłata 0,05 gr/szt. zostanie przekazana na pokrycie kosztów zbiórki i pozostałych wskazanych w ustawie. Środki mają trafić do NFOŚiGW, który nie prowadzi takiej zbiórki, natomiast odpady z tych produktów trafiają do gminnego systemu selektywnej zbiórki.	Uwaga przyjęta	
89.		<i>I. Postulaty zmian do projektu ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, których celem jest próba uregulowania kwestii związanych z gospodarowaniem olejami odpadowymi.</i> UWAGI OGÓLNE W związku z faktem, iż zmieniana jest ustawa regulująca zasady prowadzenia odzysku i recyklingu dla olejów smarowych i preparatów smarowych POPiHN przedstawia także postulaty dotyczące możliwości wykorzystania tej nowelizacji do wdrożenia zespołu rozwiązania zawartych w ogłoszonej przez Ministerstwo Rozwoju Pracy i Technologii we współpracy z Ministerstwem Klimatu i Środowiska oraz Krajową Administracją Skarbową w dniu 30 lipca 2020 roku, propozycji kompleksowej reformy rynku olejów smarowych i olejów odpadowych zawartych w tzw. pakiecie smarowym. Jest to inicjatywa mająca na celu ograniczenie funkcjonowania „szarej strefy” na rynku paliw ciekłych, uszczelnienie systemu zagospodarowania olejów odpadowych i doprowadzenie do kompleksowego i skutecznego nadzoru nad tym rynkiem oraz do zgodnego z przepisami prawa prowadzenia działalności gospodarczej przez podmioty działające na tym rynku. Jednym z filarów tej reformy było dokonanie koniecznych zmian w przedmiotowej	Uwaga nieprzyjęta – zagadnienia te wykraczają poza zakres projektowanych zmian. Uwaga zostanie poddana analizie przy najbliższej planowanej nowelizacji ustawy o obowiązkach przedsiębiorców (...)	POPiHN oleje

ustawie o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej. Naszym zdaniem przy braku decyzji o kontynuowaniu prac nad pakietem smarowym, za zasadne uznajemy konieczność wdrożenia przynajmniej części zawartych w pakiecie smarowym rozwiązań mających ograniczyć zjawisko szarej strefy na rynku smarów i olejów odpadowych, które POPiHN przedstawia poniżej.

Ponadto w celu wdrożenia opisanych poniżej potrzebnych zmian w zakresie w jakim dotyczą znajdującego się w konsultacjach publicznych projektu ustawy, za zasadne uznajemy konieczność podjęcia wiążących ustaleń z Ministerstwem Rozwoju, Pracy i Technologii oraz KAS w celu podjęcia decyzji, czy i w jakim zakresie postanowienia pakietu smarowego mogą być wdrażane częściowo w odrębnych procesach legislacyjnych dedykowanych ustawie czy też pakiet smarowy powinien zachować integralną całość i być wdrażany nadal pod auspicjami MRPiT.

W zależności od kierunkowych decyzji dotyczących pakietu smarowego, POPiHN postuluje uregulowanie w ramach przedmiotowej nowelizacji następujących zagadnień zawartych w założeniach pakietu smarowego oraz nowych kwestii identyfikowanych przez branżę paliw ciekłych i smarów w Polsce:

1. Zmiana dotychczasowych symbolów PKWiU produktów wskazanych w załączniku nr 4a do Ustawy o opłacie produktowej na kody CN unijnej Nomenklatury Scalonej

Obecnie poszczególne grupy produktów określone są w załączniku nr 4a jedynie poprzez symbole PKWiU.

Celem zapewnienia spójności systemu regulacji dotyczących rynku produktów smarowych – olejów smarowych i preparatów smarowych oraz odpadów z tych produktów konieczna jest zmiana w tym zakresie. W ocenie zgłaszającego niniejsze stanowisko jeden katalog smarów powinien zostać zbudowany w oparciu o systematykę produktów smarowych z Nomenklatury Scalonej (kody CN) ustanowionych Rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (z późn. zmianami) w miejsce bądź obok całkowicie odrębnej i przez to niefunkcjonalnej systematyki PKWiU. Kody CN są powszechnie używane do celów podatkowych oraz do celów regulacyjnych (koncesyjnych). Taka zmiana pozwoliłaby na stworzenie jednolitej, spójnej bazy informacji, który umożliwiłaby sprawną weryfikację wypełniania obowiązków ciążących na podmiotach zobowiązanych.

„ZAŁĄCZNIK Nr 4a

POZIOM ODZYSKU I RECYKLINGU ODPADÓW POWSTAŁYCH Z PRODUKTÓW

Poz.	Odpady powstałe z		Poziom w %	
	rodzaj produktów	Kod CN	odzysk	Recykling
1	2	3	4	5
1.	Oleje smarowe oraz pozostałe oleje otrzymane z ropy naftowej, preparaty z ciężkich frakcji, gdzie indziej niesklasyfikowane,	2710 19 71- 2710 19 99,	50	35

			2710 20 90				
		z wyłączeniem:	z wyłączeniem:				
		Oleje smarowe do przeprowadzania przemian chemicznych innych niż proces specyficzny	2710 19 75				
		Parafina ciekła	2710 19 85				
		Mieszanki olejowe do obróbki metali, oleje zapobiegające przyleganiu do form, oleje antykorozyjne	2710 19 91				
		Oleje smarowe pozostałe oraz pozostałe oleje, jeżeli są przeznaczone do produkcji olejów smarowych, lub preparatów smarowych	2710 19 71- 2710 19 99, 2710 20 90				
	2.	Preparaty smarowe, dodatki, środki zapobiegające zamarzaniu	3403,	50	35		
		z wyłączeniem:	z wyłączeniem:				
		Preparaty smarowe – wyłącznie smary plastyczne Środki przeciwskutkowe, dodatki do olejów mineralnych i produkty podobne Środki zapobiegające zamarzaniu i gotowe płyny przeciwoblodzeniowe	3403 3403 3403				
	3.	Opony pneumatyczne z gumy, nowe, w rodzaju stosowanych w samochodach osobowych	4011 10 00	75	15		
		Opony pneumatyczne z gumy, nowe, w rodzaju stosowanych w motocyklach i rowerach	4011 40 00 4011 50 00	75	15		
		Opony pneumatyczne z gumy, nowe, w rodzaju stosowanych w autobusach, samochodach ciężarowych i samolotach	4011 20 10 4011 20 90 4011 30 00	75	15		
		Opony pneumatyczne bieżnikowane z gumy	4012 11 00 4012 12 00 4012 13 00 4012 19 00	75	15		

1. Uszczelnienie regulacji rynku olejów smarowych, preparatów smarowych oraz odpadów z tych produktów powiązanych z obowiązkiem uzyskiwania przez podmioty zobowiązane określonych poziomów recyklingu oraz odzysku, a w przypadku ich nieuzyskania – obowiązku zapłaty opłaty produktowej

Chcielibyśmy zwrócić uwagę na konieczność uregulowania kwestii najbardziej nurtujących podmioty obecne na rynku produktów smarowych, a także olejów odpadowych. Problemy identyfikowane na rynku są nierozłącznie powiązane z problematyką olejów zużytych, a także osiąganym poziomem recyklingu i odzysku, a w konsekwencji ważnym elementem systemu gospodarki olejami zużytymi, jakim jest opłata produktowa.

Kluczowym postulatem w tym zakresie jest wypracowanie stałych procedur współpracy i horyzontalnej wymiany informacji o przywozie smarów do Polski pomiędzy poszczególnymi marszałkami województw a Prezesem URE oraz potencjalnie innymi organami nadzorującymi rynek smarów w Polsce takimi jak Krajowa Administracja Skarbowa, w celu wdrożenia monitoringu wypełniania przez podmioty przywożące smary do Polski obowiązku odzysku i recyklingu lub zapłaty opłaty produktowej.

Dodatkowo, w systemie monitorowania obowiązków powinny być weryfikowane informacje gromadzone w jawnym rejestrze podmiotów przywożących paliwa ciekłe (smary) (dostępnym na stronie internetowej URE) oraz bazie danych o odpadach (BDO), w tym również weryfikacja obowiązku w zakresie rejestracji faktu wprowadzania smarów do obrotu w Polsce. Ponadto, powinna zostać uruchomiona stała, okresowa procedura wymiany pomiędzy marszałkami województw a Prezesem URE informacji o podmiotach przywożących smary do Polski, o ilościach oraz rodzajach tych smarów w celu bieżącego weryfikowania wypełniania przez te podmioty obowiązku odzysku i recyklingu lub zapłaty opłaty produktowej, a także przypadkach stwierdzonego naruszenia obowiązków odzysku i recyklingu lub braku zapłaty opłaty produktowej.

2. Obowiązek informacyjny sprzedawców olejów smarowych i preparatów smarowych o szczególnym statusie oleju odpadowego jako odpadu niebezpiecznego oraz o zasadach postępowania z olejami odpadowymi

Zważywszy na niską świadomość społeczną w zakresie toksyczności oleju odpadowego i szczególnych zasad postępowania z takim odpadem, istotne jest informowanie użytkowników końcowych (konsumentów) o tym, że olej odpadowy jest odpadem niebezpiecznym oraz że

zakazane jest jego spalanie czy pozbywanie się do środowiska. Równie istotne jest zobowiązanie przedsiębiorców, którzy w ramach swojej działalności gospodarczej prowadzą ostateczny recykling olejów odpadowych, do informowania o tym fakcie. Głównym celem postulowanej regulacji jest uświadamianie i edukowanie nabywców-użytkowników końcowych o szczególnym statusie olejów odpadowych jako odpadu niebezpiecznego, a także przekazywanie informacji, do jakich podmiotów ten olej odpadowy powinien być oddawany. Podobnym rozwiązaniem w zakresie uświadamiania konsumentów, że mają do czynienia z odpadem niebezpiecznym posługuje się ustawa z dnia 24 kwietnia 2009 r. o bateriach i akumulatorach. W celu zapewnienia skutecznego egzekwowania tego obowiązku powinna zostać przewidziana również sankcja administracyjno-karna.

3. Uzupelnienie definicji przedsiębiorcy o zlecającego wytworzenie produktu

Zgodnie z aktualną oraz projektowaną definicją „przedsiębiorcy” nie obejmują ona przypadków, gdy przedsiębiorca zleca wytworzenie produktu. Wówczas to ten przedsiębiorca zlecający powinien być uważany za przedsiębiorcę w rozumieniu Ustawy o opłacie produktowej.

4. Uszczegółowienie zasad postępowania z olejami odpadowymi. Zakaz spalania olejów odpadowych i jego kontrola rozproszona przestrzegania

W pierwszej kolejności należy w Ustawie o opłacie produktowej zawrzeć definicję ostatecznego procesu recyklingu olejów odpadowych, przez co należy rozumieć proces oznaczony jako R9 – Powtórna rafinacja lub inne sposoby ponownego użycia olejów, zgodnie z załącznikiem nr 1 do ustawy o odpadach, prowadzony z wykorzystaniem specjalistycznych instalacji regeneracji olejów odpadowych, zapewniających co najmniej spełnienie warunków, o których mowa w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 3 ust. 13 Ustawy o opłacie, czyli aktualnie obowiązujące Rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie szczegółowych warunków, jakie powinien spełnić przedsiębiorca produkujący w kraju oleje smarowe z udziałem wytworzonych w kraju olejów bazowych pochodzących z regeneracji, w celu włączenia ich do rzeczywiście uzyskanego poziomu recyklingu.

Nielegalne sposoby zagospodarowania olejów odpadowych takie jak ich spalanie czy wylanie do środowiska uniemożliwiają równocześnie ponowne wykorzystanie surowca nadającego się do ponownej rafinacji, a tym samym przekładają się na konieczność dostarczania na rynek krajowy nowych partii świeżego produktu. To zaś pozostaje w sprzeczności z założeniami gospodarki o obiegu zamkniętym. Nieszczelność systemu i brak gwarancji uzyskania dostatecznej masy surowca przekłada się z kolei na odpowiednio mniejszą opłacalność inwestycji w rozwój

krajowych mocy przerobowych do recyklingu olejów odpadowych. Dlatego konieczne jest zapewnienie szczelności tego systemu poprzez stworzenie otoczenia regulacyjnego, które zapewni, że pełny recykling olejów odpadowych polegający na ich regeneracji w kierunku wytworzenia pełnowartościowych baz olejowych będzie rzeczywiście wiodącym sposobem zagospodarowania olejów odpadowych. Obecnie pierwszeństwo takiego sposobu wynika z przepisów o hierarchii sposobów postępowania z odpadami przewidzianym w ustawie o odpadach. Przy aktualnym stanie rynku, stanowi to jednak w praktyce nieegzekwowaną dyrektywę, a w miejsce regeneracji realizowane są tańsze, podstawowe procesy oczyszczania tych olejów odpadowych celem ich przekierowania do produkcji olejów opałowych. Podobnie, wyklucza to w istocie ich ponowny obieg rynkowy zgodny z zasadami gospodarki cyrkularnej i wymusza stały dopływ nowego surowca.

Kluczowym rozwiązaniem w powyższym zakresie jest uszczegółowienie i umożliwienie rzeczywistej egzekucji – już obecnie wynikającego z ogólnej hierarchii odpadowej – obowiązku przekazywania olejów odpadowych w pierwszej kolejności do ostatecznego procesu recyklingu realizowanego na terytorium państw członkowskich Unii Europejskiej, polegającego na ich pełnej regeneracji do postaci nadającej się do powtórnego użycia przy produkcji świeżych środków smarnych. Dopiero brak takiej możliwości powinien stanowić warunek przekazania olejów odpadowych odpowiednio do innego procesu odzysku, a finalnie do unieszkodliwienia do wyspecjalizowanych podmiotów. Zapewnienie skutecznej egzekucji pierwszeństwa recyklingu przełoży się w szerszej perspektywie także na ograniczenie spalania paliw kopalnych. Produkcja olejów smarowych i przemysłowych z olejów bazowych, pochodzących z olejów odpadowych, jest bardziej efektywna niż ich produkcja z ropy naftowej – wymaga mniejszej ilości surowca, a także zdecydowanie mniejszej ilości energii. Do wytwarzania 1 tony bazowego oleju smarowego z ropy naftowej zużywa się taką ilość energii, jaką uzyskałoby się, spalając około 300 kg oleju opałowego.

W przypadku odpadów wymagających pośredniego etapu przetwarzania – takich jak baterie i akumulatory oraz zużyty sprzęt elektryczny i elektroniczny – funkcjonują już przepisy wyraźnie nakazujące zbierającym przekazanie odpadów do zakładów o określonym charakterze, a tym samym – przekazanie odpadów powstałych przy przetwarzaniu do dalszego recyklingu. W przypadku baterii i akumulatorów wskazano wprost na obowiązek przekazania określonych frakcji do instalacji prowadzących recykling ołowiu i jego związków lub recykling tworzyw sztucznych. Zakres podmiotowy powyższego obowiązku obejmie podmioty zbierające oleje odpadowe na dotychczasowych zasadach.

Ściśle sprzężony z powyższym powinien być obowiązek przyjęcia przez recyklera oleju odpadowego do regeneracji, jeżeli tylko spełnia on obowiązujące wymagania jakościowe. Podstawą do odmowy przyjęcia olejów odpadowych do regeneracji powinien być negatywny wynik określonego badania, przekazywany podmiotowi, który przekazał odpad.

Ponadto – niezależnie od ogólnych regulacji dotyczących obowiązku uzyskania zezwolenia na przetwarzanie odpadów oraz zakresu odpadów dopuszczonych do termicznego przekształcania – pożądane jest wprowadzenie wyrażonego wprost zakazu spalania olejów odpadowych, zagrożonego osobną administracyjną karą pieniężną oraz kontrolowanego w sposób rozproszony przez różne służby (Szef Krajowej Administracji Skarbowej, Państwowa Inspekcja Pracy oraz organy Policji, Straży Gminnych, Inspekcji Ochrony Środowiska, Państwowej Straży Pożarnej, nadzoru budowlanego i Państwowej Inspekcji Sanitarnej, itp.). Z uwagi na skalę występującego zjawiska smogu oraz szeroki zakres takiej praktyki, jej skuteczne zwalczanie ma znaczenie priorytetowe.

Wraz z doprecyzowaniem ww. zasad postępowania z olejami odpadowymi, w celu zachowania spójności regulacji z Ustawy o odpadach powinien zostać uchylony art. 91, w którym w sposób ogólny uregulowane są zasady postępowania z olejami odpadowymi.

5. Zakaz reklamy kotłów na paliwo ciekłe, które miałyby umożliwiać spalanie olejów odpadowych

W związku z zaobserwowaną praktyką na rynku oferowania do sprzedaży kotłów na paliwo ciekłe oraz urządzeń, które po ich zastosowaniu miałyby umożliwiać spalanie olejów odpadowych, należy zakazać takich praktyk jako nie tylko wprowadzających w błąd potencjalnych nabywców, ale także w sposób nieświadomiony przyczyniających się do naruszenia zakazu spalania olejów odpadowych oraz spowodowanie zagrożenia dla zdrowia i życia ludzi oraz środowiska. Oferty sprzedaży nie mogą sugerować, że po zastosowaniu oferowanego kotła lub jakiegokolwiek innego urządzenia nastąpi zmiana właściwości instalacji nieprzystosowanej do spalania olejów odpadowych na umożliwiającą ich spalanie.

Spalanie olejów odpadowych jako ostateczny sposób ich unieszkodliwiania może odbywać jedynie w specjalistycznych instalacjach wykorzystywanych do unieszkodliwiania olejów odpadowych poprzez ich spalanie, spełniających wymogi określone w przepisach prawa. Dlatego tylko urządzenia stanowiące elementy tylko takich instalacji mogłyby być wyłączone spod tego zakazu.

6. Konsekwentne stosowanie postanowień Ustawy o opłacie produktowej zarówno do olejów

smarowych, jak i preparatów smarowych – obie grupy produktów stanowią przedmiot Ustawy o opłacie produktowej

W obowiązującej Ustawie o opłacie produktowej identyfikowane są rozbieżności zakłócające spójność regulacji dla olejów smarowych oraz preparatów smarowych. Na poziomie załącznika nr 4a do Ustawy o opłacie produktowej rozróżnione są te grupy produktów, choć już na gruncie przepisów samej Ustawy o opłacie produktowej mowa jest obok ogólnej grupy produktów wyłącznie o olejach smarowych, co jest wbrew *ratio legis* tej regulacji.

Dlatego w Ustawie o opłacie produktowej powinna zostać zawarta definicja olejów smarowych, która obejmie swoim zakresem także preparaty smarowe. Alternatywnie, można wyodrębnić osobną kategorię preparatów smarowych, ale wtedy każdorazowo do regulacji dotyczących olejów smarowych powinny zostać dopisane również preparaty smarowe.

Przykładowo, w art. 3 ust. 9 Ustawy o opłacie produktowej jest mowa wyłączenie o olejach smarowych, a tym samym bezzasadnie pominięte są preparaty smarowe:

„9. Przy obliczaniu osiągniętych poziomów odzysku przez danego przedsiębiorcę do masy odpadów powstałych z produktów poddanych odzyskowi dodaje się: (...)

*3) masę olejów bazowych pochodzących z regeneracji zebranych na terytorium kraju olejów odpadowych, zużytych do wytworzenia wprowadzonych na terytorium kraju olejów smarowych, **[powinno być: preparatów smarowych]**, z zastrzeżeniem spełnienia warunków określonych w ust. 12 i 13.”*

7. Uszczelnienie modelu dokumentowania eksportu lub wewnątrzwspólnotowej dostawy olejów odpadowych na wzór modelu mającego zastosowanie w przypadku odpadów z opakowań

Ze względu na zaobserwowaną praktykę na rynku olejów odpadowych wywozu olejów odpadowych do Państw Członkowskich UE, który to wywóz nie podlega weryfikacji w stopniu, w jakim jest to weryfikowane w przypadku transakcji krajowych, postuluje się wprowadzenie adekwatnych rozwiązań, które pozwolą w zwykłym toku czynności weryfikować, że odzysk (regeneracja olejów) rzeczywiście się odbywa oraz że odbywa się w instalacjach spełniających takie same wymagania jak określone dla instalacji eksploatowanych na terytorium kraju.

Aktualnie wymóg przedstawienia oświadczenia, że odzysk odbywa się w instalacjach spełniających takie same wymagania jak określone dla instalacji eksploatowanych na terytorium kraju obowiązuje jedynie dla eksportu odpadów, nie zaś dla wewnątrzwspólnotowej dostawy odpadów.

W celu zachowania spójnego i szczelnego sposobu dokumentowania transakcji olejami odpadowymi powinny być stosowane analogiczne dokumenty, jak w przypadku odpadów opakowaniowych. Zgodnie z art. 24 ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi masę odpadów opakowaniowych będących przedmiotem eksportu odpadów opakowaniowych oraz wewnątrzspółnotowej dostawy odpadów opakowaniowych w celu poddania ich recyklingowi lub innemu niż recykling procesowi odzysku ustala się w oparciu odpowiednio o dokument EDPR albo EDPO. Są to specjalne dokumenty potwierdzające odpowiednio eksport odpadów opakowaniowych albo wewnątrzspółnotową dostawę odpadów opakowaniowych w celu poddania ich recyklingowi, w tym określający masę tych odpadów.

Ustawodawca w słuszny sposób zastosował specjalny tryb dokumentowania takich transakcji, a dokumentowanie tego typu transakcji jedynie fakturą nie został uznany za wystarczający. Takie dokumenty przez możliwość ich rozliczania w wykonywaniu obowiązków odzysku przedstawiają określoną wartość i są również przedmiotem obrotu. Takie same zasady powinny obowiązywać dla transakcji olejami odpadowymi, które są dużo bardziej szkodliwym odpadem pod kątem jego toksyczności, a dodatkowo dostępność tego surowca jest niezbędna dla prawidłowego działania systemu zbierania tego odpadu i jego regeneracji.

8. Ustawa o odpadach: uzupełnienie informacji ujawnianych w BDO oraz rozszerzenie dostępu do BDO dla Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki oraz Szefa Krajowej Administracji Skarbowej

Również Ustawa o odpadach powinna odzwierciedlać konieczność uszczelnienia regulacji dotyczących olejów odpadowych. Dlatego zezwolenie na przetwarzanie odpadów powinno wskazywać, oprócz informacji dotychczas wymaganych, także wskazanie, czy dopuszczone metody przetwarzania odpadów stanowią ostateczny proces recyklingu olejów odpadowych w rozumieniu Ustawy o opłacie produktowej - w przypadku przetwarzania olejów odpadowych.

W rejestrze BDO powinna być także ujawniana informacja dotycząca przedsiębiorców wprowadzającego na terytorium kraju produkty w rozumieniu Ustawy o opłacie produktowej, czy wprowadzający na terytorium kraju oleje smarowe jest podmiotem wytwarzającym, dokonującym nabycia wewnątrzspółnotowego lub importu tych olejów smarowych.

Mając na uwadze zapewnienie dostępu do danych gromadzonych w bazie BDO odpowiednim urzędом sprawującym kontrolę nad określonymi segmentami rynku, celem zapewnienia swobodnego dostępu i przepływu informacji, dostęp do BDO powinny mieć także takie organy jak Prezes Urzędu Regulacji Energetyki oraz Szef Krajowej Administracji Skarbowej.

90.	<p>Nasza Grupa jest szczególnie zainteresowana doprecyzowaniem w Projekcie ustawy następujących kwestii:</p> <p>1. że w odniesieniu do rozszerzonej odpowiedzialności producenta, „Producentem” jest:</p> <ul style="list-style-type: none"> (a) Przedsiębiorstwo, które używa opakowań — samodzielnie lub poprzez zatrudnienie strony trzeciej — do pakowania swoich produktów i wprowadza te zapakowane produkty na terytorium Polski; (b) Przedsiębiorstwo, które importuje zapakowane produkty i wprowadza te zapakowane produkty na terytorium Polski; (c) Przedsiębiorstwo, które prowadzi na terytorium Polski bezpośrednią sprzedaż zapakowanych produktów konsumentom; <p>■ czy rozszerzona odpowiedzialność producenta miałyby zastosowanie do tych produktów:</p> <ul style="list-style-type: none"> ■ (i) zapakowanych w Polsce; (ii) sprzedawanych na terytorium Polski przez polski podmiot, podmiot z innego państwa członkowskiego UE lub podmiot spoza UE, fizycznie lub za pośrednictwem strony internetowej; (iii) importowanych na terytorium Polski; (iv) których opakowania zostały wyprodukowane na terytorium Polski. <p>Projekt ustawy wydaje się w tym względzie niejasny. W celu stworzenia równych szans dla firm w Europie konieczne jest, aby wszystkie firmy mogły skutecznie konkurować na podobnych i jasnych zasadach, które nie będą niekorzystne dla polskich firm;</p> <p>2. że w odniesieniu do proponowanych rozwiązań alternatywnych, jeżeli obowiązek taki zostałby w ustawie utrzymany, obowiązki takie spoczywają na dystrybutorach i/lub użytkownikach produktów, a nie na producentach.</p> <p>Zwracamy uwagę na fakt, że wbrew pewnym uprzedzeniom, opakowania z tworzyw sztucznych to bardzo dobry wybór pod względem optymalizacji zużycia energii, ograniczenia globalnego ocieplenia, unikania niepotrzebnego zużycia ograniczonych zasobów wody słodkiej oraz różnych innych kwestii środowiskowych w tym ograniczania całkowitych kosztów ponoszonych przez społeczeństwo, nie wspominając o poziomie bezpieczeństwa żywności i gwarancjach higieny, których alternatywne rozwiązania nie mogą zapewnić. Przeprowadzone w 2018 r. przez Denkstatt badanie dotyczące wpływu tworzyw sztucznych na zużycie energii i emisję gazów cieplarnianych w Europie (www.denkstatt.eu) pokazuje, że masa opakowań byłaby średnio 3,6 razy większa, gdyby opakowania z tworzyw sztucznych zostały zastąpione innymi materiałami, a zużycie energii również wzrosłoby 2,2-krotnie, czyli o 1240 milionów gigadżuli rocznie. Odpowiada to 27 milionom ton ropy naftowej lub energii potrzebnej do ogrzania około 20 milionów gospodarstw domowych przez rok. Ponadto emisja gazów cieplarnianych wzrosłaby 2,7-krotnie, czyli o 61 mln ton równoważnika CO2 rocznie. Z badania różnych rodzajów opakowań w całym okresie ich użytkowania, przeprowadzonego w ostatnim czasie (2020 r.) przez</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta. Pojęcie producent zostało wprowadzone do projektu ustawy jedynie na potrzeby ustanowienia autoryzowanego przedstawiciela i nie jest tożsame z pojęciem „wprowadzającym produkty”.</p>	<p>Paccor Polska SP. z.o.o.</p>
-----	---	---	---------------------------------

naukowców z Imperial College London (Londyn / Wielka Brytania), wynika, że tworzywa sztuczne mogą generować najniższą emisję dwutlenku węgla spośród dostępnych materiałów, pod warunkiem, że są prawidłowo poddawane recyklingowi (<https://piweb.plasteurope.com/members/pdf/p245616b.PDF>). Naukowcy przeanalizowali ponad 70 ocen cyklu życia (ang. „LCA”), aby określić wpływ materiałów opakowaniowych na środowisko, w tym wpływ wydobycia, produkcji, logistyki, użytkowania i zarządzania w końcowej fazie życia, obejmującej recykling lub utylizację. W badaniu stwierdzono, że „tworzywa sztuczne mogą generować najniższą emisję dwutlenku węgla spośród dostępnych materiałów, pod warunkiem, że są prawidłowo poddawane recyklingowi, co w praktyce podważa zasadność rozwijającego się ruchu na rzecz odejścia od plastiku we wszystkich scenariuszach.”

Korzyść ekologiczna opakowań z tworzyw sztucznych polega na tym, że (i) spełnia ono zasadniczo tę samą funkcję przy znacznie mniejszej masie na jednostkę funkcjonalną niż alternatywne materiały opakowaniowe, co w większości przypadków prowadzi do zmniejszenia zużycia energii podczas produkcji oraz zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych na jednostkę funkcjonalną w porównaniu z rozważanymi materiałami alternatywnymi, (ii) ogranicza zużycie energii na transport produktów oraz (iii) pozwala na znaczne wydłużenie okresu trwałości zapakowanego produktu, ograniczając w ten sposób marnotrawstwo żywności. Z przeprowadzonego w 2016 roku w ramach projektu FUSIONS (www.eu-fusions.org) przeglądu badań nad marnotrawstwem żywności wynika, że każdego roku w UE marnuje się 88 mln ton żywności — czyli 173 kg na osobę, co stanowi około 20% produkowanej żywności. Zminimalizowanie tego marnotrawstwa jest więc kluczowe dla ochrony środowiska, a także dla bezpieczeństwa żywnościowego.

Oparte na ocenach LCA badania komparatywne dotyczące różnych rodzajów tworzyw sztucznych i innych materiałów stale wykazują, że opakowania z tworzyw sztucznych są lepsze lub równorzędne wobec alternatywnych rozwiązań z holistycznej perspektywy środowiskowej. Chociaż potencjał tworzenia efektu cieplarnianego jest podstawowym elementem oceny oddziaływania, materiały na bazie tworzyw sztucznych wykazują znacznie mniejsze oddziaływanie na środowisko niż rozwiązania alternatywne, np. oparte na kartonie, w kategoriach oddziaływania takich jak eutrofizacja, zakwaszenie, zużycie wody i zasobów oraz użytkowanie gruntów. Tak więc rozpoznanie i zarządzanie kompromisami pomiędzy wszystkimi rodzajami oddziaływania na środowisko jest zasadniczą podstawą do dokonywania świadomych wyborów. Zwracamy się do decydentów politycznych, aby wymagali informacji na temat wszystkich alternatyw w zakresie oddziaływania na środowisko w całym cyklu życia produktu, przy użyciu metod śladu ekologicznego produktu i organizacji (PEF, (DEF), zgodnie z Europejskim Zielonym Ładem i planem działań na rzecz gospodarki cyrkulacyjnej 2020, oraz aby dogłębnie oceniali oświadczenia dotyczące ekologiczności produktów alternatywnych w odniesieniu do przyszłych substytutów produktów, zgodnie z ocenami PEF lub OEF.

Co więcej, jesteśmy zaskoczeni, że rozważa się pobieranie dodatkowych podatków i opłat bezpośrednio od firm na potrzeby zbierania i przetwarzania odpadów z jednej strony, a z drugiej strony na działania zwiększające świadomość. Szczególnie niesprawiedliwe byłoby uznanie producentów opakowań za

	<p>„producentów” zobowiązanych do zapłaty dodatkowych podatków i opłat przewidzianych w Projekcie ustawy, ponieważ opakowania te są wytwarzane na zlecenie przedsiębiorstw wykorzystujących je do pakowania swoich produktów i bez tego zlecenia nie byłyby wytwarzane. Środek ten wydaje się być jak dotąd jedyny w swoim rodzaju w Unii Europejskiej. W przypadku wprowadzenia w życie, postawiłoby to polskie przedsiębiorstwa w niekorzystnej sytuacji konkurencyjnej na rynku UE, chyba że kwoty te byłyby płatne przez producentów zgodnie z definicją zaproponowaną powyżej, a takie podatki i opłaty zostałyby również nałożone na innych producentów opakowań bez rozróżnienia. . W rzeczywistości zaśmiecanie nie wynika z właściwości materiału, lecz występuje również w przypadku innych materiałów. Kampanie uświadamiające i odpowiednie systemy gospodarowania odpadami obejmujące wszystkie rodzaje opakowań są rozwiązaniami zapobiegającymi zaśmiecaniu i stymulującymi odpowiednie zachowania użytkowników i konsumentów, natomiast zakazy dotyczące konkretnych produktów, ukierunkowane "łącznie na opakowania z tworzyw sztucznych i niewymagające żadnych wysiłków na rzecz przekształcenia od sektorów wytwarzających produkty zastępcze (które również przyczyniają się do zaśmiecania), nie rozwiążą problemu w skuteczny sposób.</p> <p>Rynek opakowań obejmuje w dużej mierze cały obszar EOG. Klienci zaopatrują się obecnie w sztywne i elastyczne opakowania oraz produkty na bazie włókien, przynajmniej na poziomie ogólnoeuropejskim. Nasza firma i w zasadzie cała nasza konkurencja dystrybuje swoje produkty, w tym sztywne i elastyczne, na bazie papieru, z tworzyw sztucznych lub na bazie włókna, co najmniej na terenie EOG, a w niektórych przypadkach nawet na całym świecie.</p> <p>Nakładanie opłat i podatków wyłącznie na producentów opakowań z tworzyw sztucznych mających siedzibę na terytorium Polski miałyby niekorzystne skutki dla tych producentów w' porównaniu z ich konkurencją z innych krajów i de facto zakłócałoby konkurencję dla polskich producentów opakowań z tworzyw sztucznych.</p> <p>Podsumowując, wybory dokonywane przez ustawodawcę powinny w pełni respektować ostateczny cel Dyrektywy poprzez dokonywanie przemyślanych wyborów spośród wszystkich możliwych opcji na podstawie solidnej i szczegółowej, naukowej analizy porównawczej. Ponadto środki powinny być proporcjonalne do zamierzonego celu i zgodne z zasadami niedyskryminacji i pewności prawa, a także z europejskim Zielonym Ładem i planem działań na rzecz gospodarki cyrkulacyjnej 2020. Dlatego zalecamy, aby Projekt ustawy został zrewidowany pod tym kątem.</p>		
91.	<p>Na uwagę zasługuje przede wszystkim fakt, iż wdrożenie w/w dyrektywy odbywa się w sposób częściowy, bez koniecznych zmian w innych aktach prawnych regulujących gospodarkę opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, w tym zmian dotyczących obowiązków selektywnej zbiórki i udziału surowca wtórnego z niektórych rodzajach opakowań. Brak jest w projekcie odwołań (czego przykładem jest do niczego nie przypisany załącznik nr 5) lub zasygnalizowania, że takie zmiany nastąpią. Powoduje to niepewność prawną wśród przedsiębiorców, którzy nie wiedzą, czy, kiedy i w jaki sposób obowiązki wynikające z dyrektywy, a nie ujęte w projekcie, zostaną wdrożone.</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta – transpozycja dyrektywy SUP obejmie także zmianę ustawy o gospodarce opakowaniami oraz odpadami opakowaniami w ramach odrębnych projektów (ROP, kaucja).</p>	<p>EKOPAK</p>
92.	<p>Pragniemy też zwrócić uwagę na szereg zapisów zawartych w projekcie, powodujących rozmaite problemy</p>	<p>Uwaga częściowo przyjęta – zostaną</p>	<p>EKOPAK</p>

interpretacyjne przy ich stosowaniu. Naszą największą obawę budzi jednak sposób wdrożenia niektórych zapisów dyrektywy, w szczególności obowiązku określonego w art. 8 dyrektywy i regulowanego w art.1 pkt. 5) projektu ustawy, a w szczególności wprowadzane art. 3k – 3o do zmienianej ustawy z dnia 11 maja 2001 r. *o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej*. Projekt przewiduje, że przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego wymienione w załączniku nr 9 do ustawy ponosi coroczną opłatę na pokrycie kosztów: zbierania odpadów powstałych z produktów tego samego rodzaju, które wprowadził do obrotu, pozostawionych w publicznych systemach zbierania odpadów, w tym kosztów utworzenia i utrzymania tych systemów, transportu tych odpadów i ich przetwarzania, oraz uprzątnięcia, transportu i przetwarzania odpadów powstałych z produktów takiego samego rodzaju jak odpady powstałe z produktów, które wprowadził do obrotu. Opłata ma wynosić maksymalnie 5 groszy od każdego wprowadzonego produktu, a ostateczna jej wysokość dotycząca poszczególnych rodzajów produktów zostanie określona w drodze rozporządzenia przez ministra właściwego do spraw klimatu w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych oraz ministrem właściwym do spraw gospodarki, zaś podstawą do określenia tych stawek będzie koniecznością pokrycia kosztów zagospodarowania tych odpadów oraz utworzenia i utrzymania publicznych systemów zbierania. Środki z tej opłaty mają być pobierane przez urzędy marszałkowskie, a następnie przekazywane do Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej. **Powstaje tu zasadnicza wątpliwość dotycząca zgodności zaprojektowanego rozwiązania z zapisami art. 8 ust. 3 i 4 dyrektywy.** Dyrektywa stanowi, że „koszty, które należy pokryć, nie przekraczają kosztów niezbędnych do gospodarnego świadczenia wskazanych w tych przepisach usług i są one ustalane z zachowaniem przejrzystości między zainteresowanymi podmiotami. Koszty sprzątnięcia odpadów są ograniczone do czynności podejmowanych przez organy publiczne lub w ich imieniu. Metoda ich obliczania musi być ustalona w taki sposób, aby koszty sprzątnięcia odpadów mogły być ustalane w proporcjonalny sposób.”

Tymczasem projektodawca **nie wykazał** ani w uzasadnieniu do projektu ustawy, ani w Ocenie Skutków Regulacji:

- a) jakie są faktyczne koszty związane ze zbieraniem z miejsc publicznie dostępnych i uprzątnięciem z terenów publicznych danych rodzajów odpadów objętych opłatą, a następnie przekazania tych odpadów do recyklingu,
- b) **jaki jest związek maksymalnej stawki opłaty z niezbędnymi kosztami, które należy pokryć, oraz czy ta stawka jest proporcjonalna do tych niezbędnych kosztów,**
- c) w jaki sposób środki gromadzone przez Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej będą wykorzystywane na pokrycie kosztów związanych ze zbieraniem z miejsc publicznie dostępnych i uprzątnięciem z terenów publicznych danych rodzajów odpadów, a następnie przekazaniem tych odpadów do recyklingu.

Brak w/w informacji rodzi obawę, że opłata wnoszona przez przedsiębiorców będzie mieć charakter **stricte para-podatkowy**, zasilający jednostkę budżetową państwa (NFOŚiGW) bez związku

odpowiednio doprecyzowane przepisy zgodnie z przepisami dyrektywy SUP. Jednocześnie informujemy, że podczas prac na rozporządzenie zostaną przeprowadzone dokładne analizy. Branża dotychczas nie udostępniła szczegółowych danych na temat ilości wprowadzanych produktów, zakrywając się tajemnicą handlową.

	<p>z obowiązkami zapisanymi w dyrektywie. Tym bardziej, że opłata ma zostać naliczona od każdego produktu wprowadzonego do obrotu, niezależnie od tego, czy odpad powstały z tego produktu jest następnie zbierany selektywnie w systemie pojemnikowym / workowym, zgodnie z ustawą o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, lub poza tym systemem, i czy trafia w ramach tego strumienia do recyklingu.</p> <p>Zaproponowany przez projektodawcę mechanizm może też kolidować z zapisem dyrektywy, że „koszty są ustalane z zachowaniem przejrzystości między zainteresowanymi podmiotami”. Przedsiębiorcy obciążeni taką opłatą nie będą mieli bowiem żadnego udziału w procesie ustalania tych kosztów ani nawet wiedzy, jakie to są koszty i czy pobierane od nich środki są do tych kosztów adekwatne. Projektodawca nie zobowiązał bowiem gmin do publikowania informacji o kosztach, które mają być pokrywane z opłaty, co może naruszać istotę zasady przejrzystości wskazanej w dyrektywie. Dyrektywa pozwala, że „z myślą o minimalizacji kosztów administracyjnych państwa członkowskie mogą ustalić wkłady finansowe na rzecz kosztów sprzątnięcia odpadów poprzez ustanowienie odpowiednich, wieloletnich kwot zryczałtowanych”. Jednak kwoty te muszą odzwierciedlać rzeczywiste nakłady poniesione na zbiórkę z miejsc publicznych i usuwanie zanieczyszczeń oraz powinny być przeznaczone na finansowanie kosztów działań zapisanych w dyrektywie, czyli dotyczyć tych odpadów które nie są zbierane selektywnie w systemie komunalnym lub w jakkolwiek inny sposób poza tym systemem i następnie przekazywane do recyklingu czy odzysku, a gromadzone są w pojemnikach znajdujących się na terenach publicznych lub zanieczyszczające te tereny.</p>		
93.	<p>Dlatego też, zgodnym z zapisami dyrektywy rozwiązaniem może być wprowadzenie zryczałtowanej opłaty ale wyłącznie na określone ilościowo, wymienione w załączniku do ustawy odpady po produktach, które nie trafiają do zbiórki selektywnej w systemie pojemnikowym / workowym bądź poza tym systemem (czyli w formach zarówno istniejących obecnie, jak i planowanych, jak np. system depozytowo-kaucyjny dla opakowań po napojach, by zapewnić realizację zapisów dyrektywy Single-Use Plastics określonych w art. 9 ust. 1¹) i nie trafiają z takiej zbiórki do recyklingu lub odzysku. Powinna być to przy tym opłata pobierana ex post po publikacji stosownych, rzeczywistych kosztów realizacji danych działań przez gminy, a nie pobierana z góry z założeniem, że każdy produkt wprowadzony do obrotu staje się potencjalnie zanieczyszczeniem, czyli odpadem gromadzonym na terenach publicznych lub te tereny zanieczyszczającym. W takim bowiem przypadku ustanowione przez projektodawcę rozwiązanie częściowo podważa ideę selektywnej zbiórki odpadów po produktach, które mają zostać obciążone opłatą, gdyż wszelkie działania i rezultaty związane z prowadzeniem tej selektywnej zbiórki nie będą miały żadnego wpływu na zmniejszenie obciążenia projektowaną opłatą.</p>	Zaproponowane rozwiązania zostaną rozważone w ramach dalszych prac nad projektem ustawy	EKOPAK

¹Wprowadzenie systemu depozytowego spowoduje, że objęte nim opakowania w olbrzymiej większości zostaną z rynku zebrane i przekazane do recyklingu. Należy jednak pamiętać, że w Polsce system ten obecnie nie funkcjonuje, a zatem konieczne jest jego zbudowanie praktycznie od „zera”, co będzie się wiązało ze znacznymi nakładami finansowymi producentów.

		<p>Konieczne jest też, aby opłata dotyczyła rodzajów opakowań i ich masy, pozostawionych poza zbiórką selektywną w systemie komunalnym lub innym sposobem zbiórki i nie przekazany następnie do recyklingu lub odzysku, co będzie zgodne z projektowanymi nowymi obowiązkami sprawozdawczymi przewidzianymi w nowelizowanym jednocześnie art. 73 ustawy o odpadach.</p> <p>Pragniemy podkreślić naszą gotowość współpracy i dialogu we wdrożeniu tak ważnych dla całej branży przepisów Unii Europejskiej, aby były one w pełni zgodne z wyrażonymi w dyrektywie podstawowymi zasadami, tj. celowością, przejrzystością, proporcjonalnością i adekwatnością, i aby nie budziły wątpliwości interpretacyjnych przy ich stosowaniu w przyszłości.</p> <p>W poniższej tabeli pozwalamy sobie przedstawić szczegółowe uwagi do przedmiotowego projektu wraz z propozycją rozwiązań alternatywnych lub postulatem stosownych zmian.</p>		
94.	Art. 2 lit. f) pkt 9e, definicja produktu jednorazowego użytku	<p>Wątpliwość interpretacyjna w stosunku do niektórych produktów objętych zakresem projektu, np. chusteczek nawilżanych czy wyrobów tytoniowych. Czy projektodawca przez pojęcie produktu rozumie jedną chusteczkę i jeden papieros z filtrem, czy też jedną paczkę chusteczek i jedną paczkę papierosów? Konieczność doprecyzowania</p>	<p>Uwaga przyjęta</p> <p>Produkt w tym wypadku to 1 paczka chusteczek nawilżanych, czy jednak paczka papierosów z filtrem. Zostanie to doprecyzowane</p>	EKOPAK
95.	Art. 2 lit. j) pkt 12a, definicja wprowadzenia do obrotu	<p>Wątpliwość interpretacyjna dotycząca produktów już wytworzonych i zmagazynowanych bądź wytworzonych i dostarczonych do pośrednika w łańcuchu dostaw. Czy produkt wytworzony i zmagazynowany, ale nie skierowany do sprzedaży podlega ustawie, czy nie?</p> <p>Wprowadzenie do obrotu następuje w dniu:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) wydania produktu z magazynu albo przekazania go osobie trzeciej – w przypadku produktu wytworzonego na terytorium kraju; 2) wystawienia faktury potwierdzającej przywóz produktu na terytorium kraju z terytorium innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej albo dokumentu celnego potwierdzającego przywóz produktu na terytorium kraju z terytorium państwa niebędącego państwem członkowskim Unii Europejskiej; 3) przywozu produktu na terytorium kraju w celu wprowadzenia do obrotu. <p>Produkty wytworzone lub zmagazynowane (niezależnie od miejsca wytworzenia i własności) na terenie Polski przed 3 lipca 2021 r. bądź wydane przed tą datą do magazynu podmiotu innego niż prowadzonego przez przedsiębiorcę prowadzącego jednostkę handlu detalicznego uznaje się wprowadzone do obrotu przed datą wejścia w życie przepisów niniejszej ustawy.</p>	<p>Wyjaśnienie – tylko produkty wprowadzone do obrotu po terminie wejścia w życie ustawy podlegają będą jej regulacjom (zmagazynowany u producenta ale wprowadzony do obrotu po wejściu w życie przepisów będzie podlegał ustawie)</p>	EKOPAK
96.	Art. 2 lit. f) pkt 9b oraz lit. f) pkt 9d, definicja przedsiębiorcy	<p>Projekt proponuje nowe definicje przedsiębiorcy i producenta. O ile przedsiębiorcą jest każdy podmiot, który importuje, wytwarza lub wprowadza na polski rynek produkty, o tyle producentem jest wyłącznie podmiot zagraniczny sprzedający w Polsce produkty. Rozwiązanie to koliduje ze zwyczajowym rozumieniem tych pojęć w języku polskim.</p> <p>przedsiębiorcy krajowego - rozumie się przez to przedsiębiorcę w rozumieniu art. 4 ust. 1 i 2</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta – zaproponowane przepisy dot. przedsiębiorcy i producenta wzorowane są na przepisach ustawy o zużytym sprzęcie</p>	EKOPAK

	producenta,	ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2021 r. poz. 162), który importuje produkty, dokonuje wewnątrzwspólnotowego nabycia produktów lub wytwarza produkty i wprowadza je do obrotu (...) przedsiębiorcy zagranicznego - rozumie się przez to osobę fizyczną lub osobę prawną, mającą siedzibę na terytorium innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego lub państwa niebędącego państwem członkowskim (...)		
97.	Art. 3 ust. 3., poziom odzysku i recyklingu	W załączniku 4a obowiązująca ustawa wprowadza obowiązek zapewnienia odzysku i recyklingu tylko dla olejów, smarów i opon (dotychczasowy zakres ustawy). Natomiast projekt wskazuje sposoby realizacji obowiązku odzysku i recyklingu dla wszystkich jednorazowych produktów z tworzyw sztucznych, a nie precyzuje jakie poziomy należy uzyskać ani nie odwołuje się do innej ustawy w tym zakresie. Wymaga wyjaśnienia czy przepis ten odnosi się do przyszłych przepisów dot. ROP czy może w projekcie brakuje niektórych przepisów	Uwaga przyjęta – zostanie doprecyzowane, że poziomy odzysku i recyklingu odnoszą się jedynie do produktów wymienionych w załączniku 4a do ustawy	EKOPAK
98.	Art. 3b. 1, nabycie opakowania jednorazowego użytku, definicja posiłku	Z treści uzasadnienia do projektu ustawy wynika, że celem w/w opłaty jest zniechęcenie <u>konsumentów</u> do nabywania opakowań jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego na rzecz opakowań i produktów z alternatywnych tworzyw lub opakowań i produktów wielokrotnego użytku”. Art. 3 b ust. 1 nie odnosi się jednak do konsumenta, a do podmiotu nabywającego opakowania jednorazowe (którym może być zarówno przedsiębiorca, jak i konsument). Proponujemy jednoznaczne, zgodne z brzmieniem uzasadnienia określenie, że opłata jest pobierana od konsumentów – bo to ich ma ona zniechęcić do nabywania opakowań jednokrotnego użytku. Ponadto powstaje pytanie, czy opłaty mają być pobierane tylko przy nabyciach odpłatnych, czy również nieodpłatnych i czy zakres projektu obejmuje także sprzedaż poprzez urządzenia vendingowe? Przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu detalicznego, jednostkę handlu hurtowego lub jednostkę gastronomiczną, w której są oferowane opakowania jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego lub posiłki w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego, wymienione w załączniku nr 6 do ustawy, jest obowiązany pobrać opłatę od konsumenta nabywającego odpłatnie opakowania jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego lub posiłki w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy, zwaną dalej „opłatą”, za wyłączeniem sprzedaży dokonywanej przy użyciu urządzeń służących do automatycznej sprzedaży, które to urządzenia w systemie bezobsługowym przyjmują należności i wydają towar. Wątpliwość budzi zakres proponowanego zapisu. Konieczność doprecyzowania w taki sposób, żeby przepis odnosił się wyłącznie do posiłków nakładanych przez konsumenta albo mających taki charakter (ale nałożonych przez kogoś innego) i udostępniony już w takiej formie.	Uwaga przyjęta – zostanie doprecyzowane „do konsumenta (użytkownika) końcowego”. Ponadto, projekt obejmuje wszystkie miejsca sprzedaży, w tym urządzenia vendingowe. Posiłek - zestaw potraw lub produktów żywnościowych spożywanych stosownie do określonej pory dnia.	EKOPAK
99.	Art. 3f. ust.	Istnieje wątpliwość, czy obowiązkiem sprawozdawczym objęte powinny być wszystkie kubki nabyte i	Ustawa nie wskazuje jedynie na nabywanie	EKOPAK

	4., obowiązki sprawozdawcze	wydane, czy tylko sprzedane, czyli czy nabycie następuje odpłatnie, czy nieodpłatnie. Należy więc dostosować przepis do zmienionej treści art. 3b ust. 1. Przedsiębiorca, o którym mowa w art. 3b ust. 1, składa sprawozdanie o liczbie nabytych odpłatnie przez konsumentów opakowań jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego (...)	odpłatnie, a więc pod tym pojęciem rozumie się, że odpłatnie i nieodpłatnie. Dopisano w uzasadnieniu	
100	Art. 3j., znakowanie produktu	Konieczne wprowadzenie uzupełnienia o sprostowaniu rozporządzenia wykonawczego (...) (...) rozporządzeniu wykonawczym Komisji Europejskiej (UE) 2020/2151 z dnia 17 grudnia 2020 r. ustanawiającym zasady dotyczące zharmonizowanych specyfikacji w odniesieniu do oznakowania produktów jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego wymienionych w części D załącznika do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko (Dz. Urz. UE L 428 z dnia 17.12.2020, str. 57), zmienionym sprostowaniem z dnia 5 marca 2021 r. (Dz. Urz. L 77/40)	Uwaga przyjęta	EKOPAK
101	Art. 3k – 3o, coroczna opłata	Istnieje zasadnicza wątpliwość dotycząca zgodności zaprojektowanego rozwiązania z zapisami art. 8 ust. 3 dyrektywy rodząca obawę, że projektowana opłata będzie wyłącznie para-podatkiem odprowadzanym do Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, oraz celowością, proporcjonalnością i adekwatnością przyjętych rozwiązań Zryczałtowana opłata może dotyczyć wyłącznie określonych ilościowo odpadów po produktach, które nie trafiają do zbiórki selektywnej w systemie pojemnikowym / workowym bądź poza tym systemem (np. w przyszłym systemie depozytowym) i nie trafiają z takiej zbiórki do recyklingu lub odzysku. Gminy powinny zostać zobowiązane do wyliczenia i sprawozdawania kosztów związanych ze zbieraniem i zagospodarowaniem odpadów pozostawionych w publicznych systemach zbierania odpadów, oraz kosztów uprzątnięcia, transportu i przetwarzania odpadów. Sprawozdanie gmin powinno zawierać podział na rodzaje odpadów zbieranych i uprzątniętych z wyszczególnieniem ich masy w każdym z rodzajów. Podział taki powinien co najmniej odpowiadać podziałowi z załącznika do ustawy. Alternatywnym sposobem określenia danych, o których mowa powyżej, mogłoby być wprowadzenie do przepisów obowiązku cyklicznego badania analitycznego ministerstwa dot. ilości i morfologii odpadów, których dotyczyć ma opłata. Opłata pobierana może być dopiero po publikacji stosownych sprawozdań i kosztów przez gminy lub po publikacji danych wynikających z badań morfologicznych odpadów, której ma dotyczyć opłata. Opłata powinna dotyczyć masy odpadów, stosownie do obowiązków sprawozdawczych przewidzianych w nowelizowanym jednocześnie art. 73 ustawy o odpadach.	Przyjęto do wiadomości – zostało skierowane pismo Związku Gmin Wiejskich RP, Związku Miast Polskich i do Unii Metropolii Polskich z prośbą o podanie danych nt. takich kosztów. Po przeprowadzeniu stosownych analiz zostaną określone stawki opłat.	EKOPAK
102	Art. 11b ust. 2, opłata na kampanie	W jaki sposób ten obowiązek ma się do obowiązującego już obecnie obowiązku przeznaczania 5% środków przez organizacje odzysku na kampanie edukacyjne? Czy 0,1% przychodu netto odnosi się do przychodu od produktu wprowadzonego w opakowaniu czy od przychodu ze sprzedaży opakowania wprowadzonego na	Zostaną wprowadzone zmiany w tym zakresie	EKOPAK

	edukacyjne	rynek przez takiego przedsiębiorcę? Wymaga doprecyzowania		
103	Załączniki 5	Projekt dodaje do ustawy załącznik nr 5, ale nigdzie w treści projektu nie ma wcześniej do nich odniesienia Wymaga wyjaśnienia	Uwaga przyjęta	EKOPAK
104		<p>Chcielibyśmy zwrócić uwagę na istotny problem związany ze stosowaniem przepisów tej ustawy. Problem ten sygnalizujemy od kilku lat, a wynika on z szerokiego ujęcia definicji „produktu”, zawartej w art. 2 ust. 9c ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (tekst jednolity Dz. U. z 2020 r. poz. 1903 z późn. zm.) – zwana dalej Ustawą- i nałożenia obowiązków wynikających z tej ustawy na wszystkich przedsiębiorców wprowadzających produkty niezależnie od tego, czy są to produkty nowe, czy używane. Od lat też postulujemy, aby dla uproszczenia całego systemu wyłączyć z Ustawy produkty używane – głównie z tego powodu, że produkty te zostały już raz na rynek wprowadzone, ale też z tego względu, że większość obowiązków przedsiębiorców wprowadzających produkty używane jest niewykonalna lub ich wykonanie prowadzi do absurdalnych wręcz sytuacji. Niżej przedstawiamy szczegółowy opis całego problemu.</p> <p>Przedsiębiorcą, w rozumieniu Ustawy, jest dokonujący importu lub wewnątrzwspólnotowego nabycia produktów, w tym na potrzeby własne, oraz wytwórca wprowadzający produkty na terytorium kraju (art. 2 pkt 9b Ustawy). Produktem zaś są– produkty zaliczone do rodzaju produktów wymienionych w załączniku nr 4a do Ustawy, w tym te, które stanowią część składową lub przynależność produktów stanowiących przedmiot importu lub wewnątrzwspólnotowego nabycia. Wśród produktów wymienionych w załączniku nr 4a do Ustawy znalazły się m.in. oleje smarowe otrzymane z ropy naftowej, mieszanki olejowe do obróbki metali, oleje antykorozyjne, oleje smarowe, preparaty smarowe, środki zapobiegające zamarzaniu i gotowe płyny przeciwoblodzeniowe, opony pneumatyczne z gumy, nowe, w rodzaju stosowanych w samochodach osobowych, w motocyklach i rowerach, w autobusach, samochodach ciężarowych i samolotach, w urządzeniach i maszynach rolniczych, pozostałe nowe opony pneumatyczne z gumy, opony pneumatyczne bieżnikowane z gumy oraz opony pneumatyczne, używane.</p> <p>Niejednolita wykładania przepisów ustawy i praktyka organów w ostatnich kilku latach przyjęła kierunek, że wszyscy przedsiębiorcy wprowadzający jakiegokolwiek towary, również te używane, zawierające jako części składowe produkty wymienione w załączniku nr 4a Ustawy, podlegają przepisom Ustawy. W praktyce oznacza to, że każdy przedsiębiorca wprowadzający, bez względu na ilość, np. używane pojazdy, rowery, wózki dziecięce, maszyny rolnicze, czy jakiegokolwiek urządzenie zawierające opony, oleje, preparaty smarowe, itd. podlega przepisom Ustawy.</p> <p>Przyjmując taką wykładnię, każdy przedsiębiorca podlegający Ustawie zobowiązany jest:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) zapewnić odzysk, a w szczególności recykling odpadów takiego samego rodzaju, jak odpady powstałe z produktów wprowadzonych przez niego na terytorium kraju - art. 3 ust. 1 Ustawy; obowiązek osiągnięcia poziomów odzysku i recykling przedsiębiorca może realizować 	Uwaga nieprzyjęta – zagadnienia te wykraczają poza zakres projektowanych zmian. Uwaga zostanie przeanalizowana przy najbliższej planowanej nowelizacji ustawy o obowiązkach (...).	Stowarzyszenie Forum Recyklingu Samochodów

- samodzielnie albo za pośrednictwem organizacji odzysku – art. 4 ust. 1 Ustawy,
- 2) wpisać się do rejestru, o którym mowa w art. 49 ust. 1 Ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach – art. 9 ust. 1 Ustawy,
 - 3) wносить coroczną opłatę rejestrową - aktualnie w wysokości od 100zł do 300 zł,
 - 4) prowadzić ewidencję zawierającą informacje o masie wprowadzonych na rynek krajowy produktów z podziałem na poszczególne ich rodzaje – art. 11 ust. 1 Ustawy,
 - 5) wnieść opłatę produktową - w przypadku nieosiągnięcia poziomów odzysku i recyklingu – art. 12 ust. 2 Ustawy,
 - 6) sporządzić roczne sprawozdanie i złożyć go Marszałkowi Województwa – art. 15 Ustawy.

Trudno podać dokładną liczbę przedsiębiorców, których dotyczą wymienione wyżej obowiązki, zwłaszcza gdy uświadomi się fakt, że Ustawie podlegają nie tylko przedsiębiorcy wprowadzający produkty nowe, ale również używane, jak i ci, którzy dokonują wprowadzenia produktu na potrzeby własne. Zatem każdy przedsiębiorca, który chociaż raz sprowadzi np. używany samochód, będzie podlegał przepisom Ustawy. Takich przedsiębiorców mogą być dziesiątki, a nawet setki tysięcy, z czego samych tylko przedsiębiorców wprowadzających używane pojazdy jest około 20 tysięcy.

Argumentem przemawiającym za wyłączeniem spod przepisów Ustawy przedsiębiorców wprowadzających używane produkty zawierające jako części składowe produkty wymienione w załączniku nr 4a do Ustawy, zwłaszcza w ramach wewnątrzwspólnotowego nabycia, jest przede wszystkim to, że produkty te zostały już raz wprowadzone na rynek unijny, a zatem obowiązki wprowadzającego produkty określone m.in. w Dyrektywie Rady 75/439/EWG z dnia 16 czerwca 1975 r. w sprawie unieszkodliwiania olejów odpadowych są realizowane w ramach rynku Wspólnotowego przez podmiot, który dokonał wprowadzenia na ten rynek produktów nowych.

Kolejny przepis również stanowi trudność w realizacji obowiązków wynikających z Ustawy. Jak bowiem realizować obowiązek prowadzenia ewidencji wprowadzonych produktów w przypadku produktów używanych, pochodzących z rynku wtórnego i określić rodzaj np. olejów czy preparatów smarowych stosowanych w urządzeniach. Jak ustalić ich masę? Jak ustalić masę opon w urządzeniu czy maszynie? Ustawa nie dopuszcza podawania ilości orientacyjnych. W przypadku produktów nowych – takich informacji dostarczy producent, ale w przypadku rynku wtórnego trudno oczekiwać, że zbywający – nierzadko zwykły użytkownik urządzenia, maszyny, czy samochodu będzie posiadał takie informacje.

Celem Ustawy jest zapobieganie powstawaniu odpadów powstałych z produktów, ograniczenie ich negatywnego oddziaływania na środowisko oraz zapewnienie wysokiego poziomu odzysku i recyklingu odpadów powstałych z produktów. W naszej ocenie cele te w całości zostaną zrealizowane, również w przypadku zwolnienia z obowiązków określonych w Ustawie przedsiębiorców wprowadzających produkty używane. Wyłączeniu tej grupy przedsiębiorców z grona podmiotów objętych przepisami Ustawy nie sprzeciwiają się również postanowienia w/w Dyrektywy 75/439/EWG w sprawie unieszkodliwiania olejów

odpadowych.

Dodatkowo zauważyć należy, że takie produkty jak pojazdy podlegają w Polsce odrębnej regulacji tj. ustawie z dnia 20 stycznia 2005 r. o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji. Wszyscy przedsiębiorcy, którzy w ramach prowadzonej działalności gospodarczej wprowadzają pojazdy o masie nieprzekraczającej 3,5 t DMC zaliczone do kategorii M1 lub N1, określonych w przepisach o ruchu drogowym, oraz motorowery trójkołowe zaliczone do kategorii L2e, określonych w przepisach o ruchu drogowym, obowiązani są do zapewnienia sieci zbierania pojazdów (art. 11 ust. 1 ustawy o recyklingu). W praktyce realizacja obowiązku zapewnienia sieci zbierania pojazdów odbywa się poprzez podpisanie umów z przedsiębiorcami prowadzącymi stację demontażu. W umowach określić należy w szczególności warunki:

- 1) przyjmowania pojazdów wycofanych z eksploatacji przez stację demontażu;
- 2) **finansowania przez wprowadzającego pojazd kosztów gospodarowania odpadami pochodzącymi z pojazdów wycofanych z eksploatacji**, w szczególności z pojazdów wycofanych z eksploatacji nieposiadających wartości rynkowej lub o wartości rynkowej ujemnej, w sposób zapewniający osiągnięcie poziomów odzysku i recyklingu, uwzględniając liczbę pojazdów wprowadzonych na terytorium kraju przez danego wprowadzającego pojazd.

A zatem przedsiębiorca wprowadzający pojazd ponosi finansową odpowiedzialność za zagospodarowanie opadów pochodzących z pojazdów wycofanych z eksploatacji, w tym również zawartych w tych pojazdach olejów, smarów i opon, tj. produktów wymienionych w załączniku nr 4a do Ustawy. W przypadku tej grupy przedsiębiorców – tj. wprowadzających pojazdy, obciążenia są podwójne: po pierwsze wynikające z Ustawy, po drugie wynikające z ustawy o recyklingu pojazdów. Nie sposób znaleźć racjonalnego uzasadnienia dla podwójnego obciążenia wprowadzających pojazdy i odrębnego ich rozliczenia z wykonania obowiązków jako wprowadzającego pojazd i jako wprowadzającego oleje, smary i opony zawarte w tymże wprowadzonym pojeździe. Dodać przy tym trzeba, że obowiązki nałożone na wprowadzających pojazdy używane z terenu UE nie wynikają z Dyrektywy 2000/53/WE w sprawie pojazdów wycofanych z eksploatacji, lecz są wyłącznie rozwiązaniem polskim.

Chociaż obowiązki wynikające z Ustawy nie są nowe, to podkreślić należy, że zarówno wśród przedsiębiorców wprowadzających pojazdy, jak i wśród urzędników administracyjnych, świadomość konieczności stosowania przepisów Ustawy do przedsiębiorców wprowadzających używane pojazdy była znikoma. Z informacji uzyskanych od naszych członków, którzy zapewniają sieć zbierania pojazdów, wynika, że zdecydowana większość wprowadzających nie wiedziała o konieczności rozliczania się z wprowadzonych w pojeździe opon, olejów czy smarów. Wprowadzający kilka lat temu, płacili z tego tytułu opłatę recyklingową, a od 2016 r. podlegają obowiązkowi zapewnienia sieci zbierania pojazdów i ponoszą koszty recyklingu pojazdów. Nie mieli tej wiedzy również urzędnicy w większości Urzędów Marszałkowskich. Problem ten ujrzał światło dzienne dopiero w związku z pytaniami wprowadzających o konieczność wpisu do nowego rejestru prowadzonego na podstawie art. 49 ust. 1 ustawy o odpadach, który wprowadzony

		<p>został 24 stycznia 2018 r. Po licznych pytaniach osób wprowadzających, kierowanych do Urzędów Marszałkowskich stanowisko w tej sprawie przedstawiło ówczesnego Ministerstwo Środowiska, które wskazało, że przedsiębiorcy wprowadzający towary, których częścią składową są produkty wymienione w załączniku nr 4a do Ustawy również podlegają przepisom Ustawy i powinni się wpisać do rejestru, nie tylko jako wprowadzający pojazdy, ale również jako wprowadzający opony i oleje. Pomimo pisemnego stanowiska przypuszczać można, że znaczna część przedsiębiorców nie wpisała się do rejestru w części dotyczącej wprowadzających opony, oleje i smary. Kary z tytułu prowadzenia działalności bez wpisu do rejestru mogą wynosić od kwoty 1000 zł do 1 000 000 zł! (art. 194 ust. 1 pkt 5 ustawy odpadach).</p> <p>Ta sytuacja dotycząca przedsiębiorców wprowadzających używane towary, których częścią składową są produkty z załącznika nr 4a do Ustawy, powoduje szereg problemów nie tylko z bieżącym rozliczaniem wprowadzanych opon, olejów czy smarów, ale także z rozliczeniem lat ubiegłych. Przedsiębiorca może wprawdzie przynajmniej część obowiązków wynikających z Ustawy scedować na organizację odzysku, z którą podpisze umowę, ale jak wynika z raportu Najwyższej Izby Kontroli, która dokonała przeglądu systemu recyklingu zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, duża część organizacji odzysku i firm pośredniczących w rozliczaniu poziomów odzysku i recyklingu działała nierzetelnie i niejednokrotnie umowa z takim podmiotem nie dawała pewności realizacji obowiązków wynikających z przepisów prawa. Konsekwencje, zwłaszcza te finansowe, nierzetelności organizacji odzysku czy pośrednika, poniesie przedsiębiorca, który przecież nie jest w stanie ocenić, która z działających na rynku organizacji odzysku i pośredników działa w granicach prawa, a która to prawo nagina.</p> <p>W naszej ocenie objęcie przepisami Ustawy przedsiębiorców wprowadzających używane produkty, których częścią składową są produkty z załącznika nr 4a do Ustawy, jest nadmiernie uciążliwe dla przedsiębiorców i w żadnym stopniu nie przyczynia się do poprawy stopnia realizacji celów Ustawy. Dlatego widzimy potrzebę zmiany definicji „produktu” zawartej w art. 2 ust. 9c ustawy. Teraz, w związku z tym, że publikowany projekt i tak zakłada zmianę tego przepisu (art. 1 pkt 1 lit. lit d) warto zwrócić uwagę na opisany problem i dokonać zmiany przepisu, wyłączając z ustawy produkty używane. System zdecydowanie będzie prostszy i w znacznym stopniu ułatwi to prowadzenie działalności drobnym przedsiębiorcom, ponieważ to oni w większości wprowadzają używane produkty.</p>		
105		<p>W art. 3l ust.1 Ustawodawca przyjmuje, że opłata roczna, o której mowa w art. 3k ust. 1 i 2, naliczana będzie od sztuki wprowadzonego do obrotu produktu i wynosić będzie maksymalnie 0,05 PLN/szt. Tym samym planuje się obciążyć taką samą opłatą np. dwa zupełnie różne co wielkości, a co za tym idzie także skutków dla środowiska produkty, jak np. 1 filtr do używania z wyrobami tytoniowymi i pojemnik na napoje do 3 litrów. W OSR pojawia się przelicznik dla papierosów, gdzie jako jednostkę naliczenia opłaty przyjęto paczkę. Nie ma jednak określenia podobnej jednostki dla innych produktów z filtrami, np. gilz i samych filtrów co oznacza, że mówimy o opłacie od sztuki gilz czy filtrów. Gilzy są sprzedawane w opakowaniach np. po 100, 200, ale i 550 szt. Filtry pakowane są np. po 100, 120 i 150 szt. W związku z tym, że ustawa ta obejmuje tak różne produkty wnioskujemy o przyjęcie dla sekcji III załącznika nr 4 (zał. 9), jako przelicznika</p>	<p>W rozporządzeniu zostanie zróżnicowana stawka, z uwzględnieniem rodzajów produktów</p>	<p>Polskie Stowarzyszenie Przemysłu Tytoniowego</p> <p>ZGŁOSZENIE LOBBINGOWE Przekazane do BM 23.04.</p>

	<p>tysiąca sztuk.</p> <p>Jeszcze raz podkreślamy, że w pełni popieramy partycypowanie przedsiębiorców w kosztach działań na rzecz ochrony środowiska, ale wnioskujemy o przyjęcie kwot opłat na poziomie adekwatnym dla poszczególnych rodzajów produktów. Wprowadzenie zapisów w takiej formie i wysokości, jak zaproponowano w projekcie, doprowadzi do zaprzestania działalności przez mniejsze firmy, w tym przez wielu polskich producentów. W załączonej tabeli zestawiono wyliczenie opłat dla przykładowych gilz i filtrów. Wynika z niej, że wdrożenie przepisów zgodnie z projektem skutkować będzie tym, że opłata w przypadku gilz i filtrów będzie wielokrotnie wyższa niż wartość ich sprzedaży, nie mówiąc już o możliwej do uzyskania marży. W związku z tym wnioskujemy o przyjęcie opłaty dla filtrów na poziomie maksymalnie 0,05 PLN za 1 000 sztuk lub wprowadzenie stawki %-owej, liczonej od przychodu, jak w przypadku opłaty na edukację.</p> <p>Liczymy na uwzględnienie przedstawionego stanowiska w toku prac legislacyjnych nad projektem.</p>		
106	<p>Art. 1 pkt 2) – art. 2 Ustawa powinna jasno definiować pojęcia zawarte w ustawie wraz z przykładami Obecny projekt ustawy nastrocza wielu trudności interpretacyjnych co do zakresu produktów/opakowań objętych ustawą.</p> <p>Art. 1 pkt 2 lit. f) zmiana 9e Projekt nadaje definicję produktu jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego i narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne stanowiąc, że jest to „produkt, w tym opakowanie, który jest w całości lub częściowo wykonany z tworzywa sztucznego i który nie został przeznaczony, zaprojektowany ani wprowadzony do obrotu tak, aby osiągnąć w ramach jego cyklu życia wielokrotne użycie przez zwrócenie go do producenta w celu powtórnego napełnienia lub ponownego użycia do tego samego celu, do którego był pierwotnie przeznaczony”. Powstaje tu wątpliwość interpretacyjna w stosunku do niektórych produktów objętych zakresem projektu, np. chusteczek nawilżanych czy wyrobów tytoniowych. Czy projektodawca przez pojęcie produktu rozumie jedną chusteczkę i jeden papieros z filtrem, czy też jedną paczkę chusteczek i jedną paczkę papierosów? Naszym zdaniem odniesienia do chusteczek czy papierosów dotyczą opakowań tych wyrobów, a nie pojedynczych sztuk w opakowaniu.</p> <p>Art. 1 pkt 3 - dodany Art. 2a ust. 1 Projekt przewiduje, że „wprowadzenie do obrotu następuje dniu wydania produktu z magazynu albo przekazania go osobie trzeciej – w przypadku produktu wytworzonego na terytorium kraju”. Powstaje tu wątpliwość interpretacyjna dotycząca właściciela magazynu, z którego wydawany jest produkt. Czy projektodawca rozumie przed ten zapis magazyn przedsiębiorcy (wytwarzającego produkt), czy jakkolwiek magazyn z którego został wydany produkt i przekazany osobie trzeciej? Uważamy, że wymaga doprecyzowania także podpunkt 3) tak, aby było jasne, że <u>przez przywóz produktu</u></p>	<p>Definicje zostaną przeanalizowane ponownie.</p> <p>Definicja jest adekwatna do obowiązującej obecnie w pozostałych ustawach „produktowych”.</p>	<p>Polska Federacja Producentów Żywności 2</p>

na terytorium kraju (Polski) w celu wprowadzenia go do obrotu rozumiany jest fakt zmagazynowania produktu na terytorium kraju (Polski) po jego wcześniejszej produkcji w innym kraju (UE), gdzie sprzedaż nastąpi w terminie późniejszym. Zmiana własności towaru następuje później niż fakt zmagazynowania produktu tj. dopiero przy opuszczeniu towaru z magazynu (czyli w magazynie towar jest jeszcze własnością przedsiębiorcy zarejestrowanego w innym niż Polska kraju UE). Ma to znaczenie dla zmagazynowanych w Polsce produktów przed 3 lipca, pozostających własnością przywożącej firmy (zarejestrowanej w UE) i sprzedającej towar w Polsce po 3 lipca.

Art. 1 pkt 5) – dodany art. 3b ust. 1 i ust. 2

Powstają pytania:

- d) **co w przypadku sprzedaży napojów w kubkach z maszyn vendingowych?** Jeśli jeszcze można byłoby uznać, że maszyna jest taką jednostką handlu detalicznego, to naliczanie opłaty byłoby proste, ale wykonanie obowiązku w zakresie zapewnienia alternatywnego opakowania byłoby niemożliwe do zrealizowania;
- e) **dlaczego obowiązkiem pobierania opłaty mają być obciążone jednostki handlu hurtowego, które co do zasady nie wydają opakowań jednorazowego użytku konsumentom (odbiorcom finalnym)?** Wpisanie w zakresie podmiotów zobowiązanych jednostek handlu hurtowego rodzi ryzyko interpretacji, zgodnie z którą opłata za wprowadzenie do środowiska produktu jednorazowego użytku wskazanych w załączniku nr 6 do ustawy zmienianej, w wysokości do 1 zł, mogłaby być naliczana wielokrotnie, na każdym etapie handlu hurtowego. Jest to absurdem, dyrektywa 2019/904 postuluje podjęcie środków celem *zmniejszenia* stosowania ww. produktów, a nie ich całkowitej eliminacji z rynku. Naszym zdaniem, obowiązek uiszczania opłaty powinien być **jednoznacznie** ograniczony do wydania tych produktów z tworzyw sztucznych finalnym użytkownikom, to jest konsumentom zakupujących wraz z tymi produktami posiłki lub napoje.
- f) **czy opłaty mają być pobierane tylko przy nabyciach odpłatnych, czy również nieodpłatnych?**

Art. 1 pkt 5) – dodany art. 3f ust.4 i art. 3h

Obowiązek pobierania opłaty dotyczy przypadków nabywania produktów jednorazowych z tworzyw sztucznych (SUP). Pojawiają się następujące pytania:

- 14. jak rozumieć obowiązki jednostek detalicznych/hurtowych/gastronomicznych w zakresie obowiązków sprawozdawczych i ewidencyjnych – czy sprawozdawczością powinny być objęte wszystkie kubki nabyte i wydane, czy tylko nabyte i odsprzedane (art. 3f ust. 4 i art. 3h – w art. 3h zostało wprowadzone doprecyzowanie „wydane nabywcom”, ale też nie jest jasne, czy rozumiemy tu tylko nabycie odpłatne? To samo w kontekście naliczania opłaty przy nabywaniu – czy trzeba będzie ją pobierać w sytuacji, gdy napój jest wydawany gratis w ramach testów konsumenckich lub promocji w punkcie gastronomicznym np. „kawa do zestawu lunchowego gratis”?);

Przepisy zostaną w tym zakresie odpowiednio doprecyzowane.

15. dlaczego ww. obowiązki mają być wypełniane w odniesieniu do poszczególnych jednostek niezależnie od ich liczby, a nie w odniesieniu do przedsiębiorcy całościowo, gdy przedsiębiorca posiada kilka jednostek handlowych?
16. prowadzone oddzielnie dla poszczególnych jednostek ewidencje, które powinny być przechowywane przez okres 5 lat, stanowią kolejne duże obciążenie dla przedsiębiorców zwiększając koszty prowadzenia działalności; w praktyce może to oznaczać konieczność zatrudniania osób prowadzących taką ewidencję, np.: w branży vendingowej.

Art. 1 pkt 5) – dodany art. 3k – 3o. Projekt przewiduje, że przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego wymienione w załączniku nr 9 do ustawy ponosi coroczną opłatę na pokrycie kosztów: zbierania odpadów powstałych z produktów tego samego rodzaju, które wprowadził do obrotu, pozostawionych w publicznych systemach zbierania odpadów, w tym kosztów utworzenia i utrzymania tych systemów, transportu tych odpadów i ich przetwarzania, oraz uprzątnia, transportu i przetwarzania odpadów powstałych z produktów takiego samego rodzaju jak odpady powstałe z produktów, które wprowadził do obrotu. Opłata ma wynosić maksymalnie 5 groszy od każdego wprowadzonego produktu, a ostateczna jej wysokość dotycząca poszczególnych rodzajów produktów zostanie określona w drodze rozporządzenia przez ministra właściwego do spraw klimatu w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych oraz ministrem właściwym do spraw gospodarki, zaś podstawą do określenia tych stawek będzie koniecznością pokrycia kosztów zagospodarowania tych odpadów oraz utworzenia i utrzymania publicznych systemów zbierania. Środki z tej opłaty mają być pobierane przez urzędy marszałkowskie, a następnie przekazywane do Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej.

Powstaje tu zasadnicza wątpliwość dotycząca zgodności zaprojektowanego rozwiązania z zapisami art. 8 ust. 3 i 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 z dnia 5 czerwca 2019 r. w sprawie *zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzywa sztucznego na środowisko*.

Dyrektywa stanowi, że „koszty, które należy pokryć, nie przekraczają kosztów niezbędnych do gospodarnego świadczenia wskazanych w tych przepisach usług i są one ustalane z zachowaniem przejrzystości między zainteresowanymi podmiotami. Koszty sprzątnia odpadów są ograniczone do czynności podejmowanych przez organy publiczne lub w ich imieniu. Metoda ich obliczania musi być ustalona w taki sposób, aby koszty sprzątnia odpadów mogły być ustalone w proporcjonalny sposób.”

Tymczasem projektodawca **nie wykazał** ani w uzasadnieniu do projektu ustawy, ani w Ocenie Skutków Regulacji:

- d) jakie są faktyczne koszty związane ze zbieraniem z miejsc publicznie dostępnych i uprzątniem z terenów publicznych danych rodzajów odpadów objętych opłatą, a następnie przekazania tych

Wprowadzona zostanie odpowiednia zmiana przepisów odpowiadająca dyrektywie SUP.

- odpadów do recyklingu,
- e) jaki jest związek maksymalnej stawki opłaty z niezbędnymi kosztami, które należy pokryć, oraz czy ta stawka jest proporcjonalna do tych niezbędnych kosztów,
 - f) w jaki sposób środki gromadzone przez Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej będą wykorzystywane na pokrycie kosztów związanych ze zbieraniem z miejsc publicznie dostępnych i uprzątnięciem z terenów publicznych danych rodzajów odpadów, a następnie przekazaniem tych odpadów do recyklingu.

Brak w/w informacji rodzi obawę, że opłata wnoszona przez producentów będzie mieć charakter **stricte para-podatkowy**, zasilający budżet państwa bez związku z obowiązkami zapisanymi w dyrektywie. Tym bardziej, że opłata ma zostać naliczona **od każdego produktu wprowadzonego do obrotu, niezależnie od tego, czy odpad powstał z tego produktu jest następnie zbierany selektywnie** w systemie komunalnym, zgodnie z ustawą o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, lub poza systemem komunalnym, i czy trafia w ramach tego strumienia do recyklingu.

Zaproponowany przez projektodawcę mechanizm może też **kolidować z zapisem dyrektywy**, że *„koszty są one ustalane z zachowaniem przejrzystości między zainteresowanymi podmiotami”*. **Przedsiębiorcy obciążeni taką opłatą nie będą mieli bowiem żadnego udziału w procesie ustalania tych kosztów ani nawet wiedzy, jakie to są koszty i czy pobierane od nich środki są do tych kosztów adekwatne**. Projektodawca nie zobowiązał bowiem gmin do publikowania informacji o kosztach, które mają być pokrywane z opłaty, co może naruszać istotę zasady przejrzystości wskazanej w dyrektywie.

Dyrektywa pozwala, aby *„z myślą o minimalizacji kosztów administracyjnych państwa członkowskie mogą ustalić wkłady finansowe na rzecz kosztów sprzątnięcia odpadów poprzez ustanowienie odpowiednich, wieloletnich kwot zryczałtowanych”*. Jednak kwoty te powinny być przeznaczone na finansowanie kosztów działań zapisanych w dyrektywie, czyli dotyczyć tych odpadów które nie są zbierane selektywnie w systemie komunalnym lub w jakikolwiek inny sposób poza tym systemem i następnie przekazywane do recyklingu czy odzysku, a gromadzone są w pojemnikach znajdujących się na terenach publicznych lub zanieczyszczające te tereny. Dlatego też, zgodnym z zapisami dyrektywy rozwiązaniem może być **wprowadzenie zryczałtowanej opłaty ale wyłącznie na odpady po produktach, które nie podlegają zbiórce selektywnej w systemie komunalnym bądź poza tym systemem i nie trafiają dzięki takiej zbiórce do recyklingu lub odzysku**. Powinna być to przy tym opłata pobierana ex post **po publikacji stosownych, rzeczywistych kosztów realizacji danych działań przez gminy**, a nie pobierana z góry z założeniem, że każdy produkt wprowadzony do obrotu staje się potencjalnie zanieczyszczeniem, czyli odpadem gromadzonym na terenach publicznych lub te tereny zanieczyszczającym. W takim bowiem przypadku ustanowione przez projektodawcę rozwiązanie **podważa ideę selektywnej zbiórki odpadów po produktach**, które mają zostać obciążone opłatą, gdyż wszelkie działania i rezultaty związane z

prowadzeniem tej selektywnej zbiórki nie będą miały żadnego wpływu na zmniejszenie obciążenia projektowaną opłatą. Konieczne jest też, aby opłata dotyczyła **masy odpadów**, pozostawionych poza zbiórką selektywną w systemie komunalnym lub innym sposobem zbiórki i nie przekazanych następnie do recyklingu lub odzysku, co będzie zgodne z projektowanymi nowymi obowiązkami sprawozdawczymi przewidzianymi w nowelizowanym jednocześnie art. 73 ustawy o odpadach.

Uważamy zatem, że:

- **Wprowadzona opłata powinna być zgodna minimalnymi wymaganiami zawartymi w art. 8a Dyrektywy w sprawie odpadów i pokrywać koszty o których mowa w art. 8a Dyrektywy w sprawie Odpadów.** W projekcie ustawy brakuje informacji, jaki jest obecny poziom kosztów, które należałoby pokryć i jak ww. koszt będzie obliczany (metoda obliczania). Podstawą kalkulacji powinna być masa odpadów jak wyjaśniono powyżej. Brakuje również informacji na temat roli i zaangażowania przedsiębiorców w procesie ustalania ww. kosztów z zachowaniem przejrzystości między zainteresowanymi podmiotami.

- Opłata powinna **przyczynić się do realizacji celów zawartych w pakiecie dyrektyw dotyczących gospodarki obiegu zamkniętego (Circular Economy Package), wspierać postępowanie zgodnie z hierarchią postępowania z odpadami**

Mając na uwadze cele związane z zamykaniem obiegu materiałów opakowaniach oraz zasady hierarchii postępowania z odpadami (1. Zapobieganie powstawaniu odpadów; 2) przygotowywanie do ponownego użycia; 3) recykling; 4) inne procesy odzysku; 5) unieszkodliwianie), rekomendujemy, by pojemniki na napoje o pojemności do trzech litrów dla których planowane jest wprowadzenie systemu depozytowego (kaucyjnego) wyłączyć z zakresu ww. opłat.

Z opłaty ROP powinny zostać na mocy ustawy wyłączone te opakowania, które zostaną włączone do niezbędnego w Polsce systemu depozytowego. Przede wszystkim, wprowadzenie depozytu spowoduje, że objęte nim opakowania w olbrzymiej większości zostaną z rynku zebrane i przekazane do recyklingu, dzięki czemu możliwe będzie ograniczenie wykorzystania do ich produkcji surowców pierwotnych. W interesie Polski leży zatem, aby spośród różnych rodzajów opakowań, promować te o najwyższym poziomie odzysku, osiągającym nawet – jak wskazują doświadczenia innych krajów europejskich – ponad 90 proc. ogółu wprowadzonych na rynek.

Istotnym argumentem przemawiającym za takim rozwiązaniem jest również to, że budowa i wdrożenie systemu depozytowego wygeneruje określone koszty po stronie producentów korzystających z tych opakowań. Należy jednak pamiętać, że w Polsce on obecnie nie funkcjonuje, a zatem konieczne jest jego zbudowanie praktycznie od „zera”. Producenci tych produktów będą ponosić koszt budowy i funkcjonowania systemu depozytowego. Nałożenie na nich dodatkowej opłaty w ramach ROP oznaczałoby dwukrotne obciążenie za wprowadzenie na rynek tego samego produktu. Ponadto, ponieważ wysokość opłaty depozytowej będzie niewątpliwie wyższa niż 0,05 zł (to konieczne aby system depozytowy był efektywny), każde opakowanie posiadać będzie określoną

Uwaga przyjęta – zostaną wprowadzone odpowiednie zmiany

wartość, co znacząco obniży ilość tego typu opakowań trafiających do publicznego systemu zbiórki odpadów lub zaśmiecających tereny publiczne.

W naszym przekonaniu nałożenie na producentów opakowań objętych systemem depozytowymi opłat ROP (zawartych w omawianym projekcie ustawy) oraz kosztów/opłat systemu depozytowego podważa standardy zawarte w Dyrektywie w Sprawie Odpadów. System depozytowy jest specyficzną formą ROP, wdrożenie ww. opłat spowodowałoby de facto, że producentów opakowań objętych systemem depozytowym płaciliby podwójnie opłaty ROP. Ponadto, brak wykluczenia z ww. opłat, może zniechęcić przedsiębiorców do wysiłku na rzecz wdrożenia systemu depozytowego w Polsce, który jest niezbędny do realizacji Dyrektywy SUP (77% zbiórki opakowań PET w 2025 r., 90% zbiórki w 2029 r.).

Rekomendujemy zatem, by pojemniki na napoje o pojemności do trzech litrów objęte systemem depozytowym lub systemem depozytowym w budowie do 2023 r. (czas niezbędny do zbudowania systemu) – wykluczyć z opłat ROP. Zwolnienie z opłaty ROP umożliwi przedsiębiorcom podjęcie takiego wyzwania inwestycyjnego.

Ponadto, mając na uwadze cele gospodarki o obiegu zamkniętym, w treści ustawy powinny znaleźć się zapisy decydujące o:

- o znaczącej różnicy opłat uiszczanych za opakowania podatne do recyklingu w stosunku do opakowań, których recykling nie jest możliwy – oczywiście na korzyść tych pierwszych;
- o wyłączeniu z obowiązku pobierania opłat opakowań, do których wyprodukowania wykorzystano 100% surowców z recyklingu lub proporcjonalnego zmniejszenia opłaty począwszy od 25 % dla opakowań zawierających 25 % surowców pochodzących z recyklingu (próg zawarty w dyrektywie) aż do 100 %

Jak wskazuje już sam nieoficjalny tytuł Dyrektywy (EU) 2019/904 (*Single Use Plastic*), jej głównym celem jest ograniczenie stosowania wyrobów z plastiku, w tym opakowań, które mogą być wykorzystane tylko raz. Dlatego stawki opłat powinny być odzwierciedleniem tego podejścia i zdecydowanie premiować te opakowania, których recykling jest możliwy i realizowany.

Należy też uwzględnić fakt, że ww. opłaty będą mogły przyczynić się do rozwoju rozwiązań mających na celu ponowne wykorzystanie (jak np. wielorazowe torby na zakupy), jaki recykling opakowań (np. butelka wykonana rPET). Zatem opakowania, które powstały z wykorzystaniem co najmniej 100% proc. surowca pochodzącego z recyklingu, powinny zostać wyłączone z obowiązkowej opłaty. Dzięki nim możliwe jest bowiem jednoczesne osiągnięcie kilku istotnych z perspektywy ochrony środowiska i klimatu celów:

- o ograniczenie ilości wykorzystywanych surowców wtórnych;
- o zwiększenie popytu na odpady opakowaniowe, które w ten sposób z odpadów stają się ponownie surowcem;
- o zmniejszenie zaśmiecenia w przestrzeni publicznej;

Dyrektywa uznaje wymienione w niej produkty objęte ROP jako mające tendencję do zaśmiecania.

		<ul style="list-style-type: none"> ○ wzrost znaczenia i efektywności selektywnej zbiórki odpadów; ○ rozwój branży recyklingowej. <ul style="list-style-type: none"> • Oplata powinna dotyczyć tych produktów/opakowań co do których istnieje „tendencja do zaśmiecania” Przedstawiony projekt ustawy wprowadza zasadę rozszerzonej odpowiedzialności producenta za opakowania, co do których istnieje „tendencja do zaśmiecania”. Oznacza to, że opłata ROP <u>nie dotyczy zbiórki odpadów z gospodarstw domowych</u>. W tej sytuacji z tej opłaty powinny zostać zwolnione produkty: <ul style="list-style-type: none"> ○ które sprzedawane są w opakowaniach zbiorczych. • W związku z pandemią COVID-19 oraz spowolnieniem gospodarczym, wielu przedsiębiorców mierzy się z poważnymi wyzwaniami ekonomicznymi. Dlatego rekomendujemy, aby wdrożenie ww. opłat nastąpiło nie wcześniej niż od 3 lipca 2022 r. Argumenty społeczno-gospodarcze przemawiają dodatkowo, oprócz wskazanych powyżej argumentów systemowych, za wyłączeniem z obowiązku odprowadzania opłaty przedsiębiorców wprowadzających do obrotu napoje w opakowaniach o pojemności do 3 litrów. Branża napojowa została dotknięta w sposób szczególnie kryzysem spowodowanym pandemią, doszło do spadków sprzedaży rzędu 20-30%. W tym samym czasie wprowadzony został stanowiący znaczne obciążenie podatek cukrowy. Dodatkowe, nieuzasadnione celami dyrektywy SUP, obciążenie całej produkcji napojów w opakowaniach z tworzyw sztucznych opłatą, może pogłębić ten kryzys i odbić się negatywnie na zarówno na samej branży przetwórczej, jak i na stanowiącym jej bazę zapleczu rolniczym i sadowniczym. <p>Art. 1 pkt 11) – dodany art. 11b Obowiązek prowadzenia kampanii edukacyjnych Powstaje pytanie, czy nie jest możliwe wykonanie tych działań za pośrednictwem Organizacji Odzysku Opakowań (można byłoby również zastosować to samo rozwiązanie, jak obecnie w przypadku opakowań wielomateriałowych), zwłaszcza, że w odniesieniu do tych kategorii odpadów działania te są już prowadzone przez przemysł.</p>	<p>Dyrektywa SUP obejmuje te produkty swym zakresem, stąd m.in. konieczność objęcia ich projektowaną ustawą.</p> <p>Ustawa dopuszcza możliwość realizacji tego obowiązku przez podmioty zewnętrzne.</p>	
107		<p>Po pierwsze, uprzejmie wnoszę o poszerzenie przewidzianych w projekcie UC73 zmian w ustawie z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej², o doprecyzowanie zasad podlegania obowiązkowi osiągnięcia poziomu odzysku i recyklingu odpadów powstałych z produktów, zawartych w art. 3 ustawy o opłacie produktowej, w</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta - projekt ma na celu transpozycję przepisów dyrektywy 2019/904. Propozycja wykracza poza zakres regulowany projektowaną ustawą. Ta</p>	<p>Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorstw</p>

² Dz.U. z 2020 r. poz. 1903, dalej „ustawa o opłacie produktowej”.

	<p>przypadku wprowadzenia na terytorium kraju produktów, będących częściami składowymi samochodów używanych. Problemy związane z powyższym zagadnieniem były już sygnalizowane przez Rzecznika MŚP w piśmie z 21 lutego 2020 r.³, jak również zostały ponownie podniesione przez przedstawicieli przedsiębiorców, będących członkami Zespołu Roboczego ds. Branży Motoryzacyjnej Rady Przedsiębiorców przy Rzeczniku Małych i Średnich Przedsiębiorców⁴, podczas posiedzenia Zespołu, które miało miejsce 31 marca 2021 r. Przedsiębiorcy wskazali w szczególności na brak możliwości ustalenia rzeczywistej i dokładnej masy wprowadzanych na rynek opon pneumatycznych oraz olejów smarowych, będących częściami składowymi samochodów używanych. Biorący udział w posiedzeniu Zespołu przedstawiciel Ministerstwa Klimatu i Środowiska zadeklarował, że Ministerstwo pochyli się nad powyższymi problemami i przedstawi propozycje uporządkowania przedmiotowej materii. Wydaje się, że nowelizacja ustawy o opłacie produktowej jest właściwym momentem na realizację tej deklaracji.</p>	<p>sprawa zostanie ewentualnie uregulowana w kolejnej nowelizacji ustawy o obowiązkach, która będzie wprowadzała nowe rozwiązania w zakresie ROP dla olejów smarowych, preparatów smarowych i opon.</p>	
108	<p>Jednocześnie zważywszy na fakt, że projekt UC73 przewiduje wprowadzanie nowych obowiązków na przedsiębiorców wprowadzających opakowania, uprzejmie przypominam, że w piśmie z 24 stycznia 2020 r.⁵, Rzecznik MŚP zwrócił się z zapytaniem, jakie kroki zostały poczynione przez Ministerstwo Klimatu w sprawie rozwiązania problemów dla mikro, małych i średnich przedsiębiorców prowadzących działalność franczyzową, którzy, zgodnie z treścią umowy franczyzy są zobowiązani do sprzedawania produktów pakowanych na miejscu w opakowania opatrzone znakiem towarowym franczyzodawcy, w zakresie tego, która ze stron umowy franczyzy jest wprowadzającym produkty w opakowaniach w rozumieniu przepisów art. 8 pkt 23 ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi⁶ i w konsekwencji ponosi obowiązek uiszczania opłaty recyklingowej, o której mowa w art. 17 ust. 6 tej ustawy. W odpowiedzi z 16 marca 2020 r., udzielonej przez Panią Bogusławę Brzdąkiewicz, Zastępcę Dyrektora Departament Gospodarki Odpadami Ministerstwa Klimatu⁷, zadeklarowano, że <i>W odniesieniu do wcześniejszej deklaracji Ministerstwa dot. rozważenia możliwości doprecyzowania przepisów odnoszących się do przedsiębiorców wprowadzających produkty w opakowaniach do obrotu, ponownie informuję, że wprowadzenie ewentualnych zmian w tym zakresie będzie możliwe w ramach prac nad transpozycją tzw. pakietu odpadowego. W chwili obecnej trwają prace wewnętrzne nad przygotowaniem odpowiednich przepisów. Zaproponowane rozwiązania zostaną następnie udostępnione do publicznej wiadomości w ramach przekazania projektu ustawy do konsultacji publicznych.</i> Wobec powyższego, Rzecznik MŚP, w piśmie z 7 grudnia 2020 r.⁸, zawierającym opinię do projektu ustawy o zmianie ustawy o odpadach oraz</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta - obecnie trwają prace nad projektem ustawy w zakresie ROP dla opakowań i w niedługim czasie projekt zostanie przekazany do konsultacji publicznych. Projekt będzie zawierał uregulowania systemowe i w ramach tego projektu będzie możliwość ewentualnego doprecyzowania art. 8 pkt 23 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi. Projekt będzie podlegał szerokim konsultacjom publicznym i w ramach tych konsultacji będzie możliwość zgłaszania uwag również i w tym zakresie.</p>	<p>Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorstw</p>

³ Znak: WPL.94.2020.JJ.

⁴ Dalej „Zespół”.

⁵ Znak: WPL.45.2020.JJ.

⁶ Dz.U. z 2020 r. poz. 1114, dalej „ustawa o gospodarce opakowaniami”.

⁷ Znak: DGO-II.021.15.2020.TZ 1138092.3395483.2677524.

⁸ Znak: WPL.847.2020.JJ.

		niektórych innych ustaw ⁹ , wskazując na fakt, że projekt UC43 stanowi, zgodnie z uzasadnieniem, transpozycję tzw. pakietu odpadowego, zwrócił się z uprzejmą prośbą o realizację tej deklaracji. Przepisy przewidujące doprecyzowanie art. 8 pkt 23 ustawy o gospodarce opakowaniami nie znalazły się jednak w tekście projektu UC43, ani w jego wersji z 13 października 2020 r., ani w jego wersji z 11 marca 2021 r. Mając powyższe na uwadze, wnoszę uprzejmie o rozszerzenie zakresu projektu UC73 również o doprecyzowanie art. 8 pkt 23 ustawy o gospodarce opakowaniami, zgodnie z deklaracją zawartą w piśmie Ministerstwa Klimatu z 16 marca 2020 r.		
109		Ponadto uprzejmie przekazuję opinie do projektu wniesione do Biura Rzecznika Małych i Średnich Przedsiębiorców przez przedstawicieli przedsiębiorców, będących członkami Zespołu Roboczego ds. Recyklingu i gospodarki odpadami Rady Przedsiębiorców przy Rzeczniku Małych i Średnich Przedsiębiorców, prosząc uprzejmie o odniesienie się do załączonych uwag. Po pierwsze, przedstawiciele przedsiębiorców wskazują na „nadregulacyjny” charakter tej ustawy względem przedsiębiorców, sprowadzających pojazdy na własny użytek. W opinii przedsiębiorców znajomość obowiązków z niej wynikających jest nikła, natomiast ich przestrzeganie, przy najbardziej niekorzystnej interpretacji, stanowiłoby znaczne obciążenie, zwłaszcza że sprowadzanie pojazdów wiąże się równoległe z koniecznością spełnienia wymogów, o których mowa w ustawie z dnia 20 stycznia 2005 r. o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji. tym samym na przedsiębiorcach spoczywają niejako podwójne obowiązki – wynikające z faktu sprowadzania pojazdów, jak i ich części, o których mowa w załączniku nr 4a ustawy o opłacie produktowej.	Uwaga nieprzyjęta - propozycja wykracza poza zakres regulowany projektowaną ustawą. Uwaga zostanie przeanalizowana przy najbliższej planowanej nowelizacji ustawy w zakresie dostosowania jej przepisów do nowych wymagań ROP.	Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców
110		Po drugie, przedsiębiorcy wskazują na wadliwość definicji produktu, o której mowa w art. 2 pkt 9c ustawy o opłacie produktowej. Zdaniem przedstawicieli przedsiębiorców wątpliwości tych nie rozwiewa wyrok NSA z 26 września 2019 r. w sprawie II OSK 118/16, bowiem ten dotyczył stanu prawnego sprzed wejścia w życie ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, co skład orzekający podkreślił w uzasadnieniu wyroku.	Uwaga nieprzyjęta - propozycja wykracza poza zakres regulowany projektowaną ustawą. Uwaga zostanie przeanalizowana przy najbliższej planowanej nowelizacji ustawy w zakresie dostosowania jej przepisów do nowych wymagań ROP.	Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców
111		Po trzecie, przedstawiciele przedsiębiorców wskazują, że zwłaszcza w wypadku samochodów używanych, ustalenie dokładnej masy zawartych w nich produktów, podlegających obowiązkowi wynikającym z ustawy o opłacie produktowej, może być znacznie utrudnione lub wręcz niemożliwe.	Uwaga nieprzyjęta - propozycja wykracza poza zakres regulowany projektowaną ustawą. Uwaga zostanie przeanalizowana przy najbliższej planowanej nowelizacji ustawy w zakresie dostosowania jej przepisów do nowych wymagań ROP.	Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców
112		Po czwarte wreszcie, przedstawiciele przedsiębiorców wskazują na możliwe naruszenie zasady swobody przepływu towarów, o której mowa w art. 28 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Mając powyższe na uwadze, proszę uprzejmie o odniesienie się do problemów wskazanych w załączonych pismach.	Uwaga nieprzyjęta - propozycja wykracza poza zakres regulowany projektowaną ustawą. Uwaga zostanie przeanalizowana przy najbliższej planowanej nowelizacji	Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców

⁹ Numer z wykazu UC43, dalej „projekt UC43”.

			ustawy w zakresie dostosowania jej przepisów do nowych wymagań ROP.	
113		Podczas posiedzenia Zespołu Roboczego ds. Recyklingu i gospodarki odpadami Rady Przedsiębiorców przy Rzeczniku Małych i Średnich Przedsiębiorców, które miało miejsce 30 listopada 2020 r., członkowie Zespołu przedstawili swoje uwagi do projektu.	Uwaga przyjęta częściowo – okresy przejściowe dla poszczególnych przepisów zostaną ponownie przeanalizowane pod kątem wskazanym w uwagach.	Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców
114		Przede wszystkim, przedstawiciele przedsiębiorców wskazali na możliwe negatywne konsekwencje dla przedsiębiorców przyjętych w projekcie przepisów przejściowych. Zgodnie z art. 10 oraz art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. o zmianie ustawy o odpadach oraz niektórych innych ustaw, prowadzący instalację, którzy posiadali pozwolenie zintegrowane uwzględniające zbieranie odpadów lub przetwarzanie odpadów oraz posiadacze odpadów, którzy uzyskali zezwolenie na zbieranie odpadów, zezwolenie na przetwarzanie odpadów zezwolenie na zbieranie i przetwarzanie odpadów albo pozwolenie na wytworzenie odpadów uwzględniające zbieranie lub przetwarzanie odpadów, byli zobowiązani złożyć do 5 marca 2020 r. wniosek o zmiany posiadanego pozwolenia lub decyzji, w celu dostosowania ich do przepisów zmienianych ustawą z 20 lipca 2018 r. Według informacji przedstawionych przez przedstawicieli przedsiębiorców, wnioski te w znacznej części nie zostały jak dotąd rozpatrzone przez Urzędy Marszałkowskie. Tymczasem, zgodnie z art. 11 ust. 1 projektu <i>w sprawach wszczętych i niezakończonych decyzją ostateczną przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy nowe, natomiast zgodnie z ust. 2 w terminie 90 dni od wejścia w życie niniejszej ustawy właściwy organ wzywa posiadacza odpadów do uzupełnienia wniosku o wydanie zezwolenia na przetwarzanie odpadów</i> . Oznacza to, że termin rozpatrywania wniosków złożonych do 5 marca 2020 r., a tym samym również i niepewność przedsiębiorców co do możliwości dalszego prowadzenia działalności gospodarczej, ponownie znacznie się wydłużyłyby. Taka sytuacja budziłaby uzasadnione wątpliwości co do jej zgodności z zasadą pogłębiania zaufania do władz publicznych oraz zasadą pewności prawa, wywodzonymi z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, a w odniesieniu do postępowań prowadzonych przez organy administracji publicznej wobec przedsiębiorców zawartymi w art. 12 oraz 14 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców. Wobec powyższego proponuję, by art. 11 ust. 1 projektu nadać treść: <i>W sprawach wszczętych i niezakończonych decyzją ostateczną przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.</i>	Pozostała część wykracza poza zakres regulowany projektowaną ustawą.	
115		Członkowie zespołu wskazali ponadto na zasadność dodania do projektu następujących zmian, które miałyby na celu usprawnienie rozpatrywania wniosków o zmianę decyzji lub pozwolenia, złożonych w trybie ustawy z 20 lipca 2018 r. Zmiany te dotyczą norm prawnych zawartych przede wszystkim w art. 41a ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach, a dodanych do niego na podstawie ustawy z 20 lipca 2018 r. Po pierwsze, przedstawiciele przedsiębiorców proponują, by doprecyzować, że zmiana decyzji lub pozwolenia, dokonana na podstawie art. 14 ust. 7 ustawy z 20 lipca 2018 r., nie jest istotną zmianą zezwolenia na zbieranie odpadów, zezwolenia na przetwarzanie odpadów lub pozwolenia na wytworzenie odpadów uwzględniającego zbieranie lub przetwarzanie odpadów, o której mowa w art. 41a ust. 6 ustawy o odpadach, a więc tym samym nie jest konieczne przeprowadzenie przez wojewódzkiego inspektora	Uwaga nieprzyjęta - propozycja wykracza poza zakres regulowany projektowaną ustawą. Uwaga zostanie przeanalizowana przy najbliższej planowanej nowelizacji ustawy w zakresie dostosowania jej przepisów do nowych wymagań ROP.	Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców

	<p>ochrony środowiska, z udziałem przedstawiciela właściwego organu, kontroli instalacji, obiektu budowlanego lub jego części lub miejsc magazynowania odpadów, w których ma być prowadzone przetwarzanie odpadów lub zbieranie odpadów, w zakresie spełniania wymagań określonych w przepisach ochrony środowiska, o której mowa w art. 41a ust. 1 ustawy o odpadach. Takie doprecyzowanie nie uniemożliwiłoby w żadnym stopniu dokonywania kontroli przez wioś na podstawie pozostałych przepisów, natomiast przyczyniłoby się do usprawnienia rozpatrywania wniosków, złożonych na podstawie art. 10 i art. 14 ust. 1 ustawy z 20 lipca 2018 r. Takie doprecyzowanie mogłoby zostać dokonane poprzez dodanie w ustawie z dnia 20 lipca 2018 r. przepisu wprost wyłączonego.</p> <p>Stosowanie art. 41a ust. 6 ustawy o odpadach w odniesieniu do zmiany zezwolenia w trybie art. 14 ustawy z 20 lipca 2018 r. lub przez wydanie objaśnień prawnych, o których mowa w art. 33 Prawa przedsiębiorców.</p>		
116	<p>Podobne wątpliwości dotyczą normy prawnej zawartej w art. 41 ust. 6a ustawy o odpadach, zgodnie z którą <i>Organ właściwy wydaje zezwolenie na zbieranie odpadów lub zezwolenie na przetwarzanie odpadów po zasięgnięciu opinii wójta, burmistrza lub prezydenta miasta, właściwych ze względu na miejsce prowadzenia zbierania odpadów lub przetwarzania odpadów</i>. Mimo iż, zgodnie z literalnym brzmieniem tego przepisu, stosuje się on wyłącznie do postępowań o wydanie, a nie o zmianę odpowiedniego zezwolenia, to zgodnie z informacjami przekazanymi przez przedsiębiorców praktyka organów rozpatrujących wnioski jest w tym zakresie różna. Wobec powyższego proponuję również jej doprecyzowanie, poprzez dodanie w ustawie z dnia 20 lipca 2018 r. przepisu wprost wyłączonego stosowanie art. 41 ust. 6a ustawy o odpadach w odniesieniu do zmiany zezwolenia w trybie art. 14 ustawy z 20 lipca 2018 r. lub przez wydanie objaśnień prawnych, o których mowa w art. 33 Prawa przedsiębiorców.</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta - propozycja wykracza poza zakres regulowany projektowaną ustawą. Uwaga zostanie przeanalizowana przy najbliższej planowanej nowelizacji ustawy w zakresie dostosowania jej przepisów do nowych wymagań ROP.</p>	<p>Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców</p>
117	<p>Kolejna wątpliwość związana z treścią art. 41a ustawy o odpadach odnosi się do normy zawartej w jego ust. 3 i 3a, zgodnie z którymi na postanowienia wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska wydane w przedmiocie spełnienia wymagań określonych w przepisach ochrony środowiska oraz na postanowienie komendanta powiatowego (miejskiego) Państwowej Straży Pożarnej w przedmiocie spełnienia wymagań określonych w przepisach dotyczących ochrony przeciwpożarowej oraz w zakresie zgodności z warunkami ochrony przeciwpożarowej, o których mowa w operacji przeciwpożarowym, nie służy zażalenie. Przepisy powyższe w znacznej mierze ograniczają prawo przedsiębiorców do obrony oraz wydłużają postępowania w ich sprawach, bowiem przesuwają możliwość skorzystania z jakichkolwiek środków odwoławczych na moment wydania decyzji, która wobec negatywnego postanowienia będzie decyzją odmowną. Sytuacja taka jest szczególnie dotkliwa, jeśli nastąpi podczas postępowania o zmianę posiadanego zezwolenia lub pozwolenia, gdyż będzie wiązać się z koniecznością zaprzestania prowadzenia działalności. Możliwość wniesienia zażalenia na przedmiotowe postanowienie uchroniłaby przed takimi sytuacjami oraz przyczyniłaby się do usprawnienia postępowań w przedmiocie wydania lub zmiany odpowiedniego zezwolenia. Wobec powyższego proponuję dodanie do projektu zmiany, polegającej na skreśleniu ostatnich zdań art. 41a ust 3 i 3a ustawy o odpadach oraz określeniu właściwego trybu odwoławczego w przypadku wniesienia zażalenia na określone w tych przepisach postanowienia.</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta - propozycja wykracza poza zakres regulowany projektowaną ustawą. Uwaga zostanie przeanalizowana przy najbliższej planowanej nowelizacji ustawy w zakresie dostosowania jej przepisów do nowych wymagań ROP.</p>	<p>Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców</p>

118	<p>Proponuję również, by do projektu dodać zmiany definicji tworzywa sztucznego, zawartej w art. 8 pkt 15b ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, polegającą na wyłączeniu z jej zakresu polimerów naturalnych. O wnioskowaniu o wprowadzenie takiej zmiany przez przedsiębiorców Rzecznik MŚP informował Ministerstwo Klimatu i Środowiska w swoim piśmie z 15 października 2020 r., na które nie została udzielona odpowiedź.</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta – zgodnie z opublikowanymi 31 maja 2021 r., wersja polska 7 czerwca 2021 r., Wytycznymi KE do dyrektywy 2019/904 (SUP) https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=OJ:C:2021:216:TOC jedynie niezmodyfikowane polimery naturalne występujące naturalnie w środowisku nie są tworzywem sztucznym. Ponadto, pismem z dnia 16 grudnia 2020 r., znak: DGO-OP.0220.23.2020.MR, została udzielona odp. na przywołane pismo z dnia 15.10.2020 r., które w dniu 17.12.2020 r. zostało przekazane do biura Rzecznika Małych i Średnich Przedsiębiorstw za pośrednictwem ePuap</p>	<p>Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców</p>
119	<p>Członkowie zespołu wskazali również na wątpliwości związane ze zmianą proponowaną w art. 1 pkt 12 projektu, polegającą na dodaniu art. 22a do ustawy o odpadach. Zdaniem członków zespołu, treść ust. 5 projektowanego artykułu, która brzmi: <i>[podmioty wprowadzające produkty do obrotu na terytorium kraju realizujące obowiązki samodzielnie albo organizacje realizujące w ich imieniu obowiązki udostępniają publicznie informacje o realizacji celów w zakresie gospodarowania odpadami, w tym przestrzegania zasad określonych w pkt 1-4, a w przypadku organizacji realizujących obowiązki w imieniu podmiotów wprowadzających produkty dodatkowo informacje o:</i> <i>a) swojej strukturze własności i członkostwa</i> <i>b) wkładach finansowych wnoszonych przez podmioty wprowadzające produkty w odniesieniu do każdej tony produktu wprowadzonego do obrotu,</i> <i>c) procedurze wyboru podmiotów gospodarujących odpadami;</i> może prowadzić o ujawnienia informacji stanowiących tajemnice przedsiębiorstwa. Wobec powyższego proponuję, by projektowany art. 22a ust. 5 ustawy o odpadach otrzymał brzmienie: 5) <i>na wniosek uprawnionych organów udostępniają, z zachowaniem zasad ochrony tajemnicy przedsiębiorstwa, informacje o realizacji celów w zakresie gospodarowania odpadami, w tym przestrzegania zasad określonych w pkt 1-4, a w przypadku organizacji oraz innych podmiotów realizujących obowiązki w imieniu podmiotów wprowadzających produkty dodatkowo informacje o:</i> <i>a) swojej strukturze własności i członkostwa,</i> <i>b) wkładach finansowych wnoszonych przez podmioty wprowadzające produkty w odniesieniu do każdej tony produktu wprowadzonego do obrotu,</i></p>	<p>Uwaga nieprzyjęta - propozycja wykracza poza zakres regulowany projektowaną ustawą</p>	<p>Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców</p>

		<i>c) procedurze wyboru podmiotów gospodarujących odpadami.;</i>		
120		<p>Członkowie Zespołu wskazali również na potrzebę poszerzenia zmian dokonywanych przez projekt w art. 2 ustawy o odpadach, i podnoszą, że należy także dokonać zmiany w pkt 3, który dotyczy niezanieczyszczonej gleby i innych materiałów występujących w stanie naturalnym, wydobytych w trakcie robót budowlanych. Zdaniem przedstawicieli przedsiębiorców wymóg wykorzystania materiału do celów budowlanych w stanie naturalnym na terenie, na którym został wydobyty, prowadzi do licznych sporów interpretacyjnych, zwłaszcza w wypadku realizacji obiektów liniowych, takich jak drogi, linie kolejowe, rurociągi i tym podobne, których obszar budowy może rozciągać się na znaczne odległości.</p> <p>Wobec powyższego uprzejmie proszę o dodanie do art. 1 pkt 2 projektu zmiany polegającej na skreśleniu słów w art. 2 pkt 3 ustawy o odpadach <i>pod warunkiem, że materiał ten zostanie wykorzystany do celów budowlanych w stanie naturalnym na terenie, na którym został wydobyty</i> lub ewentualnie o doprecyzowanie przedmiotowej kwestii, na przykład poprzez wydanie objaśnień prawnych, w których stwierdzone zostanie, że możliwe jest skorzystanie z wyłączenia, o którym mowa w art. 2 pkt 3 ustawy o odpadach także w przypadku tymczasowego przemieszczenia wydobytego materiału ziemnego na inne działki niż te, na których nastąpiło wydobycie, jeżeli ze względów technologicznych i logistycznych związanych z realizacją danej inwestycji takie przemieszczenie jest niezbędne przed ponownym wykorzystaniem materiału lub ze terenem, na którym nastąpiło wydobycie (o którym mowa w art. 2 pkt 3 ustawy o odpadach) oraz miejscem wytworzenia odpadu (w rozumieniu art. 45 ust. 1 pkt 10 ustawy o odpadach) w odniesieniu do odpadów budowlanych i rozbiórkowych powstających w toku realizacji obiektów liniowych jest teren budowy w rozumieniu Prawa Budowlanego.</p>	Uwaga nieprzyjęta - propozycja wykracza poza zakres regulowany projektowaną ustawą	Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców
121		<p>Przedstawiciele przedsiębiorców wskazali również na zasadność doprecyzowania przepisów art. 48a ust. 5 ustawy o odpadach, w zakresie dotyczącym akceptowania polis ubezpieczeniowych jako formy zabezpieczenia roszczeń posiadacza odpadów. Postulat ten został przekazany do Ministerstwa Klimatu przez Rzecznika Małych i Średnich Przedsiębiorców pismem z 21 sierpnia 2020 r. Na pismo to nie została udzielona odpowiedź.</p>	Uwaga nieprzyjęta - propozycja wykracza poza zakres regulowany projektowaną ustawą	
122		<p>Natomiast w piśmie z 24 stycznia 2020 r., Rzecznik MSP zwrócił się z zapytaniem, jakie kroki zostały poczynione przez Ministerstwo Klimatu w sprawie rozwiązania problemów dla mikro, małych i średnich przedsiębiorców prowadzących działalność franczyzową, którzy, zgodnie z treścią umowy franczyzy są zobowiązani do sprzedawania produktów pakowanych na miejscu w opakowania opatrzone znakiem towarowym franczyzodawcy, w zakresie tego, która ze stron umowy franczyzy jest wprowadzającym produkty w opakowaniach w rozumieniu przepisów art. 8 pkt 23 ustawy o gospodarce opakowaniami i w konsekwencji ponosi obowiązek uiszczania opłaty recyklingowej, o której mowa w art. 17 ust. 6 tej ustawy. W odpowiedzi z 16 marca 2020 r., udzielonej przez Bogusławę Brzdąkiewicz, Zastępcę Dyrektora Departament Gospodarki Odpadami Ministerstwa Klimatu, zadeklarowano, że <i>w odniesieniu do wcześniejszej deklaracji Ministerstwa dot. rozważenia możliwości doprecyzowania przepisów odnoszących się do przedsiębiorców wprowadzających produkty w opakowaniach do obrotu, ponownie informuję, że wprowadzenie ewentualnych zmian w tym zakresie będzie możliwe w ramach prac nad transpozycją tzw.</i></p>	Uwaga nieprzyjęta - propozycja wykracza poza zakres regulowany projektowaną ustawą. Ten projekt transponuje przepisy dyrektywy 2019/904 a w zakresie opakowań projektowany jest projekt UC81.	Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców

		<p><i>pakietu odpadowego. W chwili obecnej trwają prace wewnętrzne nad przygotowaniem odpowiednich przepisów. Zaproponowane rozwiązania zostaną następnie udostępnione do publicznej wiadomości w ramach przekazania projektu ustawy do konsultacji publicznych. W niniejszym jednak projekcie, stanowiącym, zgodnie z uzasadnieniem, transpozycję tzw. pakietu odpadowego nie znalazły się przepisy zmieniające art. 8 pkt 23 ustawy o gospodarce opakowaniami. Proszę uprzejmie o rozważenie możliwości uzupełnienia treści projektu o rozstrzygnięcie przedmiotowej kwestii.</i></p>		
123		<p>Poruszany problem opakowań i odpadów opakowaniowych był już kilkakrotnie przedstawiany we wcześniejszej korespondencji Polskiej Izby Paliw Płynnych skierowanej do Rzecznika Małych i Średnich Przedsiębiorców i był już omawiany m.in. w ramach prac, działającego przez Rzecznika Zespołu do spraw paliw oraz zespołu ds. recyklingu.</p> <p>Wspomniany problem wynika z przepisów Ustawy z dnia 13 czerwca 2013 roku o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, w szczególności:</p> <ul style="list-style-type: none"> • art. 8 ustęp 23 lit. a, b i c zawierającego definicję podmiotu wprowadzającego produkty w opakowaniach oraz art. 9 zawierającego def. wprowadzenia opakowań lub produktów w opakowaniach na rynek <p>Poruszamy problem branżę paliwową dotyka bezpośrednio i bardzo szeroko. Ale problem dotyczy ogromnej rzeszy - przede wszystkim małych i średnich podmiotów, które w ramach prowadzonych działalności wprowadzają na rynek tzw. produkty w opakowaniach. Mowa tu np. o papierowych torebkach do hot-dogów, kubkach na lody, kawę, napoje, opakowaniach na leki, zapiekanki, ciastka, pieczywo i całej masy innych produktów, które wymagają ich opakowania i sprzedaży w opakowaniu.</p> <p>Wydaje się, że projekt nowelizacji ustawy o zmianie ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej oraz niektórych innych ustaw (numer w wykazie prac legislacyjnych UC 73), ma na celu uprządkowanie opisywanego przez nas problemu.</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta - propozycja wykracza poza zakres regulowany projektowaną ustawą. Obecnie trwają prace nad projektem ustawy w zakresie ROP dla opakowań (UC81) i w niedługim czasie projekt zostanie przekazany do konsultacji publicznych. Projekt będzie zawierał uregulowania systemowe i w ramach tego projektu będzie możliwość ewentualnego doprecyzowania art. 8 pkt 23 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi. Projekt będzie podlegał szerokim konsultacjom publicznym i w ramach tych konsultacji będzie możliwość zgłaszania uwag również i w tym zakresie.</p>	<p>Polska Izba Paliw Płynnych</p>
124		<p>W naszej opinii razem z tym projektem powinny zostać także dokonane zmiany w ustawie z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 542 i 1579) w zakresie dotyczącym opakowań i produktów w opakowaniach, tak by obowiązki wynikające z omawianego projektu (UC 73) i ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi nie dublowały się i dwukrotnie nie obciążały przedsiębiorców. Dlatego wracamy do zgłaszanych propozycji zmian, szczegółowo opisanych we wcześniejszej korespondencji, związanych z wątpliwościami dotyczącymi definicji podmiotów wprowadzających produkty w opakowaniach. Wskazujemy na konieczność zmiany art. 8 ust. 23 lit. a, b i c ustawy z dnia 13 września 2013 roku, a więc zakresu podmiotowego (definicji podmiotów wprowadzającego produkty w opakowaniach). Zmiana powinna zmierzać także w kierunku wyłączenia przekierowania rzeczonych <u>obowiązków na producentów i importerów opakowań jako podmiotów wprowadzających opakowania do obrotu (a jak rozumiemy w tym kierunku zmierzają regulacje w projekcie UC73)</u>, doprecyzowania kwestii wykorzystania znaków towarowych oraz franczyzy, a wreszcie wyłączenia z tej definicji najmniejszych podmiotów - do określonej w ustawie granicy, tak by z zachowaniem zasady proporcjonalności, wykonanie tych obowiązków przez małe firmy nie było</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta - propozycja wykracza poza zakres regulowany projektowaną ustawą. Obecnie trwają prace nad projektem ustawy w zakresie ROP dla opakowań (UC81) i w niedługim czasie projekt zostanie przekazany do konsultacji publicznych. Projekt będzie zawierał uregulowania systemowe i w ramach tego projektu będzie możliwość ewentualnego doprecyzowania art. 8 pkt 23 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi. Projekt będzie podlegał szerokim konsultacjom publicznym i w ramach tych konsultacji będzie możliwość</p>	<p>Polska Izba Paliw Płynnych</p>

125	<p>nadmiernie uciążliwe.</p> <p>Wynikający z art. 9 ustawy moment wprowadzenia do obrotu opakowań lub produktów w opakowaniach następuje w dniu ich wydania z magazynu albo przekazania osobie trzeciej w przypadku opakowań i produktów w opakowaniach wytworzonych na terytorium kraju również jest niejednoznaczny i powoduje duże wątpliwości w praktyce. To właśnie w tym przepisie mowa jest o wprowadzaniu opakowań po raz pierwszy na terytorium kraju przez producentów lub hurtownie do użycia przez innych przedsiębiorców. Z tego teoretycznie wynika, że to na producencie opakowań lub hurtowni ciąży obowiązek realizacji opłaty, a nie na kolejnych tysiącach firm używających opakowań do pakowania produktów.</p> <p>Reasumując, wskazaliśmy na konieczność rozważania propozycji, by obowiązki związane z wprowadzeniem na rynek produktów w opakowaniach zostały przekierowane na ich importerów lub producentów, czyli na podmioty, które po raz pierwszy wprowadzają opakowania na rynek. Propozycja ta oparta jest na generalnej zasadzie obowiązującej w niemal całej Europie, że to „zanieczyszczający płaci”.</p> <p>Należy przypomnieć, że według archiwalnej już ustawy: <i>w przypadku gdy produkt lub produkt w opakowaniu jest wprowadzony na rynek krajowy przez przedsiębiorcę nie będącego wytwórcą produktu lub produktu w opakowaniu, a który zlecił wytworzenie tego produktu lub produktu w opakowaniu oraz którego oznaczenie zostało umieszczone na produkcie lub produkcie w opakowaniu obowiązki określone w ustawie obciążają tego przedsiębiorcę</i>. W ocenie Polskiej Izby Paliw Płynnych zasadnym jest zatem rozważanie propozycji zmiany definicji zawartej w art. 9 ustawy z dnia 13 września 2013 roku poprzez jednoznaczne wskazanie co oznacza wprowadzenie do obrotu opakowań lub produktów opakowania po raz pierwszy na terytorium kraju. Definicja powinna być precyzyjna i jednoznacznie wskazywać, że to na producentach hurtownikach, importerach czy też podmiotach realizujących wewnątrzspółnotowe nabycie ciążą wspomniane obowiązki.</p> <p>Koncepcja ta wpisuje się w szerszą problematykę gospodarki opakowaniami, nazywaną często w praktyce <i>Mechanizmem Rozszerzonej Odpowiedzialności Producenta</i> i wspomnianej powyżej naczelnej zasady gospodarki odpadami zakładającej, iż to zanieczyszczający płaci.</p> <p>Dziś zarówno definicja zawarta w art. 8 ust. 23, jak i w art. 9 zawiera bardzo wiele nieprecyzyjnych sformułowań, budzących szerokie wątpliwości interpretacyjne, na które wskazywaliśmy we wcześniejszej korespondencji.</p> <p>Nie negujemy konieczności uregulowania tych kwestii oraz wymogów ochrony środowiska. Widzimy jednak konieczność ponownego rozważenia adresatów tych obowiązków oraz prawidłowego i rzetelnego ustalenia kręgu podmiotów, które winny ponosić szczególną odpowiedzialność w tym zakresie i realizować obowiązki wynikające z ustawy o gospodarce opakowaniami.</p> <p>Dziś można odnieść wrażenie, że to detaliści ponoszą pełną i nieograniczoną odpowiedzialność za wykonanie tych obowiązków. Tymczasem beneficjenci systemu sprzedaży i <i>de facto</i> podmioty wprowadzające opakowania na rynek (w tym opakowania wykorzystywane przy sprzedaży produktów w opakowaniach) z tych obowiązków są zwolnieni.</p> <p>Jeszcze większe wątpliwości budzi obciążenie tymi obowiązkami ogromnej liczby małych firm</p>	<p>zgłaszania uwag również i w tym zakresie.</p> <p>Uwaga nieprzyjęta - propozycja wykracza poza zakres regulowany projektowaną ustawą. Obecnie trwają prace nad projektem ustawy w zakresie ROP dla opakowań (UC81) i w niedługim czasie projekt zostanie przekazany do konsultacji publicznych. Projekt będzie zawierał uregulowania systemowe i w ramach tego projektu będzie możliwość ewentualnego doprecyzowania art. 8 pkt 23 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi. Projekt będzie podlegał szerokim konsultacjom publicznym i w ramach tych konsultacji będzie możliwość zgłaszania uwag również i w tym zakresie.</p>	<p>Polska Izba Paliw Płynnych</p>
-----	---	--	-----------------------------------

franczyzowych, które sprzedają produkty w opakowaniach z oznaczeniami towarowymi ich producentów lub franczyzodawców. Mowa tu w szczególności o sklepach, cukierniach, piekarniach, stacjach paliw, restauracjach, ale i bardzo wielu innych branżach działających w oparciu o umowy franczyzowe. Aktualne brzmienie definicji w art. 8 ust. 23, w połączeniu z aktualną praktyką i interpretacjami właściwych instytucji powoduje, że również w tych przypadkach obciążeni są sprzedawcy detaliczni, a nie producenci lub franczyzodawcy, którzy w praktyce wprowadzają opakowania na rynek i którzy *de facto* są beneficjentami produkcji i sprzedaży tych opakowań, zwłaszcza w sytuacji umieszczenia na tych opakowaniach ich oznaczeń i znaków towarowych.

W tej sytuacji widzimy konieczność nowelizacji ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (w ramach rozszerzenia projektu UC 73) m.in. o:

1. podjęcie działań zmierzających do zmiany art. 8 ust. 23 oraz art. 9 ustawy poprzez zmian definicji podmiotu wprowadzającego produkty w opakowaniu i/lub zmian definicji produktu w opakowaniu oraz zastąpienie obowiązków związanych z koniecznością rejestracji i wnoszenia opłat przez podmioty opłatami od samych opakowań płaconych na pierwszym etapie obrotu. Niejako dopełnieniem tych zmian wino być dodanie w art. 6 ustawy ustępu 1a wyłączonego z regulacji ustawowej umowy franczyzowe. Wydaje się, że każdy przedsiębiorca uiści opłatę za wprowadzone do obrotu opakowania. Niezależnie czy wprowadził je producent, dystrybutor, czy jeszcze inny podmiot. Wartość tych opakowań może być wliczona w cenę detaliczną gotowego produktu. Ale system, w którym opłatę zapłaci producent lub pierwszy dystrybutor znacznie uprości cały system. A cel nadrzędny, jakim jest ochrona środowiska i uiszczenia opłaty za jego zanieczyszczanie również zostanie zrealizowany.

2. doprecyzowanie definicji, wynikającego z art. 9 ustawy, momentu wprowadzenia do obrotu opakowań lub produktów w opakowaniach (następuje w dniu ich wydania z magazynu albo przekazania osobie trzeciej w przypadku opakowań i produktów w opakowaniach wytworzonych na terytorium kraju). Kwestia jest bardzo niejednoznaczna, a zostaje pominięta w interpretacjach. Zdaniem przedsiębiorców to właśnie w tym przepisie mowa jest o wprowadzaniu opakowań po raz pierwszy na terytorium kraju przez producentów lub hurtownie do użycia przez innych przedsiębiorców i tym samym to na producencie opakowań lub hurtowni powinien ciążyć obowiązek realizacji opłaty, a nie na kolejnych tysiącach firm używających opakowań.

Proponowane, jako punkt wyjściowy do dalszej dyskusji, mogłoby być następujące brzmienie przywołanych powyższe przepisów (zmiany wyboldowano):

Art. 6. [Przedsiębiorcy wyłączeni spod regulacji ustawowej]

1a. Przepisów ustawy, nie stosuje się do przedsiębiorców w zakresie opakowań, w których w danym roku kalendarzowym wprowadzili produkty do obrotu, a wprowadzenie to było związane z wykonaniem obowiązków wynikających z umów franczyzowych, bądź innych podobnych.

Art. 8. [Definicje ustawowe] Ilekroć w ustawie jest mowa o:

	<p>23) wprowadzającym produkty w opakowaniach - rozumie się przez to przedsiębiorcę wykonującego po raz pierwszy na terytorium kraju działalność gospodarczą w zakresie wprowadzania do obrotu opakowań lub produktów w opakowaniach, w szczególności:</p> <p>a) wprowadzającego do obrotu produkty w opakowaniach pod własnym oznaczeniem rozumianym jako znak towarowy, o którym mowa w <u>art. 120</u> ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. - Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 286 i 288), lub pod własnym imieniem i nazwiskiem lub nazwą, których wytworzenie zlecił innemu przedsiębiorcy,</p> <p>b) pakującego produkty wytworzone przez innego przedsiębiorcę i wprowadzającego je do obrotu,</p> <p>c) prowadzącego:</p> <p>-jednostkę lub jednostki handlu detalicznego o powierzchni handlowej powyżej 500 m², sprzedającego produkty pakowane w tych jednostkach,</p> <p>-więcej niż jedną jednostkę handlu detalicznego o łącznej powierzchni handlowej powyżej 5000 m², sprzedającego produkty pakowane w tych jednostkach;</p> <p>Art. 9. [Dzień wprowadzenia do obrotu opakowań lub produktów w opakowaniach]</p> <p>1. Wprowadzenie do obrotu opakowań lub produktów w opakowaniach następuje w dniu:</p> <p>1) ich pierwszego wydania z magazynu albo przekazania osobie trzeciej, w przypadku opakowań i produktów w opakowaniach wytworzonych na terytorium kraju;</p>		
126	<p>Projekt (z dnia 18 marca 2021 r.) ustawy o zmianie ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej oraz niektórych innych ustaw - dalej „projekt” - art. 1 ust. 5 dodaje do ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1903) art. 3b ust. 1 w brzmieniu:</p> <p>Przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu detalicznego, jednostkę handlu hurtowego lub jednostkę gastronomiczną, w której są oferowane opakowania jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego lub posiłki w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego, wymienione w załączniku nr 6 do ustawy, jest obowiązany pobrać opłatę od nabywającego opakowania jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego lub posiłki w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy, zwaną dalej „opłatą”.</p> <p>Wg projektu ustawy, załącznik nr 6 będzie wymieniał:</p> <p>1) kubki na napoje, w tym ich pokrywki i wieczka;</p> <p>2) pojemniki na posiłki w tym pojemniki takie jak pudełka, z pokrywką lub bez, stosowane w celu umieszczenia w nich posiłków, które:</p> <p>a) są przeznaczona do bezpośredniego spożycia, na miejscu lub na wynos,</p> <p>b) jest zazwyczaj spożywana bezpośrednio z pojemnika, oraz</p> <p>c) jest gotowa do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzenie, gotowanie czy podgrzewanie, w tym pojemniki na posiłki typu fast food lub na inne posiłki gotowe do bezpośredniego spożycia,</p>	<p>Uwaga przyjęta – zostanie dodana definicja posiłku.</p> <p>W dniu 31 maja 2021 r. KE opublikowała Wytyczne do dyrektywy 2019/904, które podają więcej wyjaśnień. https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=OJ:C:2021:216:TOC</p>	<p>Lantmannen Unibake Bernard Wierzbik</p>

	<p><i>z wyjątkiem pojemników na napoje, talerzy oraz paczek i owijek zawierających żywność.</i></p> <p>Jak w projekcie ustawy należy rozumieć zwrot „posiłki” (w projekcie ustawy ten zwrot nie został zdefiniowany)?</p> <p>Czy chodzi o każdą żywność tj. produkt spożywczy czy jedynie o produkty spożywcze przygotowywane w jednostkach handlu detalicznego lub jednostkach handlu hurtowego „<i>na miejscu</i>”?</p> <p>Wątpliwość wynika z faktu, iż w oryginalnym tłumaczeniu DYREKTYWY PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2019/904 z dnia 5 czerwca 2019 r. w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko dostępnej na stronie https://eur-lex.europa.eu/legal-content/pl/TXT/?uri=CELEX:32019L0904, w części A załącznika jest mowa o „żywności” a nie o „posiłkach”.</p> <p>Jak w projekcie ustawy należy rozumieć zwrot „pojemnik” (w projekcie ustawy ten zwrot nie został zdefiniowany)?</p> <p>Czy oznacza to każdy rodzaj opakowania z tworzywa sztucznego zastosowany do pakowania żywności / produktów spożywczych?</p> <p>Czy w związku z powyższym, obowiązek pobierania przez przedsiębiorców prowadzących jednostki handlu detalicznego lub jednostki handlu hurtowego, w których są oferowane posiłki w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego, opłaty od nabywającego posiłki w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego będzie dotyczył każdej żywności / produktu spożywczego w opakowaniach z tworzywa sztucznego?</p> <p>Przykład:</p> <p>Jednostka handlu detalicznego ofertuje nabywającym żywność / produkt spożywczy w postaci wypieczonego pieczywa, które zostało fabrycznie zapakowane w hermetyczne opakowanie z tworzyw sztucznych</p> <p>(na przykład: chleb, bagietki, tosty, bułki do hamburgerów, bułki do hod dogów).</p> <p>Czy taka jednostka będzie obowiązana pobierać od nabywającego opłatę, o której mowa w projektowanym przez projekt ustawy art. 3b ust. 1 w art. 1 pkt. 5 projektu z dnia 18 marca 2021 r. w związku z nabyciem przez nabywającego wypieczonego pieczywa w „fabrycznym” opakowaniu z tworzyw sztucznych?</p>		
127	<p>Polski przemysł chemiczny realizując liczne swoje działania w pełni troszczy się o środowisko naturalne o czym może świadczyć wiele inicjatyw prośrodowiskowych, jak również dążenie do realizacji celów stawianych przez Europejski Zielony Ład. W pełni zrozumiała jest dla nas konieczność zredukowania zanieczyszczania środowiska. Uważamy, że wprowadzanie odpadów, w tym odpadów wyrobów z tworzyw sztucznych, do środowiska, w tym do rzek i oceanów, jest niedopuszczalne i nieakceptowalne. Warto podkreślić, iż zarówno europejski jak i polski przemysł tworzyw sztucznych popiera i angażuje się w liczne działania i inicjatywy, także legislacyjne, mające na celu ograniczenie zanieczyszczania środowiska. Należy zatem pamiętać o właściwym ekoprojektowaniu wyrobów i opakowań, jak również o kluczowej roli konsumenta, tak aby finalnie odpad mógł podlegać recyklingowi i ponownemu wykorzystaniu. Projekt</p>	Przyjęto do wiadomości	Polska Izba Przemysłu Chemicznego

	<p>ustawy o zmianie ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej oraz niektórych innych ustaw (UC73) obejmuje większość istotnych zagadnień wskazanych w Dyrektywie SUP. Wyrażamy jednak obawę czy cele tej dyrektywy są transponowane zgodnie z intencją europejskiego ustawodawcy oraz czy rozwiązania zaproponowane w Projekcie Ustawy mieszczą się w założeniach pakietu regulacyjnego Gospodarki Obiegu Zamkniętego Unii Europejskiej. Projekt nakłada dużo dodatkowych obowiązków na przedsiębiorców wprowadzających produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego lub produkty w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, w związku z czym dla tej grupy podmiotów niepokojący staje się niezwykle ambitny termin wejścia w życie większości przepisów nowelizowanej ustawy tj. 3 lipca 2021 r. W związku z powyższym, zauważenia wymaga fakt, że przy tak licznej grupie nowych obowiązków oraz skutków finansowych z nich wynikających, plany budżetowe podmiotów gospodarczych objętych nową regulacją, mogą nie uwzględniać dodatkowych kosztów związanych z jej wejściem w życie, wskutek czego realnie staje się ryzyko nie wywiązania się z nałożonych obowiązków. Proponowana regulacja niesie zatem ze sobą zwiększenie dla przedsiębiorców obciążeń w zakresie sprawozdawczo-finansowym.</p>		
128	<p>Ponadto, podczas analizy przedmiotowego projektu ustawy, zidentyfikowaliśmy propozycje wzbudzające wątpliwości interpretacyjne, które poniżej zostały bliżej omówione. Definicja tworzywa sztucznego ulegającego biodegradacji (pkt 11ab) – wątpliwość dotyczy tego czy definicja obejmuje także np. kompostowanie w kompostownikach przydomowych? W naszej ocenie warto to dookreślić ewentualnie rozszerzyć zakres definicji.</p>	Uwaga nieprzyjęta – definicja jest wprost z dyrektywy.	Polska Izba Przemysłu Chemicznego
129	<p>Gromadzenie i przekazywanie wpływów pochodzących z opłaty pobieranej od nabywającego plastikowe opakowanie (art. 3d) – jest to rozwiązanie podobne do mechanizmu funkcjonującego w przypadku tzw. foliówek. Doświadczenie pokazuje, że nie zawsze udaje się te dane zbilansować na koniec roku i niejednokrotnie pojawia się konieczność wnoszenia korekt. Ponadto zauważyć również należy, że przy wielu jednostkach handlu detalicznego prowadzonych przez jednego przedsiębiorcę, takie rozwiązanie powoduje dla niego dodatkowe obciążenia operacyjne.</p>	Przyjęto do wiadomości	Polska Izba Przemysłu Chemicznego
130	<p>Wpływy z tytułu opłaty oraz dodatkowej opłaty (art. 3f) – mając na uwadze nadrzędny cel jaki służy określeniu wymagań przedstawionych w tej propozycji, czyli usprawnienie systemu zagospodarowania odpadów, rozważyć również należy postulat, aby środki wpływające docelowo do NFOŚiGW z opłat od producentów musiały być (w całości lub przynajmniej w części) wykorzystane na cele związane z zagospodarowaniem odpadów, analogicznie jak przy rozwiązaniu obecnym określonym w art. 401c ust. 2a-9c ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska. Projekt w obecnej formie zasadniczo umożliwia ich wykorzystanie na dowolne działania pozostające w zakresie funduszu. Ponadto nie zawiera on również żadnych postanowień wspierających recykling zebranych produktów jednorazowych z tworzyw sztucznych, a pobierane opłaty nie muszą być przeznaczane na wsparcie recyklingu.</p>	Uwaga przyjęta – zostanie to poddane analizie.	Polska Izba Przemysłu Chemicznego
131	<p>Produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego objęte wymogiem dotyczącym oznakowania (art. 3j) - projekt od dnia 3 lipca 2021 r. zobowiązuje producentów produktów jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego, wymienionych w załączniku nr 8 do ustawy, do umieszczenia na nich stosownego</p>	Uwaga przyjęta – kwestia oznakowania zostanie doprecyzowana.	Polska Izba Przemysłu Chemicznego

	<p>oznakowania. Pragniemy zwrócić uwagę, że przedsiębiorcy sygnalizują obecnie nadwyżkę zgromadzoną w magazynach tego rodzaju produktów (w szczególności kubki na napoje), przez co bliskie wejście w życie nowego obowiązku, spowoduje, że z dnia na dzień takie produkty staną się odpadami i narażą przedsiębiorstwa na straty finansowe. W związku z powyższym, w naszej ocenie, adekwatne do zastosowania w tym przypadku jest rozwiązanie przyjęte w art. 7 projektu ustawy, gdzie zawarto przepis przejściowy odnoszący się do produktów wymienionych w załączniku nr 7 do ustawy oraz produktów wykonanych z oksydegradowalnych tworzyw sztucznych. Propozycja ta stanowi, że wprowadzone do obrotu na terytorium kraju przed dniem wejścia w życie ustawy produkty, mogą być sprzedawane nabywcom na terytorium kraju do czasu wyczerpania zapasów tych produktów.</p>		
132	<p>Obowiązki ewidencyjne przedsiębiorcy wobec liczby nabytych i wydanych ostatecznemu nabywcy opakowań jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego (art. 3h) - zaproponowany sposób prowadzenia ewidencji wprowadzonych opakowań polegający na wyrażonej w sztukach ewidencji sprzedanych opakowań i z uwagi na różnorodność rodzajów opakowań, wydaje się budzić pewne wątpliwości. W związku z powyższym pojawia się pytanie, czy jednakowo powinniśmy traktować wszystkie rodzaje opakowań jednorazowych (kubek, tacka itp.) i podawać ich łączną ilość, czy w jakiś sposób należy je rozróżniać ze względu na rodzaj czy wielkość? Ponadto, prowadzona w ten sposób ewidencja czyni jednorazowe opakowanie drukiem ścisłego zarachowania. Co więcej, warto rozważyć czy taką ewidencję nie należałoby prowadzić w jednostkach masy, tak jak jest przyjęte dla pozostałych opakowań.</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta – ewidencja obejmuje opakowania wymienione w załączniku nr 6, wg ich rodzaju – każde oddzielnie.</p>	<p>Polska Izba Przemysłu Chemicznego</p>
133	<p>Mechanizm finansowania działań przedsiębiorcy wz. z wprowadzeniem systemu ROP (art. 3l) – nie wskazuje się w jaki sposób opłata 0,05 gr/szt. zostanie przekazana na pokrycie kosztów zbiórki i pozostałych wskazanych w ustawie. Środki mają trafić do NFOŚiGW, który nie prowadzi takiej zbiórki, natomiast odpady z tych produktów trafiają do gminnego systemu selektywnej zbiórki</p>	<p>Uwaga przyjęta – zostanie to doprecyzowane.</p>	<p>Polska Izba Przemysłu Chemicznego</p>
134	<p>Dodatkowo pragniemy zwrócić uwagę na zapisy Art. 3k, które odnoszą się do corocznej opłaty ponoszonej przez producentów w celu pokrycia kosztów:</p> <ul style="list-style-type: none"> - zbierania odpadów powstałych z wprowadzonych do obrotu produktów tego samego rodzaju, utworzenia i utrzymania systemów ich zbierania, transportu odpadów i ich przetwarzania; - uprzątnięcia, transportu i przetwarzania odpadów powstałych z produktów takiego samego rodzaju jak odpady powstałe z produktów, które wprowadził do obrotu. 	<p>Przyjęto do wiadomości</p>	<p>Polska Izba Przemysłu Chemicznego</p>
135	<p>Zaproponowane zapisy nawiązują do systemu Rozszerzonej Odpowiedzialności Producenta (ROP), która jest jednym z narzędzi eliminowania negatywnego wpływu na środowisko i minimalizowania jego zanieczyszczenia. W naszej ocenie mechanizmy zaproponowane w Art. 3k i dalszych, nie są zgodne z zapisami obowiązujących regulacji europejskich w zakresie ROP, takimi jak np. Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/851 z dnia 30 maja 2018 r., gdzie w art. 8 i 8a określono minimalne wymogi, jakie muszą spełniać systemy ROP, a także określono, jakie koszty muszą pokrywać producenci wyrobów (wprowadzający na rynek) – chodzi tu o koszty netto, czyli uwzględniające przychód ze sprzedaży odzyskanych surowców wtórnych. Wskazuje się wyraźnie, że wkład finansowy producentów nie powinien</p>	<p>Uwaga przyjęta – zostanie dodane odpowiednie doprecyzowanie przepisów .</p>	<p>Polska Izba Przemysłu Chemicznego</p>

		przekraczać „kosztów niezbędnych do świadczenia usług gospodarowania odpadami w sposób efektywny kosztowo”. Brakuje zatem odniesień do europejskich regulacji dot. ROP.		
136		Ponadto w świetle propozycji przedstawionej w art. 3k zauważamy, że na gruncie obecnie obowiązujących dla odpadów opakowaniowych rozwiązań, przedsiębiorcy ponoszą opłatę za odzysk i recykling opakowań, które wprowadzają na terytorium kraju - opłata na rzecz Organizacji Odzysku i Izby Gospodarczej, które w ich imieniu realizują obowiązek. Opłata ta to stawka x kg wprowadzonych opakowań. Proponowana natomiast opłata to stawka x ilość wprowadzonych opakowań. Czy w związku z powyższym oznacza to, że przedsiębiorca będzie dwa razy ponosił opłatę za te same opakowania, raz za masę ogółem i drugi raz za ilość w sztukach? Zwracamy się zatem z uprzejmą prośbą o analizę przedstawionych powyżej uwag oraz o wydłużenie okresu wejścia w życie ustawy co najmniej o 12 miesięcy, co pozwoli na wprowadzenie alternatywnych rozwiązań i produktów.	Opłata obejmie w tym wypadku wyłącznie koszty zbierania odpadów w miejscach publicznych, natomiast finansowanie pozostałych kosztów zagospodarowania odpadów opakowaniowych zostanie uregulowane odrębną ustawą dot. opakowań i odpadów opakowaniowych (UC81)	Polska Izba Przemysłu Chemicznego
137		Opiniowany projekt skierowano do konsultacji w skróconym terminie, czego w żaden sposób nie uzasadniono. W związku z tym zwracamy uwagę projektodawcy na to, iż ustawowy termin konsultacji to 30 dni, a jego istotą jest umożliwienie analizy przepisów i odniesienia się do nich. Jest to tym ważniejsze, iż opiniowany projekt wdraża do polskiego porządku prawnego przepisy europejskie, konkretnie postanowienia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 z dnia 5 czerwca 2019 r. w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko. Jest to przedsięwzięcie wielkiej wagi dla gospodarki odpadami w Polsce.	Konsultacje wydłużono do 5 maja 2021 r.	Pracodawcy RP
138		Wprowadzający wyroby w opakowaniach oraz producenci opakowań w pełni podzielają potrzebę takiej implementacji, wierząc w jej pozytywny wpływ na środowisko, pożądane zachowania konsumentów oraz w impuls do zmian, jakie ta dyrektywa przynosi dla wielu sektorów gospodarki. Na uwagę zasługuje przede wszystkim fakt, iż wdrożenie ww. dyrektywy odbywa się w sposób częściowy, bez koniecznych zmian w innych aktach prawnych regulujących gospodarkę opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, w tym zmian dotyczących obowiązków selektywnej zbiórki i udziału surowca wtórnego z niektórych rodzajach opakowań. Brak jest w projekcie odwołań (czego przykładem jest do niczego nieprzypisany załącznik nr 5) lub zasygnalizowania, że takie zmiany nastąpią. Powoduje to niepewność prawną wśród przedsiębiorców, którzy nie wiedzą, czy, kiedy i w jaki sposób, obowiązki wynikające z dyrektywy, a nieujęte w projekcie, zostaną wdrożone. Pragniemy też zwrócić uwagę na szereg zapisów zawartych w projekcie, powodujących rozmaite problemy interpretacyjne przy ich stosowaniu. Największą obawę budzi jednak sposób wdrożenia niektórych zapisów dyrektywy, w szczególności obowiązku określonego w art. 8 dyrektywy i regulowanego w art.1 pkt. 5) projektu ustawy, a w szczególności wprowadzane art. 3k – 3o do zmienianej ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej.	Przyjęto do wiadomości	Pracodawcy RP
139		Projekt przewiduje, że przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego, wymienione w załączniku nr 9 do ustawy, ponosi coroczną opłatę na pokrycie	Trwają analizy tych kosztów, które posłużą do określenia stawki opłaty w drodze	Pracodawcy RP

kosztów: zbierania odpadów powstałych z produktów tego samego rodzaju, które wprowadził do obrotu, pozostawionych w publicznych systemach zbierania odpadów, w tym kosztów utworzenia i utrzymania tych systemów, transportu tych odpadów i ich przetwarzania, oraz uprzątnięcia, transportu i przetwarzania odpadów powstałych z produktów takiego samego rodzaju jak odpady powstałe z produktów, które wprowadził do obrotu. Opłata ma wynosić maksymalnie 5 groszy od każdego wprowadzonego produktu, a ostateczna jej wysokość dotycząca poszczególnych rodzajów produktów zostanie określona w drodze rozporządzenia przez ministra właściwego do spraw klimatu w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych oraz ministrem właściwym do spraw gospodarki. Podstawą do określenia stawek będzie konieczność pokrycia kosztów zagospodarowania tych odpadów oraz utworzenia i utrzymania publicznych systemów zbierania. Środki z tej opłaty mają być pobierane przez urzędy marszałkowskie, a następnie przekazywane do Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej. **Powstaje tu zasadnicza wątpliwość dotycząca zgodności zaprojektowanego rozwiązania z zapisami art. 8 ust. 3 i 4 dyrektywy.** Dyrektywa stanowi, że „koszty, które należy pokryć, nie przekraczają kosztów niezbędnych do gospodarnego świadczenia wskazanych w tych przepisach usług i są one ustalane z zachowaniem przejrzystości między zainteresowanymi podmiotami. Koszty sprzątnięcia odpadów są ograniczone do czynności podejmowanych przez organy publiczne lub w ich imieniu. Metoda ich obliczania musi być ustalona w taki sposób, aby koszty sprzątnięcia odpadów mogły być ustalane w proporcjonalny sposób”.

Tymczasem projektodawca **nie wykazał**, ani w uzasadnieniu do projektu ustawy, ani w Ocenie Skutków Regulacji:

- a) jakie są faktyczne koszty związane ze zbieraniem z miejsc publicznie dostępnych i uprzątnięciem z terenów publicznych danych rodzajów odpadów objętych opłatą, a następnie przekazania tych odpadów do recyklingu;
- b) **jaki jest związek maksymalnej stawki opłaty z niezbędnymi kosztami, które należy pokryć, oraz czy ta stawka jest proporcjonalna do tych niezbędnych kosztów;**
- c) w jaki sposób środki gromadzone przez Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej będą wykorzystywane na pokrycie kosztów związanych ze zbieraniem z miejsc publicznie dostępnych i uprzątnięciem z terenów publicznych danych rodzajów odpadów, a następnie przekazaniem tych odpadów do recyklingu.

Brak ww. informacji rodzi obawę, że opłata wnoszona przez przedsiębiorców będzie mieć charakter **stricte para-podatkowy**, zasilający jednostkę budżetową państwa (NFOŚiGW), bez związku z obowiązkami zapisanymi w dyrektywie. Tym bardziej, że opłata ma zostać naliczona **od każdego produktu wprowadzonego do obrotu, niezależnie od tego, czy odpad powstały z tego produktu jest następnie zbierany selektywnie** w systemie pojemnikowym/workowym, zgodnie z ustawą o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, lub poza tym systemem, i czy trafia w ramach tego strumienia do recyklingu.

Zaproponowany przez projektodawcę mechanizm może też **kolidować z zapisem dyrektywy**, w myśl którego „koszty są ustalane z zachowaniem przejrzystości między zainteresowanymi podmiotami”.

rozporządzenia, która będzie odpowiadała tym kosztom.

	<p>Przedsiębiorcy obciążeni taką opłatą nie będą mieli bowiem żadnego udziału w procesie ustalania tych kosztów, ani nawet wiedzy, jakie to są koszty i czy pobierane od nich środki są do tych kosztów adekwatne. Projektodawca nie zobowiązał bowiem gmin do publikowania informacji o kosztach, które mają być pokrywane z opłaty, co może naruszać istotę zasady przejrzystości wskazanej w dyrektywie.</p> <p>Dyrektywa pozwala, by „z myślą o minimalizacji kosztów administracyjnych państwa członkowskie mogły ustalić wkłady finansowe na rzecz kosztów sprzątania odpadów poprzez ustanowienie odpowiednich, wieloletnich kwot zryczałtowanych”. Jednak kwoty te muszą odzwierciedlać rzeczywiste nakłady poniesione na zbiórkę z miejsc publicznych i usuwanie zanieczyszczeń oraz powinny być przeznaczone na finansowanie kosztów działań zapisanych w dyrektywie, czyli dotyczyć tych odpadów które nie są zbierane selektywnie w systemie komunalnym lub w jakikolwiek inny sposób poza tym systemem i następnie przekazywane do recyklingu czy odzysku, a gromadzone są w pojemnikach znajdujących się na terenach publicznych lub zanieczyszczające te tereny.</p>		
140	<p>Dlatego też zgodnym z zapisami dyrektywy rozwiązaniem może być wprowadzenie zryczałtowanej opłaty, ale wyłącznie na określone ilościowo, wymienione w załączniku do ustawy, odpady po produktach, które nie trafiają do zbiórki selektywnej w systemie pojemnikowym/workowym bądź poza tym systemem (czyli w formach zarówno istniejących obecnie, jak i planowanych, jak np. system depozytowy) i nie trafiają z takiej zbiórki do recyklingu lub odzysku. Powinna być to przy tym opłata pobierana ex post - po publikacji stosownych, rzeczywistych kosztów realizacji danych działań przez gminy, a nie pobierana z góry z założeniem, że każdy produkt wprowadzony do obrotu staje się potencjalnie zanieczyszczeniem, czyli odpadem gromadzonym na terenach publicznych lub te tereny zanieczyszczającym. W takim bowiem przypadku ustanowione przez projektodawcę rozwiązanie częściowo podważa ideę selektywnej zbiórki odpadów po produktach, które mają zostać obciążone opłatą, gdyż wszelkie działania i rezultaty związane z prowadzeniem tej selektywnej zbiórki nie będą miały żadnego wpływu na zmniejszenie obciążenia projektowaną opłatą.</p> <p>Konieczne jest też, aby opłata dotyczyła masy odpadów, pozostawionych poza zbiórką selektywną w systemie komunalnym lub innym sposobem zbiórki i nie przekazanych następnie do recyklingu lub odzysku, co będzie zgodne z projektowanymi nowymi obowiązkami sprawozdawczymi przewidzianymi w nowelizowanym jednocześnie art. 73 ustawy o odpadach.</p> <p>W odniesieniu do wyliczeń zaprezentowanych w OSR do projektowanej ustawy należy wskazać, że Dyrektywa SUP wyraźnie mówi, że opłaty o których mowa, dotyczą zagospodarowania odpadów z papierosów z filtrami zawierającymi tworzywo sztuczne <u>zbieranymi z publicznych systemów zbierania odpadów.</u> Dlatego kategorię nie zgadzamy się na wyliczenia, które uwzględniają wszystkie papierosy z filtrami zawierającymi tworzywo sztuczne wprowadzone do obrotu – również te z których odpady nie są pozostawiane w publicznych systemach zbierania odpadów.</p> <p><u>W związku z powyższym postulujemy, aby:</u></p> <ul style="list-style-type: none"> • W projekcie ustawy uwzględnić, iż stawka opłaty, o której mowa w Art. 3k ust. 1 zostanie obliczona wyłącznie na podstawie masy produktów (opartych o jasną ich definicję) 	<p>Zaproponowane rozwiązania zostaną rozważone w ramach dalszych prac nad projektem ustawy.</p>	<p>Pracodawcy RP</p>

		<p>zawierających tworzywa sztuczne, które trafią do przestrzeni publicznych. Proponowana metodologia kalkulacji umożliwi określenie wysokości kosztów w oparciu o spójne i konkretne kryteria jednolite dla wszystkich kategorii produktów objętych tzw. Dyrektywą SUP. Dodatkowo zaproponowana wysokość opłat będzie odzwierciedlała realne koszty systemu gospodarki odpadami w przestrzeni publicznej.</p> <ul style="list-style-type: none"> • Alternatywnie – <u>wyłącznie w przypadku braku uznania przytoczonych wyżej argumentów umożliwiających kalkulację rzeczywistych kosztów w oparciu o masę produktów</u> – postulujemy ustanowienie dla filtrów zawierających tworzywa sztuczne maksymalna stawki opłaty produktowej, o której mowa w Art. 3k ust. 1, nie przekraczającej 1 zł w przeliczeniu na 1000 sztuk filtrów zawierających tworzywa sztuczne. Określona na poziomie ustawy wysokość maksymalnej stawki opłaty będzie miała kluczowe znaczenie dla pewności prowadzenia działalności gospodarczej przedsiębiorstw. Równocześnie określenie maksymalnej stawki na proponowanym poziomie w dalszym ciągu daje ustawodawcy szerokie widełki określenia opłaty w rozporządzeniu. <p>Zaproponowany w Projekcie sposób określania wysokości opłaty produktowej budzi ponadto wątpliwości z punktu widzenia zgodności z Konstytucją RP. Umieszczone w projektowanym art. 3l ust. 2 rozwiązanie, zgodnie z którym stawki opłaty miałyby być określone w drodze rozporządzenia wydanego przez ministra do spraw klimatu. Zgodnie z Art. 217 Konstytucji RP „<i>nakładanie podatków, innych danin publicznych, określanie podmiotów, przedmiotów opodatkowania i stawek podatkowych, a także zasad przyznawania ulg i umorzeń oraz kategorii podmiotów zwolnionych od podatków następuje w drodze ustawy</i>”. Zasada ta jest kluczowa z punktu widzenia pewności prawa i obciążeń fiskalnych, zdarzają się jednak od niej wyjątki. Trybunał Konstytucyjny w swoim orzecznictwie akceptował już, aby <u>w uzasadnionych przypadkach</u> ustawa określała jedynie maksymalną stawkę podatku lub innej daniny publicznej (tak jak to zaproponowano w Projekcie), a szczegółowe określenie stawek dokonywane było w rozporządzeniu. W takiej sytuacji przepisy ustawy muszą zawierać wystarczająco <u>precyzyjne i obiektywne</u> wytyczne i kryteria lub wzory obliczeń, które będą pozwalały na określenie konkretnych stawek w drodze rozporządzenia. Obowiązek ustawowej regulacji rozciąga się na wszystkie istotne elementy tzw. „stosunku daninowego”, natomiast do unormowania w drodze rozporządzenia mogą zostać przekazane jedynie te elementy, które nie mają istotnego znaczenia dla konstrukcji określonej daniny (por. wyroki Trybunału Konstytucyjnego w sprawach K 7/12, K 10/09, P 7/00, U 9/97). Pragniemy podkreślić naszą gotowość współpracy i dialogu we wdrożeniu tak ważnych dla całej branży przepisów Unii Europejskiej, aby były one w pełni zgodne z wyrażonymi w dyrektywie podstawowymi zasadami, tj. celowością, przejrzystością, proporcjonalnością i adekwatnością, i aby nie budziły wątpliwości interpretacyjnych przy ich stosowaniu w przyszłości.</p>		
141		<p>Sposób określenia zasad realizacji obowiązków w zakresie informowania społeczeństwa oraz ich finansowanie</p> <p>Zmiana zawarta w projektowanym art. 11b zakłada, że przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego wymienione w projektowanym załączniku nr 11 do ustawy</p>	<p>Uwaga przyjęta Zostaną wprowadzone odpowiednie zmiany.</p>	<p>Pracodawcy RP</p>

	<p>(co obejmuje wyroby tytoniowe z filtrami i filtry sprzedawane do używania łącznie z wyrobami tytoniowymi), ma obowiązek prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych. Ustęp 4 ww. artykułu wskazuje z kolei, że przedsiębiorca, o którym mowa powyżej, wykonując ten obowiązek:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) przeznaczca w danym roku kalendarzowym na publiczne kampanie edukacyjne lub; 2) przekazuje w danym roku kalendarzowym na odrębny rachunek bankowy marszałka województwa – łącznie <u>co najmniej 0,1% przychodu netto</u> z tytułu wprowadzania do obrotu produktów jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego wymienionych w załączniku nr 11 do projektu ustawy. <p style="text-align: center;">a. Zmiana definicji „przychodu netto” dla branży tytoniowej</p> <p>Przychód netto nie został zdefiniowany w projekcie, co pozwala na domniemanie, że chodzi o cenę sprzedaży produktów netto – bez podatku VAT, ale z podatkiem akcyzowym który stanowi największy element fiskalny w wyrobach tytoniowych. W rezultacie, proponowane w projekcie rozwiązanie prowadziłoby do nakładania dodatkowej opłaty od podatku akcyzowego, co w przypadku branży tytoniowej byłoby skrajnie dyskryminującym rozwiązaniem. Pozostawienie przepisów w obecnej formie skutkowałoby znacznie wyższymi opłatami niż ma to miejsce w przypadku innych kategorii produktów objętych tzw. Dyrektywą SUP (Single Use Plastic).</p> <p>Dlatego postulujemy, aby w projekcie ustawy w odniesieniu do wyrobów tytoniowych nią objętych zdefiniować „przychód netto” dla celów określenia opłaty z art. 11b ust. 4 jako przychód z tytułu wprowadzania do obrotu do celów konsumpcji w kraju pomniejszony o podatek od towarów i usług i podatek akcyzowy, wynikające z odrębnych przepisów. Pragniemy zaznaczyć, że proponowane rozwiązanie będzie zgodne z definicją przychodu netto jest zgodne z Międzynarodowymi Standardami Sprawozdawczości Finansowej (ang. International Financial Reporting Standards - IFRS)</p> <p>Wobec tego, ponieważ wśród produktów wymienionych w załączniku nr 11 znajdują się również wyroby akcyzowe (pkt 3 – niektóre pojemniki na napoje o pojemności do trzech litrów, w odniesieniu do napojów alkoholowych; pkt 5 – wyroby tytoniowe z filtrami), w art. 2 Ustawy o opłacie produktowej po projektowanym pkt 9e należałoby dodać pkt 9f w brzmieniu (art. 1 pkt 2 lit. f Projektu ustawy): <u>„9f) przychodach netto – rozumie się przez to przychody bez podatku od towarów i usług oraz podatku akcyzowego”</u></p>		
142	<p>a) Konieczność doprecyzowania pojęcia „wprowadzanie do obrotu”</p> <p>Przepisy Dyrektywy wprowadzają odrębne definicje „wprowadzania do obrotu” i „udostępnianie na rynku”. Zgodnie z tymi definicjami Dyrektywy, przepisy krajowe powinny dotyczyć wyłącznie produktów udostępnianych na rynku danego państwa członkowskiego w celu ich konsumpcji/używania. Definicja „wprowadzania do obrotu” zawarta w projekcie ustawy (nowy pkt 12a)) jest sprzeczna z definicjami Dyrektywy i może prowadzić do objęcia opłatą wskazaną w art. 11 b. ust. 4 projektu także wyrobów tytoniowych, które są produkowane w kraju z przeznaczeniem na eksport oraz do dostaw wewnątrzspółnotowych do innych państw UE. Znaczna większość produkowanych w Polsce papierosów z filtrami jest sprzedawana przez krajowe podmioty na eksport lub do innych państw UE.</p> <p>Należy to obciążenie wykluczyć i obciążyć opłatą jedynie te wyroby tytoniowe, które są wprowadzane do</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta - pojęcie zostało przyjęte tak jak w innych ustawach „produktowych” aby ujednoclić terminologię, która dotyczy często tych samych przedsiębiorców.</p>	<p>Pracodawcy RP</p>

		obrotu do celów dystrybucji, konsumpcji stosowania lub użytkowania na terytorium kraju. Z kategorii przychodów z tytułu wprowadzania do obrotu powinny być wyraźnie wyłączone przychody ze sprzedaży produktów wyprodukowanych w kraju a przeznaczonych do dostaw wewnątrzspółnotowych i na eksport. Dlatego konieczne jest doprecyzowanie definicji „wprowadzania do obrotu”.		
143		<p>a) Proporcjonalność kosztów</p> <p>Co ważne, ww. obciążenie nie odpowiada wymogom wskazanym w Art. 8 ust. 4 Dyrektywy SUP. Zgodnie z Dyrektywą wysokości opłat na pokrycie kosztów edukacji i informowania, o których mowa w Art. 10 Dyrektywy, nie powinny przekraczać kosztów niezbędnych do gospodarnego świadczenia stosownych usług i powinny być ustalane z zachowaniem przejrzystości między zainteresowanymi podmiotami. Zaproponowane w projekcie rozwiązania nie spełniają ww. wymogów, ponieważ zarówno w projekcie, jak i w jego uzasadnieniu, nie wskazane zostały podstawy jakimi kierowano się przy ustalaniu obliczania stawek opłaty, a w szczególności nie odniesiono się chociażby szacunkowych kosztów prowadzenia działań edukacyjno-informacyjnych.</p> <p>Jak argumentowaliśmy wcześniej, w przypadku branży tytoniowej na przychód netto firm składa się w dużej mierze podatek akcyzowy. Dodatkowo przychód uzyskiwany jest również z produktów przeznaczonych na eksport. W związku z tym kwota 0,1% przychodu netto firm z branży tytoniowej będzie nieproporcjonalnie wysoka do nakładów przeznaczanych na rzecz organizacji kampanii edukacyjnych przez przedstawicieli innych kategorii produktów objętych Dyrektywą SUP.</p> <p>Sprawia to, że wyliczanie kosztów kampanii na podstawie błędnie określonej definicji przychodu netto wydaje się zatem nieproporcjonalne i niezgodne z Dyrektywą (UE) 2019/904, która wskazuje, iż: <i>„Pokrycie tych kosztów (służących upowszechnianiu wiedzy – przyp. KSPT) nie powinno przekraczać kosztów niezbędnych do gospodarnego świadczenia tych usług i powinny być ustalane z zachowaniem przejrzystości między zainteresowanymi stronami”.</i></p> <p>W związku z powyższym postulujemy, aby:</p> <ul style="list-style-type: none"> • podstawą wyliczania kosztów na rzecz kampanii edukacyjnych był najwyżej 0,01% przychodu netto przedsiębiorstwa (zamiast 0,1%) z wyłączeniem akcyzy i VAT oraz opartych jedynie o produkty przeznaczone na krajowy – polski – rynek; • uznać alternatywną propozycję KSPT, w której opłata na kampanie edukacyjne wyniesie 1% opłaty, o której mowa w Art. 3k ust. 1 Projektu – w ten sposób w jasny sposób łączymy kwotę na kampanię z rzeczywistym wyzwaniem, który stanowią produkty zawierające tworzywa sztuczne trafiające do przestrzeni publicznej. 	Stawki opłat zostaną określone w rozporządzeniu, po dokonaniu stosowanych analiz.	Pracodawcy RP
144		<p>Zaproponowany termin wejścia w życie przepisów dotyczących obowiązków producentów w zakresie partycypowania w kosztach prowadzenia działań informacyjnych i edukacyjnych.</p> <p>Zgodnie z zapisami implementowanej dyrektywy państwa członkowskie są zobowiązane do implementacji środków niezbędnych do wykonania Art. 8 Dyrektywy w odniesieniu do produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w części E sekcja III jej załącznika (wyroby tytoniowe z filtrami i filtry) najpóźniej do dnia 5 stycznia 2023 r.</p>	Terminy zostaną ponownie przeanalizowane w kontekście terminów określonych w dyrektywie.	Pracodawcy RP

		Zwracamy uwagę na to, iż odpowiednio długie <i>vacatio legis</i> jest uznawane za jedną z zasad wynikających z Konstytucji RP, wywodzoną z zasad o charakterze ogólnym - zasady demokratycznego państwa prawnego oraz zasady ochrony zaufania do państwa i stanowionego przez to państwo prawa. Jednocześnie należy także podkreślić, fakt późnej implementacji Dyrektywy do polskiego porządku prawnego, co może wywołać trudności po stronie przedsiębiorców z dostosowaniem się do nowych przepisów.		
145		Zaproponowany termin wejście w życie sankcji za niedostosowywanie się do przepisów art. 3j projektowanej ustawy. Zgodnie z art. 8 Projektu ustawy większość nowych przepisów ma wejść w życie z dniem 3 lipca 2021 r. Przepis ten posługuje się datą kalendarzową, sztywną, co oznacza, że faktyczna długość okresu <i>vacatio legis</i> będzie zależała od tego jak długo potrwać prace legislacyjne w rządzie, Sejmie i Senacie RP. W efekcie nie można wykluczyć, że adresaci nowych obowiązków będą mieli zaledwie kilkadziesiąt lub nawet tylko kilkanaście dni na przygotowanie się do ich wejścia w życie. Tymczasem konieczność zapewnienia odpowiedniego okresu <i>vacatio legis</i> jest niezbędna dla prawidłowego wykonania tych obowiązków. Zgodnie z art. 40a projektowanej ustawy Administracyjnie karze pieniężnej podlega ten, kto min: 8) wbrew przepisowi art. 3j nie opatrzył produktu jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego wymienionego w załączniku nr 8 do ustawy. Widocznym, czytelnym i nieusuwalnym oznakowaniem lub opatrzył oznakowaniem niezgodnym z rozporządzeniem Komisji Europejskiej z dnia 17 grudnia 2020 r. (...). Projektowana ustawa przewiduje wejście w życie ww. przepisów z dniem 3 lipca 2021 r. W związku z opóźnieniem w procedowaniu wdrażania przepisów dyrektywy SUP do polskiego porządku prawnego Postulujemy o wydłużenie <i>vacatio legis</i> dla ww. przepisów karnych do 4 lipca 2022 roku (zgodnie z Załącznikiem III rozporządzenia wykonawczego KE dotyczącego oznakowania produktów do 4 lipca 2022 znakowanie będzie można umieszczać za pomocą naklejek).	Uwaga przyjęta – terminy zostaną urealnione.	Pracodawcy RP
146		Uściślenie nazewnictwa w odniesieniu do nazwy „filtr” Projektowana ustawa i dyrektywa, którą implementuje dotyczą produktów z tworzyw sztucznych; oznakowania, które producenci wyrobów tytoniowych będą zobowiązani umieszczać na swoich wyrobach informując konsumenta, że filtr zawiera plastik. W związku z powyższym postulujemy uściślenie i zastąpienie w każdym miejscu w projekcie ustawy, gdzie pojawia się słowo „filtr”, słowem „filtr zawierający tworzywo sztuczne”.	Uwaga przyjęta	Pracodawcy RP
147		Autoryzowany przedstawiciel Proponowana ustawa posługuje w art. 4a oraz 4c dwoma różnymi zwrotami – „autoryzowany przedstawiciel” oraz „przedstawiciel”. Należy doprecyzować pojęcie „przedstawiciela”, który obecnie nie posiada definicji lub dokonać korekty, jeżeli chodzi o autoryzowanego przedstawiciela.	Uwaga przyjęta	Pracodawcy RP
148	Art. 2 lit. f) pkt 9e, definicja produktu	Wątpliwość interpretacyjna w stosunku do niektórych produktów objętych zakresem projektu, np. chusteczek nawilżanych czy wyrobów tytoniowych. Czy projektodawca przez pojęcie produktu rozumie jedną chusteczkę i jeden papieros z filtrem, czy też jedną paczkę chusteczek i jedną paczkę papierosów?	Uwaga przyjęta – zostanie doprecyzowane w uzasadnieniu.	Pracodawcy RP cd.

	jednorazowe go użytku	Konieczność doprecyzowania		
149	Art. 2 lit. j) pkt 12a, definicja wprowadzenia do obrotu	<p>Wątpliwość interpretacyjna dotycząca produktów już wytworzonych i zmagazynowanych bądź wytworzonych i dostarczonych do pośrednika w łańcuchu dostaw. Czy produkt wytworzony i zmagazynowany, ale nie skierowany do sprzedaży podlega ustawie, czy nie?</p> <p>Wprowadzenie do obrotu następuje w dniu:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) wydania produktu z magazynu albo przekazania go osobie trzeciej – w przypadku produktu wytworzonego na terytorium kraju; 2) wystawienia faktury potwierdzającej przywóz produktu na terytorium kraju z terytorium innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej albo dokumentu celnego potwierdzającego przywóz produktu na terytorium kraju z terytorium państwa niebędącego państwem członkowskim Unii Europejskiej; 3) przywozu produktu na terytorium kraju w celu wprowadzenia do obrotu. <p>Produkty wytworzone lub zmagazynowane (niezależnie od miejsca wytworzenia i własności) na terenie Polski przed 3 lipca 2021 r. bądź wydane przed tą datą do magazynu podmiotu innego niż prowadzonego przez przedsiębiorcę prowadzącego jednostkę handlu detalicznego uznaje się wprowadzone do obrotu przed datą wejścia w życie przepisów niniejszej ustawy.</p>	Definicja wprowadzenia do obrotu jest analogiczna do definicji już obowiązujących w innych ustawach „produktowych”	Pracodawcy RP
150	Art. 2 lit. f) pkt 9b oraz lit. f) pkt 9d, definicja przedsiębiorcy i producenta, z zastosowaniem w kolejnych artykułach projektu ustawy	<p>Projekt proponuje nowe definicje przedsiębiorcy i producenta. O ile przedsiębiorcą jest każdy podmiot, który importuje, wytwarza lub wprowadza na polski rynek produkty, o tyle producentem jest wyłącznie podmiot zagraniczny sprzedający w Polsce produkty. Rozwiązanie to koliduje ze zwyczajowym rozumieniem tych pojęć w języku polskim.</p> <p>przedsiębiorcy krajowego - rozumie się przez to przedsiębiorcę w rozumieniu art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2021 r. poz. 162), który importuje produkty, dokonuje wewnątrzwspólnotowego nabycia produktów lub wytwarza produkty i wprowadza je do obrotu (...)</p> <p>przedsiębiorcy zagranicznego - rozumie się przez to osobę fizyczną lub osobę prawną, mającą siedzibę na terytorium innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego lub państwa niebędącego państwem członkowskim (...)</p>	Pojęcie „producent” zostało przyjęte jedynie na potrzeby przepisów dot. autoryzowanego przedstawiciela, analogicznie jak ma to miejsce w przepisach ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym	Pracodawcy RP
151	Art. 3 ust. 3., poziom odzysku i recyklingu	W załączniku 4a obowiązująca ustawa wprowadza obowiązek zapewnienia odzysku i recyklingu tylko dla olejów, smarów i opon (dotychczasowy zakres ustawy). Natomiast projekt wskazuje sposoby realizacji obowiązku odzysku i recyklingu dla wszystkich jednorazowych produktów z tworzyw sztucznych, a nie precyzuje jakie poziomy należy uzyskać ani nie odwołuje się do innej ustawy w tym zakresie.	Uwaga przyjęta – zmiana tego ustępu dotyczy tylko ujednoczenia pojęć i zastąpienia „wprowadzonych na rynek” pojęciem „wprowadzonych do obrotu”.	Pracodawcy RP

		Wymaga wyjaśnienia czy przepis ten odnosi się do przyszłych przepisów dot. ROP czy może w projekcie brakuje niektórych przepisów		
152	Art. 3b. 1, nabycie opakowania jednorazowe go użytku, Art. 3 b ust. 1, definicja posiłku	<p>Z treści uzasadnienia do projektu ustawy wynika, że celem w/w opłaty jest zniechęcenie <u>konsumentów</u> do nabywania opakowań jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego na rzecz opakowań i produktów z alternatywnych tworzyw lub opakowań i produktów wielokrotnego użytku”. Art. 3 b ust. 1 nie odnosi się jednak do konsumenta, a do podmiotu nabywającego opakowania jednorazowe (którym może być zarówno przedsiębiorca, jak i konsument). Proponujemy jednoznaczne, zgodne z brzmieniem uzasadnienia określenie, że opłata jest pobierana od konsumentów – bo to ich ma ona zniechęcić do nabywania opakowań jednokrotnego użytku. Ponadto powstaje pytanie, czy opłaty mają być pobierane tylko przy nabyciach odpłatnych, czy również nieodpłatnych i czy zakres projektu obejmuje także sprzedaż poprzez urządzenia vendingowe?</p> <p>Przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu detalicznego, jednostkę handlu hurtowego lub jednostkę gastronomiczną, w której są oferowane opakowania jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego lub posiłki w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego, wymienione w załączniku nr 6 do ustawy, jest obowiązany pobrać opłatę od konsumenta nabywającego odpłatnie opakowania jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego lub posiłki w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy, zwaną dalej „opłatą”, za wyłączeniem sprzedaży dokonywanej przy użyciu służących do automatycznej sprzedaży, które w systemie bezobsługowym przyjmują należności wydają towar. Wątpliwość budzi zakres proponowanego zapisu.</p> <p>Konieczność doprecyzowania w taki sposób, żeby przepis odnosił się wyłącznie do posiłków nakładanych przez konsumenta albo mających taki charakter (ale nałożonych przez kogoś innego) i udostępniony już w takiej formie.</p>	<p>Uwaga przyjęta – zostanie doprecyzowane „do konsumenta (użytkownika) końcowego”.</p> <p>Ponadto, projekt obejmuje wszystkie miejsca sprzedaży, w tym urządzenia vendingowe.</p> <p>Posiłek - zestaw potraw lub produktów żywnościowych spożywanych stosownie do określonej pory dnia.</p>	Pracodawcy RP
153	Art. 3f. ust. 4., obowiązki sprawozdawcze	<p>Istnieje wątpliwość, czy obowiązkiem sprawozdawczym objęte powinny być wszystkie kubki nabyte i wydane, czy tylko sprzedane, czyli czy nabycie następuje odpłatnie, czy nieodpłatnie. Należy więc dostosować przepis do zmienionej treści art. 3b ust. 1.</p> <p>Przedsiębiorca, o którym mowa w art. 3b ust. 1, składa sprawozdanie o liczbie nabytych odpłatnie przez konsumentów opakowań jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego (...)</p>	Uwaga przyjęta	Pracodawcy RP
154	Art. 3j., znakowanie produktu	<p>Konieczne wprowadzenie uzupełnienia o sprostowaniu rozporządzenia wykonawczego</p> <p>(...) rozporządzeniu wykonawczym Komisji Europejskiej (UE) 2020/2151 z dnia 17 grudnia 2020 r. ustanawiającym zasady dotyczące zharmonizowanych specyfikacji w odniesieniu do oznakowania produktów jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego wymienionych w części D załącznika do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko (Dz. Urz. UE L 428 z dnia 17.12.2020, str. 57), zmienionym sprostowaniem z dnia 5 marca 2021 r. (Dz. Urz. L 77/40)</p>	Uwaga przyjęta	Pracodawcy RP

155	Art. 3k – 3o,	<p>coroczna opłata na pokrycie kosztów zbierania odpadów powstałych z produktów tego samego rodzaju, które wprowadził do obrotu, pozostawionych w publicznych systemach zbierania odpadów, w tym kosztów utworzenia i utrzymania tych systemów, transportu tych odpadów i ich przetwarzania oraz uprzątnia, transportu i przetwarzania odpadów powstałych z produktów takiego samego rodzaju jak odpady powstałe z produktów, które wprowadził do obrotu.</p> <p>Istnieje zasadnicza wątpliwość dotycząca zgodności zaprojektowanego rozwiązania z zapisami art. 8 ust. 3 dyrektywy rodząca obawę, że projektowana opłata będzie wyłącznie para-podatkiem odprowadzanym do Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, oraz celowością, proporcjonalnością i adekwatnością przyjętych rozwiązań.</p> <p>Zryczałtowana opłata może dotyczyć wyłącznie określonych ilościowo odpadów po produktach, które nie trafiają do zbiórki selektywnej w systemie pojemnikowym / workowym bądź poza tym systemem (np. w przyszłym systemie depozytowym) i nie trafiają z takiej zbiórki do recyklingu lub odzysku. Gminy powinny zostać zobowiązane do wyliczenia i sprawozdawania kosztów związanych ze zbieraniem i zagospodarowaniem odpadów pozostawionych w publicznych systemach zbierania odpadów, oraz kosztów uprzątnia, transportu i przetwarzania odpadów. Sprawozdanie gmin powinno zawierać podział na rodzaje odpadów zbieranych i uprzątnianych z wyszczególnieniem ich masy w każdym z rodzajów. Podział taki powinien co najmniej odpowiadać podziałowi z załącznika do ustawy. Alternatywnym sposobem określenia danych, o których mowa powyżej, mogłoby być wprowadzenie do przepisów obowiązku cyklicznego badania analitycznego ministerstwa dot. ilości i morfologii odpadów, których dotyczyć ma opłata. Opłata pobierana może być dopiero po publikacji stosownych sprawozdań i kosztów przez gminy lub po publikacji danych wynikających z badań morfologicznych odpadów, której ma dotyczyć opłata. Opłata powinna dotyczyć masy odpadów, stosownie do obowiązków sprawozdawczych przewidzianych w nowelizowanym jednocześnie art. 73 ustawy o odpadach.</p>	Przyjęto do wiadomości – zostało skierowane pismo Związku Gmin Wiejskich RP, Związku Miast Polskich i do Unii Metropolii Polskich z prośbą o podanie danych nt. takich kosztów. Po przeprowadzeniu stosownych analiz zostaną określone stawki opłat.	Pracodawcy RP
156	Art. 11b ust. 2, opłata na kampanie edukacyjne	<p>W jaki sposób ten obowiązek ma się do obowiązującego już obecnie obowiązku przeznaczania 5% środków przez organizacje odzysku na kampanie edukacyjne? Czy 0,1% przychodu netto odnosi się do przychodu od produktu wprowadzonego w opakowaniu czy od przychodu ze sprzedaży opakowania wprowadzonego na rynek przez takiego przedsiębiorcę?</p> <p>Wymaga doprecyzowania</p>	Uwaga przyjęta – przepisy zostaną odpowiednio zmienione.	Pracodawcy RP
157	Załączniki 4 i 5	<p>Projekt dodaje do ustawy załącznik nr 4 i 5, ale nigdzie w treści projektu nie ma wcześniej do nich odniesienia (za wyjątkiem okresu przejściowego dla załącznik nr 4) . Wymaga wyjaśnienia</p>	Uwaga przyjęta	Pracodawcy RP
158		<p>Art. 3k — 3o. Projekt przewiduje, że przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty jedno-razowego użytku z tworzywa sztucznego wymienione w załączniku nr 9 do ustawy ponosi coroczną opłatę na pokrycie kosztów: zbierania odpadów powstałych z produktów tego samego rodzaju, które wprowadził do obrotu, pozostawionych w publicznych systemach zbierania odpadów, w tym kosztów utworzenia i utrzymania tych systemów, transportu tych odpadów i ich przetwarzania, oraz uprzątnia, transportu i</p>	Uwaga przyjęta – przepisy zostaną odpowiednio zmienione.	KIG Przemysłu Spożywczego i Opakowań (Porozumienie REKARTON)

	<p>przetwarzania odpadów powstałych z produktów takiego samego rodzaju, jak odpady powstałe z produktów, które wprowadził do obrotu. Ponieważ opłata ma być określona w drodze rozporządzenia, więc nie mogą się odnieść do jej wysokości. Przyjęta w projekcie opłata maksymalna wydaje się być zaporowa.</p> <p>Wątpliwości budzi zasada, iż opłata ma być naliczana od wszystkich jednostkowych odpadów opakowaniowych po produktach, które producent wprowadził do obrotu. Jeżeli to ma być opłata za zagospodarowanie odpadów znajdujących się w ogólnodostępnych tzw. publicznych pojemnikach na odpady, to nie powinna obejmować wszystkich odpadów, w tym tych, które mieszkańcy umieszczają w pojemnikach do selektywnego zbierania odpadów komunalnych. A które następnie operator przekazuje do recyklingu. Dla sprawiedliwego obciążania producentów kosztami zagospodarowania odpadów pozostawionych w publicznych systemach zbierania odpadów, należy rozważyć inną zasadę naliczania poziomu od którego będzie ta opłata wnoszona. Pomocne mogą być tu informacje od firm, które zajmują się opróżnianiem takich pojemników. W projekcie ustawy, w żadnym momencie nie jest wykazane, że zebrane opłaty rzeczywiście posłużą do pokrycia kosztów zbierania odpadów powstałych z produktów tego samego rodzaju, które producent wprowadził do obrotu, pozostawionych w publicznych systemach zbierania odpadów, w tym kosztów utworzenia i utrzymania tych systemów, transportu tych odpadów i ich przetwarzania, oraz uprzątkania.</p>		
159	<p>Osobna uwaga, to prośba o rozważenie zasady ustalania opłaty od masy odpadów, a nie od jednostkowych odpadów opakowaniowych. Wszelkie dotychczasowe obciążenia i sprawozdawczość stosują zasadę masy odpadów a nie pojedyncze opakowania.</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta – opłata naliczana od jednostkowych produktów czy opakowań daje możliwość jej weryfikacji przez marszałków. Podobne rozwiązanie zastosowano w przypadku lekkich plastikowych toreb</p>	<p>KIG Przemysłu Spożywczego i Opakowań (Porozumienie REKARTON)</p>
160	<p>W art. 9 ust. 1 w przedstawionym projekcie ustawy proponuję po słowach „organizacje odzysku:" dodać 3) organizacje samorządu gospodarczego o których mowa w art. 25. ust. 1. ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi.</p> <p>Uzasadnienie: Aktualnie organizacje samorządu gospodarczego w imieniu przedsiębiorców realizują ich obowiązki w zakresie sprawozdawczości oraz zagospodarowania wielomateriałowych odpadów opakowaniowych oraz odpadów opakowaniowych po środkach niebezpiecznych.</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta – propozycje ustawowe nie przewidują powierzenia realizacji ustawowych obowiązków w odniesieniu do produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych organizacjom odzysku a tym bardziej porozumieniom. Organizacje odzysku w ramach przedmiotowej ustawy mogą realizować ustawowe obowiązki wyłącznie w odniesieniu do olejów smarowych, preparatów smarowych i opon.</p>	<p>KIG Przemysłu Spożywczego i Opakowań (Porozumienie REKARTON)</p>
161	<p>W Art. 10. 1. Aktualne brzmienie: „Przedsiębiorca, o którym mowa w art. 4 ust. 1 pkt 1, organizacja odzysku, oraz autoryzowany przedstawiciel są obowiązani do sporządzania sprawozdań zawierających informacje, o których mowa w art. 73 ust. ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach, na zasadach i w trybie określonym w tej ustawie.”; proponuję po słowach; organizacja odzysku dodać: organizacja</p>	<p>j.w.</p>	<p>KIG Przemysłu Spożywczego i Opakowań (Porozumienie</p>

	<p>samorządu gospodarczego o której mowa w art. 25. ust. 1. ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi. Uzasadnienie: Obowiązki w zakresie zagospodarowania wielomateriałowych odpadów opakowaniowych oraz odpadów opakowaniowych po środkach niebezpiecznych, w tym po środkach ochrony roślin, przedsiębiorcy realizują w drodze porozumienia zawartego z organizacją samorządu gospodarczego.</p>		REKARTON)
162	<p>Procesy zaliczane do poziomów odzysku i recyklingu Przepis: art. 1 pkt 4 lit. d projektu — art. 3 ust. 9a i 9b ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej Przepisy art. 3 ust. 9a i 9b w proponowanym brzmieniu odnoszą się do określania osiągniętych poziomów odzysku i recyklingu odpadów powstałych z produktów wymienionych w załączniku nr 9 do ustawy. Tymczasem żaden z przepisów nowelizacji nie nakłada na jakikolwiek podmiot obowiązku osiągnięcia takich poziomów. Obowiązek taki nie wynika też wprost z art. 8 dyrektywy 2019/904. Nowelizowane przepisy zostały dodane jeszcze w 2005 roku, na mocy ustawy z dnia 21 stycznia 2005 r. o zmianie ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej i opłacie depozytowej (Dz.U. Nr 33, poz. 291). W ówczesnym stanie prawnym, ustawa ta obejmowała znacznie szerszy zakres przedmiotowy, regulowany obecnie w dużym stopniu przepisami ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz.U. z 2020 r. poz. 1114). Także zagadnienie procesów zaliczanych do odzysku i recyklingu jest obecnie regulowane przez art. 21 przywoływanej ustawy.</p> <p>W związku z powyższym postulujemy pozostawienie nowelizowanych przepisów w ich aktualnym kształcie, ewentualnie bezpośrednio odesłanie ich do produktów wyliczonych w załączniku 4a (przy uwzględnieniu specyfiki odzysku olejów i smarów) lub ich całkowite uchylenie.</p> <p>Opłata pobierana od konsumenta Przepisy: art. 1 pkt 5 — art. 3b-3h ust. 9a i 9b ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej Przepis art. 4 dyrektywy 2019/904 nakazuje państwu członkowskim podjęcie niezbędnych środków w celu osiągnięcia ambitnego i trwałego zmniejszenia stosowania określonych produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, zgodnie z ogólnymi celami unijnej polityki dotyczącej odpadów, w szczególności w zakresie zapobiegania powstawaniu odpadów, co ma doprowadzić do odwrócenia w znacznym stopniu tendencji wzrostowych związanych ze stosowaniem tych produktów. Akapit 14 preambuły wyjaśnia, że mowa o produktach, dla których odpowiednie i bardziej zrównoważone produkty alternatywne nie są jeszcze łatwo dostępne i oczekuje się, że stosowanie większości takich produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wzrośnie. Z przepisów dyrektywy nie wynika zatem wprost obowiązek pobierania opłaty od konsumentów. Rozumiemy, że jego istotą jest powiązanie stosowania określonych produktów z dodatkową uciążliwością, w celu zwiększenia atrakcyjności niedostępnych jeszcze zamienników. Postulujemy w związku z powyższym dopuszczenie rozwiązania</p>	<p>Uwaga przyjęta</p> <p>Uwaga nieprzyjęta. Projektowane przepisy dot. obowiązku pobierania opłaty mają na celu, zgodnie z dyrektywą SUP, ograniczenie stosowania kubków i pojemników na żywność (zapobieganie powstawania odpadów) a nie zapewnienie zbierania odpadów z nich powstałych.</p>	EKOPUNKT

alternatywnego. Przedsiębiorca powinien być zwolniony z konieczności pobrania opłaty w przypadku zapewnienia zbiórki i przekazania do recyklingu odpadów powstałych z oferowanych przez niego produktów. Rozwiązanie to powinno mieć zastosowanie wyłącznie w przypadku produktów z jednorodnych tworzyw sztucznych, a więc oznakowanych cyframi 1-6, zgodnie z rozporządzeniem Ministra środowiska z dnia 3 września 2014 r. w sprawie wzorów oznakowania opakowań (Dz.U. poz. 1298). Wykluczy to możliwość korzystania z odstępstwa przez przedsiębiorców wykorzystujących opakowania, których recykling jest technicznie niewykonalny. W związku z potencjalnymi wątpliwościami dotyczącymi zakresu definicji nieprofesjonalnego zbierającego, zasadne będzie bezpośrednie wskazanie, że przepis ten ma zastosowanie do rozważanej sytuacji. Postulowane odstępstwo dotyczy przede wszystkim przedsiębiorstw oferujących catering z dostawą do domu (tzw. dieta pudełkowa). Obowiązek zapewnienia zbiórki, a następnie zapewnienia ich odzysku stanowi równoważną uciążliwość organizacyjną i finansową, zwiększając atrakcyjność potencjalnych alternatywnych opakowań, które na dzień dzisiejszy nie są dostępne na rynku. Jednocześnie pozwoli skierować wydatkowane środki bezpośrednio na zagospodarowanie powstających odpadów w sposób zgodny z hierarchią postępowania z odpadami. Co więcej, obowiązek realizowany w takiej postaci zwiększy ilość dostępnego strumienia wysokojakościowych odpadów, możliwych do wykorzystania w celu wykazania osiągnięcia wymaganych poziomów recyklingu opakowań tworzyw sztucznych. Proponuje się dodanie art. 3ba w następującym brzmieniu: Art. 3ba. 1. Obowiązek, o którym mowa w art. 3b, nie dotyczy przedsiębiorcy prowadzącego jednostkę handlu detalicznego, jednostkę handlu hurtowego lub jednostkę gastronomiczną, w zakresie produktów, dla których spełnia on łącznie następujące warunki: 2

stosuje opakowania jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego oznakowane cyframi 1-6, zgodnie z rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 3 września 2014 r. w sprawie wzorów oznakowania opakowań (Dz.U. poz. 1298) oraz; zapewnia selektywną zbiórkę odpadów opakowaniowych po dystrybuowanych przez siebie posiłkach i napojach, uzyskując poziom zbierania wynoszący co najmniej 80% oraz; przekazuje zebrane odpady do recyklingu. 2. Przedsiębiorcę, prowadzącego zbieranie o którym mowa w ust. 1 pkt 2 uważa się za prowadzącego nieprofesjonalną działalność w zakresie zbierania odpadów, w rozumieniu art. 45 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach. W konsekwencji, proponuje się także dodanie art. 3f ust. 5: 5. Przedsiębiorca, o którym mowa w art. 3ba ust. 1, uwzględni w swoim sprawozdaniu liczbę zebranych i przekazanych do recyklingu odpadów opakowaniowych. oraz art. 3h ust. 1a: 1a. Przedsiębiorca, o którym mowa w art. 3ba ust. 1, uwzględni w swojej ewidencji liczbę zebranych i przekazanych do recyklingu odpadów opakowaniowych. Jako rozwiązanie alternatywne dla całkowitego zwolnienia przedsiębiorcy osiągającego wskazany poziom zbierania, proponuje się możliwość każdorazowego odstąpienia od pobrania opłaty w przypadku, w którym przedsiębiorca równoległe z wydaniem produktu odbierze od konsumenta odpad opakowaniowy. Podobnie, takie rozwiązanie z jednej strony zakłada dodatkową uciążliwość polegającą na konieczności zorganizowania odbioru i zagospodarowania odpadów — a tym samym zwiększy atrakcyjność alternatywnych materiałów, gdy takie będą dostępne. Po drugie, zapewni zamianę kolejnej opłaty — przekładającej się na dalszy wzrost kosztów

związanych z gospodarką odpadami i związaną z tym presją inflacyjną — na realne działanie zmierzające do zwiększenia osiąganych poziomów recyklingu (także w kontekście tzw. piast/c tax). W takim wypadku, proponuje się dodanie art. 3ba w następującym brzmieniu: Art. 3ba. 1. Przedsiębiorca, który stosuje opakowania jednorazowego użytku z tworzywa sztuczne_o oznakowane cyframi 1-6, zgodnie z rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 3 września 2014 r. w sprawie wzorów oznakowania opakowań (Dz.U. poz. 1298) może nie pobierać opłaty o której mowa w art. 3b ust. 1, jeżeli w momencie sprzedaży odbiera od nabywcy odpad opakowaniowy po oferowanym przez siebie produkcie. 2. Przedsiębiorca, o którym mowa w ust. 1, jest obowiązany do przekazania odebranych odpadów do recyklingu.3. Przedsiębiorcę, prowadzącego zbieranie o którym mowa w ust. 1 uważa się za prowadzącego nieprofesjonalną działalność w zakresie zbierania odpadów, w rozumieniu art. 45 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach. W konsekwencji, proponuje się także dodanie art. 3f ust. 5 oraz 3h ust. 1a, w brzmieniu jak powyżej.

Rozszerzona odpowiedzialność producenta — przeznaczenie środków

Przepisy: art. 1 pkt 5 i art. 2 pkt 1 i 2 projektu — art. 3k-3o ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie 3 produktowej oraz art. 401 pkt 7c i 7d i art. 401c pkt 9 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska. Przepis art. 8 ust. 2 i 3 dyrektywy 2019/904 wymaga, aby producenci określonych produktów pokrywali koszty odpowiednio sprzątnięcia odpadów oraz zbierania odpadów pozostawianych w publicznych systemach zbierania odpadów, ich transportu i przetwarzania, wraz z budową i obsługą infrastruktury. Przepis art. 8 ust. 4 nakazuje zapewnienie, że wkłady finansowe nie przekraczają kosztów niezbędnych do gospodarnego świadczenia wskazanych w tych przepisach usług i są one ustalane z zachowaniem przejrzystości między zainteresowanymi podmiotami. Koszty sprzątnięcia odpadów są ograniczone do czynności podejmowanych przez organy publiczne lub w ich imieniu. Metoda ich obliczania musi być ustalona w taki sposób, aby koszty sprzątnięcia odpadów mogły być ustalane w proporcjonalny sposób. Zostało to powtórzone w akapicie 21 preambuły: pokrycie tych kosztów nie powinno przekraczać kosztów niezbędnych do gospodarnego świadczenia tych usług i powinny być ustalane, z zachowaniem przejrzystości, między zainteresowanymi podmiotami. Proponowane przepisy w żadnym razie nie spełniają powyższego warunku. Projektowany przepis art. 3k ust. 1 wskazuje, że przedsiębiorca ponosi coroczną opłatę na pokrycie wskazanych kosztów. Nie przewiduje jednak jakichkolwiek mechanizmów zbierania informacji o kosztach wymagających pokrycia i, co za tym idzie, jakichkolwiek gwarancji ich proporcjonalności. Co więcej, w żadnym miejscu nie wskazuje, aby zebrane środki miały w rzeczywistości być przeznaczone na cele określone w art. 3k ust. 1. Środki wpłacone przez przedsiębiorców mają być wpłacane na rachunek właściwego marszałka województwa, który następnie przekaże je na rachunek Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej. Ten zaś — zgodnie z projektowanym art. 401c ust. 9 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo Ochrony Środowiska (Dz.U. z 2020 r. poz. 1219 z późn. zm.) — będą mogły zostać przeznaczone na szeroki katalog działań, obejmujący m.in. przeciwdziałanie

Zostaną wprowadzone do projektu odpowiednie zmiany zapewniające zgodność jej przepisów z przepisami dyrektyw SUP.

nielegalnej działalności w zakresie przetwarzania pojazdów wycofanych z eksploatacji, szkolenia organów administracji publicznej wykonujących obowiązki związane z kontrolą i nadzorem nad międzynarodowym przemieszczaniem odpadów oraz wykonywanie badań zawartości metali ciężkich w akumulatorach przez Inspekcję Handlową. W powyższym zakresie, projektowane przepisy pozostają wprost sprzeczne z wymogami art. 8 ust. 2-4 dyrektywy 2009/904. Przepis dyrektywy wskazuje wprost, że dofinansowanie powinno być przeznaczone na określone działania, realizowane przez podmioty publiczne lub w ich imieniu — w polskich warunkach są to przede wszystkim gminy oraz podmioty, którym udzielono zamówienia publicznego. Przepisy ustawy nie przewidują jakiegokolwiek mechanizmu lub kryteriów rozdziału zgromadzonych środków pomiędzy interesariuszy wskazanych przez dyrektywę. Podobnie, budzi to kolejne istotne zastrzeżenia z perspektywy zgodności z przepisami dyrektywy. Powyższa kwestia stanowi istotną lukę w projektowanych przepisach, wymagającą uzupełnienia. Niezależnie od powyższego, postulujemy co najmniej dodanie możliwości autonomicznego rozliczenia się przedsiębiorców, w sposób zapewniający zgodność z podstawowymi wymogami dyrektywy. Proponuje się dodanie art. 3ka w następującym brzmieniu: Art. 3ka. Obowiązek, o którym mowa w art. 3k nie dotyczy przedsiębiorcy, który wykaże przekazanie środków w wysokości odpowiadającej opłacie o której mowa w art. 3k ust. 2, na cele, o których mowa w art. 3k ust. 1. 4

Rozszerzona odpowiedzialność producenta — dublowanie opłat Przepisy: art. 1 pkt 5 projektu — art. 3k-3o ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej Zgodnie z art. 8 ust. 2 dyrektywy 2019/904, producenci pokrywają zgodnie z zawartymi w dyrektywach 2008/98/WE i 94/62/WE przepisami dotyczącymi rozszerzonej odpowiedzialności producenta oraz, o ile nie są już one uwzględnione, następujące koszty [...]. Przepisy dyrektywy wprost przewidują sytuację, w której producenci wskazanych produktów są już zobligowani do ponoszenia opłat w ramach istniejących systemów rozszerzonej odpowiedzialności producenta — w szczególności dot. odpadów opakowaniowych. Wprost wskazują także, że koszty tego rodzaju nie powinny być dublowane. Przepisy te mają zastosowanie m.in. do pojemników na napoje o pojemności do trzech litrów, tj. pojemniki stosowane do przechowywania napojów, takie jak butelki na napoje, w tym ich zakrętki i wieczka, oraz wielomateriałowe opakowania na napoje, w tym ich zakrętki i wieczka. Produkty te stanowią wzorcowy przykład opakowań objętych już systemem rozszerzonej odpowiedzialności. W przypadku pojemników na posiłki, paczek i owijek, kubków na napoje oraz lekkich plastikowych toreb — objęcie ich systemem zależy przede wszystkim od kryterium podmiotowego. Z założenia stanowią one opakowania (zob. rozporządzenie Ministra środowiska z dnia 22 października 2013 r. w sprawie przykładowego wykazu wyrobów, które uznaje się albo nie uznaje się za opakowanie, Dz.U. poz. 1274). Jednak definicja wprowadzającego produkty w opakowaniach w przypadku handlu detalicznego obejmuje jedynie pomiot prowadzący jednostkę o powierzchni handlowej powyżej 500 m² lub jednostki o łącznej powierzchni handlowej powyżej 5000 m², sprzedającego produkty pakowane w tych jednostkach (art. 8

Zostaną wprowadzone do projektu odpowiednie zmiany zapewniające zgodność jej przepisów z przepisami dyrektyw SUP.

pkt 23 lit. c ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi). Wprowadzający produkty w opakowaniach jest obowiązany zapewnić odzysk, w tym recykling odpadów opakowaniowych takiego samego rodzaju jak odpady opakowaniowe powstałe z tego samego rodzaju jak jego opakowania (art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi). W praktyce jest to realizowane przez pozyskiwanie dokumentów potwierdzających odzysk i recykling (DPO i DPR), wystawianych przez podmiot prowadzący przetwarzanie na wniosek złożony za pośrednictwem posiadacza przekazującego odpady do instalacji (art. 23 ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi). W obecnym stanie prawnym, posiadacz odpadów opakowaniowych — także tych zebranych z miejsc publicznych — ma zatem możliwość pozyskania dokumentów, za które uzyskuje wynagrodzenie od wprowadzających (zwykle za pośrednictwem organizacji odzysku). Także w przypadku konieczności przekazywania ich do sortowni lub instalacji komunalnej, możliwość uzyskania wynagrodzenia z tytułu pozyskania DPO/DPR w kolejnej instalacji jest uwzględniana w cenie za przyjęcie odpadów. W tym zakresie dofinansowanie obejmuje już obecnie także koszty sprzątnięcia oraz zbierania odpadów pozostawionych w systemach publicznych, ich transportu i przetwarzania. Dotyczy to w szczególności butelek PET, stanowiących dosyć jednorodny materiał o wysokiej przydatności do recyklingu. Należy przy tym zaznaczyć, że zgodnie z wymogami dyrektywy 2018/852 oraz procedowanego projektu ustawy o zmianie ustawy o odpadach oraz niektórych innych ustaw (UC 43), wymagany poziom recyklingu opakowań z tworzyw sztucznych wzrośnie w najbliższych latach z obecnych 23,5% do 50% w roku 2025 i 55% w roku 2030, co istotnie zwiększy wymagane nakłady wprowadzających. Ponadto, mają one zostać objęte projektowanym systemem kaucyjno-depozytowym (odpowiedź z dnia 19 marca 2021 r. na zapytanie poselskie nr 3021), w założeniu istotnie zmniejszającym obecność tego rodzaju odpadów w systemach publicznych. 5

W związku z powyższym, postulujemy wyłączenie z konieczności odprowadzania opłaty co najmniej przedsiębiorców wprowadzających pojemniki na napoje z tworzyw sztucznych, objętych wymogami rozszerzonej odpowiedzialności producenta odpadów opakowaniowych. Możliwość taka została wprost przewidziana przepisami dyrektywy. Tacy wprowadzający pozostają już objęci obowiązkami finansowymi dotyczącymi zagospodarowania odpadów opakowaniowych, a w najbliższej przyszłości zostaną także obciążeni obowiązkiem rozliczania opłaty depozytowej. Proponuje się następujące brzmienie art. 3k ust. 2: Opłata, o której mowa w ust. 1, stanowi iloczyn stawki, o której mowa w art. 31 ust. 1, oraz liczby wprowadzonych do obrotu przez tego przedsiębiorcę produktów, o których mowa w załączniku nr 9 do ustawy, w danym roku, pomniejszonej o liczbę produktów podlegających obowiązkowi, o którym mowa w art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi. Środki upowszechniania wiedzy — dublowanie opłat Przepis: art. 1 pkt 11 projektu — art. 11b ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej Zagadnienie opisane powyżej dotyczy w jednakowym stopniu prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych. Przepis art. 8 ust. 2 lit. a dyrektywy 2019/904 nakazuje aby producenci ponosili koszty środków służących upowszechnianiu wiedzy, o których mowa w art. 10

	<p>niniejszej dyrektywy, w odniesieniu do tych produktów, o ile koszty te nie są już uwzględnione w istniejących systemach rozszerzonej odpowiedzialności producenta, w tym w systemie dot. odpadów opakowaniowych. Wprowadzający produkty w opakowaniach są już obciążeni obowiązkiem prowadzenia kampanii edukacyjnych, na mocy art. 19 ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi. W związku z powyższym brak jest podstaw do obciążania ich dodatkowymi kosztami, a w zupełności wystarczający wydaje się obowiązek uwzględnienia dodatkowych treści w prowadzonych już kampaniach. Proponuje się dodanie art. 11c w następującym brzmieniu: Art. 11c. §. Obowiązek, o którym mowa w art. 11b nie dotyczy produktów, podlegających obowiązkowi, o którym mowa w art. 19 ust. § ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi. 2. Przedsiębiorca, korzystający ze zwolnienia, o którym mowa w ust. §., uwzględni treści, o których mowa w art. 11b ust. 2, w kampaniach edukacyjnych prowadzonych na podstawie art. 19 ust. § ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi. Środki upowszechniania opłat — podstawa obliczeń Przepis: art. § pkt 11 projektu — art. 11b ust. 4 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej Zgodnie z projektowanym przepisem, przedsiębiorcy przeznaczają lub przekazują na kampanie edukacyjne łącznie co najmniej 0,1% przychodu netto z tytułu wprowadzania do obrotu produktów jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego wymienionych w załączniku nr 11 do ustawy. Wprowadzana definicja produktów wskazuje, że są to produkty zaliczone do rodzajów produktów wymienionych w załączniku nr 4a do ustawy, w tym te z nich, które stanowią część składową lub przynależność do produktów stanowiących przedmiot importu produktów lub wewnątrz- 6 wspólnotowego nabycia produktów, oraz produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego i narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne. Zaś produkt jednorazowego użytku to produkt, w tym opakowanie, który jest w całości lub częściowo wykonany z tworzywa sztucznego który nie został przeznaczony, zaprojektowany ani wprowadzony do obrotu tak, aby osiągnąć w ramach jego cyklu życia wielokrotne użycie przez zwrócenie go do producenta w celu powtórnego napełnienia lub ponownego użycia do tego samego celu, do którego był pierwotnie przeznaczony. Załącznik nr 11 obejmuje głównie opakowania — pojemniki na posiłki, paczki i owijki, pojemniki na napoje, etc. Zbliżony treściowo art. 19 ust. 4 ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi posługuje się podobnym sformułowaniem: łącznie co najmniej 2% wartości netto opakowań wprowadzonych do obrotu w poprzednim roku kalendarzowym. Stąd powstaje pewna wątpliwość związana z rozbieżnością terminologiczną. Rozumiemy, że przykładowo w przypadku, w którym ten sam podmiot jest wprowadzającym do obrotu opakowanie oraz jego zawartość (opakowany przedmiot) — wartość 0,1% przychodu netto należy odnieść do przychodu z wprowadzania opakowania, nie zaś z wprowadzenia produktu. Prosimy o potwierdzenie lub wprowadzenie stosownej zmiany doprecyzowującej.</p>		
163	<p>1. Opłata dot. odpadów z publicznych systemów zbierania oraz dot. uprzątnięcia odpadów Projekt zakłada, że przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego wymienione w załączniku nr 9 do ustawy ponosi coroczną opłatę. Ma ona wynosić maksymalnie 5 groszy</p>	<p>Trwają analizy tych kosztów, które będą stanowiły podstawę do określenia w drodze rozporządzenia obowiązujące stawki opłaty.</p>	<p>PROKARTON</p>

od każdego produktu, a stawki tej opłaty zostaną ustalone w rozporządzeniu. Podkreślając słuszność stworzenia narzędzi mających na celu pokrywania kosztów edukacji ekologicznej, zbierania odpadów z publicznych systemów zbierania oraz kosztów uprzątkowania odpadów należy dodać, że powinny one być skonstruowane tak, aby w możliwie najpełniejszy sposób odzwierciedlone zostały w polskich przepisach cele dyrektywy. W związku z tym, proponujemy, aby: przepisy te wprowadzały konieczność określenia ilości odpadów w publicznych systemach zbierania oraz ilości odpadów wymagających uprzątkowania. Przepisy takie powinny opierać się na danych zbieranych w podziale na rodzaje odpadów oraz uwzględniać morfologię odpadów z publicznych systemów. Rozwiązanie takie mogłoby polegać na obowiązku sprawozdawczości gmin w podziale na rodzaje odpadów odzwierciedlające podział z załącznika do ustawy i/lub obowiązku cyklicznego badania ilości i morfologii takich odpadów przeprowadzanego przez krajową administrację publiczną, w uzasadnieniu do ustawy oraz w OSR zamieszczone zostały informacje albo szacunki dot. kosztów, których dotyczyć ma proponowany przepis. W ten sposób pokazane zostanie czy stawka maksymalna w przepisie ustawowym oraz stawki w rozbięciu na poszczególne rodzaje odpadów w rozporządzeniu zostały zaproponowane w sposób odzwierciedlający rzeczywiste potrzeby, projektowane przepisy brały pod uwagę, że niektóre produkty (opakowania) objęte nowymi regulacjami tylko w części zbudowane są z tworzyw sztucznych. Delegacja do wydania rozporządzenia powinna zatem uwzględniać zawartość tworzywa sztucznego w całości produktu (opakowania). Doskonałym przykładem są tutaj kartony do płynnej żywności, których jedynie ok. 20% stanowi tworzywo sztuczne, a w ok. 75% składają się z celulozy — surowca w pełni odnawialnego, przy ustalaniu powyższych przepisów ustawodawca wziął pod uwagę rolę opakowań w całym cyklu życia, zgodnie z ideą Gospodarki o obiegu zamkniętym. W szczególności delegacje do wydania rozporządzenia powinna uwzględniać funkcjonalność opakowania, przyczynianie się do przeciwdziałania marnowaniu żywności oraz obniżania śladu środowiskowego zapakowanego w nie produktu. Jako przykład można wskazać kartony do płynnej żywności, które w większości przypadków nie wymagają chłodzenia zawartych w nich produktów (np. mleko UHT, soki, napoje) podczas transportu i przechowywania przed otwarciem. Dodatkowo prostopadłościenny kształt kartonów pozwala na optymalne wykorzystanie przestrzeni transportowej i magazynowej. Wszystko to pozytywnie wpływa na bilans zużycia energii. Ponadto, dzięki swojej wielowarstwowej budowie kartony są odporne na działanie np. światła i tlenu, co skutecznie przeciwdziała psuciu się zawartego w nich produktu, przyczyniając się do przeciwdziałania marnowaniu żywności.

2. Definicja wprowadzenia do obrotu

Chcielibyśmy docenić zamieszczenie w projekcie przepisu przejściowego, mówiącego iż wprowadzone do obrotu na terytorium kraju przed dniem wejścia w życie ustawy produkty wymienione w załączniku nr 7 mogą być sprzedawane nabywcom na terytorium kraju do czasu wyczerpania zapasów tych produktów. W tym kontekście niezwykle istotna wydaje się zaproponowana definicja wprowadzenia do obrotu. Projekt ustawy mówi, że wprowadzenie do obrotu to pierwsze dostarczenie produktu na terytorium kraju w ramach działalności gospodarczej, odpłatnie lub nieodpłatnie, do celów dystrybucji, konsumpcji, stosowania lub użytkowania, w tym na potrzeby własne. W przypadku produktu wytworzonego na terytorium kraju wprowadzenie do obrotu następuje w dniu wydania produktu z magazynu lub przekazania

do osobie trzeciej. W przypadku produktu spoza Polski datą tą jest data wystawienia faktury potwierdzającej przywóz lub fizyczny przywóz. Proponujemy, aby rozbudować uzasadnienie do powyższego przepisu w taki sposób, który by wyraźnie wskazywał, że w przypadku produktu wytworzonego poza terytorium kraju wprowadzenie na rynek — poprzez wydanie produktu z magazynu lub przekazanie do osoby trzeciej — jest wprowadzeniem do obrotu także, jeżeli wydawane jest pośrednikowi, a nie tylko finalnemu dystrybutorowi. W kontekście kartonów do płynnej Żywności przepis ten jest szczególnie istotny w odniesieniu do słomek dołączanych do tego rodzaju opakowania. Branża dokonała już istotnych innowacji w swojej ofercie w celu dostarczania konsumentom słomek papierowych. W celu zapewnienia płynności i przewidywalności działalności zasadne jest potwierdzenie, iż polscy producenci mleka albo soków będą mogli dołączyć do swoich produktów słomki z tworzywa sztucznego, które zostały wprowadzone na rynek przed wejściem w życie niniejszej ustawy. Definicje przedsiębiorcy i producenta Projekt proponuje nowe definicje przedsiębiorcy i producenta. O ile przedsiębiorcą jest każdy podmiot, który importuje, wytwarza lub wprowadza na polski rynek produkty, o tyle producentem jest wyłącznie podmiot zagraniczny sprzedający w Polsce produkty. Rozwiązanie to koliduje ze zwyczajowym rozumieniem tych pojęć w języku polskim. W związku z tym proponujemy zastąpienie pojęcia „przedsiębiorca” pojęciem „przedsiębiorca krajowy”, a pojęcia „producent” pojęciem „przedsiębiorca zagraniczny”. Zapewnienie odzysku i recyklingu W załączniku 4a obowiązująca ustawa wprowadza obowiązek zapewnienia odzysku i recyklingu tylko dla olejów, smarów i opon (dotychczasowy zakres ustawy). Natomiast projekt wskazuje sposoby realizacji obowiązku odzysku i recyklingu dla wszystkich jednorazowych produktów z tworzyw sztucznych, a nie precyzuje jakie poziomy należy uzyskać ani nie odwołuje się do innej ustawy w tym zakresie. Wymaga zatem wyjaśnienia (w uzasadnieniu oraz w toku konsultacji publicznych) czy przepis ten odnosi się do przyszłych przepisów dot. Rozszerzonej odpowiedzialności producenta czy może w projekcie brakuje niektórych przepisów. Rejestr i sprawozdawczość W art. 9 ust. 1 przewidziano listę podmiotów podlegających wpisowi do rejestru podmiotów wprowadzających produkty, wprowadzających produkty w opakowaniach, prowadzących jednostki handlu, w których oferowane są torby na zakupy z tworzywa sztucznego oraz gospodarujących odpadami. Z kolei wart. 10 przewidziano obowiązek sprawozdawczy. Oba przepisy dotyczą m.in. podmiotów gospodarujących odpadami opakowaniowymi. Dlatego, w celu objęcia zakresem powyższych przepisów wszystkich takich podmiotów, proponujemy dodanie do jednej i drugiej listy organizacji samorządu gospodarczego, o których mowa w art. 25 ust. 1 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, które zajmują się m.in. odpadami wielomateriałowymi, w tym kartonami do płynnej żywności. 6. Fundacja ProKarton Chcielibyśmy serdecznie podziękować za umieszczenie Fundacji ProKarton na rozdzielniku podmiotów, które zostały uwzględnione w konsultacjach publicznych niniejszego projektu. Mielibyśmy jednak serdeczną prośbę o umieszczenie Fundacji w spisie interesariuszy w gronie „inne podmioty (organizacje konsumenckie, organizacje handlu)”. Fundacja ProKarton jest fundacją korporacyjną zajmującą się edukacją ekologiczną i promocją kartonów do płynnej żywności, nie jest natomiast producentem tworzyw sztucznych ani produktów z tworzyw sztucznych. Niezmiennie —

		jako cała branża — jesteśmy gotowi udzielić wszelkich informacji lub pomocy w dalszym toku prac nad zaproponowanymi przepisami.		
164		TGE popiera prace dotyczące zmiany ustawy o zmianie ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi z zamiarem uwzględnienia w ww. projekcie problematyki selektywnego zbierania do celów recyklingu odpadów wymienionych w art. 9 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 z dnia 5 czerwca 2019 r. w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko.	Brak uwagi	TGE Towarowa Giełda Energii
165		Popieramy cele dyrektywy SUP. Aluminiowe puszki do napojów oraz inne opakowania aluminiowe, które nie są bezpośrednio objęte zakresem w/w dyrektywy, w pełni nadają się do recyklingu, ponieważ są wykonane z materiału permanentnego. W ciągu ostatnich 25 lat działalność Fundacji RECAL zaowocowała 80% poziomem recyklingu aluminiowych puszek do napojów. W celu jeszcze lepszego wykorzystania możliwości recyklingu opakowań aluminiowych w Polsce, deklaruje jeszcze ściślejszą współpracę z Polskim Rządem i władzami lokalnymi w celu optymalizacji krajowej infrastruktury gospodarki odpadami w zakresie zbiórki, sortowania, doczyszczenia i recyklingu. Do osiągnięcia tych celów należy wykorzystać środki z Zielonego Ładu	Przyjęto do wiadomości	RECAL
166		Zdecydowanie wspieramy proponowane w kilku miejscach wyłączenia szklanych oraz metalowych pojemników na napoje, ale wnosimy o rozszerzenie zakresu dopuszczalnych elementów z tworzyw sztucznych towarzyszących opakowaniom ze szkła oraz metali. Stoimy na stanowisku, że plastikowe etykiety powinny być literalnie wyłączone w załącznikach 4, 5 i 6 otrzymując brzmienie: „ <i>ale nie szklane lub metalowe pojemniki na napoje, których zakrętki, wieczka i etykiety wykonane są z tworzyw sztucznych;</i> ”.	Uwaga nieprzyjęta – wykracza poza przepisy dyrektywy SUP	RECAL
167		Stoimy na stanowisku, że proponowane przepisy powinny objąć swoim zakresem również pojemniki na napoje o pojemności większej niż 3 litry , co pozwoli na pełne odniesienie przepisów do tworzyw sztucznych stosowanych w opakowaniach do napojów. Warto jednak rozważyć opłatę modulowaną, której wielkość będzie mniejsza dla pojemności np. do 3 litrów, a zdecydowanie większa w przypadku opakowań do napojów o pojemności powyżej 3 litrów.	Uwaga nieprzyjęta – wykracza poza przepisy dyrektywy SUP	RECAL
168		Projekt ustawy przewiduje, że przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego wymienione w załączniku nr 9 do ustawy ponosi coroczną opłatę na pokrycie kosztów: zbierania odpadów powstałych z produktów tego samego rodzaju, które wprowadził do obrotu, pozostawionych w publicznych systemach zbierania odpadów, w tym kosztów utworzenia i utrzymania tych systemów, transportu tych odpadów i ich przetwarzania, oraz uprzątnięcia, transportu i przetwarzania odpadów powstałych z produktów takiego samego rodzaju jak odpady powstałe z produktów, które wprowadził do obrotu. Zwracamy uwagę, że projektodawca nie wykazał ani w uzasadnieniu do projektu ustawy, ani w Ocenie Skutków Regulacji: a) jakie są faktyczne koszty związane ze zbieraniem z miejsc publicznie dostępnych i uprzątnięciem z terenów publicznych danych rodzajów odpadów objętych opłatą, a następnie przekazania tych odpadów do recyklingu,	Trwają analizy tych kosztów, które będą stanowiły podstawę do określenia w drodze rozporządzenia obowiązujące stawki opłaty.	Stowarzyszenie Krajowa Unia Producentów Soków

- b) jaki jest związek maksymalnej stawki opłaty z niezbędnymi kosztami, które należy pokryć, oraz czy ta stawka jest proporcjonalna do tych niezbędnych kosztów,
- c) w jaki sposób środki gromadzone przez Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej będą wykorzystywane na pokrycie kosztów związanych ze zbieraniem z miejsc publicznie dostępnych i uprzątnięciem z terenów publicznych danych rodzajów odpadów, a następnie przekazaniem tych odpadów do recyklingu.

Budzi to wątpliwość, że opłata wnoszona przez producentów będzie mieć charakter stricte parafiskalny, zasilający budżet państwa bez związku z obowiązkami zapisanymi w dyrektywie. Tym bardziej, że opłata ma zostać naliczona od każdego produktu wprowadzonego do obrotu, niezależnie od tego, czy odpad powstały z tego produktu jest następnie zbierany selektywnie w systemie komunalnym, zgodnie z ustawą o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, lub poza systemem komunalnym, i czy trafia w ramach tego strumienia do recyklingu. Zaproponowany przez projektodawcę mechanizm może też kolidować z zapisem dyrektywy, że „koszty są one ustalone z zachowaniem przejrzystości między zainteresowanymi podmiotami”. Przedsiębiorcy obciążeni taką opłatą nie będą mieli bowiem żadnego udziału w procesie ustalania tych kosztów ani nawet wiedzy, jakie to są koszty i czy pobierane od nich środki są do tych kosztów adekwatne. Projektodawca nie zobowiązał bowiem gmin do publikowania informacji o kosztach, które mają być pokrywane z opłaty, co może naruszać istotę zasady przejrzystości wskazanej w dyrektywie. **Dlatego proponujemy, aby wprowadzić zryczałtowaną opłatę, ale wyłącznie na odpady po produktach, które nie podlegają zbiórce selektywnej w systemie komunalnym bądź poza tym systemem i nie trafiają dzięki takiej zbiórce do recyklingu lub odzysku.**

Powinna być to opłata pobierana ex post po publikacji stosownych, rzeczywistych kosztów realizacji danych działań przez gminy, a nie pobierana z góry z założeniem, że każdy produkt wprowadzony do obrotu staje się potencjalnie zanieczyszczeniem, czyli odpadem gromadzonym na terenach publicznych lub te tereny zanieczyszczającym. W takim bowiem przypadku ustanowione przez projektodawcę rozwiązanie podważa ideę selektywnej zbiórki odpadów po produktach, które mają zostać obciążone opłatą, gdyż wszelkie działania i rezultaty związane z prowadzeniem tej selektywnej zbiórki nie będą miały żadnego wpływu na zmniejszenie obciążenia projektowaną opłatą.

Konieczne jest też, aby opłata dotyczyła masy odpadów (a nie sztuk opakowań), pozostawionych poza zbiórką selektywną w systemie komunalnym lub innym sposobem zbiórki i nie przekazanych następnie do recyklingu lub odzysku, co będzie zgodne z projektowanymi nowymi obowiązkami sprawozdawczymi przewidzianymi w nowelizowanym jednocześnie art. 73 ustawy o odpadach.

Będzie to zgodne z dotychczasową sprawozdawczością dotyczącą odpadów.

Zatem uważamy, że z opłaty ROP powinny zostać na mocy ustawy wyłączone te opakowania, które zostaną włączone do niezbędnego w Polsce systemu depozytowego. Przede wszystkim, wprowadzenie depozytu spowoduje, że objęte nim opakowania w olbrzymiej większości zostaną z rynku zebrane i przekazane do recyklingu, dzięki czemu możliwe będzie ograniczenie wykorzystania do ich produkcji surowców pierwotnych. W interesie Polski leży zatem, aby spośród różnych rodzajów opakowań,

		<p>promować te o najwyższym poziomie odzysku, osiągającym nawet – jak wskazują doświadczenia innych krajów europejskich – ponad 90 proc. ogółu wprowadzonych na rynek.</p> <p>Istotnym argumentem przemawiającym za takim rozwiązaniem jest również to, że <u>budowa i wdrożenie systemu depozytowego wygeneruje określone koszty po stronie producentów korzystających z tych opakowań</u>. Należy jednak pamiętać, że w Polsce on obecnie nie funkcjonuje, a zatem konieczne jest jego zbudowanie praktycznie od „zera”. Producenci tych produktów będą ponosić koszt budowy i funkcjonowania systemu depozytowego. Nałożenie na nich dodatkowej opłaty w ramach ROP oznaczałoby dwukrotne obciążenie za wprowadzenie na rynek tego samego produktu.</p>		
169	Art. 1 pkt 5)	<p>Poniżej przedstawiamy szczegółowe propozycje zmiany zapisów ustawy:</p> <p>1. dodany art. 3b ust. 1 i ust. 2 w ustawie zmienianej (dotyczy pobierania opłaty maksymalnie 1 zł od produktów jednorazowego użytku, w tym kubków, wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy zmienianej).</p> <p>a) Należy doprecyzować, że pojęcie „jednostki handlu detalicznego” nie obejmuje sprzedaży w automatach vendingowych. Automaty vendingowe nie znajdują się co do zasady w lokalach, w których operator tych automatów jest właścicielem, lub najemcą, trudno jest więc mówić o „jednostce handlu detalicznego” w przypadku sprzedaży automatycznej. Ponadto sprzedawca vendingowy nie ma możliwości faktycznego zapewnienia konsumentowi alternatywnych kubków z innego materiału, niż tworzywo sztuczne lub produktów wielokrotnego użytku, gdyż aktualnie dostępne automaty nie przewidują opcji wyboru rodzaju kubka przez konsumenta.</p>	Projekt obejmuje wszystkie miejsca sprzedaży, w tym urządzenia vendingowe	Stowarzyszenie Krajowa Unia Producentów Soków
170		<p>b) z obowiązku pobierania opłaty należy wyłączyć jednostki handlu hurtowego, które nie wydają opakowań jednorazowego użytku konsumentom (odbiorcom finalnym). W przeciwnym wypadku opłata maksymalna 1 zł mogłaby być naliczana wielokrotnie, na każdym etapie handlu hurtowego. Takie rozwiązanie byłoby sprzeczne z celem dyrektywy 2019/904, którym jest <i>zmniejszenie</i> stosowania określonych produktów jednorazowego użytku, a nie ich całkowite wykluczenie z rynku.</p> <p>Obowiązek ponoszenia opłaty powinien być ograniczony do nabywania produktów jednorazowych z tworzyw sztucznych przez konsumentów, a nie przez uczestników obrotu hurtowego.</p>	Przepis zostanie doprecyzowany i będzie odnosił się do ostatecznych użytkowników	Stowarzyszenie Krajowa Unia Producentów Soków
171		<p>2. Art. 1 pkt 5) – dodany art. 3f ust. 4 i art. 3h w ustawie zmienianej.</p> <p>Nadmiernym (nieproporcjonalnym) obciążeniem dla przedsiębiorców jest konieczność prowadzenia ewidencji nabytych i wydanych nabywcom produktów dla poszczególnych jednostek handlu prowadzonych przez danego przedsiębiorcę. Taka ewidencja powinna być prowadzona łącznie dla wszystkich jednostek handlu stanowiących własność danego przedsiębiorcy.</p>	Uwaga nieprzyjęta – różne jednostki tego samego przedsiębiorcy mogą znajdować się pod właściwością kilku urzędów marszałkowskich. Ewidencja będzie więc obejmowała, tak jak ma to miejsce w przypadku toreb na zakupy, zbiorczo jednostki z danego województwa.	Stowarzyszenie Krajowa Unia Producentów Soków
172		<p>3. Art. 1 pkt 5) – dodany art. 3k – 3o w ustawie zmienianej (opłata w maksymalnej wysokości 0,05 zł za wprowadzanie do obrotu opakowań, w tym butelek napojów i kartonów wielomateriałowych o pojemności do 3 litrów).</p>	Uwaga przyjęta - w ramach prac nad rozporządzeniem określającym wysokość stawki opłaty zostaną przeprowadzone	Stowarzyszenie Krajowa Unia Producentów

	<p>a) Wskazujemy na brak zgodności ww. przepisów z art. 8 ust. 3 i 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 z dnia 5 czerwca 2019 r. w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko.</p> <p>Zgodnie z art. 8 ust. 4 ww. dyrektywy „koszty, które należy pokryć, nie przekraczają kosztów niezbędnych do gospodarnego świadczenia wskazanych w tych przepisach usług i są one ustalane z zachowaniem przejrzystości między zainteresowanymi podmiotami. Koszty sprzątnięcia odpadów są ograniczone do czynności podejmowanych przez organy publiczne lub w ich imieniu. Metoda ich obliczania musi być ustalona w taki sposób, aby koszty sprzątnięcia odpadów mogły być ustalane w proporcjonalny sposób.”</p> <p>Tymczasem w uzasadnieniu ustawy nie wykazano, jakie są faktyczne koszty związane ze zbieraniem odpadów, ich sprzątnięciem z terenów publicznych i ich następnym recyklingiem, nie przedstawiono też związanego z powyższymi kosztami sposobu kalkulacji opłaty maksymalnej.</p> <p>Ponadto ustawa nie określa sposobu, w jaki Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej będzie wykorzystywał pobraną opłatę na pokrycie rzeczywistych kosztów związanych ze zbieraniem z miejsc publicznie dostępnych i uprzątnięciem z terenów publicznych danych rodzajów odpadów, a następnie przekazaniem tych odpadów do recyklingu.</p> <p>W związku z powyższym istnieje uzasadniona obawa, że przewidziana ustawą opłata ma charakter de facto <i>podatkowy</i> i jej rzeczywistym celem jest zasilenie budżetu Państwa, a nie realizacja obowiązków zapisanych w dyrektywie. Rozbieżność ustawy z celami dyrektywy potwierdza także obowiązek naliczania opłaty od każdego produktu wprowadzonego do obrotu, a więc również od produktów zbieranych selektywnie w systemie komunalnym lub poza systemem komunalnym. W związku z powyższym ewentualne wprowadzenie zryczałtowanej opłaty powinno dotyczyć wyłącznie odpadów po produktach, które nie podlegają zbiórce selektywnej w systemie komunalnym bądź poza tym systemem i nie trafiają dzięki takiej zbiórce do recyklingu lub odzysku.</p>	<p>stosowne analizy. Obecnie nigdzie nie są dostępne dane nt. takich kosztów.</p>	<p>Soków</p>
173	<p>b) Z opłaty powinny być w szczególności wyłączone butelki po napojach o pojemności do 3 litrów, dla których planowane jest wprowadzenie opłaty depozytowej w ramach realizacji celów gospodarki obiegu zamkniętego. Podnosimy przy tym, że branża napojowa w sposób szczególny dotknięta została kryzysem wywołanym pandemią, odnotowując spadki sprzedaży rzędu 30%. Dodatkowo, od 1 stycznia 2021 r. wprowadzony został stanowiący znaczne obciążenie podatek cukrowy. W tej sytuacji niezgodne z celami dyrektywy 2019/904 obciążenie całej produkcji napojów w butelkach z tworzywa sztucznego opłatą recyklingową pogłębi istniejący kryzys, co przełoży się również negatywnie na stanowiącą bazę przetwórstwa zaplecze rolnicze i sadownicze.</p>	<p>Obecnie obowiązujące przepisy nie przewidują systemów kaucyjnych dla opakowań. Natomiast w ramach projektowanych przepisów dot. systemu kaucyjnego zostanie przeanalizowana taka możliwość</p>	<p>Stowarzyszenie Krajowa Unia Producentów Soków</p>
174	<p>a) Niekonsekwencją ustawodawcy jest proponowane naliczanie opłaty od sztuki opakowania, podczas gdy ewidencja opakowań prowadzona przez przedsiębiorcę ma dotyczyć <i>masy</i>. Proponujemy, aby opłata dotyczyła masy odpadów (a nie sztuk opakowań).</p>	<p>Uwaga przyjęta - w przypadku opakowań ale nie produktów opłata dotycząca finansowania ROP będzie naliczana od masy wprowadzanej a nie od sztuk</p>	<p>Stowarzyszenie Krajowa Unia Producentów Soków</p>
175	<p>4. Art. 1 pkt 11) – dodany art. 11b w ustawie zmienianej - obowiązek prowadzenia kampanii edukacyjnych i/lub ponoszenia opłaty, o łącznej wartości 0,1% przychodu netto z tytułu</p>	<p>Projektowane przepisy przewidują możliwość wykonywania edukacji przez</p>	<p>Stowarzyszenie Krajowa Unia</p>

	<p>wprowadzania do obrotu produktów jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego (w tym butelek napojów i kartonów wielomateriałowych na napoje).</p> <p>Proponujemy wykonanie działań edukacyjnych za pośrednictwem Organizacji Odzysku Opakowań, jak ma to obecnie miejsce w przypadku opakowań wielomateriałowych. Ponoszenie opłaty na rzecz Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, bez jasnego określenia sposobu jej wydatkowania przez Fundusz, nie daje gwarancji zgodnego z założonym celem gospodarowania zgromadzonymi środkami.</p>	podmioty zewnętrzne, w tym i przez organizacje odzysku	Producentów Soków
176	<p>Uwagi o charakterze ogólnym:</p> <p>Należy uznać, że regulacje w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko w zakresie transpozycji przepisów UE do prawa polskiego są elementem ROP. Kluczowe w tym przypadku jest zbieranie danych w bazie danych o produktach i opakowaniach oraz gospodarce odpadami (BDO). Dla określania w drodze rozporządzenia stawek opłat (o którym mowa w art. 31. ust.2) niezbędne jest zbieranie danych, analiza kosztów systemu oraz kalkulacja stawek. Jako zarządzający BDO mógłby to robić IOŚ-PIB, co wymagałoby odpowiedniego zapisu w ustawie. Podstawą do kalkulacji stawek mogłoby być roczne sprawozdanie IOŚ-PIB dla Ministra Klimatu i Środowiska.</p>	Przyjęto do wiadomości	IOŚ – Instytut Badawczy
177	<p>Ponieważ nie została w projekcie uregulowana redystrybucją środków z NFOŚiGW, proponuje się wprowadzenie systemu motywującego i redystrybucję środków do gmin tak, jak to jest planowane w ROP. Proponuje się by gminy, które zbiorą selektywnie najwięcej tego typu odpadów i prześlą do recyklingu, otrzymywały najwięcej środków z NFOŚiGW. Wyliczenia prowadziłyby IOŚ-PIB np. na podstawie kwartalnych sprawozdań z gmin. Sposób działania musiałby być uwspólniony dla całego obiegu dokumentów i środków w finansowych w ramach ROP.</p>	Zostanie do doprecyzowane	IOŚ – Instytut Badawczy
178	<p>Projekt ustawy w zakresie opakowań jednorazowego użytku powinien być ujęty w ustawie z dnia 13 czerwca 2013r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowym.</p>	Przyjęto do wiadomości	IOŚ – Instytut Badawczy
179	<p>Należy wskazać, że brak jest przygotowania /posiadania danych/analiz do wprowadzenia ustawy w takim zakresie, jak w projekcie.</p>	Przyjęto do wiadomości	IOŚ – Instytut Badawczy
180	<p>Ustawa nie reguluje zasad pokrycia kosztów zbierania, transportu, przetwarzania, sprzątania odpadów powstałych z produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych. Ustawa w tym zakresie wskazuje jedynie Narodowy Fundusz jako podmiot otrzymujący corocznie wpływy finansowe pochodzące z wpłat producentów. Obecnie identyczna sytuacja jest z opłatami produktowymi w zakresie wprowadzanych produktów w opakowaniach, z tym, że samorządy otrzymują 10% . Wpływy przekazywane są na konto bankowe NFOŚiGW w wysokości 90%. Istotnym jest fakt, że koszty, które mają zostać pokryte przez producentów obecnie reguluje ustawa o utrzymaniu porządku i czystości w gminach, która obowiązek w zakresie gospodarowania odpadami nakłada na gminy. Czy zostaną wprowadzone dalsze regulacje ustawowe w tym zakresie? W OSR zapisano: „Planowane obciążenia zostaną poniesione przez przedsiębiorców a ostatecznie środki zostaną przekazane do gmin i powinny zostać przeznaczone na zagospodarowanie odpadów powstających z produktów objętych przepisami projektowanej ustawy.”</p>	W przepisach zostaną jasno określone zasady redystrybucji tych środków.	IOŚ – Instytut Badawczy
181	<p>Zasadniczą kwestią, podstawą do opiniowania są wyliczenia w zakresie wysokości pobieranych opłat od</p>	Trwają analizy kosztów, które będą	IOŚ – Instytut

		producentów. Na jakiej podstawie wysokości te zostały obliczone. Czy do wyliczeń przyjęto ilości wprowadzanych produktów, koszt ich zagospodarowania (zbieranie, transport, przetwarzanie, odzysk). W jaki sposób i skąd były pobierane dane w tym zakresie?	podstawą do określenia w drodze rozporządzenie wysokości stawek opłat.	Badawczy
182		W OSR podaje się dane dotyczące środowiska morskiego w UE, a jak sytuacja przedstawia się w środowisku morza Bałtyckiego, odpady z tworzyw sztucznych jaki stanowią udział środowisku morskim w Polsce? Pytanie to jest zasadne z uwagi na główny cel przedmiotowego projektu: „Głównym celem projektu ustawy jest zmniejszenie ilości odpadów powstających z produktów jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego obecnych w środowisku naturalnym, w szczególności w środowisku morskim, które stanowią poważne zagrożenie dla jego właściwego funkcjonowania i zagrażają zdrowiu człowieka. Aby ten cel osiągnąć przewiduje się w szczególności.....”	Celem zarówno dyrektywy, jak i ustawy ją transponującej, jest zmniejszenie ilości odpadów z tworzyw sztucznych w środowisku morskim jako całości. Jak powszechnie wiadomo zanieczyszczenie Morza Bałtyckiego jest wysokie, w tym tworzywami sztucznymi. Dostępne są na ten temat liczne analizy.	IOŚ – Instytut Badawczy
183		- W OSR zapisano: „osiągnięcie do 2026 r., w porównaniu z 2022 r., ambitnego i trwałego zmniejszenia stosowania następujących produktów z tworzywa sztucznego:...” - Ile obecnie w Polsce wprowadzanych jest produktów z tworzywa sztucznego, jaki procent zmniejszenia przewiduje się do 2026? Czy dopiero na podstawie roku 2022?	Pierwsze sprawozdanie, które zostaje wprowadzone przepisami tej ustawy, będzie stanowiło bazę do oceny wpływu zaproponowanych w projekcie rozwiązań w kolejnych latach na ilość produktów jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego wprowadzanych do obrotu. Mając do dyspozycji bazowe sprawozdanie będzie możliwe dokonanie analizy czy ma miejsce redukcja ilości produktów jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego wprowadzanych do obrotu w kolejnych latach. Bazowym rokiem, do którego będzie można się odnieść i sprawdzić skuteczność przyjętych rozwiązań będzie pierwszy rok, 2022	IOŚ – Instytut Badawczy
184		- Nie posiadając obecnie danych i planowanie na podstawie danych z przyszłości (rok 2022) , w jaki sposób dokonano wyliczeń finansowych i stawek pobieranych opłat od producentów? - Powyższe potwierdza zapis w OSR – wpływ na sektor publiczny: „Brak jest danych dotyczących ilości wprowadzanych do obrotu produktów jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego objętych przepisami projektowanej ustawy, co uniemożliwia dokonanie łącznej analizy kosztów dla wszystkich branż wynikających z nowych regulacji. Dane te stanowią tajemnicę handlową i nie są udostępniane przez branże. Brak tych danych uniemożliwia dokonanie odpowiednich wyliczeń na obecnym etapie prac nad projektem. Niezbędne do takich wyliczeń dane będą dopiero zbierane na podstawie przepisów projektowanej ustawy w ramach nakładanych na przedsiębiorców obowiązków sprawozdawczych. Planowane jest dokonanie pierwszych analiz po drugim okresie	Wyliczeń dokonano na podstawie danych szacunkowych z uwagi na fakt, że bardziej szczegółowe dane są niedostępne	IOŚ – Instytut Badawczy

		<p>sprawozdawczym.”</p> <p>- Zwraca się uwagę, że w OSR skupiono się tylko na wyrobach tytoniowych. Projekt ustawy opiera się tylko na wyliczeniach szacunkowych, co może doprowadzić do nieosiągnięcia zamierzonego celu, zwiększenia obciążenia finansowego konsumenta ostatecznego, brak zwiększenia odpowiedzialności producenta oraz brak zmniejszenia kosztów zagospodarowania odpadów komunalnych.</p> <p>Powyższe potwierdza zapis w OSR: „Większość kosztów związanych z wdrożeniem przepisów dyrektywy zostanie ostatecznie przeniesiona na konsumentów w cenie produktów. Nie ma możliwości wyliczenia wysokości wpływu z uwagi na brak danych wyjściowych w chwili opracowania projektu. Brak tych danych uniemożliwia przeprowadzenie analizy”.</p>		
185		- Ustawa o obowiązkach przedsiębiorców zawiera wiele uchylonych artykułów oraz załączników. Czy nie było możliwe wyczyszczenie tych uchylonych zapisów ustawy i przyjęcie jednolitego tekstu ustawy w stanie zaktualizowanym?	W ramach proponowanych zmian brzmienia przepisów dokonano ujednolicenia pojęć. Zaproponowano zmiany zgodne z zasadami techniki prawodawczej.	IOŚ – Instytut Badawczy
186		- Uzasadnienie do projektu ustawy o zmianie ustawy o obowiązkach ... nie wyjaśnia w jaki sposób będą skorelowane kwestie opłat za stosowanie produktów jednorazowych z opłatami produktowymi w ramach ustawy ROP.	Są to dwie odrębne kwestie.	IOŚ – Instytut Badawczy
187	Art. 1 ust. 2	<p>Uwagi szczegółowe:</p> <p>1. Projekt - Art. 1 ust. 2 otrzymuje brzmienie: W sprawach dotyczących postępowania z odpadami powstałymi z produktów objętych przepisami ustawy w zakresie nieuregulowanym w ustawie stosuje się przepisy <u>o odpadach</u></p> <p>Uwaga – wg. dalszych zmian wprowadzonych w projekcie winno być „ustawy z dnia 14 grudnia 2012 o odpadach”</p>	Przyjęto do wiadomości	IOŚ – Instytut Badawczy
188	Art. 1. pkt 2)	<p>2. Projekt</p> <p>4a) narzędziach połowowych – rozumie się <i>przez to sprzęt wykorzystywany w rybołówstwie lub akwakulturze w celu lokalizowania, chwytania lub hodowli żywych zasobów morza lub sprzęt pływający na powierzchni morza i stosowany do wabienia i chwytania lub hodowli żywych zasobów morza;</i></p> <p>Uwaga – definicja różni się od definicji zawartej w dyrektywie: narzędzia połowowe – oznaczają dowolny sprzęt wykorzystywany w ramach rybołówstwa i akwakultury w celu zlokalizowania lub chwytania żywych zasobów morza lub pływający na powierzchni morza i stosowany do wabienia i chwytania lub hodowli żywych zasobów morza;</p> <p>Definicja dotyczy tylko morza, a co w przypadku Zalewów - Wiślanego i Szczecińskiego. Wg. opracowania tematycznego z 2011r. Dyrekcji Generalnej ds. Polityki Wewnętrznej, Departament Tematyczny Polityka Strukturalna i Polityka Spójności połowy przybrzeżne, dokonywane są również na Zalewie Wiślanym i Szczecińskim przez jednostki o długości od 3 do 16 m.</p>	Uwaga nieprzyjęta – definicja w projekcie jest tożsama z definicją w dyrektywie 2019/904 art. 3 pkt 4). Ponadto stwierdzenie „jest tożsama z brzmieniem zawarty w dyrektywie 2019/904” zostało wykreślone i została uzupełniona informacja w uzasadnieniu, że definicja narzędzi połowowych jest już zawarta w przepisach krajowych.	IOŚ – Instytut Badawczy

		Piśmie uzasadniającym (proj. ust. SUP 19.03.2021) wprowadzenie projektu napisano „definicja zaproponowana w projekcie jest tożsama z brzmieniem zawartym w dyrektywie 2019/904”.		
189	Art. 1 pkt 2)	<p>4b) narzędziach połowowych stanowiących odpady – rozumie się przez to narzędzia połowowe, które stały się odpadami w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 o odpadach (Dz. U. z 2020 r. poz. 797, 875 i 2361), w tym wszelkie oddzielne elementy, substancje lub materiały, które w momencie porzucenia lub utraty takich narzędzi połowowych stanowiły ich część lub były do nich przymocowane;”,</p> <p>Uwaga – definicja różni się od definicji zawartej w dyrektywie: narzędzia połowowe stanowiące odpady – oznaczają dowolne narzędzia połowowe objęte definicją odpadów zawartą w dyrektywie, w tym wszelkie oddzielne składniki, substancje, materiały, które w momencie wyrzucenia takich narzędzi połowowych stanowiły ich część lub były do nich zamocowane.</p> <p>Porzucenie i utrata nie oznacza wyrzucenia, czyli świadomego działania w świetle definicji odpady z ustawy o odpadach.</p>	<p>Kwestie związane z narzędziami połowowymi i włączeniem do polskiego prawodawstwa zostały zgłoszone w ramach uzgodnień międzyresortowych do projektu MI UC 75</p> <p>Uwaga nieprzyjęta – zaproponowane brzmienie stanowi połączenie definicji z dyrektywy 2019/904 z definicją odpadów zawartą w ustawie z dnia 14 grudnia 2012 o odpadach i ma na celu doprecyzowanie</p>	IOŚ – Instytut Badawczy
190		<p>8a) oksydegradowalne tworzywo sztuczne – rozumie się przez to materiał z tworzywa sztucznego zawierający dodatki, które pod wpływem utleniania prowadzą do rozpadu tych materiałów na mikrofragmenty lub do ich rozkładu chemicznego</p> <p>Uwaga: definicja nie koresponduje z definicją oksydegradowalnych toreb na zakupy z tworzywa sztucznego zgodnie z Art. 8 pkt. 8a) ustawy z dnia 13 czerwca 2013r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowym:</p> <p>oksydegradowalne torby na zakupy z tworzywa sztucznego – rozumie się przez to torby na zakupy wykonane z tworzyw sztucznych zawierających dodatki, które katalizują rozpadanie się tworzywa sztucznego na mikrofragmenty</p>	Uwaga nieprzyjęta – brzmienie tożsame z definicją „ oksydegradowalne tworzywo sztuczne ” w dyrektywie 2019/904	IOŚ – Instytut Badawczy
191		<p>9e) produkcie jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego – rozumie się przez to produkt, w tym opakowanie, który jest w całości lub częściowo wykonany z tworzywa sztucznego i który nie został przeznaczony, zaprojektowany ani wprowadzony do obrotu tak, aby osiągnąć w ramach jego cyklu życia wielokrotne użycie przez zwrócenie go do producenta w celu powtórnego napełnienia lub ponownego użycia do tego samego celu, do którego był pierwotnie przeznaczony;</p> <p>Uwaga: powinno być: z tworzyw sztucznych, zapis: wykonany z tworzywa sztucznego może sugerować produkt jednorazowego użytku tylko wtedy, kiedy jest wykonany z jednego rodzaju tworzywa.</p>	Uwaga przyjęta	IOŚ – Instytut Badawczy
192		3. Obowiązująca ustawa : Art. 2 pkt.10 „przepisów o odpadach” zastąpić „ustawy z dnia 14 grudnia 2012 o odpadach”	Uwaga nieprzyjęta	IOŚ – Instytut Badawczy
193		4. Obowiązująca ustawa:	Uwaga nieprzyjęta.	IOŚ – Instytut

	<ul style="list-style-type: none"> Art. 3 ust.2b. Przedsiębiorca, o którym mowa w ust. 1, wprowadzający na terytorium kraju produkty wymienione w załączniku nr 4a w poz. 2, jest obowiązany osiągnąć do dnia 31 grudnia 2020 r. poziom odzysku i recyklingu odpadów powstałych z tego rodzaju produktów co najmniej w wysokości określonej w załączniku nr 4a do ustawy. Uwaga: powinien zostać uchylony z uwagi na termin do grudnia 2020. Art. 3 ust. 8. Minister właściwy do spraw klimatu w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, roczne poziomy odzysku i recyklingu odpadów powstałych z produktów wymienionych w poz. 2 w załączniku nr 4a do ustawy, w poszczególnych latach do końca 2020 r., kierując się..... Uwaga: powinien zostać uchylony z uwagi na termin do 2020. 		Badawczy
194	<p>5. Projekt :</p> <ul style="list-style-type: none"> Art. 3 ust 9a – dozwolono proces R4- recykling lub odzysk metali i związków metali <p>Uwaga: załącznik 9 dotyczy produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych a nie produktów wielomateriałowych, skąd więc metale. Lub</p>	Uwaga przyjęta – błędnie podano nr załącznika 1, powinien być 4a.	
195	Wyjaśnić pojęcie <i>pojemników na napoje o pojemności do 3 litrów</i> w załączniku nr 9, gdzie pojemniki te rozumiane są również jako wielomateriałowe opakowania na napoje – czy wtedy również mieszczą się w kategorii produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych objętych ROP.	Mieszczą się w tej kategorii.	IOŚ – Instytut Badawczy
196	6. Art. 3 ust 9b- analogicznie jak Art. 3 ust 9a.	Uwaga przyjęta – błędnie podano nr załącznika 1, powinien być 4a.	IOŚ – Instytut Badawczy
197	<p>7. Obowiązująca ustawa:</p> <ul style="list-style-type: none"> Art. 3 ust.12 p.2) posiada zezwolenie wymagane przepisami o ochronie środowiska <p>Uwaga: zastąpić „ posiada zezwolenie na podstawie ustawy z dnia 14 grudnia 2012 o odpadach” Jeżeli ustawodawca ma na myśli ustawę Prawo o ochronie środowiska to wymagane jest wtedy pozwolenie. – doprecyzować.</p> <ul style="list-style-type: none"> Art. 3 ust.13. pkt. 3) <p>Uwaga: „Spełnienie wymagań wynikających z przepisów o odpadach” zastąpić „Spełnienie wymagań wynikających z ustawy z dnia 14 grudnia 2012 o odpadach”</p>	Uwaga nie dotyczy propozycji zawartych w projektowanej ustawie.	IOŚ – Instytut Badawczy
198	<p>8. W art. 3c ustalono, że maksymalna stawka ww. opłaty może wynieść 1 zł za jedną sztukę opakowania jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego, natomiast rzeczywista stawka opłaty, która przeznaczona jest na pokrycie kosztów zagospodarowania odpadów powstałych z tych produktów, zostanie określona w rozporządzeniu ministra właściwego do spraw klimatu, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów i ministrem właściwym do spraw gospodarki.</p> <p>Brak zasad/wytycznych/postępowania z opłatami wpłacanymi przez producentów przez NFOŚiGW. Opłaty mają zostać przekazane za pokrycie kosztów zagospodarowania odpadów powstałych z</p>	Zostaną doprecyzowane przepisy w tym zakresie.	IOŚ – Instytut Badawczy

	tych produktów, na jakich zasadach. W uzasadnieniu napisano: „Kolejne przepisy, wprowadzone w art. 3d-3g, dotyczą gromadzenia i przekazywania wpływów pochodzący z tej opłaty”. Należy wskazać, że zapisy kończą się na NFOŚiGW.		
199	9. Art. 3 l.1 – jak wyliczono kwotę maksymalną w wysokości 0,05 zł wprowadzonego produktu. W piśmie uzasadniającym napisano jedynie: „W art. 3l została określona maksymalna stawka opłaty w wysokości 0,05 zł za szt. produktu z załącznika nr 9 do ustawy, a jej rzeczywiste stawki zostaną określone w rozporządzeniu ministra właściwego do spraw klimatu w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych. Stosowne upoważnienie zostało zawarte w projekcie”.	Obowiązująca stawka zostanie określona w drodze rozporządzenia na podstawie prowadzonych obecnie analiz.	IOŚ – Instytut Badawczy
200	10. Art. 3n.2 – brak wskazania jak NFOŚiGW będzie przekazywać otrzymane środki na zbieranie, transport, przetwarzanie, utrzymanie systemów	Uwaga przyjęta. Zostaną doprecyzowane przepisy w tym zakresie.	IOŚ – Instytut Badawczy
201	11. Art. 3n.3 – określenie jednej stawki w postaci 1% jest niesprawiedliwe wobec województw.	Uwaga przyjęta. Wartość ta zostanie odpowiednio zmieniona, zgodnie z postulatami marszałków województw.	IOŚ – Instytut Badawczy
202	12. Art. 4d 1. – brak określenia zasad, wysokości stawek.	Uwaga nieprzyjęta – w przepisie tym nie ma konieczności ustalania wysokości stawek. Natomiast dodano przepis o nieprzekraczalnych kosztach, jakie mają być finansowane.	IOŚ – Instytut Badawczy
203	13. Art.11b 10.- kwota 10 zł jest bardzo niska.	Dyrektywa SUP nie przewiduje żadnych wyłączeń w tym zakresie, a więc intencją ustawodawcy było jak najwyższy poziom finansowania działań edukacyjnych, których znaczenie jest bardzo istotne w zakresie prawidłowego postępowania z odpadami.	IOŚ – Instytut Badawczy
204	Proponowany art. 2a pkt 3 - w ocenie PSPKD projekt wymaga jasnego określenia, że przez przywóz produktu na terytorium kraju (Polski) w celu wprowadzenia go do obrotu rozumiane jest zmagazynowanie produktu na terytorium kraju (Polski) po jego wcześniejszej produkcji w innym kraju (UE), gdzie sprzedaż nastąpi w terminie późniejszym. Zmiana własności towaru następuje później niż fakt zmagazynowania produktu tj. dopiero przy wychodzeniu towaru z magazynu. Biorąc powyższe pod uwagę w magazynie towar jest własnością przedsiębiorcy zarejestrowanego w innym niż Polska kraju UE. Ma to znaczenie dla zmagazynowanych w Polsce produktów przed 3 lipca 2021 pozostających własnością przywożącej firmy (zarejestrowanej w UE) i sprzedającej towar w Polsce po 3 lipca 2021.	Uwaga nieprzyjęta – analogiczne przepisy znajdują się w innych ustawach produktowych	PSKiD
205	Projektowany art. 2 pkt. 9a sugeruje, iż do kręgu przedsiębiorców, na których ciąży obowiązek z ustawy, zaliczany jest podmiot, który wytwarza produkty i wprowadza je do obrotu. Tymczasem wytwórca, w szczególności, gdy wytwarza produkt na zlecenie i odpowiedzialność innego podmiotu (np. dystrybutora, właściciela marki, pod którą produkt ma być sprzedawany) – pomimo wytworzenia produktu	Uwaga przyjęta.	PSKiD

	<p>– jest prawnie pozbawiony możliwości dystrybuowania takich produktów konsumentom – jednym jego odbiorcą może być tylko podmiot zamawiający produkt. Zasadne jest zatem wyraźne rozróżnienie, iż w tym wypadku obowiązki ustawowe może spełnić wyłącznie ten podmiot, który decyduje o tym co opakowanie danego produktu ma przedstawiać (zlecający/właściciel marki produktu). Proponowanym rozwiązaniem jest, aby w takiej sytuacji to podmiot zlecający taką produkcję (tzw. produkcja private label) – był objęty obowiązkami z ustawy. Warto odnotować, iż rozróżnienie to było już wielokrotnie uwzględniane w przepisach – m.in. w Rozporządzeniu PE i Rady nr 1223/2009 dot. produktów kosmetycznych – gdzie definicja producenta, na którym ciąży obowiązek prawny z tego Rozporządzenia – przewiduje model produkcji typu private label i za producenta uważany jest ten, kto zleca zaprojektowanie lub wytworzenie produktu i wprowadza produkt pod własną nazwą lub znakiem (vide ustawa z dn. 4 października 2018 r. o produktach kosmetycznych) .</p>		
206	<p>W kwestii projektowanych art. 2 pkt. 12a odnoszącego się do definicji „wprowadzenia do obrotu” w związku z projektowanym art. 2a. ust. 1 mówiącym o momencie wprowadzenia do obrotu, w ocenie PSPKD proponowane zapisy nie uwzględniają specyfiki wytwarzania na zlecenie innego podmiotu (private label) W naszej ocenie moment wprowadzenia do obrotu, proponowane przepisy sprowadzają do wyjścia produktu z magazynu, nie precyzując czy chodzi o magazyn wytwórcy produktu (np. do kolejnego magazynu, tj. magazynu dystrybutora) czy o magazyn podmiotu zamawiającego produkt. Mając powyższe na implementująca dyrektywę SUP powinna uwzględniać, iż proces wprowadzania produktów do obrotu bywa bardziej złożony, niż obszar produkcja-dystrybucja. Dystrybutorzy, a nawet podmioty występujące na opakowaniach jako producenci w rzeczywistości często korzystają z podwykonawców, wytwórców – którzy zgodnie z obecnie proponowanym kształtem ustawy zostaną obarczeni wszystkimi skutkami regulacji. Warto również wziąć pod uwagę, że wytwórca produktu nie ma wpływu na to czy, kiedy i w jakim stopniu zamówiony produkt będzie wprowadzony do obrotu oraz w jakich celach i państwach będzie sprzedawany, i czy w ogóle zostanie udostępniony na rynku. Uznanie, że obowiązki przedsiębiorcy wprowadzającego produkt powinny spoczywać na podmiocie zlecającym produkcję towarów pod swoją marką - znajduje potwierdzenie w projektowanym art. 3 ust. 11a – gdzie wyłączono z obliczania poziomu odzysku i recyklingu odpadów te produkty, które zostały wywiezione przez podmiot inny niż wytwórca produktu – gdyż rzeczywiście tylko podmiot faktycznie uprawniony do dystrybucji będzie miał wiedzę ile produktów i na jakie rynki przeznaczył (wytwórca produktu nie ma takiej wiedzy, dlatego obowiązki wynikające z ww. artykułu nie powinny go dotyczyć gdy wytwórca ten wytwarza na zlecenie innego podmiotu (analogiczne potwierdzenie znajdujemy w zakresie przywożonych towarów w projektowanym art. 3 ust. 11 d) Opisane w powyższych punktach problemy wprowadzają wątpliwości odnośnie poprawnego interpretowania projektowanego art. 3j – który obowiązek oznaczania produktów, kieruje do wytwórcy produktu zamiast do podmiotu zlecającego produkcję, który posiada największy wpływ na projekt opakowania produktu. Analogiczna uwaga dotyczy projektowanego art. 3k.</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta – analogiczne przepisy znajdują się w innych ustawach produktowych</p>	<p>PSKID</p>

207	<p>Projektowany art. 2 pkt. 9d – podejmuje próbę definiowania pojęcia „producenta” odnosząc się do opisu podmiotu, który dokonuje importu produktów lub wewnątrzspółnotowej dostawy na terytorium RP. W naszej opinii pkt 9d powinien definiować „importującego produkty” lub „dokonującego wewnątrzspółnotowej dostawy towarów”. Powyższa uwaga jest o tyle istotna, iż projektowany art. 4a ust. 1 – umożliwi takiemu podmiotowi wyznaczenie przedstawicielstwa na terytorium kraju do wypełnienia obowiązków przedsiębiorcy wprowadzającego produkty do obrotu. Celowe jest, aby uprawnienie do wyznaczenia innego podmiotu mogło być także możliwe w przypadku skomplikowanej relacji wytwórca produktu – podmiot zlecający wytworzenie produktu. Wówczas, w sytuacji gdy według wcześniejszej argumentacji obowiązki przedsiębiorcy wprowadzającego produkty do obrotu mogłyby być w wyjątkowych sytuacjach powierzone wytwórcy produktu – sytuacja taka byłaby możliwa gdyby w ramach umowy o wytworzenie produktów na zlecenie podmiotu zamawiającego produkt – strony ustaliły, że opłaty z tytułu wprowadzenia produktów do obrotu przez podmiot zamawiający produkt, w jego imieniu ponosi wytwórca produktu (działając jako przedstawiciel – analogicznie do przedstawicielstwa importera (w rozumieniu definicji z art. 2 pkt. 9d).</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta - analogiczne przepisy znajdują się w innych ustawach produktowych</p>	PSKID
208	<p>1. Proponowane zapisy art. 3k – 3o przewidują, że przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego wymienione w załączniku nr 9 do ustawy ponosi coroczną opłatę na pokrycie kosztów: zbierania odpadów powstałych z produktów tego samego rodzaju, które wprowadził do obrotu, pozostawionych w publicznych systemach zbierania odpadów, w tym kosztów utworzenia i utrzymania tych systemów, transportu tych odpadów i ich przetwarzania, oraz uprzątnięcia, transportu i przetwarzania odpadów powstałych z produktów takiego samego rodzaju jak odpady powstałe z produktów, które wprowadził do obrotu. Wysokość opłaty ma wynosić maksymalnie 5 groszy od każdego wprowadzonego produktu. Finalna wysokość powyższej opłaty dla poszczególnych rodzajów produktów zostanie ustalona poprzez rozporządzenie ministra właściwego do spraw klimatu w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych oraz ministrem właściwym do spraw gospodarki. Opłaty mają być pobierane przez urzędy marszałkowskie, a następnie przekazywane do Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej. W ocenie PSPKD pojawia się wątpliwość w kwestii zgodności zaprojektowanego rozwiązania z zapisami art. 8 ust. 3 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 z dnia 5 czerwca 2019 r. w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko. Ponadto dyrektywa określa w art. 4,</p> <p>że „koszty, które należy pokryć, nie przekraczają kosztów niezbędnych do gospodarnego świadczenia wskazanych w tych przepisach usług i są one ustalane z zachowaniem przejrzystości między zainteresowanymi podmiotami. Koszty sprzątnięcia odpadów są ograniczone do czynności podejmowanych przez organy publiczne lub w ich imieniu. Metoda ich obliczania musi być ustalona w taki sposób, aby koszty sprzątnięcia odpadów mogły być ustalane w proporcjonalny sposób.” Wrażamy opinię, że brak wskazania w uzasadnieniu do projektu ustawy oraz w Ocenie Skutków Regulacji:</p> <p>a) jakie są faktyczne koszty związane ze zbieraniem z miejsc publicznie dostępnych</p>	<p>Zostaną zaproponowane przepisy doprecyzowujące zasady redystrybucji środków pochodzących z opłat. Z kolei w drodze rozporządzenia zostaną określone stawki opłat po przeprowadzeniu analiz kosztów zagospodarowania odpadów.</p>	

i uprzątnięciem z terenów publicznych danych rodzajów odpadów objętych opłatą, a następnie przekazania tych odpadów do recyklingu,

b) jaki jest związek maksymalnej stawki opłaty z niezbędnymi kosztami, które należy pokryć, oraz czy ta stawka jest proporcjonalna do tych niezbędnych kosztów,

c) w jaki sposób środki gromadzone przez Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej będą wykorzystywane na pokrycie kosztów związanych ze zbieraniem z miejsc publicznie dostępnych i uprzątnięciem z terenów publicznych danych rodzajów odpadów, a następnie przekazaniem tych odpadów do recyklingu,

budzi obawę, że opłata wnoszona przez producentów będzie mieć charakter stricte para-podatkowy, zasilający budżet państwa bez związku z obowiązkami zapisanymi w Dyrektywie. Szczególnie, że naliczenie opłaty ma następować od każdego produktu wprowadzonego do obrotu, niezależnie od tego, czy odpad powstały z tego produktu jest następnie zbierany selektywnie w systemie komunalnym, zgodnie z ustawą o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, lub poza systemem komunalnym, i czy trafia w ramach tego strumienia do recyklingu. Ponadto zaproponowany mechanizm może kolidować z zapisem dyrektywy mówiącym, że „koszty są ustalane z zachowaniem przejrzystości między zainteresowanymi podmiotami”. Uważamy, że przedsiębiorcy zobowiązani taką opłatą nie będą mieli wpływu na proces ustalania tych kosztów ani wiedzy, jakie są to koszty i czy pobierane od nich środki są do tych kosztów adekwatne. Wynika to z braku zobowiązania przez projektodawcę gmin do publikowania informacji o kosztach, które mają być pokrywane z opłaty, co może naruszać istotę zasady przejrzystości wskazanej w dyrektywie. Warto zauważyć, że dyrektywa zezwala, „z myślą o minimalizacji kosztów administracyjnych państwa członkowskie mogą ustalić wkłady finansowe na rzecz kosztów sprzątnięcia odpadów poprzez ustanowienie odpowiednich, wieloletnich kwot zryczałtowanych”. Wyrażamy opinię, że kwoty te powinny być przeznaczone na finansowanie kosztów działań zapisanych w dyrektywie. W szczególności dotyczyć tych odpadów które nie są zbierane selektywnie w systemie komunalnym lub w jakikolwiek inny sposób poza tym systemem i następnie przekazywane do recyklingu czy odzysku, a gromadzone są w pojemnikach znajdujących się na terenach publicznych lub zanieczyszczające te tereny. Uważamy, że zgodnym z zapisami dyrektywy rozwiązaniem może być **wprowadzenie zryczałtowanej opłaty ale wyłącznie na odpady po produktach, które nie podlegają zbiórce selektywnej w systemie komunalnym bądź poza tym systemem i nie trafiają dzięki takiej zbiórce do recyklingu lub odzysku.** Wyrażamy opinię, że opłata powinna być **pobierana po publikacji stosownych, rzeczywistych kosztów realizacji danych działań przez gminy,** a nie pobierana z góry z założeniem, że każdy produkt wprowadzony do obrotu staje się potencjalnie zanieczyszczeniem, czyli odpadem gromadzonym na terenach publicznych lub te tereny zanieczyszczającym. W takim bowiem przypadku ustanowione przez projektodawcę rozwiązanie podważa ideę selektywnej zbiórki odpadów po produktach, które mają zostać obciążone opłatą, gdyż wszelkie działania i rezultaty związane z prowadzeniem tej selektywnej zbiórki nie będą miały

		<p>żadnego wpływu na zmniejszenie obciążenia projektowaną opłatą. Konieczne jest też, aby opłata dotyczyła masy odpadów, pozostawionych poza zbiórką selektywną w systemie komunalnym lub innym sposobem zbiórki i nie przekazanych następnie do recyklingu lub odzysku, co będzie zgodne z projektowanymi nowymi obowiązkami sprawozdawczymi przewidzianymi w nowelizowanym jednocześnie art. 73 ustawy o odpadach.</p>		
209		<p>Projektowany art. 11. ust 1 ze względów na przytoczoną argumentację powinien odnosić się do podmiotu zamawiającego produkt u wytwórcy produktu – który jako jedyny będzie wiedział, jaką ilość produktów wprowadził do obrotu (jaka zalega w magazynach, jaka została przeznaczona na eksport, a jaka na utylizację).</p>	<p>Uwaga bezprzedmiotowa – zmieniono brzmienie w związku z innymi uwagami</p>	
210		<p>Projektowany art. 40a w związku art. 40b w ocenie PSPKD zaproponowana przez projektodawcę regulacja systemu i katalog sankcji za naruszenie poszczególnych przepisów budzi zastrzeżenia. Uważamy, że w przypadku zapisów ww. artykułów uwzględnienia wymaga, aby zgodnie z art. 14 dyrektywy SUP proponowane przepisy były proporcjonalne. Odnośnie wskazanej powyżej zasady proporcjonalności, należy podkreślić, że przedstawione w projekcie wysokości kar są niewątpliwie bardzo wysokie. W przypadku małych i średnich przedsiębiorstw wysokość przewidzianych w projekcie sankcji, może spowodować znaczące osłabienie ich konkurencyjności, z uwagi na konieczność poświęcenia istotnie większych środków na obsługę prawną działalności, a w niektórych przypadkach skutkować może nawet likwidacją firmy. Przypomnijmy, że okres na dostosowanie się przemysłu do nowych wymagań – pomimo znaczących opóźnień w pracach na forum UE, nie uległ wydłużeniu. Wprowadzanie zmian w oznakowaniu jest procesem czasochłonnym, generującym problemy natury technicznej, logistycznej oraz biznesowej. Z uwagi na powyższy fakt uważamy, że proponowane rozwiązania prawne, powinny uwzględniać zarówno troskę o środowisko, jak i dobro przedsiębiorcy poprzez umożliwienie funkcjonującym na rynku firmom utrzymanie stabilności ekonomicznej.</p>	<p>Uwaga bezprzedmiotowa – zmieniono brzmienie w związku z innymi uwagami</p>	<p>PSPKiD Polskie Stowarzyszenie Przemysłu Kosmetycznego i Detergentowego</p>
211	Art. 3b ust. 1	<p>Z obecnej konstrukcji przepisu dot. pobierania opłaty dot. opakowań jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego (nowododawany art. 3b ust. 1) wynika, że w sytuacji, gdy w obrocie będzie uczestniczyło kilka podmiotów (np. producent/importer + hurtownia + sklep/restauracja + konsument), opłata będzie pobierana wielokrotnie (lub inaczej - nie wynika, by wnosił ją jedynie konsument, jak wskazano w uzasadnieniu); ponadto w przepisie użyto zwrotu "przedsiębiorca", którego definicja jest wskazana w projekcie i odwołanie się do niej może pośrednio sugerować, że opłata będzie pobierana na etapie wprowadzania do obrotu jedynie przez przedsiębiorcę (wg definicji z projektu), który prowadzi jednostkę handlu/gastronomiczną.</p>	<p>Uwaga przyjęta – zmieniono brzmienie w związku z innymi uwagami.</p>	<p>INSERT SA</p>
212	Art. 4. pkt 6	<p>Proponuje się zapis: „w załączniku nr 11” w punkcie 2b) zastąpić „w załączniku nr 6”.</p>	<p>Sprostowanie oczywistej pomyłki. Załącznik nr 11 dotyczy produktów jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego objętych obowiązkiem upowszechniania wiedzy.</p>	<p>UM Woj. Świętokrzyskiego</p>

213	<p>W odniesieniu do projektu ustawy o zmianie ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania odpadami oraz o opłacie produktowej oraz niektórych innych ustaw zwracam się z uprzejmą prośbą o informacje w zakresie obowiązywania niniejszych przepisów do tworzyw sztucznych ulegających biodegradacji.</p> <p>W przedmiotowej ustawie została zawarta definicja tworzywa sztucznego ulegającego biodegradacji pkt 11ab). <u>Brak jest jednak odniesienia</u> do niniejszego terminu oraz punktu w treści ustawy.</p> <p>Z uwagi na fakt, iż sama definicja polimeru naturalnego, który nie został chemicznie zmodyfikowany, na poziomie EU jak i PL <u>nie jest doprecyzowana</u> odniesienie się do tworzywa sztucznego ulegającego biodegradacji jest istotna w zakresie jej stosowania.</p> <p>Serdeczna prośba o włączenie naszej firmy do procesu konsultacji. Jeżeli planowane są spotkania w/w sprawie (ustawy) prośba o informacje. Firma Plast jest ogólnopolskim dystrybutorem opakowań jednorazowych. Prowadzimy również handel opakowaniami papierowymi oraz biodegradowalnymi, stąd też zakres regulacji jest dla nas istotny z punktu widzenia podejmowanych decyzji biznesowych.</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta – konieczność transponowania definicji z dyrektywy</p>	<p>Plast sp. z o.o.</p>
214	<p>1/ W projektowanym nowym zapisie wprowadzanym do ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej - Art. 2 lit. j) pkt 12a, dot. definicji wprowadzenia do obrotu pojawia się wątpliwość interpretacyjna dotycząca produktów już wytworzonych i zmagazynowanych bądź wytworzonych i dostarczonych do pośrednika w łańcuchu dostaw. Czy produkt wytworzony i zmagazynowany, ale nie skierowany do sprzedaży podlega ustawie, czy nie?</p> <p>Ta kwestia jest istotna dla przedsiębiorców funkcjonujących w naszej branży. Browary nabyły w dużej ilości kubki jednorazowego użytku przeznaczone do serwowania piwa, które są zazwyczaj używane podczas imprez czy wydarzeń z dużą liczbą uczestników. Tymczasem trwająca od ponad roku pandemia spowodowała, że takie wydarzenia nie odbyły się i zapasy kubków zgromadzone w tym celu znajdują się wciąż w magazynach. Dlatego postulujemy, aby wyraźnie wskazać, że produkty wytworzone lub zmagazynowane (niezależnie od miejsca wytworzenia i własności) na terenie Polski przed dniem 3 lipca 2021 roku bądź wydane przed tą datą do magazynu podmiotu innego niż prowadzonego przez przedsiębiorcę prowadzącego jednostkę handlu detalicznego uznaje się za wprowadzone do obrotu przed datą wejścia w życie przepisów niniejszej ustawy. W przeciwnym razie obawiamy się, że przedsiębiorcy, którzy nie ze swojej winy nie mogli zużyć nabytych i posiadanych opakowań, będą musieli ponieść dodatkowe, znaczne koszty, związane z koniecznością umieszczenia na posiadanych kubkach oznaczeń informujących o materiale, z którego je wykonano.</p> <p>W związku z tym postulatem proponujemy, aby nowy artykuł ww. ustawy przyjął brzmienie: <i>Wprowadzenie do obrotu następuje w dniu:</i> 1) wydania produktu z magazynu albo przekazania go osobie trzeciej – w przypadku produktu wytworzonego na terytorium kraju; 2) wystawienia faktury potwierdzającej przywóz produktu na terytorium kraju z terytorium innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej albo dokumentu celnego</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta - analogiczne przepisy znajdują się w innych ustawach produktowych</p>	<p>ZPPP Browary Polskie</p>

	<p>potwierdzającego przywóz produktu na terytorium kraju z terytorium państwa niebędącego państwem członkowskim Unii Europejskiej;</p> <p>3) przywozu produktu na terytorium kraju w celu wprowadzenia do obrotu.</p> <p>Produkty wytworzone lub zmagazynowane (niezależnie od miejsca wytworzenia i własności) na terenie Polski przed 3 lipca 2021 r. bądź wydane przed tą datą do magazynu podmiotu innego niż prowadzonego przez przedsiębiorcę prowadzącego jednostkę handlu detalicznego uznaje się wprowadzone do obrotu przed datą wejścia w życie przepisów niniejszej ustawy</p>		
215	<p>2/ W projektowanym nowym zapisie wprowadzanym do ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej - Art. 3b pkt 1 dot. nabycia opakowania jednorazowego użytku, nie ma odniesienia do konsumenta. Tymczasem, z treści uzasadnienia do projektu wynika, że celem przepisów jest zniechęcenie konsumentów do nabywania opakowań jednorazowego użytku.</p> <p>Dlatego proponujemy jednoznaczne - zgodne z brzmieniem uzasadnienia - określenie, że opłata jest pobierana od konsumentów – bo to ich ma ona zniechęcić do nabywania opakowań jednorazowego użytku. Ponadto powstaje pytanie, czy opłaty mają być pobierane tylko przy nabyciach odpłatnych, czy również nieodpłatnych?</p> <p>W związku z tym postulatem proponujemy, aby ww. punkt projektu ustawy przyjął brzmienie: <i>Przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu detalicznego, jednostkę handlu hurtowego lub jednostkę gastronomiczną, w której są oferowane opakowania jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego lub posiłki w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego, wymienione w załączniku nr 6 do ustawy, jest obowiązany pobrać opłatę od konsumenta nabywającego odpłatnie opakowania jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego lub posiłki w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy, zwaną dalej „opłatą”.</i></p> <p>Mamy nadzieję na uwzględnienie powyższych uwag. Jednocześnie pragniemy podkreślić naszą gotowość do dalszej współpracy i dialogu w sprawnym wdrożeniu tak ważnych dla całej branży przepisów, które nie powinny budzić wątpliwości interpretacyjnych przy ich stosowaniu w przyszłości.</p>	Uwaga przyjęta	ZPPP Browary Polskie
216	<p>1. W art. 1 w pkt 2 w lit. h, w dodawanym pkt 11ab dane publikacyjne ustawy z dnia 13 kwietnia 2016 r. o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku powinny otrzymać brzmienie „(Dz. U. z 2021 r. poz. 514)”.</p> <p><u>Uzasadnienie:</u> Korekta legislacyjna.</p>	Uwaga przyjęta	NFOŚiGW oraz uzasadnienie i OSR – w folderze UWAGI-NFOSiGW
217	<p>2. W art. 1 w pkt 5, dodawany art. 3b powinien otrzymać brzmienie: <i>„Art. 3b. 1. Przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu detalicznego, jednostkę handlu hurtowego lub jednostkę gastronomiczną, w której są oferowane opakowania jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego <u>wymienione w załączniku nr 6 do ustawy lub posiłki w takich opakowaniach</u> jest obowiązany pobrać opłatę od nabywającego opakowania jednorazowego</i></p>	Uwaga przyjęta	NFOŚiGW

		<p>użytku z tworzywa sztucznego <u>wymienione w załączniku nr 6 do ustawy lub posiłki w takich opakowaniach, zwaną dalej „opłatą”.</u> Przedsiębiorca, o którym mowa w ust. 1, jest obowiązany zapewnić nabywcom opakowań jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego <u>wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy oraz nabywcom posiłków w takich opakowaniach dostępność w sprzedaży podobnych opakowań wytworzonych z materiałów innych niż tworzywo sztuczne lub opakowań wielokrotnego użytku.”.</u> <u>Uzasadnienie:</u> Korekty redakcyjne. Poza koniecznością korekty redakcyjnej konieczne jest przeanalizowanie czy proponowane rozwiązanie nie spowoduje powielenia pobierania tej samej opłaty od tych samych opakowań jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych w łańcuszku dostaw od hurtowni, przez sprzedaż detaliczną, usługi gastronomiczne aż do ostatecznego odbiorcy. Może warto byłoby doprecyzować, że opłatę pobiera się od ostatecznego nabywcy takiego opakowania.</p>		
218		<p>3. W art. 1 w pkt 5, w dodawanym art. 3c w ust. 2 powinno się skreślić wyrazy „, o której mowa w art. 3b”.</p> <p><u>Uzasadnienie:</u> W art. 3b ust. 1 dla oznaczenia opłaty pobieranej od nabywającego opakowania jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego wymienione w załączniku nr 6 do ustawy lub posiłki w takich opakowaniach zastosowano skrót „opłata”, a nie „opłata, o której mowa w art. 3b”.</p>	Uwaga przyjęta	
219		<p>4. Art. 1 pkt 5) dodany nowy art. 3e ust. 2 i 3 powinien otrzymać brzmienie: „2. Kwotę zaległości z tytułu opłaty wnosi się w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja, o której mowa w ust. 1, stała się ostateczna, na rachunek bankowy wskazany w tej decyzji. 3. W przypadku nieuiszczenia kwoty zaległości z tytułu opłaty w terminie, o którym mowa w ust. 2, marszałek województwa nakłada, w drodze decyzji, na przedsiębiorcę, o którym mowa w art. 3b ust. 1, dodatkową opłatę w wysokości odpowiadającej 50% kwoty niewniesionej opłaty.”.</p> <p><u>Uzasadnienie:</u> W ust. 2 wskazano, że na rachunek bankowy wnosi się kwotę zaległości z tytułu opłaty, a nie zaległość. Ponadto doprecyzowano, o którą decyzję chodzi w zakresie obliczania terminu do wniesienia kwoty zaległości. W ust. 3 doprecyzowano tak jak w ust. 2, że chodzi o przypadek nieuiszczenia kwoty zaległości, a nie nieuiszczenia zaległości. Ponadto, w celu uniknięcia podwójnego odesłania proponuje się odesłać do art. 3b ust. 1, a nie do art. 3e ust. 1. Ponadto, zwracam uwagę, że projekt ustawy zakłada, że niewpłacenie opłaty w terminie albo wniesienie opłaty w wysokości niższej od należnej spowoduje ustalenie przez marszałka w drodze decyzji wysokości zaległości, którą to zaległość z tytułu opłaty wnosi się w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja stała się ostateczna. Takie sformułowanie o ustaleniu nie opłaty, ale zaległości z tytułu opłaty, spowoduje nie naliczanie odsetek za zwłokę, po dacie wydania decyzji ustalającej wysokość zaległości z tytułu opłaty. Należy się zastanowić czy taki był cel projektowanego przepisu. Analogiczna uwaga dotyczy art. 3m.</p>	Uwaga przyjęta	NFOŚiGW
220		<p>5. W art. 1 w pkt 5, w art. 3f ust. 1-3 powinny otrzymać brzmienie:</p>	Uwaga przyjęta	NFOŚiGW

		<p>„1. Marszałek województwa prowadzi odrębny rachunek bankowy w celu gromadzenia i przekazywania wpływów z tytułu opłaty oraz dodatkowej opłaty, o której mowa w art. 3e ust. 3.</p> <p>2. Wpływy z tytułu opłaty oraz dodatkowej opłaty, powiększone o przychody z oprocentowania rachunku bankowego i pomniejszone o dochody, o których mowa w ust. 3, marszałek województwa przekazuje na rachunek bankowy Narodowego Funduszu, w terminie 10 dni po upływie miesiąca, w którym wpłynęły.”.</p> <p><u>Uzasadnienie:</u> W ust. 1 dodano odesłanie do art. 3e ust. 3 w odniesieniu do opłaty dodatkowej. W ust. 2 wstawiono brakujące przecinek i wyraz „w”.</p>		
221		<p>6. Zawarty w art. 1 w pkt 5 przepis art. 3f ust. 4 powinien być umiejscowiony w art. 3h, tj. w artykule dotyczącym prowadzonej przez przedsiębiorców ewidencji liczby nabytych i wydanych nabywcom opakowań jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego.</p> <p><u>Uzasadnienie:</u> Składane przez przedsiębiorcę sprawozdanie o liczbie nabytych i wydanych opakowań jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego będzie opierać się na danych pochodzących z ewidencji, o której mowa w art. 3h.</p> <p>Ponadto, w projekcie ustawy należy uwzględnić przejściowe dotyczące wprowadzenia nowego obowiązku sprawozdawczego, które określą pierwszy rok sprawozdawczy. Wskazane jest aby pierwszym rokiem sprawozdawczym był pierwszy rok, w którym będzie prowadzona ewidencja opakowań, których dotyczy sprawozdanie. Planowane jest, że ustawa wejdzie w życie 3 lipca 2021 r. czyli proponuje się aby pierwszym rokiem sprawozdawczym był rok 2022 (sprawozdanie przekazane byłoby do dnia 15 marca 2023 r.).</p> <p>W art. 3h proponuje się wprowadzenie obowiązku prowadzenia ewidencji liczby nabytych i wydanych nabywcom opakowań jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych w formie elektronicznej lub papierowej. Proponuje się rozważanie wprowadzenie realizacji tego obowiązku za pośrednictwem BDO. Rozwiązanie takie umożliwiłoby kontrolowanie przedsiębiorców przez Inspekcję Handlową oraz kontrolowanie wnoszonych opłat przez marszałków województw, zwłaszcza, że sprawozdania składane są rocznie, a opłatę uiszcza się kwartalnie. Ponadto, należy rozważyć wprowadzenie przepisu określającego datę rozpoczęcia prowadzenia ww. ewidencji.</p> <p>Analogiczne rozwiązanie proponuje się rozważyć w odniesieniu do obowiązków określonych w przepisach art. 3n ust. 4 oraz art. 11 ust. 4.</p>	Uwaga przyjęta częściowo	NFOŚiGW
222		<p>7. W art. 1 w pkt 5, w dodawanym art. 3g należy podać dane publikacyjne ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa. Dane publikacyjne powinny otrzymać brzmienie „(Dz. U. z 2020 r. poz. 1325, 1423, 2122, 2123 i 2320 oraz z 2021 r. poz. 72)”.</p>	Uwaga przyjęta	NFOŚiGW
223		<p>8. W art. 1 w pkt 5, w art. 3k ust. 2 powinien otrzymać brzmienie:</p> <p>„2. Opłatę, o której mowa w ust. 1, oblicza się jako iloczyn stawki opłaty oraz liczby wprowadzonych do obrotu w danym roku przez przedsiębiorcę produktów jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego wymienionych w załączniku nr 9 do ustawy.”.</p> <p><u>Uzasadnienie:</u> Korekta redakcyjna całego przepisu.</p>	Uwaga przyjęta	NFOŚiGW

224	<p>9. W art. 1 w pkt 5, w art. 3l ust. 2 i 3 powinny otrzymać brzmienie: <i>„2. Minister właściwy do spraw klimatu, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych oraz ministrem właściwym do spraw gospodarki, określi, w drodze rozporządzenia, stawki opłaty, o której mowa w art. 3k ust. 1, kierując się koniecznością pokrycia kosztów zagospodarowania <u>odpadów, o których mowa w art. 3k ust. 1, oraz utworzenia i utrzymania publicznych systemów zbierania odpadów, o których mowa w art. 3k ust. 1 pkt 1.</u></i> <i>3. Przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty <u>jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego</u> wymienione w załączniku nr 9 do ustawy wnosi opłatę, o której mowa w art. 3k ust. 1, na odrębny rachunek bankowy prowadzony przez marszałka województwa do dnia 15 marca roku następującego po roku kalendarzowym, którego ta opłata dotyczy.”.</i> <u>Uzasadnienie:</u> W ust. 2 doprecyzowano wytyczne do wydania rozporządzenia. W ust. 3 wprowadzono korektę redakcyjną.</p>	Uwaga przyjęta częściowo z uwagi na wcześniejszą uwagę zgłoszoną w tym zakresie.	NFOŚiGW
225	<p>10. W art. 1 w pkt 5, w art. 3m ust. 1-3 powinny otrzymać brzmienie: <i>„1. W przypadku gdy przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty <u>jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego</u> wymienione w załączniku nr 9 do ustawy, nie wniósł opłaty, o której mowa w art. 3k ust. 1, albo <u>wniósł</u> opłatę niższą od należnej, marszałek województwa ustala, w drodze decyzji, wysokość zaległości z tytułu tej opłaty, stosując stawkę opłaty obowiązującą w roku kalendarzowym, za który ten przedsiębiorca był obowiązany wnieść opłatę.</i> <i>„2. Kwotę zaległości z tytułu opłaty wnosi się w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja, o której mowa w ust. 1, stała się ostateczna, na rachunek bankowy wskazany w tej decyzji.</i> <i>3. W przypadku nieuiszczenia <u>kwoty zaległości</u> z tytułu opłaty w terminie, o którym mowa w ust. 2, marszałek województwa nakłada, w drodze decyzji, na przedsiębiorcę, o którym mowa w ust. 1, dodatkową opłatę w wysokości odpowiadającej 50% kwoty niewniesionej opłaty.”.</i> <u>Uzasadnienie:</u> W ust. 1 wprowadzono korekty redakcyjne i doprecyzowano, jaka stawka opłaty ma być stosowana przy ustalaniu wysokości zaległości z tytułu opłaty. W ust. 2 wskazano, że na rachunek bankowy wnosi się kwotę zaległości z tytułu opłaty, a nie zaległość. Ponadto doprecyzowano, o którą decyzję chodzi w zakresie obliczania terminu do wniesienia kwoty zaległości. W ust. 3 doprecyzowano tak jak w ust. 2, że chodzi o przypadek nieuiszczenia kwoty zaległości, a nie nieuiszczenia zaległości.</p>	Uwaga przyjęta	NFOŚiGW
226	<p>11. W art. 1 w pkt 5, w art. 3n w ust. 1-3 oraz w art. 3o wyrazy „dodatkowej opłaty, o której mowa w art. 3m ust. 1” powinny zostać zastąpione wyrazami „dodatkowej opłaty, o której mowa w art. 3m ust. 3”.</p> <p><u>Uzasadnienie:</u> Dodatkowej opłaty dotyczy art. 3m ust. 3, a nie art. 3m ust. 1.</p>	Uwaga przyjęta	NFOŚiGW
227	<p>12. W art. 1 w pkt 5, w art. 3n w ust. 2 po wyrazach „Narodowego Funduszu” należy dodać przecinek i wyraz „w”, natomiast w art. 3n w ust. 3 wyrazy „opłaty dodatkowej” należy zastąpić wyrazami „dodatkowej opłaty”.</p>	Uwaga przyjęta	NFOŚiGW

		<u>Uzasadnienie:</u> Korekty redakcyjne.		
228		13. W art. 1 w pkt 6, w poleceniu nowelizacyjnym wyrazy „ <i>art. 4a-4c</i> ” należy zastąpić wyrazami „ <i>art. 4a-4d</i> ”.	Uwaga przyjęta	NFOŚiGW
229		14. W art. 1 w pkt 11, w art. 11b ust. 6 i 7 powinny otrzymać brzmienie: <p>„6. <u>Wpływy z tytułu środków przekazywanych zgodnie z ust. 4 pkt 2, powiększone o przychody z oprocentowania rachunku bankowego i pomniejszone o dochody, o których mowa w ust. 7, marszałek województwa przekazuje, w terminie 30 dni po upływie każdego kwartału, na rachunek bankowy Narodowego Funduszu.</u></p> <p>7. <u>Wpływy z tytułu środków przekazywanych zgodnie z ust. 4 pkt 2, w wysokości 1% stanowią dochody budżetu samorządu województwa z przeznaczeniem na obsługę rozliczenia wykonania obowiązku prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych.</u>”.</p> <p><u>Uzasadnienie:</u> W ust. 6 wprowadzono doprecyzowanie, że chodzi o wpływy z tytułu środków przekazywanych w wykonaniu obowiązku prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych, a także uwzględniono pomniejszenie tych wpływów o dochody samorządu województwa.</p> <p>W ust. 7 wprowadzono doprecyzowanie, że chodzi o wpływy z tytułu środków przekazywanych w wykonaniu obowiązku prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych i zaproponowano przeznaczenie kwoty pomniejszenia tych wpływów na obsługę rozliczenia przez marszałka województwa wykonania obowiązku prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych.</p>	Uwaga przyjęta	NFOŚiGW
230		15. W art. 1 w pkt 11, w art. 11b ust. 10 powinien otrzymać brzmienie: <p>„10. <u>Przedsiębiorca, o którym mowa w ust. 1, nie finansuje publicznych kampanii edukacyjnych, jeżeli wysokość środków, które jest obowiązany przeznaczyć na publiczne kampanie edukacyjne, nie przekracza 10 zł w danym roku kalendarzowym.</u>”.</p> <p><u>Uzasadnienie:</u> Korekta redakcyjna.</p>	Uwaga przyjęta	NFOŚiGW
231		16. Należy rozważyć, czy nie należy skreślić zawierający odesłanie do działu III Ordynacji podatkowej ust. 11 w art. 11b (w art. 1 w pkt 11 projektu). <p><u>Uzasadnienie:</u> Należy zwrócić uwagę, że obowiązek prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych można wykonać nie tylko przez przekazanie środków na rachunek bankowy marszałka województwa (<i>przekazanie środków zgodnie z art. 11b ust. 4 pkt 2</i>), ale również przez przeznaczenie środków na publiczne kampanie edukacyjne (patrz art. 11b ust. 4 pkt 1). Ponadto, wykonanie tego obowiązku ma być sankcjonowane dość dotkliwą administracyjną karą pieniężną.</p>	Uwaga nieprzyjęta – urząd marszałkowski musi mieć podstawę prawną do egzekucji należności z tytułu tych opłat	NFOŚiGW
232		17. W art. 1 w pkt 15 w poleceniu nowelizacyjnym wyrazy „ <i>wprowadzenie na rynek krajowy</i> ” należy zastąpić wyrazami „ <i>wprowadzenia na rynek krajowy</i> ”. <p><u>Uzasadnienie:</u> Obecnie w art. 32 i art. 33 użyte są wyrazy „<i>wprowadzenia na rynek krajowy</i>”.</p>	Uwaga bezzasadna. Zmiana ma na celu ujednoczenie terminologii w tzw. ustawach produktowych	NFOŚiGW
233		18. Należy się zastanowić, czy wpływy z administracyjnych kar pieniężnych wymierzanych na podstawie dodawanych art. 40b ust. 2 i 3 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej nie powinny stanowić przychodów Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej	Uwaga nieprzyjęta.	NFOŚiGW

		<p>(dodatkowego źródła przychodów zobowiązania wieloletniego odpadowego), tak jak np. administracyjne kary pieniężne wymierzane na podstawie ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach.</p> <p>Wówczas odpowiednie zmiany powinny być wprowadzone w dodawanym art. 40b ust. 4 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej oraz w art. 401 w ust. 7 w pkt 7c.</p>		
234		<p>19. W art 2 pkt 1 i 2 powinny otrzymać brzmienie:</p> <p>„1) w art. 401 w ust. 7 po pkt 7b dodaje się pkt 7c w brzmieniu:</p> <p>„7c) wpływy, o których mowa w art. 3f ust. 2, art. 3n ust. 2 i art. 11b ust. 6 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1903 oraz z 2021 r. poz. ...);</p> <p>2) w art. 401c w ust. 9 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:</p> <p>„Środki Narodowego Funduszu w wysokości nie mniejszej niż kwota przychodów, o których mowa w art. 401 ust. 7 pkt 7c–11a, 12, 13a i 13b, po pomniejszeniu o koszty obsługi tych przychodów, przeznacza się na:”.</p> <p><u>Uzasadnienie:</u> Proponuje się zmiany polegające na:</p> <p>1) doprecyzowaniu i zawarciu w art. 401 ust. 7 ustawy – Prawo ochrony środowiska w jednym punkcie (pkt 7c), a nie w trzech (pkt 7c-7e), nowych źródeł przychodów NFOŚiGW (<u>źródeł przychodów zobowiązania wieloletniego odpadowego określonego w art. 401c ust. 9 tej ustawy</u>).</p> <p>Przychodami Narodowego Funduszu są wpływy przekazywane przez marszałków województw na rachunek bankowy NFOŚiGW, uzyskane z tytułu opłat i opłat dodatkowych oraz z tytułu środków w wykonaniu obowiązku prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych, <u>powiększone o przychody z oprocentowania rachunku bankowego redystrybucyjnego prowadzonego przez marszałka i pomniejszone o dochody budżetu samorządu województwa (tj. wpływy, o których mowa w art. 3f ust. 2, art. 3n ust. 2 i art. 11b ust. 6 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej)</u>.</p>	Uwaga przyjęta	NFOŚiGW
235		<p>20. korekcie legislacyjnej brzmienia wprowadzenie do wyliczenia w art. 401c w ust. 9 ustawy – Prawo ochrony środowiska. Nie ma potrzeby trzykrotnego zamieszczania w odesłaniu wyrazu „pkt”.</p>	Uwaga przyjęta	NFOŚiGW
236		<p>21. W art. 4 w pkt 3 w lit. b w tiret pierwsze, w zmienianej lit. a w pkt 4 w ust. 1 art. 52 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach w tiret czwarte wyraz „wyrazy” należy zastąpić wyrazem „wyraz”.</p>	Uwaga przyjęta	NFOŚiGW
237		<p>22. W art. 4 w pkt 4 w lit. a, w zmienianym pkt 1 w ust. 5 art. 53 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach użyte zostało odesłanie do „art. 6a ust. 3 ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi” – należy zauważyć, że w niniejszej</p>	Uwaga przyjęta	NFOŚiGW

		ustawie nie występuje taki przepis.		
238		23. W art. 4 w pkt 4 w lit. b w dodawanym pkt 7 w ust. 7 w art. 53 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach wyrazy „której mowa w art. 4a ust. 3” należy zastąpić wyrazami „której mowa w art. 4a ust. 2”.	Uwaga przyjęta	NFOŚiGW
239		24. W art. 4 w pkt 6 w lit. b, dodawana lit. h w pkt 3a w ust. 2 w art. 73 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach odsyłająca do ust 1d w art. 4d wymaga korekty - należy zauważyć, iż nie ma ust. 1d w art. 4d projektowanej ustawy.	Uwaga przyjęta	NFOŚiGW
240		25. W art. 4 w pkt 6 w lit. c wymaga korekty – w ust. 3 art. 73 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach nie ma lit. a.	Uwaga przyjęta	NFOŚiGW
241		26. W art. 5 dane publikacyjne ustawy - Prawo wodne powinny otrzymać brzmienie „(Dz. U. z 2021 r. poz. 624)”.	Uwaga przyjęta	NFOŚiGW
242		27. W art. 8 pkt 2 dotyczy „art. 1 pkt 7 w zakresie art. 9 ust. 1 pkt 3” – należy zauważyć że art. 1 pkt 7 zmienia art. 9 ust. 1 w zakresie pkt 1 i 2 - nie dodaje pkt 3.	Uwaga przyjęta	NFOŚiGW
243		28. Załącznik nr 1 do projektu ustawy pkt 2) ppkt b) i c) „b) są zazwyczaj spożywane bezpośrednio z pojemnika, oraz c) są gotowe do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzenie, gotowanie czy podgrzewanie, w tym pojemniki na posiłki typu fast food lub na inne posiłki gotowe do bezpośredniego spożycia, z wyjątkiem pojemników na napoje, talerzy oraz paczek i owijek zawierających żywność.” <u>Uzasadnienie:</u> Korekta redakcyjna.	Uwaga przyjęta	NFOŚiGW
244		29. OSR - wskazano dane dotyczące NFOŚiGW w tabeli 6. Jednakże zaprezentowane dane budzą wątpliwości. W OSR powinna bowiem zostać wskazana konkretna kwota wynikająca z wyliczeń. Mając na uwadze wyjaśnienie, że brak jest danych do dokonania dokładniejszych obliczeń, z uwagi na potencjalnie duże rozbieżności w wyliczeniach tabela w ogóle nie powinna być wypełniana.	Uwaga przyjęta, zostaną naniesione poprawki.	NFOŚiGW
245		30. Uzasadnienie oraz OSR zawierają liczne błędy redakcyjne. Poprawki wprowadzone zostały w trybie „śledź zmiany”.	Uwaga przyjęta	NFOŚiGW
246		W naszej opinii wprowadzanie, w dobie pandemii COVID-19, dodatkowych obciążeń, które skutkować będą dalszym wzrostem kosztów przetwórstwa mleka, jedynie pogorszy sytuację w branży, nie przynosząc żadnych wymiernych korzyści konsumentom, środowisku ani budżetowi Państwa. Zwracamy się o wprowadzenie do projektu ustawy zapisów, które zagwarantują zwolnienie produktów mlecznych z opłaty o której mowa w art 1 punkt 5) ww. projektu ustawy, który wprowadza art. 3k do ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1903) . Opłata, o której mowa w nowowprowadzanym art. 3k ma dotyczyć pokrywania kosztów: zbierania odpadów pozostawionych w publicznych systemach zbierania odpadów, w tym kosztów utworzenia i utrzymania tych systemów, transportu tych odpadów i ich przetwarzania oraz uprzątnięcia, transportu i przetwarzania odpadów. Produkty mleczne są w ogromnej większości nabywane z zamiarem konsumpcji w domu, wiele z		Porozumienie dla Mleczarstwa

	<p>nich wymaga dodatkowych czynności umożliwiających przygotowanie z nich posiłku i nie są spożywane odrębnie. Ponadto, większość spośród tych, które bywają konsumowane bez dodatku innych produktów, wymaga od konsumenta posługiwania się sztuczcami. To również powoduje, że na ogół konsumowane są one w domach, a opakowania po nich trafiają do zbiórki selektywnej w systemie pojemnikowym / workowym przy miejscach zamieszkania konsumentów. Tymczasem projekt ustawy wprowadza do polskiego systemu prawnego rozszerzoną odpowiedzialność producentów dot. pokrywania kosztów zagospodarowania odpadów opakowaniowych wykazujących się tzw. tendencją do zaśmiecania przestrzeni publicznych. Nie ulega wątpliwości, że problem ten zasadniczo nie dotyczy opakowań na produkty takie jak mleko, śmietana, jogurt, kefir, masło, sery żółte i topione, twaróg, serki i desery, mleko w proszku. Opakowań tych produktów nie znajdujemy na plażach, w lasach, w parkach. W związku z tym obciążanie ich opłatą z tytułu usuwania skutków zaśmiecania byłoby niezgodne z duchem dyrektywy SUP.</p> <p>Postulujemy zatem, aby do ustawy dodać zapis wskazujący, że opłatą o której mowa w art. 3k nie są objęte opakowania produktów będących wyrobami, w których na pierwszym miejscu w wykazie składników znajduje się mleko albo jego przetwory, niezależnie od ich sklasyfikowania w Polskiej Klasyfikacji Wyrobów i Usług – jest to forma funkcjonująca już w polskim systemie prawnym (została wprowadzona do Ustawy o zdrowiu publicznym po uchwaleniu Ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku z promocją prozdrowotnych wyborów konsumentów).</p> <p>Ponadto, w kontekście nakładania dodatkowych obciążeń na producentów produktów mlecznych chcielibyśmy zwrócić uwagę na to, że kwestię tę należy rozpatrywać w szerszym kontekście. Mleko i jego przetwory są produktami bardzo wrażliwymi na różnego rodzaju czynniki zewnętrzne i w związku z tym wymagającymi szczególnej ochrony, w tym przed zagrożeniami mikrobiologicznymi. Opakowania z tworzyw sztucznych są obecnie najlepszym dostępnym i racjonalnym kosztowo rozwiązaniem, dzięki któremu konsumenci mogą cieszyć się smacznymi i zdrowymi polskimi produktami mlecznymi. Zastąpienie ich innymi materiałami jest w części przypadków niemożliwe bez zmniejszenia poziomu bezpieczeństwa, w innych przypadkach przyniosłoby skokowy wzrost cen, a przez to jednocześnie pogorszyłoby dostęp do nich dla konsumentów oraz uderzyłoby w ekonomiczne podstawy działalności polskich producentów i przetwórców mleka. Z punktu widzenia ekologii także nie każda zmiana opakowań z tworzyw sztucznych na inne jest korzystna, należy bowiem uwzględniać takie wskaźniki jak ślad węglowy i ślad wodny, a także to, że opakowania po produktach konsumowanych w domach objęte są funkcjonującym w kraju systemem zbiórki selektywnej.</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta – przepisy dyrektywy i projektu ustawy odnoszą się do określonych rodzajów opakowań bez względu na produkty w nich zawarte</p>	
247	<p>Projekt nakłada dużo dodatkowych obowiązków na przedsiębiorców wprowadzających produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego lub produkty w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, w związku z czym dla tej grupy podmiotów niepokojący staje się niezwykle ambitny termin wejścia w życie większości przepisów nowelizowanej ustawy tj. 3 lipca 2021 r. W związku z powyższym, zauważenia wymaga fakt, że przy tak licznej grupie nowych obowiązków oraz skutków finansowych z nich wynikających, plany budżetowe podmiotów gospodarczych objętych nową regulacją, mogą nie uwzględniać dodatkowych kosztów związanych z jej wejściem w życie, wskutek czego realne staje</p>		<p>Polska Izba Przemysłu Chemicznego</p>

	<p>się ryzyko nie wywiązania się z nałożonych obowiązków. Proponowana regulacja niesie zatem ze sobą zwiększenie dla przedsiębiorców obciążeń w zakresie sprawozdawczo-finansowym.</p> <p>Ponadto, podczas analizy przedmiotowego projektu ustawy, zidentyfikowaliśmy propozycje wzbudzające wątpliwości interpretacyjne, które poniżej zostały bliżej omówione.</p> <ul style="list-style-type: none"> • Definicja tworzywa sztucznego ulegającego biodegradacji (pkt 11ab) – wątpliwość dotyczy tego czy definicja obejmuje także np. kompostowanie w kompostownikach przydomowych? W naszej ocenie warto to dookreślić ewentualnie rozszerzyć zakres definicji. 	Uwaga nieprzyjęta – definicja przeniesiona z dyrektywy	
248	<ul style="list-style-type: none"> • Gromadzenie i przekazywanie wpływów pochodzących z opłaty pobieranej od nabywającego plastikowe opakowanie (art. 3d) – jest to rozwiązanie podobne do mechanizmu funkcjonującego w przypadku tzw. foliówek. Doświadczenie pokazuje, że nie zawsze udaje się te dane zbilansować na koniec roku i niejednokrotnie pojawia się konieczność wnoszenia korekt. Ponadto zauważyć również należy, że przy wielu jednostkach handlu detalicznego prowadzonych przez jednego przedsiębiorcę, takie rozwiązanie powoduje dla niego dodatkowe obciążenia operacyjne. 	Przyjęto do wiadomości	Polska Izba Przemysłu Chemicznego
249	<ul style="list-style-type: none"> • Wpływy z tytułu opłaty oraz dodatkowej opłaty (art. 3f) – mając na uwadze nadrzędny cel jaki służy określeniu wymagań przedstawionych w tej propozycji, czyli usprawnienie systemu zagospodarowania odpadów, rozważyć również należy postulat, aby środki wpływające docelowo do NFOŚiGW z opłat od producentów musiały być (w całości lub przynajmniej w części) wykorzystane na cele związane z zagospodarowaniem odpadów, analogicznie jak przy rozwiązaniu obecnym określonym w art. 401c ust. 2a-9c ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska. Projekt w obecnej formie zasadniczo umożliwia ich wykorzystanie na dowolne działania pozostające w zakresie funduszu. Ponadto nie zawiera on również żadnych postanowień wspierających recykling zebranych produktów jednorazowych z tworzyw sztucznych, a pobierane opłaty nie muszą być przeznaczane na wsparcie recyklingu. 	Uwaga przyjęta – zostaną wprowadzone do projektowanej ustawy odpowiednie zmiany.	Polska Izba Przemysłu Chemicznego
250	<ul style="list-style-type: none"> • Produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego objęte wymogiem dotyczącym oznakowania (art. 3j) - projekt od dnia 3 lipca 2021 r. zobowiązuje producentów produktów jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego, wymienionych w załączniku nr 8 do ustawy, do umieszczenia na nich stosownego oznakowania. Pragniemy zwrócić uwagę, że przedsiębiorcy sygnalizują obecnie nadwyżkę zgromadzoną w magazynach tego rodzaju produktów (w szczególności kubki na napoje), przez co bliskie wejście w życie nowego obowiązku, spowoduje, że z dnia na dzień takie produkty staną się odpadami i narażą przedsiębiorstwa na straty finansowe. W związku z powyższym, w naszej ocenie, adekwatne do zastosowania w tym przypadku jest rozwiązanie przyjęte w art. 7 projektu ustawy, gdzie zawarto przepis przejściowy odnoszący się do produktów wymienionych w załączniku nr 7 do ustawy oraz produktów wykonanych z oksydegradowalnych tworzyw sztucznych. Propozycja ta stanowi, że wprowadzone do obrotu na terytorium kraju przed dniem wejścia w życie ustawy produkty, mogą być sprzedawane nabywcom na terytorium kraju do czasu wyczerpania zapasów tych produktów. 	Przepisy będą dotyczyły tylko tych produktów, które zostaną po raz pierwszy wprowadzone do obrotu pod dniu wejścia w życie projektowanych przepisów.	Polska Izba Przemysłu Chemicznego

251	<ul style="list-style-type: none"> • Obowiązki ewidencyjne przedsiębiorcy wobec liczby nabytych i wydanych ostatecznemu nabywcy opakowań jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego (art. 3h) - zaproponowany sposób prowadzenia ewidencji wprowadzonych opakowań polegający na wyrażonej w sztukach ewidencji sprzedanych opakowań i z uwagi na różnorodność rodzajów opakowań, wydaje się budzić pewne wątpliwości. W związku z powyższym pojawia się pytanie, czy jednakowo powinniśmy traktować wszystkie rodzaje opakowań jednorazowych (kubek, tacka itp.) i podawać ich łączną ilość, czy w jakiś sposób należy je rozróżniać ze względu na rodzaj czy wielkość? Ponadto, prowadzona w ten sposób ewidencja czyni jednorazowe opakowanie drukiem ścisłego zarachowania. Co więcej, warto rozważyć czy taką ewidencję nie należałoby prowadzić w jednostkach masy, tak jak jest przyjęte dla pozostałych opakowań. 	Brak konkretnej uwagi – ewentualna interpretacja przepisów ustawy będzie dokonywana po uchwaleniu przepisów ustawy	Polska Izba Przemysłu Chemicznego
252	<ul style="list-style-type: none"> • Mechanizm finansowania działań przedsiębiorcy wz. z wprowadzeniem systemu ROP (art. 3l) – nie wskazuje się w jaki sposób opłata 0,05 gr/szt. zostanie przekazana na pokrycie kosztów zbiórki i pozostałych wskazanych w ustawie. Środki mają trafić do NFOŚiGW, który nie prowadzi takiej zbiórki, natomiast odpady z tych produktów trafiają do gminnego systemu selektywnej zbiórki. 	Uwaga nieprzyjęta - środki z NFOŚiGW zostaną przekazane na działania związane z ochroną środowiska	Polska Izba Przemysłu Chemicznego
253	<ul style="list-style-type: none"> • Dodatkowo pragniemy zwrócić uwagę na zapisy Art. 3k, które odnoszą się do corocznej opłaty ponoszonej przez producentów w celu pokrycia kosztów: <ul style="list-style-type: none"> - zbierania odpadów powstałych z wprowadzonych do obrotu produktów tego samego rodzaju, utworzenia i utrzymania systemów ich zbierania, transportu odpadów i ich przetwarzania; - uprzątnięcia, transportu i przetwarzania odpadów powstałych z produktów takiego samego rodzaju jak odpady powstałe z produktów, które wprowadził do obrotu. Zaproponowane zapisy nawiązują do systemu Rozszerzonej Odpowiedzialności Producenta (ROP), która jest jednym z narzędzi eliminowania negatywnego wpływu na środowisko i minimalizowania jego zanieczyszczenia. W naszej ocenie mechanizmy zaproponowane w Art. 3k i dalszych, nie są zgodne z zapisami obowiązujących regulacji europejskich w zakresie ROP, takimi jak np. Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/851 z dnia 30 maja 2018 r., gdzie w art. 8 i 8a określono minimalne wymagania, jakie muszą spełniać systemy ROP, a także określono, jakie koszty muszą pokrywać producenci wyrobów (wprowadzający na rynek) – chodzi tu o koszty netto, czyli uwzględniające przychód ze sprzedaży odzyskanych surowców wtórnych. Wskazuje się wyraźnie, że wkład finansowy producentów nie powinien przekraczać „kosztów niezbędnych do świadczenia usług gospodarowania odpadami w sposób efektywny kosztowo”. Brakuje zatem odniesień do europejskich regulacji dot. ROP. 	Uwaga przyjęta. Odpowiednie zmiany zostaną wprowadzone do projektu ustawy.	Polska Izba Przemysłu Chemicznego
254	<p>W naszej ocenie wyznaczona została stawka, nieposiadająca odniesienia do rzeczywistych kosztów netto, w połączeniu z nieprecyzyjnym mandatem dotyczącym możliwości wydatkowania zebranych środków (które wg standardów ROP powinny w całości służyć pokryciu kosztów zagospodarowania tych konkretnych odpadów, itp.). Ponadto trudno jest dostrzec w jaki sposób zaproponowany mechanizm finansowy miałby wpłynąć na realizację celów GOZ, minimalizację odpadów i zwiększenie recyklingu.</p> <p>Ponadto w świetle propozycji przedstawionej w art. 3k zauważamy, że na gruncie obecnie obowiązujących dla odpadów opakowaniowych rozwiązań, przedsiębiorcy ponoszą opłatę za odzysk</p>	Dokładne analizy kosztów prowadzone są w kontekście określenia rzeczywistej stawki opłaty w drodze rozporządzenia.	Polska Izba Przemysłu Chemicznego

		<p>i recykling opakowań, które wprowadzają na terytorium kraju - opłata na rzecz Organizacji Odzysku i Izby Gospodarczej, które w ich imieniu realizują obowiązek. Opłata ta to stawka x kg wprowadzonych opakowań. Proponowana natomiast opłata to stawka x ilość wprowadzonych opakowań. Czy w związku z powyższym oznacza to, że przedsiębiorca będzie dwa razy ponosił opłatę za te same opakowania, raz za masę ogółem i drugi raz za ilość w sztukach?</p>		
255		<p>1. Art. 3k ust. 1 oraz Art. 3k ust 2: szeroki zakres produktów objętych tzw. Dyrektywą SUP wymusza opracowanie uniwersalnej metody kalkulacji kosztów dla odpadów produktów pochodzących z tworzyw sztucznych pozostawionych w publicznych systemach zbierania. U jej podstaw powinna leżeć zasada proporcjonalności i równego traktowania wszystkich kategorii. W naszej opinii model proponowany w projekcie ustawy nie spełnia tych fundamentalnych wymogów.</p> <p>Oparcie wysokości opłaty na „liczbie sztuk” ma charakter uznaniowy. Proponowana metodologia nie została wsparta precyzyjnymi i upowszechnionymi w ramach konsultacji wyliczeniami. Zasadę proporcjonalności gwarantuje jedynie metoda oparta na udziale konkretnych kategorii produktów objętych Dyrektywą SUP w łącznej masie odpadów pozostawionych w publicznych systemach zbierania.</p> <p>Podstawową jednostką wykorzystywaną do kalkulacji wysokości opłat <u>powinna być masa produktu w przeliczeniu na 1 kg</u>. W ten sposób możliwe będzie zachowanie zasady równego traktowania poszczególnych grup produktów, z których każdy posiada inny rozmiar, wagę lub zastosowanie. Proponowane przez nas rozwiązanie jest również zgodne z systemem wykorzystywanym w zakresie gospodarki odpadami, opartej właśnie na masie, a nie liczbie sztuk na podstawie Ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowym (Dz. U. 2013 poz. 888). Identyczna metodologia wykorzystywana jest również w przypadku kalkulacji wysokości tzw. opłaty opakowaniowej.</p> <p>Dodatkowo, unijne przepisy zobowiązują podmioty wprowadzające na rynek wyroby tytoniowe z filtrem lub filtry do wyrobów tytoniowych do partycypowania wyłącznie w kosztach zbierania oraz gospodarowania odpadów pozostawionych w publicznych systemach zbierania. W rezultacie, założenia proponowane w Ocenie Skutków Regulacji stoją w jawnej sprzeczności z Dyrektywą SUP, gdyż obejmują wszystkie produkty wprowadzane na polski rynek.</p>	<p>Stawki opłat zostaną określone rozporządzeniu po przeprowadzeniu analiz</p>	<p>Imperial Tobacco – zgłoszenie lobbujące</p>
256		<p>2. Art. 3 l. ust. 1 i 3 l. ust. 2: Pragniemy również zaznaczyć, że pozostawienie swobody decyzyjnej w zakresie ustalenia wysokości opłaty o której mowa w art. 3 k ust. 1 nie jest zgodne z podstawową zasadą wskazaną w art. 217 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, albowiem określanie stawek podatkowych następować powinno w drodze Ustawy. Pozostawienie swobody w określeniu wysokości wskazanej opłaty w drodze rozporządzenia stoi w sprzeczności z ww. zasadą. Podkreśliły to także wyroki Trybunału Konstytucyjnego wskazujące wyraźnie, że wszelkiego</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta – projektowana opłata nie jest podatkiem – będą to środki znaczone przeznaczone na konkretny cel</p>	<p>Imperial Tobacco – zgłoszenie lobbujące</p>

		<p>rodzaju daniny publiczne – a tak właśnie należy rozumieć opłaty zawarte w projekcie – mogą być wprowadzane wyłącznie w drodze ustawy, a nie rozporządzenia. Wyjątek od tej zasady może dotyczyć tylko przypadku gdyby w samej Ustawie zawrzeć wystarczająco precyzyjne i obiektywne wytyczne i kryteria lub wzory obliczeń, które będą pozwalały na określenie konkretnych stawek w drodze rozporządzenia. Proponowany przepis nie spełnia tych kryteriów i daje zbyt szerokie uprawnienia do sterowania obciążeniami podatkowymi nakładanymi na przedsiębiorców. (np. wyroki Trybunału Konstytucyjnego w sprawach K 7/12, K 10/09, P 7/00, U 9/97). Przepisy regulujące zasadę nakładania podatków i danin a także ustalania stawek podatkowych mają szczególne zastosowanie w przypadku sektora tytoniowego. Skala działalności sprawia, że nawet niewielka różnica w wysokości opłaty przekłada się na wielomilionowe różnice w kwotach nakładanej na naszą branżę opłaty.</p> <p>Przykładowo - zmiana o 1 grosz/opakowanie – np. z wstępnie zaproponowanej w OSR wysokości 0,01 PLN na 0,02 PLN - sprawia, że wysokość opłat dla branży tytoniowej wzrasta o wartość przewidzianą w Ocenie Skutków Regulacji dla całego segmentu kubków na napoje i pojemników na żywność!</p> <p>3. <u>W rezultacie apelujemy o zmianę metodologii kalkulacji kosztów i oparcie jej na masie produktów, a nie ich liczbie.</u> Pozwoli to nie tylko na zachowanie proporcjonalności oraz równego traktowania wszystkich kategorii, ale również zgodności z Dyrektywą SUP</p>		
257		<p>4. Artykuł 11b: proponowana metoda kalkulacji opłaty za prowadzenie kampanii edukacyjnych oparta o „przychód netto” jest skrajnie niekorzystna, nieproporcjonalna oraz nieracjonalna dla branży tytoniowej. W rozumieniu Polskich Standardów Rachunkowości przychód netto oznacza przychód po odliczeniu podatku VAT, jednak przed odjęciem podatku akcyzowego. W przypadku branży tytoniowej ma to monumentalne znaczenie – tylko w 2019 roku dla całego rynku obciążenia fiskalne z tytułu akcyzy wyniosły niemal 20 miliardów złotych!</p> <p>W efekcie, w przypadku branży wyrobów tytoniowych, opłata stanie się niewspółmiernie wysoka i będzie de facto „podwójnym opodatkowaniem” tego samego produktu czyli sztuki papierosa z filtrem. Raz poprzez zapłaconą akcyzę, a drugi raz – w ramach wspomnianej opłaty na kampanię edukacyjną. Pozostawienie proponowanych zapisów będzie stało w sprzeczności z zasadą równości zasad prowadzenia działalności gospodarczej. Wprowadzenie ustawy w obecnym kształcie będzie miało znacznie silniejszy wpływ na sytuację finansową branży tytoniowej niż na branżę pozostałych kategorii produktów objętych Dyrektywą SUP, spośród których można wskazać te zawierające niemal sam plastik.</p> <p>Przyjęcie proponowanych rozwiązań będzie skutkowało niespotykaną w skali Europy sytuacją, w</p>	Uwaga przyjęta	Imperial Tobacco – zgłoszenie lobbingowe

której opłata za kampanię edukacyjną jest wyższa niż koszt gospodarowania odpadami pozostawionymi w przestrzeni publicznej. Tego rodzaju rozwiązania stoją w sprzeczności z założeniami Dyrektywy SUP, która ma w szczególności przyczynić się do minimalizacji wprowadzanych do środowiska odpadów z plastiku i takie jest jej główne założenie. Kampania edukacyjna ma być jedynie elementem wsparcia tychże działań.

Rozwiązaniem jest wprowadzenie definicji opartej o Międzynarodowe Standardy Sprawozdawczości Finansowej (IFRS). W rozumieniu tych przepisów przychód netto obliczany jest po odjęciu wszystkich należności fiskalnych – w tym podatku akcyzowego.

Spółka proponuje by projektowany zapis art.11b ust 4 zawarty w Art.1 pkt 11 projektowanej ustawy w brzmieniu:

"Art.11b ust. 4. Przedsiębiorca, o którym mowa w ust. 1, wykonując obowiązek, o którym mowa w ust. 1:

- 1) przeznaczają w danym roku kalendarzowym na publiczne kampanie edukacyjne lub
- 2) przekazuje w danym roku kalendarzowym na odrębny rachunek bankowy marszałka województwa

– łącznie co najmniej 0,1% przychodu netto z tytułu wprowadzania do obrotu produktów jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego wymienionych w załączniku nr 11 do ustawy lub zawierających tworzywa sztuczne narzędzi połowowych."

został zmieniony w sposób następujący:

"Art.11b ust. 4. Przedsiębiorca, o którym mowa w ust. 1, wykonując obowiązek, o którym mowa w ust. 1: 1) przeznaczają w danym roku kalendarzowym na publiczne kampanie edukacyjne lub

- 2) przekazuje w danym roku kalendarzowym na odrębny rachunek bankowy marszałka województwa

– łącznie co najmniej 0,1% przychodu netto, pomniejszonego o podatek akcyzowy od wyrobów tytoniowych objętych tą ustawą, z tytułu wprowadzania do obrotu produktów jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego wymienionych w załączniku nr 11 do ustawy lub zawierających tworzywa sztuczne narzędzi połowowych."

Uzasadnienie uwagi:

W przypadku wyrobów tytoniowych podatek akcyzowy stanowi ok. 90% kosztów produkcji i sprzedaży. Udział tego podatku w przychodach Spółki stanowi ponad 60%.

Dodatkowo, pragniemy zwrócić uwagę, że opłata powinna być wyliczana jedynie w oparciu o

		<p>przychód związany z produktami wprowadzonymi na polski rynek. Imperial Brands, którego jesteśmy częścią, posiada w Polsce dwa zakłady produkcyjne. Zdecydowana większość wytwarzanych towarów – mających wpływ na ogólny wynik finansowy - przeznaczona jest na eksport. Te produkty nigdy nie zostaną wprowadzone na polski rynek, a zatem odpady pochodzące z tych produktów nie znajdą się w obrocie na terenie Polski. Sprawia to, że proponowane przepisy de facto „karzą” firmę za wspieranie pozytywnego bilansu polskiego handlu zagranicznego oraz tworzenie nowych miejsc pracy w Tarnowie Podgórnym oraz Radomiu.</p> <p><u>Apelujemy zatem o doprecyzowanie zapisu dotyczącego przychodu netto (po odjęciu wszystkich należności fiskalnych), obliczanego w oparciu o produkty wprowadzane do obrotu na polski rynek.</u></p> <p>Równocześnie, pragniemy zaznaczyć, że projekt ustawy został przedstawiony do konsultacji publicznych zaledwie na trzy miesiące przed planowanym wejściem w życie, wyznaczonym na 3 lipca 2021 roku.</p> <p>Proponowana w ustawie wysokość opłaty za prowadzenie działań edukacyjnych nie została w żaden sposób określona w Dyrektywie SUP. Przedstawienie nowych opłat zaledwie kwartał przed ich planowanym wprowadzeniem przeczy promowanej przez rząd zasadzie „przewidywalności i pewności prawa”. Przedsiębiorstwom takim jak Imperial Tobacco Polska S.A. nie dano praktycznie żadnej możliwości na przygotowanie się od strony finansowej na tak znaczące obciążenie. Wszystko to ma miejsce w czasie pandemii COVID-19, która na przestrzeni ostatnich miesięcy odcisnęła znaczące piętno na polskiej gospodarce oraz rynku pracy, w tym również na branży wyrobów tytoniowych.</p> <p><u>Zwracamy się z apelem o zrównanie - dla branży tytoniowej - terminu implementacji opłaty za wprowadzanie produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych oraz prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych, tj. wskazanie w treści Ustawy, że opłaty wprowadzane Ustawą będą obowiązywały od 5 stycznia 2023 roku.</u></p>		
258		<p>5. Art. 40b, ust.1 pkt. 2: w związku z pandemią koronawirusa SARS-CoV-2, Komisja Europejska ze znaczącym opóźnieniem wypracowała rozporządzenie wykonawcze wprowadzające obowiązek znakowania opakowań produktów zawierających plastik.</p> <p>Mając tę świadomość Komisja Europejska zaproponowała okres przejściowy, umożliwiający producentom umieszczenia oznakowania w formie naklejki, a nie nadruku, do 4 lipca 2022 roku.</p> <p>Jednocześnie, ze względu na już znajdujące się na opakowaniach wyrobów tytoniowych</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta. Terminy wynikają wprost z dyrektywy SUP.</p>	<p>Imperial Tobacco – zgłoszenie lobbingsowe</p>

		<p>znakowania zdrowotne oraz konieczności przeznaczenia części powierzchni na znaki akcyzy, sytuacja branży znacząco różni się od innych kategorii. Proces technologiczny i produkcyjny - konieczny do wprowadzania zmian w postaci umieszczenia dodatkowego logo na opakowaniach produktów z filtrami - trwa około roku. Dostosowany jest on do aktualizowanych co roku wytycznych dla oznaczeń dotyczących wpływu spożywania wyrobów tytoniowych na zdrowie.</p> <p>Planowany termin wejścia w życie zmian - czyli 3 lipca 2021 roku, za niewiele ponad 2 miesiące - wprowadzanych przez Dyrektywę SUP, znacząco i negatywnie wpływa na całość procesu planistycznego oraz produkcyjnego. Ma to szczególne znaczenie dla Polski, która jest jednym z wiodących producentów wyrobów tytoniowych w Europie. Sprawia to, że zakłady w Tarnowie Podgórnym oraz Radomiu w bezprecedensowo krótkim czasie zmuszone zostały do dostosowania linii produkcyjnych do nowych wymogów prawnych.</p> <p><u>Z tego względu zasadne jest wprowadzenie dodatkowego okresu przejściowego, w trakcie którego, za brak zgodności z przepisami nakładającymi zupełnie nowe obowiązki na producentów, nie będą nakładane kary. Proponujemy, aby okres obowiązywania przepisów, które przewidują możliwość nałożenia na producentów kar finansowych, rozpoczął swój bieg 4 lipca 2022 roku, czyli pokrywał się z terminem zakończenia okresu przejściowego wypracowanego przez Komisję Europejską.</u></p>		
259		<p>Z uwagą i zainteresowaniem przyjęliśmy Projekt ustawy o zmianie ustawy o odpadach, które istotny krok na drodze do implementacji Pakietu GOZ, w szczególności Dyrektywy 2019/904 PE i Rady w sprawie ograniczenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko.</p> <p>Przedłożony projekt zawiera szereg rozwiązań korzystnych dla środowiska, tj. wprowadzenie zakazu obrotu produktami o dużym potencjale zaśmiecania oraz produktami nieodpowiednimi do recyklingu materiałowego, objęcie systemem ROP pojemników na posiłki, pojemników i kubków na napoje oraz plastikowych toreb na zakupy, wreszcie wprowadzenie obowiązku selektywnego zbierania opakowań po napojach.</p> <p>Aby zbliżyć polską gospodarkę do modelu w pełni cyrkularnego, ważne jest zapewnienie zgodności z hierarchia postępowania z odpadami, a zatem zagwarantowanie pierwszeństwa działań na rzecz minimalizacji wytwarzania odpadów, następnie ponownego użytkowania, a w dalszej kolejności recyklingu materiałowego.</p> <p>Postulujemy wprowadzenie poziomu ograniczenia konsumpcji jednorazowych kubków oraz pojemników na żywność w wys. 50% w 2025 r. oraz 80% w 2030 r. w odniesieniu do roku bazowego. Uważamy również za niezbędne wprowadzenie zakazu stosowania jednorazowych kubków i pojemników na żywność w sektorze administracji publicznej.</p> <p>Mając na uwadze korzyści środowiskowe, proponujemy, aby w niniejszej legislacji wprowadzić także</p>	<p>Wyjaśnienie. Przepisy projektowanej ustawy stanowią transpozycję dyrektywy SUP i wprowadzają regulacje ściśle wynikające z przepisów dyrektywy. Zaproponowane mechanizmy redukcji użycia wzorowane są na instrumentach przyjętych w odniesieniu do toreb na zakupy z tworzywa sztucznego, które doprowadziły do znacznej redukcji ich zużycia.</p>	<p>Fundacja Kupuj Odpowiedzialnie</p>

	<p>obowiązek zamawiania produktów w wielorazowych opakowaniach wielorazowych przez centralne i samorządowe jednostki administracji publicznej. Przyczyniłoby się to do ograniczenia ilości odpadów z instytucji publicznych i organizowanych przez nie wydarzeń. Wymóg korzystania z produktów w opakowaniach zwrotnych powinien dotyczyć imprez masowych, na które zgody wydają samorządy. Skutkowałoby to pobudzeniem lokalnej gospodarki obiegu zamkniętego, dostarczającej rozwiązań w oparciu o usługi i eliminujących nadmierne użycie produktów i opakowań jednorazowych.</p> <p>Opowiadamy się za wprowadzeniem minimalnych ilości zwrotnych opakowań po napojach na poziomie ustalonym w Republice Francuskiej a zatem min 50% do r. 2030.</p> <p>Uważamy, że dla osiągnięcia ambitnych celów środowiskowych, oraz dla ożywienia rynku surowców wtórnych, poprzez rozwój recyklingu surowców opakowaniowych po napojach, niezbędne jest ustalenie do 2030 r. przynajmniej 50% minimalnej zawartości recyklatu dla wszystkich typów opakowań: szkła, aluminium i tworzyw sztucznych. Cel ten powinien być wzmacniany opłatą modulowaną, ponoszona przez wprowadzających wyłącznie od użytego surowca pierwotnego.</p> <p>Celem maksymalizacji zbiórki opakowań po napojach oraz ich optymalnego recyklingu i ponownego użycia, opowiadamy się za wprowadzeniem w niniejszym Projekcie ustawy obowiązkowego, scentralizowanego i powszechnego systemu kaucyjnego obejmującego jedno- i wielorazowe opakowania po napojach z tworzyw sztucznych, metalu i szkła.</p> <p>Przedłożony projekt powinien również uwzględniać zbieranie od przedsiębiorców opłat na rzecz uregulowania przez Polskę tzw. Europejskiego podatku od nie poddanych recyklingowi opakowań z tworzyw sztucznych. Przeniesienie tego obciążenie z budżetu na wprowadzających będzie kolejnym, po opłacie modulowanej, stymulatorem ekonomicznym zachowań prośrodowiskowych, wzmacniającym jednocześnie polską branżę recyklingu.</p> <p>Projekt ustawy wdrażający Dyrektywę 2019/904 Parlamentu i Rady UE obejmuje gromadzenie środków finansowych na działania związane z upowszechnianiem wiedzy n.t prawidłowego postępowania z produktami i opakowaniami z tworzyw sztucznych. Proponujemy, by w Projekcie uwzględniono przekazanie określonej części zebranych środków na badania naukowe służące opracowaniu efektywnych metod minimalizacji jednorazowych produktów i opakowań z tworzyw sztucznych oraz opracowaniu efektywnych metod ponownego wykorzystania odpadów i opakowań.</p>		
260	<p>Federacja Przedsiębiorców Polskich wskazuje przede wszystkim na niewłaściwy proces konsultacji społecznych tak istotnego dla wszystkich mieszkańców naszego kraju projektu. Dnia 1.04.2021 na stronie Rządowego Centrum Legislacji został zamieszczony, przygotowany przez Ministerstwo Klimatu i Środowiska, projekt ww. ustawy, który stanowi transpozycję przepisów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 z dnia 5 czerwca 2019 r. w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko(dalej: Dyrektywa). W ocenie skutków regulacji –OSR- znalazła się informacja, że projekt w ogóle nie będzie konsultowany z Radą Dialogu Społecznego – RDS - oraz z reprezentatywnymi organizacjami pracodawców i związkami zawodowymi, co stanowi rażące naruszenie przepisów ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o Radzie Dialogu Społecznego i innych instytucjach</p>	<p>Uwaga przyjęta – projekt ustawy został przesłany bezpośrednio do RDS pismem z dnia 22.04.2021 r. z 30-dniowym terminem od dnia otrzymania ww. pisma na stanowisko do projektu.</p>	<p>Federacja Przedsiębiorców Polskich</p>

	<p>dialogu społecznego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2232), ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o organizacjach pracodawców oraz ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych. Art. 1 ustawy z dnia 24 lipca 2015 o Radzie Dialogu Społecznego i innych instytucjach dialogu społecznego(Dz.U.2015.1240 z dnia 2015.08.27) wskazuje bardzo szeroki zakres dialogu trójstronnego i konsultowanych aktów prawnych. Niewątpliwie uregulowania tego projektu wpłyną na funkcjonowanie wielu firm, również na tak doświadczoną w okresie pandemii gastronomię, oraz ich pracowników, wprowadzając szereg obowiązków i wzrost kosztów poprzez wprowadzenie nowych opłat. Uregulowania projektu, jak zauważyli sami autorzy, wpłyną na ponad 38 mln mieszkańców naszego kraju, 100 producentów opakowań jednorazowych, 37 058 podmiotów wprowadzających opakowania i produkty do obrotu. Brakuje również uzasadnienia do skrócenia terminu opiniowania z ustawowych 30 dni na jedynie 21 dni.</p>		
261	<p>Uwagi ogólne do projektu. Podstawowym błędem projektu jest fakt, że zaproponowana regulacja nie stanowi całościowej transpozycji przepisów dyrektywy SUP. Brakuje przede wszystkim postanowień dyrektywy SUP dotyczących butelek po napojach. Projekt wskazuje, że normy zawarte w art. 3 ust. 10, art. 6 ust. 1, 5, art. 9 ust. 1 dyrektywy zostaną uregulowane w terminie późniejszym w ustawie regulującej rozszerzoną odpowiedzialność producenta (dalej także jako: „ROP”) za opakowania i odpady opakowaniowe oraz system kaucyjny, co nie pozwala na całościową ocenę prawidłowości transpozycji Dyrektywy. Termin transpozycji tych przepisów do prawa polskiego upływa 3 lipca 2021 r., więc konsultacje dotyczące całego zakresu ROP, SUP i systemu kaucyjnego należałoby przeprowadzić jak najszybciej, a przede wszystkim w jednakowym czasie. Tylko taka całościowa implementacja i konsultacja pozwoli wypracować przedsiębiorcom pełen ogłęd na całość uregulowań środowiskowych w tym zakresie oraz ich kosztów. Z pewnością takie całościowe podejście spowoduje też podniesienie jakości całego procesu konsultacji, ze względu na to, iż partnerzy społeczni nie będą skupiać się na cząstkowe wskazywanie brakujących elementów dodawanych na poszczególnych etapach. Co więcej, brak ram prawnych w postaci zgodnego ze znowelizowanymi dyrektywami o odpadach oraz o opakowaniach i odpadach opakowaniowych, systemu ROP powoduje, że proponowane regulacje szczególne wynikające z dyrektywy SUP nie znajdują oparcia w szerszym systemie dotyczącym opakowań zwłaszcza w zakresie określenia ról interesariuszy systemu i zasad pokrywania kosztów systemu przez wprowadzających. Ustawodawca od kilku lat z bardzo dużą częstotliwością nowelizuje ustawy należące do całego systemu prawa ochrony środowiska i gospodarki odpadami. Jak pokazuje praktyka, nowelizacje poszczególnych przepisów w ramach różnych aktów prawnych często są „doraźną” i „szybką” reakcją na aktualne problemy, bez zastanowienia się nad niekorzystnymi skutkami wprowadzonych przepisów na inne podmioty uczestniczące w całym systemie gospodarowania odpadami, których te problemy nie dotyczą. W związku z powyższym, potrzebna jest reforma całego systemu prawa ochrony środowiska oraz gospodarki odpadami, w ten sposób, aby „nowe prawo środowiskowe i odpadowe” implementowało do porządku krajowego przepisy dyrektyw z uwzględnieniem specyfiki, różnic i możliwości rynku krajowego w zakresie wszystkich rodzajów strumieni odpadów oraz z uwzględnieniem różnych grup podmiotów gospodarujących tymi odpadami.</p>	<p>Uwaga przyjęta – część przepisów nie objęta projektowaną zmianą zostaje zawarta w projekcie ustawy zmiany ustawy opakowaniowej (w zakresie ROP) oraz w projekcie dotyczącym systemów kaucyjnych.</p>	<p>Federacja Przedsiębiorców Polskich</p>

	<p>Postanowienia regulujące rozszerzoną odpowiedzialność producenta są niezbędnym narzędziem przeniesienia odpowiedzialności za produkt na producenta oraz wspierającym rozwój gospodarki cyrkularnej. Postanowienia dotyczące wdrożenia systemu kaucyjnego na jednorazowe opakowania po napojach, w tym butelki plastikowe, to sposób realizacji obowiązków wynikających z ROP na te opakowania, który umożliwia osiągnięcie celu zawartego w art. 9 ust. 1 dyrektywy SUP, bez dobrze działającego systemu kaucyjnego Polska nie jest w stanie osiągnąć zakładanych w Dyrektywie poziomów zbiórki.</p> <p>W związku powyższym przedsiębiorcy skupieni w Federacji Przedsiębiorców Polskich wnoszą o:</p> <ul style="list-style-type: none"> •równoczesne uregulowanie i konsultacje publiczne całego zagadnienia rozszerzonej odpowiedzialności producenta-ROP •uwzględnienie w ustawie transponującej dyrektywę SUP postanowień wprowadzających system kaucyjny na opakowania po napojach w Polsce • uwzględnienie poniższych uwag szczegółowych. <p>Uwagi szczegółowe do projektu</p> <p>1.Braki w transpozycji. W projekcie brakuje następujących uregulowań związanych z art. 3 ust. 10, art. 6 ust. 1, 5, art. 9 ust. 1 Dyrektywy SUP oraz powiązania załącznika nr 5 z przepisami określającymi zobowiązania producentów z zakresie zawartych w nim produktów. Brakuje postanowień dotyczących: i. definicji systemu rozszerzonej odpowiedzialności producenta, ii. dotyczących obowiązku zawarcia recyklatu w napojowych butelkach z tworzyw sztucznych ,iii. dotyczących obowiązku mocowania zakrętek do butelek na napoje, iv. dotyczących obowiązku zbiórki butelek plastikowych po napojach, a co za tym idzie przepisów dotyczących tej zbiórki, w tym regulujących system kaucyjny, który jest jednym z rekomendowanych przez dyrektywę narzędzi do osiągnięcia ustalonego poziomu ich zbiórki.</p>		
262	<p>2.Niezgodność systemu ROP z wymogami Dyrektywy Proponowane przepisy wprowadzają zmiany do ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 1903.) jednak ustanowiony tej ustawie schemat ROP jest niezgodny z wytycznymi zawartymi w art. 8 i art. 8a zmienionej dyrektywy PE i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylająca niektóre dyrektywy. Tym samym nie spełnia wymogu dyrektywy SUP, aby przyjmowane w ramach jej transpozycji nowe rozwiązania (schematy ROP) były zgodne z postanowieniami dyrektywy odpadowej. Należy wskazać, że zgodnie z art. 8 i 8a znowelizowanej dyrektywy odpadowej określa minimalne wymogi dla systemów ROP, których spełnienie muszą zagwarantować wszystkie państwa członkowskie.1Artykuł 8a dyrektywy w sprawie odpadów, omawia wymagania minimalne dotyczące systemów rozszerzonej odpowiedzialności producenta. W art. 8a ust. 4 określono koszty, które muszą być pokrywane w ramach schematu ROP przez producenta:„4. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, by wysokość wkładów finansowych płaconych przez producenta produktu w celu wypełnienia jego obowiązków wynikających z rozszerzonej odpowiedzialności producenta: a) pokrywała następujące koszty związane z</p>	<p>Wyjaśnienie – w pozostałym zakresie regulowanym ustawą o obowiązkach przedsiębiorców (...) dostosowanie do nowych wymagań ROP będzie przedmiotem odrębnej nowelizacji</p>	<p>Federacja Przedsiębiorców Polskich</p>

		<p>produktami, które producent wprowadza do obrotu w danym państwie członkowskim:-koszty selektywnej zbiórki odpadów, a następnie ich transportu i przetwarzania, w tym przetwarzania niezbędnego do osiągnięcia unijnych celów w zakresie gospodarowania odpadami, oraz koszty niezbędne do realizacji innych celów i zadań, o których mowa w ust. 1 lit. b), po uwzględnieniu dochodów z ponownego użycia, ze sprzedaży surowców wtórnych pochodzących z jego produktów i z nieodebranych kaucji,-koszty dostarczania posiadaczom odpadów odpowiednich informacji zgodnie z ust. 2,-koszty gromadzenia danych i sprawozdawczości zgodnie z ust. 1 lit.</p> <p>c).”1Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylająca niektóre dyrektywyhttps://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/PDF/?uri=CELEX:02008L0098-20180705&from=PL</p> <p>W odniesieniu do opakowań pierwsza podkreślona wyżej klauzula wskazuje wymóg pokrywania kosztów netto recyklingu. Obejmuje to przychód generowany ze sprzedaży materiałów. Ta właśnie zasada nie znajduje odzwierciedlenia w przepisach obecnie funkcjonującego systemu ROP. Ponadto, Dyrektywa SUP, w art. 8 ust 2 dyrektywy wymienia dodatkowe koszty (wymienione również w projekcie ustawy) i „wiąże” te koszty z producentami w artykule 8 ust. 4 określając, że:„ Wskazane w ust. 2 i 3 koszty, które należy pokryć, nie przekraczają kosztów niezbędnych do gospodarnego świadczenia wskazanych w tych przepisach usług i są one ustalane z zachowaniem przejrzystości między zainteresowanymi podmiotami.” Ponadto, proponuje, jak następuje:„ Koszty sprzątnięcia odpadów są ograniczone do czynności podejmowanych przez organy publiczne lub w ich imieniu. Metoda ich obliczania musi być ustalona w taki sposób, aby koszty sprzątnięcia odpadów mogły być ustalane w proporcjonalny sposób. Z myślą o minimalizacji kosztów administracyjnych państwa członkowskie mogą ustalić wkłady finansowe na rzecz kosztów sprzątnięcia odpadów poprzez ustanowienie odpowiednich, wieloletnich kwot zryczałtowanych.” Obecnie zaproponowane w projekcie ustawy rozwiązanie ze względu na brak zgodności obowiązujących systemów ROP z wymaganiami dyrektywy odpadowej nie spełnia ww. przesłanek dotyczących zasad obliczania oraz pokrywania przez producenta kosztów związanych z odpadem po produkcie prowadzonym na rynek.</p>		
263		<p>3.Brak kalkulacji kosztów stanowiących podstawę określenia wysokości opłaty(art.3k i n projektu)Projekt przewiduje, że przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego wymienione w załączniku nr 9 do ustawy ponosi coroczną opłatę w maksymalnej wysokości 0,05 zł/szt. na pokrycie kosztów: zbierania odpadów powstałych z produktów tego samego rodzaju, które wprowadził do obrotu, pozostawionych w publicznych systemach zbierania odpadów, w tym kosztów utworzenia i utrzymania tych systemów, transportu tych odpadów i ich przetwarzania, oraz uprzątnięcia, transportu i przetwarzania odpadów powstałych z produktów takiego samego rodzaju jak odpady powstałe z produktów, które wprowadził do obrotu. Określenie jej ostatecznej wysokości dla poszczególnych rodzajów produktów nastąpi w drodze rozporządzenia w oparciu o konieczność pokrycia kosztów zagospodarowania tych odpadów oraz utworzenia i utrzymania publicznych systemów zbierania. Środki z tej opłaty mają być pobierane przez urzędy marszałkowskie, a następnie przekazywane do</p>	Trwają analizy kosztów które będą podstawą to wyznaczenia stawek opłat w drodze rozporządzenia	Federacja Przedsiębiorców Polskich

		Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej. Jednak zgodnie z art. 8 ust. 3 dyrektywy „koszty, które należy pokryć, nie przekraczają kosztów niezbędnych do gospodarnego świadczenia wskazanych w tych przepisach usług i są one ustalane z zachowaniem przejrzystości między zainteresowanymi podmiotami. Koszty sprzątnięcia odpadów są ograniczone do czynności podejmowanych przez organy publiczne lub w ich imieniu. Metoda ich obliczania musi być ustalona w taki sposób, aby koszty sprzątnięcia odpadów mogły być ustalane w proporcjonalny sposób.” Natomiast projektodawca w żadnym z dokumentów udostępnionych do konsultacji nie wykazał: i.wysokości faktycznych kosztów związanych ze zbieraniem z miejsc publicznie dostępnych i uprzątnięciem z terenów publicznych danych rodzajów odpadów objętych opłatą, a następnie przekazania tych odpadów do recyklingu, ii.sposobu wykorzystania środków z tej opłaty przez Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej na pokrycie kosztów związanych ze zbieraniem z miejsc publicznie dostępnych i uprzątnięciem z terenów publicznych danych rodzajów odpadów, a następnie przekazaniem tych odpadów do recyklingu.		
264		4.Doprecyzowanieprzepisów dotyczących kampanii edukacyjnych(art. 11 b projektu)Projekt nie precyzuje, kiedy producenci powinni zacząć realizować obowiązki w zakresie publicznych kampanii edukacyjnych (od roku 2021 czy 2022) oraz czy mogą być one realizowane za pośrednictwem organizacji odzysku. Biorąc pod uwagę zakres obowiązków dotyczących upowszechniania wiedzy, nakładanych przez Dyrektywę w ramach rozszerzonej odpowiedzialności producentów (art. 8 ust. 2 lit.a oraz ust. 3 lit.a), projektowane przepisy ustawowe wymagają doprecyzowania. Z Dyrektywy wprost wynika bowiem, że obowiązek partycypowania w kosztach upowszechniania wiedzy (w kosztach prowadzenia kampanii edukacyjnych) odnosi się wyłącznie do tych produktów, które producenci wprowadzają do obrotu.	Naszym zdaniem przepisy są tu precyzyjnie jednak zostaną ponownie przeanalizowane w kontekście zgłoszonej uwagi	Federacja Przedsiębiorców Polskich
265		5.Doprecyzowanie kategorii „przychodów netto” w odniesieniu do wyrobów akcyzowych Pojęcie „przychodu netto” nie zostało zdefiniowane w Projekcie ustawy, więc jego zakres może budzić wątpliwości. Co do zasady przychód netto jest to łączna wartość przychodów pomniejszona o odpowiednie należności podatkowe. W przypadku produktów wymienionych w załączniku nr 11 w grę wchodzi nie tylko podatek od towarów i usług, ale też podatek akcyzowy, ponieważ w załączniku tym znajdują się także wyroby akcyzowe. Dlatego, w celu uniknięcia wszelkich wątpliwości, pojęcie „przychodu netto” wymaga jednoznacznego zdefiniowania w projekcie ustawy jako „przychody bez podatku od towarów i usług oraz podatku akcyzowego”. Proponowane doprecyzowanie zapewnia adekwatne powiązanie pomiędzy wysokością uzyskiwanych przychodów, poziomem nakładów i przeznaczeniem środków. W braku takiego doprecyzowania mielibyśmy do czynienia z nieuzasadnionym zróżnicowaniem sytuacji przedsiębiorców wprowadzających do obrotu produkty, o których mowa w załączniku nr 11, dyskryminującym dla producentów wyrobów akcyzowych. Z punktu widzenia celu analizowanej regulacji nie ma żadnego uzasadnienia dla nakładania na tę grupę przedsiębiorców obowiązków finansowych, których podstawa wymiaru jest istotnie wyższa niż w przypadku pozostałych przedsiębiorców objętych tymi obowiązkami –ze względu na wliczanie do tej podstawy należności publicznoprawnych wynikających z regulacji akcyzowych. Należności te stanowią istotną część uzyskiwanych przez nich przychodów, są jednak odprowadzane na rzecz Skarbu Państwa i w tym sensie nie stanowią przysporzenia dla tej grupy przedsiębiorców (nie	Uwaga przyjęta. Zostaną dokonane zmiany w tym zakresie.	Federacja Przedsiębiorców Polskich

	<p>stanowią ich dochodu). Co więcej, obciążenie to nie odpowiada wymaganiom wskazanym w art. 8 ust. 4 Dyrektywy SUP. Zgodnie z Dyrektywą wysokości opłat na pokrycie kosztów edukacji i informowania, o których mowa w Art. 10 Dyrektywy, nie powinny przekraczać kosztów niezbędnych do gospodarnego świadczenia stosownych usług i powinny być ustalane z zachowaniem przejrzystości między zainteresowanymi podmiotami. Zaproponowane w projekcie rozwiązania nie spełniają ww. wymogów, ponieważ zarówno w projekcie, jak i w jego uzasadnieniu, nie wskazane zostały podstawy jakimi kierowano się przy ustalaniu obliczania stawek opłaty, a w szczególności nie odniesiono się chociażby szacunkowych kosztów prowadzenia działań edukacyjno-informacyjnych.</p>		
266	<p>6.Brak postanowień wspierających recykling</p> <p>W projekcie brakuje także postanowień wspierających recykling produktów z tworzyw sztucznych objętych zakresem regulacji (innych niż objętych zakazem wprowadzenia na rynek). Konieczne są przepisy wskazujące w jaki sposób pieniądze przekazane z opłat przez producentów do Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej zostaną wykorzystane do wspierania rozwoju mocy recyklingowych dla tego rodzaju tworzyw sztucznych. Osiągnięcie zwiększonych poziomów recyklingu dla produktów, w tym produktów opakowaniowych wymagać będzie wsparcia oraz reformy systemu gospodarowania odpadami. Niezbędne będzie zmniejszenie roli organizacji odzysku na rzecz zwiększenia roli recyklerów odpadów, jako najistotniejszego podmiotu gwarantującego właściwe przetworzenie odpadu. Od kilku lat, poprzez nowelizacje ustaw dot. gospodarowania odpadami, nakładane są na recyklerów coraz to nowe obowiązki, trudne do spełnienia organizacyjnie i finansowo, co doprowadziło do dużego spadku ilości firm zajmujących się recyklingiem odpadów. Konsekwencją powyższego jest z kolei wzrost cen i nieopłacalność ekonomiczna recyklingu odpadów, w tym odpadów opakowaniowych, co niejednokrotnie prowadzi do sytuacji, w której cena surowca wtórnego jest znacznie wyższa niż surowca pierwotnego. System gospodarowania odpadami, w tym również system ROP powinien zostać skonstruowany w taki sposób, aby recykling odpadów prowadził do sytuacji, w której bardziej opłacalny będzie recykling odpadów oraz zakup i wykorzystanie w procesie produkcyjnym surowca wtórnego, aniżeli zakup surowca pierwotnego.</p>	<p>Przepisy dot. wsparcia recyklingu znajdują się w odrębnym projekcie ustawy wprowadzającym ROP dla opakowań</p>	<p>Federacja Przedsiębiorców Polskich</p>
267	<p>7.Doprecyzowanie w zakresie filtrów od papierosów.</p> <p>Projektowana ustawa i dyrektywa, którą implementuje, dotyczą produktów z tworzyw sztucznych; oznakowania, które producenci wyrobów tytoniowych będą zobowiązani umieszczać na swoich wyrobach informują konsumenta, że filtr zawiera plastik. W związku z powyższym postulujemy uściślenie i zastąpienie w każdym miejscu w ustawie gdzie pojawia się słowo „filtr” słowem „filtr zawierający plastik”/ „filtr zawierający tworzywo sztuczne”. Istotne jest, że wskazana w projekcie stawka maksymalna jest oderwana od rodzaju produktu objętego tą stawką, a w rezultacie, również od rzeczywistej wartości rynkowej produktów objętych projektowanym załącznikiem nr 9. Stawki te powinny zostać ustalone z uwzględnieniem istotnych cech lub właściwości danych produktów lub innych obiektywnych mierników (np. ogólnej masy produktów wprowadzanych do obrotu w danym czasie). Także produkt, którego podaż rynkowa miałyby być stanowić podstawę do obliczania opłaty, musi także zostać</p>	<p>Ustawa obejmuje produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego, tym samym tylko filtry zawierające tworzywa sztuczne będą objęte ustawą. Zostanie wprowadzone doprecyzowanie.</p>	<p>Federacja Przedsiębiorców Polskich</p>

	<p>określony w sposób niebudzący najmniejszych wątpliwości (tj. wyraźne określenie, czy „produktem” jest pojedynczy filtr lub papieros, czy też paczka zawierająca określoną ich ilość, czy 1000 sztuk). W ustawie brakuje również innych kryteriów szczegółowych, które ograniczyłyby nadmierną swobodę organów władzy wykonawczej upoważnionych do określenia stawek opłaty w rozporządzeniu. Postulujemy zatem, aby stawki opłaty zostały ustalone w przepisach projektowanej Ustawy w sposób „sztywny” poprzez odniesienie do obiektywnych mierników odpowiednich dla danego rodzaju produktów (sztuki, łączna masa, objętość itp.) lub -ewentualnie -aby ustawodawca wprowadził w ww. ustawie szczegółowe zasady, wytyczne i kryteria pozwalające na określenie stawek opłaty na poziomie aktu wykonawczego do ustawy (rozporządzenia). Dla filtrów zawierających tworzywa sztuczne maksymalna stawka opłaty produktowej, o której mowa w Art. 3k ust. 1, nie powinna przekroczyć 1 zł w przeliczeniu na 1000 sztuk filtrów zawierających tworzywa sztuczne. Wysokość maksymalnej stawki opłaty będzie miała kluczowe znaczenie dla pewności prowadzenia działalności gospodarczej przedsiębiorstw. W związku z tym określenie maksymalnej stawki na poziomie 1 zł w przeliczeniu na 1000 sztuk filtrów zawierających tworzywa sztuczne (0,02 zł za paczkę) daje ustawodawcy wciąż szerokie widełki określenia opłaty w rozporządzeniu</p>		
268	<p>8. Wydłużenie vacatio legis dla uregulowań dotyczących kar Postulujemy o wydłużenie vacatio legis dla przepisów dotyczących kar pieniężnych do 4 lipca 2022 roku (zgodnie z Załącznikiem III rozporządzenia wykonawczego KE dotyczącego oznakowania produktów do 4 lipca 2022 znakowanie będzie można umieszczać za pomocą naklejek). Zgodnie z art. 8 Projektu ustawy większość nowych przepisów ma wejść w życie z dniem 3 lipca 2021 r. Przepis ten posługuje się datą kalendarzową, sztywną, co oznacza, że faktyczna długość okresu vacatio legis będzie zależała od tego jak długo potrwać prace legislacyjne w rządzie, Sejmie i Senacie RP. W efekcie nie można wykluczyć, że adresaci nowych obowiązków będą mieli zaledwie kilkadziesiąt lub nawet tylko kilkanaście dni na przygotowanie się do ich wejścia w życie. Tymczasem konieczność zapewnienia odpowiedniego okresu vacatio legis jest niezbędna dla prawidłowego wykonania tych obowiązków. Jest także niezbędnym warunkiem realizacji zasady zaufania obywatela do państwa i ochrony interesów w toku, wywodzonych z art. 2 Konstytucji RP. Należy podkreślić, że ustawodawca nie może przerzucać na przedsiębiorców ciężaru negatywnych konsekwencji ewentualnego opóźnienia w implementacji prawa Unii Europejskiej. Na projektodawcy spoczywa obowiązek takiego zorganizowania krajowego procesu ustawodawczego, które umożliwi nie tylko zachowanie terminów przewidzianych w transponowanych przepisach, ale też stworzenie adresatom nowych regulacji odpowiedniego czasu na przygotowanie się do ich wejścia w życie. Za niedopuszczalne z punktu widzenia standardów stanowienia prawa należy uznać przyjęcie takich okresów przejściowych, które dążąc do zachowania terminu transpozycji, uniemożliwiają adresatom regulacji należyte wykonanie nowych obowiązków, przez co narażają ich na sankcje. Wobec tego, przynajmniej w odniesieniu do przepisów sankcjonujących (art. 1 pkt 16-17 Projektu ustawy), konieczna jest modyfikacja okresu przejściowego w taki sposób, aby umożliwił on przedsiębiorcom odpowiednie przygotowanie się do wejścia w życie nowej regulacji i należyte wypełnienie nakładanych na nich zadań. Należałoby również zsynchronizować wejścia w życie przepisów dotyczących kampanii edukacyjnych do</p>	<p>Terminy wdrożenia poszczególnych regulacji wynikają z dyrektywy SUP. Sankcje są jedynie pochodną wprowadzenia do ustawy tych regulacji i muszą być skorelowane z terminami nałożenia na przedsiębiorców określonych obowiązków.</p>	<p>Federacja Przedsiębiorców Polskich</p>

		poszczególnych grup produktów z wejściem w życie przepisów ich dotyczących.		
269		<p>9.Położenie nacisku na walory edukacyjne</p> <p>Należy uzupełnić projekt o zastrzeżenie, iż opłata za naczynia jednorazowe nie będzie wliczana w cenę produktu, a będzie stanowić zawsze osobną, dodatkową opłatę wyodrębnioną na paragonie zakupu. Konsument musi zdawać sobie sprawę z wnoszonej opłaty za opakowanie, ponieważ to jej wysokość będzie działać edukacyjnie i powodować zniechęcenie do nadużywania opakowań jednorazowych.</p>	Wyjaśnienie - nie będzie to element ceny całkowitej produktu ale oddzielna opłata. Będzie więc to oddzielna pozycja na paragonie, tak jak w przypadku opłat recyklingowych pobieranych od toreb z tworzy sztucznych	Federacja Przedsiębiorców Polskich
270		10.Uzupełnienie projektu o system kaucyjny wg. poniższych rekomendacji	System kaucyjny zostanie objęty odrębnym projektem	Federacja Przedsiębiorców Polskich
271		<p>Przedstawiony projekt ustawy uważamy za dalece niedoskonały. Wykracza on poza minimalne wymogi stawiane przez implementowaną dyrektywę, co samo w sobie jest sprzeczne z jednym z podstawowych postulatów ZPP, tj. zasadą transponowania prawa UE wg reguły „UE + 0”. Uważamy, że nadgorliwość w realizowaniu celów dyrektywy, osiągnięta kosztem przedsiębiorców i konsumentów, jest absolutnie niewskazana. Co więcej, projekt wydaje się zupełnie nie uwzględniać faktu, że obejmować będzie m.in. branże najsilniej poszkodowane epidemią koronawirusa, w tym np. branżę gastronomiczną.</p> <p>Osobnej krytyce należy poddać tryb konsultowania przedmiotowego projektu. Zaskoczenie budzi fakt, że w rozdzielniku pisma kierującego projekt ustawy do konsultacji społecznych nie znalazły się organizacje partnerów społecznych, w tym zdecydowana większość reprezentatywnych związków zawodowych i organizacji pracodawców. Sam projekt nie został również pierwotnie przedłożony Radzie Dialogu Społecznego. Wpisuje się to w szerszy schemat postępowania w sprawie istotnych dla wielu branż (i dla konsumentów) projektów związanych z implementowaniem do polskiego porządku prawnego nowych reguł w zakresie gospodarowania odpadami, w ramach którego udział partnerów społecznych jest wybiórczy i niepełny.</p> <p>Zwracamy zatem uwagę na fakt, że rzetelne konsultacje poszczególnych projektów ustaw (jak i generalnego podejścia systemowego) pozytywnie wpływają na jakość końcowych produktów. W tym kontekście zdumienie budzi również kolejność publikowania poszczególnych aktów prawnych z tego katalogu. Wydaje się, że pierwszeństwo powinno przysługiwać projektowi implementującemu nowe zasady rozszerzonej odpowiedzialności producentów, jako projektowi systemowemu i kluczowemu dla reguł gospodarowania odpadami w Polsce. Dyrektywa SUP i jej implementacja adresują jedynie fragment tego systemu, stąd też zasadne wydaje się pytanie, dlaczego to projekt wprowadzający do polskiego porządku prawnego regulacje z tego aktu unijnego pojawił się jako pierwszy. Zaburzenie chronologii wprowadzania kolejnych elementów reformy modelu gospodarowania odpadami w Polsce rodzi ryzyko jego głębokiej niespójności.</p> <p>Poza powyższymi uwagami o charakterze generalnym, poniżej przedstawiamy szereg komentarzy odnoszących się do poszczególnych elementów przedstawionej regulacji.</p>	Projekt był szeroko konsultowany i udostępniony publicznie na stronie internetowej RCL. Dodatkowo znacząco wydłużono pierwotny okres przewidziany na konsultacje.	Związek Przedsiębiorców i Pracodawców

272	<p style="text-align: center;">I. Zasadność i wysokość wprowadzanych opłat</p> <p>W pierwszej kolejności należy zaznaczyć, że projekt ustawy wprowadza de facto trzy opłaty –tzw. opłatę produktową, systemową oraz edukacyjną. Opłata produktowa wynosić ma maksymalnie 1 zł za sztukę opakowania jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego i być obliczana jako iloczyn obowiązującej stawki oraz wolumenu produktów wprowadzonych do obrotu w roku kalendarzowym. Opłata systemowa ma wynosić do 5 groszy od każdego wprowadzonego produktu, a wpływy z jej tytułu mają zostać przeznaczone na pokrycie kosztów zagospodarowania odpadów powstałych z powodu wprowadzenia do obrotu wskazanych produktów jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego, oraz na stworzenie i utrzymanie publicznych systemów zbierania. Opłata edukacyjna tymczasem wynosić ma 0,1% przychodu netto ze sprzedaży określonych produktów jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego.</p> <p>W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę na fakt, iż obowiązkiem pobierania opłaty produktowej mają być nie tylko punkty wydające opakowania jednorazowego użytku konsumentom końcowym, lecz również jednostki handlu hurtowego. W rezultacie powstaje ryzyko wielokrotnego naliczania opłaty za wprowadzenie do środowiska produktu jednorazowego użytku–na różnych etapach handlu hurtowego, a na końcu przy finalnej transakcji, której stroną będzie konsument końcowy. Byłoby to rozwiązanie oczywiście absurdalne, stąd też w projekcie powinno być wprost wskazane, że obowiązek uiszczenia opłaty ograniczony jest wyłącznie do wydania produktów z tworzyw sztucznych finalnym użytkownikom.</p>	<p>Uwaga przyjęta częściowo zostaną doprecyzowane przepisy eliminujące ewentualne wielokrotne pobieranie opłat (użytkownik końcowy).</p>	<p>Związek Przedsiębiorców i Pracodawców</p>
273	<p>Uwagę zwraca fakt, że faktyczne stawki opłaty produktowej i systemowej zostaną określone w drodze rozporządzenia. W pierwszej kolejności należy zaznaczyć, że zgodnie z konstytucją nakładanie podatków i innych danin publicznych, a także określanie ich konstrukcji następować powinno w drodze ustawy. W niektórych przypadkach, jak wynika z orzecznictwa TK, dopuszczalne jest określenie pewnej matrycy stawek w rozporządzeniu, przy wskazaniu stawki maksymalnej w ustawie –taki mechanizm zastosowano w przypadku omawianego projektu. W tej jednak sytuacji, przepisy ustawy powinny zawierać precyzyjne i obiektywne kryteria obliczeń stanowiących podstawę dla wskazania konkretnych stawek w rozporządzeniu. Tymczasem, projektodawca w żaden sposób nie wskazał podstaw do obliczenia wysokości opłaty systemowej, co stoi w sprzeczności z odpowiednimi regulacjami dyrektywy wskazującymi na konieczność zagwarantowania przejrzystości i proporcjonalności wdrażanych mechanizmów. Budzi to obawę, że opłata wnoszona przez obowiązane podmioty będzie mieć charakter stricte para-podatkowy, zasilający budżet państwa bez związku z obowiązkami zapisanymi w Dyrektywie. Natomiast Dyrektywa wymaga, aby wysokość opłat nie przekraczała kosztów niezbędnych do gospodarnego świadczenia stosownych usług i aby były one ustalane z zachowaniem przejrzystości między zainteresowanymi podmiotami. Aktualnie zaproponowane w Projekcie rozwiązania nie odpowiadają wyżej wymienionym wymogom, ponieważ ani w projekcie, ani w towarzyszącym mu uzasadnieniu nie ujawniono podstaw, jakimi kierowali się projektodawcy przy ustalaniu zasad obliczania stawek opłaty, a w szczególności nie odniesiono się do chociażby szacunkowych kosztów świadczenia usług zbierania, sprzątnięcia, transportu i przetwarzania odpadów pochodzących z produktów danej kategorii. Postulujemy zatem, aby mechanizm ustalania stawek</p>	<p>Wyjaśnienie – projektowana opłata nie jest podatkiem tylko opłatą z konkretnym przeznaczeniem na zagospodarowanie odpadów. Jest ekwiwalentem wykonywania obowiązku zagospodarowania odpadów.</p>	<p>Związek Przedsiębiorców i Pracodawców</p>

		opłaty powiązany został z wspomnianymi wyżej kosztami, co zapewni zgodność projektowanych rozwiązań z Dyrektywą.		
274		II. Vacatio legis Zdecydowanej krytyce należy poddać termin wejścia w życie ustawy, zaplanowany na 3 lipca 2021 r. (z dwoma wyjątkami przewidzianymi w art. 8 ust. 1 i 2 projektu ustawy). W uzasadnieniu do projektu ustawy napisano, że „przepisy UE wymagają transpozycji do polskiego prawa do dnia 3 lipca 2021 r.”, co nie pozostaje w pełnej zgodzie z prawdą. Art. 17 Dyrektywy przewiduje rozróżnienie terminów transpozycji przepisów, przy czym niektóre z nich mogą zostać zaimplementowane przez kraje członkowskie do 2023 roku, a nawet do roku 2024. Rekomendujemy zatem stopniowe wprowadzanie regulacji, w ramach możliwości czasowych, jakie daje niniejsza Dyrektywa. Dzięki temu, możliwe byłoby stabilne rozłożenie obciążeń adresowanych do przedsiębiorców na dłuższy okres czasu, dając im stosowny czas na przygotowanie się do istotnie angażujących obowiązków. Byłoby to działanie wysoce uzasadnione ze strony projektodawcy, gdyż w obecnej sytuacji trwającego lockdownu, a zatem przedłużających się trudności finansowo-operacyjnych po stronie biznesu – przedsiębiorcy nie mają odpowiednich zasobów i możliwości do rzetelnego wywiązywania się z nałożonych na nich obciążeń. Natomiast nagłe wprowadzenie całości regulacji oznaczałoby konieczność zastosowania tymczasowych, doraźnych i nieoptymalnych rozwiązań biznesowych.	Terminy wynikają wejścia w życie są determinowane przepisami dyrektywy SUP natomiast rozważana jest rozłożenie niektórych obowiązków w czasie.	Związek Przedsiębiorców i Pracodawców
275		I. Obowiązek sprawozdawczy. Kwestia raportowania kwartalnego w przypadku opłaty produktowej, przewidziana w art. 3d ustawy będzie nieuzasadnionym i nieproporcjonalnie dolegliwym obciążeniem, w szczególności dla małych i średnich przedsiębiorców. Powyżej wskazany obowiązek sprawozdawczy jeszcze bardziej zwiększy koszty prowadzenia małych i średnich przedsiębiorstw w sektorze gastronomicznym. Ponadto, przewidziana kara w stawce 50% wysokości należnej opłaty (art. 3e ust. 3 ustawy) za opóźnienie uiszczenia opłaty powyżej 14 dni jest nieuzasadniona w swojej surowości, szczególnie przy tak rygorystycznym raportowaniu. W przypadku najmniejszych przedsiębiorstw, poniesienie przewidzianych w projekcie sankcji może spowodować znaczące osłabienie ich konkurencyjności, a w niektórych przypadkach skutkować może nawet likwidacją firmy. Z uwagi na powyższy fakt uważamy, że proponowane rozwiązania prawne powinny uwzględniać zarówno troskę o środowisko, jak i dobro przedsiębiorcy poprzez umożliwienie funkcjonującym na rynku firmom utrzymanie stabilności ekonomicznej.	Uwaga przyjęta częściowo – zostanie wprowadzona roczna sprawozdawczość, zgodnie z uwagami zgłaszanymi przez urzędy marszałkowskie.	Związek Przedsiębiorców i Pracodawców
276		I. Obowiązek alternatywy Obowiązek, wprowadzony w art. 3b ust. 2 ustawy w postaci oferowania opakowania zastępczego z materiałów innych niż tworzywa sztuczne, jest kolejnym obciążeniem nieuwzględniającym realiów biznesowych. Znalezienie w ciągu niecałych 3 miesięcy bezpiecznej alternatywy dla opakowań, które są stosowane od dziesiątek lat jest niemożliwe do zrealizowania. Dodatkowo, ogromny i skumulowany w krótkim czasie popyt na tego typu alternatywne wyroby spowoduje wystrzał cen tychże produktów, co dodatkowo zwiększy koszty prowadzonych działalności. Powyższe stanowi istotny argument, odnoszący się do zbyt krótkiego vacatio legis dla niektórych elementów ustawy.	Uwaga przyjęta - kwestie wprowadzenia alternatywnych produktów jednorazowego użytku zostaną przeanalizowane ponownie.	Związek Przedsiębiorców i Pracodawców

277	<p>I. Definicje ustawowe</p> <p>W celu klaryfikacji następujących niejasności legislacyjnych, apelujemy o rozważenie poprawy następujących definicji lub zagadnień odnoszących się do projektu ustawy:</p> <p>A .Przychód netto</p> <p>Przychód netto nie został zdefiniowany w projekcie, co pozwala na domniemanie, że chodzi o cenę sprzedaży produktów netto –bez podatku VAT, ale z podatkiem akcyzowym, który stanowi największy element fiskalny na przykład w wyrobach tytoniowych. W rezultacie, proponowane w projekcie rozwiązanie prowadziłoby do nakładania dodatkowej opłaty od podatku akcyzowego, co w przypadku wspomnianej już branży tytoniowej byłoby skrajnie negatywnym rozwiązaniem. Pozostawienie przepisów w obecnej formie skutkowałoby znacznie wyższymi opłatami niż ma to miejsce w przypadku innych kategorii produktów objętych Dyrektywą.</p> <p>B. Autoryzowany przedstawiciel</p> <p>Proponowana ustawa posługuje się w art. 4a oraz 4c dwoma różnymi zwrotami –„autoryzowany przedstawiciel” oraz „przedstawiciel”. Należy doprecyzować pojęcie „przedstawiciela”, który obecnie nie posiada definicji lub dokonać korekty, jeżeli chodzi o autoryzowanego przedstawiciela.</p> <p>C. Produkt jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego i narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne</p> <p>Projekt ustanawia definicję produktu jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego i narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne stanowiąc, że jest to „produkt, w tym opakowanie, który jest w całości lub częściowo wykonany z tworzywa sztucznego i który nie został przeznaczony, zaprojektowany ani wprowadzony do obrotu tak, aby osiągnąć w ramach jego cyklu życia wielokrotne użycie przez zwrócenie go do producenta w celu powtórnego napełnienia lub ponownego użycia do tego samego celu, do którego był pierwotnie przeznaczony”. Powstaje tu wątpliwość interpretacyjna w stosunku do niektórych produktów objętych zakresem projektu, na przykład chusteczek nawilżanych czy wyrobów tytoniowych. Nie jest jasne, czy projektodawca przez pojęcie produktu rozumie jedną chusteczkę i jeden papieros z filtrem, czy też jedną paczkę chusteczek i jedną paczkę papierosów. Powyższą wątpliwość należy rozstrzygnąć w ten sposób, aby odniesienia do chusteczek czy papierosów dotyczyły opakowań tych wyrobów, a nie pojedynczych sztuk w opakowaniu.</p> <p>D. Tworzywo sztuczne</p> <p>Wiele kubków papierowych zawiera w sobie cienką warstwę polimeru dającą mu właściwości uszczelniające. W obecnym brzmieniu, ustawa stawia takie opakowania na równi z kubkami w całości plastikowymi i nakłada na nie jednakową opłatę. Nie zachęca to przedsiębiorców do zmiany kubków plastikowych na papierowe, które są powlekane cienką warstwą polimeru. Dyrektywa wzywa do stosowania zasady proporcjonalności, a dodatkowo podkreśla możliwość zdywersyfikowania podjętych środków w zależności od wpływu takich opakowań na środowisko (art. 4 ust. 1 Dyrektywy).</p>	<p>Większość definicji jest przeniesiona wprost z przepisów dyrektywy SUP.</p> <p>Definicja produktu jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych zostanie ponownie przeanalizowana.</p> <p>Natomiast w kontekście przychodu netto zaproponowana zostanie zmiana przepisów dot. finansowania publicznych kampanii edukacyjnych.</p>	<p>Związek Przedsiębiorców i Pracodawców</p>
278	<p>Postulujemy o wprowadzenie granicy procentowej dopuszczalnej zawartości polimerów w kubkach papierowych bądź procentowego zmniejszenia wysokości opłaty przewidzianej w projektowanych art. 3b oraz 3k ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o</p>	<p>Takie rozwiązanie byłoby niezgodne z przepisami dyrektywy SUP</p>	<p>Związek Przedsiębiorców i Pracodawców</p>

	<p>opłacie produktowej w zależności od zawartości polimerów.</p> <p>E. Wprowadzenie do obrotu</p> <p>Duże wątpliwości praktyczne związane są z zaproponowaną formułą definicji pojęcia „wprowadzenia do obrotu”. Zrzeszeni w ZPP przedstawiciele przemysłu wskazują, że proponowana regulacja nie uwzględni m.in. specyfiki wytwarzania produktów na zlecenie innych podmiotów na potrzeby sprzedaży pod private label. Przedstawione przepisy sprowadzają moment wprowadzenia do obrotu do chwili wyjścia produktu z magazynu, bez konkretnego wskazania, czy chodzi o magazyn wytwórcy samego produktu, czy też o magazyn podmiotu zamawiającego tenże produkt. Wydaje się wobec tego, że konieczne jest w tym zakresie pewne doprecyzowanie.</p>		
279	<p>Wskazać należy również, że przepisy implementowanej dyrektywy różnią „wprowadzenie do obrotu” od „udostępnienia na rynku”, wskazując że regulacje krajowe w zakresie objętym dyrektywą dotyczyć powinny wyłącznie produktów udostępnionych na rynku państwa w celu ich konsumpcji bądź używania. Tymczasem, definicja zaproponowana w projekcie może prowadzić do objęcia opłatami również tych produktów, które są przeznaczone na eksport oraz do dostaw wewnątrzspółnotowych do innych państw UE. Takie podejście, jako wykraczające poza cele określone w dyrektywie, należy ocenić krytycznie. Uważamy wobec tego, że zasadne byłoby wykluczenie wspomnianego obciążenia w odniesienia do produktów przeznaczonych na eksport i do dostaw wewnątrzspółnotowych .Podsumowanie</p> <p>Reasumując, ZPP wskazuje na szereg niedostatków przedstawionego do konsultacji projektu ustawy. Zaproponowany model opłat stwarza przestrzeń do wprowadzenia modelu de facto podatkowego, w ramach którego wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych będą obciążeni daninami, których wysokość jest ustalona w sposób arbitralny i w żaden sposób nie pozostaje powiązana z rzeczywistymi kosztami zadań, na realizację których powinny zostać przeznaczone wpływy z ich tytułu. Rezultatem byłoby w takim scenariuszu dodatkowe obciążenie firm, w wyjątkowo już trudnym i wymagającym okresie pandemii COVID-19, przy jednoczesnym braku gwarancji skutecznej realizacji celów określonych w dyrektywie. Niezrozumiała jest również chęć implementowania wszystkich przepisów dyrektywy jednocześnie w sytuacji, w której z aktu tego wprost wynika możliwość rozłożenia tego procesu w czasie, tak by przedsiębiorcy i instytucje zaangażowane mogły dostosować się do nowych warunków regulacyjnych.</p> <p>Ponadto, część pojęć wykorzystywanych w projekcie ustawy jest niedostatecznie precyzyjna, a w przypadku niektórych zaproponowane definicje nie przystają do warunków rynkowych. Podsumowując powyższe zastrzeżenia, liczymy na dalszy dialog z projektodawcą w celu udoskonalenia przedstawionych przepisów, a w sensie szerszym – stworzenia efektywnego i wydajnego modelu gospodarowania odpadami w Polsce, realizującego cele stawiane nam przez odpowiednie akty prawa unijnego.</p>	<p>Definicja wprowadzenia do obrotu jest analogiczna do obowiązującej w pozostałych ustawach „produktowych” i nie obejmuje wywozu produktów z kraju.</p>	<p>Związek Przedsiębiorców i Pracodawców</p>
280	<p>W imieniu Business Centre Club, polskiej organizacji pracodawców pragnę podziękować za zaproszenie do konsultacji projektu ustawy o zmianie ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej oraz niektórych innych ustaw z dnia 18 marca 2021 r. (dalej: Projekt), implementującego do polskiego prawa Dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE)</p>		<p>Biznes Centre Club</p>

	<p>2019/904 z dnia 5 czerwca 2019 r. w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko (dalej: Dyrektywa). W imieniu członków naszej organizacji, pragnę przedłożyć poniższe uwagi do projektowanej ustawy.</p> <p>I. Zasadność regulacji i transpozycja Prawa UE</p> <p>Dyrektywa SUP wychodzi naprzeciw przywiązywaniu coraz większej wagi o dobro planety zarówno przez administrację publiczną oraz uczestników rynków – zarówno producentów dóbr jak i konsumentów. Należy jednak przy tym mieć na względzie podstawowe zasady stanowienia prawa Unii Europejskiej. Określanie nowych obowiązków przedsiębiorców we wspieraniu europejskiej i rządowej agendy w tym zakresie powinny być proporcjonalne i uzależnione – w przypadku Dyrektywy - od wprowadzania na rynek określonych ilości tworzyw sztucznych. Aby regulacja mogła być skutecznie stosowana, niezwykle istotne jest umożliwienie przedsiębiorcom dostosowania swojej działalności do nowych reguł. W tym celu koniecznym wydaje się ustanowienie adekwatnego vacatio legis, w szczególności w odniesieniu do tych przepisów, gdzie implementowana Dyrektywa daje taką możliwość.</p>	<p>Terminy wejścia w życie wynikają wprost z przepisów dyrektywy SUP ale rozważane jest rozłożenie wejścia w życie niektórych regulacji w czasie.</p>	
281	<p><u>II. Opłata za usługi zbierania, uprzątnia, transportu i przetwarzania odpadów produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych (art. 3k i 3l ustawy zmienianej)</u></p> <p>Projekt ustawy zakłada nałożenie na przedsiębiorców opłaty za usługi zbierania, uprzątnia, transportu i przetwarzania odpadów produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych pozostawionych w publicznych systemach zbierania odpadów oraz za prowadzenie kampanii edukacyjnych mających na celu podnoszenie świadomości ekologicznej społeczeństwa w zakresie prawidłowego postępowania z odpadami jednorazowego użytku. W ocenie BCC, wysokość ustanowionej w ramach Projektu opłaty powinna być uzależniona od policzalnych czynników, takich jak waga produktów. W szczególności, że zgodnie z zapisami Dyrektywy SUP, wysokości opłat nie powinny przekraczać kosztów niezbędnych do gospodarnego świadczenia stosownych usług i powinny być ustalane z zachowaniem przejrzystości między zainteresowanymi podmiotami.</p> <p>W odniesieniu do wyrobów tytoniowych z filtrem należy zauważyć, że w Ocenie Skutków Regulacji do projektu ustawy w wyliczeniach dotyczących opłaty uwzględniono całkowity wolumen papierosów sprzedawanych w Polsce. Dane Komisji Europejskiej wskazują natomiast, że ok. 29% to odsetek filtrów wyrzucanych w przestrzeniach publicznych. Finalna kalkulacja powinna uwzględniać te dane.</p> <p>W projektowanym art. 3l ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej określono maksymalną stawkę opłaty na poziomie 0,05 zł za 1 sztukę wprowadzonego produktu. Uzasadnienie i Ocena Skutków Regulacji nie wyjaśniają przyjętej metodologii. Stawka na takim poziomie nie jest powiązana z rodzajem produktu, a w konsekwencji rzeczywistą wartością rynkową produktów objętych załącznikiem nr 9 do projektu.</p> <p>Proponujemy, aby nie stosować przepisów ostrzejszych i wysokości opłat wyższych, niż zobowiązuje do tego Państwa Członkowskie Dyrektywa SUP. Stawka tzw. opłaty produktowej powinna być określona w sposób przejrzysty – na najniższym możliwym poziomie.</p>	<p>Trwają analizy tych kosztów, które będą podstawą do określenia stawek opłat odpowiadających tym kosztom.</p>	<p>Biznes Centre Club</p>

	<p>W projekcie ustawy należy uwzględnić, iż stawka opłaty, o której mowa w Art. 3k ust. 1 zostanie obliczona wyłącznie na podstawie masy produktów (opartych o jasną ich definicję) zawierających tworzywa sztuczne, które trafią do przestrzeni publicznych. Proponowana metodologia kalkulacji umożliwi określenie wysokości kosztów w oparciu o spójne i konkretne kryteria jednolite dla wszystkich kategorii produktów objętych tzw. Dyrektywą SUP. Dodatkowo zaproponowana wysokość opłat będzie odzwierciedlała realne koszty systemu gospodarki odpadami w przestrzeni publicznej.</p> <p>Jako propozycja alternatywna - w przypadku braku uznania przytoczonych wyżej argumentów umożliwiających kalkulację rzeczywistych kosztów w oparciu o masę produktów – postulujemy ustanowienie dla filtrów zawierających tworzywa sztuczne maksymalnej stawki opłaty produktowej, o której mowa w Art. 3k ust. 1, nie przekraczającej 1 zł w przeliczeniu na 1000 sztuk filtrów zawierających tworzywa sztuczne. Wysokość maksymalnej stawki opłaty określona ustawą będzie miała istotne znaczenie dla pewności prowadzenia działalności gospodarczej. Należy również zauważyć, że przy obecnej konstrukcji maksymalnej stawki, każda zmiana opłaty nawet o 1 grosz spowoduje gwałtowny wzrost kosztów nakładanych na przedsiębiorców. Warto zaznaczyć, że przypadku branży tytoniowej są to kwoty idące w dziesiątki milionów złotych.</p>		
282	<p><u>III. Opłata edukacyjna (art. 11b ustawy zmienianej)</u></p> <p>Druga ze wspomnianych opłat dotyczy ponoszenia przez przedsiębiorców wprowadzających do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych kosztów kampanii edukacyjnych. Zgodnie z projektem, podmioty te mają przeznaczać w danym roku kalendarzowym na publiczne kampanie edukacyjne lub przekazać na odrębny rachunek bankowy marszałka województwa łącznie co najmniej 0,1% przychodu netto z tytułu wprowadzania do obrotu produktów lub narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne. Podobnie jak w przypadku opłaty produktowej, uzasadnienie projektu nie zawiera wyjaśnienia w jaki sposób Ministerstwo przyjęło taką stawkę i z czego ona wynika.</p> <p>W naszej ocenie brakuje przynajmniej szacunkowych kosztów prowadzenia działań edukacyjno-informacyjnych. Zgodnie z Dyrektywą SUP <i>pokrycie tych kosztów (służących upowszechnianiu wiedzy) nie powinno przekraczać kosztów niezbędnych do gospodarnego świadczenia tych usług i powinny być ustalane z zachowaniem przejrzystości między zainteresowanymi stronami.</i> Projektowane przepisy nie spełniają tych wymogów z uwagi na brak wyjaśnienia metodologii i podstaw jakimi kierowali się autorzy projektu przy ustalaniu zasad obliczania stawek opłaty.</p> <p>A. Wysokość opłaty</p> <p>BCC pragnie zwrócić uwagę na specyfikę niektórych branż w zakresie obliczania przychodu netto. Dla przykładu, w kontekście branży tytoniowej, na przychód netto firm składa się w dużej mierze podatek akcyzowy. Co więcej, znaczący – procentowy – odsetek przychodu uzyskiwany jest z produktów przeznaczonych na eksport. W rezultacie, proponowane w projekcie rozwiązanie prowadziłoby do nakładania dodatkowej opłaty od podatku akcyzowego, co w przypadku branży tytoniowej byłoby rozwiązaniem dyskryminującym. W konsekwencji, stawka 0,1% przychodu netto będzie zawyżona i nieproporcjonalnie wysoka do kwot niezbędnych do zorganizowania kampanii edukacyjnych przez</p>	Uwaga przyjęta. Przepisy w tym zakresie zostaną odpowiednio zmodyfikowane.	Biznes Centre Club

	<p>producentów innych branż objętych Dyrektywą SUP.</p> <p>W ocenie BCC należy powiązać opłatę edukacyjną z rzeczywistymi i niezbędnymi kosztami prowadzenia kampanii oraz dookreślić wysokość opłaty poszczególnych grup produktów. Proponujemy, aby w odniesieniu do wyrobów tytoniowych zdefiniować „przychód netto” dla celów określenia opłaty z art. 11b</p> <p>ust. 4 jako przychód z tytułu wprowadzania do obrotu do celów konsumpcji w kraju pomniejszony o podatek od towarów i usług i podatek akcyzowy, wynikające z odrębnych przepisów.</p> <p>Zaproponowane obliczanie opłaty na kampanie edukacyjne na poziomie 0,1% przychodu netto są stanowczo zbyt dużym obciążeniem dla przedsiębiorców, w związku z tym proponujemy określenie stawki na poziomie 0,01% przychodu netto z wyłączeniem akcyzy i VAT oraz opartych jedynie o produkty przeznaczone na rynek krajowy.</p> <p>Przedsiębiorcy zrzeszeni w BCC wskazują także, iż rozsądnym rozwiązaniem wydaje się również rozważenie możliwości zaprojektowania opłaty na kampanie edukacyjne w taki sposób, aby stanowiła ona 1% z opłaty, o której mowa w Art. 3k ust. 1 Projektu, co skutkowałoby powiązaniem opłaty na kampanie z realnym problemem produktów, które trafiają do przestrzeni publicznej.</p> <p>B. Wejście w życie przepisów dot. opłaty edukacyjnej</p> <p>Zgodnie z zapisami Dyrektywy SUP, Państwa Członkowskie są zobligowane do transponowania przepisów dot. rozszerzonej odpowiedzialności producenta z art. 8 Dyrektywy najpóźniej do dnia 5 stycznia 2023 roku. Oznacza to, że przepisy związane z obowiązkami przedsiębiorców w zakresie finansowania działań edukacyjnych i informacyjnych powinny wejść w życie w tym samym czasie. Ich wcześniejsze obowiązywanie wykraczałoby poza wymagania Dyrektywy i naruszałoby zasadę unikania nadimplementacji prawa UE zawartą w Konstytucji Biznesu, zgodnie z którą <i>opracowując akt normatywny z zakresu prawa gospodarczego należy uwzględniać zasadę dążenia do minimum implementacji prawa Unii Europejskiej oraz prawa międzynarodowego. (...) Projektodawca ma obowiązek unikać nadmiernego regulowania dziedzin objętych implementowanymi przepisami. Nie należy bowiem wprowadzać regulacji ponad to, co jest konieczne do prawidłowego wdrożenia prawa europejskiego czy międzynarodowego.</i></p> <p>Obowiązek finansowania działań edukacyjnych i informacyjnych powinien wejść w życie 5 stycznia 2023 r., a nie jak w Projekcie – 3 lipca 2021 r.</p>		
283	<p><u>IV. Obowiązywanie sankcji za niedostosowywanie się do przepisów art. 3j ustawy zmienianej</u></p> <p>Projektowana ustawa implementująca Dyrektywę SUP, z nielicznymi wyjątkami, ma wejść w życie 3 lipca 2021 r. Mając na uwadze trwające do 5 maja konsultacje publiczne, oraz bieżący kalendarz legislacyjny, można z wysokim prawdopodobieństwem przyjąć, że uchwalenie ustawy do tego czasu będzie niemożliwe. W konsekwencji, podmioty objęte regulacją będą miały jeszcze mniej czasu na przystosowanie się do nowego prawa. Konieczność zapewnienia odpowiedniego okresu vacatio legis jest niezbędna dla prawidłowego wykonania zawartych w projekcie obowiązków.</p> <p>Pragniemy zwrócić uwagę na jeden z przepisów zawierających sankcję wobec przedsiębiorców branży tytoniowej. Zgodnie z art. 40a projektowanie ustawy administracyjnej karze pieniężnej podlega ten, kto</p>	<p>Rozporządzenie KE w sprawie oznakowania przewiduje okres przejściowy, w czasie którego można umieszczać oznakowanie w formie naklejek.</p> <p>Przepis karny dotyczy ogólnie umieszczania oznakowania, bez względu na to czy jest ono w formie naklejki, czy bezpośrednio na opakowaniu</p> <p>Terminy wdrożenia poszczególnych regulacji</p>	<p>Biznes Centre Club</p>

	<p>wbrew przepisowi art. 3j nie opatrzył produktu jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego wymienionego w załączniku nr 8 do ustawy widocznym, czytelnym i nieusuwalnym oznakowaniem lub opatrzył oznakowaniem niezgodnym z rozporządzeniem Komisji Europejskiej z dnia 17 grudnia 2020 r. (...).</p> <p>W ocenie BCC, wejście w życie przepisów zawierających powyższe sankcje, powinien być zgodny z przepisami dotyczącymi oznakowania produktów, zgodnie z którym do 4 lipca 2022 znakowanie będzie można umieszczać za pomocą naklejek (Załącznik III rozporządzenia wykonawczego KE).</p> <p>Zwracamy się z prośbą o rozważenie ustanowienia okresu przejściowego – trwającego do 4 lipca 2022 roku - będących w zgodzie z aktami unijnymi, pozwalających na odpowiednie wdrożenie nowych przepisów. Jeżeli Dyrektywa SUP pozwala Państwu Członkowskim na elastyczność w tym zakresie swobody, polski ustawodawca również powinien iść w tym kierunku i przyjąć sankcje na możliwie łagodnym poziomie, z zachowaniem możliwych okresów przejściowych.</p>	wynikają z dyrektywy SUP. Sankcje są jedynie pochodną wprowadzenia do ustawy tych regulacji i muszą być skorelowane z terminami nałożenia na przedsiębiorców określonych obowiązków	
284	<p><u>V. Sprecyzowanie pojęcia „filtr”</u></p> <p>Pragniemy zwrócić także uwagę, iż w zakresie wyrobów tytoniowych implementowana Dyrektywa wskazuje na wyroby z filtrem zawierającym tworzywa sztuczne. Natomiast Projekt polskiej ustawy mówi o „wyrobach tytoniowych z filtrami i filtrach sprzedawanych do użytkowania z wyrobami tytoniowymi.” Zdaniem BCC Projekt ustawy powinien precyzyjnie wskazywać, iż chodzi o „filtry zawierające tworzywa sztuczne”.</p>	Ustawa obejmuje swym zakresem zdefiniowane produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego a więc filtry zawierające tworzywa sztuczne.	Biznes Centre Club
285	<p>Mając na uwadze powyższe <u>zwracam się tylko z jednym zapytaniem</u>: czy proponowana zmiana dotyczy materiałów określanych dosłownie jako <i>oksydegradowalne</i> powodujące powstanie mikrofragmentów czy też materiałów <i>oksybiodegradowalnych</i>, rozumianych jako:</p> <ol style="list-style-type: none"> materiał z tworzywa sztucznego zawierający dodatki, które w pierwszym etapie rozkładu pod wpływem utleniania prowadzą do rozpadu tych materiałów na mikrofragmenty lub do ich rozkładu chemicznego a w drugim etapie prowadzą do naturalnej biodegradacji powstałych w ten sposób mikrofragmentów bez pozostawienia nierozłożonych elementów oraz w sposób pozbawiony toksycznego wpływu na środowisko naturalne. <p>Wykorzystywany mylnie i ujednoczony wizerunek różnych prodegradantów do tworzyw sztucznych oferowanych przez kilku producentów, doprowadził w ostatnich 2-3 latach do krzywdzącego zaliczenia wszystkich tego typu wyrobów do jednej grupy, podczas gdy:</p> <ol style="list-style-type: none"> Wielokrotnie, w tym w literaturze pochodzącej z polskich uczeni oraz pism naukowych wskazywano możliwość biodegradacji materiałów polimerowych przez mikroorganizmy w wyniku zastosowania na etapie produkcji odpowiednich dodatków powodujących pod wpływem czynników naturalnych skrócenie łańcucha polimerowego tworzywa z jakiego dany wyrób był wykonany Istnieje cała osobna literatura potwierdzająca fakt biodegradacji oksybiodegradowalnych tworzyw sztucznych (prace naukowe z całego świata) Jeżeli oksybiodegradowalne tworzywa sztuczne stanowią potencjalnie zagrożenie dla powstawania mikrodrobin plastiku to tym bardziej stanowią je niedegradowane 	Brak uwagi	Noweko

- tworzywa sztuczne, których do środowiska jest uwalniane miliony ton rok rocznie
- d) Wolumen tworzyw oksybiodegradowalnych stanowi pomijalną - nie tylko statystycznie - ilość w relacji do wprowadzanych do środowiska tworzyw tradycyjnych
 - e) Tworzywa oksybiodegradowalne nie są tworzywami nadającymi się do kompostowania i nie zastąpią ich, stanowią coś na wzór stosowanego w pojazdach systemu ABS, który ma zadziałać, JEŻELI odpad danego wyrobu z tworzywa sztucznego NIE TRAFI do recyklingu, czyli najprawdopodobniej pozostanie gdzieś w środowisku naturalnym. Degradacja nie jest celem, a „bezpiecznikiem”
 - f) Dla tworzyw oksybiodegradowalnych technologię tą stosuje się TYLKO dla wyrobów co do których istnieje uzasadnione podejrzenie, że ich odpad może nie trafić do recyklingu (nie są stosowane w wyrobach trwałych, bądź łatwo odzyskiwalnych)
 - g) Tworzywa oksybiodegradowalne są znormalizowane przez amerykański system normalizacyjny ASTM oraz brytyjski British Standard oraz kilka innych krajowych standardów
 - h) Tworzywa oksybiodegradowalne w wielu krajach są unormowane prawem dla części wyrobów stanowiąc obowiązek ich stosowania
 - i) Tworzywa oksybiodegradowalne nie zawierają metali ciężkich i są zgodne z przepisami UE i USA w zakresie bezpośredniego kontaktu z żywnością
 - j) Jeżeli odpady oksybiodegradowalne zostaną zebrane w trakcie użytkowania mogą zostać poddane recyklingowi wraz z tradycyjnymi tworzywami sztucznymi nie marnotrawiąc ich zasobów
 - k) Tworzywa oksybiodegradowalne są stosowane w Polsce od 2006 roku.

Prawny rys historyczny:

21 maja 2019 roku Rada Unii Europejskiej przyjęła dyrektywę w sprawie tworzyw sztucznych jednorazowego użytku (SUP), która zawiera zakaz dotyczący stosowania tworzyw sztucznych "oksydegradowalnych". Może to prowadzić do podjęcia działań w celu uznania zakazu za nieważny dla części wyrobów i uznania, że nie dotyczy on tworzyw oksybiodegradowalnych.

Finalnie jednak wspomniane przepisy i tak nie mają mocy prawnej, dopóki nie zostaną przeniesione do prawa krajowego przez każde z państw członkowskich.

8 maja 2019 r. ogłoszono, że Komisja UE poleciła Europejskiej Agencji Chemikaliów (ECHA) zakończenie dochodzenia w sprawie oksybiodegradowalnych tworzyw sztucznych. Do dziś nie przedstawiono zatem żadnego dossier naukowego od ekspertów naukowych Unii Europejskiej, które wspierałoby jakiegokolwiek ograniczenia dotyczące takich tworzyw sztucznych w Europie.

W styczniu 2018 roku Komisja opublikowała raport, w którym stwierdziła, że "rozpocznie proces ograniczania stosowania oksy-plastików w UE" w konsekwencji czego zwróciła się do ECHA o przeprowadzenie dochodzenia na podstawie art. 69 rozporządzenia REACH, uważając, że te tworzywa

	<p>sztuczne mogły tworzyć mikroplastik.</p> <p>W lipcu 2018 roku <i>Stowarzyszenie Tworzyw Oksybiodegradowalnych</i> (OPA) przedłożyło do ECHA szczegółową dokumentację naukową, a 30 października 2018 roku ECHA poinformowała, że nie jest przekonana, że w wyniku degradacji tworzyw oksybiodegradowalnych powstają mikroplastiki. Mniej więcej w tym samym czasie Komisja Ochrony Środowiska Parlamentu UE została przez innych uczestników rynku przekonana do wprowadzenia do projektu dyrektywy zakazu stosowania tworzyw "<i>oksydegradowalnych</i>". Zakaz taki <u>nie został zaproponowany w sprawozdaniu Komisji na rok 2018 i nie został uwzględniony w projekcie dyrektywy przedłożonym przez Komisję Parlamentowi i Radzie.</u></p> <p>Słowem komentarza: w rzeczywistości mikroplastiki powstają w wyniku rozpadu zwykłych tworzyw sztucznych i są bardzo trwałe. Nigdy nie stwierdzono w pobranych próbkach mikroplastiku odpadów z tworzyw oksybiodegradowalnych.</p> <p>Przeciwnicy technologii oksydegradowalnych starali się zatem ominąć dobrze ustaloną procedurę ograniczania produktów w Europie, ustanowioną w art. 68-73 rozporządzenia REACH, a tym samym pozbawić wszystkie zainteresowane strony zabezpieczeń, które te artykuły przewidują, w tym dokumentacji naukowej zgodnej z załącznikiem XV, przeglądu przez dwa komitety i konsultacji społecznych.</p> <p>Pokazuje to, do jakiego stopnia procesy UE mogą być manipulowane wbrew interesowi publicznemu, bowiem tworzywa oksybiodegradowalne mają ulegać biodegradacji w przypadku przedostania się do środowiska naturalnego w postaci śmieci. Należy zwrócić szczególną uwagę na różnice pomiędzy tworzywami oksydegradowalnymi i <u>oksybiodegradowalnymi, które są zdefiniowane przez Europejski Komitet Normalizacyjny (CEN) w dokumencie CEN TR15351.</u> Stowarzyszenie OPA zgadza się, że istnieją argumenty przemawiające za zakazem stosowania tworzyw sztucznych, które ulegają jedynie fragmentacji, ale nie dotyczą one tworzyw oksybiodegradowalnych. Tworzywa te są niezbędne, ponieważ są one obecnie jedynym powszechnie stosowanym sposobem zapobiegania akumulacji tworzyw sztucznych w otwartym środowisku. Rozkładają się one znacznie szybciej niż zwykłe tworzywa sztuczne, dzięki czemu mogą być ponownie wprowadzone do środowiska naturalnego przez bakterie i grzyby i nie będą stanowiły problemu dla przyszłych pokoleń. Jeśli jednak zostaną zebrane w okresie użytkowania, mogą być poddane recyklingowi wraz ze zwykłymi tworzywami sztucznymi.</p> <p>Zwracam się zatem z zapytaniem: czy Ustawodawca wprowadzając pojęcie <i>tworzywa oksydegradowalnego</i> miał również na myśli wyroby <u>oksybiodegradowalne</u>, czyli takie, co do których odpadów możemy mieć wątpliwości, czy trafią do recyklingu, co do których funkcji przewidujemy krótki czas stosowania i co do których oczekivalibyśmy, że w wyniku braku uzyskania selektywnej zbiórki ulegną szybkiemu, bezpiecznemu, dwuetapowemu rozkładowi w środowisku w jakim się znajdują? Czy też tworzywa oksybiodegradowalne określone ww. normami <u>należy traktować jako osobną grupę</u>, która będzie mogła być stosowana dla wymienionych grup produktów po dn. 03.07.2021 r. i nie znajdzie się w zakresie stosowania Ustawy?</p>		
286	Przekazujemy uwagi Fundacji WWF Polska do ww. projektu. Cieszymy się na długo oczekiwaną	Przyjęto do wiadomości – przepisy ustawy	WWF

	<p>implementację do polskiego prawa zapisów dyrektywy SUP, dzięki której mamy nadzieję, uda się ograniczyć wyciek jednorazowych produktów z tworzyw sztucznych do środowiska. Doceniamy zapis, który pojawił się w projekcie ustawy, dotyczący obowiązku zapewnienia nabywcom podobnych opakowań wielokrotnego użytku przez przedsiębiorcę prowadzącego np. jednostkę gastronomiczną. W projekcie ustawy mowa również o zapewnieniu nabywcom podobnych opakowań z materiałów innych niż tworzywa sztuczne. Należy pamiętać, że zgodnie z założeniami unijnego planu walki z zanieczyszczeniem plastikiem celem nie powinna być zamiana jednego materiału na inny, w produktach jednorazowego użytku, lecz ograniczanie konsumpcji i wydłużenie cyklu życia produktów, zmniejszając tym samym negatywny wpływ produktów na środowisko. Obawiamy się sytuacji, w której presja środowiskowa, związana z produkcją tworzyw sztucznych, przeniesiona zostanie na inne, alternatywne tworzywo. Wnioskujemy więc o wprowadzenie poziomów ograniczania wprowadzania na rynek jednorazowych opakowań, w tym kubków oraz opakowań na żywność.</p> <p>Cieszy nas fakt, iż ustawa odpowiednio adresuje także kwestie związane z narzędziami połowowymi zawierającymi tworzywa sztuczne, które będąc odpadami, stanowią poważne zagrożenie m.in. dla fauny morskiej, są również kolejnym źródłem mikrocząstek plastiku w środowisku. Efektywne wdrażanie zobowiązań przedsiębiorcy do ponoszenia kosztów zbierania, transportu i zagospodarowania tychże odpadów, jak również wyznaczenie minimalnych poziomów ich zbierania, jest w naszej ocenie działaniem, które może doprowadzić do zminimalizowania problemu zagubionych narzędzi połowowych w regionie Morza Bałtyckiego. Jednocześnie przypominamy, iż w ramach przeprowadzonego w latach 2016-2019 projektu MARELITT Baltic, opracowaliśmy pakiet szczegółowych rekomendacji w zakresie systemowych rozwiązań ww. problemu, również w zakresie gospodarowania narzędziami połowowymi, które stały się odpadami. Rekomendacje zostały skondensowane w podręczniku projektowym pn. „The Baltic Sea Blueprint – kompleksowy plan działania dotyczący zagubionych sieci rybackich”, który niniejszym przekazujemy (link do pobrania).</p> <p>W Art. 3h. 1. mowa o obowiązku prowadzenia ewidencji liczby nabytych i wydanych nabywcom opakowań jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego w formie papierowej lub elektronicznej. Prowadzenie ewidencji w formie elektronicznej wraz z obowiązkiem cyklicznego udostępniania danych pozwoli na rzetelnější analizę danych, zaobserwowanie trendów i zbadanie efektywności dyrektywy Single Use Plastic. Wnioskujemy więc o wprowadzenie obowiązku prowadzenia elektronicznej ewidencji, z uwzględnieniem możliwości przedsiębiorców. Cieszy nas natomiast zapis, wynikający z dyrektywy SUP, dotyczący umieszczania na części produktów informacji o tym, jak prawidłowo je zagospodarować, po ich zużyciu. Mamy nadzieję, że ułatwi i zmotywuje to konsumentów do odpowiedniej segregacji odpadów. Zarówno w diagnozie jak i w przedstawionej ocenie skutków nie podkreślono polskiego kontekstu, nie uwzględniono rodzajów powstających w naszym kraju odpadów oraz konsekwencji jakie ma ich nadmierna produkcja i niewłaściwe zagospodarowanie na naszą gospodarkę odpadową.</p>	<p>przewidują prowadzenie ewidencji zarówno formie papierowej, jak i elektronicznej</p>	
287	<p>Postulujemy wprowadzenie poziomu ograniczenia konsumpcji jednorazowych kubków oraz pojemników na żywność w wys. 50% w 2025 r. oraz 80% w 2030 r. w odniesieniu do roku bazowego.</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta –Dyrektywa nie określa konkretnych wielkości, jakie powinny zostać</p>	<p>Polski Klub Ekologiczny Okręg</p>

			osiągnięte w celu zmniejszenia stosowania produktów objętych jej przepisami. Przyjęto więc rozwiązanie zawarte projektowanej ustawie, polegające na objęciu wybranych produktów opłatą analogicznie do opłaty recyklingowej na torby z tworzywa sztucznego, która przyczyniła się do znacznej redukcji użycia tych toreb.	Pomorski
288		Uważamy również za niezbędne wprowadzenie zakazu stosowania jednorazowych kubków i pojemników na żywność w sektorze administracji publicznej. Mając na uwadze korzyści środowiskowe, proponujemy, aby w niniejszej legislacji wprowadzić także obowiązek zamawiania produktów w opakowaniach wielorazowych przez centralne i samorządowe jednostki administracji publicznej. Przyczyniłoby się to do ograniczenia ilości odpadów z instytucji publicznych i organizowanych przez nie wydarzeń.	Uwaga nieprzyjęta – wykracza poza zakres projektowanych zmian niemniej jednak podjęto inicjatywę „szkoła bez plastiku”, „urząd bez plastiku” jednak z uwagi na pandemię inicjatywa została zawieszona. W lutym 2020 inicjatywa ograniczenia produktów jednorazowego użytku z tworzywa sztucznych została skierowana do ówczesnego Ministra Aktywów Państwowych w celu ograniczenia tego typu produktów w spółkach SP	Polski Klub Ekologiczny Okręg Pomorski
289		Wymóg korzystania z produktów w opakowaniach zwrotnych powinien dotyczyć imprez masowych, na które zgody wydają samorządy. Skutkowałoby to pobudzeniem lokalnej gospodarki obiegu zamkniętego, dostarczającej rozwiązań w oparciu o usługi i eliminujących nadmierne użycie produktów i opakowań jednorazowych.	Uwaga nieprzyjęta – art. 3 b przewiduje wprowadzenie opłaty mającej na celu zniechęcenie konsumentów do nabywania kubków i pojemników jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego a zarazem konieczności udostępniania opakowań wielokrotnego użytku lub wykonanych z materiałów alternatywnych.	Polski Klub Ekologiczny Okręg Pomorski
290		Opowiadamy się za wprowadzeniem minimalnych ilości zwrotnych opakowań po napojach na poziomie ustalonym w Republice Francuskiej a zatem min 50% do r. 2030. Uważamy, że dla osiągnięcia ambitnych celów środowiskowych, oraz dla ożywienia rynku surowców wtórnych, poprzez rozwój recyklingu surowców opakowaniowych po napojach, niezbędne jest ustalenie do 2030 r. przynajmniej 50% minimalnej zawartości recyklatu dla wszystkich typów opakowań wytworzonych ze: szkła, aluminium i tworzyw sztucznych. Cel ten powinien być wzmacniany opłatą modulowaną, ponoszoną przez wprowadzających wyłącznie od użytego surowca pierwotnego.	Uwaga nieprzyjęta- trwają prace nad zmianą ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz. U. z 2020 r. poz. 1114), która ma na celu dostosowanie przepisów dotyczących rozszerzonej odpowiedzialności producenta (ROP) w zakresie opakowań, gdzie zostanie wprowadzony mechanizm tzw. eko-modulacji. Mechanizm ten będzie promował	

			opakowania przyjazne dla środowiska, łatwe do recyklingu czy zawierające materiały pochodzące z recyklingu. Preferowane będą więc opakowania spełniające wymogi, które korzystnie wpłyną na środowisko naturalne oraz zdrowie i życie człowieka.	
291		Celem maksymalizacji zbiórki opakowań po napojach oraz ich optymalnego recyklingu i ponownego użycia, opowiadamy się za wprowadzeniem w niniejszym Projekcie ustawy obowiązkowego, scentralizowanego i powszechnego systemu kaucyjnego obejmującego jedno-i wielorazowe opakowania po napojach z tworzyw sztucznych, metalu i szkła. Przedłożony projekt powinien również uwzględniać zbieranie od przedsiębiorców opłat na rzecz uregulowania przez Polskę tzw. Europejskiego podatku od nie poddanych recyklingowi opakowań z tworzyw sztucznych. Przeniesienie tego obciążenia z budżetu na wprowadzających będzie kolejnym, po opłacie modulowanej, stymulatorem ekonomicznym zachowań pro środowiskowych, wzmacniającym jednocześnie polską branżę recyklingu. Projekt ustawy wdrażający Dyrektywę 2019/904 Parlamentu i Rady UE obejmuje gromadzenie środków finansowych na działania związane z upowszechnianiem wiedzy n.t prawidłowego postępowania z produktami i opakowaniami z tworzyw sztucznych. Proponujemy, by w Projekcie uwzględniono przekazanie określonej części zebranych środków na badania naukowe służące opracowaniu efektywnych metod minimalizacji jednorazowych produktów i opakowań z tworzyw sztucznych oraz opracowaniu efektywnych metod ponownego wykorzystania odpadów i opakowań.	Uwaga przyjęta – trwają prace nad odrębnym projektem ustawy wprowadzającym system kaucyjny w zakresie opakowań. Projekt ten będzie poddany konsultacjom zewnętrznym.	Polski Klub Ekologiczny Okręg Pomorski
292		Postulujemy wprowadzenie poziomu ograniczenia konsumpcji jednorazowych kubków oraz pojemników na żywność w wys. 50% w 2025 r. oraz 80% w 2030 r. w odniesieniu do roku bazowego.	Uwaga nieprzyjęta –Dyrektywa nie określa konkretnych wielkości, jakie powinny zostać osiągnięte w celu zmniejszenia stosowania produktów objętych jej przepisami. Przyjęto więc rozwiązanie zawarte projektowanej ustawie, polegające na objęciu wybranych produktów opłatą analogicznie do opłaty recyklingowej na torby z tworzywa sztucznego, która przyczyniła się do znacznej redukcji użycia tych toreb.	Institut n.rz. Ekorozwoju
293		Uważamy również za niezbędne wprowadzenie zakazu stosowania jednorazowych kubków i pojemników na żywność w sektorze administracji publicznej. Mając na uwadze korzyści środowiskowe, proponujemy, aby w niniejszej legislacji wprowadzić także obowiązek zamawiania produktów w wielorazowych opakowaniach przez centralne i samorządowe jednostki administracji publicznej. Przyczyniłoby się to do ograniczenia ilości odpadów z instytucji publicznych i organizowanych przez nie wydarzeń. Wymóg korzystania z produktów w opakowaniach zwrotnych powinien dotyczyć imprez masowych, na które zgody wydają samorządy. Skutkowałoby to	Uwaga nieprzyjęta – wykracza poza zakres projektowanych zmian niemniej jednak podjęto inicjatywę „szkoła bez plastiku”, „urząd bez plastiku” jednak z uwagi na pandemię inicjatywa została zawieszona. W lutym 2020 inicjatywa ograniczenia produktów jednorazowego użytku z	Institut n.rz. Ekorozwoju

		pobudzeniem lokalnej gospodarki obiegu zamkniętego, dostarczającej rozwiązań w oparciu o usługi i eliminujących nadmierne użycie produktów i opakowań jednorazowych.	tworzywa sztucznych została skierowana do ówczesnego Ministra Aktywów Państwowych w celu ograniczenia tego typu produktów w spółkach SP	
294		Opowiadamy się za wprowadzeniem minimalnych ilości zwrotnych opakowań po napojach na poziomie ustalonym w Republice Francuskiej a zatem min 50% do r. 2030. Uważamy, że dla osiągnięcia ambitnych celów środowiskowych, oraz dla ożywienia rynku surowców wtórnych, poprzez rozwój recyklingu surowców opakowaniowych po napojach, niezbędne jest ustalenie do 2030 r. przynajmniej 50% minimalnej zawartości recyklatu dla wszystkich typów opakowań: szkła, aluminium i tworzyw sztucznych. Cel ten powinien być wzmocniony opłatą modulowaną, ponoszoną przez wprowadzających wyłącznie od użytego surowca pierwotnego. Celem maksymalizacji zbiórki opakowań po napojach oraz ich optymalnego recyklingu i ponownego użycia, opowiadamy się za wprowadzeniem w niniejszym Projekcie ustawy obowiązkowego, scentralizowanego i powszechnego systemu kaucyjnego obejmującego jedno- i wielorazowe opakowania po napojach z tworzyw sztucznych, metalu i szkła. Przedłożony projekt powinien również uwzględniać zbieranie od przedsiębiorców opłat na rzecz uregulowania przez Polskę tzw. Europejskiego podatku od nie poddanych recyklingowi opakowań z tworzyw sztucznych. Przeniesienie tego obciążenia z budżetu na wprowadzających będzie kolejnym, po opłacie modulowanej, stymulatorem ekonomicznym zachowań prośrodowiskowych, wzmocniającym jednocześnie polską branżę recyklingu.	Uwaga nieprzyjęta- trwają prace nad zmianą ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz. U. z 2020 r. poz. 1114), która ma na celu dostosowanie przepisów dotyczących rozszerzonej odpowiedzialności producenta (ROP) w zakresie opakowań, gdzie zostanie wprowadzony mechanizm tzw. eko-modulacji. Mechanizm ten będzie promował opakowania przyjazne dla środowiska, łatwe do recyklingu czy zawierające materiały pochodzące z recyklingu. Preferowane będą więc opakowania spełniające wymogi, które korzystnie wpłyną na środowisko naturalne oraz zdrowie i życie człowieka.	Institut n.rz. Ekorozwoju
295		Projekt ustawy wdrażający Dyrektywę 2019/904 Parlamentu i Rady UE obejmuje gromadzenie środków finansowych na działania związane z upowszechnianiem wiedzy n.t. prawidłowego postępowania z produktami i opakowaniami z tworzyw sztucznych. Proponujemy, by w Projekcie uwzględniono przekazanie określonej części zebranych środków na badania naukowe służące opracowaniu efektywnych metod minimalizacji jednorazowych produktów i opakowań z tworzyw sztucznych oraz opracowaniu efektywnych metod ponownego wykorzystania odpadów i opakowań.	Uwaga przyjęta – trwają prace nad odrębnym projektem ustawy wprowadzającym system kaucyjny w zakresie opakowań. Projekt ten będzie poddany konsultacjom zewnętrznym.	Institut n.rz. Ekorozwoju
296		Postulujemy wprowadzenie ambitniejszego poziomu ograniczenia konsumpcji jednorazowych kubków oraz pojemników na żywność w wys. 50% w 2025 r. oraz 80% w 2030 r. w odniesieniu do roku bazowego.	Uwaga nieprzyjęta – Dyrektywa nie określa konkretnych wielkości, jakie powinny zostać osiągnięte w celu zmniejszenia stosowania produktów objętych jej przepisami. Przyjęto więc rozwiązanie zawarte projektowanej ustawie, polegające na objęciu wybranych produktów opłatą analogiczną do opłaty recyklingowej na torby z tworzywa sztucznego, która przyczyniła się do znacznej redukcji użycia tych toreb.	Stowarzyszenie Ekologiczne EKOUNIA
297		Postulujemy ważny krok i promocję gospodarki cyrkularnej- wprowadzenie zakazu stosowania	Uwaga nieprzyjęta – wykracza poza zakres	Stowarzyszenie

		<p>jednorazowych kubków i pojemników na żywność w sektorze administracji publicznej. Postulujemy również, aby w tym projekcie wprowadzić „obowiązek zielonych zamówień” –kontraktowania wyłącznie produktów w wielorazowych lub kaucyjnych opakowaniach przez centralne i samorządowe jednostki administracji publicznej. Przyczyniłoby się to do ograniczenia ilości odpadów z instytucji publicznych i organizowanych przez nie wydarzeń. Wymóg korzystania z produktów w opakowaniach zwrotnych powinien dotyczyć także imprez masowych, na które zgody wydają samorządy. Skutkowałoby to pobudzeniem lokalnej gospodarki obiegu zamkniętego, dostarczającej rozwiązań w oparciu o usługi i eliminujących nadmierne użycie produktów i opakowań jednorazowych.</p>	<p>projektowanych zmian niemniej jednak podjęto inicjatywę „szkoła bez plastiku”, „urząd bez plastiku” jednak z uwagi na pandemię inicjatywa została zawieszona. W lutym 2020 inicjatywa ograniczenia produktów jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego została skierowana do ówczesnego Ministra Aktywów Państwowych w celu ograniczenia tego typu produktów w spółkach SP</p>	<p>Ekologiczne EKOUNIA</p>
298		<p>Opowiadamy się za wprowadzeniem minimalnych ilości zwrotnych opakowań po napojach na poziomie min 50% do r. 2030 (podobnie jak np. w Republice Francuskiej).Uważamy, że dla osiągnięcia ambitnych celów środowiskowych, oraz dla ożywienia rynku surowców wtórnych, poprzez rozwój recyklingu surowców opakowaniowych po napojach, niezbędne jest ustalenie do 2030 r. przynajmniej 50% minimalnej zawartości recyklatu dla wszystkich typów opakowań: szkła, aluminium i tworzyw sztucznych. Cel ten powinien być wzmocniony opłatą modulowaną, ponoszoną przez wprowadzających wyłącznie od użytego surowca pierwotnego.</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta - trwają prace nad zmianą ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz. U. z 2020 r. poz. 1114), która ma na celu dostosowanie przepisów dotyczących rozszerzonej odpowiedzialności producenta (ROP) w zakresie opakowań, gdzie zostanie wprowadzony mechanizm tzw. eko-modulacji. Mechanizm ten będzie promował opakowania przyjazne dla środowiska, łatwe do recyklingu czy zawierające materiały pochodzące z recyklingu. Preferowane będą więc opakowania spełniające wymogi, które korzystnie wpłyną na środowisko naturalne oraz zdrowie i życie człowieka.</p>	<p>Stowarzyszenie Ekologiczne EKOUNIA</p>
299		<p>Celem maksymalizacji zbiórki opakowań po napojach oraz ich optymalnego recyklingu i ponownego użycia, opowiadamy się za wprowadzeniem w niniejszym Projekcie ustawy obowiązkowego, scentralizowanego i powszechnego systemu kaucyjnego obejmującego jedno i wielorazowe opakowania po napojach z tworzyw sztucznych, metalu i szkła.</p>	<p>Uwaga przyjęta – trwają prace nad odrębnym projektem ustawy wprowadzającym system kaucyjny w zakresie opakowań. Projekt ten będzie poddany konsultacjom zewnętrznym.</p>	<p>Stowarzyszenie Ekologiczne EKOUNIA</p>
300		<p>1. Główne uwagi do projektu Podstawową kwestią, którą podnosimy i rozwiniemy w dalszej części niniejszego stanowiska jest fakt, że <u>zapropozowana regulacja nie stanowi całościowej transpozycji przepisów dyrektywy SUP, gdyż pomija postanowienia dyrektywy SUP dotyczące butelek po napojach.</u> Dyrektywa SUP jest aktem prawnym, którego celem jest zmniejszenie skutków dla środowiska korzystania z jednorazowych przedmiotów z tworzyw sztucznych. Butelka plastikowa po napojach jest właśnie jednym z przedmiotów najczęściej</p>	<p>Uwaga przyjęta – przepisy dotyczące butelek zostaną wdrożone zmianą ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz. U. z 2020 r. poz. 1114), która ma na celu dostosowanie</p>	<p>TOMRA</p>

	zaśmiecających morza i oceany, a także przestrzeń publiczną. Wdrożenie ograniczeń przewidzianych w tej dyrektywie ma zarówno chronić środowisko naturalne, ale także pomóc w przejściu z gospodarki linearnej na cyrkularną. Dlatego konieczne jest spojrzenie na rozwiązania proponowane w dyrektywie SUP z szerszej perspektywy i uwzględnienie całości celów unijnych w zakresie gospodarowania odpadami, co oznacza sięgnięcie nie tylko po rozwiązania obowiązkowe, ale także rekomendowane.	przepisów dotyczących rozszerzonej odpowiedzialności producenta (ROP) w zakresie opakowań.	
301	<p>Najbardziej efektywnym sposobem osiągnięcia celów ustalonych w dyrektywie SUP jest wprowadzenie systemu kaucyjnego na jednorazowe opakowania po napojach, w tym butelki plastikowe. Umożliwi on osiągnięcie celu zawartego w art. 9 ust. 1 dyrektywy SUP oraz stworzą możliwość pozyskania recyklatu niezbędnego do wypełnienia celu z art.6 ust. 1 dyrektywy. Przy objęciu tym systemem innych rodzajów opakowań i potraktowaniem go jako przykładu schematu rozszerzonej odpowiedzialności producenta za opakowania jest niezbędnym narzędziem przeniesienia odpowiedzialności za produkt oraz wdrażającym gospodarkę o obiegu zamkniętym w praktyce.</p> <p>W związku z tym TOMRA rekomenduje:</p> <ul style="list-style-type: none"> • uwzględnienie w ustawie transponującej dyrektywę SUP postanowień wprowadzających system kaucyjny w Polsce, oraz • równoczesne uregulowanie tego zagadnienia jako przykładu schematu rozszerzonej odpowiedzialności producenta za opakowania. <p>W skrócie, projekt ustawy nie uwzględnia postanowień dotyczących:</p> <ol style="list-style-type: none"> i. definicji systemu rozszerzonej odpowiedzialności producenta, ii. obowiązku zawarcia recyklatu w butelkach plastikowych, iii. <u>obowiązku zbiórki butelek plastikowych po napojach, a co za tym idzie przepisów dotyczących tej zbiórki, w tym regulujących system kaucyjny</u>, który jest jednym z rekomendowanych przez dyrektywę narzędzi do osiągnięcia ustalonego poziomu zbiórki (więcej o projektowaniu systemu kaucyjnego w punkcie 5 niniejszego pisma). 	<p>Uwaga przyjęta – trwają prace nad odrębnym projektem ustawy wprowadzającym system kaucyjny w zakresie opakowań. Projekt ten będzie poddany konsultacjom zewnętrznym.</p> <p>Definicja systemu rozszerzonej odpowiedzialności producenta zostanie wprowadzona projektem ustawy zmieniającej ustawę o odpadach, w art. 3 tejże ustawy (<i>pakiet odpadowy</i>). W ustawie o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, w art. 1 ust. 2 znajduje się odesłanie do ustawy o odpadach.</p> <p>Trwają prace nad zmianą ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. <i>o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi</i> (Dz. U. z 2020 r. poz. 1114), która ma na celu dostosowanie przepisów dotyczących rozszerzonej odpowiedzialności producenta (ROP) w zakresie opakowań, gdzie zostanie wprowadzony mechanizm tzw. eko-modulacji. Mechanizm ten będzie promował opakowania przyjazne dla środowiska, łatwe do recyklingu czy zawierające materiały pochodzące z recyklingu. Preferowane będą więc opakowania spełniające wymogi, które korzystnie wpłyną na środowisko naturalne oraz zdrowie i życie człowieka.</p>	TOMRA

302	<p>1. Rekomendacje dotyczące systemu kaucyjnego jako przykład schematu ROP.</p> <p><u>Zaproponowana regulacja pomija przepisy zawarte w art. 3 ust. 10, art. 6 ust. 1, 5, art. 9 ust. 1 dyrektywy SUP, które to są nierozłącznie związane z szerszym zagadnieniem rozszerzonej odpowiedzialności producenta za opakowania i odpady opakowaniowe (dalej: ROP), a całość tej regulacji została pominięta w komentowanym projekcie.</u></p> <p>Biorąc pod uwagę, że: „<i>Rozszerzona odpowiedzialność producenta (ROP) jest strategią ochrony środowiska, której celem jest osiągnięcie celu środowiskowego, jakim jest zmniejszenie całkowitego wpływu produktu na środowisko, poprzez uczynienie producenta produktu odpowiedzialnym za cały cykl życia produktu, a w szczególności za jego odbiór, recykling i ostateczne zagospodarowanie.</i>”¹⁰, jako pierwszy krok należy zarekomendować przyjęcie takiej definicji.</p> <p>Przykładem takiego podejścia do ROP jest system kaucyjny na opakowania jednorazowe po napojach. System kaucyjny jest jedynym rozwiązaniem, który nakłada 100% odpowiedzialności fizycznej i finansowej na producentów napojów (zasada "zanieczyszczający płaci"), osiągając dzisiejsze i przyszłe wysokie wymagania jakościowe i ilościowe w zakresie zbierania, sortowania, a w szczególności recyklingu określonych pojemników. Ponadto znacznie ogranicza on zaśmiecanie pojemników na napoje i zdecydowanie przyczynia się do maksymalizacji wkładu w gospodarkę cyrkulacyjną. Od ponad 40 lat współtworzymy takie systemy na całym świecie i w tym roku wykorzystując całe to doświadczenie przygotowaliśmy listę elementów, z których stworzone są najbardziej efektywne systemy depozytowe na świecie, takie które umożliwiają wypełnienie celu zbiórki butelek plastikowych na poziomie 90%, który nakłada na państwa członkowskie dyrektywa SUP. Taki system opiera się na 4 filarach: wydajności, wygodzie, odpowiedzialności producenta oraz integralności, które przekładają się na 12 kluczowych elementów efektywnego działania systemu kaucyjnego, opisanych szczegółowo w załączniku nr 1 do niniejszego pisma. Priorytetowe potraktowanie jednego z tych elementów – bez uwzględnienia znaczenia pozostałych – zakłóci wydajność i oszczędność systemu kaucyjnego. Wszystkie te elementy zastosowane razem pozwalają rozwiązać problemy z gospodarowaniem odpadami i przyczyniają się do rozwoju gospodarki o obiegu zamkniętym. Opierając się na tych 12 elementach, wskazujemy też rekomendacje dotyczące polskiego systemu kaucyjnego, którego wdrożenie powinno stanowić część transpozycji dyrektywy SUP do polskiego porządku prawnego, aby umożliwić osiągnięcie celów dotyczących opakowań po napojach zawartych w tej dyrektywie. <u>I tak, rekomendujemy stworzenie jednego, obowiązkowego systemu kaucyjnego, które charakteryzowałby się następującymi cechami:</u></p> <ul style="list-style-type: none"> • <u>objęcie systemem kaucyjnym szerokiego zakresu napoi w opakowaniach o pojemności od 0,1 do 3l z metalu, szkła oraz tworzyw sztucznych,</u> • <u>minimalną wartość kwoty kaucji na poziomie 0,5 PLN,</u> • <u>docelowy cel zbiórki na poziomie 90% w trzecim roku funkcjonowania systemu, z pośrednimi celami 70% i 80% odpowiednio w pierwszym i drugim roku jego działania,</u> 	<p>Uwaga przyjęta – trwają prace nad odrębnym projektem ustawy wprowadzającym system kaucyjny w zakresie opakowań. Projekt ten będzie poddany konsultacjom zewnętrznym. Trwają prace nad zmianą ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz. U. z 2020 r. poz. 1114), która ma na celu dostosowanie przepisów dotyczących rozszerzonej odpowiedzialności producenta (ROP) w zakresie opakowań, gdzie zostanie wprowadzony mechanizm tzw. eko-modulacji. Mechanizm ten będzie promował opakowania przyjazne dla środowiska, łatwe do recyklingu czy zawierające materiały pochodzące z recyklingu. Preferowane będą więc opakowania spełniające wymogi, które korzystnie wpłyną na środowisko naturalne oraz zdrowie i życie człowieka.</p>	TOMRA
-----	--	---	-------

¹⁰ Thomas Lindhqvist, 1990.

		<ul style="list-style-type: none"> • <u>zbiórka opakowań jednorazowych po napojach prowadzona jest przez sklepy sprzedające napoje opakowaniach objętych systemem,</u> • <u>kwota kaucji jest w całości zwracana konsumentowi w momencie zwrotu opakowania, kwota ta jest wolna od VAT i jej wypłata nie jest zależna od okazania paragonu,</u> • <u>wprowadzenie obowiązkowego kodu kreskowego oraz oznaczenia wizualnego systemu na każdym opakowaniu jednostkowym,</u> • <u>producenci finansują system kaucyjny na zasadach określonych w systemie ROP na opakowania, czyli zgodnie z zasadą „kosztu netto”, pokrywając 100% kosztów stworzenia oraz działalności systemu,</u> • <u>kwoty nieodebranych przez konsumentów kaucji oraz przychody ze sprzedaży zebranych surowców służą finansowaniu systemu kaucyjnego,</u> • <u>włączenie do polskiego prawa wymogu określonego w artykule 6 ust. 5 dyrektywy SUP odnoszącego się do zawartości recyklatu w butelkach plastikowych na napoje,</u> • <u>wprowadzenie modelu scentralizowanego systemu kaucyjnego zarządzanego przez podmiot działający na zasadzie non-profit, stworzony przez przedstawicieli producentów oraz jednostek handlowych jako branże najbardziej zaangażowane w działanie systemu,</u> • <u>wprowadzenie obowiązkowego i transparentnego systemu raportowania odnośnie do sposobu i rezultatów funkcjonowania systemu oraz obowiązek działań edukacyjnych ze strony organizacji zarządzającej systemem,</u> • <u>określenie kar administracyjnych za naruszenia obowiązków wynikających z uczestnictwa w systemie oraz za brak osiągnięcia wymaganych poziomów zbiórki.</u> 		
303		<p>Jednocześnie TOMRA wykorzystała swoje doświadczenia w budowaniu systemów depozytowych oraz w uczestniczeniu w rynku sortowania odpadów, zarówno w Polsce jak i za granicą, aby wraz z firmą doradcą EUNOMIA¹¹ podjąć dyskusję na temat pożądanego modelu ROP na opakowania dla Polski. W ramach tych rozważań wspólnie przeanalizowaliśmy rozwiązania wykorzystywane z powodzeniem w kilku krajach europejskich oraz przeprowadziliśmy warsztaty z przedstawicielami polskich gmin i producentów, aby dokładnie poznać specyfikę polskiego rynku. Zaowocowało to raportem na temat projektowania systemu ROP za opakowania dla Polski opublikowanym w kwietniu tego roku. Biorąc pod uwagę uzyskane informacje, a także wykorzystując swoje doświadczenie w projektowaniu systemów ROP oraz wiedzę na temat nowych regulacji, proponujemy zmiany w sześciu kluczowych obszarach, gwarantujące efektywne wdrożenie przepisów unijnych do polskiego prawa:</p> <ol style="list-style-type: none"> a. Gminy nadal powinny pozostać podmiotem odpowiedzialnym za zbiórkę odpadów opakowaniowych, jednak koszt ich zebrania powinien zostać przeniesiony na producentów. Istniejąca obecnie w Polsce infrastruktura i procesy udzielania zamówień są w stanie zapewnić wydajny i skuteczny system zbiórki. 	Uwaga do projektu ROP i projektu wprowadzającego system kaucyjny	TOMRA

¹¹ Pełna wersja raportu w języku angielskim oraz polskim: [Poland Extended Producer Responsibility: Designing an EPR Scheme for Poland - Eunomia](#), 15.04.2021 r.

		<p>b. Odpowiedzialność za sortowanie również powinna spoczywać na gminach, jednak pod pewnymi warunkami. Gminy miałyby możliwość rezygnacji z obowiązku sortowania, a wówczas przechodziłby on na organizację producentów, powiadomionych o tym z odpowiednim wyprzedzeniem. Od podmiotów prowadzących zbiórkę należałoby wymagać dostarczania do sortowni odpadów o określonej minimalnej jakości, pod rygorem pomniejszenia płatności w przypadku niedotrzymywania wymaganego standardu. Z kolei sortownie musiałyby dostarczać, jako surowiec wtórny, materiały o jakości nadającej się do dalszego przerobu. Taki system będzie odpowiednią zachętą dla producentów do modyfikowania opakowań w łańcuchu dostaw, a także rozwoju infrastruktury recyklingu.</p> <p>c. Za recykling pozyskanych w ten sposób surowców wtórnych powinna odpowiadać jedna organizacja producentów. W idealnym scenariuszu, za koordynację – w imieniu wszystkich polskich producentów – odpowiadałby jeden podmiot non-profit. Organizacja ta musiałaby podlegać regularnym audytom (zarówno pod względem finansowym, jak i tonażowym), aby uniknąć nadużyć i stale poszukiwać skutecznych dla osiągnięcia celów recyklingowych umów.</p> <p>d. Konieczne jest wprowadzenie zasad ponoszenia kosztów zgodnych z wymogami pakietu odpadowego oraz dyrektywy w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko. Zakres kosztów, które mają być ponoszone przez producentów, zostałby rozszerzony poza wymogi prawne – o pozycje, do których zachęca (choć nie zobowiązuje) dyrektywa ramowa o odpadach. Dotyczy to w szczególności kosztów gospodarowania pozostałymi opakowaniami wysortowanymi z odpadów resztkowych oraz kosztów uprzątnięcia wszystkich porzuconych opakowań z przestrzeni publicznej, nie tylko opakowań jednorazowego użytku z tworzyw.</p> <p>e. Ekomodulacja stawek opłat uiszczanych przez producentów powinna odzwierciedlać zarówno koszty recyklingu (w przypadku opakowań łatwo poddawanych przetworzeniu), jak i możliwość recyklingu różnych opakowań objętych systemem. Sumę uiszczonych opłat należy przeznaczyć na pokrycie kosztów, które system ma obejmować.</p> <p>f. <u>Najważniejszą drogą dla osiągnięcia celów zbiórki opakowań plastikowych po napojach określonych w dyrektywie w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko jest scentralizowany system kaucyjny.</u> Dobrze funkcjonujący system kaucyjny to doskonałe narzędzie do zwiększania poziomów recyklingu. Z tego względu rekomendujemy wykorzystywanie tej metody tak często, jak to możliwe, nie tylko dla opakowań plastikowych, ale też np. puszek aluminiowych czy butelek szklanych.</p>		
304		<p>Szczegółowe uwagi do projektu</p> <p><u>a. Brak transpozycji art. 3 ust. 10, art. 6 ust. 1, 5, art. 9 ust. 1 oraz powiązania załącznika nr 5 z przepisami określającymi zobowiązania producentów z zakresie zawartych w nim produktów.</u> Brakuje postanowień dotyczących:</p> <p>iv. definicji systemu rozszerzonej odpowiedzialności producenta,</p>	<p>Definicja systemu rozszerzonej odpowiedzialności producenta zostanie wprowadzona projektem ustawy zmieniającej ustawę o odpadach, w art. 3 tejże ustawy (<i>pakiet odpadowy</i>). W ustawie</p>	TOMRA

	<p>v. dotyczących obowiązku zawarcia recyklatu w butelkach plastikowych,</p> <p>vi. <u>dotyczących obowiązku zbiórki butelek plastikowych po napojach, a co za tym idzie przepisów dotyczących tej zbiórki, w tym regulujących system kaucyjny</u>, który jest jednym z rekomendowanych przez dyrektywę narzędzi do osiągnięcia ustalonego poziomu zbiórki (więcej o projektowaniu systemu kaucyjnego w punkcie 5 niniejszego pisma).</p>	<p>o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, w art. 1 ust. 2 znajduje się odesłanie do ustawy o odpadach.</p> <p>Art. 6 ust. 1 zostanie transponowany projektem ustawy o zmianie ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. <i>o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi</i> (Dz. U. z 2020 r. poz. 1114), która ma na celu dostosowanie przepisów dotyczących rozszerzonej odpowiedzialności producenta (ROP) w zakresie opakowań, gdzie zostanie wprowadzony mechanizm tzw. eko-modulacji. Mechanizm ten będzie promował opakowania przyjazne dla środowiska, łatwe do recyklingu czy zawierające materiały pochodzące z recyklingu. Preferowane będą więc opakowania spełniające wymogi, które korzystnie wpłyną na środowisko naturalne oraz zdrowie i życie człowieka.</p> <p>Wprowadzenie systemu kaucyjnego zostanie objęte odrębnym projektem ustawy wprowadzającym system kaucyjny w zakresie opakowań, nad którym obecnie trwają prace. Projekt ten będzie poddany konsultacjom zewnętrznym</p>	
305	<p>Proponowane przepisy wprowadzają zmiany do ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 1903.) jednak ustanowiony tej ustawie schemat ROP jest niezgodny z wytycznymi zawartymi w art. 8 i art. 8a zmienionej dyrektywy PE i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylająca niektóre dyrektywy. Tym samym nie spełnia wymogu dyrektywy SUP, aby przyjmowane w ramach jej transpozycji nowe rozwiązania (schematy ROP) były zgodne z postanowieniami dyrektywy</p>	<p>Wyjaśnienia powyżej</p>	<p>TOMRA</p>

odpadowej.

Warto wskazać, że zgodnie z art. 8 i 8a znowelizowanej dyrektywy odpadowej określa minimalne wymagania dla systemów ROP, których spełnienie muszą zagwarantować wszystkie państwa członkowskie.¹² Artykuł 8a dyrektywy w sprawie odpadów, omawia wymagania minimalne dotyczące systemów rozszerzonej odpowiedzialności producenta. W art. 8a ust. 4 określono koszty, które muszą być pokrywane w ramach schematu ROP przez producenta:

„4. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, by wysokość wkładów finansowych płaconych przez producenta produktu w celu wypełnienia jego obowiązków wynikających z rozszerzonej odpowiedzialności producenta:

a) pokrywała następujące koszty związane z produktami, które producent wprowadza do obrotu w danym państwie członkowskim:

- koszty selektywnej zbiórki odpadów, a następnie ich transportu i przetwarzania, w tym przetwarzania niezbędnego do osiągnięcia unijnych celów w zakresie gospodarowania odpadami, oraz koszty niezbędne do realizacji innych celów i zadań, o których mowa w ust. 1 lit. b), po uwzględnieniu dochodów z ponownego użycia, ze sprzedaży surowców wtórnych pochodzących z jego produktów i z nieodebranych kaucji,
- koszty dostarczania posiadaczom odpadów odpowiednich informacji zgodnie z ust. 2,
- koszty gromadzenia danych i sprawozdawczości zgodnie z ust. 1 lit. c).”

W odniesieniu do opakowań pierwsza podkreślona wyżej klauzula wskazuje wymóg pokrywania kosztów netto recyklingu. Obejmuje to przychód generowany ze sprzedaży materiałów. Ta zasada nie znajduje odzwierciedlenia w przepisach obecnie funkcjonującego systemu ROP.

Ponadto, Dyrektywa SUP 1, w art. 8 ust 2 dyrektywy wymienia dodatkowe koszty (wymienione również w projekcie ustawy) i „wiąże” te koszty z producentami w artykule 8 ust. 4 określając, że:

„Wskazane w ust. 2 i 3 koszty, które należy pokryć, nie przekraczają kosztów niezbędnych do gospodarnego świadczenia wskazanych w tych przepisach usług i są one ustalane z zachowaniem przejrzystości między zainteresowanymi podmiotami.”

Ponadto, proponuje, jak następuje:

„Koszty sprzątnięcia odpadów są ograniczone do czynności podejmowanych przez organy publiczne lub w ich imieniu. Metoda ich obliczania musi być ustalona w taki sposób, aby koszty sprzątnięcia odpadów mogły być ustalane w proporcjonalny sposób. Z myślą o minimalizacji kosztów administracyjnych państwa członkowskie mogą ustalić wkłady finansowe na rzecz kosztów sprzątnięcia odpadów poprzez ustanowienie odpowiednich, wieloletnich kwot zryczałtowanych.”

Obecnie zaproponowane w projekcie ustawy rozwiązanie ze względu na brak zgodności obowiązujących systemów ROP z wymaganiami dyrektywy odpadowej nie spełnia ww. przesłanek dotyczących zasad

¹²Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylająca niektóre dyrektywy <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/PDF/?uri=CELEX:02008L0098-20180705&from=PL>

	obliczania oraz pokrywania przez producenta kosztów związanych z odpadem po produkcie prowadzonym na rynek.		
306	<p><u>Art. 3k i n. projektu</u> – przewiduje, że przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego wymienione w załączniku nr 9 do ustawy ponosi coroczną opłatę w maksymalnej wysokości 0,05 zł/szt. na pokrycie kosztów: zbierania odpadów powstałych z produktów tego samego rodzaju, które wprowadził do obrotu, pozostawionych w publicznych systemach zbierania odpadów, w tym kosztów utworzenia i utrzymania tych systemów, transportu tych odpadów i ich przetwarzania, oraz uprzątnięcia, transportu i przetwarzania odpadów powstałych z produktów takiego samego rodzaju jak odpady powstałe z produktów, które wprowadził do obrotu. Określenie jej ostatecznej wysokości dla poszczególnych rodzajów produktów nastąpi w drodze rozporządzenia w oparciu o konieczność pokrycia kosztów zagospodarowania tych odpadów oraz utworzenia i utrzymania publicznych systemów zbierania. Środki z tej opłaty mają być pobierane przez urzędy marszałkowskie, a następnie przekazywane do Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej.</p> <p>Jednak zgodnie z art. 8 ust. 3 dyrektywy „koszty, które należy pokryć, nie przekraczają kosztów niezbędnych do gospodarnego świadczenia wskazanych w tych przepisach usług i są one ustalane z zachowaniem przejrzystości między zainteresowanymi podmiotami. Koszty sprzątnięcia odpadów są ograniczone do czynności podejmowanych przez organy publiczne lub w ich imieniu. Metoda ich obliczania musi być ustalona w taki sposób, aby koszty sprzątnięcia odpadów mogły być ustalane w proporcjonalny sposób.”</p> <p>Natomiast projektodawca w żadnym z dokumentów udostępnionych do konsultacji nie wykazał:</p> <p>d) wysokości faktycznych kosztów związanych ze zbieraniem z miejsc publicznie dostępnych i uprzątnięciem z terenów publicznych danych rodzajów odpadów objętych opłatą, a następnie przekazania tych odpadów do recyklingu,</p> <p>e) sposobu wykorzystania środków z tej opłaty przez Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej na pokrycie kosztów związanych ze zbieraniem z miejsc publicznie dostępnych i uprzątnięciem z terenów publicznych danych rodzajów odpadów, a następnie przekazaniem tych odpadów do recyklingu.</p>	Trwają analizy kosztów, które będą podstawą do określenia stawek opłat w drodze rozporządzenia. Jednocześnie zostaną doprecyzowane przepisy dotyczące wydatkowania środków pochodzących z tych opłat.	TOMRA
307	<p><u>Art. 11b projektu</u> – w związku z wejściem w życie przepisów od 3 lipca 2021 r. nie precyzuje czy obowiązki w zakresie publicznych kampanii edukacyjnych producentów rozpoczynają się w roku 2021 r. czy w roku 2022 r. oraz czy mogą być wykonywane za pośrednictwem organizacji odzysku.</p> <p><u>Brakuje także postanowień wspierających recykling produktów z tworzyw sztucznych objętych zakresem regulacji</u> (innych niż objętych zakazem wprowadzenia na rynek). Konieczne są przepisy wskazujące w jaki sposób pieniądze przekazane z opłat przez producentów do Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej zostaną wykorzystane do wspierania rozwoju mocy recyklingowych dla tego rodzaju tworzyw sztucznych.</p>	Terminy zostaną dostosowane	TOMRA
308	Jednocześnie, zwracamy się z uprzejmą prośbą o przeprowadzenie pełnego procesu konsultacyjnego i zorganizowanie przez Ministerstwo konferencji uzgodnieniowej, służącej szczegółowemu omówieniu istotnych aspektów projektowanego aktu. Bezpośrednia dyskusja pozwoli na właściwą transpozycję do	Regulacje dot. prowadzenia procesu legislacyjnego nie przewidują konferencji uzgodnieniowej ze stroną społeczną	JTI Polska – zgłoszenie lobbingsowe

	<p>polskiego porządku prawnego Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904. W imieniu Spółki, przekazujemy poniższe uwagi do projektowanej ustawy.</p> <p>Chcemy też podkreślić, że nasza firma wspiera ambitną politykę środowiskową, a cele zrównoważonego rozwoju ma wpisane w swoją strategię biznesową. W Polsce ulokowane jest największe centrum produkcyjne JTI na świecie i już teraz 100% odpadów produkcyjnych z fabryki jest odzyskiwanych, a kupowana energia ma w 100% zielone certyfikaty. Dlatego chcemy być partnerem w rozmowie o tym ważnym dla Polski – i całej UE – projekcie.</p>		
309	<p>1. Obowiązek prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych</p> <p>Projektowana ustawa nakłada na przedsiębiorców obowiązek przeznaczania lub przekazywania na publiczne kampanie edukacyjne 0,1% przychodu netto firmy. Zdaniem Spółki takie obciążenie przedsiębiorstw będzie nieproporcjonalne i daleko wykraczające poza ramy Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904.</p> <p>a. Pojęcie „przychodu netto”</p> <p>W projekcie nie zostało zdefiniowane pojęcie „przychód netto”, co pozwala przypuszczać, że w przypadku firm branży tytoniowej chodzi o cenę sprzedaży produktów netto – bez podatku VAT, ale z podatkiem akcyzowym, który stanowi największy element fiskalny w wyrobach tytoniowych. W przypadku branży tytoniowej przychód netto ze sprzedaży produktów, ze względu na znaczący udział podatku akcyzowego i VAT w cenie sprzedaży (ok. 80% ceny wyrobu), jest liczony w miliardach złotych. Oznacza to, że opłata na poziomie wskazanym w Projekcie będzie ogromnym i nieproporcjonalnym obciążeniem dla firm, a w związku z tym rodzi się także zasadne pytanie o gospodarne wykorzystanie takich środków.</p> <p>Ponadto, proponowane w projekcie rozwiązanie oznacza nałożenie dodatkowej opłaty od podatku akcyzowego, co byłoby dyskryminującym rozwiązaniem dla branży tytoniowej. Pozostawienie przepisów w obecnej formie oznacza, że branża tytoniowa będzie wносить dużo wyższe opłaty niż producenci innych kategorii produktów objętych implementowaną Dyrektywą.</p> <p>Dlatego postulujemy, aby w projekcie ustawy w odniesieniu do wyrobów tytoniowych nią objętych zdefiniować „przychód netto” dla celów określenia opłaty z art. 11b ust. 4 jako przychód z tytułu wprowadzania do obrotu do celów konsumpcji w kraju pomniejszony o podatek od towarów i usług i podatek akcyzowy, wynikające z odrębnych przepisów. Takie rozwiązanie będzie zgodne z definicją przychodu netto zawartą w Międzynarodowych Standardach Sprawozdawczości Finansowej (ang. International Financial Reporting Standards - IFRS).</p>	Uwaga przyjęta – zostaną wprowadzone odpowiednie zmiany.	JTI Polska – zgłoszenie lobbingsowe
310	<p>b. Pojęcie „wprowadzanie do obrotu”</p> <p>W projekcie ustawy niezbędne jest też doprecyzowanie pojęcia „wprowadzania do obrotu”, tak by obciążać opłatą jedynie te wyroby tytoniowe, które są wprowadzane do obrotu do celów dystrybucji, konsumpcji, stosowania lub użytkowania na terytorium kraju. Z kategorii przychodów z tytułu wprowadzania do obrotu powinny być wyraźnie wyłączone przychody ze sprzedaży produktów wyprodukowanych w kraju, a przeznaczonych do dostaw wewnątrzspółnotowych i na eksport.</p>	Definicja „wprowadzenia do obrotu” jest analogiczna jak obowiązująca w pozostałych ustawach „produktowych” i nie obejmuje wywozu z kraju produktów.	JTI Polska – zgłoszenie lobbingsowe
311	<p>c. Wysokość opłaty za kampanie edukacyjne</p>	Zostaną doprecyzowane przepisy dot.	JTI Polska –

	<p>Projekt ustawy nie precyzuje, w jaki sposób zostały wyliczone koszty kampanii, co jest sprzeczne z przepisami implementowanej Dyrektywy, w której jest mowa o transparentności wyliczenia kosztów (ustęp 21): Pokrycie tych kosztów nie powinno przekraczać kosztów niezbędnych do gospodarnego świadczenia tych usług i powinny być ustalane, z zachowaniem przejrzystości, między zainteresowanymi podmiotami. Zarówno w projekcie, jak i w jego uzasadnieniu, nie wskazane zostały podstawy, jakimi kierowano się przy ustalaniu obliczania stawek opłaty, a w szczególności nie odniesiono się do chociażby szacunkowych kosztów prowadzenia działań edukacyjno-informacyjnych.</p> <p>Ponadto w projektowanym akcie prawnym ustawodawca przewidział jedynie minimalną wysokość środków, która zwalnia z partycypowania w kosztach kampanii (art. 11 a ust. 10). Nie jest przewidziany maksymalny pułap tej opłaty, co godzi w kryterium gospodarności, określone w Standardach kontroli w administracji rządowej z 31 sierpnia 2017 r., w których kryterium gospodarności obejmuje oszczędne i wydajne gospodarowanie środkami, zgodnie z zasadą uzyskiwania najlepszych efektów przy możliwie najmniejszych nakładach. Dodatkowo, przewidziany w Dyrektywie SUP mechanizm tzw. rozszerzonej odpowiedzialności producenta (a więc m.in. ponoszenia kosztów upowszechniania wiedzy) jest ustanawiany zgodnie z art. 8 i 8a Dyrektywy 2008/98/WE, która również stanowi, że przy stosowaniu rozszerzonej odpowiedzialności producenta państwa członkowskie biorą pod uwagę wykonalność techniczną i opłacalność ekonomiczną. Opłata w wysokości 0,1% przychodów, w przypadku niektórych producentów, z pewnością jest zbyt wysoka, aby można było mówić o opłacalności ekonomicznej.</p>	<p>finansowania publicznych kampanii edukacyjnych.</p>	<p>zgłoszenie lobbujące</p>
312	<p>Zwracamy też uwagę, że opłaty przewidziane w art. 11 b) ust. 4, zgodnie z projektem, jeśli nie będą w całości przeznaczone na kampanie edukacyjne, to mają być przekazane na odrębny rachunek bankowy marszałka województwa, które w dalszej kolejności mają być przekazane przez marszałka na rachunek bankowy Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej. Przeznaczenie tych środków, które mają być wykorzystane przez Fundusz, nie jest w projektowanej ustawie wskazane. Jedynie w Ocenie Skutków Regulacji wskazano, że będą one przeznaczone na „wydatki związane z ochroną środowiska”. Jednak nawet przyjmując taki cel, nie jest on zgodny z Dyrektywą SUP, która przewiduje, że producent ma ponosić wyłącznie koszty środków służących upowszechnianiu wiedzy, oraz koszty sprzątnięcia odpadów (które w projektowanej ustawie zostały uregulowane odrębnie – w art. 3k), czy koszty wynikające z gromadzenia danych i sprawozdawczości. W związku z tym apelujemy o jasne określenie zasad i mechanizmu ustalania partycypacji finansowej przedsiębiorców w zakresie kampanii edukacyjnych, przy czym racjonalne wydaje się powiązanie tej opłaty z coroczną opłatą, o której mowa w art. 3k i l – wówczas w jasny sposób połączona zostanie kwota na kampanię edukacyjną z rzeczywistym problemem, który stanowią produkty zawierające tworzywa sztuczne trafiające do niewłaściwych miejsc w przestrzeni publicznej. Opłata powinna stanowić 1% opłaty rocznej uiszczanej przez producenta, o której mowa w art. 3k.</p> <p>Alternatywnie, proponujemy ustalenie maksymalnej stawki na poziomie 0,01% przychodu netto z tytułu wprowadzenia do obrotu produktów jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego: z wyłączeniem akcyzy i VAT oraz opartych jedynie o produkty przeznaczone na polski rynek.</p>	<p>j.w.</p>	<p>JTI Polska – zgłoszenie lobbujące</p>

313	<p>2. Dodatkowe wymogi dotyczące kampanii edukacyjnych wychodzące poza ramy Dyrektywy</p> <p>Art. 11b projektowanej ustawy, w porównaniu z art. 10 Dyrektywy w sposób szerszy określa, czego powinny dotyczyć kampanie edukacyjne, wskazując m.in., iż powinny uwzględniać informowanie społeczeństwa również o znaczeniu wzorów oznakowania, czego nie uwzględnia Dyrektywa. W związku z tym apelujemy o nie wychodzenie poza ramy implementowanej Dyrektywy, aby tym samym uniknąć nadmiernego obciążania polskich przedsiębiorców, w stosunku do tego, czego wymaga unijny prawodawca.</p>	Uwag przyjęta.	JTI Polska – zgłoszenie lobbyingowe
314	<p>a. Wejście w życie przepisów dotyczących prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych</p> <p>Wątpliwości Spółki budzi także termin wejścia w życie przepisów dotyczących prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych, który w przedmiotowym Projekcie przypada na 3 lipca 2021 r. Biorąc pod uwagę kalendarz prac legislacyjnych należy uznać, iż realistycznym terminem wejścia w życie projektowanych przepisów będzie wrzesień br. W takiej sytuacji przygotowanie i przeprowadzenie kampanii edukacyjnej w 2021 r. wydaje się niemożliwe. Należy także wskazać, iż przedsiębiorcy nie zakładali takich kosztów w swoich planach na rok bieżący.</p> <p>Dyrektywa w art. 17 ust. 1 akapit 2 nakłada na państwa członkowskie obowiązek transpozycji środków niezbędnych do wykonania art. 8 Dyrektywy, w którym mowa o rozszerzonej odpowiedzialności producenta, do dnia 5 stycznia 2023 r.</p> <p>Zdaniem Spółki nałożenie na przedsiębiorców obowiązku ponoszenia kosztów realizacji kampanii edukacyjnych przed 5 stycznia 2023 r. jest niezgodne z duchem Dyrektywy (UE) 2019/904 i narusza Konstytucję Biznesu, wg której: „<i>Opracowując akt normatywny z zakresu prawa gospodarczego należy uwzględniać zasadę dążenia do minimum implementacji prawa Unii Europejskiej oraz prawa międzynarodowego. Oznacza ona, że projektodawca ma obowiązek unikać nadmiernego regulowania dziedzin objętych implementowanymi przepisami. Nie należy bowiem wprowadzać regulacji ponad to, co jest konieczne do prawidłowego wdrożenia prawa europejskiego czy międzynarodowego.</i>”</p> <p>Dlatego Spółka apeluje także o zmianę przepisów dotyczących wejścia w życie obowiązku przeprowadzania lub pokrywania kosztów kampanii edukacyjnych z 3 lipca br. na 5 stycznia 2023 r., co będzie zgodne z przepisami Dyrektywy (UE) 2019/904.</p>	<p>Uwaga przyjęta – terminy zostaną dostosowane do harmonogramu prac nad projektowaną ustawą.</p> <p>Uwaga przyjęta. Przepisy zaczną obowiązywać w terminach określonych dyrektywą SUP.</p>	JTI Polska – zgłoszenie lobbyingowe
315	<p>3. Sposób określania wysokości opłaty, o której mowa w projektowanych art. 3k i l ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej</p> <p>W projektowanym art. 3k został określony obowiązek ponoszenia przez producentów kosztów związanych z zagospodarowaniem odpadów powstałych z produktów przez nich wprowadzonych do obrotu (dalej: „opłata”). Z przedstawionych w OSR wstępnych szacunków wynika, że w wyliczeniach zostały ujęte wszystkie papierosy wprowadzone na rynek, tymczasem Dyrektywa (UE) 2019/904 jasno określa, że producenci są zobowiązani do pokrywania kosztów tylko za produkty pozostawione w publicznych</p>	Wyliczenia oparto na danych szacunkowych. Branża została poproszona o dane ale nie przekazała takich danych zastaniając się tajemnicą handlową. Zatem wyliczono na podstawie zdobytych danych szacunkowych. Mimo to prowadzone są dalsze analizy kosztów, które posłużą do określenia stawek opłat w drodze	JTI Polska – zgłoszenie lobbyingowe

	<p>systemach odpadów: „państwa członkowskie zapewniają, aby producenci pokrywali dodatkowo koszty zbierania odpadów w przypadku tych produktów, które są pozostawiane w publicznych systemach zbierania odpadów (...)”. Według źródeł Komisji Europejskiej, dla całej UE jest to średnio ok. 29 proc. wolumenu całości konsumowanych papierosów¹³.</p> <p>Co więcej, koszty sprzątania odpadów powinny być ograniczone do czynności podejmowanych przez organy publiczne lub w ich imieniu, co nie wynika obecnie z brzmienia projektowanego aktu.</p> <p>Dyrektywa wymaga, aby wysokość opłat nie przekraczała kosztów niezbędnych do gospodarnego świadczenia stosownych usług i aby były one ustalane z zachowaniem przejrzystości między zainteresowanymi stronami. Niestety ani w Projekcie, ani w towarzyszącym mu uzasadnieniu nie znajdujemy wyjaśnienia, jakie zasady przyjęto przy obliczaniu stawek opłaty, w tym przede wszystkim brakuje odniesienia do nawet szacunkowych kosztów świadczenia usług zbierania, sprzątania, transportu i przetwarzania odpadów pochodzących z produktów danej kategorii. Zgodnie z powyższą tezą, w ocenie Spółki, mechanizm ustalania stawek opłaty powinien zostać powiązany z wspomnianymi wyżej kosztami, co zapewni zgodność projektowanych rozwiązań z Dyrektywą.</p>	rozporządzenia.	
316	<p>a. Maksymalna stawka opłaty (art. 31 ustawy zmienianej)</p> <p>Projekt ustawy określa maksymalną stawkę opłaty w wysokości 0,05 zł za sztukę produktu, przy czym dla branży tytoniowej w Ocenie Skutków Regulacji do Projektu wskazano koszt 0,01 zł za paczkę wyrobów tytoniowych. Jednocześnie wskazano, że ostateczna stawka zostanie określona w akcie wykonawczym do ustawy. Oznacza to, iż każda zmiana opłaty nawet o 1 grosz spowoduje podwojenie kosztów nakładanych na przedsiębiorców, zmiana o 2 grosze potrojenie, itd. Ostatecznie możliwość zmiany stawki w rozporządzeniu w przedziale 0,01 zł do 0,05 zł oznacza, że koszty z tytułu opłaty produktowej mogą wzrosnąć nawet pięciokrotnie. Jest to nadanie zbyt dużej swobody w kształtowaniu stawek na poziomie rozporządzenia i wbrew przepisom Konstytucji RP, której Art. 217 wskazuje, że „<i>nakładanie podatków, innych danin publicznych, określanie podmiotów, przedmiotów opodatkowania i stawek podatkowych, a także zasad przyznawania ulg i umorzeń oraz kategorii podmiotów zwolnionych od podatków następuje w drodze ustawy</i>”.</p> <p>Niejasne jest także, co jest podstawą do wyliczenia maksymalnej stawki opłaty produktowej. Zdaniem Spółki, w Ustawie powinien znaleźć się zapis mówiący o tym, że maksymalna stawka opłaty produktowej będzie obliczona na podstawie rzeczywistych kosztów zagospodarowania, które zostaną skalkulowane na podstawie masy produktów zawierających tworzywa sztuczne, które trafiają do przestrzeni publicznych, jednak dla filtrów zawierających tworzywa sztuczne nie przekroczy 1zł w przeliczeniu na 1000 sztuk papierosów (0,02 zł za paczkę). Ograniczenie stawki maksymalnej zapisanej w ustawie do takiego poziomu zmniejszy ryzyko nieprzewidywalności regulacyjnej i podatkowej dla działających w Polsce przedsiębiorstw. Zwracamy też uwagę, że z obliczeń wskazanych w Ocenie Skutków Regulacji wynika, że w kalkulacji dotyczącej stawki opłaty produktowej dla wyrobów tytoniowych przyjęto wolumen sprzedaży papierosów</p>	Prowadzone są dalsze analizy kosztów, które posłużą do określenia stawek opłat w drodze rozporządzenia.	JTI Polska – zgłoszenie lobbingsowe

¹³ European Commission (2018), *Assessment of measures to reduce marine litter from single use plastics* https://ec.europa.eu/environment/pdf/waste/Study_sups.pdf

		na poziomie 46,2 mld sztuk. Z danych Ministerstwa Finansów wynika, że w 2020 r. poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy było ok. 43,1 mld sztuk papierosów. Dodatkowo należy raz jeszcze podkreślić, że wg danych przygotowanych dla Komisji Europejskiej odsetek odpadów z filtrów tytoniowych wyrzucanych w przestrzeniach publicznych stanowi 29% tej wartości.		
317		<p>4. Pojęcie filtrów i filtrów sprzedawanych do używania z wyrobami tytoniowymi</p> <p>W projekcie ustawy, gdziekolwiek mowa o wyrobach tytoniowych z filtrami i filtrach sprzedawanych do używania z wyrobami tytoniowymi powinno się wskazać, że chodzi o filtry zawierające tworzywa sztuczne, co jest zgodne z brzmieniem i duchem Dyrektywy (UE) 2019/904. Dziś nie ma alternatywy dla filtrów zawierających tworzywa sztuczne, ale nie można wykluczyć pojawienia się w przyszłości filtrów niezawierających tworzyw sztucznych.</p>	Uwaga przyjęta	JTI Polska – zgłoszenie lobbingsowe
318		<p>5. Kary administracyjne</p> <p>Spółka postuluje, aby ustawa przewidywała wprowadzenie odpowiedniego vacatio legis dla przepisów dot. kar administracyjnych za niedostosowanie się do przepisów dotyczących znakowania. Zgodnie z Załącznikiem III Rozporządzenia Wykonawczego Komisji (UE) 2020/2151, wprowadzono okres pośredni, podczas którego docelowo drukowane oznakowanie opakowania jednostkowego i opakowania zbiorczego wyrobów tytoniowych z filtrami i opakowań filtrów sprzedawanych do używania z wyrobami tytoniowymi wprowadzanych do obrotu przed dniem 4 lipca 2022 r. można umieszczać za pomocą naklejek. Intencją europejskiego ustawodawcy było umożliwienie producentom dostosowania swojej produkcji do przedmiotowej regulacji. W ocenie Spółki, przepisy dot. kar administracyjnych również powinny obowiązywać od 4 lipca 2022.</p>	Uwaga bezprzedmiotowa – zmieniono brzmienie w związku z innymi uwagami	JTI Polska – zgłoszenie lobbingsowe
319		Postulujemy wprowadzenie poziomu ograniczenia konsumpcji jednorazowych kubków oraz pojemników na żywność w wysokości 50% w 2025 r. oraz 80% w 2030 r. w odniesieniu do roku bazowego.	Uwaga nieprzyjęta –Dyrektywa nie określa konkretnych wielkości, jakie powinny zostać osiągnięte w celu zmniejszenia stosowania produktów objętych jej przepisami. Przyjęto więc rozwiązanie zawarte projektowanej ustawie, polegające na objęciu wybranych produktów opłatą analogicznie do opłaty recyklingowej na torby z tworzywa sztucznego, która przyczyniła się do znacznej redukcji użycia tych toreb.	ZERO Waste Polskie Stowarzyszenie
320		Uważamy również za niezbędne wprowadzenie zakazu stosowania jednorazowych kubków i pojemników na żywność w sektorze administracji publicznej. Mając na uwadze korzyści środowiskowe, proponujemy, aby w niniejszej legislacji wprowadzić także obowiązek zamawiania produktów w opakowaniach wielorazowych przez centralne i samorządowe jednostki administracji publicznej. Przyczyniłoby się to do ograniczenia ilości odpadów z instytucji publicznych i organizowanych przez nie wydarzeń. Wymóg korzystania z produktów w opakowaniach zwrotnych powinien dotyczyć imprez masowych, na które zgody wydają samorządy. Skutkowałoby to pobudzeniem lokalnej gospodarki obiegu zamkniętego, dostarczającej rozwiązań w	Uwaga nieprzyjęta – wykracza poza zakres projektowanych zmian niemniej jednak podjęto inicjatywę „szkoła bez plastiku”, „urząd bez plastiku” jednak z uwagi na pandemię inicjatywa została zawieszona. W lutym 2020 inicjatywa ograniczenia produktów jednorazowego użytku z	ZERO Waste Polskie Stowarzyszenie

		oparciu o usługi i eliminujących nadmierne użycie produktów i opakowań jednorazowych.	tworzywa sztucznych została skierowana do ówczesnego Ministra Aktywów Państwowych w celu ograniczenia tego typu produktów w spółkach SP	
321		Opowiadamy się za wprowadzeniem minimalnych kwot wprowadzanych na rynek opakowań zwrotnych po napojach na poziomie ustalonym w Republice Francuskiej a zatem min 50% do r. 2030. Uważamy, że dla osiągnięcia ambitnych celów środowiskowych, oraz dla ożywienia rynku surowców wtórnych, poprzez rozwój recyklingu surowców opakowaniowych po napojach, niezbędne jest ustalenie do 2030 r. przynajmniej 50% minimalnej zawartości recyklatu dla wszystkich typów opakowań: szkła, aluminium i tworzyw sztucznych. Cel ten powinien być wzmacniany opłatą modulowaną, ponoszona przez wprowadzających wyłącznie od użytego surowca pierwotnego	Uwaga nieprzyjęta- trwają prace nad zmianą ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz. U. z 2020 r. poz. 1114), która ma na celu dostosowanie przepisów dotyczących rozszerzonej odpowiedzialności producenta (ROP) w zakresie opakowań, gdzie zostanie wprowadzony mechanizm tzw. eko-modulacji. Mechanizm ten będzie promował opakowania przyjazne dla środowiska, łatwe do recyklingu czy zawierające materiały pochodzące z recyklingu. Preferowane będą więc opakowania spełniające wymogi, które korzystnie wpłyną na środowisko naturalne oraz zdrowie i życie człowieka.	ZERO Waste Polskie Stowarzyszenie
322		Celem maksymalizacji zbiórki opakowań po napojach oraz ich optymalnego recyklingu i ponownego użycia, opowiadamy się za wprowadzeniem w niniejszym Projekcie ustawy obowiązkowego, scentralizowanego i powszechnego systemu kaucyjnego obejmującego jedno- i wielorazowe opakowania po napojach z tworzyw sztucznych, metalu i szkła. Przedłożony projekt powinien również uwzględniać zbieranie od przedsiębiorców opłat na rzecz uregulowania przez Polskę tzw. Europejskiego podatku od nie poddanych recyklingowi opakowań z tworzyw sztucznych. Przeniesienie tego obciążenia z budżetu na wprowadzających będzie kolejnym, po opłacie modulowanej, stymulatorem ekonomicznym zachowań prośrodowiskowych, wzmacniającym jednocześnie polską branżę recyklingu	Uwaga przyjęta – trwają prace nad odrębnym projektem ustawy wprowadzającym system kaucyjny w zakresie opakowań. Projekt ten będzie poddany konsultacjom zewnętrznym.	ZERO Waste Polskie Stowarzyszenie
323		Projekt ustawy wdrażający Dyrektywę 2019/904 Parlamentu i Rady UE obejmuje gromadzenie środków finansowych na działania związane z upowszechnianiem wiedzy n.t prawidłowego postępowania z produktami i opakowaniami z tworzyw sztucznych. Proponujemy, by w Projekcie uwzględniono przekazanie określonej części zebranych środków na badania naukowe służące opracowaniu efektywnych metod minimalizacji jednorazowych produktów i opakowań z tworzyw sztucznych oraz opracowaniu efektywnych metod ponownego wykorzystania odpadów i opakowań.	Uwaga nieprzyjęta – środki będą przeznaczane zgodnie ze środkami określonymi w dyrektywie	ZERO Waste Polskie Stowarzyszenie
324		Apelujemy, aby projektowane regulacje w ramach wdrażania Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 z dn. 5 czerwca 2019 r. w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko, zwierały ambitne cele, których realizacja w realny sposób wpłynie na	Przyjęto do wiadomości	GREENPEACE

		zmniejszenie zużycia plastiku jednorazowego użytku oraz wprowadzanie zasad gospodarki o obiegu zamkniętym.		
325		Postulujemy wiążący i ambitny cel redukcji zużycia jednorazowego plastiku dla wszystkich przedmiotów plastikowych jednorazowego użytku (prócz tych, dla których nie ma alternatyw np. w medycynie), a nie tylko pojemników na żywność i kubków, o których mówi dyrektywa - 50% do 2025 i 80% do 2030 w odniesieniu do roku bazowego.	Uwaga nieprzyjęta –Dyrektywa nie określa konkretnych wielkości, jakie powinny zostać osiągnięte w celu zmniejszenia stosowania produktów objętych jej przepisami. Przyjęto więc rozwiązanie zawarte projektowanej ustawie, polegające na objęciu wybranych produktów opłatą analogicznie do opłaty recyklingowej na torby z tworzywa sztucznego, która przyczyniła się do znacznej redukcji użycia tych toreb.	Greenpeace
326		Uważamy również za niezbędne wprowadzenie zakazu stosowania jednorazowych kubków i pojemników na żywność w sektorze administracji publicznej. Mając na uwadze korzyści środowiskowe, proponujemy, aby w niniejszej legislacji wprowadzić także obowiązek zamawiania produktów w wielorazowych opakowaniach wielorazowych przez centralne i samorządowe jednostki administracji publicznej. Przyczyniłoby się to do ograniczenia ilości odpadów z instytucji publicznych i organizowanych przez nie wydarzeń. Wymóg korzystania z produktów w opakowaniach zwrotnych powinien dotyczyć imprez masowych, na które zgody wydają samorządy. Skutkowałoby to pobudzeniem lokalnej gospodarki obiegu zamkniętego, dostarczającej rozwiązań w oparciu o usługi i eliminujących nadmierne użycie produktów i opakowań jednorazowych.	Uwaga nieprzyjęta – wykracza poza zakres projektowanych zmian niemniej jednak podjęto inicjatywę „szkoła bez plastiku”, „urząd bez plastiku” jednak z uwagi na pandemię inicjatywa została zawieszona. W lutym 2020 inicjatywa ograniczenia produktów jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego została skierowana do ówczesnego Ministra Aktywów Państwowych w celu ograniczenia tego typu produktów w spółkach SP	Greenpeace
327		Opowiadamy się za wprowadzeniem minimalnych ilości zwrotnych opakowań po napojach na poziomie ustalonym w Republice Francuskiej a zatem min 50% do r. 2030.	Uwaga nieprzyjęta- trwają prace nad zmianą ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz. U. z 2020 r. poz. 1114), która ma na celu dostosowanie przepisów dotyczących rozszerzonej odpowiedzialności producenta (ROP) w zakresie opakowań, gdzie zostanie wprowadzony mechanizm tzw. eko-modulacji. Mechanizm ten będzie promował opakowania przyjazne dla środowiska, łatwe do recyklingu czy zawierające materiały pochodzące z recyklingu. Preferowane będą więc opakowania spełniające wymogi, które	Greenpeace

			korzystnie wpłyną na środowisko naturalne oraz zdrowie i życie człowieka.	
328		Celem maksymalizacji zbiorki opakowań po napojach oraz ich optymalnego recyklingu i ponownego użycia, opowiadamy się za wprowadzeniem w niniejszym projekcie ustawy obowiązkowego, scentralizowanego i powszechnego systemu kaucyjnego obejmującego jedno- i wielorazowe opakowania po napojach z tworzyw sztucznych, metalu i szkła.	Uwaga przyjęta – trwają prace nad odrębnym projektem ustawy wprowadzającym system kaucyjny w zakresie opakowań. Projekt ten będzie poddany konsultacjom zewnętrznym	Greenpeace
329		Przedłożony projekt powinien również uwzględniać zbieranie od przedsiębiorców opłat na rzecz uregulowania przez Polskę tzw. Europejskiego podatku od nie poddanych recyklingowi opakowań z tworzyw sztucznych. Przeniesienie tego obciążenie z budżetu na wprowadzających będzie kolejnym, po opłacie modulowanej, stymulatorem ekonomicznym zachowań prośrodowiskowych, wzmacniającym jednocześnie polską branżę recyklingu.	Uwaga nieprzyjęta – wykracza poza zakres projektowanych zmian	Greenpeace
330		Projekt ustawy wdrażający Dyrektywę 2019/904 Parlamentu i Rady UE obejmuje gromadzenie środków finansowych na działania związane z upowszechnianiem wiedzy n.t prawidłowego postępowania z produktami i opakowaniami z tworzyw sztucznych. Proponujemy, by w projekcie uwzględniono przekazanie określonej części zebranych środków na badania naukowe służące opracowaniu efektywnych metod minimalizacji jednorazowych produktów i opakowań z tworzyw sztucznych oraz opracowaniu efektywnych metod ponownego wykorzystania odpadów i opakowań	Uwaga nieprzyjęta – wykracza poza zakres proponowanych zmian	Greenpeace
331		Ponadto zwracamy uwagę na potrzebę zwiększenie przejrzystości i raportowania danych - wszystkie podmioty wprowadzające na rynek produkty z tworzyw sztucznych powinny być zobligowane do przekazywania danych dotyczących wprowadzanych w danym roku produktów jednorazowych w zakresie: ilości jednostkowej, całkowitej wagi, procentowego udziału produktów wielorazowego użytku względem produktów jednorazowych w odniesieniu do generowanego przez nie przychodu.	Uwaga zostanie rozważona, także w kontekście niezbędnych danych dla KE.	Greenpeace
332		Ważne jest również, by elementy poszerzonej odpowiedzialności producenta wraz z wdrażającymi i wspierającymi je regulacjami zawierały: - zobowiązanie firm i zapewnienie odpowiedniego wsparcia wdrażania systemów ponownego użycia i napełniania opakowań wielokrotnego użytku, - pełną przejrzystość i dostępność danych dotyczących produkcji i wprowadzania na rynek produktów plastikowych jednorazowego użytku oraz celów, sposobów redukcji poziomu ich użycia zgodnie z hierarchią gospodarowania odpadami, na szczycie której jest przede wszystkim zapobieganie powstawaniu odpadów, - odpowiedzialność za cały cykl życia produktu od projektu do jego utylizacji, a nie jedynie udział w kosztach sprzątnięcia, publikacja informacji o podjętych działaniach na rzecz zmniejszenia zużycia jednorazowego plastiku, wdrażaniu systemów ponownego użycia i napełniania oraz substancjach potencjalnie niebezpiecznych zawartych w produktach.	Cześć z tych regulacji będą zawierały przepisy dot. ROP dla opakowań	Greenpeace
333		Analizując Projekt Ustawy, zespół Reloop Platform zidentyfikował następujące obszary tematyczne, w zakresie których dodatkowe regulacje Projektu mogłyby znacząco wesprzeć eliminację/redukcję	Przyjęto do wiadomości	Reloop Platform

	<p>jednorazowych produktów i opakowań z tworzyw sztucznych przy równoczesnym wdrożeniu pożądanych modeli GOZ w Polsce:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Ponowne użytkowanie • Minimalna zawartość recyklatu • Efektywne sposoby zbiórki odpadów w tym odpadów opakowaniowych • Ogólnokrajowe kampanie informacyjne mające na celu upowszechnianie wiedzy nt. Jednorazowych produktów z tworzyw sztucznych <p>PONOWNE UŻYTKOWANIE</p> <p>Ponowne użytkowanie jest w hierarchii postępowania z odpadami metodą preferowaną bardziej niż recykling i zdecydowanie bardziej pożądaną niż odzysk w procesach termicznej obróbki. W art 3b.1 Projekt Ustawy przewiduje wprowadzenie mechanizmu demotywuującego do korzystania z jednorazowych kubków na napoje i pojemników na żywność wykonanych z tworzyw sztucznych. Mechanizm ten polega na wprowadzeniu opłaty za wspomniane produkty i sprawdził się już w wielu krajach jako skuteczny instrument prowadzący do redukcji wykorzystania produktu lub opakowania podlegającego takiej opłacie.</p>		
334	<p>Pożądanym uzupełnieniem Projektu ustawy wdrażającej Dyrektywę 2019/904 PE i Rady w sprawie ograniczenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko byłoby również wprowadzenie zakazu stosowania jednorazowych kubków na napoje we wszystkich jednostkach administracji publicznej, niezależnie od materiału, z którego wykonane byłyby stosowane kubki. Rozwiązanie takie stosuje już wiele europejskich jednostek administracji publicznej n.p. belgijski region Flandria.</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta – wykracza poza zakres projektowanych zmian niemniej jednak podjęto inicjatywę „szkoła bez plastiku”, „urząd bez plastiku” jednak z uwagi na pandemię inicjatywa została zawieszona. W lutym 2020 inicjatywa ograniczenia produktów jednorazowego użytku z tworzywa sztucznych została skierowana do ówczesnego Ministra Aktywów Państwowych w celu ograniczenia tego typu produktów w spółkach SP</p>	<p>Reloop Platform</p>
335	<p>Jednym ze skutków gwałtownego wzrostu zastosowania jednorazowych opakowań z tworzyw sztucznych w sektorze napojów jest równoczesny spadek wprowadzania na rynek opakowań zwrotnych. Globalnie udział opakowań zwrotnych spadł z 34% w 1999r. do 20% w 2018 r.¹⁴ W Polsce udział opakowań zwrotnych w segmencie napojów gazowanych i wody nie przekracza obecnie 10% zaś udział tych opakowań w przemyśle browarniczym spadł na przełomie ostatnich dwóch dekad z ponad 70% do 45%⁷. Polska jako kraj o dużej gęstości zaludnienia, z rozwiniętą siecią komunikacyjną i lokalnym przemysłem wytwórczym ma optymalne warunki do rozwoju modeli GOZ w oparciu o zwrotne opakowania po napojach. Mając na uwadze możliwość redukcji ilości opakowań jednorazowych, warto byłoby wzmocnić segment zwrotnych opakowań po napojach poprzez wprowadzenie obowiązkowych scentralizowanych systemów kaucyjnych</p>	<p>Uwaga przyjęta – trwają prace nad odrębnym projektem ustawy wprowadzającym system kaucyjny w zakresie opakowań. Projekt ten będzie poddany konsultacjom zewnętrznym.</p>	<p>Reloop Platform</p>

¹⁴ Źródło: Global Data. ⁷ Źródło: Global Data.

	<p>na takie rodzaje opakowań, jak również zlikwidować uciążliwości fiskalne, t.j. VAT na kaucję. Dodatkowo, skutecznym mechanizmem wspierania zwrotnych opakowań po napojach jest zobowiązanie sektora HORECA do sprzedaży określonego poziomu napojów w opakowaniach zwrotnych (Region Navarra zobligował restauracje i hotele do sprzedaży min 80% piwa, min 70% napojów i min 40% wody w opakowaniach zwrotnych do r. 2028) lub też ogólnokrajowe minimalne poziomy wprowadzania/sprzedaży opakowań zwrotnych. We Francji minimalny udział opakowań z wtórnych po napojach powinien osiągnąć 50% do 2030 r.; w Rumunii - 30% do 2025 r. Europejskie grupy przemysłowe czynią aktualnie przygotowania do wprowadzenia systemów na zwrotne opakowania po napojach. PetCore Europe, organizacja zrzeszająca wytwórców i recyklerów opakowań z PET, powołał specjalną grupę roboczą, aby na bazie dotychczasowych doświadczeń (n.p. z Niemiec) przygotować się na rozwój systemów w oparciu o butelkę zwrotną PET.</p>		
336	<p>MINIMALNA ZAWARTOŚĆ RECYKLATU</p> <p>Art. 6 Dyrektywy 2019/904 PE i Rady w sprawie ograniczenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko nakłada obowiązek minimalnej zawartości recyklatu w opakowaniach po napojach wykonanych z tworzyw sztucznych. Analizując dobrowolne zobowiązania przemysłu spożywczego¹⁵ oraz wysokie poziomy zbiórki systemów kaucyjnych gwarantujące co najmniej 80% recyklatu, minimalne poziomy określone w Dyrektywie należy uznać za skromne. Mając na uwadze, iż instrument prawny w postaci obowiązkowej minimalnej zawartości recyklatu jest jednym z najskuteczniejszych sposobów wzbudzenia popytu na surowce wtórne, daje potencjał rozwoju rynku krajowego i perspektywę stworzenia zielonych miejsc pracy, transpozycja Dyrektywy 2019/904 powinna przewidywać obowiązek zawartości min. 50% recyklatu w butelkach z tworzyw sztucznych w r. 2030. Polska jest krajem o dużej populacji, z dobrze funkcjonującym lokalnym przemysłem spożywczym i rozwiniętą siecią komunikacyjną, co stwarza optymalne uwarunkowania do zamknięcia obiegu surowców na poziomie lokalnym. W Europie istnieją już przykłady krajowego modelu GOZ w odniesieniu do materiału PET z opakowań po napojach. System taki już od dekady z powodzeniem stosuje Szwecja¹⁶, a podobny model jest aktualnie rozwijany w Norwegii i planowany w innych państwach stosujących kaucję. W krajach z wdrożonym systemem kaucyjnym jako metodą zbiórki opakowań po napojach, gwarantowany udział recyklatu w butelkach PET jest na poziomie 80%. Analizując dane z rynku polskiego¹⁰ i zakładając średnie europejskie zwroty opakowań po napojach z tworzyw sztucznych w systemach kaucyjnych (90%¹¹), tonaż dostępnego surowca do produkcji rPET wynosiłby 210 tys. ton/rok pozwalając tym samym na rozwój przepustowości polskiego przemysłu recyklingu oraz zamknięcie obiegu surowców na poziomie krajowym.</p>	<p>Przyjęto do wiadomości.</p> <p>Uwaga nieprzyjęta - trwają prace nad zmianą ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. <i>o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi</i> (Dz. U. z 2020 r. poz. 1114), która ma na celu dostosowanie przepisów dotyczących rozszerzonej odpowiedzialności producenta (ROP) w zakresie opakowań, gdzie zostanie wprowadzony mechanizm tzw. eko-modulacji. Mechanizm ten będzie promował opakowania przyjazne dla środowiska, łatwe do recyklingu czy zawierające materiały pochodzące z recyklingu. Preferowane będą więc opakowania spełniające wymogi, które korzystnie wpłyną na środowisko naturalne oraz zdrowie i życie człowieka.</p>	<p>Reloop Platform</p>

¹⁵ Danone / Evian ogłosił, że do 2025 r. będzie produkować wszystkie swoje plastikowe butelki w **100% z tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu**; Coca Cola zakomunikowała osiągnięcie 50% zawartości materiałów pochodzących z recyklingu w opakowaniach do 2030 r.

¹⁶ Szczegółowe informacje n.t. szwedzkiego modelu zamknięcia obiegu surowców są dostępne na stronie: [Reloop hosts webinar on best practices for national circular economy | Reloop Platform](#) ¹⁰ Dane na podstawie Global Data

	<p>Im większy będzie obligatoryjny minimalny poziom zawartości recyklatu w butelkach z tworzyw sztucznych, tylko bardziej zauważalny stanie się popyt na rPET i tym szybciej rozwinie się polski przemysł recyklingu</p> <p>w oparciu o naturalne mechanizmy rynkowe bez konieczności stosowania wsparcia dotacji publicznych na inwestycje.</p>		
337	<p>EFEKTYWNE SPOSOBY ZBIÓRKI ODPADÓW W TYM ODPADÓW OPAKOWANIOWYCH</p> <p>W art 9, Dyrektywa 2019/904 określa minimalne poziomy zbiórki odpadów opakowaniowych po napojach z tworzyw sztucznych oraz rekomenduje zastosowanie systemów kaucyjnych. Większość państw członkowskich Wspólnoty Europejskiej wdrożyła¹⁷ lub aktualnie wdraża¹⁸ systemy kaucyjne, a w dominującej grupie tych krajów systemem kaucyjnym objęto jednorazowe opakowania po napojach ze szkła, metalu oraz tworzyw sztucznych mając na celu maksymalizację poziomów zbiórki oraz wysokiej jakości recykling materiałowy. W dokumencie Tabeli zgodności dotyczącej niniejszego Projektu ustawy wdrażającej Dyrektywę 2019/904 wspomina się wprawdzie o planowanym Projekcie n.t. systemu kaucyjnego, niemniej jednak obecna transpozycja umożliwiłaby wstępne regulacje w tym zakresie. Definiując marnotrawstwo surowców jako zaśmiecanie, unieszkodliwianie poprzez spalanie lub składowanie, w Polsce w 2017 r. poziom marnotrawstwa osiągnął 132 sztuki opakowań po napojach na mieszkańca¹⁹. Stopień marnotrawstwa opakowań po napojach w Niemczech (10 sztuk) i Finlandii (17 sztuk), gdzie systemami kaucyjnymi objęte są opakowania z metalu, szkła i tworzyw sztucznych, wyraźnie wskazuje na pozytywny skutek wprowadzenia modelu zbiórki w oparciu o zachętę finansową (kaucję) i zobowiązanie jednostek handlowych do zbiórki opakowań po napojach.</p> <p><u>Kluczowe zasady optymalnego systemu kaucyjnego obejmują następujące elementy:</u></p> <p>System kaucyjny jest tworzony z myślą o wdrażaniu zasad gospodarki o obiegu zamkniętym poprzez ekoprojektowanie, maksymalizację zbiórki oraz ponowne użycie/recykling opakowań na napoje.</p> <p>Możliwe uzupełnienia Projektu Ustawy celem wzmocnienia rozwoju mechanizmów GOZ</p> <p>System kaucyjny jest zarządzany poprzez organizację typu non-profit, stosowana jest oddzielna księgowość dla różnych rodzajów materiałów opakowaniowych i nie występuje subsydiowanie krzyżowe między frakcjami materiałowymi. Operator systemu pokrywa wszystkie koszty podmiotów zewnętrznych związane z prowadzeniem punktów zbiórki i usługami transportowymi.</p> <p>Koszty systemu są pokrywane ze sprzedaży zebranych materiałów, niezwróconych kaucji oraz opłaty uiszczanej przez producentów napojów (w tym importerów i sprzedawców detalicznych posiadających marki własne). Rząd monitoruje i egzekwuje funkcjonowanie systemu, wyznacza cele zbiórki odpowiednie dla systemu kaucyjnego, decyduje o minimalnym poziomie nieobciążonej podatkiem VAT kaucji, zobowiązuje jednostki handlowe do przyjmowania opakowań po napojach oraz ustala minimalne</p>	<p>Uwaga przyjęta częściowo – trwają prace nad odrębnym projektem ustawy wprowadzającym system kaucyjny w zakresie opakowań. Projekt ten będzie poddany konsultacjom zewnętrznym.</p>	<p>Reloop Platform</p>

¹⁷ Niemcy, Holandia, Dania, Szwecja, Finlandia, Chorwacja, Estonia, Litwa,

¹⁸ Łotwa, Malta, Portugalia, Rumunia, Słowacja, Węgry +

¹⁹ Analiza Reloop Platform na podstawie Global Data oraz dostępnych danych n.t. poziomu recyklingu butelek PET, puszek metalowych oraz butelek szklanych: [What we waste | Reloop Platform](#)

	<p>standardy kontroli oszustw i nadużyć. Operator systemu kaucyjnego zapewnia dobre zarządzanie finansowe oraz kontrolę oszustw i nadużyć, stosując rozliczanie na podstawie liczby sztuk opakowań. Dzięki punktom zbiórki zlokalizowanym w obiektach handlowych, system kaucyjny cechuje o 30% niższy ślad węglowy od innych stosowanych metod zbiórki odpadów opakowaniowych (<i>curbside – zbiórka przykrawężnikowa/bring – zbiórka w gniazdach recyklingu</i>)¹⁵. System kaucyjny opiera się na precyzyjnych i jasnych przepisach prawa krajowego regulujących obowiązki wszystkich zaangażowanych podmiotów rynkowych, definiujących wykroczenia administracyjne i określających odpowiedni poziom nieuczynionych kar.</p> <p>System kaucyjny jest systemem ROP dla opakowań na napoje i uzupełnia inne programy ROP dla pozostałych rodzajów opakowań. Data wdrożenia systemu kaucyjnego jest datą automatycznego wygaśnięcia obowiązków producentów w dotychczasowych systemach ROP, o ile takie systemy istnieją/istniały.</p>		
338	<p>OGÓLNOKRAJOWE KAMPANIE INFORMACYJNE MAJĄCE NA CELU UPOWSZECHNIANIE WIEDZY NT. JEDNORAZOWYCH PRODUKTÓW Z TWORZYW SZTUCZNYCH</p> <p>Narastający problem jednorazowych opakowań z tworzyw sztucznych jest wyzwaniem globalnym, a obowiązek upowszechniania wiedzy w zakresie zapobiegania zaśmiecaniu, prawidłowej segregacji oraz minimalizacji wytwarzania odpadów wymaga zastosowania wysoce efektywnych narzędzi komunikacyjnych. Celowe wydaje się zatem uzupełnienie Art. 11b o zapisy precyzujące, iż publiczne kampanie edukacyjne prowadzone samodzielnie przez zobowiązane podmioty (11b.4.1) będą miały charakter ogólnokrajowy oraz, że środki przekazane przez zobowiązane podmioty na rachunek właściwego marszałka województwa gromadzone następnie na rachunku Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej zostaną przeznaczone na ogólnokrajowe kampanie informacyjne. Takie rozwiązanie umożliwi upowszechnianie wiedzy o jednorazowych produktach i opakowaniach z tworzyw sztucznych w sposób efektywny kosztowo, skorzystanie z rzetelnej wiedzy ekspertów i zagwarantuje osiągnięcie maksymalnych zasięgów w dostępnych krajowych kanałach komunikacji.</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta – przepisy dotyczące kampanii edukacyjnych zostały zaproponowane tak jak w innych ustawach produktowych.</p>	<p>Reloop Platform</p>
339	<p>Postulujemy wprowadzenie poziomu ograniczenia konsumpcji jednorazowych kubków oraz pojemników na żywność w wys. 50% w 2025 r. oraz 80% w 2030 r. w odniesieniu do roku bazowego.</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta – dyrektywa nie określa konkretnych wielkości, jakie powinny zostać osiągnięte w celu zmniejszenia stosowania produktów objętych jej przepisami. Przyjęto więc rozwiązanie zawarte projektowanej ustawie, polegające na objęciu wybranych produktów opłatą analogicznie do opłaty recyklingowej na torby z tworzywa sztucznego, która przyczyniła się do znacznej redukcji użycia tych toreb.</p>	<p>Fundacja Planet For Generations</p>
340	<p>Uważamy również za niezbędne wprowadzenie zakazu stosowania jednorazowych kubków i pojemników na żywność w sektorze administracji publicznej. Mając na uwadze korzyści środowiskowe, proponujemy,</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta – wykracza poza zakres projektowanych zmian niemniej jednak</p>	<p>Fundacja Planet For Generations</p>

	aby w niniejszej legislacji wprowadzić także obowiązek zamawiania produktów w wielorazowych opakowaniach wielorazowych przez centralne i samorządowe jednostki administracji publicznej. Przyczyniłoby się to do ograniczenia ilości odpadów z instytucji publicznych i organizowanych przez nie wydarzeń. Wymóg korzystania z produktów w opakowaniach zwrotnych powinien dotyczyć imprez masowych, na które zgody wydają samorządy. Skutkowałoby to pobudzeniem lokalnej gospodarki obiegu zamkniętego, dostarczającej rozwiązań w oparciu o usługi i eliminujących nadmierne użycie produktów i opakowań jednorazowych.	podjęto inicjatywę „szkoła bez plastiku”, „urząd bez plastiku” jednak z uwagi na pandemię inicjatywa została zawieszona. W lutym 2020 inicjatywa ograniczenia produktów jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego została skierowana do ówczesnego Ministra Aktywów Państwowych w celu ograniczenia tego typu produktów w spółkach SP	
341	Opowiadamy się za wprowadzeniem minimalnych ilości zwrotnych opakowań po napojach na poziomie ustalonym w Republice Francuskiej a zatem min 50% do r. 2030. Uważamy, że dla osiągnięcia ambitnych celów środowiskowych, oraz dla ożywienia rynku surowców wtórnych, poprzez rozwój recyklingu surowców opakowaniowych po napojach, niezbędne jest ustalenie do 2030 r. przynajmniej 50% minimalnej zawartości recyklatu dla wszystkich typów opakowań: szkła, aluminium i tworzyw sztucznych. Cel ten powinien być wzmocniony opłatą modulowaną, ponoszoną przez wprowadzających wyłącznie od użytego surowca pierwotnego.	Uwaga nieprzyjęta – trwają prace nad zmianą ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz. U. z 2020 r. poz. 1114), która ma na celu dostosowanie przepisów dotyczących rozszerzonej odpowiedzialności producenta (ROP) w zakresie opakowań, gdzie zostanie wprowadzony mechanizm tzw. eko-modulacji. Mechanizm ten będzie promował opakowania przyjazne dla środowiska, łatwe do recyklingu czy zawierające materiały pochodzące z recyklingu. Preferowane będą więc opakowania spełniające wymogi, które korzystnie wpłyną na środowisko naturalne oraz zdrowie i życie człowieka.	Fundacja Planet For Generations
342	Celem maksymalizacji zbiórki opakowań po napojach oraz ich optymalnego recyklingu i ponownego użycia, opowiadamy się za wprowadzeniem w niniejszym Projekcie ustawy obowiązkowego, scentralizowanego i powszechnego systemu kaucyjnego obejmującego jedno- i wielorazowe opakowania po napojach z tworzyw sztucznych, metalu i szkła.	Uwaga przyjęta – trwają prace nad odrębnym projektem ustawy wprowadzającym system kaucyjny w zakresie opakowań. Projekt ten będzie poddany konsultacjom zewnętrznym.	Fundacja Planet For Generations
343	Przedłożony projekt powinien również uwzględniać zbieranie od przedsiębiorców opłat na rzecz uregulowania przez Polskę tzw. Europejskiego podatku od nie poddanych recyklingowi opakowań z tworzyw sztucznych. Przeniesienie tego obciążenia z budżetu na wprowadzających będzie kolejnym, po opłacie modulowanej, stymulatorem ekonomicznym zachowań prośrodowiskowych, wzmocniającym jednocześnie polską branżę recyklingu.	Uwaga nieprzyjęta – wykracza poza zakres projektowanych zmian	
344	Projekt ustawy wdrażający Dyrektywę 2019/904 Parlamentu i Rady UE obejmuje gromadzenie środków finansowych na działania związane z upowszechnianiem wiedzy n.t. prawidłowego postępowania z	Uwaga nieprzyjęta – wykracza poza zakres proponowanych zmian	Fundacja Planet For Generations

	produktami i opakowaniami z tworzyw sztucznych. Proponujemy, by w Projekcie uwzględniono przekazanie określonej części zebranych środków na badania naukowe służące opracowaniu efektywnych metod minimalizacji jednorazowych produktów i opakowań z tworzyw sztucznych oraz opracowaniu efektywnych metod ponownego wykorzystania odpadów i opakowań.		
345	<p>Finansowanie redukcji odpadów</p> <p>Projekt ustawy obejmuje w swym obecnym brzmieniu gromadzenie środków finansowych na działania związane z upowszechnianiem wiedzy nt. prawidłowego postępowania z produktami i opakowaniami z tworzyw sztucznych. Poszerzenie tej wiedzy powinno zostać uznane za jeden z priorytetów, umożliwiających działania na rzecz minimalizacji odpadów oraz podnoszenia efektywności surowcowej polskiej gospodarki - jednego z elementów spójnej polityki klimatycznej, mogącego zarazem podnosić konkurencyjność i innowacyjność polskich przedsiębiorstw oraz stan środowiska i jakość życia w społecznościach lokalnych. Naszym zdaniem pozyskane przez Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej środki powinny - szczególnie w początkowych latach, kiedy wysokość prognozowanych wpływów będzie największa - zostać przynajmniej w 50% zarezerwowane na dwa, priorytetowe działania:</p> <p>* Wsparcie dla samorządów każdego szczebla w opracowywaniu lokalnych/regionalnych strategii budowy gospodarki o obiegu zamkniętym (GOZ). Podobne strategie, realizowane we współpracy ze środowiskami naukowymi, organizacjami pozarządowymi i think-tankami, zostały stworzone m.in. w miastach Beneluxu czy czeskiej Pradze. Obejmują one analizy przepływów materiałowych w lokalnej gospodarce, umożliwiające wykrycie obszarów priorytetowych interwencji, zwiększających efektywność surowcową, poszerzających odporność i innowacyjność lokalnej gospodarki w duchu zrównoważonego rozwoju. Strategie te pomogłyby w odejściu od rozpatrywania przez samorzady GOZ wyłącznie na etapie polityki odpadowej, zmniejszyć strumień odpadów, w tym z tworzyw sztucznych (a tym samym - w dłuższej perspektywie - również koszty lokalnej gospodarki odpadami) oraz poszerzyć wiedzę o możliwości wdrażania na poziomie lokalnym działań, takich jak ekoprojektowanie, rola ponownego używania i naprawiania produktów, zielone zamówienia publiczne. Wsparcie to będzie mogło być realizowane we współpracy np. z Instytutem Ochrony Środowiska - Państwowym Instytutem Badawczym oraz dysponującymi odpowiednią wiedzą organizacjami wyłonionymi w otwartych konkursach, a wypracowane narzędzia być dostępne do zaadaptowania i wykorzystania dla wszystkich samorządów.</p> <p>* Wsparcie badań naukowych w zakresie minimalizacji negatywnych skutków środowiskowych opakowań z tworzyw sztucznych, zwiększania możliwości ponownego wykorzystywania surowca oraz opracowywanie alternatywnych, bardziej przyjaznych dla środowiska opakowań, których beneficjentem mogłyby być instytucje naukowe, przedsiębiorstwa zainteresowane zmianą charakteru produkcji, organizacje eksperckie czy inicjatywy międzysektorowe. NFOŚiGW powinien mieć możliwość zaproszenia do współpracy i finansowania tego działania również inne instytucje publiczne, takie jak Narodowe Centrum Badań i Rozwoju.</p>	Uwaga nieprzyjęta - środki z NFOŚiGW zostaną przekazane na działania związane z ochroną środowiska	UNEP-GRID Warszawa

		Oba wspomniane działania powinny być realizowane we współpracy z marszałkami województw, wedle aktualnego projektu odpowiedzialnymi za zbiórkę i przekazywanie środków w ramach planowanego systemu oraz dysponującymi lokalną wiedzą na temat funkcjonowania systemu.		
346		Zmniejszanie strumienia odpadowego Chcemy również zwrócić uwagę na fakt, iż zgodnie z zapisami projektu minimalny roczny poziom zbierania zawierających tworzywa sztuczne narzędzi połowowych stanowiących odpady dla przedsiębiorcy wprowadzającego do obrotu narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne przestaje rosnać w roku 2030, zatrzymując się na poziomie 30%. Sugerujemy rozważenie wpisania do projektu ciągłego wzrostu tego poziomu po roku 2030 (np. o 1 pkt. proc. rocznie) z możliwością późniejszej nowelizacji w wyniku np. wzrostu ambicji Unii Europejskiej w tym zakresie. Da to rynkowi czytelny sygnał, dotyczący kierunku oczekiwań wobec branży.	Uwaga nieprzyjęta. Na tym etapie proponuje się poziomy wskazane w projektowanej ustawie. Po weryfikacji osiągniętych wyników w okresie kilku lat od wprowadzenia przepisów możliwe będzie ewentualne wprowadzenie kolejnych celów w tym zakresie.	UNEP-GRID Warszawa
347		W kwestii redukcji wolumenu odpadów wspieramy również postulaty, wypracowane przez Polskie Stowarzyszenie Zero Waste i dyskutowane w ramach Koalicji Odpadowej w sprawie ROP i systemu kaucyjnego: <ul style="list-style-type: none"> * Wprowadzenie poziomu ograniczenia konsumpcji jednorazowych kubków oraz pojemników na żywność w wysokości 50% w 2025 r. oraz 80% w 2030 r. w odniesieniu do roku bazowego. * Wprowadzenie zakazu stosowania jednorazowych kubków i pojemników na żywność w sektorze administracji publicznej. * Obowiązek zamawiania produktów w wielorazowych opakowaniach wielorazowych przez centralne i samorządowe jednostki administracji publicznej. * Wymóg korzystania z produktów w opakowaniach zwrotnych powinien dotyczyć imprez masowych, na które zgody wydają samorządy. * Wprowadzenie minimalnych ilości zwrotnych opakowań po napojach na poziomie ustalonym we Francji, tj. min. 50% do 2030 r. * Ustalenie do 2030 r. przynajmniej 50% minimalnej zawartości recyklatu dla wszystkich typów opakowań: szkła, aluminium i tworzyw sztucznych. * Wzmocnienie ww. celu opłatą modulowaną, ponoszoną przez wprowadzających wyłącznie od użytego surowca pierwotnego. * Wprowadzenie obowiązkowego, scentralizowanego i powszechnego systemu kaucyjnego obejmującego jedno- i wielorazowe opakowania po napojach z tworzyw sztucznych, metalu i szkła. Przedłożony projekt powinien również uwzględniać zbieranie od przedsiębiorców opłat na rzecz uregulowania przez Polskę tzw. europejskiego podatku od opakowań z tworzyw sztucznych, które nie zostały poddane recyklingowi. Przeniesienie tego obciążenia z budżetu na wprowadzających będzie kolejnym, po opłacie modulowanej, stymulatorem ekonomicznym zachowań prośrodowiskowych, wzmacniającym jednocześnie polską branżę recyklingu.	Uwaga przyjęta częściowo. Trwają prace nad zmianą ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. <i>o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi</i> (Dz. U. z 2020 r. poz. 1114), która ma na celu dostosowanie przepisów dotyczących rozszerzonej odpowiedzialności producenta (ROP) w zakresie opakowań, gdzie zostanie wprowadzony mechanizm tzw. eko-modulacji. Mechanizm ten będzie promował opakowania przyjazne dla środowiska, łatwe do recyklingu czy zawierające materiały pochodzące z recyklingu. Preferowane będą więc opakowania spełniające wymogi, które korzystnie wpłyną na środowisko naturalne oraz zdrowie i życie człowieka. W zakresie używania produktów jednorazowego użytku w jednostkach sektora publicznego - podjęto inicjatywę „szkoła bez plastiku”, „urząd bez plastiku” jednak z uwagi na pandemię inicjatywa została zawieszona. W lutym 2020 inicjatywa ograniczenia produktów jednorazowego użytku z tworzywa sztucznych została skierowana do ówczesnego Ministra Aktywów	UNEP-GRID Warszawa

			Państwowych w celu ograniczenia tego typu produktów w spółkach SP. trwają prace nad odrębnym projektem ustawy wprowadzającym system kaucyjny w zakresie opakowań. Projekt ten będzie poddany konsultacjom zewnętrznym.	
348		Projektowany art. 2 pkt. 9b sugeruje, iż do kręgu przedsiębiorców, na których ciążyą obowiązki z ustawy, zaliczany jest podmiot, który wytwarza produkty i wprowadza je do obrotu. Tymczasem wytwórca, w szczególności, gdy wytwarza produkt na zlecenie i odpowiedzialność innego podmiotu (np. dystrybutora, właściciela marki, pod którą produkt ma być sprzedawany) – pomimo wytworzenia produktu – jest prawnie pozbawiony możliwości dystrybuowania takich produktów konsumentom – jednym jego odbiorcą może być tylko podmiot zamawiający produkt. Zasadne jest zatem wyraźne rozróżnienie, iż w tym wypadku obowiązki ustawowe może spełnić wyłącznie ten podmiot, który decyduje o tym co opakowanie danego produktu ma przedstawiać (zlecający/właściciel marki produktu). Proponowanym rozwiązaniem jest, aby w takiej sytuacji to podmiot zlecający taką produkcję (tzw. produkcja private label) – był objęty obowiązkami z ustawy. Warto odnotować, iż rozróżnienie to było już wielokrotnie uwzględniane w przepisach – m.in. w Rozporządzeniu PE i Rady nr 1223/2009 dotyczącym produktów kosmetycznych – gdzie definicja producenta, na którym ciążyą obowiązki prawne z tego Rozporządzenia – przewiduje model produkcji typu private label i za producenta uważany jest ten, kto zleca zaprojektowanie lub wytworzenie produktu i wprowadza produkt pod własną nazwą lub znakiem (vide ustawa z dn. 4 października 2018 r. o produktach kosmetycznych). Podobną formułą definicji posługuje się Ustawa o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi. Ustawa ta służy podobnym celom jak ustawa implementująca dyrektywę SUP oraz posługuje się pojęciami „przedsiębiorcy” czy „przedsiębiorcy wprowadzającego produkty/w opakowaniach”.	Uwaga przyjęta.	Polskie Stowarzyszenie Przemysłu Kosmetycznego i Detergentowego
349		Art. 8 pkt. 23 ppkt) a) Ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi stanowi, iż – <i>„Ilekroć w ustawie jest mowa o „wprowadzającym produkty w opakowaniach - rozumie się przez to przedsiębiorcę wykonującego DG w zakresie wprowadzania do obrotu produktów w opakowaniach, w szczególności: a) wprowadzającego do obrotu produkty w opakowaniach pod własnym oznaczeniem rozumianym jako znak towarowy, o którym mowa w art. 120 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. - Prawo własności przemysłowej lub pod własnym imieniem i nazwiskiem lub nazwą, których wytworzenie zlecił innemu przedsiębiorcy”.</i> Naszym zdaniem, konsekwentne posługiwanie się przez ustawodawcę zbliżoną siatką pojęć ułatwiłoby odpowiednią wykładnię projektowanych przepisów. Uważamy, że wiele podmiotów będzie szukać analogii w przepisach Ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, gdyż ustawa ta także reguluje kwestie ograniczenia odpadów, ma na celu dbanie o środowisko, wprowadza opłaty produktowe.	Uwaga przyjęta	Polskie Stowarzyszenie Przemysłu Kosmetycznego i Detergentowego
350		W kwestii projektowanych art. 2 pkt. 12a odnoszącego się do definicji „wprowadzenia do obrotu” w związku z projektowanym art. 2a. ust. 1 mówiącym o momencie wprowadzenia do obrotu, w	j.w.	Polskie Stowarzyszenie

		<p>ocenie PSPKD proponowane zapisy nie uwzględniają specyfiki wytwarzania na zlecenie innego podmiotu (private label). W naszej ocenie moment wprowadzenia do obrotu, proponowane przepisy sprowadzają do wyjścia produktu z magazynu, nie precyzując czy chodzi o magazyn wytwórcy produktu (np. do kolejnego magazynu, tj. magazynu dystrybutora) czy o magazyn podmiotu zamawiającego produkt.</p> <p>Mając powyższe na uwadze uważamy, że doprecyzowania wymaga zakres podmiotowy przepisów tj. kto jest przedsiębiorcą wprowadzającym produkt do obrotu – czy wytwórca produktu, czy podmiot, który zlecił wytworzenie produktu i zajmuje się jego dystrybucją. Uważamy, że ustawa implementująca dyrektywę SUP powinna uwzględniać, iż proces wprowadzania produktów do obrotu bywa bardziej złożony, niż obszar produkcja-dystrybucja. Dystrybutorzy, a nawet pomioty występujące na opakowaniach jako producenci w rzeczywistości często korzystają z podwykonawców, wytwórców – którzy zgodnie z obecnie proponowanym kształtem ustawy zostaną obarczeni wszystkimi skutkami regulacji. Warto również wziąć pod uwagę, że wytwórca produktu nie ma wpływu na to czy, kiedy i w jakim stopniu zamówiony produkt będzie wprowadzony do obrotu oraz w jakich celach i państwach będzie sprzedawany, i czy w ogóle zostanie udostępniony na rynku. Uznaniem, że obowiązki przedsiębiorcy wprowadzającego produkt powinny spoczywać na podmiocie zlecającym produkcję towarów pod swoją marką znajduje potwierdzenie w projektowanym art. 3 ust. 11a – gdzie wyłączono z obliczania poziomu odzysku i recyklingu odpadów te produkty, które zostały wywiezione przez podmiot inny niż wytwórca produktu – gdyż rzeczywiście tylko podmiot faktycznie uprawniony do dystrybucji będzie miał wiedzę ile produktów i na jakie rynki przeznaczył (wytwórca produktu nie ma takiej wiedzy, dlatego obowiązki wynikające z ww. artykułu nie powinny go dotyczyć gdy wytwórca ten wytwarza na zlecenie innego podmiotu (analogiczne potwierdzenie znajdujemy w zakresie przywożonych towarów w projektowanym art. 3 ust. 11 d)</p> <p>Opisane w powyższych punktach problemy wprowadzają wątpliwości odnośnie poprawnego interpretowania projektowanego art. 3j – który obowiązek oznaczania produktów, kieruje do wytwórcy produktu zamiast do podmiotu zlecającego produkcję, który posiada największy wpływ na projekt opakowania produktu. Analogiczna uwaga dotyczy projektowanego art. 3k.</p>		Przemysłu Kosmetycznego i Detergentowego
351		<p>Niepokój podmiotów z branży kosmetyków i detergentów wzbudził projektowany art. 2 pkt. 12a w związku z projektowanym art. 2a. ust. 1 – także w kontekście produktów wytwarzanych pod własną marką/znakiem towarowym wytwórcy. W sytuacji takiej wytwórca, który samodzielnie prowadzi dystrybucję własnych produktów i dystrybucja ta nie opiera się o kolejne łańcuchy (brak „distribution chain”) i wydania zewnętrzne nie ma możliwości wydać produktu z magazynu czy przekazać go osobie trzeciej (tj. spełnić warunek wprowadzenia do obrotu z art. 2 ust. 1 pkt. 1). Pierwsze wydanie zewnętrzne (do osoby trzeciej) stanowi w tym wypadku zazwyczaj wydanie do rąk konsumenta. Oczekiwanym rozwiązaniem wydaje się dopisanie w projektowanym art. 2a. ust. 1, iż uczynienie produktów dostępnym dla konsumentów (np. w formie oferty on-line) także mogło stanowić o momencie wprowadzenia produktu do obrotu. Próba takiej wykładni nie znajduje potwierdzenia w obecnym kształcie omawianego projektu. Stanowisko takie jest natomiast prezentowane w Niebieskim Przewodniku („Blue Guide”), który jest jednym z głównych dokumentów referencyjnych służącym wyjaśnieniu jak wdrożyć „nowe ramy prawne dotyczące</p>	j.w.	Polskie Stowarzyszenie Przemysłu Kosmetycznego i Detergentowego

		wprowadzania produktów do obrotu” i zamierza zapewnić lepsze zrozumienie unijnych przepisów dotyczących produktów i ich jednolitego stosowania w różnych sektorach i na całym jednolitym rynku. Oczekiwanie zatem zmian w tym kierunku wydaje się w pełni uzasadnione.		
352		Projektowany art. 2 pkt. 9d – podejmuje próbę definiowania pojęcia „producenta” odnosząc się do opisu podmiotu, który dokonuje importu produktów lub wewnątrzwspólnotowej dostawy na terytorium RP. W naszej opinii pkt 9d powinien definiować „importującego produkty” lub „dokonującego wewnątrzwspólnotowej dostawy towarów”. Powyższa uwaga jest o tyle istotna, iż projektowany art. 4a ust. 1 – umożliwia takiemu podmiotowi wyznaczenie przedstawicielstwa na terytorium kraju do wypełnienia obowiązków przedsiębiorcy wprowadzającego produkty do obrotu. Celowe jest, aby uprawnienie do wyznaczenia innego podmiotu mogło być także możliwe w przypadku skomplikowanej relacji wytwórca produktu – podmiot zlecający wytworzenie produktu. Wówczas, w sytuacji gdy według wcześniejszej argumentacji obowiązki przedsiębiorcy wprowadzającego produkty do obrotu mogłyby być w wyjątkowych sytuacjach powierzone wytwórcy produktu – sytuacja taka byłaby możliwa gdyby w ramach umowy o wytworzenie produktów na zlecenie podmiotu zamawiającego produkt – strony ustaliły, że opłaty z tytułu wprowadzenia produktów do obrotu przez podmiot zamawiający produkt, w jego imieniu ponosi wytwórca produktu (działając jako przedstawiciel – analogicznie do przedstawicielstwa importera (w rozumieniu definicji z art. 2 pkt. 9d).	Definicja „producenta” została przyjęta jedynie na potrzeby przepisów dot. autoryzowanego przedstawiciela analogicznie jak ma to miejsce w przepisach ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym.	Polskie Stowarzyszenie Przemysłu Kosmetycznego i Detergentowego
353		Proponowany art. 2a pkt 3 - w ocenie PSPKD projekt wymaga jasnego określenia, że przez przywóz produktu na terytorium kraju (Polski) w celu wprowadzenia go do obrotu rozumiane jest zmagazynowanie produktu na terytorium kraju (Polski) po jego wcześniejszej produkcji w innym kraju (UE), gdzie sprzedaż nastąpi w terminie późniejszym. Zmiana własności towaru następuje później niż fakt zmagazynowania produktu tj. dopiero przy wychodzeniu towaru z magazynu. Biorąc powyższe pod uwagę w magazynie towar jest własnością przedsiębiorcy zarejestrowanego w innym niż Polska kraju UE. Ma to znaczenie dla zmagazynowanych w Polsce produktów przed 3 lipca 2021 pozostających własnością przywożącej firmy (zarejestrowanej w UE) i sprzedającej towar w Polsce po 3 lipca 2021.	Reguluje to definicja „wprowadzenia do obrotu” analogiczna do obowiązującej w pozostałych ustawach „produktowych”.	Polskie Stowarzyszenie Przemysłu Kosmetycznego i Detergentowego
354		Proponowane zapisy art. 3k – 3o przewidują, że przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego wymienione w załączniku nr 9 do ustawy ponosi coroczną opłatę na pokrycie kosztów: zbierania odpadów powstałych z produktów tego samego rodzaju, które wprowadził do obrotu, pozostawionych w publicznych systemach zbierania odpadów, w tym kosztów utworzenia i utrzymania tych systemów, transportu tych odpadów i ich przetwarzania, oraz uprzątnięcia, transportu i przetwarzania odpadów powstałych z produktów takiego samego rodzaju jak odpady powstałe z produktów, które wprowadził do obrotu. Wysokość opłaty ma wynosić maksymalnie 5 groszy od każdego wprowadzonego produktu. Finalna wysokość powyższej opłaty dla poszczególnych rodzajów produktów zostanie ustalona poprzez rozporządzenie ministra właściwego do spraw klimatu w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych oraz ministrem właściwym do spraw gospodarki. Opłaty mają być pobierane przez urzędy marszałkowskie, a następnie przekazywane do Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej.	Z uwagi na brak danych szczegółowych dane do wyliczeń zostały oszacowane. W ramach prac nad rozporządzeniem określającym wysokość stawki opłaty zostaną przeprowadzone stosowne analizy.	Polskie Stowarzyszenie Przemysłu Kosmetycznego i Detergentowego

W ocenie PSPKD pojawia się wątpliwość w kwestii zgodności zaprojektowanego rozwiązania z zapisami art. 8 ust. 3 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 z dnia 5 czerwca 2019 r. w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko. Ponadto dyrektywa określa w art. 4, że „koszty, które należy pokryć, nie przekraczają kosztów niezbędnych do gospodarnego świadczenia wskazanych w tych przepisach usług i są one ustalane z zachowaniem przejrzystości między zainteresowanymi podmiotami. Koszty sprzątnięcia odpadów są ograniczone do czynności podejmowanych przez organy publiczne lub w ich imieniu. Metoda ich obliczania musi być ustalona w taki sposób, aby koszty sprzątnięcia odpadów mogły być ustalane w proporcjonalny sposób.” Wrażamy opinię, że brak wskazania w uzasadnieniu do projektu ustawy oraz w Ocenie Skutków Regulacji:

- jakie są faktyczne koszty związane ze zbieraniem z miejsc publicznie dostępnych i uprzątnięciem z terenów publicznych danych rodzajów odpadów objętych opłatą, a następnie przekazania tych odpadów do recyklingu,
- jaki jest związek maksymalnej stawki opłaty z niezbędnymi kosztami, które należy pokryć, oraz czy ta stawka jest proporcjonalna do tych niezbędnych kosztów,

w jaki sposób środki gromadzone przez Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej będą wykorzystywane na pokrycie kosztów związanych ze zbieraniem z miejsc publicznie dostępnych i uprzątnięciem

- z terenów publicznych danych rodzajów odpadów, a następnie przekazaniem tych odpadów do recyklingu,

budzi obawę, że opłata wnoszona przez producentów będzie mieć charakter stricte para - podatkowy, zasilający budżet państwa bez związku z obowiązkami zapisanymi w Dyrektywie. Szczególnie, że naliczenie opłaty ma następować od każdego produktu wprowadzonego do obrotu, niezależnie od tego, czy odpad powstał z tego produktu jest następnie zbierany selektywnie w systemie komunalnym, zgodnie z ustawą o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, lub poza systemem komunalnym, i czy trafia w ramach tego strumienia do recyklingu. Ponadto zaproponowany mechanizm może kolidować z zapisem dyrektywy mówiącym, że „koszty są ustalane z zachowaniem przejrzystości między zainteresowanymi podmiotami”. Uważamy, że przedsiębiorcy zobowiązani taką opłatą nie będą mieli wpływu na proces ustalania tych kosztów ani wiedzy, jakie są to koszty i czy pobierane od nich środki są do tych kosztów adekwatne. Wynika to z braku zobowiązania przez projektodawcę gmin do publikowania informacji o kosztach, które mają być pokrywane z opłaty, co może naruszać istotę zasady przejrzystości wskazanej w dyrektywie. Warto zauważyć, że dyrektywa zezwala, „z myślą o minimalizacji kosztów administracyjnych państwa członkowskie mogą ustalić wkłady finansowe na rzecz kosztów sprzątnięcia odpadów poprzez ustanowienie odpowiednich, wieloletnich kwot zryczałtowanych”. Wyrażamy opinię, że kwoty te powinny być przeznaczone na finansowanie kosztów działań zapisanych w dyrektywie. W szczególności dotyczyć tych odpadów które nie są zbierane selektywnie w systemie komunalnym lub w jakikolwiek inny sposób poza tym systemem i następnie przekazywane do recyklingu czy odzysku, a gromadzone są w pojemnikach znajdujących się na terenach publicznych lub zanieczyszczające te tereny. Uważamy, że zgodnym z zapisami

	<p>dyrektywy rozwiązaniem może być wprowadzenie zryczałtowanej opłaty ale wyłącznie na odpady po produktach, które nie podlegają zbiórce selektywnej w systemie komunalnym bądź poza tym systemem i nie trafiają dzięki takiej zbiórce do recyklingu lub odzysku. Wyrażamy opinię, że opłata powinna być pobierana po publikacji stosownych, rzeczywistych kosztów realizacji danych działań przez gminy, a nie pobierana z góry z założeniem, że każdy produkt wprowadzony do obrotu staje się potencjalnie zanieczyszczeniem, czyli odpadem gromadzonym na terenach publicznych lub te tereny zanieczyszczającym. W takim bowiem przypadku ustanowione przez projektodawcę rozwiązanie podważa ideę selektywnej zbiórki odpadów po produktach, które mają zostać obciążone opłatą, gdyż wszelkie działania i rezultaty związane z prowadzeniem tej selektywnej zbiórki nie będą miały żadnego wpływu na zmniejszenie obciążenia projektowaną opłatą. Konieczne jest też, aby opłata dotyczyła masy odpadów, pozostawionych poza zbiórką selektywną w systemie komunalnym lub innym sposobem zbiórki i nie przekazanych następnie do recyklingu lub odzysku, co będzie zgodne z projektowanymi nowymi obowiązkami sprawozdawczymi przewidzianymi w nowelizowanym jednocześnie art. 73 ustawy o odpadach.</p>		
355	<p>Projektowany art. 11. ust 1 ze względów na przytoczoną argumentację powinien odnosić się do podmiotu zamawiającego produkt u wytwórcy produktu – który jako jedyny będzie wiedział, jaką ilość produktów wprowadził do obrotu (jaka zalega w magazynach, jaka została przeznaczona na eksport, a jaka na utylizację).</p>	<p>Uwaga przyjęta w kontekście dodania regulacji dot. „marek własnych”.</p>	<p>Polskie Stowarzyszenie Przemysłu Kosmetycznego i Detergentowego</p>
356	<p>Projektowany art. 40a w związku art. 40b - w ocenie PSPKD zaproponowana przez projektodawcę regulacja systemu i katalog sankcji za naruszenie poszczególnych przepisów budzi zastrzeżenia. Zgodnie z art. 31 Dyrektywy SUP państwa członkowskie powinny ustanowić przepisy dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszeń (...). Przewidziane sankcje powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające. W ocenie PSPKD, przewidziany w projekcie system sankcji narusza zasadę proporcjonalności. System nie przewiduje przejrzystych kryteriów ustalania wysokości kar pozostawiając zarówno ocenę, jak i wynikającą z tej oceny wysokość ewentualnej kary decyzji administracyjnej, wprowadzając tym samym ryzyko uznaniowego przyznawania kar administracyjnych. Należy zauważyć, że brak przejrzystych kryteriów ustalania wysokości kar, które np. w sytuacji stwierdzenia niezgodności w oznakowaniu mogą sięgać maksymalnie 500 000 zł oraz subiektywna ocena motywacji podmiotu działającego na rynku, może przyczynić się do utraty konkurencyjności, a nawet upadłości wielu małych i średnich przedsiębiorstw.</p> <p>Co niemniej ważne, taka konstrukcja systemu sankcji prowadzi do:</p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ braku wyraźnego rozróżnienia naruszeń dokonanych z premedytacją od tych, które zostały popełnione w sposób niezawiniony; ▪ braku procedur, które umożliwiłyby „postępowanie naprawcze” dla podmiotów, które w sposób niezawiniony naruszyły przepisy i chciałyby z tego naruszenia się wytłumaczyć jednocześnie go zaprzestając. 	<p>Uwaga bezprzedmiotowa – zmieniono brzmienie w związku z innymi uwagami</p>	<p>Polskie Stowarzyszenie Przemysłu Kosmetycznego i Detergentowego</p>

	<p>Wyżej wskazane wątpliwości powodują, że przedstawiony w projekcie system sankcji nie może być uznany za skuteczny, a tym bardziej za proporcjonalny. Mając to na względzie, należy rozważyć rezygnację ze wskazywania kwot minimalnych kar pieniężnych za poszczególne naruszenia, obniżenie maksymalnych wysokości przewidzianych w projekcie kar oraz wprowadzenie rozwiązań, które będą dawały wyraźne zachęty dla zakończenia stwierdzonych niezgodności. Mając na uwadze powyższe, zrozumiałym jest postulat podmiotów z branży – aby wprowadzić w ustawie normy, z których wynikałoby, od jakich konkretnych czynników będzie uzależniona wysokość kary, a także aby sformułować podstawy prawne dla organu prowadzącego postępowanie do możliwości odstąpienia od wymierzenia kary bądź do jej złagodzenia na skutek nadzwyczajnych okoliczności czy dobrowolnego poddania się karze.</p>		
357	<p>Podsumowując instytucje prawa, które są godne uwagi wg PSPKD przy projektowanym akcie prawnym to:</p> <p>(a) obniżenie kary np. analogicznie do art. 89a u.o.k.i.k., tj. w ramach procedury dobrowolnego poddania się karze pieniężnej;</p> <p>(b) możliwość złożenia wniosku leniency (o złagodzenie kary) (vide program łagodzenia kar wg UOKiK);</p> <p>(c) wprowadzenie procedury naprawczej – tak, aby organ miał możliwość przed nałożeniem kary wezwać podmiot do zaprzestania naruszeń i naprawienia skutków – przy czym naprawienie skutków samo w sobie może być już bardzo dolegliwe, gdy wiązałoby się z wycofaniem produktów z rynku i ich utylizacją.</p> <p>(d) podanie kryteriów, od których uzależnione jest zastosowanie konkretnej stawki kary. Doprecyzowanie tych kwestii w rozporządzeniu wydaje się być koniecznością. Przy ustalaniu kryteriów wpływających na wysokość kary, także warto posłużyć się dorobkiem wypracowanym przez Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Przykładowo wytyczne w sprawie kalkulacji kary pieniężnej opublikowane przez Prezesa Urzędu (https://www.uokik.gov.pl/download.php?id=19377) określają sposób ustalania wysokości kar, który został podzielony na kilka etapów: ustalenie kwoty podstawowej; ustalenie stopnia wpływu na naruszenie; ustalenie okoliczności łagodzących i obciążających; ustalenie okresu naruszenia; ustalenie uprzednich naruszeń; ustalenie adekwatności kary do naruszenia; weryfikacja maksymalnego wymiaru kary.</p> <p>W tym miejscu warto wskazać, że okres na dostosowanie się przemysłu do nowych wymagań – pomimo znaczących opóźnień w pracach na forum UE, nie uległ wydłużeniu. Wprowadzanie zmian w oznakowaniu jest procesem czasochłonnym, generującym problemy natury technicznej, logistycznej oraz biznesowej. Z uwagi na powyższy fakt uważamy, że proponowane rozwiązania prawne, powinny uwzględniać zarówno troskę o środowisko, jak i dobro przedsiębiorcy poprzez umożliwienie funkcjonującym na rynku firmom utrzymanie stabilności ekonomicznej.</p>	<p>Przyjęto do wiadomości</p>	<p>Polskie Stowarzyszenie Przemysłu Kosmetycznego i Detergentowego</p>
358	<p>I. Uwagi branży gastronomicznej</p> <p>W naszej ocenie projekt w swoim obecnym kształcie jest niemożliwy do wprowadzenia przez sektor, który od miesięcy nie może normalnie funkcjonować w wyniku ograniczeń związanych z pandemią. Projekt zawiera wiele restrykcyjnych przepisów, które zwiększają obciążenia finansowe oraz administracyjne dla tysięcy firm, w większości należących do sektora MŚP. Zakłada wdrożenie radykalnych zmian w funkcjonowaniu przedsiębiorstw w bardzo krótkim terminie, który nie jest uzasadniony</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta – terminy wynikają wprost z dyrektywy, w tym terminy przejściowe, które wejdą w życie w terminie późniejszym.</p>	<p>Amerykańska Izba Handlowa w Polsce</p>

	<p>wymogami Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 z dnia 5 czerwca 2019 r. w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko.</p> <p>Chcielibyśmy zasugerować wstrzymanie prac nad tymi rozwiązaniami, które nie są opatrzone datą transpozycji na lipiec 2021 r. Wierzymy, że otwarty dialog ze środowiskiem biznesowym przyniesie rozwiązania, dzięki którym będzie łatwiej wypełnić unijne obowiązki i powiązać proces ograniczania wykorzystania niektórych produktów z mechanizmami gospodarki obiegu zamkniętego. Co więcej, w dobie pandemii branża gastronomiczna nie może oferować gościom alternatywnego opakowania wielorazowego użytku: posiłki wydawane są tylko na wynos i w dostawie, a jednorazowe opakowania zapewniają najwyższe możliwe standardy bezpieczeństwa żywności.</p>		
359	<p>Zbyt wczesna data wejścia w życie</p> <p>W dobie pandemii najbardziej poszkodowane zostały sektory, które są głównymi adresatami rozwiązań zawartych w projekcie ustawy. Nasz niepokój budzi termin wprowadzenia zmian organizacyjnych w restauracjach i łańcuchu dostaw [art. 8 projektu ustawy o zmianie ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej oraz niektórych innych ustaw]. Wprowadzenie całości rozwiązań od 03.07.2021 r. znacząco obciąży nadszarpnięte budżety podmiotów gastronomicznych. Termin ten to mniej niż trzy miesiące na wdrożenie skomplikowanej infrastruktury, zmianę cenników dań, oraz dostosowanie strategii biznesowej. Art. 17 (1) dyrektywy jasno określa daty transpozycji – przepisy nakładające na branżę opłatę mogą być zaimplementowane do 2023 r., a w niektórych przypadkach do 2024 roku. Kraje takie jak np. Francja czy Niemcy dają biznesowi czas na wdrożenie mechanizmu zapewniającego gościom alternatywę dla jednorazowych opakowań z tworzyw sztucznych do 2023 r. Międzynarodowe firmy prowadzą procesy dostosowawcze w oparciu o zawarte w treści dyrektywy informacje o ostatecznej dacie jej wdrożenia. Zaproponowane wcześniejsze wdrożenie zawartych tam przepisów, zaburza procesy badawczo-rozwojowe prowadzone przez podmioty gastronomiczne. Oznacza to także konieczność zastosowania tymczasowych, nieoptymalnych rozwiązań i poddaje w wątpliwość zasadność podejmowania prac badawczych.</p>	<p>Uwaga przyjęta – terminy zostaną ponownie poddane analizie aby rozłożyć nakładane obowiązki w czasie przy jednoczesnym wprowadzeniu wymaganych dyrektywą ograniczeń. Kwestie wprowadzenia alternatywnych produktów jednorazowego użytku także zostaną przeanalizowane ponownie</p>	<p>Amerykańska Izba Handlowa w Polsce</p>
360	<p>☒ Brak rozwiązań z zakresu Gospodarki Obiegu Zamkniętego</p> <p>Niezwyczajnie istotną kwestią jest brak kompleksowych rozwiązań z zakresu gospodarki obiegu zamkniętego (GOZ) – idea ta jest wielokrotnie podkreślona w tekście dyrektywy [np. art. 1 i art. 8 ust. 9 dyrektywy] oraz w załączonym dokumencie OSR. GOZ ma stanowić, zgodnie z zapowiedziami polskiego rządu i planami na wydatkowanie funduszy w ramach Krajowego Planu Odbudowy, jedną z osi zielonej transformacji polskiej gospodarki. Poprzez brak przepisów promujących GOZ, inwestycje w tym obszarze poczynione przez niektóre sieci restauracyjne oraz producentów opakowań tracą uzasadnienie. Również dalsze prace rozwojowe nad GOZ przestaną się opłacać, gdyż w efekcie wprowadzenia proponowanej ustawy firmy musiałyby ponosić opłatę czterokrotnie: za wprowadzenie produktu, na utrzymanie gminnego systemu zbiórki odpadów, na edukację oraz prywatnie na przeprowadzenie recyklingu w ramach GOZ. Rozwiązania zniechęcające do korzystania z jednorazowych opakowań oraz zapisy wspierające GOZ powinny być wprowadzone symultanicznie i być ze sobą powiązane.</p>	<p>Przyjęto do wiadomości</p>	<p>Amerykańska Izba Handlowa w Polsce</p>

		Poddajemy pod rozagę wyłączenie odpadów poddanych recyklingowi w ramach GOZ z obowiązku dodatkowych opłat. Odpady zebrane i przetworzone przez podmiot wprowadzający na rynek nie mają wpływu ani na gminne systemy zbiórki, ani na zanieczyszczenie przestrzeni publicznej.		
361		<p>Zasadność i wysokość opłat</p> <p>Ustawa wprowadza de facto trzy opłaty [Art. 3b art. 3k oraz art. 11b ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej oraz art. 1 ust. 11] – co stoi w kontrze do ogłaszanego braku nowych danin w tym roku. Opłata produktowa [art. 3b - 3c ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej] - zakłada bardzo szeroki zakres wysokości. Maksymalny koszt 1 zł jest bardzo dotkliwy w skali sieci restauracyjnych. Jest to dodatkowe obciążenie osłabiające popyt na produkty branży, która jest jedną z najbardziej dotkniętych przez pandemię. Co więcej, opłata miałaby być ustala w sposób arbitralny – stoi to w sprzeczności z zapisami dyrektywy o przejrzystości i proporcjonalności wdrażanych mechanizmów. Wpłynie to negatywnie na przejrzystość i przewidywalność obciążeń fiskalnych dla biznesu.</p> <p>Dodatkowo, konstrukcja opłaty proponowana w ustawie art. 3b ust. 1 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej spowoduje podwójne nałożenie opłaty na liniach: hurtownik-restaurator i restaurator-konsument. W związku z tym to właśnie mały czy średni przedsiębiorca docelowo będzie musiał wkalkulować opłatę na poziomie zakupu hurtowego i wydania konsumentowi posiłku czy napoju i tym samym ponieść koszt znaczącego wzrostu swoich usług.</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta – opłata pobierana przez jednostki handlowe i gastronomiczne (art. 3b) ma na celu zniechęcenie konsumentów do nabywania kubków i pojemników na posiłki jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych na rzecz ich odpowiedników z innych materiałów. Obowiązujące stawki tej opłaty zostaną określone w rozporządzeniu, po wcześniejszej analizie. Podana w ustawie stawka jest stawką maksymalną a nie rzeczywistą.</p> <p>Opłata z art. 3k ma na celu pokrycie kosztów zagospodarowania opadów powstałych z produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych pozostawionych w publicznych systemach zbierania odpadów. W chili obecnej brak jest danych wyjściowych do podania realnych kosztów zagospodarowania tego typu odpadów.</p> <p>Z kolei opłata na prowadzenie publicznych kampanii edukacyjnych jest wzorowana na podobnej opłacie w innych ustawach produktowych</p>	Amerykańska Izba Handlowa w Polsce
362		<p>Definicje</p> <p>Wiele kubków papierowych zawiera w sobie ciekłą warstwę polimeru dającą mu właściwości uszczelniające. W obecnym brzmieniu ustawa stawia takie opakowania na równi z kubkami w całości plastikowymi i nakłada na nie jednakową opłatę. Dyrektywa wzywa do stosowania zasady proporcjonalności, a dodatkowo podkreśla możliwość zdwywersyfikowania podjętych środków w zależności od wpływu takich opakowań na środowisko (art. 4 ust. 1 dyrektywy). Postulujemy o wprowadzenie granicy procentowej dopuszczalnej zawartości polimerów w kubkach papierowych bądź procentowego zmniejszenia wysokości opłaty przewidzianej w projektowanych art. 3b oraz 3k ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej w zależności od zawartości polimerów</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta – Wytyczne do dyrektywy SUP (z 31.05.2021) nie prowadziły progów % zawartości tworzywa sztucznego w produktach wytworzonych z innym materiałów</p>	Amerykańska Izba Handlowa w Polsce

363	Chcielibyśmy również prosić o doprecyzowanie definicji „owijki bez żadnej dalszej obróbki” [np. załącznik 4 sekcja 1 pkt. 2 do projektowanej ustawy] – celem lepszej identyfikacji kwalifikujących się opakowań.	Termin pochodzi wprost z dyrektywy. Wyjaśnienia zawarte są w Wytycznych KE do dyrektywy SUP z 31.05.2021 r. https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=OJ:C:2021:216:TOC	Amerykańska Izba Handlowa w Polsce
364	Obowiązek alternatywy Obowiązek oferowania opakowania zastępczego z materiałów innych niż tworzywa sztuczne [art. 3b ust. 2 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej] to kolejny argument odnoszący się do zbyt krótkiego vacatio legis dla niektórych elementów ustawy. Znalezienie w ciągu niecałych 3 miesięcy bezpiecznej alternatywy dla opakowań, które są stosowane od dziesiątek lat jest zadaniem nieuwzględniającym realiów biznesowych. Obecnie są prowadzone badania w tym kierunku. Jednak data wdrożenia, którą biznes dotąd zakładał w oparciu o tekst dyrektywy to 2023 r. Prawodawca unijny rozpoznał tę sytuację w pkt. 14 preambuły do dyrektywy – tym samym przychylenie się do naszego postulatu byłoby zgodne z duchem projektowanej legislacji.	Uwaga przyjęta – zostanie to ponownie przeanalizowane i zaproponowane rozwiązanie w tym zakresie kwartalne raportowanie jest postulowane przez urzędy marszałkowskie, ponieważ chyba tak będą wykonywane wpłaty z opłat a to sprawozdanie będzie stanowiło tytuł wykonawczy przy ewentualnych należnościach.	Amerykańska Izba Handlowa w Polsce
365	Sprawozdawczość Kwestia raportowania kwartalnego w przypadku opłaty produktowej [art. 3d ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej] jest nieuzasadnionym obciążeniem w szczególności dla małych i średnich przedsiębiorców oraz stoi w sprzeczności do powszechnego w tym obszarze raportowania rocznego. Zwiększenie częstotliwości raportowania będzie skutkowało nieustannym przerabianiem danych, co zwiększa koszty prowadzenia małych i średnich przedsiębiorstw w sektorze jednym z najbardziej dotkniętych przez pandemię. Proponowany sposób raportowania dotyczący opłaty produktowej jest niespójny z systemem raportowania i pobierania opłaty za utrzymanie systemu zbiórki odpadów [art. 3k ust. 1 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej], co znacząco utrudnia prowadzenie małych przedsiębiorstw, odbiega też od obecnej praktyki. Dodatkowo, brak możliwości połączenia ewidencji w ramach jednego podmiotu właścicielskiego jeszcze bardziej utrudnia ten proces (z projektu wynika, że jeśli przedsiębiorca ma 3 punkty gastronomiczne, musi prowadzić 3 ewidencje). Co więcej, kara 50% wysokości należnej opłaty [art. 3e ust. 3 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej] za opóźnienie zapłaty powyżej 14 dni jest nieuzasadniona w swojej surowości, szczególnie przy tak rygorystycznym raportowaniu i w odniesieniu do podmiotów małych, dla których będzie to nowe obciążenie biurokratyczne.	Uwaga przyjęta częściowo – zostanie wprowadzona roczna sprawozdawczość, zgodnie z uwagami zgłaszanymi przez urzędy marszałkowskie. Z kolei sprawozdawczość dla poszczególnych jednostek wynika z faktu, że jeden właściciel może posiadać swoje jednostki, które zlokalizowane w różnych miejscach, gdzie właściwych może być kilku marszałków, w zależności od siedziby.	Amerykańska Izba Handlowa w Polsce
366	Obowiązkowe oznaczanie opakowań W naszej opinii firmy powinny mieć możliwość wykorzystania nieoznakowanych kubków, które znajdują się na stanie magazynowym po 3 lipca. Ich użycie byłoby niezgodne z duchem dyrektywy i miałyby negatywny efekt ekonomiczny na sektor gastronomiczny. Zastosowanie rozwiązań tymczasowych, np. naklejek jest w wprowadzaniu dodatkowych elementów z tworzywa sztucznego do otoczenia. Koszt	Uwaga nieprzyjęta – wprowadzenie w rozporządzeniu wykonawczym KE w sprawie oznakowania wprowadzono naklejki w celu niemarnowania wyprodukowanych już produktów objętych tym obowiązkiem.	Amerykańska Izba Handlowa w Polsce

	<p>takich naklejek oraz pracy ludzkiej związanej z ich naklejaniem na każdy kubek wydaje się również nieracjonalny w podczas kryzysu branży związanego z pandemią.</p> <p>Biorąc pod uwagę komunikaty ze strony Komisji Europejskiej o rychłej publikacji wytycznych dotyczących tego obowiązku, postulujemy o rozważenie zastosowania interpretacji poszerzającej dla kubków rozdyskrebowanych do restauracji przed 03.07.2021. Gotowość do zastosowania takiej interpretacji wyraziła już Holandia. W innym przypadku koszt produkcji naklejki oraz ponoszenie dodatkowych opłat spowodowałyby całkowitą nieopłacalność biznesu w sytuacji, w której gości restauracji można obsługiwać tylko w formie oferty na wynos i w dostawie.</p>	<p>W celu wyprzedzenia produktów wprowadzonych do obrotu na terytorium państwa członkowskiego przed 3 lipca 2021 r. bez wymaganego oznakowania zostanie dodany przepis o możliwości sprzedaży zapasów magazynowych.</p>	
367	<p>Wprowadzanie całej dyrektywy Single-Use Plastics na raz</p> <p>Transpozycja wszystkich przepisów w jednym momencie nie jest rozwiązaniem transparentnym w sytuacji, gdy przepisy aktu prawa europejskiego dają możliwość odroczenia najbardziej inwazyjnych przepisów o kilka lat. Zgodnie z art. 17 ust. 1 dyrektywy tylko przepisy nakazujące wycofanie niektórych produktów mają być wprowadzone do dnia 03.07.2021. Całkowita transpozycja 03.07.2021 r. godzi w sektor gastronomiczny – nie zostały wzięte pod uwagę realia tej gałęzi gospodarki, w której opakowania jednorazowe są gwarantem bezpieczeństwa żywności i gwarantem jakiegokolwiek dochodu dzięki możliwości wydawania posiłków na wynos. Rozwiązania ograniczające wykorzystanie niektórych produktów jednorazowych wskazanych w dyrektywie, mogą być wdrożone w ciągu kolejnych 2 lat i zwracamy się z prośbą o wykorzystanie tej możliwości poprzez wyznaczenie późniejszych terminów vacatio legis w szczególności w kwestii dodatkowych opłat.</p>	<p>Terminy wprowadzenia poszczególnych regulacji wynikają z przepisów dyrektywy SUP – mimo to zostaną poddane analizie zgodności terminów w projekcie ustawy z dyrektywą.</p>	<p>Amerykańska Izba Handlowa w Polsce</p>
368	<p>II. Uwagi branży tytoniowej</p>		
369	<p>Opłata powinna być wyliczana w oparciu o jasno sprecyzowane i uniwersalne dla wszystkich branż kryteria bazujące na masie produktów – zebranych wyłącznie w ramach przestrzeni publicznej. Obecnie w przypadku branży tytoniowej opłata szacowana jest w oparciu o wszystkie produkty i uznaniowe kryteria bazujące na sztukach produktów. Projektowany art. 3l ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej określa maksymalną stawkę opłaty na poziomie 0,05 zł za 1 sztukę wprowadzonego produktu. Wskazana w projekcie stawka maksymalna jest oderwana od rodzaju produktu, a także nie zakłada proporcjonalności do kosztów sprzątnięcia odpadów. W naszej ocenie, stawka ww. opłaty powinna być obliczana na podstawie masy produktów (opartych o jasną ich definicję) zawierających tworzywa sztuczne, które trafią do przestrzeni publicznych. Proponowany bardzo szeroki zakres stawek opłaty stwarza poważne ryzyko dla prowadzenia biznesu. Wytyczne dotyczące kalkulacji opłaty powinny być jasno sprecyzowane, a wartość maksymalna zdecydowanie bliższa wartości minimalnej. Jednocześnie wskazuje się, że finalne opłaty będą zawarte w rozporządzeniu do ustawy. Oznacza to, że stawka opłaty może się wahać od 0,01 do 0,05 za sztukę. Dla przedsiębiorców oznacza to, że opłata z dnia na dzień może wzrosnąć nawet 5-krotnie, co będzie miało negatywny wpływ na pewność prowadzenia działalności gospodarczej. W związku z tym apelujemy, aby opłata maksymalna była określona na możliwie najniższym poziomie.</p>	<p>Trwają analizy kosztów, które będą podstawą do zaproponowania stawek opłat w ramach rozporządzenia.</p>	<p>Amerykańska Izba Handlowa w Polsce</p>

370		<p>Podstawą kalkulacji proponowanej w projekcie ustawy opłaty za kampanie edukacyjne jest przychód netto. Rozwiązanie jest niesprawiedliwe dla branży tytoniowej, gdyż zawiera podatek akcyzowy. Proponujemy przyjęcie definicji przychodu netto opartego o Międzynarodowe Standardy Sprawozdawczości Finansowej (IFRS) – w którym odjęty zostanie zarówno podatek VAT jak i podatek akcyzowy. Dodatkowo opłata powinna być obliczana wyłącznie o produkty wprowadzane do obrotu na polskim rynku. Projekt zakłada, że przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku ma obowiązek prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych. Wykonując go należy przeznaczyć na kampanie lub przekazać w roku kalendarzowym na konto województwa, co najmniej 0,1% przychodu netto z tytułu wprowadzania do obrotu produktów jednorazowego użytku. Takie obciążenie przedsiębiorstw wydaje się nieproporcjonalne i wykraczające poza ramy Dyrektywy (UE) 2019/904, która wskazuje, że pokrycie kosztów kampanii edukacyjnych nie powinno przekraczać kosztów niezbędnych do gospodarnego świadczenia tych usług i powinny być ustalone z zachowaniem przejrzystości między zainteresowanymi stronami”. Warto zwrócić uwagę, że np. w przypadku branży tytoniowej do przychodu netto wliczana jest także akcyza, która stanowi największy element fiskalny ceny wyrobów tytoniowych. Postulujemy, aby w projekcie, w odniesieniu do wyrobów tytoniowych nią objętych, zdefiniować „przychód netto” jako przychód z tytułu wprowadzania do obrotu do celów konsumpcji w kraju pomniejszony o podatek od towarów i usług i podatek akcyzowy, wynikające z odrębnych przepisów. Alternatywnie kwota przeznaczana na kampanie edukacyjne mogłaby być wyliczana, jako 1% opłaty, o której mowa w art. 3k ust. 1 Projektu. W ten sposób połączy się kwotę na kampanię z rzeczywistym wyzwaniem, który stanowią produkty zawierające tworzywa sztuczne trafiające do przestrzeni publicznej.</p>	Przepisy w tym zakresie zostaną zmienione.	Amerykańska Izba Handlowa w Polsce
371		<p>Wprowadzenie okresu przejściowego dla sankcji za niestosowanie się przepisów dotyczących znakowania produktów do 4 lipca 2022 roku. Zaproponowany termin wejście w życie sankcji za niedostosowywanie się do przepisów art. 3j projektowanej ustawy został oznaczony na 3 lipca 2021 r. Postulujemy również o wydłużenie vacatio legis dla ww. przepisów karnych do 4 lipca 2022 roku, co byłoby powiązane z okresem przejściowym na oznakowanie produktów za pomocą naklejek, który trwa właśnie do 4 lipca 2022 r. Wyrażamy głęboką nadzieję na uwzględnienie naszych postulatów w prowadzonych konsultacjach. W razie jakichkolwiek pytań, pozostajemy do Państwa dyspozycji oraz deklarujemy naszą gotowość do dialogu na rzecz wypracowania najlepszych rozwiązań zarówno dla środowiska, jak i przedsiębiorców działających na polskim rynku.</p>	Uwaga przyjęta – zostaną rozważone możliwości w tym zakresie.	Amerykańska Izba Handlowa w Polsce
372		<p>Niektóre z określeń użytych w Projekcie ustawy wymagają przeglądu. W szczególności, dla zapewnienia jednoznaczności jego przepisów, należałoby uściślić, że jego regulacja dotyczy nie każdego filtra wyrobu tytoniowego, a jedynie takich filtrów, które są jednorazowego użytku i zawierają tworzywa sztuczne oraz trafiły do przestrzeni publicznej; należy także zmienić przepisy Projektu tak, by wynikało z nich jednoznacznie, że odnoszą się one do sztuk wyrobu, które – w odniesieniu do wyrobów tytoniowych – stanowią ich paczki (w sprzedaży detalicznej); w odniesieniu do definicji „wprowadzania do obrotu” należałoby zrezygnować z niejasnego, a przy tym nie występującego w Dyrektywie 2019/904/UE, dookreślenia „na potrzeby własne”; dodatkowo, z kategorii przychodów z tytułu wprowadzania do obrotu</p>	Ustawa obejmuje jedynie produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego, stąd tylko takie filtry są objęte nowymi regulacjami.	British American Tobacco Trading Polska Sp. z .o.o.

		powinny być wyłączone przychody ze sprzedaży produktów wyprodukowanych w kraju ale przeznaczonych do dostaw wewnątrzspółnotowych i na eksport: należy także zadbać o jednolitą definicję „przedstawiciela”/”przedstawiciela autoryzowanego”.		
373		<p>W odniesieniu do regulacji opłaty „za zbieranie i sprzątanie” odpadów objętych zakresem Dyrektywy 2019/904/UE, należy zapewnić:</p> <ul style="list-style-type: none"> (a) niearbitalność i zgodność z zasadą proporcjonalności samego ustalenia jej wysokości poprzez jej powiązanie z wynikiem analizy kosztów zbierania i usunięcia odpadów objętych regulacją Projektu; (b) odniesienie kwoty opłaty należnej od producentów wyrobów tytoniowych do masy odpadów tych wyrobów (zawierających tworzywa sztuczne) pozostawionych w publicznych systemach zbierania odpadów – a więc nie w zakresie wolumenu wyrobów wprowadzanych do obrotu w ogóle; (c) dokładne określenie – już w samym Projekcie ustawy – konstrukcji opłaty „za zbieranie i sprzątanie” odpadów – zwłaszcza poprzez odniesienie jej wysokości do masy odpadowej trafiającej do przestrzeni publicznej (lub innych podobnych, mierzalnych kryteriów nawiązujących do uciążliwości danego typu odpadu dla środowiska); (d) zgodność opłaty „sankcyjnej” (50%) z zasadą proporcjonalności. 	Stawki opłat, wg których będą naliczane opłaty, zostaną przyjęte po przeprowadzeniu stosowanych analiz.	British American Tobacco Trading Polska Sp. z .o.o.
374		<p>Rozwiązanie dotyczące zapewnienia przez państwo pokrycia kosztów publicznych kampanii edukacyjnych należy uznać za wartościowe – spełniające kryteria subsydiarności. Jednocześnie jednak należałoby:</p> <ul style="list-style-type: none"> (e) określić wartość kwoty, która ma być przez przedsiębiorców alokowana na pokrycie tych kosztów, poprzez albo odniesienie jej do masy odpadowej (tak jak postuluje się to w odniesieniu do opłaty za „zbieranie i sprzątanie odpadów”), albo do samej opłaty „za zbieranie i sprzątanie” – co implikowałoby odstąpienie od określania owej kwoty w stosunku do „przychodów netto” podmiotów zobowiązanych; (f) jeżeli już kwota alokacji miałyby być ustalana w odniesieniu do „przychodów netto”, pojęcie to musiałyby być dookreślone poprzez wyłączenie z niego danin, w szczególności takich jak akcyza i VAT, gdyż ujęcie ich w podstawie naliczenia prowadzi do oczywistej dyskryminacji przedsiębiorców objętych tymi rodzajami opodatkowania pośredniego; (g) ograniczenia zobowiązania sprawozdawczego dotyczącego prowadzonych przez przedsiębiorców publicznych kampanii informacyjnych. 	Uwaga przyjęta. Zostaną wprowadzone zmiany ułatwiająca naliczanie tej opłaty.	
375		<p>Rozwiązanie dotyczące zapewnienia przez państwo pokrycia kosztów publicznych kampanii edukacyjnych należy uznać za wartościowe – spełniające kryteria subsydiarności. Jednocześnie jednak należałoby:</p> <ul style="list-style-type: none"> (h) określić wartość kwoty, która ma być przez przedsiębiorców alokowana na pokrycie tych kosztów, poprzez albo odniesienie jej do masy odpadowej (tak jak postuluje się to w odniesieniu do opłaty za „zbieranie i sprzątanie odpadów”), albo do samej opłaty „za zbieranie i sprzątanie” – co implikowałoby odstąpienie od określania owej kwoty w stosunku do „przychodów netto” podmiotów zobowiązanych; (i) jeżeli już kwota alokacji miałyby być ustalana w odniesieniu do „przychodów netto”, pojęcie to musiałyby być dookreślone poprzez wyłączenie z niego danin, w szczególności takich jak akcyza i 	j.w.	British American Tobacco Trading Polska Sp. z .o.o.

		VAT, gdyż ujęcie ich w podstawie naliczenia prowadzi do oczywistej dyskryminacji przedsiębiorców objętych tymi rodzajami opodatkowania pośredniego; (j) ograniczenia zobowiązania sprawozdawczego dotyczącego prowadzonych przez przedsiębiorców publicznych kampanii informacyjnych.		
376		Termin wejścia w życie przepisów dotyczących obowiązków branży należy ustalić na 5 stycznia 2023 r., co odzwierciedlałoby ostateczny termin wykonania w tej mierze samej Dyrektywy 2019/904/UE.	Terminy zostaną zweryfikowane w odniesieniu do terminów wynikających z przepisów dyrektywy SUP.	British American Tobacco Trading Polska Sp. z .o.o.
377		2. 1. Kwestia zakresu przedmiotowego Projektu Ustawy Tytuł Projektu wskazuje, że dotyczy on zmiany ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej oraz niektórych innych ustaw. Projekt dotyczy nie tylko opłaty produktowej, ale innych opłat. Aby zachować zgodność z zasadami techniki prawodawczej, powinien zatem ten poszerzony zakres przedmiotowy uwzględnić w tytule.	Uwaga nieprzyjęta – projekt poszerza zakres dotychczas obowiązującej ustawy ale ze względu na utrzymanie w jej zakresie dotychczasowych produktów podjęto decyzję o niezmiennianiu jej nazwy.	British American Tobacco Trading Polska Sp. z .o.o.
378		2. 2. Kwestie nomenklaturowe 2. 2. 1. Pojęcie „produktu” samodzielne i z dodatkowymi określeniami Projekt ustala wyraźną konwencję nomenklaturową, zgodnie z którą pojęcie „produktu” ma być szersze niż pojęcie „produktu jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego”; dodatkowo stosuje także pojęcie „produktów objętych przepisami ustawy”, a także pojęcie „produktów” z określonym dla nich predykatem funkcjonalnym, np. „produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego objęte rozszerzoną odpowiedzialnością producenta”. Dla zwiększenia spójności Projektu, należałoby przejrzeć jego tekst w celu ujednoczenia zastosowanej nomenklatury przynajmniej w odniesieniu do dwóch pierwszych z wymienionych pojęć tj. „produktu” i „produktu jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego”.	Zostanie dokonana analiza tych pojęć.	British American Tobacco Trading Polska Sp. z .o.o.
379		2. 2. 2. Pojęcie „przedstawiciela” i „autoryzowanego przedstawiciela” W Projekcie użyto również dwóch różnych zwrotów „przedstawiciel” i „autoryzowany przedstawiciel” (odpowiednio w art. 4a i 4c). Także dla zapewnienia większej spójności Projektu należałoby te określenia ujednoczyć i dać definicję „przedstawiciela”.	Uwaga przyjęta – w art. 4c zostanie dodany „upoważniony” zgodnie z pojęciem dyrektywie.	British American Tobacco Trading Polska Sp. z .o.o.
380		2. 2. 3. Pojęcie „wprowadzenie do obrotu” W Projekcie zastosowano jednolite określenie „wprowadzenia do obrotu”, przez które ma się rozumieć „pierwsze dostarczenie produktu na terytorium kraju [Polski] w ramach działalności gospodarczej, odpłatnie lub nieodpłatnie, do celów dystrybucji, konsumpcji, stosowania lub użytkowania, w tym na potrzeby własne”. Przyjęta w ten sposób konwencja nomenklaturowa łączy dwa różne pojęcia Dyrektywy 2019/904/UE (art. 3): (a) „wprowadzenia do obrotu” - tj. zgodnie z pkt. 6, „pierwszego udostępnienia produktu na rynku państwa członkowskiego”; (b) „udostępniania na rynku” - tj. zgodnie z pkt 7, dostarczania produktu na rynek państwa członkowskiego do celów dystrybucji, stosowania lub użytkowania w ramach działalności handlowej, odpłatnie lub nieodpłatnie”.	Uwaga nieprzyjęta. Pojęcie „wprowadzenie do obrotu” obowiązuje już w kilku ustawach „produktowych” – przyjęcie takiego samego zapisu „wprowadzenia do obrotu” w projektowanej ustawie zapewni spójność tych ustaw adresowanych bardzo często do tych samych podmiotów gospodarczych.	British American Tobacco Trading Polska Sp. z .o.o.

	<p>Należy zwrócić uwagę, że definicja ustawowa (w Projekcie) „wprowadzenia do obrotu” zawiera nie występujący w Dyrektywie predykat „na potrzeby własne”, który – dodatkowo - nie jest jasny. Nie wiadomo bowiem, na czym polegają takie „potrzeby własne” podmiotu dokonującego wprowadzenia do obrotu” produktów, których dotyczy Projekt, które w tym zakresie nie mieszczą się w ramach jego „działalności gospodarczej”, w tym celów dystrybucji, konsumpcji, stosowania lub użytkowania”.</p> <p>Należy również zauważyć, że przepisy Projektu powinny dotyczyć jedynie wyrobów udostępnianych na rynku krajowym w celu ich konsumpcji/użycia. Definicja zawarta w Projekcie (pkt 12a) może skutkować objęciem opłatą określoną w art. 11b ust. 4 Projektu także wyrobów tytoniowych produkowanych dla dostaw wewnątrzspółnotowych lub na eksport. Takie przeznaczenie wyklucza zastosowanie reżimu Projektu ustawy, toteż definicja i odwołania do pojęcia „wprowadzenia do obrotu” powinny wyraźnie wyłączyć tego rodzaju produkty ze swojego zakresu znaczeniowego.</p>		
381	<p><i>2. 2. 4. Pojęcie „sztuki wprowadzonego do obrotu produktu”</i></p> <p>Przynajmniej w kontekście praktyki sprzedażowej branży, w której działamy, niejasna jest również definicja „sztuki wprowadzonego do obrotu produktu”. W zakresie, w jakim sama Dyrektywa 2019/904/UE odsyła do definicji zawartej w art. 3 Dyrektywy 94/62/WE²⁰, pojęcie to może niekiedy być tożsame z pojęciem „odpadu opakowaniowego”, który – co oczywiste - powstaje w wyniku ostatecznego wykorzystania opakowania. Te zaś wspomniana Dyrektywa 94/62/WE definiuje (w art. 3 pkt 1), jako „wszystkie wyroby wykonane z jakichkolwiek materiałów, przeznaczone do przechowywania, ochrony, przewozu, dostarczania i prezentacji wszelkich towarów, od surowców do produktów przetworzonych, od producenta do użytkownika lub konsumenta”, z zastrzeżeniem, że wyroby „niezwrotne” przeznaczone do tych samych celów uważa się również za opakowania. Jednocześnie przepis ten uznaje za „opakowania” jedynie:</p> <ul style="list-style-type: none"> (a) opakowania handlowe lub opakowania podstawowe tj. mające stanowić towar jednostkowy, sprzedawany użytkownikowi końcowemu lub konsumentowi w miejscu zakupu; (b) opakowania zbiorcze lub opakowania drugorzędne tj. stanowiące w miejscu zakupu zestaw określonej liczby towarów jednostkowych, niezależnie od tego czy są one sprzedawane w takiej postaci użytkownikowi końcowemu czy konsumentowi, czy też służą zaopatrywaniu punktów sprzedaży; można je zdjąć ze sprzedawanego produktu bez naruszania jego cech; (c) opakowania transportowe lub opakowania trzeciorzędne (tj. mające ułatwić przenoszenie i transport pewnej liczby towarów jednostkowych lub opakowań zbiorczych, zapobiegając powstaniu uszkodzeń przy przenoszeniu i transporcie). <p>W tym kontekście, w Ocenie Skutków Regulacji Projekt przyjmuje, że „sztuką produktu” jest paczka papierosów. Tak swoiście wyrażoną intencją prawodawczą należałoby jednak przenieść do tekstu aktu</p>	<p>Uwaga przyjęta</p> <p>Produkt w tym wypadku to 1 paczka chusteczek nawilżanych, czy jednak paczka papierosów z filtrem. Zostanie to doprecyzowane.</p>	<p>British American Tobacco Trading Polska Sp. z .o.o.</p>

²⁰ Dyrektywa 94/62/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 1994 r. w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych, Dz. U. UE, L 365, s. 10.

		prawnego tak, by kwestia ta nie budziła wątpliwości interpretacyjnych.		
382		<p>2. 2. 5. Definicja „produktu jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego”</p> <p>W art. 2 ust. 9c, Projekt przewiduje, że przez pojęcie „produkt” należy rozumieć „produkt zaliczony do rodzajów produktów wymienionych w załączniku nr 4a do ustawy, w tym te z nich, które stanowią część składową lub przynależność do produktów stanowiących przedmiot importu produktów lub wewnątrzwspólnotowego nabycia produktów, oraz produkt jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego (...)”. Ustęp 9e definiuje zaś „produkt jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego” tak, że definicja ustawowa obejmowałaby także jego opakowanie.</p> <p>(a) Definicja „produktu jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego” o jego opakowanie rozszerza <i>definiendum</i> – najpewniej w niepożądanym przez samego prawodawcę zakresie – o opakowanie, w warunkach, gdy wolą ustawodawcy wydaje się objęcie wymaganiami projektowanej ustawy jedynie konkretnych rodzajów opakowań wymienionych w załączniku nr 6 Projektu i gdy sama definicja;</p> <p>(b) definicja opakowań funkcjonuje już w art. 3 ust. 1-2 Ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi;²¹</p> <p>(c) Ustawa o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi nakłada już na podmioty je wprowadzające do obrotu określone obowiązki sprawozdawcze, odnoszące się do opłat, recyklingu, kampanii edukacyjnych itd., które mają zakres tożsamy z obowiązkami określonymi w Projekcie.</p> <p>Z tych powodów sugerujemy – przede wszystkim w celu uniknięcia sytuacji tworzenia swoistego „podwójnego” obowiązku o tożsamej treści, zawarcie w definicji „produktu jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego” odniesienia do wskazanego przepisu Ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi albo wręcz z rezygnacji ze wskazanego, problematycznego dookreślenia tej definicji.</p>	Uwaga przyjęta – zostaną wprowadzone odpowiednie zmiany.	British American Tobacco Trading Polska Sp. z .o.o.
383		<p>2. 2. 6. Kwestia odniesienia do filtrów</p> <p>Ze względu na niejednoznaczność przepisów Projektu odnoszących się do filtrów będących odpadem powstającym w wyniku wykorzystania niektórych wyrobów tytoniowych, należałoby w jego treści wyraźnie zaznaczyć, że chodzi o „jednorazowe filtry zawierające tworzywo sztuczne”.</p>	Uwaga nieprzyjęta. Pojęcie „wprowadzenie do obrotu” obowiązuje już w kilku ustawach „produktowych” – przyjęcie takiego samego zapisu „wprowadzenia do obrotu” w projektowanej ustawie zapewni spójność tych ustaw adresowanych bardzo często do tych samych podmiotów gospodarczych.	British American Tobacco Trading Polska Sp. z .o.o.
384		<p>2. 2. System rozszerzonej odpowiedzialności – „opłata za zbieranie i sprzątnięcie”</p> <p>Wymóg art. 3k Projektu ma na celu wykonanie ogólnie sformułowanego wymagania art. 8 Dyrektywy, by państwa członkowskie ustanowiły systemy rozszerzonej odpowiedzialności producentów</p>	Uwaga przyjęta – przepisy zostaną zmienione i doprecyzowane.	British American Tobacco Trading Polska Sp. z .o.o.

²¹ Dz. U. RP 2013 poz. 888 ze zm.

(dalej „SROP”). Systemy te muszą być definiowane poprzez odwołanie do art. 8 i 8a Dyrektywy 2008/98/WE²² (co także wynika z przepisu art. 8 ust. 1 Dyrektywy) oraz Dyrektywy 94/62/WE (zob. art. 8 ust. 2).

Projekt nie zawiera definicji systemu SROP. Dokumentacja projektu (w tabeli zgodności) zawiera jednak informację, że definicja taka znajdzie się w projekcie ustawy o odpadach. Ważną kwestią jest to, że zasadniczym celem projektowanej regulacji powinno być wprowadzenie mechanizmów systemowych, w ramach których koszty ponoszone przez producentów byłyby szybko związane ściśle z efektami ich wysiłku na rzecz ograniczenia wprowadzenia, w przestrzeni publicznej, produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych; system powinien w pierwszym rzędzie wspierać innowacyjność producentów w tym zakresie. Z tego powodu, regulacja systemowa powinna zmierzać do dokładnego określenia, kiedy produkt jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego został usunięty ze środowiska. Bardzo istotne wyjaśnienia interpretacyjne dotyczące rozumienia i sposobu implementacji przepisów dotyczących SROP zawierają motywy 21-22 Dyrektywy 2019/904/UE. Motyw 22 odnosi się w szczególności do wyrobów tytoniowych i w tym zakresie przewiduje, że:

„[w] przypadku wyrobów tytoniowych z filtrami zawierającymi tworzywa sztuczne (...) do zapewnienia właściwego ich przetwarzania zgodnie z hierarchią postępowania z odpadami nie jest wymagana selektywna zbiórka. Dlatego też wprowadzenie selektywnej zbiórki w przypadku tych produktów nie powinno być obowiązkowe. Niniejsza dyrektywa powinna ustanowić dodatkowe w stosunku do przewidzianych w dyrektywie 2008/98/WE wymagania w zakresie rozszerzonej odpowiedzialności producenta, na przykład wymagania dotyczące pokrywania przez producentów niektórych produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych kosztów sprzątnięcia odpadów. Powinna również istnieć możliwość pokrywania kosztów stworzenia specjalnej infrastruktury do zbierania odpadów pochodzących ze stosowania wyrobów tytoniowych, na przykład odpowiednich pojemników na odpady w miejscach częstego zaśmiecania. Metoda obliczania kosztów sprzątnięcia odpadów powinna uwzględniać kwestie związane z proporcjonalnością.”

Innymi słowy, jakiegokolwiek przepisy Dyrektywy 2019/904/UE nie mogą być rozumiane tak, że wymagałyby one od państwa członkowskiego ustanowienia obowiązku selektywnej zbiórki odpadów produktu jednorazowego z tworzywa sztucznego. Wpływa to także na ustalenie w odniesieniu do nich hierarchii postępowania z odpadami. To przede wszystkim ma uzasadniać ustanowienie wobec nich SROP, w ramach którego państwa członkowskie mogą ustalić wymagania dotyczące pokrywania przez producentów tych wyrobów kosztów sprzątnięcia wspomnianych odpadów, a nawet pokrycia kosztów tworzenia specjalnej infrastruktury do zbierania tych odpadów w miejscach częstego zaśmiecania. Zastosowane rozwiązania, w tym i wynikające z nich koszty, muszą jednak być zgodne z zasadą proporcjonalności.

Należy podkreślić, że Dyrektywa 2019/904/UE jest *lex specialis* w stosunku do przytoczonych tu dyrektywy

²² Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/08 z 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylająca niektóre dyrektywy, Dz. U. 312, s. 3.

2008/98 oraz dyrektywy 92/62/WE. Zgodnie z art. 2 ust. 2 Dyrektywy 2019/904/WE, ma ona pierwszeństwo w przypadkach jej sprzeczności wobec dyrektyw 94/62/WE lub 2008/98/WE. Implikuje to również pierwszeństwo stosowania reguły art. 8 ust. 3 *tiret* trzecie, z której wynika, że producenci wyrobów tytoniowych objętych regulacją Dyrektywy 2019/904/UE ponosili koszty zbierania odpadów w przypadku tych produktów, które są „pozostawiane w publicznych systemach zbierania odpadów”. Wyklucza to zatem koszty zbierania odpadów pozostawionych gdziekolwiek indziej. Implikuje to, że obowiązek pokrycia kosztów sprzątnięcia odpadów, w tym pokrycia kosztów tworzenia specjalnej infrastruktury do ich zbierania nie odnosi się do wszystkich produktów wprowadzonych na rynek lecz jedynie tych, których odpad jest pozostawiony w publicznych systemach zbierania odpadów.

O wadze wspomnianej już zasady proporcjonalności w kontekście pokrycia wspomnianych kosztów, a także kosztów upowszechniania wiedzy, przesądza także treść motywu 21 preambuły, która m. in. podkreśla, że: „[p]okrycie tych kosztów nie powinno przekraczać kosztów niezbędnych do gospodarnego świadczenia tych usług i powinny być ustalane, z zachowaniem przejrzystości, między zainteresowanymi podmiotami.”

Tak więc, wszelkie opłaty określone w Projekcie muszą być skalkulowane niearbitralnie tj. z uzasadnieniem odnoszącym się do przewidywanych rzeczywistych kosztów usług, definiujących SROP – które muszą być ustalone rzetelnie (tzn. z zachowaniem przejrzystości kalkulacji i poprzez odniesienie się do tego, co jest niezbędne do gospodarnego świadczenia takich usług). Znajduje to odzwierciedlenie w przepisie art. 8 ust. 4 Dyrektywy 2019/904/UE, który brzmi następująco:

„...koszty, które należy pokryć, nie przekraczają kosztów niezbędnych do gospodarnego świadczenia wskazanych w tych przepisach usług i są one ustalane z zachowaniem przejrzystości między zainteresowanymi podmiotami. Koszty sprzątnięcia odpadów są ograniczone do czynności podejmowanych przez organy publiczne lub w ich imieniu. Metoda ich obliczania musi być ustalona w taki sposób, aby koszty sprzątnięcia odpadów mogły być ustalane w proporcjonalny sposób.”

W odniesieniu do zidentyfikowanych reguł i zasad wykładni Dyrektywy Projekt nie w pełni spełnia sformułowane w niej standardy. W projekcie (art. 3k ust. 1) przyjęto rozwiązanie, że (coroczna) opłata będzie pokrywała koszty:

- (a) zbierania odpadów powstałych z produktów tego samego rodzaju, które podmiot zobowiązany wprowadził do obrotu, pozostawionych w publicznych systemach zbierania odpadów, w tym kosztów utworzenia i utrzymania tych systemów, transportu tych odpadów i ich przetwarzania; oraz
- (b) uprzątnięcia, transportu i przetwarzania odpadów powstałych z produktów takiego samego rodzaju jak odpady powstałe z produktów, które podmiot wprowadził do obrotu.”

Określenie tego, co będzie pokrywała opłata określona w art. 3k ust. 1 Projektu Ustawy („opłata za sprzątnięcie”) nie spełnia wymogów niearbitralności, a nawet – wymaganej na gruncie polskich zasad techniki prawodawczej²³, w ich §6 – zrozumiałości i jakiejś spójności prakseologicznej. W odniesieniu do

²³ Rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z 20 czerwca 2002 r. w sprawie „zasad techniki prawodawczej”, tekst jedn. Dz. U. RP 2016 r., poz. 283.

kwestii zrozumiałości, warto zauważyć, że zreferowana treść przepisu nie jest jasna. Można się raczej domyślać, że opłata, o której w nim mowa będzie się odnosiła do działania publicznych systemów zbierania odpadów tożsamy gatunkowo do tych wprowadzonych do obrotu przez podmiot zobowiązany. Nie jest jednak jasne, jak takie systemy będą same rodzajowo określone (a w konsekwencji, jak będą się odróżniać od innych systemów zbierania (innych) odpadów) a przez to również, jak zostanie oszacowany koszt ich funkcjonowania – niezbędny, aby w ogóle zastosować tu zasadę proporcjonalności i wymóg rzetelności ustalenia opłat.

Dodatkowo trzeba zauważyć, że – zgodnie z art. 3k Projektu, coroczna opłata za sprzątanie odpadów (projektowany art.3k) będzie skalkulowana jako iloczyn stawki (maksymalnie 0,05zł za 1 „sztukę produktu”) oraz liczby wprowadzonych w danym roku do obrotu przez podmiot zobowiązany. Formuła wyliczenia opłaty (na poziomie samej ustawy) jest zatem arbitralna – gdyż zupełnie nie różnicuje rodzajowo systemów zbierania odpadów (ani samych odpadów). Implikuje to, że przyjęta jednolita stawka maksymalna w żadnym stopniu nie odnosi się do kosztów zbierania takich odpadów, ich transportu i przetwarzania (czego wymaga Dyrektywa i co przecież jest zapowiedziane w art. 3k ust. 1 Projektu ustawy). Uznanie jej za wadliwą wpływa również na ocenę powiązanej z nią stawki „sankcyjnej” – tj. dodatkowej opłaty wynoszącej 50% niewniesionej przez zobowiązanego „opłaty za sprzątanie”.

Ponadto, ustanowiona w Projekcie opłata nie odzwierciedla wspomnianej już zasady wyrażonej w art. 8 ust. 3 *tiret* drugie Dyrektywy 2019/904/UE, która odnosi opłatę jedynie do odpadów pozostawionych w publicznych systemach zbierania odpadów. W związku z tym, powyższa opłata powinna być iloczynem stawki oraz różnicy liczby wprowadzonych w danym roku produktów jednorazowego użycia z tworzywa sztucznego na terytorium kraju i odpadów powstałych z produktów, które generują obowiązek ich zagospodarowania, w tym koszty sprzątania i przetwarzania odpadów.

Należy również zauważyć, że kwestia wspomnianej już, dodatkowej 50% opłaty nie została wyjaśniona w Uzasadnieniu do Projektu; nie wynika ona także z samej Dyrektywy – można ją zatem uznać za tzw. *goldplating* legislacyjny. Ze względu na wielkość sankcji wydaje się ona także nieproporcjonalna – także w stosunku do przyjmowanych w polskim prawie opłat dodatkowych o tej samej funkcji.

Konieczność rodzajowego odróżnienia systemów zbierania odpadów, w tym kosztów utworzenia takich systemów, ich utrzymania, transportu danego rodzaju odpadów oraz ich przetwarzania, a także rozróżnienia stawek jest oczywista, gdy weźmiemy pod uwagę wielkość lub masę odpadów. Te powstałe w wyniku wykorzystania wyrobów tytoniowych są przecież dużo mniejsze niż odpady powstałe np. w kontekście działalności gastronomicznej. Z tego powodu generują relatywnie mniejsze koszty np. transportu. Odniesienie systemu opłat do masy jest tym bardziej wskazane, że:

- (a) podstawową miarą w planowaniu i wykonywaniu działań w zakresie gospodarki odpadami jest właśnie masa odpadów;
- (b) oparcie rozdziału kosztów całego systemu na masie jest uczciwe, gdyż bezpośrednio odnosi się do ciężaru środowiskowego odpadów; z tego samego powodu jest to zatem rozwiązanie spełniające warunek proporcjonalności i rzetelności rozkładu kosztów działania systemu;

		<p>Projekt powinien zatem zawierać dokładniejsze wskazówki, jak organ, do którego Projekt ustawy – w art. 3k ust. 2 - deleguje uprawnienie do określenia stawki „opłaty za zbieranie i sprzątanie”) powinien je ustalić w rozporządzeniu. Obecne kryteria, które nakazują mu wziąć pod uwagę jedynie „konieczność pokrycia kosztów zagospodarowania odpadów oraz utworzenia i utrzymania publicznych systemów zbierania” są w tej mierze dalece niepełne, a więc niewystarczające do spełnienia standardów Dyrektywy 2019/904/UE. Dodatkowo, należy zwrócić uwagę, że przytoczona ogólnikowa formuła upoważnienia do wydania aktu poniżej ustawowego musi budzić poważne wątpliwości co do jej zgodności z wymaganiami określonymi w §63 zasad techniki prawodawczej.</p> <p>Trzeba również zauważyć, że wspomniane rozwiązanie (art. 3k ust 2 Projektu) może budzić wątpliwości również z punktu widzenia zgodności z art. 217 Konstytucji RP. Jest tak z uwagi na niedookreśloną zobowiązania daninowego ustalonego w ustawie a przyjęciu, że konkretna kwota podatku będzie ustalona w drodze rozporządzenia. Art. 217 Konstytucji RP wymaga, by „nakładanie podatków, innych danin publicznych, określanie podmiotów, przedmiotów opodatkowania i stawek podatkowych, a także zasad przyznawania ulg i umorzeń oraz kategorii podmiotów zwolnionych od podatków następowało w drodze ustawy”. Trybunał Konstytucyjny akceptuje to, że - w uzasadnionych przypadkach - ustawa może określać jedynie maksymalną stawkę podatku lub innej daniny publicznej, zaś dokładne jego określenie jest dokonane w rozporządzeniu, jednak wymaga wtedy, by przepisy ustawy zawierały precyzyjne i obiektywne wytyczne i kryteria lub wzory obliczeń, które będą pozwalały na określenie konkretnych stawek w drodze rozporządzenia. Taki wymóg nie jest spełniony w Projekcie.</p> <p>W naszym przekonaniu stawka opłaty „za zbieranie i sprzątanie” odpadów powstałych w wyniku korzystania z wyrobów tytoniowych powinna być odniesiona do masy tych odpadów, pozostawionych w publicznych systemach zbierania odpadów.</p>		
385		<p>2. 3. System rozszerzonej odpowiedzialności – obowiązki w zakresie prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych</p> <p>W art. 8, Dyrektywa 2019/904/UE wymaga zapewnienia, by – w ramach SROP - producenci wskazanych w niej produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych pokrywali także koszty upowszechniania wśród konsumentów ich wyrobów wiedzy (a przez to kształtowania pożądanych zachowań skutkujących zmniejszeniem zaśmiecenia środowiska), obejmującej materię zasadniczo określoną w art. 10 Dyrektywy (co znajduje wyrażne odzwierciedlenie w motywie 28 preambuły) dotyczącą m. in.:</p> <ul style="list-style-type: none"> (a) wpływu na środowisko i sieci kanalizacyjne zaśmiecania i innego nieodpowiedniego unieszkodliwiania odpadów pochodzących z nabywanych przez nich i konsumowanych produktów; (b) systemów ponownego użycia i metod gospodarowania odpadami pochodzącymi z nabywanych przez nich i konsumowanych produktów; (c) najlepszych praktyk w zakresie należytego gospodarowania odpadami w tym zakresie. <p>Wspomniany motyw 28 preambuły Dyrektywy 2019/904/UE wskazuje również, że: „[p]aństwa członkowskie powinny być w stanie wybrać środki, które są najodpowiedniejsze ze względu na</p>	<p>Prowadzenie publicznych kampanii edukacyjnych może odbywać się poprzez finansowanie tej edukacji np. w ramach umowy z organizacją odzysku lub z innymi podmiotami prawnymi</p>	<p>British American Tobacco Trading Polska Sp. z .o.o.</p>

charakter produktu lub jego stosowanie. Producenci produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych (...) powinni - w ramach swoich obowiązków rozszerzonej odpowiedzialności producenta - pokrywać koszty środków służących upowszechnianiu wiedzy.” Dyrektywa 2019/904/UE wymaga zatem, by państwa członkowskie zapewniły pokrycie przez producentów wskazanych w niej produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych koszt wspomnianego upowszechniania wiedzy. W odniesieniu do owych kosztów zastosowanie także ma przepis art. 8 ust. 4 Dyrektywy, który – jak już to wspomniano – wymaga, by koszty pokrywane przez przedsiębiorców i w tej mierze nie przekraczały tego, co jest niezbędne do „gospodarnego świadczenia wskazanych w tych przepisach usług” i były ustalane z zachowaniem przejrzystości.

Zgodnie z Projektem (art. 11b), podmioty zobowiązane do prowadzenia wspomnianych w dyrektywie publicznych kampanii informacyjnych są zobowiązane do informowania w nich o: szkodliwym wpływie niewłaściwego postępowania z odpadami powstałymi z produktów oraz szkodliwym wpływie tych odpadów na środowisko i ludzi;

- (a) konieczności prowadzenia selektywnego zbierania tych odpadów;
- (b) dostępnych systemach ponownego użycia i metodach gospodarowania odpadami, w tym dostępnych dla nich systemach zbierania i recyklingu;
- (c) roli tych systemów w przyczynianiu się do recyklingu produktów jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego oraz zawierających tworzywa sztuczne narzędzi połowowych stanowiących odpady;
- (d) znaczeniu wzorów oznakowania;
- (e) dostępnych na rynku alternatywnych produktach jednorazowego lub wielokrotnego użytku.

- co jest nieco innym katalogiem zagadnień, niż ten wymagany w Dyrektywie przede wszystkim ze względu na inne określenie niektórych kategorii działań, ale – co najistotniejsze – nadanie owemu katalogowi charakteru ogólnego, nieodnoszącego się do tego rodzaju odpadów, które powstają w wyniku użycia produktów, za które odpowiedzialność ponosi konkretny podmiot zobowiązany. Najpewniej wynika to z niewypowiedzianego nigdzie, ale jednak poczynionego, założenia, że dominującą, a być może i jedyną formą wypełnienia obowiązku prowadzenia przez przedsiębiorców publicznych kampanii informacyjnych, o których mowa w art. 8 Dyrektywy będzie wnoszenie stosownych opłat.

Należy jednak zauważyć, że – w odniesieniu do wypełnienia wspomnianego wymogu - Projekt zawiera wartościowe rozwiązanie, a mianowicie przewiduje dwie alternatywne strategie postępowania, które mogą być przedmiotem wyboru podmiotów zobowiązanych:

- (a) wykonanie obowiązku przez sam podmiot (w formie „przeznaczenia” na publiczne kampanie informacyjne określonej w Projekcie rocznej kwoty);
- (b) wniesienie opłaty, której funkcją jest finansowanie działań w zakresie publicznych kampanii informacyjnych przez władzę publiczną.

W każdym przypadku środki „przeznaczone” na wypełnienie wspomnianego obowiązku (z zastrzeżeniem, że pojęcie „przeznaczenia” wymaga jednak dookreślenia), mają wynosić łącznie co najmniej

Uwaga przyjęta

0,1% przychodu netto z tytułu wprowadzania do obrotu produktów jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego (wymienionych w załączniku nr 11).

Należy wskazać, że warto byłoby wskazać w Projekcie sposoby wykonania obowiązku zapewnienia kampanii informacyjnych poszerzyć o to, co wynika z art. 19 ust. 1 Ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi – a przez to osiągnąć większy stopień spójności systemowej. Zgodnie bowiem z tym przepisem wprowadzający produkty w opakowaniach jest także zobowiązany prowadzić publiczne kampanie edukacyjne, przy czym – w myśl ust. 2 – obowiązek ten może zrealizować także poprzez powierzenie jego realizacji organizacji odzysku opakowań.

Przewidziany w Projekcie obowiązek „przeznaczenia” określonych kwot na opłaty albo na własne działania informacyjne zgodne z Projektem ustawy koresponduje określony w art. 11n Projektu ustawy obowiązek sporządzania w odniesieniu do niego sprawozdań dotyczących przeprowadzonych publicznych kampanii informacyjnych. Sprawozdania te mają być elementem sprawozdań sporządzanych na podstawie art. 73 ust. 1 Ustawy z 14 grudnia 2012 r. o odpadach.²⁴ Jest to rozwiązanie niedoskonałe z tego powodu, że:

- (a) wspomniane sprawozdania (z art. 73 ust. 1 Ustawy o odpadach) są „o produktach, opakowaniach i o gospodarce odpadami z nich powstającymi”, a więc nie o publicznych kampaniach informacyjnych;
- (b) Dyrektywa 2019/904/UE ani akty w niej powołane takich sprawozdań nie wymagają;
- (c) co naturalne, obowiązek sporządzania sprawozdań z wykonania działań informacyjnych nie ma wyraźnego osadzenia w prawie unijnym i w ocenianej postaci generuje koszty administracyjne, które mają zrealizować cel dający się osiągnąć za pomocą innych, mniej dolegliwych dla przedsiębiorców, środków – np. poprzez weryfikację przez organy kontroli skarbowej wydatków rodzajowo przypisanych publicznym kampaniom informacyjnym.

Dodatkowo należy zauważyć, że w kontekście wymogów art. 8 ust. 4 Dyrektywy 2019/904/UE oraz wyjaśnień zawartych w motywie 28 preambuły do Dyrektywy opłata jest skalkulowana arbitralnie i - w dodatku – bez szczególnego powiązania z samą treścią aktu unijnego. Ten bowiem wymaga, by to państwa członkowskie zapewniły odpowiednie upowszechnianie wiedzy. W ramach tego systemu państwa mogą wymagać podjęcia działań przez przedsiębiorców, ale określanie tego obowiązku poprzez odniesienie go do kwoty wydatku wydaje się odwróceniem logiki gospodarczej, w której powinno się raczej wpiąć zdefiniować zakres działania a nie wysokość opłaty. Odwrócenie tej logiki może bowiem prowadzić do rozregulowania mechanizmów popytu i podaży usług w zakresie wymaganym, by przeprowadzać publiczne kampanie informacyjne.

²⁴ Tekst jedn. w Dz. U. RP 2016 r., poz. 21.

Jeszcze innym problemem ustalenia samej opłaty – przypomnijmy – określonej jako procent „przychodu netto” jest to, że może takie rozwiązanie prowadzić do rażącego efektów dyskryminacyjnych. Nie wiadomo bowiem, czy ów „przychód netto” obejmuje podatek od towarów i usług i inne daniny publiczne. Jeżeli tak by było, to różnice przedmiotowe i podmiotowe np. w zakresie ceł, akcyz i wspomnianego podatku od towarów i usług znacząco zmniejszałyby i dyskryminacyjnie różnicowały kwoty należne od poszczególnych przedsiębiorców. Efekty dyskryminujący przedstawia przykładowo (w odniesieniu do producentów papierosów) następująca tabela:

Tabela 1: Wielkość opłaty od zróżnicowanych poziomów „przychodu netto”. Przykład podatników branż nieakcyzowych i akcyzowych – producentów papierosów

Definicja „przychodu netto”	Podstawa naliczenia – założenie podstawy bez opodatkowania 1 mln zł(w mln zł)	Opłata w złotych
Przychód netto (bez żadnych podatków pośrednich)	1	1000
Przychód netto (jedynie z VAT = 23%)	1,23	1230
Przychód netto (z akcyzą*)	1,85	1850

*Kwota zaokrąglona uwzględniająca opodatkowanie papierosów na poziomie 228,10 zł za każde 1000 sztuk+32,05% maksymalnej ceny detalicznej

Lepszym rozwiązaniem byłoby odniesienie wysokości kwot wymaganych w formie opłaty na pokrycie kosztów publicznych kampanii informacyjnych albo przeznaczenia ich na działania prowadzone w tym zakresie przez same podmioty zobowiązane:

- (a) albo do masy odpadów powstałych z wykorzystania wyrobów tytoniowych (pozostawionych w publicznych systemach zbierania odpadów),
- (b) albo do kwoty opłaty „za sprzątanie”.

W obu przypadkach nastąpiłoby tym samym raczej pożądanego z punktu widzenia celów regulacji powiązanie wielkości obu opłat ze skalą zaśmiecenia w miejscach największej jego intensywności, a – co za tym idzie – i prawidłowego odniesienia opłat do kosztu proporcjonalnych działań, o których mowa w Projekcie ustawy.

W przypadku gdyby jednak uznano, że opłatę należy powiązać z poziomem przychodu, należałoby zdefiniować go dokładniej w szczególności poprzez wyłączenie z niego podatków obrotowych (w tym akcyz). Inne rozwiązanie powodowałoby powstanie zjawiska dyskryminacji przedsiębiorców – zwłaszcza tych, którzy prowadzą obrót produktami akcyzowymi, co przecież jest neutralne z punktu widzenia gospodarki odpadami.

Dodatkowo, należy również rozważyć domknięcie systemu opłat (także zatem opłat „za zbieranie i

	<p>usunięcie”) poprzez przegląd regulacji dotyczących sankcji za zaśmiecanie środowiska w miejscach publicznie dostępnych dla publiczności (tj. zasadniczo art. 145 Ustawy z 20 maja 1971 r. Kodeks wykroczeń²⁵) i efektywności jego stosowania w praktyce.</p> <p>Warto byłoby także uwzględnić w Projekcie możliwość prowadzenia kampanii edukacyjnych dotyczących różnych produktów jednocześnie, a nawet takich, które mają charakter międzysektorowy.</p>		
386	<p>2. 4. Terminy wejścia w życie</p> <p>Dyrektywa 2019/904/UE w art. 17 ust. 1 akapit 2 <i>tiret</i> czwarte nakłada na państwa członkowskie obowiązek wykonania art. 8 Dyrektywy w odniesieniu do produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w części E sekcja III jej załącznika (wyroby tytoniowe z filtrami i filtry) najpóźniej do dnia 5 stycznia 2023 r. Przepis ten dotyczy obowiązków producentów wspomnianych produktów w zakresie partycypowania w kosztach:</p> <p>(a) gospodarowania odpadami (w tym zbierania, przetwarzania, transportowania itp.);</p> <p>(b) prowadzenia działań edukacyjnych i informacyjnych; oraz</p> <p>(c) gromadzenia danych i sprawozdawczości.</p> <p>Implikuje to, że nie ma powodów, dla których przepisy ustalające obowiązki w zakresie finansowania działań edukacyjnych i informacyjnych nie mogłyby wejść w życie 5 stycznia 2023 r., a nie – jak to ustala Projekt - 3 lipca 2021 r.</p>	Przepisy zostaną ponownie przeanalizowane w zakresie terminów wchodzenia w życie poszczególnych regulacji.	British American Tobacco Trading Polska Sp. z .o.o.
387	<p>OPIS POSTULOWANEGO ROZWIĄZANIA PRAWNEGO, ZE WSKAZANIEM INTERESU BEDĄCEGO PRZEDMIOTEM OCHRONY</p> <p>W związku z opublikowaniem przez Ministerstwo Klimatu i Środowiska projektu ustawy o zmianie ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej oraz niektórych innych ustaw z dnia 18 marca 2021 r. (projekt), Krajowe Stowarzyszenie Przemysłu Tytoniowego (dalej: KSPT) przekazuje poniżej swoje uwagi do ww. projektu.</p> <p>Na wstępie chcemy podkreślić, że popieramy cele i założenia zarówno Dyrektywy w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko, jak również potrzebę jej implementacji na gruncie krajowym. Mamy jednak szereg uwag do projektu ustawy wdrażającej tę Dyrektywę, zwłaszcza w aspektach dotyczących przejrzystości kosztów, proporcjonalności zaproponowanych rozwiązań, jak również konieczności ustrzeżenia się dyskryminacji poszczególnych podmiotów. W naszych uwagach odnosimy się także do konieczności zapewnienia odpowiedniego okresu <i>vacatio legis</i>, które jest niezbędne dla prawidłowego wykonania obowiązków nakładanych na przedsiębiorców</p>	Przyjęto do wiadomości	Krajowe Stowarzyszenie Przemysłu Tytoniowego Zgłoszenie lobbujące
388	<ul style="list-style-type: none"> Sposób określania wysokości opłaty, o której mowa w projektowanym art. 3l ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej <p>Projektowany art. 3l ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi</p>	Zostanie ponownie przeanalizowana zasada określania stawek w drodze rozporządzenia. Przy tym nie są to podatki ani daniny publiczne tylko opłaty stanowiące	Krajowe Stowarzyszenie Przemysłu Tytoniowego

²⁵ DZ. U. RP 1971, Nr 12, poz. 114 ze zm.

odpadami oraz o opłacie produktowej określa maksymalną stawkę opłaty na poziomie 0,05 zł za 1 sztukę wprowadzonego produktu. Istotne jest, że wskazana w projekcie stawka maksymalna jest oderwana od rodzaju produktu, a w rezultacie, również od rzeczywistej wartości rynkowej produktów objętych projektowanym załącznikiem nr 9. Równoległe przyznaje zbyt dużą swobodę w kształtowaniu stawek opłaty na poziomie rozporządzenia, a więc z pominięciem trybu ustawowego przewidzianego w Konstytucji RP. Jeśli ustawodawca zdecydowałby się na wprowadzenie w ustawie stawek maksymalnych opłaty, to stawki te powinny zostać ustalone z uwzględnieniem istotnych cech lub właściwości danych produktów lub innych obiektywnych mierników (np. ogólnej masy produktów wprowadzanych do obrotu w danym czasie). Ponadto produkt, którego podaż rynkowa miałaby stanowić podstawę do obliczania opłaty, musi także zostać określony w sposób niebudzący najmniejszych wątpliwości (tj. wyraźne określenie, czy „produktem” jest pojedynczy filtr lub papieros, czy też paczka zawierająca określoną ich ilość). W ustawie brakuje również innych kryteriów szczegółowych, które ograniczałyby nadmierną swobodę organów władzy wykonawczej upoważnionych do określenia stawek opłaty w rozporządzeniu.

- Podstawa wyliczenia opłaty – konieczność doprecyzowania

Zwracamy uwagę, że Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 z dnia 5 czerwca 2019 r. w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko (dalej: Dyrektywa) w art. 8 ust. 4 określa kryteria, którymi powinny kierować się państwa członkowskie przy ustalaniu zasad pokrywania przez przedsiębiorców kosztów związanych ze zbieraniem, uprzątnięciem i innymi powiązаныmi procesami. Dyrektywa wymaga, aby wysokość opłat nie przekraczała kosztów niezbędnych do gospodarnego świadczenia stosownych usług i aby były one ustalane z zachowaniem przejrzystości między zainteresowanymi podmiotami. Aktualnie zaproponowane w Projekcie rozwiązania nie odpowiadają ww. wymogom, ponieważ ani w Projekcie, ani w towarzyszącym mu uzasadnieniu, nie wyjaśniono podstaw jakimi kierowali się projektodawcy przy ustalaniu zasad obliczania stawek opłaty, a w szczególności nie odniesiono się do chociażby szacunkowych kosztów świadczenia usług zbierania, sprzątnięcia, transportu i przetwarzania odpadów pochodzących z produktów danej kategorii. Postulujemy zatem, aby mechanizm ustalania stawek opłaty powiązany został z wspomnianymi wyżej kosztami, co zapewni zgodność projektowanych rozwiązań z Dyrektywą. Zatem, abstrahując od wątpliwości zgłaszanych w punkcie b) poniżej, postulujemy następujące brzmienie projektowanego przepisu art. 3l ust.2:

„2. Minister właściwy do spraw klimatu, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych oraz ministrem właściwym do spraw gospodarki, określi, w drodze rozporządzenia, stawki opłaty, o której mowa w art. 3k ust. 1, kierując się koniecznością pokrycia, w niezbędnym zakresie, kosztów zagospodarowania tych odpadów oraz utworzenia i utrzymania publicznych systemów zbierania, a także proporcjonalnością stawki opłaty do kosztów sprzątnięcia odpadów.”

W odniesieniu do wyliczeń zaprezentowanych w OSR do projektowanej ustawy należy wskazać, że Dyrektywa SUP wyraźnie mówi, że opłaty o których mowa dotyczą zagospodarowania odpadów z papierosów z filtrami zawierającymi tworzywo sztuczne zbieranymi z publicznych systemów zbierania odpadów. Dlatego kategoriycznie nie zgadzamy się na wyliczenia, które uwzględniają wszystkie papierosy z

ekwiwalent wykonywania przez przedsiębiorców zagospodarowania odpadów.

Zgłoszenie lobbingowe

filtrami zawierającymi tworzywo sztuczne wprowadzone do obrotu – szczególnie te, z których odpady nie są pozostawiane w publicznych systemach zbierania odpadów.
Jednocześnie zwracamy uwagę, że raport „Assesment of measures to reduce marine litter from single use plastics” przygotowany na zlecenie Komisji Europejskiej (https://ec.europa.eu/environment/pdf/waste/Study_sups.pdf) wskazuje, że udział niedopałków w przestrzeni publicznej to ok. 29%.

Zgodnie z dodawanym do ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej art. 3c pkt 2 *Minister właściwy do spraw klimatu, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych oraz ministrem właściwym do spraw gospodarki, określi, w drodze rozporządzenia, stawki opłaty, o której mowa w art. 3k ust. 1, kierując się koniecznością pokrycia kosztów zagospodarowania tych odpadów oraz utworzenia i utrzymania publicznych systemów zbierania*. Postulujemy, aby w kalkulacji rzeczywistych kosztów zagospodarowania jako podstawę wyliczenia została wzięta pod uwagę masa produktów zawierających tworzywa sztuczne, które trafiają do przestrzeni publicznych.

W związku z powyższym postulujemy, aby:

- W projekcie ustawy uwzględnić, iż stawka opłaty, o której mowa w Art. 3k ust. 1 zostanie obliczona wyłącznie na podstawie masy produktów (opartych o jasną ich definicję) zawierających tworzywa sztuczne, które trafią do przestrzeni publicznych. Proponowana metodologia kalkulacji umożliwi określenie wysokości kosztów w oparciu o spójne i konkretne kryteria jednolite dla wszystkich kategorii produktów objętych tzw. Dyrektywą SUP. Dodatkowo zaproponowana wysokość opłat będzie odzwierciedlała realne koszty systemu gospodarki odpadami w przestrzeni publicznej.
- Równocześnie – w zależności od przyjętej metodologii obliczania opłaty - postulujemy ustanowienie dla filtrów zawierających tworzywa sztuczne maksymalną stawkę opłaty produktowej, o której mowa w Art. 3k ust. 1, na poziomie nie przekraczającym 1 zł w przeliczeniu na 1000 sztuk filtrów zawierających tworzywa sztuczne (lub równowartości w przeliczeniu na 1 kilogram produktu), które trafią do przestrzeni publicznych. Określona na poziomie ustawy wysokość maksymalnej stawki opłaty będzie miała kluczowe znaczenie dla pewności prowadzenia działalności gospodarczej przedsiębiorstw. Zwracamy uwagę, że określenie maksymalnej stawki na proponowanym poziomie w dalszym ciągu daje ustawodawcy szerokie widełki określenia opłaty w rozporządzeniu.

- Wątpliwości konstytucyjne

Zaproponowany w Projekcie sposób określania wysokości opłaty produktowej budzi ponadto wątpliwości z punktu widzenia zgodności z Konstytucją RP.

Umieszczone w projektowanym art. 3l ust. 2 rozwiązanie, zgodnie z którym stawki opłaty miałyby być określone w drodze rozporządzenia wydanego przez ministra do spraw klimatu. Zgodnie z Art. 217 Konstytucji RP „*nakładanie podatków, innych danin publicznych, określanie podmiotów, przedmiotów*

	<p><i>opodatkowania i stawek podatkowych, a także zasad przyznawania ulg i umorzeń oraz kategorii podmiotów zwolnionych od podatków <u>następuje w drodze ustawy</u></i>". Zasada ta jest kluczowa z punktu widzenia pewności prawa i obciążeń fiskalnych, zdarzają się jednak od niej wyjątki. Trybunał Konstytucyjny w swoim orzecznictwie akceptował już, aby w <u>uzasadnionych przypadkach</u> ustawa określała jedynie maksymalną stawkę podatku lub innej daniny publicznej (tak jak to zaproponowano w Projekcie), a szczegółowe określenie stawek dokonywane było w rozporządzeniu. W takiej sytuacji przepisy ustawy muszą zawierać wystarczająco <u>precyzyjne i obiektywne</u> wytyczne i kryteria lub wzory obliczeń, które będą pozwalały na określenie konkretnych stawek w drodze rozporządzenia. Obowiązek ustawowej regulacji rozciąga się na wszystkie istotne elementy tzw. „stosunku daninowego”, natomiast do unormowania w drodze rozporządzenia mogą zostać przekazane jedynie te elementy, które nie mają istotnego znaczenia dla konstrukcji określonej daniny (por. wyroki Trybunału Konstytucyjnego w sprawach K 7/12, K 10/09, P 7/00, U 9/97). <u>W związku z powyższymi argumentami i pojawiającymi się wątpliwościami, apelujemy o włączenie branży tytoniowej w prace legislacyjne nad modelem wyliczania opłaty.</u></p>		
389	<p>1. Sposób określenia zasad realizacji obowiązków w zakresie informowania społeczeństwa oraz ich finansowanie</p> <p>Zmiana zawarta w projektowanym art. 11b zakłada, że przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego wymienione w projektowanym załączniku nr 11 do ustawy (co obejmuje wyroby tytoniowe z filtrami i filtry sprzedawane do używania łącznie z wyrobami tytoniowymi), ma obowiązek prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych. Ustęp 4 ww. artykułu wskazuje z kolei, że przedsiębiorca, o którym mowa powyżej, wykonując ten obowiązek:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) przeznacza w danym roku kalendarzowym na publiczne kampanie edukacyjne lub 2) przekazuje w danym roku kalendarzowym na odrębny rachunek bankowy marszałka województwa – łącznie <u>co najmniej 0,1% przychodu netto</u> z tytułu wprowadzania do obrotu produktów jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego wymienionych w załączniku nr 11 do projektu ustawy. <p style="padding-left: 40px;">a. Zmiana definicji „przychodu netto” dla branży tytoniowej</p> <p>Przychód netto nie został zdefiniowany w projekcie, co pozwala na domniemanie, że chodzi o cenę sprzedaży produktów netto – bez podatku VAT, ale z podatkiem akcyzowym, który stanowi największy element fiskalny w wyrobach tytoniowych.</p> <p>W rezultacie, proponowane w projekcie rozwiązanie prowadziłoby do nakładania dodatkowej opłaty od podatku akcyzowego, co w przypadku branży tytoniowej byłoby skrajnie dyskryminującym rozwiązaniem. Pozostawienie przepisów w obecnej formie skutkowałoby znacznie wyższymi opłatami niż ma to miejsce w przypadku innych kategorii produktów objętych tzw. Dyrektywą SUP.</p> <p>Dlatego postulujemy, aby w projekcie ustawy w odniesieniu do wyrobów tytoniowych nią objętych zdefiniować „przychód netto” dla celów określenia opłaty z art. 11b ust. 4 jako przychód z tytułu wprowadzania do obrotu do celów konsumpcji w kraju pomniejszony o podatek od towarów i usług i podatek akcyzowy, wynikające z odrębnych przepisów. Pragniemy zaznaczyć, że proponowane rozwiązanie będzie zgodne z definicją przychodu netto zawartą w Międzynarodowych Standardach Sprawozdawczości</p>	Uwaga przyjęta – zostanie zaproponowany inny sposób naliczania opłat.	Krajowe Stowarzyszenie Przemysłu Tytoniowego Zgłoszenie lobbingsowe

Finansowej (ang. International Financial Reporting Standards - IFRS).

Wobec tego, ponieważ wśród produktów wymienionych w załączniku nr 11 znajdują się również wyroby akcyzowe (pkt 3 – niektóre pojemniki na napoje o pojemności do trzech litrów, w odniesieniu do napojów alkoholowych; pkt 5 – wyroby tytoniowe z filtrami), w art. 2 Ustawy o opłacie produktowej po projektowanym pkt 9e należałoby dodać pkt 9f w brzmieniu (art. 1 pkt 2 lit. f Projektu ustawy):

„9f) przychodach netto – rozumie się przez to przychody bez podatku od towarów i usług oraz podatku akcyzowego”

a. Konieczność doprecyzowania pojęcia „wprowadzanie do obrotu”

Przepisy Dyrektywy wprowadzają odrębne definicje „wprowadzania do obrotu” i „udostępnianie na rynku”. Zgodnie z tymi definicjami Dyrektywy, przepisy krajowe powinny dotyczyć wyłącznie produktów udostępnianych na rynku danego państwa członkowskiego w celu ich konsumpcji/używania. Definicja „wprowadzania do obrotu” zawarta w projekcie ustawy (nowy pkt 12a)) jest sprzeczna z definicjami Dyrektywy i może prowadzić do objęcia opłatą wskazaną w art. 11 b. ust. 4 projektu także wyrobów tytoniowych, które są produkowane w kraju z przeznaczeniem na eksport oraz do dostaw wewnątrzspółnotowych do innych państw UE. Znaczna większość produkowanych w Polsce papierosów z filtrami jest sprzedawana przez krajowe podmioty na eksport lub do innych państw UE.

Należy to obciążenie wykluczyć i obciążyć opłatą jedynie te wyroby tytoniowe, które są wprowadzane do obrotu do celów dystrybucji, konsumpcji stosowania lub użytkowania na terytorium kraju. Z kategorii przychodów z tytułu wprowadzania do obrotu powinny być wyraźnie wyłączone przychody ze sprzedaży produktów wyprodukowanych w kraju, a przeznaczonych do dostaw wewnątrzspółnotowych i na eksport. Dlatego konieczne jest doprecyzowanie definicji „wprowadzania do obrotu”.

a. Proporcjonalność kosztów

Co ważne ww. obciążenie nie odpowiada wymaganiom wskazanym w Art. 8 ust. 4 Dyrektywy SUP.

Zgodnie z Dyrektywą wysokości opłat na pokrycie kosztów edukacji i informowania, o których mowa w Art. 10 Dyrektywy, nie powinny przekraczać kosztów niezbędnych do gospodarnego świadczenia stosownych usług i powinny być ustalane z zachowaniem przejrzystości między zainteresowanymi podmiotami.

Zaproponowane w projekcie rozwiązania nie spełniają ww. wymogów, ponieważ zarówno w projekcie, jak i w jego uzasadnieniu, nie wskazane zostały podstawy jakimi kierowano się przy ustalaniu obliczania stawek opłaty, a w szczególności nie odniesiono się chociażby szacunkowych kosztów prowadzenia działań edukacyjno-informacyjnych.

Jak argumentowaliśmy wcześniej, w przypadku branży tytoniowej na przychód netto firm składa się w dużej mierze podatek akcyzowy. Dodatkowo, przychód uzyskiwany jest również z produktów przeznaczonych na eksport. W związku z tym kwota 0,1% przychodu netto firm zrzeszonych w Krajowym Stowarzyszeniu Przemysłu Tytoniowego będzie nieproporcjonalnie wysoka do nakładów przeznaczanych na rzecz organizacji kampanii edukacyjnych przez przedstawicieli innych kategorii produktów objętych Dyrektywą SUP.

Sprawia to, że wyliczanie kosztów kampanii na podstawie błędnie określonej definicji przychodu netto

	<p>wydać się nieproporcjonalne i niezgodne z Dyrektywą (UE) 2019/904, która wskazuje, iż: „<i>Pokrycie tych kosztów (służących upowszechnianiu wiedzy – przyp. KSPT) nie powinno przekraczać kosztów niezbędnych do gospodarnego świadczenia tych usług i powinny być ustalane z zachowaniem przejrzystości między zainteresowanymi stronami.</i>”</p> <p><u>W związku z powyższym postulujemy, aby:</u></p> <ul style="list-style-type: none"> • Podstawą wyliczenia kosztów na rzecz kampanii edukacyjnych był najwyżej 0,01% przychodu netto przedsiębiorstwa (zamiast 0,1%) z wyłączeniem akcyzy i VAT oraz opartych jedynie o produkty przeznaczone na krajowy – polski – rynek. • Uznać alternatywną propozycję KSPT, w której opłata na kampanie edukacyjne wyniesie 1% opłaty, o której mowa w Art. 3k ust. 1 Projektu – w ten sposób w jasny sposób łączymy kwotę na kampanię z rzeczywistym wyzwaniem, który stanowią produkty zawierające tworzywa sztuczne trafiające do przestrzeni publicznej. 		
390	<p>2. Zaproponowany termin wejścia w życie przepisów dotyczących obowiązków producentów w zakresie partycypowania w kosztach prowadzenia działań informacyjnych i edukacyjnych.</p> <p>Zgodnie z zapisami implementowanej dyrektywy państwa członkowskie są zobowiązane do implementacji środków niezbędnych do wykonania Art. 8 Dyrektywy w odniesieniu do produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w części E sekcja III jej załącznika (wyroby tytoniowe z filtrami i filtry) <u>najpóźniej do dnia 5 stycznia 2023 r.</u></p> <p>Oznacza to, że przepisy związane z obowiązkami przedsiębiorców w zakresie finansowania działań edukacyjnych i informacyjnych powinny wejść w życie 5 stycznia 2023 r. W związku z powyższym KSPT apeluje o zmianę terminu wejścia w życie ww. przepisów na <u>5 stycznia 2023 r.</u>, zwracając jednocześnie uwagę, że odpowiednio długie vacatio legis jest uznawane za jedną z zasad wynikających z Konstytucji RP, wywodzoną z zasad o charakterze ogólnym - zasady demokratycznego państwa prawnego oraz zasady ochrony zaufania do państwa i stanowionego przez to państwo prawa. Zdaniem KSPT, gdyby obowiązek prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych wszedł w życie od 3 lipca 2021 r., byłoby to wyjściem przepisów poza wymagania implementowanej Dyrektywy, a tym samym stanowiłoby naruszenie przepisów Konstytucji Biznesu, która wskazuje, iż „Opracowując akt normatywny z zakresu prawa gospodarczego należy uwzględnić zasadę dążenia do minimum implementacji prawa Unii Europejskiej oraz prawa międzynarodowego. Oznacza ona, że projektodawca ma obowiązek unikać nadmiernego regulowania dziedzin objętych implementowanymi przepisami. Nie należy bowiem wprowadzać regulacji ponad to, co jest konieczne do prawidłowego wdrożenia prawa europejskiego czy międzynarodowego.”</p> <p>Jednocześnie należy także podkreślić, że ze względu na późną implementację Dyrektywy do polskiego porządku prawnego, firmy napotkałyby na liczne trudności w związku z przygotowaniem i przeprowadzeniem kampanii jeszcze w bieżącym roku.</p>	Uwaga przyjęta	Krajowe Stowarzyszenie Przemysłu Tytoniowego Zgłoszenie lobbujące
391	<p>3. Zaproponowany termin wejście w życia sankcji za niedostosowywanie się do przepisów art. 3j projektowanej ustawy.</p> <p>Zgodnie z art. 8 Projektu ustawy większość nowych przepisów ma wejść w życie z dniem 3 lipca 2021 r.</p>	Uwaga przyjęta	Krajowe Stowarzyszenie Przemysłu

	<p>Przepis ten posługuje się datą kalendarzową, sztywną, co oznacza, że faktyczna długość okresu <i>vacatio legis</i> będzie zależała od tego, jak długo potrwać prace legislacyjne w rządzie, Sejmie i Senacie RP. W efekcie nie można wykluczyć, że adresaci nowych obowiązków będą mieli zaledwie kilkadziesiąt lub nawet tylko kilkanaście dni na przygotowanie się do ich wejścia w życie. Tymczasem konieczność zapewnienia odpowiedniego okresu <i>vacatio legis</i> jest niezbędna dla prawidłowego wykonania tych obowiązków.</p> <p>Zgodnie z art. 40a projektowanej ustawy, administracyjnej karze pieniężnej podlega ten, kto min:</p> <p>8) wbrew przepisowi art. 3j nie opatrzył produktu jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego wymienionego w załączniku nr 8 do ustawy. Widocznym, czytelnym i nieusuwalnym oznakowaniem lub opatrzył oznakowaniem niezgodnym z rozporządzeniem Komisji Europejskiej z dnia 17 grudnia 2020 r. (...). Projektowana ustawa przewiduje wejście w życie ww. przepisów z dniem 3 lipca 2021 r. W związku z opóźnieniem w procedowaniu wdrażania przepisów dyrektywy SUP do polskiego porządku prawnego KSPT postuluje wydłużenie <i>vacatio legis</i> dla ww. przepisów karnych do <u>4 lipca 2022 roku</u> (zgodnie z Załącznikiem III rozporządzenia wykonawczego KE dotyczącego oznakowania produktów do 4 lipca 2022 znakowanie będzie można umieszczać za pomocą naklejek).</p>		Tytoniowego Zgłoszenie lobbingowe
392	<p>4. Uściślenie nazewnictwa w odniesieniu do nazwy „filtr”</p> <p>Projektowana ustawa i dyrektywa, którą implementuje, dotyczą produktów z tworzyw sztucznych; oznakowania, które producenci wyrobów tytoniowych będą zobowiązani umieszczać na swoich wyrobach informując konsumenta, że filtr zawiera plastik. W związku z powyższym postulujemy uściślenie i zastąpienie w każdym miejscu w projekcie ustawy, gdzie pojawia się słowo „filtr”, słowem „filtr zawierający tworzywo sztuczne” – nie można bowiem wykluczyć, że w przyszłości pojawią się filtry niezawierające tworzyw sztucznych.</p>	Ustawa obejmuje produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego, dlatego też obejmuje swym zakresem jedynie filtry zawierające wykonane z tworzywa sztucznego.	Krajowe Stowarzyszenie Przemysłu Tytoniowego Zgłoszenie lobbingowe
393	<p>5. Definicja produktu jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego</p> <p>Projektowana ustawa rozszerza definicję produktu jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego o opakowanie bez zdefiniowania sformułowania opakowania (w przypadku, gdy wolą ustawodawcy było wskazanie, że chodzi tylko o konkretne opakowania wymienione w załączniku nr 6 do ustawy, należy doprecyzować) lub podania odniesienia do innego aktu, gdzie taka definicja istnieje np. do ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi.</p> <p>Zgodnie z definicją opakowań użytą w dyrektywie, oznaczają one opakowania zgodnie z definicją w art. 3 pkt 1 dyrektywy 94/62/WE – wszystkie wyroby wykonane z jakichkolwiek materiałów, przeznaczone do przechowywania, ochrony, przewozu, dostarczania i prezentacji wszelkich towarów, w tym opakowania jednostkowe, zbiorcze, transportowe. Należy zauważyć, że wymienione powyżej opakowania objęte są już obowiązkami sprawozdawczości, opłat, recyklingu, kampanii edukacyjnych itd. na podstawie wspomnianej powyżej ustawy o opakowaniach.</p> <p>6. Mając na uwadze powyższe należy stwierdzić, że w przypadku braku usunięcia stwierdzenia „w tym opakowania” lub doprecyzowania go, dochodzi do możliwości nałożenia podwójnego obowiązku na podmiot wprowadzający opakowania na podstawie projektowanej ustawy oraz ustawy o opakowaniach.</p>	Zostanie to ponownie przeanalizowane	Krajowe Stowarzyszenie Przemysłu Tytoniowego Zgłoszenie lobbingowe

394	<p>7. Autoryzowany przedstawiciel</p> <p>Proponowana ustawa posługuje się w art. 4a oraz 4c dwoma różnymi zwrotami – „autoryzowany przedstawiciel” oraz „przedstawiciel”. Należy doprecyzować pojęcie „przedstawiciela”, który obecnie nie posiada definicji lub dokonać korekty, jeżeli chodzi o autoryzowanego przedstawiciela. Mając na uwadze specyfikę naszej branży i chcąc w wyczerpujący sposób przedstawić poszerzoną argumentację do powyższego stanowiska, zwracamy się z uprzejmą prośbą o zorganizowanie – po przeanalizowaniu uwag - konferencji uzgodnieniowej poświęconej ww. projektowi.</p>	Uwaga przyjęta – nazewnictwo zostanie odpowiednio zmienione	Krajowe Stowarzyszenie Przemysłu Tytoniowego Zgłoszenie lobbingowe
395	<p>UWAGI OGÓLNE</p> <p>Jako że projektowane przepisy ustanawiają nowe obowiązki i opłaty dla określonej grupy przedsiębiorców działających w Polsce, wierzymy, że oprócz tradycyjnych konsultacji, Ministerstwo Klimatu i Środowiska zorganizuje konferencję uzgodnieniową, co umożliwi zainteresowanym podmiotom przedstawienie kompleksowej analizy tych przepisów projektu, które budzą wątpliwości.</p> <p>Polska Izba Handlu pragnie podkreślić, że w pełni popiera działania europejskiego legislatora jak i polskiego rządu prowadzące do rozwiązania problemu ogromnej ilości odpadów morskich z tworzyw sztucznych. Należy przy tym wspierać działania edukacyjne służące uświadamianiu społeczeństwa na temat szkodliwej działalności zaśmiecania na ekosystem. Jednocześnie stoimy na stanowisku, że wszelkie działania zmierzające do określenia obowiązków przedsiębiorców we wspieraniu europejskiej i rządowej agendy w tym zakresie powinny być proporcjonalne i uzależnione od wprowadzania na rynek określonych ilości tworzyw sztucznych. Zwracamy się również z apelem, aby projekt ustawy przewidywał odpowiednie vacatio legis, w szczególności dla przepisów, dla których Dyrektywa zezwala na późniejszą transpozycję. Działając w oparciu o zasadę przejrzystości prawa, przedsiębiorcy powinni otrzymać komfort w postaci stosownego okresu dostosowania swojej działalności do nowego porządku prawnego.</p>	Przyjęto do wiadomości	Polska Izba Handlu
396	<p>UWAGI SZCZEGÓŁOWE</p> <p>Obliczanie opłaty za usługi zbierania, uprzątnięcia, transportu i przetwarzania odpadów produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych (art. 3k i 3l ustawy zmienianej)</p> <p>Projekt ustawy zakłada nałożenie na przedsiębiorców opłaty za usługi zbierania, uprzątnięcia, transportu i przetwarzania odpadów produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych pozostawionych w publicznych systemach zbierania odpadów oraz za prowadzenie kampanii edukacyjnych mających na celu podnoszenie świadomości ekologicznej społeczeństwa w zakresie prawidłowego postępowania z odpadami jednorazowego użytku. Uzasadnienie ani Ocena Skutków Regulacji przedmiotowego projektu nie określają metodologii przyjętych stawek. W ocenie Izby, ich wysokość powinna być uzależniona od policzalnych czynników, takie jak waga czy ilość produktów. Należy przy tym przywołać Dyrektywę SUP, zgodnie z zapisami której wysokości opłat nie powinny przekraczać kosztów niezbędnych do gospodarnego świadczenia stosownych usług i powinny być ustalane z zachowaniem przejrzystości między zainteresowanymi podmiotami.</p> <p>W projektowanym art. 3l ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej określono maksymalną stawkę opłaty na poziomie 0,05 zł za 1</p>	Stawki opłat zostaną określone w rozporządzeniu po przeprowadzeniu stosownych analiz.	Polska Izba Handlu

	<p>sztukę wprowadzonego produktu. Stawka ta jest nie jest w żaden sposób powiązana z rodzajem produktu, a w konsekwencji rzeczywistą wartością rynkową produktów objętych projektowanym załącznikiem nr 9. Co więcej, każda zmiana opłaty nawet o 1 grosz spowoduje gwałtowny wzrost kosztów nakładanych na przedsiębiorców, nawet pięciokrotnie.</p>		
397	<p>Postulat: Aby nie stosować wobec przedsiębiorców przepisów i wysokości opłat wyższych, niż zobowiązuje do tego Państwa Członkowskie Dyrektywa SUP. Stawka tzw. opłaty produktowej powinna być określona w sposób przejrzysty i na możliwie najniższym poziomie.</p> <p>W projekcie ustawy należy uwzględnić wysokość stawki opłaty produktowej w oparciu o faktyczne koszty zagospodarowania, które zostaną obliczone na podstawie masy produktów zawierających tworzywa sztuczne trafiających do przestrzeni publicznej. Przykładowo przy wyrobach tytoniowych, maksymalna stawka opłaty dla filtrów zawierających tworzywa sztuczne nie przekroczy 1-1,5 zł w przeliczeniu na 1000 sztuk papierosów (0,02-0,03 zł za paczkę). Klarowne reguły kalkulacji pozwolą na określenie wysokości kosztów w oparciu o przejrzyste kryteria dla produktów objętych Dyrektywą. W ten sposób skonstruowana wysokość opłat będzie odnosiła się do realnych kosztów gospodarowania odpadami w przestrzeni publicznej. Ograniczenie stawki maksymalnej zapisanej w ustawie do takiego poziomu pozwoli na większą przewidywalność regulacyjną i podatkową dla działających w Polsce przedsiębiorstw.</p>	<p>Stawki opłat zostaną określone w rozporządzeniu po przeprowadzeniu stosowanych analiz.</p>	<p>Polska Izba Handlu</p>
398	<p>Opłata edukacyjna (art. 11b ustawy zmienianej)</p> <p>Druga ze wspomnianych opłat dotyczy ponoszenia przez przedsiębiorców wprowadzających do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych kosztów kampanii edukacyjnych. Zgodnie z projektem, podmioty te mają przeznaczać w danym roku kalendarzowym na publiczne kampanie edukacyjne lub przekazać na odrębny rachunek bankowy marszałka województwa łącznie co najmniej 0,1% przychodu netto z tytułu wprowadzania do obrotu produktów lub narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne. Podobnie jak w przypadku opłaty produktowej, uzasadnienie projektu nie zawiera wyjaśnienia w jaki sposób Ministerstwo przyjęło taką stawkę i z czego ona wynika. W ocenie Polskiej Izby Handlu brakuje przynajmniej szacunkowych kosztów prowadzenia działań edukacyjno-informacyjnych. Izba pragnie również zwrócić uwagę na specyfikę niektórych branż w zakresie obliczania przychodu netto. Dla przykładu, ponownie w kontekście branży tytoniowej, przychód uzyskiwany jest także z produktów przeznaczonych na eksport. Co więcej, na przychód netto firm składa się w dużej mierze podatek akcyzowy. Należy więc uznać, że stawka 0,1% przychodu netto firm dla tej konkretnej branży będzie zawyżona i nieproporcjonalnie wysoka do kwot niezbędnych do zorganizowania kampanii edukacyjnych przez producentów innych branż objętych Dyrektywą SUP.</p> <p>Postulat: Należy powiązać opłatę edukacyjną z rzeczywistymi i niezbędnymi kosztami prowadzenia kampanii oraz dookreślić wysokość opłaty poszczególnych grup produktów.</p> <p>Zgodnie z Dyrektywą SUP <i>pokrycie tych kosztów (służących upowszechnianiu wiedzy) nie powinno przekraczać kosztów niezbędnych do gospodarnego świadczenia tych usług i powinny być ustalone z</i></p>	<p>Zostanie zmieniony sposób naliczania opłat przeznaczonych na działania edukacyjne.</p>	<p>Polska Izba Handlu</p>

		zachowaniem przejrzystości między zainteresowanymi stronami.” Projektowane przepisy nie spełniają tych wymogów z uwagi na brak wyjaśnienia metodologii i podstaw jakimi kierowali się autorzy projektu przy ustalaniu zasad obliczania stawek opłaty.		
399		<p>Postulat II: Obowiązek finansowania działań edukacyjnych i informacyjnych powinien wejść w życie 5 stycznia 2023 r., a nie jak w Projekcie – 3 lipca 2021 r.</p> <p>Zgodnie z zapisami Dyrektywy SUP, państwa członkowskie są zobligowane do transponowania przepisów dot. rozszerzonej odpowiedzialności producenta z art. 8 Dyrektywy najpóźniej do dnia 5 stycznia 2023 r. Oznacza to, że przepisy związane z obowiązkami przedsiębiorców w zakresie finansowania działań edukacyjnych i informacyjnych powinny wejść w życie w tym samym czasie. Ich wcześniejsze obowiązywanie wykraczałoby poza wymagania Dyrektywy i naruszałoby zasadę unikania nadimplementacji prawa UE zawartą w Konstytucji Biznesu, zgodnie z którą <i>opracowując akt normatywny z zakresu prawa gospodarczego należy uwzględniać zasadę dążenia do minimum implementacji prawa Unii Europejskiej oraz prawa międzynarodowego. (...) Projektodawca ma obowiązek unikać nadmiernego regulowania dziedzin objętych implementowanymi przepisami. Nie należy bowiem wprowadzać regulacji ponad to, co jest konieczne do prawidłowego wdrożenia prawa europejskiego czy międzynarodowego.</i>”</p>	Uwaga przyjęta	Polska Izba Handlowa
400		<p>Obowiązywanie sankcji za niedostosowywanie się do przepisów art. 3j ustawy zmienianej</p> <p>Projektowana ustawa implementująca Dyrektywę SUP, z nielicznymi wyjątkami, ma wejść w życie 3 lipca 2021 r. Z uwagi na umieszczoną na stronach MKiŚ informację o wydłużeniu konsultacji społecznych i bieżący kalendarz legislacyjny, można z wysokim prawdopodobieństwem przyjąć, że uchwalenie ustawy do tego czasu będzie niemożliwe. W konsekwencji, podmioty objęte regulacją, w przypadku braku odpowiedniego vacatio legis, będą miały jeszcze mniej czasu na przystosowanie się do nowego prawa. Tymczasem konieczność zapewnienia odpowiedniego okresu vacatio legis jest niezbędna dla prawidłowego wykonania tych obowiązków.</p> <p>Izba pragnie zwrócić uwagę na jeden z przepisów zawierających sankcję wobec przedsiębiorców branży tytoniowej – co pośrednio przekłada się na funkcjonowanie przedsiębiorstw handlu detalicznego zwłaszcza w formie tradycyjnej. Zgodnie z art. 40a projektowanej ustawy administracyjnej karze pieniężnej podlega ten, kto wbrew przepisowi art. 3j nie opatrzył produktu jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego wymienionego w załączniku nr 8 do ustawy widocznym, czytelnym i nieusuwalnym oznakowaniem lub opatrzył oznakowaniem niezgodnym z rozporządzeniem Komisji Europejskiej z dnia 17 grudnia 2020 r. (...).</p> <p>Postulat: W ocenie Izby, termin wejścia w życie przepisów zawierających powyższe sankcje, powinien być tożsamy z Załącznikiem III rozporządzenia wykonawczego KE dotyczącego oznakowania produktów, zgodnie z którym do 4 lipca 2022 znakowanie będzie można umieszczać za pomocą naklejek.</p> <p>Postulujemy o racjonalne podejście do przedmiotowej regulacji i uchwalenie okresu przejściowego stosownie do obowiązujących aktów unijnych, pozwalających na prawidłowe wdrożenie i stosowanie nowego prawa. Jeżeli przepisy Dyrektywy zostawiają Państwom Członkowskim częściową swobodę, a także</p>	Uwaga niezasadna – w projekcie ustawy jest odesłanie do rozrządzenia KE w sprawie oznakowania, które ma być z nim zgodne, i które obowiązuje wprost. Zakłada ono w okresie przejściowym stosowanie oznakowania w postaci naklejek.	Polska Izba Handlu

		w sposób łagodniejszy traktują stosowanie przepisów przez podmioty objęte regulacją jak w powyższym przykładzie, polski ustawodawca również powinien iść w tym kierunku i przyjąć środki łagodniejsze, w szczególności w odniesieniu do sankcji.		
401		<p>Stowarzyszenie Woda! popiera wszelkie działania zmierzające do tego, aby butelki po wodzie były skutecznie odzyskiwane i poddawane recyklingowi. Nasze zaniepokojenie budzi jednakże ryzyko nadmiernego wpływu konsekwencji planowanych aktów prawnych na finalną cenę produktu, a więc na jego dostępność dla konsumentów. W najbliższym czasie nałożą się na siebie różnego rodzaju opłaty od opakowań (SUP, ROP) oraz koszty utworzenia w Polsce efektywnego systemu zbiórki obejmującego między innymi butelki i puszki po wodzie (tzw. system depozytowy), który jest sposobem realizacji ROP, rozwiązaniem umożliwiającym osiągnięcie odpowiedniego poziomu zbiórki opakowań po napojach. Obawiamy się zatem, że w efekcie naturalne wody mineralne i źródlane mogą stać się droższe niż obecnie, a przez to część konsumentów może stracić do nich dostęp ze względów finansowych. Chcielibyśmy zatem zaapelować aby projekt <i>ustawy o zmianie ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej oraz niektórych innych ustaw</i> (a w przyszłości także kolejne projekty) uwzględnił kwestię wpływu wprowadzanych obciążeń na portfele Polaków, które ucierpiały już wskutek pandemii. W szczególności chcielibyśmy natomiast zwrócić uwagę na fakt, że wprowadzenie obecnie opłaty za zaśmiecanie przestrzeni publicznej stworzy jedynie dodatkowe zbędne obciążenie dla konsumentów w sytuacji, gdyby opakowania te zostały objęte systemem depozytowym. Przy odpowiedniej wysokości depozytu, butelka po wodzie będzie mieć na tyle dużą wartość, że przestanie być śmieciem, a stanie się równowartością kwoty, którą warto odzyskać. Natomiast nałożonej na nią „kary” za rzekome zaśmiecanie nikt konsumentowi nie zwróci. Należy bowiem spodziewać się, że producenci w jakimś stopniu wzrastające w wyniku zmian legislacyjnych koszty i opłaty będą uwzględniać w cenach produktów. Wprowadzenie systemu depozytowego spowoduje, że objęte nim opakowania w olbrzymiej większości zostaną z rynku zebrane i przekazane do recyklingu. Należy jednak pamiętać, że w Polsce system ten obecnie nie funkcjonuje, a zatem konieczne jest jego zbudowanie praktycznie od „zera”, co będzie się wiązało ze znacznymi nakładami finansowymi producentów. Dodatkowe opłaty wprowadzone przez <i>ustawę o zmianie ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej oraz niektórych innych ustaw</i> spowodują wzrost cen, co utrudni Polakom dostęp do gwarantujących wysoką jakość i bezpieczeństwo naturalnych wód mineralnych i źródłanych.</p>	Przyjęto do wiadomości	Stowarzyszenie Wody Mineralne I Źródlane – Stowarzyszenie Woda
402		<p>Uwagi ogólne</p> <p>W przypadku produktów nieposiadających alternatyw i niemogących być poddanych recyklingowi (jak filtry do wyrobów tytoniowych), działania ustawowe powinny zmierzać do przeciwdziałania ich przedostawaniu do środowiska poprzez właściwe unieszkodliwienie, w tym składowanie.</p> <p>Co naturalne dla procesu legislacyjnego, niektóre mechanizmy Projektu wymagają dalszych prac mających na celu zwiększenie ich efektywności i wyeliminowanie pewnych wątpliwości. Dwie kluczowe wątpliwości w tym zakresie zostały przedstawione poniżej wraz z postulatem ich zmian.</p>	Przyjęto do wiadomości	Instytut Jagielloński

403		<p>I. Opłata uiszczana przez przedsiębiorcę wprowadzającego do obrotu produkty określone w załączniku nr 9 (projektowany art. 3k i 31)</p> <p>Art. 3k oraz art. 31 stanowią implementację mechanizmu rozszerzonej odpowiedzialności producenta określonego w art. 8 Dyrektywy SUP. Zgodnie z projektowanymi przepisami, producenci są zobowiązani do uiszczania opłat na pokrycie kosztów zbierania, sprzątnięcia, transportu i przetwarzania odpadów z produktów wskazanych w załączniku nr 9. Opłaty mają zostać określone przez Ministra właściwego do spraw klimatu w rozporządzeniu, w granicach maksymalnej opłaty 0,05 zł za 1 sztukę wprowadzonego do obrotu produktu.</p> <p>Projektowane mechanizmy wymagają doprecyzowania dla zapewnienia niezbędnej transparentności kosztów i uniknięcia sprzeczności z Dyrektywą SUP. Art. 8 Dyrektywy SUP wskazuje bowiem, że obciążenie finansowe dla producentów nie powinno przekraczać kosztów niezbędnych gospodarki odpadami i powinno być ustalane z zachowaniem przejrzystości i proporcjonalności. Co więcej, zasady ustalania kosztów powinny być zgodne z wytycznymi Komisji Europejskiej wydanymi na podstawie art. 8 ust. 4 Dyrektywy SUP²⁶ (jak dotąd nie zostały wydane).</p>	<p>Podczas prac nad rozporządzeniem określającym wysokość wymaganych stawek opłat zostaną przeprowadzone szczegółowe analizy kosztów zagospodarowania odpadów</p>	<p>Instytut Jagielloński</p>
404		<p>II. W tym zakresie wskazujemy, że:</p> <p>1. Określona w ustawie maksymalna opłata (projektowany art. 31 ust. 1) nie uwzględnia różnorodności produktów wyluczonych w projektowanym załączniku nr 9 Projektu, a w konsekwencji można jej zarzucać arbitralność i ogólność. Należałoby wskazać opłaty maksymalne odrębnie dla podobnych grup odpadów z uwzględnieniem m.in. (i) wpływu poszczególnych grup odpadów na środowisko i przestrzeń publiczną, (ii) specyfiki i kosztów sprzątnięcia, transportu, przetwarzania danej grupy odpadów, (iii) efektywność działań mających na celu ochronę środowiska.</p>	<p>Uwaga przyjęta – stawki będą zróżnicowane</p>	<p>Instytut Jagielloński</p>
405		<p>2. Należy przewidzieć obowiązek Ministra właściwego ds. klimatu do pozyskiwania z rynku informacji nt. kosztów zarządzania odpadami objętymi art. 3k w kontekście ewentualnej okresowej rewizji opłaty maksymalnej.</p>	<p>Naszym zdaniem nie jest to materia, która powinna znaleźć się w przepisach ustawy.</p>	<p>Instytut Jagielloński</p>
406		<p>3. Ustawowe upoważnienie dla Ministra właściwego ds. klimatu do określenia stawek opłat pobieranych od producentów (projektowany art. 3l ust. 2) powinno wskazywać precyzyjniej kryteria wyluczenia opłaty zgodnie z art. 8 Dyrektywy SUP tak, aby nie zarzucono mu ogólności i w konsekwencji sprzeczności z zasadami legislacji. Postulujemy w tym zakresie doprecyzowanie, że opłaty:</p> <p>a. mają pokryć konkretne grupy kosztów, o jakich mowa w art. 8 Dyrektywy SUP (m.in. sprzątnięcie, transport, przetwarzanie, koszty sprawozdawczości) na podstawie realnych cen rynkowych, z uwzględnieniem masy odpadów SUP trafiających do przestrzeni publicznych i możliwości zagospodarowania (recyklingu).</p> <p>b. nie przekraczają kosztów niezbędnych gospodarki odpadami;</p> <p>c. są ustalane z zachowaniem przejrzystości i proporcjonalności między zainteresowanymi</p>	<p>Zostanie pod tym kontem przeanalizowane upoważnienie do wydania rozporządzenia</p>	<p>Instytut Jagielloński</p>

²⁶ Por. motyw 21 Dyrektywy SUP.

	<p>podmiotami;</p> <p>d. są wyliczane zgodnie z wytycznymi Komisji Europejskiej wydanymi na podstawie art. 8 ust. 4 akapit 2 (jak dotąd nie zostały wydane, ale już teraz należy przewidzieć stosowne odesłanie do tych wytycznych); e. wyliczane opłaty powinny uwzględniać różnice w kosztach gospodarki odpadami w różnych częściach kraju.</p>		
407	<p>4. Należy doprecyzować sformułowanie: „0,05 zł za 1 sztukę wprowadzonego do obrotu produktu” (projektowany art. 31 ust. 1) tak, aby było jasne jak obliczana będzie opłata w przypadku produktów sprzedawanych w opakowaniach zbiorczych (np. chusteczki nawilżane, papierosy). Biorąc pod uwagę charakterystykę kosztów systemu gospodarki odpadami, opłata powinna zostać raczej powiązana z masą przeciętnego odpadu powstałego z danego produktu (np. masa suchego filtra z wyrobu tytoniowego, masa zużytej chusteczki nawilżanej), a nie liczbą produktów wprowadzonych do obrotu.</p>	<p>Uwaga przyjęta</p> <p>Produkt w tym wypadku to 1 paczka chusteczek nawilżanych, czy jednak paczka papierosów z filtrem. Zostanie to doprecyzowane.</p>	<p>Instytut Jagielloński</p>
408	<p>III. Działania edukacyjne</p> <p>Projektowany art. 11b implementuje art. 10 Dyrektywy SUP, nakładający obowiązek prowadzenia działalności edukacyjnych mających na celu zmianę świadomości i przyzwyczajzeń konsumentów. Jego prawidłowa implementacja i egzekucja są kluczowe dla osiągnięcia celów Dyrektywy SUP i ochrony środowiska.</p> <p>Zgodnie z art. 8 ust. 3 Dyrektywy SUP opłaty na realizację kampanii edukacyjnych są pokrywane przez producentów. Projektowany art. 11b ust. 4 ustanawia na producentach obowiązek uiszczenia opłaty w wysokości 0,1% przychodu netto z tytułu wprowadzonych do obrotu produktów na koszty publicznych kampanii edukacyjnych. Mechanizm ten zawiera jednak pewne nieścisłości, które wymagają modyfikacji celem zapewnienia jego sprawiedliwości i efektywności:</p> <p>1. Projekt nie definiuje pojęcia „przychód netto”, od którego wyliczana jest opłata. Tymczasem, art. 11b obejmuje różnorodne grupy produktów (wskazanych w projektowanym Załączniku nr 11), dla których kategoria „przychodu netto” może się różnić w zależności od warunków regulacyjno podatkowych. Przykładowo, wyroby tytoniowe objęte są zarówno podatkiem VAT jak i podatkiem akcyzowym. W braku definicji „przychodu netto” mogą powstać wątpliwości co do tego, czy opłata powinna być wyliczana od wielkości przychodu z uwzględnieniem podatku od akcyzy (stawiałoby to producentów tych wyrobów w pozycji znacznie gorszej od innych producentów produktów wskazanych w projektowanym Załączniku nr 11) czy nie. Należy więc doprecyzować, że „przychód netto” stanowić będzie przychód pomniejszony o wszelkie koszty podatkowe, co wydaje się zgodne z definicją przychodu netto zawartą w Międzynarodowych Standardach Sprawozdawczości Finansowej (International Financial Reporting Standards - IFRS).</p> <p>2. Zasady wyliczania opłaty w ramach rozszerzonej odpowiedzialności producenta, zawarte w art. 8 ust. 4 i ust. 5 Dyrektywy SUP, odnoszą się również do opłaty na działania edukacyjne (por. art. 8 ust. 4 w zw. z art. 8 ust. 3 i art. 10 Dyrektywy SUP). Powinny być zatem proporcjonalne, ustanowione przejrzysto dla zainteresowanych i nieprzekraczające rzeczywistych kosztów. Ustanowienie minimalnego pułapu</p>	<p>Uwaga przyjęta – zostanie zaproponowany inny sposób naliczania tej opłaty.</p>	<p>Instytut Jagielloński</p>

	<p>kosztów działań edukacyjnych budzi wątpliwości co do zgodności z tymi zasadami w zakresie, w jakim nie opiera się na rzeczywistych kosztach ponoszonych przez producentów i nie uwzględnia różnorodności możliwych modeli kampanii (kampania realizowana „inhouse” a kampania zlecona, koszty kampanii w różnych regionach Polski).</p> <p>3. W toku procesu legislacyjnego należy rozważyć zastąpienie kryterium opłaty kryteriami jakościowymi, mającymi na celu prawidłową implementację art. 10 Dyrektywy SUP. Fakt poniesienia określonej opłaty nie oznacza, że producent skutecznie realizuje kampanie edukacyjne; z kolei to, że dany producent prowadzi działania oszczędnie (poniżej ustawowego progu 0,1% przychodu netto) nie oznacza automatycznie, że nie są one skuteczne szczególnie wobec różnorodności darmowych lub tanich kanałów informacyjnych dostępnych powszechnie w Internecie.</p>		
409	<p>Zarówno główny cel projektu Ustawy o zmianie ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej oraz niektórych innych ustaw, którego założeniem jest zmniejszenie ilości odpadów powstających z produktów jednorazowego użytku, jak i rozwiązania mające doprowadzić do jego realizacji są docelowo słuszne. Należy jednak wziąć pod uwagę wyjątkowe okoliczności proponowanych zmian.</p> <p>Dyrektywa unijna w tym zakresie została sformułowana przed wybuchem pandemii (5.VI.2019 r.). W obecnej sytuacji licznych ograniczeń i w wielu przypadkach niemal całkowitego zamknięcia, branże gastronomiczna, HoReCa, turystyczna i hotelarska są w bardzo trudnej sytuacji ekonomicznej.</p> <p>Podobne problemy odczuwają także silnie powiązani z branżą gastronomiczną producenci i dystrybutorzy opakowań, zwłaszcza jednorazowych. Omawiany projekt w znakomitej większości wpłynie właśnie na w/w sektory gospodarki, jak również pośrednio na zdrowie i kondycję naszego społeczeństwa jak np. proponowana w warunkach ograniczeń pandemicznych eliminacja jednorazowych opakowań do posiłków.</p> <p>Przytoczony w projekcie Ustawy argument finansowy jest niewątpliwie czynnikiem skutecznie wpływającym na decyzje zakupowe konsumentów i ograniczenie zużycia produktów jednorazowych. Zastosowanie od 3 lipca nowych obowiązków i wysokich opłat będzie miało jednak istotny wpływ na wspomniane branże. Spowoduje to dodatkowe utrudnienia w funkcjonowaniu, zwiększy zakres wymaganej dokumentacji, stworzy problemy ze znalezieniem rozwiązań.</p>	Przyjęto do wiadomości	Polska Izba Odzysku i Recyklingu Opakowań
410	<p>W ciągu ostatnich kilku miesięcy ceny surowców do produkcji tworzyw sztucznych wzrosły o ponad 100%, co już teraz stawia producentów opakowań w trudnej sytuacji. W planowanych przepisach na dzień dzisiejszy nie zawierają preferencji dla opakowań z polimerów kompostowalnych i tym samym praktycznie obejmują większość stosowanych jednorazowych opakowań do żywności. np. z PLA.</p>	Brak uwagi – KE w Wytocznych z 31.05.2021 nie wyłącza produktów z polimerów kompostowalnych https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=OJ:C:2021:216:TOC	Polska Izba Odzysku i Recyklingu Opakowań
411	<p>W ocenie PIOIRO trudna sytuacja branż gastronomicznej i o HoReCa oddziałująca bezpośrednio na przedsiębiorców z sektora opakowań, produkujących, m.in. naczynia jednorazowe, powinna zostać wprowadzana w miarę możliwości stopniowo. Rozłożenie wzrostu opłat w czasie, pozwoliłoby przedsiębiorcom zarówno z branży gastro jak i opakowaniowej na stopniowe dostosowanie swojej produkcji oraz oferty produktowej do nowych wymagań. Zgodnie z Art. 3c. 1. Maksymalna stawka opłaty</p>	Uwaga przyjęta w zakresie stopniowania stawek opłat w kolejnych latach.	Polska Izba Odzysku i Recyklingu Opakowań

	<p>wynosi 1 zł za sztukę opakowania jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego, wymienionego w załączniku nr 6 do ustawy dlatego też proponujemy, aby opłata pobierana przez jednostki handlu detalicznego, jednostki handlu hurtowego lub jednostki gastronomiczne w przypadku oferowania przez nie opakowań jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego wyniosła :</p> <ul style="list-style-type: none"> • 0 gr w roku 2021 • 5 gr w roku 2022 • 60-70 gr w latach późniejszych. <p>Przeprowadzona analiza ekonomiczności stosowania opakowań wielokrotnego użytku (np. kubki do kawy) wykazała iż poniżej 50 groszy za opakowanie wprowadzanie systemów wielokrotnego użycia jest nieekonomiczne co powoduje konkluzje iż jeżeli celem przepisów jest nie tylko pobieranie opłaty ale wdrożenie rozwiązań opartych na opakowania wielokrotnego użytku (art. 3b 2) opłata powinna być wyższa niż 50 groszy. W pierwszym roku funkcjonowania przepisów wprowadzenie minimalnej opłaty w wysokości 5 groszy umożliwi już ich ewidencję nie wpłynie jednocześnie na branżę HoReCa. Za to jasne wprowadzenie gradacji stawek w kolejnych latach pozwoli zarówno producentom opakowań jak i sprzedawcom produktów spożywczych dostosowanie się do legislacji bez znacznych ryzyk.</p>		
412	<p>Jednocześnie w celu zmniejszenia obciążenia przedsiębiorców nadmierną dokumentacją, proponujemy również wprowadzenie uproszeń w zaproponowanej sprawozdawczości:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Art. 3d. wydłużenie terminu na płatność do 30 dni (jest zapis 15) aby zapewnić wykonalne terminy prawidłowego zaksięgowania i przekazania środków pobranej opłaty, 2. Art. 3h. 1 wykreślenie obowiązku prowadzenie odrębnych ewidencji dla każdego miejsca sprzedaży a wprowadzenie zapisu ewidencji dla wszystkich miejsc sprzedaży w ramach województwa. Analogiczne zapisy dotyczą pobierania opłat depozytowych w ustawie o bateriach i akumulatorach gdzie wystarczająca jest ewidencja prowadzona w ramach województwa. 	Uwaga nieprzyjęta – terminy analogiczne jak w przypadku terminów dotyczących toreb z tworzyw sztucznych	Polska Izba Odzysku i Recyklingu Opakowań
413	<p>Wskazane jest również uwzględnienie w ustawie jasnych zapisów o tym iż dopuszczalne jest stosowanie oznaczenia w wersji monochromatycznej (czarno białej, jednokolorowej) oraz umożliwienie sprzedaży po zastosowaniu informacji w miejscu sprzedaży do wyczerpania stanów magazynowych.</p>	Forma oznakowania została określona w rozporządzeniu KE z 17.12.2020	Polska Izba Odzysku i Recyklingu Opakowań
414	<p>Nasz niepokój budzi nierealny biznesowo termin wprowadzenia zmian organizacyjnych w restauracjach i łańcuchu dostaw [art. 8 projektu ustawy o zmianie ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej oraz niektórych innych ustaw]. Art. 17 (1) dyrektywy jasno określa daty transpozycji – przepisy nakładające na naszą branżę opłatę mogą być zaimplementowane do 2023 r. a w niektórych przypadkach do 2024 roku. Kraje takie jak Francja czy Niemcy dają biznesowi czas na wdrożenie mechanizmu zapewniającego gościom alternatywę dla jednorazowych opakowań z tworzyw sztucznych do 2023 r. Dlatego też racjonalne jest odroczenie w czasie i stopniowe wprowadzanie obowiązków.</p>	Uwaga nieprzyjęta- art. 4 dyrektywy (zmniejszenie stosowania) wchodzi w życie z dniem 3 lipca 2021 r. Z kolei przepisy dotyczące ROP art. 8 dyrektywy do dnia 31.12.2024, w zakresie sekcji II zał. E (wyroby tytoniowe i filtry do nich) – do dnia 5 stycznia 2023. Pomimo to zostaną ponownie przeanalizowane terminy wejścia w życie poszczególnych przepisów w kontekście wymagań wynikających z	Polska Izba Odzysku i Recyklingu Opakowań

			przepisów dyrektywy SUP.	
415		Niezwykle istotną kwestią jest brak kompleksowych rozwiązań z zakresu gospodarki obiegu zamkniętego (GOZ) – idea ta jest wielokrotnie podkreślona w tekście dyrektywy [np. art. 1 i art. 8 ust. 9 dyrektywy] oraz w załączonym dokumencie OSR. Opłaty za sprzątnie (5 gr za sztukę) powinny być pobierane wyłącznie od wyrobów których nie zebrał przedsiębiorca w ramach tworzonych przez siebie systemów gospodarki odpadami. Poprzez brak przepisów promujących GOZ, inwestycje w tym obszarze poczynione przez niektóre sieci restauracyjne oraz producentów opakowań stracą uzasadnienie.	Przyjęto do wiadomości	Polska Izba Odzysku i Recyklingu Opakowań
416		Czy zakaz na EPS dotyczy wszystkich produktów spienionych z PS (EPS - polistyren ekspandowany, XPS - polistyren ekstrudowany)? Oba są spienioną wersją PS.	Jedynie wykonane z polistyrenu ekspandowanego.	Polska Izba Odzysku i Recyklingu Opakowań
417		Opłata z art. 3b - wobec braku konieczności wyszczególnienia jej obok ceny za produkt, powoduje, że może być wliczona w cenę produktu, a to oznacza, że traci walor prewencyjny. Tym samym konsument nie ponosi opłaty w sposób świadomy tylko jedną łączną cenę za produkt.	Opłata będzie pobierana tak jak obecnie opłata recyklingowa, która jest uwidaczniana w cenie produktu, pomimo braku ustawowego obowiązku uwidaczniania tej opłaty w cenie produktu	Polska Izba Odzysku i Recyklingu Opakowań
418		Podsumowując, PIOIRO mając na uwadze wyjątkowe okoliczności pogorszenia gospodarki wywołane pandemią oraz uwzględniając słuszność działań na rzecz ochrony środowiska i ograniczania lub stosowania lepszych dla środowiska rozwiązań dla produktów jednorazowych, wnioskuje o możliwie stopniowe (rozłożone w dłuższym czasie), wprowadzanie wymienionych w projekcie rozwiązań, dając firmom z sektorów HoReCa i opakowaniowej czas na dostosowanie się i wprowadzenie stosownych zmian, a <i>de facto</i> po uzyskaniu odpowiednich materiałów zastępczych, akceptowanych przez społeczeństwo i producentów opakowań	Zostanie przeanalizowana taka możliwość.	Polska Izba Odzysku i Recyklingu Opakowań
419		W ocenie Philip Morris Polska Distribution Sp. z o.o. konieczne jest: (1) zniuansowanie sposobu naliczania opłaty w odniesieniu do produktów, które stanowią towary pakowane, w szczególności wyrobów tytoniowych z filtrami – przez odniesienie stawki opłaty do opakowania jednostkowego zamiast do sztuki produktu (art. 1 pkt 5 Projektu ustawy – projektowany art. 3l ust. 1 Ustawy o opłacie produktowej), (2) doprecyzowanie delegacji ustawowej do określenia stawki opłaty przez ministra właściwego do spraw klimatu – w taki sposób, aby zapewnić proporcjonalność stawki opłaty do kosztów sprzątnięcia odpadów (art. 1 pkt 5 Projektu ustawy – projektowany art. 3l ust. 2 Ustawy o opłacie produktowej), (3) doprecyzowanie zakresu obowiązku producentów prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych – przez wyraźne odniesienie tych obowiązków do produktów, które wprowadzają oni do obrotu (art. 1 pkt 11 Projektu ustawy – projektowany art. 11b ust. 1 Ustawy o opłacie produktowej), a także dostosowanie zakresu informacji przekazywanych w ramach tych kampanii do natury produktów (art. 1 pkt 11 Projektu ustawy – projektowany art. 11b ust. 2 Ustawy o opłacie produktowej), (4) doprecyzowanie pojęcia „przychodów netto” - przez ich zdefiniowanie jako przychodów bez	Przyjęto do wiadomości	Philip Morris Polska

		<p>podatku od towarów i usług oraz podatku akcyzowego (art. 1 pkt 2 lit. f Projektu ustawy – w związku z projektowanym art. 11b ust. 4 Ustawy o opłacie produktowej),</p> <p>(5) dostosowanie zakresu obowiązków sprawozdawczych w odniesieniu do wyrobów tytoniowych do zakresu wynikającego z Dyrektywy SUP (art. 4 pkt 6 lit. b Projektu ustawy – projektowany art. 73 ust. 2 pkt 3a lit. d Ustawy o odpadach),</p> <p>(6) zapewnienie odpowiedniego okresu <i>vacatio legis</i> dla obowiązku prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych i przepisów sankcjonujących (art. 8 Projektu ustawy),</p> <p>(7) doprecyzowanie definicji przedsiębiorcy (art. 1 pkt 2 lit. d Projektu ustawy – projektowany art. 2 pkt 9b).</p>		
420		<p>Poniżej przedstawiamy szczegółowe uwagi w tym zakresie.</p> <p>1. Konieczność zniuanosowania sposobu naliczania opłaty w przypadku niektórych produktów (art. 1 pkt 5 Projektu ustawy – projektowany art. 3l ust. 1 Ustawy o opłacie produktowej)</p> <p>Zgodnie z projektowanym art. 3l ust. 1 Ustawy o opłacie produktowej maksymalna stawka corocznej opłaty na pokrycie kosztów zbierania odpadów, ich sprzątania, transportu i przetwarzania, ponoszonej przez przedsiębiorców wprowadzających do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego wymienione w załączniku nr 9, wynosi 0,05 zł za 1 sztukę wprowadzonego do obrotu produktu.</p> <p>Konstrukcja tego iloczynu – ze względu na odniesienie stawki opłaty do „sztuki” produktu jako mnożnika – budzi wątpliwości ze względu na daleko idące różnicowanie produktów objętych opłatą (tj. produktów wymienionych w załączniku nr 9), w tym istotne różnice w ich wymiarach, wadze i zawartości tworzyw sztucznych (z jednej strony butelki o pojemności do 3 l i pojemniki na posiłki, z drugiej – chusteczki nawilżane, wyroby tytoniowe z filtrami i filtry). Ponadto, jeżeli pojęcie „sztuki” jako mnożnika opłaty odnosić do każdej sztuki produktu w opakowaniu jednostkowym, to projektowana konstrukcja w odniesieniu do towarów pakowanych będzie skutkowała dyskryminującym te towary, nieproporcjonalnie wysokim obciążeniem opłatą w porównaniu z produktami wprowadzanych do obrotu pojedynczo (na sztuki). Opłata obciążająca – na przykład – opakowanie chusteczek nawilżanych będzie bowiem wielokrotnie wyższa niż opłata obciążająca pojemniki na posiłki wykonane w całości z tworzywa sztucznego, co z punktu widzenia adresatów projektowanej regulacji stanowi nieproporcjonalne, dyskryminujące różnicowanie zakresu spoczywających na nich obowiązków finansowych. Nie ulega wątpliwości, że różnicowania takiego nie uzasadnia wysokość rzeczywistych kosztów, jakie produkty wprowadzane przez nich na rynek generują dla systemu zbiórki, sprzątania, transportu i przetwarzania powstałych z nich odpadów. W tym przypadku wysokość opłaty i poziom partycypacji przedsiębiorców w kosztach systemu rażąco odbiega od rzeczywistych kosztów utrzymania systemu i zapewnienia jego efektywności w zakresie dotyczącym wprowadzanych przez nich do obrotu produktów, a ponadto prowadzi do różnicowania nielicującego z celami ustawy (a szerzej: także Dyrektywy SUP).</p> <p>Jest to wynik nieuwzględnienia specyfiki tych spośród produktów wymienionych w załączniku nr 9, które są wprowadzane do obrotu wyłącznie jako towary pakowane.</p>	<p>Zostanie rozważona możliwość różnicowania stawek na poziomie upoważnienia do wydania rozporządzenia określającego wysokość stawek opłat.</p>	<p>Philip Morris Polska</p>

Dotyczy to w szczególności wyrobów tytoniowych, o których mowa w sekcji III. załącznika nr 9, a które – zgodnie z obowiązującymi przepisami nie mogą być przedmiotem sprzedaży pojedynczej i mogą być wprowadzane do obrotu wyłącznie w opakowaniach zawierających co najmniej 20 sztuk (art. 6a ust. 2 ustawy tytoniowej²⁷, implementujący art. 14 Dyrektywy tytoniowej²⁸). Konstrukcja naliczania opłaty przyjęta w projektowanym art. 3l ust. 1 Ustawy o opłacie produktowej miałaby więc skutek oczywiście dyskryminujący dla przedsiębiorców, którzy wprowadzają do obrotu wyroby wymienione w sekcji III. załącznika nr 9, co należałoby uznać za sprzeczne ze standardami wywodzonymi z art. 32 w zw. z art. 2 i art. 31 ust. 3 Konstytucji RP.

Wobec tego celowe i konieczne wydaje się zniuansowanie sposobu naliczania opłaty w przypadku towarów pakowanych, w tym w szczególności wyrobów, o których mowa w sekcji III. załącznika nr 9 – przez takie określenie górnej granicy stawki opłaty, które będzie uwzględniało specyfikę towarów pakowanych i spoczywające na producentach wymogi prawne (m.in. zakaz sprzedaży pojedynczej, określona w przepisach minimalna liczba sztuk w opakowaniu), a także zawartość tworzyw sztucznych w produkcie wprowadzanym do obrotu. Określenie to nie powinno również abstrahować od proporcji, w jakich odpady powstałe z tych produktów trafiają do publicznych systemów zbiórki, w stosunku do innych miejsc ich gromadzenia.

Nie wszystkie odpady powstałe z wyrobów tytoniowych trafiają bowiem do publicznych systemów zbierania, a co za tym idzie – nie wszystkie odpady powstałe tych wyrobów (per sztuka) generują koszt ich zagospodarowania w tych systemach. Dyrektywa SUP stanowi zaś wyraźnie, że opłaty nakładane na konkretne kategorie produktów zawierających tworzywa sztuczne dotyczą ich zagospodarowania w publicznych systemach zbierania.

Podsumowując – przyjęcie takiej konstrukcji w odniesieniu do wyrobów tytoniowych zapewni proporcjonalność nakładanych na przedsiębiorców obciążeń, stosownie do specyfiki produktów, które wprowadzają oni do obrotu (w tym także specyfiki przepisów, które regulują obrót tymi produktami), a także stosownie do kosztu, jaki – biorąc pod uwagę charakterystykę tych produktów odpowiednio w skali sztuki i w skali opakowania jednostkowego – może stanowić udział tych produktów w ogólnym koszcie utrzymania systemu, o którym mowa w projektowanym art. 3k ust. 1 Ustawy o opłacie produktowej. **Co ważne, obowiązek odniesienia wnoszonych wkładów do tego kosztu, a także obowiązek ograniczenia zbędnych wydatków, wynika wprost z art. 8 ust. 4 Dyrektywy SUP.** W związku z tym proponujemy nadanie projektowanemu art. 3l ust. 1 następującego brzmienia:

„1. Maksymalna stawka opłaty, o której mowa w art. 3k ust. 1, wynosi 0,05 zł za 1 sztukę wprowadzonego do obrotu produktu, **a w przypadku produktów, o których mowa w sekcji III załącznika nr 9 – 1 zł za 1000**

²⁷ Ustawa z dnia 9 listopada 1995 r. o ochronie zdrowia przed następstwami używania tytoniu i wyrobów tytoniowych.

²⁸ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/40/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich w sprawie produkcji, prezentowania i sprzedaży wyrobów tytoniowych i powiązanych wyrobów oraz uchylająca dyrektywę 2001/37/WE

	<p>sztuk wprowadzonego do obrotu produktu” Zmiana ta wymaga również odpowiedniego dostosowania art. 3k ust. 2, tj. odpowiednio „2. Opłata, o której mowa w ust. 1, stanowi iloczyn stawki, o której mowa w art. 3l ust. 1, oraz liczby wprowadzonych do obrotu przez tego przedsiębiorcę produktów, o których mowa w załączniku nr 9 do ustawy, w danym roku, a w przypadku produktów, o których mowa w sekcji II pkt 1 oraz sekcji III załącznika nr 9 – liczby wprowadzonych do obrotu przez tego przedsiębiorcę produktów podzielonej przez 1000.”</p>		
421	<p>2. Konieczność doprecyzowania delegacji ustawowej do określenia stawki opłaty (art. 1 pkt 5 Projektu ustawy – projektowany art. 3l ust. 2 Ustawy o opłacie produktowej) Doprecyzowania wymaga również treść delegacji ustawowej zawartej w projektowanym art. 3l ust. 2 Ustawy o opłacie produktowej. Przepis ten upoważnia ministra właściwego do spraw klimatu (w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych oraz ministrem właściwym do spraw gospodarki) do określenia w drodze rozporządzenia stawki corocznej opłaty na pokrycie kosztów zbierania odpadów, ich sprzątnięcia, transportu i przetwarzania. Zgodnie z projektowanym art. 3l ust. 1 stawka ta nie może przekraczać górnej granicy wyznaczonej przez ustawę (0,05 zł). W ocenie Philip Morris Polska Distribution Sp. z o.o. doprecyzowania wymagają zawarte w art. 3l ust. 2 wytyczne co do treści rozporządzenia. W obecnym brzmieniu Projektu, wydając rozporządzenie, minister ma obowiązek kierowania się koniecznością pokrycia kosztów zagospodarowania odpadów powstałych z produktów wymienionych w załączniku nr 9 oraz utworzenia i utrzymania publicznych systemów zbierania. Aby zapewnić, że stawka opłaty zostanie ustalona na poziomie adekwatnym do celów jej ustanowienia i proporcjonalnym do kosztów, na które mają zostać przeznaczone pochodzące z niej środki, konieczne jest uzupełnienie wytycznych o wskazania zawarte w art. 8 ust. 4 Dyrektywy SUP. Zgodnie z Dyrektywą SUP koszty ponoszone przez producentów nie mogą przekraczać kosztów niezbędnych do gospodarnego świadczenia usług związanych ze zbieraniem, sprzątnięciem i przetwarzaniem odpadów powstałych z produktów, które wprowadzają oni do obrotu. Ponadto, koszty sprzątnięcia odpadów muszą być ograniczone do czynności podejmowanych przez organy publiczne lub w ich imieniu i ustalane w proporcjonalny sposób. Wobec tego proponujemy nadanie projektowanemu art. 3l ust. 2 następującego brzmienia: „2. Minister właściwy do spraw klimatu, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych oraz ministrem właściwym do spraw gospodarki, określi, w drodze rozporządzenia, stawki opłaty, o której mowa w art. 3k ust. 1, kierując się koniecznością pokrycia, w niezbędnym zakresie, kosztów zagospodarowania tych odpadów oraz utworzenia i utrzymania publicznych systemów zbierania, a także proporcjonalnością stawki opłaty do kosztów sprzątnięcia odpadów.”</p>	Uwaga przyjęta – zostanie doprecyzowane upoważnienie.	Philip Morris Polska
422	<p>3. Konieczność doprecyzowania zakresu obowiązku prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych (art. 1 pkt 11 Projektu ustawy – projektowany art. 11b ust. 1 i 2 Ustawy o opłacie produktowej) Zgodnie z projektowanym art. 11b ust. 1 pkt 1 Ustawy o opłacie produktowej, przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty wymienione w załączniku nr 11 ma obowiązek prowadzenia</p>	Uwaga przyjęta – zostanie odpowiednio dopasowana definicja do przepisów dyrektywy.	Philip Morris Polska

	<p>publicznych kampanii edukacyjnych. Dokładny zakres informacji przekazywanych w ramach tych kampanii określa projektowany art. 11b ust. 2. Biorąc pod uwagę zakres obowiązków dotyczących upowszechniania wiedzy, nakładanych przez Dyrektywę SUP w ramach rozszerzonej odpowiedzialności producentów (art. 8 ust. 2 lit. a oraz ust. 3 lit. a), projektowane przepisy ustawowe wymagają doprecyzowania. Z Dyrektywy SUP wprost wynika bowiem, że obowiązek partycypowania w kosztach upowszechniania wiedzy (w kosztach prowadzenia kampanii edukacyjnych) odnosi się wyłącznie do tych produktów, które producenci wprowadzają do obrotu. Wobec tego celowe wydaje się nadanie projektowanemu art. 11b ust. 1 Ustawy o opłacie produktowej następującego brzmienia:</p> <p>„Art. 11b. 1. Przedsiębiorca wprowadzający do obrotu:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego, wymienione w załączniku nr 11 do ustawy, 2) narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne <p>– jest obowiązany do prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych w odniesieniu produktów, które wprowadza do obrotu.”</p> <p>Niezależnie od tego zwracamy uwagę, że w odniesieniu do opadów powstałych z wyrobów tytoniowych z filtrami, o których mowa w pkt 5 załącznika nr 11, nie mogą mieć zastosowania informacje wymienione w projektowanym art. 11b ust. 2 pkt 2 (konieczność selektywnej zbiórki odpadów powstałych z tych wyrobów) oraz pkt 3 (dostępne systemy ponownego użycia i systemy recyklingu) – ponieważ nie podlegają one tego rodzaju procesom ze względu na aktualny stan techniki. W związku z tym wskazane byłoby odpowiednie dostosowanie zdania wprowadzającego do wyliczenia – w taki sposób, aby jasno wynikało z niego, że wyliczenie to ma charakter przykładowy. Pozwoli to wykluczyć ewentualną – ze względów obiektywnych (stan techniki) skrajnie niekorzystną dla przedsiębiorców – interpretację, zgodnie z którą kampanie edukacyjne dotyczące wszystkich produktów wymienionych w załączniku nr 11 powinny zawierać wymienione w tym przepisie informacje w pełnym zakresie. Dlatego proponujemy, aby zdanie wprowadzające do wyliczenia w projektowanym art. 11b ust. 2 otrzymało brzmienie:</p> <p>„2. W zależności od rodzaju produktu jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego, o którym mowa w załączniku nr 11, publiczne kampanie edukacyjne powinny uwzględniać informowanie społeczeństwa w szczególności o:”</p>		
423	<p>4. Konieczność odpowiedniego doprecyzowania pojęcia „przychodów netto” (art. 1 pkt 2 lit. f Projektu ustawy – w związku z projektowanym art. 11b ust. 4 Ustawy o opłacie produktowej)</p> <p>Zgodnie z projektowanym art. 11b ust. 4 wykonując obowiązek prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych, przedsiębiorcy, którzy wprowadzają do obrotu produkty wymienione w załączniku nr 11, w danym roku kalendarzowym przeznaczają na te kampanie łącznie co najmniej 0,1% przychodu netto z tytułu wprowadzania do obrotu tych produktów.</p> <p>Pojęcie „przychodu netto” nie zostało zdefiniowane w Projekcie ustawy, więc jego zakres może budzić wątpliwości. Co do zasady przychód netto jest to łączna wartość przychodów pomniejszona o odpowiednie należności podatkowe. W przypadku produktów wymienionych w załączniku nr 11 w grę wchodzi nie tylko podatek od towarów i usług, ale też podatek akcyzowy, ponieważ w załączniku tym znajdują się także</p>	Zostanie zmieniony sposób naliczania opłaty.	Philip Morris Polska

		<p>wyroby akcyzowe. Dlatego, w celu uniknięcia wszelkich wątpliwości, w ocenie Philip Morris Polska Distribution Sp. z o.o pojęcie „przychodu netto” wymaga jednoznacznego zdefiniowania w Ustawie o opłacie produktowej jako przychody bez podatku od towarów i usług oraz podatku akcyzowego.</p> <p>Jak rozumiemy, celem projektodawców było zapewnienie, że na realizację spoczywającego na przedsiębiorcach obowiązku prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych zostaną zabezpieczone odpowiednie środki finansowe, tj. środki niezbędne do należytego zorganizowania i przeprowadzenia tych kampanii. Posłużenie się konstrukcją „przychodów netto” wskazuje na wolę zapewnienia odpowiednich proporcji pomiędzy przychodami uzyskiwanymi przez przedsiębiorców w związku z wprowadzaniem produktów do obrotu a obciążeniem finansowym związanym z finansowaniem kampanii edukacyjnych – w taki sposób, aby do podstawy wyliczenia tych obciążeń nie zaliczać tej części przychodów przedsiębiorców, która stanowi należność publicznoprawną, czyli tej, która nie stanowi ich dochodu i jest odprowadzana na rzecz Skarbu Państwa. W przypadku wyrobów akcyzowych, należność taką stanowi zarówno podatek od towarów i usług, jak i podatek akcyzowy.</p> <p>Wobec tego, ponieważ wśród produktów wymienionych w załączniku nr 11 znajdują się również wyroby akcyzowe (pkt 3 – niektóre pojemniki na napoje o pojemności do trzech litrów, w odniesieniu do napojów alkoholowych; pkt 5 – wyroby tytoniowe z filtrami), w art. 2 Ustawy o opłacie produktowej po projektowanym pkt 9e należałoby dodać pkt 9f w brzmieniu (art. 1 pkt 2 lit. f Projektu ustawy):</p> <p>„9f) przychodach netto – rozumie się przez to przychody bez podatku od towarów i usług oraz podatku akcyzowego” Proponowane doprecyzowanie zapewnia adekwatne powiązanie pomiędzy wysokością uzyskiwanych przychodów, poziomem nakładów i przeznaczeniem środków. W braku takiego doprecyzowania mielibyśmy do czynienia z nieuzasadnionym zróżnicowaniem sytuacji przedsiębiorców wprowadzających do obrotu produkty, o których mowa w załączniku nr 11, dyskryminującym dla producentów wyrobów akcyzowych. Z punktu widzenia celu analizowanej regulacji nie ma żadnego uzasadnienia dla nakładania na tę grupę przedsiębiorców obowiązków finansowych, których podstawa wymiaru jest istotnie wyższa niż w przypadku pozostałych przedsiębiorców objętych tymi obowiązkami – ze względu na wliczanie do tej podstawy należności publicznoprawnych wynikających z regulacji akcyzowych. Należności te stanowią istotną część uzyskiwanych przez nich przychodów, są jednak odprowadzane na rzecz Skarbu Państwa i w tym sensie nie stanowią przysporzenia dla tej grupy przedsiębiorców (nie stanowią ich dochodu).</p>		
424		<p>5. Zakres obowiązków sprawozdawczych w odniesieniu do wyrobów tytoniowych (art. 4 pkt 6 lit. b Projektu ustawy – projektowany art. 73 ust. 2 pkt 3a lit. d Ustawy o odpadach)</p> <p>Zgodnie z projektowanym art. 73 ust. 2 pkt 3a lit. d Ustawy o odpadach²⁹ (art. 4 pkt 6 lit. b Projektu ustawy) przedsiębiorcy wprowadzający produkty, o których mowa w Ustawie o opłacie produktowej, w odniesieniu do produktów wymienionych w załączniku nr 9, mają obowiązek sporządzenia rocznego sprawozdania o produktach, opakowaniach i gospodarowaniu odpadami z nich powstającymi. W</p>	Zostanie poddany analizie porównawczej zakres sprawozdania i ewidencji Do rozmowy	Philip Moris Polska

²⁹ Ustawa z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz.U.2020.797 t.j. z dnia 2020.05.04).

przypadku wyrobów tytoniowych sprawozdanie to miałyby zawierać „informacje o odpadach pochodzących ze stosowania wyrobów tytoniowych z filtrami i filtrów sprzedawanych do używania z wyrobami tytoniowymi”. Tymczasem żaden przepis Ustawy o opłacie produktowej nie nakłada na przedsiębiorców obowiązku gromadzenia takich informacji. Projektowany art. 11 ust. 1 tej Ustawy zobowiązuje przedsiębiorców wprowadzających do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego jedynie do prowadzenia dodatkowej ewidencji, obejmującej informacje o masie wprowadzonych do obrotu produktów, z podziałem na poszczególne ich rodzaje. **Zakres obowiązków sprawozdawczych przewidzianych w projektowanym art. 73 ust. 2 pkt 3a Ustawy o odpadach powinien być zatem skorelowany z zakresem informacji, które ma obowiązek gromadzić przedsiębiorca na podstawie Ustawy o opłacie produktowej.** Przedsiębiorca dysponuje bowiem danymi o masie wprowadzanych do obrotu produktów, trudno jednak wymagać od niego szczegółowych danych na temat odpadów przechodzących z ich stosowania – szczególnie w przypadku odpadów powstałych z wyrobów tytoniowych z filtrami, których masa (np. wskutek namoczenia lub zapiaszczenia) może fluktuować w sposób trudny do przewidzenia, i znacząco odbiegać od masy oszacowanej na podstawie masy produktów wprowadzonych do obrotu.

Należy podkreślić, że Dyrektywa SUP nie przewiduje nałożenia na przedsiębiorców obowiązku gromadzenia informacji o odpadach powstałych z wprowadzanych produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych. Wprowadzenie obowiązku sprawozdawczego, którego zakres pośrednio implikuje obowiązek gromadzenia tych danych, należałoby uznać nie tylko za sprzeczny z zasadą zaufania obywatela do państwa i pewności prawa, ale też za przejaw tzw. zjawiska *gold-platingu*, czyli niepotrzebnego rozszerzania ustawodawstwa” przez narzucanie dodatkowych regulacji na poziomie krajowym w trakcie transpozycji prawodawstwa wspólnotowego³⁰. Instytucje europejskie jednoznacznie krytycznie odnoszą się do zjawiska *gold-platingu*, jako praktyki niekorzystnej dla jakości wdrażania prawa Unii Europejskiej³¹. Państwa członkowskie powinny „powstrzymać się od uzupełniania (czyli tzw. pozłacania, ang. *gold-plating*)”³² prawodawstwa unijnego przy jego wdrażaniu do krajowych porządków prawnych.

Wobec tego – ponieważ obowiązek sprawozdawania o masie wprowadzonych do obrotu w danym roku kalendarzowym produktów jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego, o których mowa w załączniku nr 9 do Ustawy o opłacie produktowej, w tym wyrobów tytoniowych, formułuje już projektowany art. 73 ust. 2 pkt 3a lit. a

– **treść projektowanego art. 73 ust. 2 pkt 3a lit. d Ustawy o odpadach należałoby wykreślić.**

³⁰ Zob. Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie wdrażania, konsekwencji i wpływu obowiązującego prawodawstwa dotyczącego rynku wewnętrznego (2004/2224(INI)).

³¹ Zob. Komunikat Komisji dla Rady i Parlamentu Europejskiego z dnia 16 marca 2005 r. Poprawa otoczenia regulacyjnego w dziedzinie wzrostu gospodarczego i zatrudnienia w Unii Europejskiej {SEC(2005) 175}.

³² Opinia Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie komunikatu Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów — Realizacja wspólnotowego programu lizbońskiego: Strategia w zakresie uproszczenia otoczenia regulacyjnego (2006/C 309/04).

425	<p>6. Konieczność zapewnienia odpowiedniego okresu <i>vacatio legis</i> dla niektórych nowych obowiązków (art. 8 Projektu ustawy)</p> <p>Zgodnie z art. 8 Projektu ustawy większość nowych przepisów ma wejść w życie z dniem 3 lipca 2021 r. Przepis ten posługuje się datą kalendarzową, sztywną, co oznacza, że faktyczna długość okresu <i>vacatio legis</i> będzie zależała od tego jak długo potrwać prace legislacyjne w rządzie, Sejmie i Senacie RP. W efekcie nie można wykluczyć, że adresaci nowych obowiązków będą mieli zaledwie kilkadziesiąt lub nawet tylko kilkanaście dni na przygotowanie się do ich wejścia w życie. Tymczasem konieczność zapewnienia odpowiedniego okresu <i>vacatio legis</i> jest niezbędna dla prawidłowego wykonania tych obowiązków. Jest także niezbędnym warunkiem realizacji zasady zaufania obywatela do państwa i ochrony interesów w toku, wywodzonych z art. 2 Konstytucji RP. Jak wskazuje Trybunał Konstytucyjny, posłużenie się datą kalendarzową na określenie terminu wejścia w życie ustawy jest dopuszczalne tylko pod warunkiem, że ustawodawca przewidział „czas wystarczający nie tylko na dalsze etapy procesu ustawodawczego, łącznie z ich ostatnim stadium w postaci należytego ogłoszenia ustawy, ale także zapewnił zachowanie odpowiednio długiego okresu <i>vacatio legis</i>”³³. Okres ten powinien uwzględniać treść nowych obowiązków i stopień ich ingerencji w sytuację prawną adresatów³⁴ – w celu zapewnienia im czasu na przystosowanie się do zmienionych regulacji i podjęcie odpowiednich decyzji co do dalszego postępowania³⁵.</p> <p>Należy podkreślić, że ustawodawca nie może przerzucać na przedsiębiorców ciężaru negatywnych konsekwencji ewentualnego opóźnienia w implementacji prawa Unii Europejskiej. Na projektodawcy spoczywa obowiązek takiego zorganizowania krajowego procesu ustawodawczego, które umożliwi nie tylko zachowanie terminów przewidzianych w transponowanych przepisach, ale też stworzenie adresatom nowych regulacji odpowiedniego czasu na przygotowanie się do ich wejścia w życie. Za niedopuszczalne z punktu widzenia standardów stanowienia prawa należy uznać przyjęcie takich okresów przejściowych, które dążąc do zachowania terminu transpozycji, uniemożliwiają adresatom regulacji należyte wykonanie nowych obowiązków, przez co narażają ich na sankcje.</p> <p>Należy również zauważyć, że zgodnie z załącznikiem III do rozporządzenia wykonawczego Komisji Europejskiej z dnia 17 grudnia 2020 r. ustanawiającego zasady dotyczące zharmonizowanych specyfikacji w odniesieniu do oznakowania produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w części D załącznika do dyrektywy 2019/904 (Dz. Urz. UE L 428 z dnia 17.12.2020, str. 57), do 4 lipca 2022 r. dopuszczalne będzie znakowanie produktów za pomocą naklejek.</p> <p>Wobec tego, przynajmniej w odniesieniu do obowiązków dotyczących prowadzenia kampanii edukacyjnych (art. 1 pkt 11 Projektu ustawy) oraz przepisów sankcjonujących (art. 1 pkt 16-17 Projektu ustawy), konieczna jest modyfikacja okresu przejściowego w taki sposób, aby umożliwił on przedsiębiorcom odpowiednie przygotowanie się do wejścia w życie nowej regulacji i należyte</p>	<p>Terminy wejścia w życie zostaną ponownie przeanalizowane w kontekście terminów określonych dyrektywą SUP.</p>	<p>Philip Moris Polska</p>
-----	--	--	--------------------------------

³³ Wyrok TK z 3.10.2001 r., K 27/01, OTK 2001, nr 7, poz. 209.

³⁴ B. Banaszak, Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz. Wyd. 2, Warszawa 2012.

³⁵ Zob. wyroki TK z dnia 15.12.1997 r., sygn. akt K 13/97; z dnia 4.1.2000 r., sygn. akt K 18/99.

	<p>wypełnienie nakładanych na nich zadań.</p> <p>Dlatego art. 8 Projektu ustawy powinien otrzymać brzmienie: „Art. 8. Ustawa wchodzi w życie z dniem 3 lipca 2021 r., z wyjątkiem: 1) art. 1 pkt 7 w zakresie art. 9 ust. 1 pkt 3, który wchodzi w życie z dniem 1 września 2021 r.; 2) art. 1 pkt 11, 16, 17 w zakresie art. 40a pkt 1–7, 9–14, art. 40b i art. 40c oraz załącznika nr 4 w zakresie sekcji III załącznika nr 9, które wchodzi w życie z dniem 5 stycznia 2023 r. 3) art. 1 pkt 17 w zakresie art. 40a pkt 8, który wchodzi w życie z dniem 4 lipca 2022 r.”</p>										
426	<p>7. Konieczność doprecyzowania definicji przedsiębiorcy (art. 1 pkt 2 lit. d Projektu ustawy – projektowany art. 2 pkt 9b)</p> <p>Zgodnie z projektowanym art. 2 pkt 9b ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (dalej: „Ustawa o opłacie produktowej”) przedsiębiorcą jest „<i>przedsiębiorca w rozumieniu art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2021 r. poz. 162), który importuje produkty, dokonuje wewnątrzwspólnotowego nabycia produktów lub wytwarza produkty i wprowadza je do obrotu, z wyłączeniem przedsiębiorcy wprowadzającego do obrotu narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne będącego osobą prowadzącą działalność połowową w rozumieniu art. 4 pkt 28 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniające rozporządzenia Rady (WE) nr 1954/2003 i (WE) nr 1224/2009 oraz uchylające rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 i (WE) nr 639/2004 oraz decyzję Rady 2004/585/WE (Dz. Urz. UE L 354 z dnia 28.12.2013, str. 22)”. Definicja ta nie wskazuje w sposób jednoznaczny czy za przedsiębiorcę uważa się wyłącznie podmiot z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, czy też status ten może przysługiwać również podmiotom zagranicznym, które prowadzą działalność gospodarczą w Polsce (w tym podmiotom, które posiadają siedzibę w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej). Zagadnienie to ma istotne znaczenie w przypadku przedsiębiorców działających transgranicznie, a w szczególności w przypadku przedsiębiorstw o bardziej złożonych strukturach korporacyjnych. Analizowany przepis może więc budzić wątpliwości przy ustalaniu który z podmiotów wchodzących w skład takiej transgranicznej struktury korporacyjnej jest adresatem obowiązków wynikających z projektowanej ustawy. Wobec tego wskazane byłoby odpowiednie doprecyzowanie definicji zawartej w projektowanym art. 2 pkt 9b Ustawy o opłacie produktowej – przez zastosowanie konstrukcji analogicznej do tej zastosowanej w art. 4 pkt 11 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym³⁶.</i></p>	<p>Taka definicja obowiązuje w innych ustawach „produktowych” np. w ustawie z dnia 13 czerwca 2013 r. w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych, która jest adresowana także np. do wprowadzających wyroby tytoniowe. Spójność tych definicji ułatwi przedsiębiorcom realizację ustawowych obowiązków.</p>	<p>Philip Moris Polska</p>								
427	<p style="text-align: center;">Załącznik. Tabełaryczne podsumowanie proponowanych zmian w Projekcie ustawy</p> <table border="1" style="width: 100%; border-collapse: collapse;"> <thead> <tr> <th style="width: 15%;">Przepis Projektu</th> <th style="width: 15%;">Obecne brzmienie</th> <th style="width: 15%;">Proponowane brzmienie</th> <th style="width: 15%;">Uzasadnienie</th> </tr> </thead> <tbody> <tr> <td> </td> <td> </td> <td> </td> <td> </td> </tr> </tbody> </table>	Przepis Projektu	Obecne brzmienie	Proponowane brzmienie	Uzasadnienie					<p>Stanowiska jw</p>	<p>Philip Moris Polska</p>
Przepis Projektu	Obecne brzmienie	Proponowane brzmienie	Uzasadnienie								

³⁶ T.j.: Dz. U. z 2020 r. poz. 1893.

art. 1 pkt 5 (w zakresie dodawanego art. 3k ust. 2)

2. Opłata, o której mowa w ust. 1, stanowi iloczyn stawki, o której mowa w art. 3l ust. 1, oraz liczby wprowadzonych do obrotu przez tego przedsiębiorcę produktów, o których mowa w załączniku nr 9 do ustawy, w danym roku.

2. Opłata, o której mowa w ust. 1, stanowi iloczyn stawki, o której mowa w art. 3l ust. 1, oraz liczby wprowadzonych do obrotu przez tego przedsiębiorcę produktów, o których mowa w załączniku nr 9 do ustawy, w danym roku, **zob. pkt 1 stanowiska**
przypadku produktów, o których mowa w załączniku nr 9 do ustawy, w danym roku, w sekcji III załącznika nr 9 – I wprowadzonych do obrotu przez przedsiębiorcę opakowani jednostkowych tych produktów.

art. 1 pkt 5 (w zakresie dodawanego art. 3l ust. 1)

1. Maksymalna stawka opłaty, o której mowa w art. 3k ust. 1, wynosi 0,05 zł za 1 sztukę wprowadzonego do obrotu produktu.

1. Maksymalna stawka opłaty, o której mowa w art. 3k ust. 1, wynosi 0,05 zł za 1 sztukę wprowadzonego do obrotu produktu, **a w przypadku produktów, o których mowa w sekcji III załącznika nr 9 – 0,02 zł za 1 opakowanie jednostkowe produktu.**

art. 1 pkt 5 (w zakresie dodawanego art. 3l ust. 2)

2. Minister właściwy do spraw klimatu, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych oraz ministrem właściwym do spraw gospodarki, określi, w drodze rozporządzenia, stawki opłaty, o której mowa w art. 3k ust. 1, kierując się koniecznością

2. Minister właściwy do spraw klimatu, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych oraz ministrem właściwym do spraw gospodarki, określi, w drodze rozporządzenia, stawki opłat, o których mowa w art. 3k ust. 1, kierując się koniecznością pokrycia, **w niniejszym zakresie, kosztów zagospodarowania odpadów oraz utworzenia i utrzymania publicznych systemów zbierania, sortowania i sprzątkowania odpadów.** **zob. pkt 2 stanowiska**

		<p>pokrycia kosztów zagospodarowania tych odpadów oraz utworzenia i utrzymania publicznych systemów zbierania.</p>		
	<p>art. 1 pkt 11 (w zakresie dodawanego art. 11b ust. 1)</p>	<p>Art. 11b. 1. Przedsiębiorca wprowadzający do obrotu:</p> <p>1) produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego, wymienione w załączniku nr 11 do ustawy,</p> <p>2) narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne – jest obowiązany do prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych</p>	<p>Art. 11b. 1. Przedsiębiorca wprowadzający do obrotu:</p> <p>1) produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego, wymienione w załączniku nr 11 do ustawy,</p> <p>2) narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne – jest obowiązany do prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych w odniesieniu produktów, które wprowadza do obrotu.</p>	<p>zob. pkt 3 stanowiska</p>
	<p>art. 1 pkt 11 (w zakresie dodawanego art. 11b ust. 2)</p>	<p>2. Publiczne kampanie edukacyjne powinny uwzględniać informowanie społeczeństwa o:</p>	<p>2. W zależności od rodzaju produktu jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego, o którym mowa w załączniku nr 11, publiczne kampanie edukacyjne powinny uwzględniać informowanie społeczeństwa w szczególności o:</p>	
	<p>art. 1 pkt 2 lit. f</p>	<p>f) po pkt 9c dodaje się pkt 9d–9e w brzmieniu: [...]</p>	<p>f) po pkt 9c dodaje się pkt 9d–9f w brzmieniu: [...] „9f) przychodach netto – rozumie</p>	<p>zob. pkt 4 stanowiska</p>

się przez to przychody bez podatku od towarów i usług oraz podatku akcyzowego”

art. 4 pkt 6 lit. b

3a) w zakresie opakowań jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy i produktów jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego wymienionych w załączniku nr 9 do ustawy oraz narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne, o których mowa w ustawie z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, z podziałem na określone w tych załącznikach rodzaje opakowań i produktów, oraz narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne informacje o:

a) masie wprowadzonych do

3a) w zakresie opakowań jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy i produktów jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego wymienionych w załączniku nr 9 do ustawy oraz narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne, o których mowa w ustawie z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, z podziałem na określone w tych załącznikach rodzaje opakowań i produktów, oraz narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne informacje o:

a) masie wprowadzonych do obrotu w danym roku kalendarzowym opakowań i produktów jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego, o których mowa w załączniku nr 6 i nr 9 do ustawy,

b) masie wprowadzonych do obrotu w danym roku kalendarzowym narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne oraz masie

zob. pkt 5 stanowiska

		<p>obrotu w danym roku kalendarzowym opakowań i produktów jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego, o których mowa w załączniku nr 6 i nr 9 do ustawy,</p> <p>b) masie wprowadzonych do obrotu w danym roku kalendarzowym narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne oraz masie zebranych zawierających tworzywa sztuczne narzędzi połowowych stanowiących odpady,</p> <p>c) osiągniętych poziomach zbierania zawierających tworzywa sztuczne narzędzi połowowych stanowiących odpady,</p> <p>d) o odpadach pochodzących ze stosowania wyrobów tytoniowych z filtrami i filtrów sprzedawanych do używania z wyrobami tytoniowymi,</p> <p>e) wysokości należnej opłaty, o której mowa w art. 3b ust. 1 ustawy, obliczanej oddzielnie dla poszczególnych opakowań wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy,</p> <p>f) ilości nabytych i wydanych opakowań jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego, o których mowa w art. 3b ust. 1,</p> <p>g) wysokości należnej opłaty, o której mowa w art. 3k ust. 1 do ustawy, obliczonej oddzielnie dla poszczególnych produktów wymienionych w załączniku nr 9 do ustawy,</p> <p>h) wysokości środków, o których mowa w art. 4d ust. 1 d,</p> <p>i) przeprowadzonych publicznych kampaniach edukacyjnych wraz ze wskazaniem wysokości środków przeznaczonych na ten cel lub wysokości należnych środków, o których mowa w art. 11b ust. 4;”,</p>		
--	--	--	--	--

		<p>obliczanej oddzielnie dla poszczególnych opakowań wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy,</p> <p>f) ilości nabytych i wydanych opakowań jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego, o których mowa w art. 3b ust. 1,</p> <p>g) wysokości należnej opłaty, o której mowa w art. 3k ust. 1 do ustawy, obliczonej oddzielnie dla poszczególnych produktów wymienionych w załączniku nr 9 do ustawy,</p> <p>h) wysokości środków, o których mowa w art. 4d ust. 1 d,</p> <p>i) przeprowadzonych publicznych kampaniach edukacyjnych wraz ze wskazaniem wysokości środków przeznaczonych na ten cel lub wysokości należnych środków, o których mowa w art. 11b ust. 4;”</p>		
--	--	---	--	--

	<p>art. 8</p> <p>Art. 8. Ustawa wchodzi w życie z dniem 3 lipca 2021 r., z wyjątkiem:</p> <p>1) art. 1 pkt 7 w zakresie art. 9 ust. 1 pkt 3, który wchodzi w życie z dniem 1 września 2021 r.;</p> <p>2) załącznika nr 4 w zakresie sekcji III załącznika nr 9, która wchodzi w życie z dniem 5 stycznia 2023 r.</p> <p>Art. 8. Ustawa wchodzi w życie z dniem 3 lipca 2021 r., z wyjątkiem:</p> <p>1) art. 1 pkt 7 w zakresie art. 9 ust. 1 pkt 3, który wchodzi w życie z dniem 1 września 2021 r.;</p> <p>2) art. 1 pkt 11, 16, 17 w zakresie art. 40a pkt 1–7, 9–14, art. 40b i art. 40c oraz załącznika nr 4 w zakresie sekcji III załącznika nr 9, które wchodzi w życie z dniem 5 stycznia 2023 r.</p> <p>3) art. 1 pkt 17 w zakresie art. 40a pkt 8, który wchodzi w życie z dniem 4 lipca 2022 r.</p> <p>zob. pkt 6 stanowiska</p>		
428	<p>Stowarzyszenie popiera obowiązek zapewnienia alternatywnych do jednorazowych opakowań z tworzyw sztucznych, jednak z zastrzeżeniem, aby były to opakowania nadające się w 100% do recyklingu lub w 100% kompostowalne. Z informacji jakie otrzymujemy od naszych Członków wynika, że opakowania tzw. „z biodegradowalnych tworzyw” są niezwykle trudne do odseparowania ze strumienia odpadów plastikowych, a jednocześnie nie nadają się do recyklingu i drastycznie pogarszają jakość regranulatów. W związku z powyższym postulujemy o obowiązkową weryfikację opakowań wprowadzanych na rynek pod kątem ich kompostowalności albo przydatności do recyklingu. Pozwoli to na uniknięcie obciążenia środowiska naturalnego odpadami, które nie mogą być zagospodarowane zgodnie z hierarchią postępowania z odpadami. Jednocześnie ukróci to proceder „greenwashingu” wśród wprowadzających opakowania na rynek. Takie praktyki zdaniem Komisji Europejskiej prowadzi aż 42% badanych podmiotów (https://ec.europa.eu/commission/presscorner/detail/en/IP_21_269).</p>	<p>Wyjaśnienie - opakowania biodegradowalne wytworzone na bazie polimerów naturalnych, których polimeryzacja nie zachodzi w naturze, objęte są projektowanymi przepisami. Wytyczne KE do dyrektywy SUP z dnia 31.05.2021 r. https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=OJ:C:2021:216:TOC</p>	<p>Stowarzyszenie Polski Recykling</p>
429	<p>Dyrektywa 2019/904 dotyczy ograniczenia negatywnego oddziaływania produktów z tworzyw sztucznych na środowisko, w załączniku 9 do projektu ustawy znajdują się opakowania, które znajdują się w ustawie o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, niestety ta ustawa nie została ujęta w projekcie. Dlaczego?</p>	<p>Trwają także prace nad <i>projektem ustawy o zmianie ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi oraz niektórych innych ustaw</i> (UC81) razem ze zmianami w zakresie rozszerzonej odpowiedzialności producenta (ROP)</p>	<p>Ogólnopolska Izba Gospodarcza Odpadami OIGO</p>
430	<p>Projekt ustawy przewiduje opłaty i sankcje karne za brak realizacji postanowień projektu ustawy, ale brak jest opisu redystrybucji zebranych środków.</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta – projekt zawiera przepisy dotyczące procedury pobierania opłat przez UM i przekazywania ich do NFOŚiGW.</p>	<p>OIGO</p>

431		Zebrane środki finansowe stają się środkami publicznymi ich przekazanie odbywa się na podstawie przetargów lub konkursów. Zbyt długi okres rozliczeniowy, nie przyniesie spodziewanych efektów w postaci zwiększonych poziomów selektywnej zbiórki i recyklingu lub obniżenia opłaty za wywóz odpadów przez mieszkańców		Przyjęto do wiadomości	OIGO
432		Projekt nie określa minimalnych progów sprzedaży, po przekroczeniu których obowiązek powstaje.		Przyjęto do wiadomości	OIGO
433		Proponowana zmiana przepisu	Uzasadnienie zmiany przepisu		OIGO
434	Art.3d	Art. 3d Przedsiębiorcy o których mowa w art. 3b ust. 1 wnoszą pobraną opłatę na odrębny rachunek bankowy prowadzony przez marszałka województwa w terminie do 15 dnia po miesiącu którego opłata dotyczy.	Zbyt długi okres od momentu pobrania opłaty do jej przekazania na szczytne cele związane z zagospodarowaniem powstałego odpadu. W dniu pobrania opłaty, powstaje odpad, który należy uprzątnąć do pokrycia kosztów ma służyć ta właśnie opłata, a nie kredyt obrotowy.	Przyjęto do wiadomości	OIGO
435	Art.3f ust.2	Wpływy z tytułu opłaty, oraz dodatkowej opłaty marszałek województwa przekazuje na rachunek gminy w której odpad z załącznika 6 został zebrany i/lub przekazany do recyklingu.	Skrócenie drogi obiegu opłaty od konsumenta do recyklera spowoduje obniżenie kosztów gospodarki odpadami.	Uwaga nieprzyjęta – marszałek przekazuje do NFOŚiGW, a ten z kolei będzie przekazywał do gmin	OIGO
436	Art. 3k ust. 2	Opłata o której mowa w ust.1 o których mowa w załączniku nr.9 do ustawy.	Opłatę należy uiszczać po zapłaceniu faktury.	Uwaga nieprzyjęta	OIGO
437	Art. 3l . 1.	Art. 3l. 1. Maksymalna stawka opłaty, o której mowa w art. 3k ust. 1, wynosi 0,05 zł za 1 sztukę wprowadzonego do obrotu produktu. 2. Minister właściwy do spraw klimatu, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych oraz ministrem właściwym do spraw gospodarki, określi, w drodze rozporządzenia, stawki opłaty, o której mowa w art. 3k ust. 1, kierując się koniecznością pokrycia kosztów zagospodarowania tych odpadów oraz utworzenia i utrzymania publicznych systemów zbierania.	Brak projektu rozporządzenia w którym zawarte powinna być wysokość stawki z uzasadnieniem określającym podstawy kalkulacji opłaty na poziomie projektowanej ustawy, oraz określenie sposobu dystrybucji opłaty do systemu zbiórki i recyklingu odpadów opakowaniowych Projekt ustawy nie określa podstawy kalkulacji corocznej opłaty. Zgodnie z procedurą legislacyjną do projektu ustawy powinien być załączony projekt rozporządzenia. Projektodawca nie wykazał w uzasadnieniu do projektu ustawy, ani w Ocenie Skutków Regulacji: - jakie są faktyczne koszty związane ze zbieraniem z miejsc publicznie dostępnych i uprzątnięciem z terenów publicznych danych rodzajów odpadów objętych opłatą, a następnie przekazania tych odpadów do recyklingu, - jaki jest związek maksymalnej stawki opłaty z niezbędnymi kosztami, które należy pokryć, oraz czy ta stawka jest	Uwaga nieprzyjęta – szczegółowe analizy wysokości stawek odpowiadającym kosztom zagospodarowania odpadów zostaną przeprowadzone podczas prac nad rozporządzeniem, w którym zostaną one określone.	OIGO

			proporcjonalna do tych niezbędnych kosztów, - w jaki sposób środki gromadzone przez Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej będą wykorzystywane na pokrycie kosztów związanych ze zbieraniem z miejsc publicznie dostępnych i uprzątnięciem z terenów publicznych danych rodzajów odpadów, a następnie przekazaniem tych odpadów do recyklingu.		
438	Art. 3l ust. 3	Przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty wymienione w załączniku 9 do ustawy wnosi opłatę do 15 dnia miesiąca po uregulowaniu faktury za wprowadzenie do obrotu.	Proponowany zapis ma na celu skrócenie obiegu opłaty, która ma być przekazana na pokrycie kosztów wymienionych w art. 3k ust. 1	Uwaga nieprzyjęta – terminy analogiczne jak w przypadku toreb z tworzyw sztucznych	OIGO
439	Uwaga ogólna	Niemniej należy wskazać, że przedstawiony projekt ustawy jedynie w części transponuje przepisy do polskiego systemu prawnego. Brakuje w nim postanowień art. 6 ust. 5 dyrektywy, tj. przepisów dotyczących zapewnienia aby od 2025 r. butelki na napoje wymienione, których głównym składnikiem jest politereftalan etylenu ("butelki PET"), zawierały co najmniej 25 % tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu, oraz od 2030 r. butelki na napoje zawierały co najmniej 30 % tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu. Ponadto w projekcie ustawy nie zaproponowano zapisów dotyczących obowiązku zapewnienia poziomów selektywnego zbierania odpadów z produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, o których mowa w art. 9 dyrektywy, tj.: a) do 2025 r. ilość zebranych, stanowiących odpady produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, była wagowo równa 77 % takich produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wprowadzonych do obrotu w danym roku; b) do 2029 r. ilość zebranych, stanowiących odpady produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, była wagowo równa 90 % takich produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wprowadzonych do obrotu w danym roku.		Trwają także prace nad <i>projektem ustawy o zmianie ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi oraz niektórych innych ustaw (UC81)</i> razem ze zmianami w zakresie rozszerzonej odpowiedzialności producenta (ROP)	Krajowa Izba Gospodarki Odpadami
440	Uwaga ogólna	Nowo wprowadzony art. 3k do ustawy o <i>obowiązках przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej</i> zobowiązuje przedsiębiorców wprowadzających do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego do ponoszenia corocznej opłaty na pokrycie kosztów zbierania odpadów powstałych z tych produktów, pozostawionych w publicznych systemach zbierania odpadów, w tym kosztów utworzenia i utrzymania tych systemów oraz kosztów uprzątnięcia, transportu i przetwarzania odpadów powstałych z tych produktów. Wpływy z powyższych opłat będą docelowo gromadzone na odrębnym rachunku bankowym przez Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, jednak w projekcie ustawy nie zostały przedstawione mechanizmy dystrybucji powyższych wpływów do gmin. Środki finansowe pozyskane z ww. opłat powinny stanowić dochody budżetów gmin ponieważ to gminy w ramach realizacji zadań własnych są odpowiedzialne za utrzymanie czystości i porządku na terenach użytku publicznego, w tym ponoszą koszty organizacji		Uwaga nieprzyjęta – marszałek przekazuje do NFOŚiGW, a ten z kolei będzie przekazywał te środki do gmin	KIGO

		systemów oczyszczania oraz koszty operacyjne związane z uprzątnięciem, transportem i przetwarzaniem odpadów pozostawionych w miejscach publicznych.			
441	<u>Art. 1 pkt 4 lit a</u>	„1. Przedsiębiorca jest obowiązany zapewnić odzysk, a w szczególności recykling, odpadów takiego samego rodzaju jak odpady powstałe z produktów wymienionych w załączniku nr 4a do ustawy wprowadzonych przez niego do obrotu.”,	<p style="text-align: center;"><u>Art. 1 pkt 4 lit a</u></p> <p>1. Przedsiębiorca jest obowiązany zapewnić odzysk, a w szczególności recykling, odpadów takiego samego rodzaju jak odpady powstałe z produktów wprowadzonych przez niego do obrotu</p> <p>Zaproponowana w projekcie ustawy zmiana dotychczasowego brzmienia art. 3 ust. 1 w sposób istotny zmienia zakres odpowiedzialności przedsiębiorców w zakresie zapewnienia odzysku i recyklingu odpadów powstałych z wprowadzonych produktów. Polega ona na zobowiązaniu jedynie tych przedsiębiorców, którzy wprowadzają do obrotu produkty wymienione w załączniku nr 4a do ustawy, tj. oleje smarowe, parafiny, opony. Obecne brzmienie art. 3 ust. 1 zobowiązuje przedsiębiorców do zapewnienia odzysku i recyklingu odpadów powstałych z produktów wprowadzonych na terytorium kraju.</p> <p>Postulujemy utrzymanie dotychczasowego brzmienia art. 3 ust. 1 ustawy, zmieniając jedynie wyrażenie „wprowadzonych przez niego na terytorium kraju” na „wprowadzonych przez niego do obrotu”</p>	Uwaga przyjęta	KIGO
442	<u>Art. 1 pkt 4 lit f w</u> zakresie ust. 9a	Przy obliczaniu osiągniętych poziomów odzysku odpadów powstałych z produktów wymienionych w załączniku nr 9 do ustawy do odzysku zalicza się procesy R1–R9 i R13 wymienione w załączniku nr 1 do ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach.	<p style="text-align: center;"><u>Art. 1 pkt 4 lit f w</u> zakresie ust. 9a</p> <p>Przy obliczaniu osiągniętych poziomów odzysku dla odpadów opakowaniowych i poużytkowych oraz odpadów powstałych z produktów wymienionych w załączniku nr 9 do ustawy do odzysku zalicza się procesy R1-R9 i R13 wymienione w załączniku nr 1 do ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2020 r. poz. 797 i 875). Zaproponowany w projekcie ustawy zapis zmienia zasadniczo dotychczasowe brzmienie przepisu art. 3 ust. 9a</p>	Uwaga przyjęta – poprawione zostało odniesienie do załącznika – nr 4a a nie nr 9. Tutaj chodzi o ujednoczenie terminologii „wprowadzenie do obrotu”.	KIGO

			<p>(obowiązki przedsiębiorców), który obecnie odnosi się do wszystkich odpadów opakowaniowych i poużytkowych, w tym również odpadów opakowaniowych ze szkła, metalu czy wielomateriałowe. Propozycja ograniczenia zapisu jedynie do odpadów wymienionych w załączniku nr 9, tj. odpadów powstałych z produktów jednorazowego użytku z <u>tworzyw sztucznych</u> eliminuje pozostałe odpady opakowaniowe. Celem nowelizacji niniejszych przepisów jest transpozycja dyrektywy poprzez rozszerzenie zakresu dotychczasowych postanowień uwzględniając odpady z produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, a nie wyeliminowanie dotychczasowych obowiązków wobec odpadów opakowaniowych rozumianych ogółem.</p> <p>Zatem postulujemy zachowanie dotychczasowego brzmienia przepisu z rozszerzeniem o „odpady powstałe z produktów wymienionych w załączniku nr 9 do ustawy”, tj. odpady powstałe z produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych.</p>		
443	<p><u>Art. 1 pkt 4 lit f w</u> zakresie ust. 9b</p>	<p>Przy obliczaniu osiągniętych poziomów recyklingu odpadów powstałych z produktów wymienionych w załączniku nr 9 do ustawy do recyklingu zalicza się procesy R2–R9 wymienione w załączniku nr 1 do ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach.</p>	<p><u>Art. 1 pkt 4 lit f w</u> zakresie ust. 9b</p> <p>Przy obliczaniu osiągniętych poziomów recyklingu odpadów opakowaniowych i poużytkowych oraz odpadów powstałych z produktów wymienionych w załączniku nr 9 do ustawy do recyklingu zalicza się procesy R2-R9 wymienione w załączniku nr 1 do ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach. Uzasadnienie jak wyżej</p>	<p>Uwaga przyjęta – poprawione zostało odniesienie do załącznika – nr 4a a nie nr 9. Tutaj chodzi o ujednoczenie terminologii „wprowadzenie do obrotu”.</p>	KIGO
444	<p><u>Art. 1 pkt 10</u></p>	<p>w art. 11 ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego jest obowiązany do prowadzenia dodatkowej ewidencji, obejmującej informacje o masie wprowadzonych do obrotu produktów, z podziałem na poszczególne ich rodzaje.”;</p>	<p>Do usunięcia.</p> <p>Aktualne brzmienie art. 11 ust. 1 zobowiązuje przedsiębiorców oraz organizacje odzysku do prowadzenia dodatkowej ewidencji, obejmującej informacje o: 1) masie wprowadzonych na rynek krajowy produktów, z podziałem na poszczególne ich</p>	<p>Uwaga bezzasadna – brzmienie art. zmienione w związku z wcześniejszymi uwagami</p>	KIGO

			<p>rodzaje - w przypadku przedsiębiorcy; 2) wykazie przedsiębiorców, w imieniu których działa organizacja oraz masie wprowadzonych na rynek krajowy przez przedsiębiorców produktów, z podziałem na poszczególne ich rodzaje - w przypadku organizacji.</p> <p>Zaproponowana zmiana w projekcie ustawy polegająca na zobowiązaniu do prowadzenia dodatkowej ewidencji jedynie przez przedsiębiorcę wprowadzającego do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego nie znajduje uzasadnienia i nie koresponduje z kolejnymi postanowieniami przepisów.</p>		
445	<u>Art. 1 pkt 13</u>	w art. 14 w ust. 1 w pkt 10 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 11 w brzmieniu: „11) dla narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne – 5 zł za 1 kg.”;	<p><u>Art. 1 pkt 13</u></p> <p>w art. 14 w ust. 1 w pkt 10 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 11 -12 w brzmieniu: „11) produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych – zł za 1 kg, 12) dla narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne – 5 zł za 1 kg.”;</p> <p>Nie określono stawki opłaty produktowej za niewykonanie obowiązków w przypadku odpadów z produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych.</p>	Uwaga nieprzyjęta – projektowane przepisy nie przewidują opłaty produktowej za produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, z wyjątkiem narzędzi połowowych, dla których zostały określone poziomy zebrania	KIGO
446	<u>Art. 4 pkt 3 lit b:</u>	w pkt 4 lit. a otrzymuje brzmienie: „a) przedsiębiorcy wprowadzającego do obrotu produkty, o których mowa w załączniku nr 4a do ustawy lub wyznaczonego przez niego autoryzowanego przedstawiciela	<p>Do usunięcia i pozostawienie dotychczasowego brzmienia przepisu</p> <p>Nieuzasadnione ograniczenie jedynie do przedsiębiorców wprowadzających do obrotu produkty, o których mowa w załączniku nr 4a do ustawy, tj. oleje smarowe, opony, parafiny.</p>	Uwaga nieprzyjęta - zmiana ma na celu jedynie ujednoczenie terminologii „wprowadzenie do obrotu”	KIGO
447	Uwaga ogólna	W projekcie (dalej „Nowelizacja”) nie uwzględniono żadnych zmian do Ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. <i>o gospodarce opakowaniami i odpadami</i>	Zasadne byłoby określenie jak Nowelizacja wpłynie na obowiązki wynikające z Ustawy opakowaniowej (i czy w ogóle wpłynie na te obowiązki). Brak takiej	Trwają także prace nad <i>projektem ustawy o zmianie ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami</i>	Polska Izba Gospodarki Odpadami

		<i>opakowaniowymi</i> (dalej „Ustawa opakowaniowa”). Do Ustawy opakowaniowej nie odniesiono się również w Uzasadnieniu do Nowelizacji i OSR, mimo iż Nowelizacja zakłada objęciem nowymi przepisami i opłatami również opakowań objętych na dzień dzisiejszy Ustawą opakowaniową. Czy zatem intencją ustawodawcy jest objęcie niektórych typów produktów/opakowań podwójnymi obowiązkami i opłatami, tj. wynikającymi z jednej strony z Ustawy opakowaniowej, a z drugiej z przepisów, które wejdą w życie w drodze Nowelizacji?	informacji będzie powodował bardzo duży chaos informacyjny i prawdopodobnie niewłaściwe realizowanie obowiązków wynikających z Ustawy opakowaniowej oraz ustaw zmienianych Nowelizacją, z powodu trudności w ich zidentyfikowaniu.	<i>opakowaniowymi oraz niektórych innych ustaw</i> (UC81) razem ze zmianami w zakresie rozszerzonej odpowiedzialności producenta (ROP)	
448	art. 1 pkt 2) lit. f) pkt 9e)	Wprowadzono nową definicję „produktu jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego – rozumie się przez to produkt, w tym opakowanie, który jest w całości lub częściowo wykonany z tworzywa sztucznego i który nie został przeznaczony, zaprojektowany ani wprowadzony do obrotu tak, aby osiągnąć w ramach jego cyklu życia wielokrotne użycie przez zwrócenie go do producenta w celu powtórnego napełnienia lub ponownego użycia do tego samego celu, do którego był pierwotnie przeznaczony”.	Wprowadzenie definicji „produktu”, w której zakres wchodzi pojęcie „opakowania” powoduje, że obowiązki nałożone na przedsiębiorców stają się niezrozumiałe. Nowelizacja agreguje 2 pojęcia, które w innych przepisach są rozdzielne. Już obecna praktyka branżowa pokazuje, że przedsiębiorcy z uwagi na niezrozumiałe zredagowane przepisy, nie są w stanie ich właściwie wypełniać. Należy zaznaczyć, że DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2019/904 z dnia 5 czerwca 2019 r. w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko, nie łączy tych 2 pojęć. Należy przerehabilitować definicję.	Uwaga nieprzyjęta. Taką samą nomenklaturę stosuje dyrektywa SUP. W załącznikach wymieniono jednak wśród tych produktów także opakowania, więc nie powinno tu być niejasności.	PIGO
449	art. 1 pkt 5) str. 8, dodanie art. 3d,	Przedsiębiorcy, o których mowa art. 3b ust. 1, wnoszą pobraną opłatę na odrębny rachunek bankowy prowadzony przez marszałka województwa właściwego ze względu na miejsce pobrania opłaty , w terminie do 15 dnia miesiąca następującego po kwartale, którego opłata dotyczy.	W projekcie ustawy brak jest doprecyzowania, który marszałek jest właściwy w zakresie przekazania opłaty. Opłatę należy przekazać zgodnie z siedzibą np. sieci lokali gastronomicznych czy lokalizacją poszczególnych lokali, w których zostaje pobrana opłata. Analogicznie do opłaty recyklingowej określonej w ustawie z dnia 13 czerwca 2013 r. należy, jako właściwość marszałka należy określać zgodnie z miejscem pobrania opłaty.	Uwaga przyjęta	PIGO
450	art. 1 pkt 6	[...] Art. 4a	Należy doprecyzować, że funkcję autoryzowanego przedstawiciela mogą również pełnić organizacje	Uwaga nieprzyjęta. Organizacja odzysku jest osobą prawną więc	PIGO

		3. Autoryzowanym przedstawicielem może być osoba fizyczna, jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej lub osoba prawna, mający odpowiednio miejsce zamieszkania albo siedzibę na terytorium kraju, w tym organizacja odzysku. [...]	odzysku, o których mowa w ustawie.	mieści się w tym zakresie.	
451	art. 1 pkt 7	[...] d) prowadzący jednostki handlu detalicznego, jednostki handlu hurtowego lub jednostki gastronomiczne, w których są oferowane opakowania jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego lub posiłki w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego, [...]	Należy doprecyzować, że wpisowi do rejestru podlegają jednostki handlowe i gastronomiczne wyłącznie w przypadku oferowania nabywającym opakowań jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego lub posiłków w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego.	Uwaga przyjęta	PIGO
452	art. 4 ust. 1)	1. Obowiązek, o którym mowa w art. 3 ust. 1 lub art. 4d ust. 1, może być realizowany przez przedsiębiorcę: 1) samodzielnie albo 2) za pośrednictwem organizacji odzysku, zwanej dalej „organizacją”	Analogicznie do uprawnienia określonego w art. 4a ust. 1 dla zagranicznych producentów narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne, również polski producent i wprowadzający do obrotu narzędzia połowowe powinien mieć możliwość scedowania swoich obowiązków na zewnętrzny podmiot. Dotychczasowe brzmienie proponowanego przepisu dyskryminowało polskich producentów, a zarazem sprzedawców narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne, którzy z powodu braku realnej możliwości samodzielnego spełnienia ustawowych obowiązków, byliby zobowiązani do ponoszenia kosztów wynikających z wnoszenia opłaty produktowej.	Uwaga nieprzyjęta. Ze względu na zaproponowanie jedynie finansowania zbierania i zagospodarowania odpadów powstałych z narzędzi połowowych nie jest uzasadniona realizacja tych obowiązków za pośrednictwem organizacji odzysku.	PIGO
453	art. 7a	Produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego wymienione w załączniku nr 8 do ustawy zmienianej w art. 1, wyprodukowane przed dniem wejścia w życie ustawy, nieposiadające oznakowania, o którym mowa w art. 3j ustawy zmienianej w art. 1 mogą być sprzedawane nabywcom na terytorium kraju do czasu	Należy dodać przepis przejściowy, analogiczny do brzmienia art. 7, który umożliwi legalną sprzedaż produktów jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego objętych wymogiem dotyczącym oznakowania, wytworzonych przed dniem wejścia ustawy w życie, a zatem nieposiadających wymaganego oznakowania.	Uwaga przyjęta – jedynie w odniesieniu do produktów wprowadzonych przed datą wejścia w życie zakazu.	PIGO

		wyczerpania zapasów tych produktów.			
454	art. 8 ust. 1)	Usunięcie ust. 1)	Treść ustępu 1) odnosi się do art. 1 pkt 7 w zakresie art. 9 ust. 1 pkt 3. Ustawa nie posiada art. 9 ust. 1 pkt. 3. Skoro on nie istnieje to nie może wejść w życie. Być może Ustawodawcy chodzi o art. 9 ust. 1 pkt1 lit c).	Uwaga przyjęta	PIGO
455	Załącznik nr 1, Załącznik nr 2, Załącznik nr 4, Załącznik nr 6	Nowelizacja ustalając typy produktów objętych danymi obowiązkami, wskazuje w wymienionych załącznikach, że: „Do produktów (..) zalicza się: pojemniki na posiłki, tj. pojemniki takie jak pudełka, z pokrywką lub bez, stosowane w celu umieszczenia w nich posiłków, które: a) są przeznaczone do bezpośredniego spożycia, na miejscu lub na wynos, b) są zazwyczaj spożywane bezpośrednio z pojemnika, oraz c) są gotowa do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzenie, gotowanie czy podgrzewanie, – w tym pojemniki na posiłki typu fast food lub na inne posiłki gotowe do bezpośredniego spożycia, z wyjątkiem pojemników na napoje, talerzy oraz paczek i owijek zawierających żywność”	Nowelizacja obejmując nowymi obowiązkami pojemniki na posiłki wskazała ich rodzaje uwzględniając <i>pojemniki na posiłki, tj. pojemniki takie jak pudełka, z pokrywką lub bez, stosowane w celu umieszczenia w nich posiłków (...) z wyjątkiem pojemników na napoje, talerzy oraz paczek i owijek zawierających żywność</i> . Takie wyłączenie może powodować duże rozbieżności interpretacyjne i unikanie realizowania obowiązków przez przedsiębiorców poprzez sprzedaż żywności w tzw. „gotowych setach” – żywność sprzedawana od razu w gotowych paczkach, a nie umieszczana w pudełku w ramach pakowania danego zamówienia dla klienta. Ponadto, przytoczona definicja posiada drobne błędy gramatyczne i różnice w zredagowaniu w poszczególnych załącznikach, co wydaje się przypadkowym błędem redakcyjnym, a nie intencją ustawodawcy.	Zostanie to ponownie przeanalizowane	PIGO
456	Uwaga ogólna	Producenci opakowań i produktów jednorazowych z tworzyw sztucznych w Polsce to bardzo istotny sektor przetwórstwa przemysłowego zaopatrujący rynek polski i UE. Szacowana ilość objętych potencjalnymi regulacjami przedsiębiorstw branży opakowań z tworzyw sztucznych przekracza 1 tys. przedsiębiorstw, a przepisy ustawy wpływają nie tylko na producentów opakowań i torebek, a także na producentów folii, którzy zaopatrują producentów opakowań oraz handel. Drastyczne wprowadzanie przepisów ograniczających stosowanie produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych zawartych w załączniku nr 6 do ustawy w tak krótkim czasie nie daje możliwości przedsiębiorcom do adaptacji do nowych warunków. Natomiast działanie takie może dać silny impuls do importu i redukcji popytu u krajowych producentów, co bezpośrednio przełoży się na rynek pracy.		Przyjęto do wiadomości	POHID
457	Uwaga ogólna	Zgodnie z dyrektywą na państwach członkowskich ciąży obowiązek wykazania zmniejszenia stosowania produktów zgodnie z załącznikiem nr.6 do ustawy do roku 2026 w porównaniu z 2022 (art. 4 pkt 1 dyrektywy). Wobec tego w pierwszej kolejności należy wprowadzić sprawozdawczość, a następnie		Przyjęto do wiadomości - w OSR wskazano, że sprawozdawczość pozwoli na weryfikację zmniejszenia. Ponadto, wyroby medyczne	POHID

		określone cele i środki zmniejszające. Należy rozważyć ewentualne problemy związane z zaopatrzeniem szpitali, dużych zakładów przemysłowych, punktów opieki medycznej itp. a także wziąć pod uwagę miejsca narażone na zaśmiecanie takie jak imprezy plenerowe itp.	zostają wyłączone z zakresu dyrektywy, zgodnie z Wytycznymi KE do dyrektywy SUP z dnia 31.05.2021.	
458	Uwaga ogólna	Przepisy projektowanej ustawy nakładają wiele nowych obowiązków na przedsiębiorców, w tym zakaz sprzedaży wybranych towarów, obowiązek oznakowania wybranych towarów, obowiązek ewidencji, sprawozdawczości, uiszczania opłat, realizacji kampanii edukacyjnych itd. w bardzo krótkim czasie. Oczywiście rozumiemy, że termin implementacji wynika z zapisów Dyrektywy PE i Rady 2019/904 (SUP), jednak zapisy dyrektywy nie obowiązują wprost w krajach członkowskich stąd konieczność oczekiwania na rozwiązania krajowe. Przedsiębiorcy będą zobowiązani do wypełnienia obowiązków w terminie krótszym niż 3 miesiące od publikacji zmiany ustawy, dlatego sugerujemy np. obniżenie kar za brak realizacji poszczególnych obowiązków (w szczególności zakresie uzyskania wpisu do rejestru BDO, czy prowadzenia ewidencji) przynajmniej na okres 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy, tak aby przedsiębiorcy nie ponosili negatywnych skutków opóźnienia implementacji przepisów unijnych do prawa krajowego.		
459	Uwaga ogólna Podwójne obciążenie wprowadzającego produkty w opakowaniu na rynek	Zgodnie z art. 1 pkt 5 (w zakresie art. 3k ustawy zmienianej), produkty wymienione w załączniku nr 4 do projektu objęte są obowiązkiem uiszczania opłaty na rzecz urzędu marszałkowskiego m.in. w zakresie zapewnienia systemów zbierania i zagospodarowania odpadów. Należy podkreślić, że produkty wskazane w pkt 2 i 3 załącznika nr 4 tj. paczki i owijki wykonane z elastycznych materiałów zawierające posiłki przeznaczone do bezpośredniego spożycia z paczki lub owijki bez żadnej dalszej obróbki oraz pojemniki na napoje o pojemności do trzech litrów, są już obciążone obowiązkiem realizacji odzysku i recyklingu wynikającym z ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, więc dodatkowa opłata stanowi podwójne obciążenie wprowadzającego produkty w opakowaniu na rynek. W przypadku lekkich plastikowych toreb na zakupy nowelizacja ustawy o utrzymaniu porządku i czystości w gminach wprowadziła istotne obciążenie dla ich producentów, co spowodowało drastyczne ich ograniczenie i wyrugowanie z rynku w znacznej części przez alternatywy o większym śladzie środowiskowym. Torby te są już w Polsce tzw. opłatą recyklingową wynikającą z ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, więc dodatkowa opłata stanowi podwójne obciążenie (dla klienta oraz wprowadzającego produkty w opakowaniu na rynek). Nie ma to uzasadnienia w statystykach a także poziomie kosztów wynikających z dyrektywy. Ponadto koszty wyspecyfikowane w dyrektywie SUP w są wielokrotnie niższe od obowiązującej w kraju opłaty recyklingowej. Ministerstwo Klimatu i Środowiska jest w posiadaniu danych wskazujących na skuteczną redukcję i osiągnięcie celu ograniczenia zużycia. Wobec tego dodatkowa opłata wydaje się bezzasadna.	Uwaga nieprzyjęta – obowiązująca obecnie opłata recyklingowa, którą objęte są lekkie torby na zakupy z tworzywa sztucznego jest instrumentem mającym na celu ograniczenie stosowania tych toreb (zniechęcenie nabywców) i nie jest bezpośrednim kosztem ponoszonym przez wprowadzających te torby, natomiast dyrektywa SUP w art. 8 obciąża bezpośrednio producentów pokrywaniem określonych kosztów w ramach ROP w odniesieniu do tych toreb, które mimo opłaty recyklingowej zostały wprowadzone do obrotu.	POHiD
460	Uściślenie nazewnictwa w odniesieniu	Ustawodawca wielokrotnie posługuje się pojęciem posiłku, jednak nie podano co należy pod nim rozumieć. Sugerujemy doprecyzowanie pojęcia posiłku w taki sposób, żeby przepis odnosił się wyłącznie do posiłków nakładanych przez konsumenta albo mających taki charakter (ale nałożonych przez kogoś innego) i udostępniony już w takiej formie, lub wskazanie przykładowych produktów objętych lub wyłącznych ze	Uwaga przyjęta. Posiłek - zestaw potraw lub produktów żywnościowych spożywanych stosownie do określonej pory dnia.	POHiD

	do nazwy „posiłek	obowiązków odnoszących się do posiłków w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego.		
461	Uwaga ogólna Uściślenie nazewnictwa w odniesieniu do nazwy „filtr”	Projektowana ustawa i dyrektywa, którą implementuje, dotyczą produktów z tworzyw sztucznych; oznakowania, które producenci wyrobów tytoniowych będą zobowiązani umieszczać na swoich wyrobach informują konsumenta, że filtr zawiera plastik. W związku z powyższym postulujemy uściślenie i zastąpienie w każdym miejscu w ustawie gdzie pojawia się słowo „filtr” słowem „filtr zawierający plastik”/ „filtr zawierający tworzywo sztuczne”.	Uwaga przyjęta	POHID
462	Uwaga ogólna Brak odwołań	Brak jest w projekcie odwołań (czego przykładem jest do niczego nie przypisany załącznik nr 5) lub zasygnalizowania, że takie zmiany nastąpią. Powoduje to niepewność prawną wśród przedsiębiorców, którzy nie wiedzą, czy, kiedy i w jaki sposób obowiązki wynikające z dyrektywy, a nie ujęte w projekcie, zostaną wdrożone. Natomiast w przypadku załącznika nr 4 występuje jedynie w przypadku vacatio legis.	Uwaga przyjęta	POHID
463	Uwaga ogólna Dobre praktyki	Pragniemy zwrócić uwagę na bardzo dobre wyniki Czech w odniesieniu do gospodarki odpadami tworzyw sztucznych oraz aktualny projekt transpozycji dyrektywy przez ten kraj. Projekt jest, w naszej opinii, dobrym rozwiązaniem zarówno dla środowiska jak i dla przedsiębiorców. Projekt jest dostępny na stronach Komisji Europejskiej.	Przyjęto do wiadomości	POHID
464	Uwaga ogólna Konsultacje projektu	Postulujemy zorganizowanie – po przeanalizowaniu uwag – konferencji uzgodnieniowej poświęconej ww. projektowi.	Przyjęto do wiadomości	POHID
465	Uwaga ogólna Pełne wdrożenie	Zwracamy uwagę, że pełne wdrożenie przepisów dyrektywy SUP oraz obecnie konsultowanej ustawy nie będzie możliwe do momentu opublikowania przez Komisję wytycznych oraz korygendy do aktu wykonawczego. Proces wypracowania przez Komisję Europejską dokumentów niezbędnych do wdrożenia dyrektywy (rozporządzenie wykonawcze oraz wytyczne) jest bardzo opóźniony. W przypadku produktów kosmetycznych objętych dyrektywą (chusteczki nawilżane) wciąż nie wiadomo, jakie włókniny oraz jakie kategorie produktów zostaną objęte dyrektywą. Mimo, że do rozpoczęcia stosowania dyrektywy (art. 7 – od 3 lipca 2021 r.) zostało już tylko 2,5 miesiąca, przedsiębiorcy nie mogą rozpocząć procesu przygotowania, ponieważ nie wiadomo, jakie produkty i w jaki sposób powinny być oznakowane. Biorąc pod uwagę zaistniałe trudności, apelujemy, aby na etapie wdrażania dyrektywy SUP do prawa krajowego, jakiegokolwiek dalsze trudności, w tym obciążenia finansowe nie wynikające wprost z dyrektywy – były minimalizowane.	Przyjęto do wiadomości KE opublikowała Wytyczne do dyrektywy 2019/904 31 maja 2021 r. https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=OJ:C:2021:216:TOC	POHID
466	Uwagi szczegółowe			
467	Art. 1 pkt 2 lit. b)	Konieczność modyfikacji / doprecyzowania.	Wyjaśnienie – sprzęt wędkarski nie jest objęty tą definicją, zostanie to	POHID

	projekt (dotyczy art. 2, definicja narzędzi połowowych)	Wyjaśnienia wymaga, czy pod pojęciem „narzędzia połowowe” rozumie się także sprzęt wędkarski wykorzystywany na cele rekreacyjne. Intencją zapisów dyrektywy PE i Rady 2019/904 raczej nie było ujmowanie tego typu sprzętów, lecz nie jest to wyraźnie sprecyzowane w projekcie ustawy.	doprecyzowane w uzasadnieniu	
468	Art. 1 pkt 2 lit. d) projektu (dotyczy art. 2, definicja producenta i przedsiębiorcy)	<p>Postulujemy o ujednoczenie i doprecyzowanie definicji „producenta” i „przedsiębiorcy” występujących w projekcie w taki sposób, aby nie budziły wątpliwości co do obowiązków przedsiębiorców.</p> <p>W projekcie ustawy pojawia się inna definicja „producenta” niż ta którą zawiera w dyrektywa 2019/904. Należy jednocześnie zaznaczyć, że definicja producenta z dyrektywy również budzi wątpliwości prawne, ponieważ został nią objęty podmiot, który nie produkuje ani nie wprowadza produktu do obrotu, a jedynie go sprzedaje (czyli dystrybutor).</p> <p>W projekcie ustawy pojawia się definicja „przedsiębiorcy”, która nie istnieje w dyrektywie SUP, choć wydaje się, że jest to próba sprecyzowania, że jest to podmiot wprowadzający do obrotu, czyli ten, na którym spoczywają obowiązki prawne.</p> <p>Jednak w tym kontekście pojawiają się wątpliwości związane z terminem „rozszerzona odpowiedzialność producenta”, na przykład: w załączniku 9 „Produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego objęte rozszerzoną odpowiedzialnością producenta”.</p> <p>W praktyce rynkowej producent jest bardzo często podmiotem, który produkuje na zlecenie przedsiębiorcy i nie wprowadza produktu do obrotu, a więc nie jest adresatem obowiązków określonych w ustawie i dyrektywie.</p>	Uwaga nieprzyjęta – producent to nie jest importer ani dokonujący wewnątrzwspólnotowej dostawy towarów. Użycie pojęcia producent ma zastosowanie wyłącznie w zakresie możliwości utworzenia autoryzowanego przedstawiciela, analogicznie jak ma to miejsce w przepisach ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym. Nie jest to definicja słownikowa słowa „producent”.	POHID
469	Art. 1 pkt 2 lit. d) projektu (dotyczy art. 2, definicja przedsiębiorcy)	<p>Proponujemy dodanie definicji “przedsiębiorcy krajowego” oraz “przedsiębiorcy zagranicznego” w brzmieniu:</p> <p>„przedsiębiorcy krajowym - rozumie się przez to przedsiębiorcę w rozumieniu art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2021 r. poz. 162), który importuje produkty, dokonuje wewnątrzwspólnotowego nabycia produktów lub wytwarza produkty i wprowadza je do obrotu (...)” „przedsiębiorcy zagranicznym - rozumie się przez to osobę fizyczną lub osobę prawną, mającą siedzibę na terytorium innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego lub państwa niebędącego państwem członkowskim (...)”</p> <p>Projekt proponuje nowe definicje przedsiębiorcy i producenta. O ile przedsiębiorcą jest każdy podmiot, który importuje, wytwarza lub wprowadza na polski rynek produkty, o tyle producentem jest wyłącznie podmiot zagraniczny sprzedający w Polsce produkty. Rozwiązanie to koliduje ze zwyczajowym rozumieniem tych pojęć.</p>	Uwaga nieprzyjęta – zaproponowane przepisy dot. przedsiębiorcy i producenta wzorowane są na przepisach ustawy o zużytym sprzęcie	POHID
470	Art. 1 pkt 2 lit. f)	Proponujemy następujące brzmienie art. 2 pkt 9e: „9e) <i>produkcje jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego – rozumie się przez to produkt, w tym</i>	Uwaga bezzasadna – brzmienie art. zmienione w związku z wcześniejszymi	POHID

	<p>projektu (dotyczy art. 2, definicja produktu jednorazowego użytku)</p>	<p><i>opakowanie jednostkowe, który jest w całości lub częściowo wykonany z tworzywa sztucznego i który nie został przeznaczony, zaprojektowany ani wprowadzony do obrotu tak, aby osiągnąć w ramach jego cyklu życia wielokrotne użycie przez zwrócenie go do producenta w celu powtórnego napełnienia lub ponownego użycia do tego samego celu, do którego był pierwotnie przeznaczony;</i></p> <p>Wątpliwość interpretacyjna w stosunku do niektórych produktów objętych zakresem projektu, np. chusteczek nawilżanych czy wyrobów tytoniowych. Nie jest jasne czy projektodawca przez pojęcie produktu rozumie jedną chusteczkę i jeden papieros z filtrem, czy też jedną paczkę chusteczek i jedną paczkę papierosów,</p>	<p>uwagami</p>	
<p>471</p>	<p>Art. 1 pkt 2 lit. f) projektu (dotyczy art. 2, definicja przychodu netto)</p>	<p>Ponieważ wśród produktów wymienionych w załączniku nr 11 znajdują się również wyroby akcyzowe (pkt 3 – niektóre pojemniki na napoje o pojemności do trzech litrów, w odniesieniu do napojów alkoholowych; pkt 5 – wyroby tytoniowe z filtrami), w art. 2 Ustawy o opłacie produktowej po projektowanym pkt 9e należałoby dodać pkt 9f w brzmieniu (art. 1 pkt 2 lit. f Projektu ustawy):</p> <p>„9f) przychodach netto – rozumie się przez to przychody bez podatku od towarów i usług oraz podatku akcyzowego”</p> <p>Pojęcie „przychodu netto” nie zostało zdefiniowane w Projekcie ustawy, więc jego zakres może budzić wątpliwości. Co do zasady przychód netto jest to łączna wartość przychodów pomniejszona o odpowiednie należności podatkowe. W przypadku produktów wymienionych w załączniku nr 11 w grę wchodzi nie tylko podatek od towarów i usług, ale też podatek akcyzowy, ponieważ w załączniku tym znajdują się także wyroby akcyzowe. Dlatego, w celu uniknięcia wszelkich wątpliwości, pojęcie „przychodu netto” wymaga jednoznacznego zdefiniowania w Ustawie o opłacie produktowej jako przychody bez podatku od towarów i usług oraz podatku akcyzowego. Proponowane doprecyzowanie zapewnia adekwatne powiązanie pomiędzy wysokością uzyskiwanych przychodów, poziomem nakładów i przeznaczeniem środków. W braku takiego doprecyzowania mielibyśmy do czynienia z nieuzasadnionym zróżnicowaniem sytuacji przedsiębiorców wprowadzających do obrotu produkty, o których mowa w załączniku nr 11, dyskryminującym dla producentów wyrobów akcyzowych. Z punktu widzenia celu analizowanej regulacji nie ma żadnego uzasadnienia dla nakładania na tę grupę przedsiębiorców obowiązków finansowych, których podstawa wymiaru jest istotnie wyższa niż w przypadku pozostałych przedsiębiorców objętych tymi obowiązkami – ze względu na wliczanie do tej podstawy należności publicznoprawnych wynikających z regulacji akcyzowych. Należności te stanowią istotną część uzyskiwanych przez nich przychodów, są jednak odprowadzane na rzecz Skarbu Państwa i w tym sensie nie stanowią przysporzenia dla tej grupy przedsiębiorców (nie stanowią ich dochodu).</p> <p>Co więcej, obciążenie to nie odpowiada wymaganiom wskazanym w art. 8 ust. 4 Dyrektywy SUP. Zgodnie z Dyrektywą wysokości opłat na pokrycie kosztów edukacji i informowania, o których mowa w Art. 10 Dyrektywy, nie powinny przekraczać kosztów niezbędnych do gospodarnego świadczenia stosownych usług i powinny być ustalane z zachowaniem przejrzystości między zainteresowanymi podmiotami. Zaproponowane w projekcie rozwiązania nie spełniają ww. wymogów, ponieważ zarówno w projekcie, jak i</p>	<p>Sposób naliczania opłat na kampanie edukacyjne zostanie zmieniony</p>	<p>POHID</p>

		w jego uzasadnieniu, nie wskazane zostały podstawy jakimi kierowano się przy ustalaniu obliczania stawek opłaty, a w szczególności nie odniesiono się chociażby szacunkowych kosztów prowadzenia działań edukacyjno-informacyjnych.		
472	Art. 1 pkt 2 lit. j) projektu (dotyczy art. 2, definicja wprowadzenia do obrotu)	<p>Wprowadzenie do obrotu następuje w dniu:</p> <p>1) wydania produktu z magazynu albo przekazania go osobie trzeciej – w przypadku produktu wytworzonego na terytorium kraju;</p> <p>2) wystawienia faktury potwierdzającej przywóz produktu na terytorium kraju z terytorium innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej albo dokumentu celnego potwierdzającego przywóz produktu na terytorium kraju z terytorium państwa niebędącego państwem członkowskim Unii Europejskiej;</p> <p>3) przywozu produktu na terytorium kraju w celu wprowadzenia do obrotu za wyjątkiem produktów wytworzonych lub zmagazynowanych przed 3 lipca 2021 r.</p> <p>Produkty wytworzone lub zmagazynowane (niezależnie od miejsca wytworzenia i własności) na terenie Polski przed 3 lipca 2021 r. bądź wydane przed tą datą do magazynu podmiotu innego niż prowadzonego przez przedsiębiorcę prowadzącego jednostkę handlu detalicznego uznaje się wprowadzone do obrotu przed datą wejścia w życie przepisów niniejszej ustawy.</p> <p>W naszej ocenie zgodnie z Dyrektywą ustawa nie powinna dotyczyć produktów już wytworzonych i zmagazynowanych bądź wytworzonych i dostarczonych do pośrednika w łańcuchu dostaw. Prosimy o potwierdzenie ze strony regulatora. Należy doprecyzować czy produkt wytworzony i zmagazynowany, ale nie wprowadzony do obrotu podlega ustawie.</p>	Uwaga nieprzyjęta – art. 8 projektowanej ustawy dopuszcza możliwość wykorzystania zapasów magazynowych wprowadzonych do obrotu na terytorium RP przed 3 lipca 2021 r. produktów jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego objętych zakazem wprowadzania do obrotu i produktów jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego nieopatrzonych wymaganym po 3 lipca 2021 r. oznakowaniem. Produkt wytworzony ale nie wprowadzony do obrotu przed dniem wejścia w życie ustawy, jeśli zostanie wprowadzony do obrotu pod dniem wejścia w życie ustawy będzie podlegał jej regulacjom	POHID
473	Art. 1 pkt 4 lit. b) projektu (dotyczy art. 3 ust. 3, poziom odzysku i recyklingu)	<p>Wymaga wyjaśnienia czy przepis ten odnosi się do przyszłych przepisów dot. ROP czy może w projekcie brakuje niektórych przepisów.</p> <p>W załączniku 4a obowiązująca ustawa wprowadza obowiązek zapewnienia odzysku i recyklingu tylko dla olejów, smarów i opon (dotychczasowy zakres ustawy). Natomiast projekt wskazuje sposoby realizacji obowiązku odzysku i recyklingu dla wszystkich jednorazowych produktów z tworzyw sztucznych, a nie precyzuje jakie poziomy należy uzyskać ani nie odwołuje się do innej ustawy w tym zakresie.</p>	Uwaga przyjęta - odwołanie do załącznika 4a ma na celu tylko ujednoczenie słownictwa. Chodzi o ujednoczenie terminologii „wprowadzenie do obrotu” a nie zmianę przepisów w zakresie olejów i opon.	POHID
474	Art. 1 pkt 5 projektu (dotyczy art. 3b ust. 1, nabycie opakowania jednorazowego użytku)	Przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu detalicznego, jednostkę handlu hurtowego lub jednostkę gastronomiczną, w której są oferowane opakowania jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego lub posiłki w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego, wymienione w załączniku nr 6 do ustawy, jest obowiązany pobrać opłatę od konsumenta nabywającego odpłatnie opakowania jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego lub posiłki w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy, zwaną dalej „opłatą”, z wyłączeniem sprzedaży dokonywanej przy użyciu służących do automatycznej sprzedaży, które w systemie bezobsługowym przyjmują należności i wydają towar.	Uwaga przyjęta – zostanie doprecyzowane „do konsumenta (użytkownika) końcowego”. Ponadto, projekt obejmuje wszystkie miejsca sprzedaży, w tym urządzenia vendingowe.	POHID

		Z treści uzasadnienia do projektu ustawy wynika, że celem w/w opłaty jest zniechęcenie konsumentów do nabywania opakowań jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego na rzecz opakowań i produktów z alternatywnych tworzyw lub opakowań i produktów wielokrotnego użytku”. Art. 3 b ust. 1 nie odnosi się jednak do konsumenta, a do podmiotu nabywającego opakowania jednorazowe (którym może być zarówno przedsiębiorca, jak i konsument). Pojawia się więc wątpliwość interpretacyjna, jak rozumieć definicję w/w podmiotów oraz „nabywającego”. Nie jest jasne czy w/w podmiotem jest jednostka, która oferuje opakowania jednorazowego użytku konsumentom (relacja przedsiębiorca – konsument), czy też jest nim także inny przedsiębiorca (relacja przedsiębiorca – przedsiębiorca) zwłaszcza w przypadku transakcji z jednostką handlu hurtowego. Ponadto, wymaga doprecyzowania czy opłaty mają być pobierane tylko przy nabyciach odpłatnych, czy również nieodpłatnych i czy zakres projektu obejmuje także sprzedaż poprzez urządzenia vendingowe.		
475	Dot. Art. 1 pkt 4 lit. a) projektu (dotyczy art. 3 ust. 1)	Nowe brzmienie art. 3 ust. 1 nakłada obowiązek odzysku, a w szczególności recyklingu odpadów powstałych z produktów wymienionych w załączniku nr 4a, po dalszych zapisach art. 3 domniemywa się że chodzi także o produkty jednorazowego użytku – brakuje jednakże w projekcie ustawy nowego brzmienia Załącznika 4a co można dwójako interpretować – że dotyczy nadal tylko olejów itp. lub że rozszerzony jest o produkty jednorazowego użytku.	Uwaga przyjęta - odwołanie do załącznika 4a ma na celu tylko ujednoczenie słownictwa. Chodzi o ujednoczenie terminologii „wprowadzenie do obrotu” a nie zmianę przepisów w zakresie olejów i opon.	POHID
476	Art. 1 pkt 5 projektu (dotyczy art. 3b ust. 2)	Konieczność modyfikacji Obecnie na rynku polskim nie ma surowców alternatywnych, które mogłyby zabezpieczyć nawet w kilku procentach potrzeby rynku na pojemniki objęte projektem (dania na wynos spożywane na miejscu, opakowania do fast foodów itp.). Większość produktów alternatywnych jest produkowana poza Unią Europejską (Azja), co wiąże się z dodatkowym kosztem środowiskowym i emisją CO2 związanymi z transportem. Dodatkowo ich bezpieczeństwo w odniesieniu do kontaktu z żywnością nie jest analizowane. Może to spowodować, że ustawodawca wprowadzi regulacje, które będą skutkowały przejściem na produkty stanowiące zagrożenie dla konsumenta. Przywołujemy zapis art. 11 dyrektywy, że na państwach członkowskich ciąży obowiązek zapewnienia higieny i bezpieczeństwa żywności. Z kolei odpady alternatywnych produktów, których strumień znacznie wzrośnie, również będą wymagały selekcji i odpowiedniego przetwarzania w odpowiednich instalacjach przemysłowych. Dodatkowo wymóg poniższy w naszej ocenie poważnie ogranicza fundamentalną zasadę wolności handlu i zmusza przedsiębiorców do rezygnacji ze specjalizacji w określonych produktach, która w efekcie doprowadziła we współczesnej gospodarce do obniżenia cen produktów dla konsumentów.	Uwaga przyjęta - kwestie wprowadzenia alternatywnych produktów jednorazowego użytku zostaną przeanalizowane ponownie.	POHID
477	Art. 1 pkt 5 projektu (dotyczy art. 3c ust. 1)	W naszej ocenie, maksymalna wysokość proponowanej opłaty powinna zostać określona proporcjonalnie do celu oraz w oparciu o realne dane dotyczące zużycia opakowań jednorazowego użytku oraz kosztów związanych z zarządzaniem tego rodzaju odpadami, a w konsekwencji znacząco obniżona. Jeżeli ustawodawca nie posiada na ten moment danych dotyczących zużycia tego rodzaju opakowań, a tym	Uwaga przyjęta - kwestie wprowadzenia alternatywnych produktów jednorazowego użytku zostaną przeanalizowane ponownie. W ramach prac nad rozporządzeniem określającym wysokość stawki opłaty	POHID

		<p>samym ciężko jest mówić o jakimkolwiek konkretnym celu w zakresie zmniejszania zużycia, pobór tej opłaty powinien zostać zawieszony do momentu uzyskania takich danych.</p> <p>W naszej ocenie proponowana opłata maksymalna jest nieproporcjonalna do celu. Celem dyrektywy 2019/904 jest zmniejszenie zużycia kubków plastikowych oraz określonego typu opakowań przeznaczonych do posiłków gotowych do spożycia, a nie wyłączenie ich z obrotu.</p> <p>Dyrektywa sugeruje szereg możliwych środków służących ograniczeniu zużycia opakowań jednorazowego użytku – zakaz bezpłatnego wydawania takich produktów konsumentowi jest tylko jednym z nich. W takiej sytuacji, nakładanie tego rodzaju opłaty bez określenia obecnego zużycia opakowań jednorazowego użytku, a co za tym idzie celu w zakresie zmniejszenia zużycia, wydaje się nieuzasadnione. Przyjęcie maksymalnej wysokości opłaty na zaproponowanym poziomie będzie bowiem oznaczało ich całkowite usunięcie z rynku. Obecnie nie ma powszechnie dostępnych jednorazowych alternatyw niezawierających tworzyw sztucznych (kubki papierowe posiadają w składzie tworzywo, w przeciwnym wypadku nie spełniają warunku szczelności; kubki z tworzyw pochodzenia roślinnego np. PLA są także objęte dyrektywą) / (opakowania jednorazowe z papieru i pulpy nie są powszechnie dostępne; opakowania te nie zostały przeanalizowane pod kątem bezpieczeństwa dla konsumentów). Natomiast wielorazowe alternatywy wymagają odpowiedniego zaplecza sanitarnego, które w większości placówek obecnie nie istnieje. Zgodnie z dyrektywą środki przyjęte przez kraj członkowski muszą być proporcjonalne i niedyskryminujące (art.4.1 dyrektywy). Dlatego proponujemy wprowadzenie zakazu bezpłatnej dystrybucji opakowań jednorazowego użytku.</p> <p>Co więcej, biorąc pod uwagę sytuację ekonomiczną związaną z pandemią COVID-19, traktowanie takiego rozwiązania jako podstawowego środka służącego ograniczeniu zużycia opakowań jednorazowego użytku, może negatywnie wpłynąć na sytuację wielu polskich przedsiębiorców.</p> <p>Warto w tym miejscu zwrócić uwagę, iż ustawodawca nie przedstawił w uzasadnieniu projektu jakiegokolwiek argumentacji tudzież wyliczeń, które wskazywałyby na jakiej podstawie określona została maksymalna stawka opłaty, ani też nie wprowadził w projekcie ustawy jakichkolwiek wskazówek dla ministra właściwego do spraw klimatu co do czynników, które powinny zostać uwzględnione przy ustalaniu właściwej stawki tej opłaty. Powyższe prowadzi do sytuacji, w której wielu przedsiębiorców obawia się, iż w rzeczywistości zostanie na nich nałożona opłata w takiej właśnie maksymalnej wysokości.</p>	<p>zostaną przeprowadzone stosowne analizy. Obecnie nie są dostępne dane nt. takich kosztów.</p>	
478	<p>Art. 1 pkt 5 projektu (dotyczy art. 3d ust. 1)</p>	<p>Proponujemy następujące brzmienie art. 3d ust. 1:</p> <p><i>“1. Przedsiębiorcy, o których mowa art. 3b ust. 1, wnoszą pobraną opłatę na odrębny rachunek bankowy prowadzony przez marszałka województwa właściwego ze względu na siedzibę spółki, w terminie do 15 dnia miesiąca następującego po kwartale, którego opłata dotyczy.”</i></p> <p>W projekcie ustawy brak jest doprecyzowania, który marszałek jest właściwy w zakresie przekazania opłaty. Opłatę należy przekazać zgodnie z siedzibą np. sieci lokali gastronomicznych czy lokalizacją poszczególnych lokali, w których zostaje pobrana opłata. Analogicznie do opłaty recyklingowej określonej w ustawie z dnia 13 czerwca 2013 r. należy, jako właściwość marszałka należy określać zgodnie z miejscem</p>	<p>Uwaga częściowo przyjęta – zostanie zmienione brzmienie art. 25 jednak w przypadku jednostek handlu detalicznego, handlu hurtowego i jednostek gastronomicznych marszałkiem właściwym zostanie określony marszałek właściwy ze względu na pobraną opłatę.</p>	POHID

		pobrania opłaty.		
479	Art. 1 pkt 5 projektu (dotyczy art. 3f ust. 2, przeznaczanie środków na kampanie informacyjne)	<p>Proponujemy nowego ust. 2b po ustępie 2 (któremu należy zmienić numerację na 2a) w brzmieniu: „2b. Narodowy Fundusz przeznacza przekazane przez marszałków województw środki z tytułu opłaty wymienionej w art. 3b na kampanie edukacyjne dotyczące możliwości stosowania, wykorzystywania bądź użytkowania opakowań z innych materiałów niż tworzywa sztuczne lub opakowań wielokrotnego użytku).”</p> <p>Regulacja zawarta w art. 3b projektowanej ustawy dotycząca implementacji art. 4 ust 1 Dyrektywy SUP na temat „Zmniejszenia stosowania” i wykorzystania przez polskiego legislatora przewidzianego przez Dyrektywę środki jakie są wymienione w drugim akapicie tego artykułu, a którym są instrumenty ekonomiczne, takie jak instrumenty zapewniające, aby produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych nie były bezpłatnie wydawane konsumentowi końcowemu w punkcie sprzedaży powinna zostać uzupełniona o precyzyjne określenie obszarów wydatkowania pozyskiwanych środków pieniężnych tak aby nie stała się ona kolejnym podatkiem.</p> <p>Brak takiego określenia spowoduje powstanie ryzyka przeznaczania uzyskanych środków na inne cele niż te na które zostały pozyskane.</p>	Uwaga nieprzyjęta. NFOŚiGW w ramach finansowania działań w zakresie gospodarki odpadami będzie również finansował działania w zakresie edukacji ekologicznej.	POHID
480	Art. 1 pkt 5 projektu (dotyczy art. 3f ust. 4, obowiązki sprawozdawcze)	<p>Proponujemy następujące brzmienie art. 3f ust. 4: „4. Przedsiębiorca, o którym mowa w art. 3b ust. 1, składa sprawozdanie o liczbie nabytych i wydanych odpłatnie przez konsumentów opakowań jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego, o których mowa w załączniku nr 6 do ustawy na zasadach określonych w art. 73 ust. 2 pkt 3a ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach.”</p> <p>Istnieje wątpliwość, czy obowiązkiem sprawozdawczym objęte powinny być wszystkie kubki nabyte i wydane, czy tylko sprzedane, czyli czy nabycie następuje odpłatnie, czy nieodpłatnie. Należy więc dostosować przepis do zmienionej treści art. 3b ust 1</p>	Uwaga nieprzyjęta. Przepis jest analogiczny jak w przypadku toreb na zakupy z tworzywa sztucznego objętych opłatą recyklingową, co pozwoli marszałkom województw na ocenę prawidłowości pobranych i przekazanych do marszałka środków pochodzących z opłat.	POHID
481	Art. 1 pkt 5 projektu (dotyczy art. 3h ust. 2)	<p>Sugerujemy całkowite usunięcie art. 3h ust. 2 z brzmienia ustawy.</p> <p>Nakładając na państwa członkowskie obowiązek sprawozdawczy w zakresie wprowadzania do obrotu produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, Dyrektywa 2019/904 nie wymaga od państw członkowskich zbierania tak szczegółowych danych jak dane w rozbiciu na poszczególne jednostki.</p> <p>Biorąc pod uwagę powyższe oraz fakt, że samo przedstawianie danych dotyczących nabytych i wydanych opakowań jednorazowego użytku wymagać będzie od przedsiębiorców zbierania dodatkowych informacji, a co za tym idzie odpowiedniego dostosowania systemów informatycznych (co oczywiście generuje koszty), negatywnie ocenić należy propozycję dodatkowego rozszerzenia takich obowiązków sprawozdawczych na dodatkowe dane, niewymagane wprost Dyrektywą, poprzez wymóg przedstawiania zużycia opakowań jednorazowych w rozbiciu na poszczególne jednostki.</p>	j.w.	POHID
482	Art. 1 pkt 5 projektu	<p>Proponujemy następujące brzmienie art. 3j: “Art. 3j. Przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego</p>	Uwaga przyjęta	POHID

	(dotyczy art. 3j, znakowanie produktu)	wymienione w załączniku nr 8 do ustawy jest obowiązany zapewnić umieszczenie na opakowaniach tych produktów lub na samych produktach oznakowania, zgodnie ze wzorami, o których mowa w rozporządzeniu wykonawczym Komisji Europejskiej (UE) 2020/2151 z dnia 17 grudnia 2020 r. ustanawiającym zasady dotyczące zharmonizowanych specyfikacji w odniesieniu do oznakowania produktów jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego wymienionych w części D załącznika do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko (Dz. Urz. UE L 428 z dnia 17.12.2020, str. 57), zmienionym sprostowaniem z dnia 5 marca 2021 r. (Dz. Urz. L 77/40)."		
		Konieczne wprowadzenie uzupełnienia o sprostowaniu rozporządzenia wykonawczego.		
483	Art. 1 pkt 5 projektu (dotyczy art. 3k-l, opłata za wprowadzenie)	<p>Postulujemy powiązanie opłaty z rzeczywistymi kosztami zgodnie z art. 8 Dyrektywy. Nie wyrażamy zgody na arbitralne ustalenie maksymalnej stawki opłaty w drodze rozporządzenia.</p> <p>W naszej ocenie koszty dla przedsiębiorców z tytułu ROP powinny odzwierciedlać bezpośrednie koszty zarządzania odpadami tych produktów oraz inne szczegółowe koszty, natomiast wyznaczona opłata produktowa nie odnosi się do tych kosztów.</p> <p>Zwracamy uwagę, że Dyrektywa SUP w art. 8 ust. 4 określa kryteria, którymi powinny kierować się państwa członkowskie przy ustalaniu zasad pokrywania przez przedsiębiorców kosztów związanych ze zbieraniem, uprzątnięciem i innymi powiązаныmi procesami. Dyrektywa wymaga, aby wysokość opłat nie przekraczała kosztów niezbędnych do gospodarnego świadczenia stosownych usług i aby były one ustalane z zachowaniem przejrzystości między zainteresowanymi podmiotami. Aktualnie zaproponowane w projekcie rozwiązania nie odpowiadają ww. wymogom, ponieważ ani w projekcie, ani w towarzyszącym mu uzasadnieniu, nie wyjaśniono podstaw jakimi kierowali się projektodawcy przy ustalaniu zasad obliczania stawek opłaty, a w szczególności nie odniesiono się do chociażby szacunkowych kosztów świadczenia usług zbierania, sprzątnięcia, transportu i przetwarzania odpadów pochodzących z produktów danej kategorii.</p> <p>Postulujemy zatem, aby mechanizm ustalania stawek opłaty powiązany został z wspomnianymi wyżej kosztami, co zapewni zgodność projektowanych rozwiązań z Dyrektywą. Mechanizm ten powinien wynikać z danych zawartych w sprawozdaniach gmin odnośnie tych kosztów lub organizacji odzysku weryfikowanych przez roczny audyt.</p> <p>Ponadto ustawa powinna też jasno wskazywać cele wydatkowania tych środków, zgodnie z Dyrektywą SUP.</p>	Wyjaśnienie – maksymalna stawka jedynie ogranicza wysokość stawek, które zostaną określone w rozporządzeniu. Obecnie prowadzone są analizy tych kosztów, co pozwoli na ustalenie stawek opłat zgodnie z art. 8 ust. 3 i 4 dyrektywy SUP.	POHID
484	Art. 1 pkt 5 projektu (dotyczy art. 3k ust. 1, opłata za wprowadzenie)	<p>Proponujemy dodanie ust. 1 (dodany w projekcie ust. 1 staje się ust. 2 a ust. 2 – ust. 3) w brzmieniu:</p> <p>„1. Przedsiębiorcy wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w załączniku nr 9 do ustawy ponoszą koszty funkcjonowania systemu ROP dla danego rodzaju produktu powołanego zgodnie z przyszłymi przepisami w zakresie systemów ROP.”</p> <p>W proponowanej ustawie nie wprowadza się systemów ROP dla produktów wymienionych w załączniku nr 9 pomimo że art. 8 Dyrektyw SUP mówi Państwa członkowskie zapewniają ustanowienie, zgodnie z art. 8 i 8a dyrektywy 2008/98/WE, systemów rozszerzonej odpowiedzialności producenta dla wszystkich</p>	Uwaga przyjęta – przepisy zostaną zmienione i doprecyzowane.	POHID

		<p>wymienionych w części E załącznika produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, które zostały wprowadzone do obrotu w danym państwie członkowskim - a poprzez to nie stwarza się możliwości pokrywania części/wszystkich kosztów przez zorganizowany system ROP.</p> <p>Wprowadza się natomiast opłatę w wysokości do 0,05 PLN od każdej sztuki produktu która w załączniku nr 9 utożsamiana jest z rozszerzoną odpowiedzialnością producenta. Sam fakt ponoszenia jedynie kosztu w tej czy innej wysokości nie jest wypełnieniem definicji ROP.</p> <p>Ponadto wprowadzenie opłaty w takiej formie tzn. za każdą sztukę opakowania wprowadzonego na rynek, nie stwarza możliwości rozliczenia ilości produktów z tworzyw sztucznych „zagospodarowanych” przez inny wariant systemu ROP (system pojemnikowy, system depozytowy) co doprowadza do podwójnego obciążenia kosztowego części produktów wprowadzonych na rynek jak np. butelek do napoi PET gdzie już obecnie jest realizowany ponad 50% poziom zbierania i recyklingu. W zaproponowanej formie, opłata ta nie ma charakteru motywatora środowiskowego a charakter podatkowy co przeczy idei dyrektywy SUP, której celem w przypadku np. butelek PET jest zwiększenie poziomu zbierania i stosowania recyklatów do produkcji nowych opakowań.</p>		
485	Art. 1 pkt 5 projektu (dotyczy art. 3l ust. 3, wnoszenie opłaty za wprowadzenie)	<p>Postulujemy, aby przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty wymienione w załączniku nr 9 do ustawy mógł wносить opłatę, o której mowa w art. 3k ust. 1, na odrębny rachunek bankowy prowadzony przez marszałka województwa do dnia 15 marca roku następującego po roku kalendarzowym, którego ta opłata dotyczy lub zawierać umowę z autoryzowanym przedstawicielem (np. organizacją odzysku) w celu realizacji obowiązków zgodnie z art. 3k ust. 1, który w imieniu tego wprowadzającego będzie pokrywał koszty.</p> <p>Wiele obowiązków przedsiębiorcy mogą realizować samodzielnie lub za pośrednictwem podmiotów zewnętrznych. Dobrym przykładem są mechanizmy określone w ustawie o gospodarowaniu opakowaniami i odpadami opakowaniowymi gdzie wprowadzający może zlecić realizację obowiązków w wielu obszarach organizacji odzysku lub organizacji samorządu gospodarczego, realizować je samodzielnie lub też w niektórych przypadkach wnieść opłatę produktową. Opłata określona w Art. 3k ust. 1 co do charakteru może być postrzegana jako opłata produktowa natomiast przedsiębiorca musi mieć możliwość realizacji celów zapisanych w dyrektywie SUP innymi sposobami.</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta.</p> <p>Dla uproszczenia rozliczania obowiązków przyjęto rozwiązanie dopuszczone w dyrektywie SUP w art. 8 ust. 4 dot. ustanowienia zryczałtowanych kwot na finansowanie kosztów zagospodarowania odpadów a nie wykonywania zagospodarowania samodzielnie lub przez organizację odzysku.</p>	POHID
486	Art. 1 pkt 6 projektu (dotyczy art. 4)	<p>Proponujemy następujące brzmienie art. 4 ust. 1:</p> <p><i>„1. Obowiązek, o którym mowa w art. 3 ust. 1 lub art. 4d ust. 1, może być realizowany przez przedsiębiorcę:</i></p> <p><i>1) samodzielnie albo</i></p> <p><i>2) za pośrednictwem organizacji odzysku, zwanej dalej „organizacją”.</i>”</p> <p>Analogicznie do uprawnienia określonego w art. 4a ust. 1 dla zagranicznych producentów narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne, również polski producent i wprowadzający do obrotu narzędzia połowowe powinien mieć możliwość scedowania swoich obowiązków na zewnętrzny podmiot.</p>	j.w.	POHID

		Dotychczasowe brzmienie proponowanego przepisu dyskryminowało polskich producentów, a zarazem sprzedawców narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne, którzy z powodu braku realnej możliwości samodzielnego spełnienia ustawowych obowiązków, byłiby zobowiązani do ponoszenia kosztów wynikających z wnoszenia opłaty produktowej.		
487	Art. 1 pkt 6 projektu (dotyczy art. 4a ust. 3)	Proponujemy następujące brzmienie art. 4a ust. 3: „3. Autoryzowanym przedstawicielem może być osoba fizyczna, jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej lub osoba prawna, mający odpowiednio miejsce zamieszkania albo siedzibę na terytorium kraju, w tym organizacja odzysku. ” Należy doprecyzować, że funkcję autoryzowanego przedstawiciela mogą również pełnić organizacje odzysku, o których mowa w ustawie.	Uwaga nieprzyjęta - organizacja odzysku to też osoba prawna	POHID
488	Art. 1 pkt 7 projektu (dotyczy art. 9 ust. 1 pkt 1 lit. c)	Proponujemy następujące brzmienie art. 9 ust. 1 lit. c): „c) prowadzący jednostki handlu detalicznego, jednostki handlu hurtowego lub jednostki gastronomiczne, w których są oferowane opakowania jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego lub posiłki w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego, ” Należy doprecyzować, że wpisowi do rejestru podlegają jednostki handlowe i gastronomiczne wyłącznie w przypadku oferowania nabywającym opakowań jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego lub posiłków w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego.	Uwaga przyjęta – zostanie dodane „o których mowa w art. 3b ust. 1”.	POHID
489	Art. 1 pkt 10 projektu (dotyczy art. 11 ust. 1)	Proponujemy następujące brzmienie art. 11 ust. 1: „1. Przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego wymienione w załączniku do ustawy jest obowiązany do prowadzenia dodatkowej ewidencji, obejmującej informacje o masie wprowadzonych do obrotu produktów, z podziałem na poszczególne ich rodzaje. ”; Proponujemy wskazanie, których produktów dotyczy ewidencja opisana w art. 11. Ustawy. Należy wskazać, że w załącznikach do projektu zmiany ustawy zamieszczono kilka różnych list produktów. Nie jest jasne, których dotyczy art. 11	Uwaga bezzasadna – brzmienie art. zostało zmienione w związku z wcześniejszymi uwagami	POHID
490	Art. 1 pkt 11 projektu (dotyczy art. 11b ust. 1)	Proponujemy następujące brzmienie art. 11b ust. 1: „Art. 11b. 1. Przedsiębiorca wprowadzający do obrotu: 1) produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego, wymienione w załączniku nr 11 do ustawy, 2) narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne – jest obowiązany do prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych w odniesieniu produktów, które wprowadza do obrotu. ” Biorąc pod uwagę zakres obowiązków dotyczących upowszechniania wiedzy, nakładanych przez Dyrektywę SUP w ramach rozszerzonej odpowiedzialności producentów (art. 8 ust. 2 lit. a oraz ust. 3 lit. a), projektowane przepisy ustawowe wymagają doprecyzowania. Z Dyrektywy SUP wprost wynika bowiem, że obowiązek partycypowania w kosztach upowszechniania wiedzy (w kosztach prowadzenia kampanii	Uwaga przyjęta – poprawiono nr załącznika na załącznik nr 10.	POHID

		edukacyjnych) odnosi się wyłącznie do tych produktów, które producenci wprowadzają do obrotu.		
491	Art. 1 pkt 11 projektu (dotyczy art. 11b ust. 2)	<p>Proponujemy następujące brzmienie art. 11b ust. 2: „2. Obowiązek określony w ust. 1 może być według wyboru wprowadzającego produkty w opakowaniach wykonywany samodzielnie lub za pośrednictwem organizacji odzysku opakowań.” Proponujemy dodanie możliwości realizacji kampanii edukacyjnych za pośrednictwem organizacji odzysku, na wzór kampanii edukacyjnych prowadzonych w zakresie wprowadzania na rynek olejów smarowych, opon pneumatycznych, preparatów smarowych czy produktów w opakowaniach. Organizacje odzysku posiadają wieloletnie doświadczenie w realizowaniu kampanii edukacyjnych na różnych polach.</p>	<p>Uwag nieprzyjęta. Projektowana ustawa w art. 11 b ust. 4 przewiduje możliwość przeznaczenia na publiczne kampanie edukacyjne określonej kwoty, co może być realizowane przez podmioty zewnętrzne, które z tych środków będą wykonywać publiczne kampanie na rzecz wprowadzającego.</p>	POHID
492	Art. 1 pkt 11 projektu (dotyczy art. 11b ust. 2)	<p>Wymaga doprecyzowania</p> <p>Budzi wątpliwości w jaki sposób ten obowiązek ma się do obowiązującego już obecnie obowiązku przeznaczenia 5% środków przez organizacje odzysku na kampanie edukacyjne? Czy 0,1% przychodu netto odnosi się do przychodu od produktu wprowadzonego w opakowaniu czy od przychodu ze sprzedaży opakowania wprowadzonego na rynek przez takiego przedsiębiorcę?</p>	<p>Uwaga przyjęta. Zmieniony zostanie sposób naliczania opłaty.</p>	POHID
493	Art. 1 pkt 11 projektu (dotyczy art. 11b ust. 4, opłaty na kampanie edukacyjne)	<p>Postulujemy obniżenie kwoty przewidzianej na kampanie edukacyjnej oraz o doprecyzowanie zasad rozliczania opłaty edukacyjnej.</p> <p>Opłata za kampanie edukacyjne zaproponowana w projekcie ustawy w naszej ocenie jest bardzo wysoka i będzie trudna do uniesienia przez przedsiębiorców, zwłaszcza tych, dla których produkty objęte SUP stanowią znaczącą część asortymentu (np. producenci chusteczek nawilżanych).</p> <p>Prosimy o doprecyzowanie czy będzie istnieć możliwość rozliczania opłaty za kampanie tak jak inne kampanie edukacyjne, których obowiązek wynika z wprowadzania do obrotu różnych produktów. Dodatkowo prosimy o wyjaśnienie czy będzie możliwe rozliczanie opłat na kampanie edukacyjne za kampanie przez organizację odzysku opakowań tak jak ma to miejsce w przypadku innych produktów w opakowaniach, jeśli firma współpracuje z organizacją odzysku.</p>	j.w.	POHID
494	Art. 1 pkt 17 projektu (dotyczy art. 40b ust. 1)	<p>Apelujemy o obniżenie maksymalnej wysokości kar w art. 40b ust. 1 pkt 2 do 100 000 PLN. <i>„Art. 40b. 1. Administracyjne kary pieniężne wynoszą w przypadkach, o których mowa w art. 40a:</i> 1) pkt 1-6, 9 – od 500 zł do 20 000 zł; 2) pkt 7-8 – od 10 000 zł do 100 000 zł; 3) pkt 10-14 – od 10 000 zł do 100 000 zł.”</p> <p>Maksymalna wysokość kar leży wyłącznie w gestii polskiego ustawodawcy i nie jest narzucona przez akty unijne. Rozrzut minimalnej i maksymalnej kary jest w naszej ocenie zbyt duży. Ponadto, art. 40 a pkt. 8 określa niezgodność z postaci braku oznakowania. Kara 500 000 PLN za brak oznakowania produktów, np. chusteczek nawilżanych wydaje się karą nieproporcjonalną.</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta – sankcje karne powinny być skuteczne</p>	POHID
495	Art. 2 pkt 2 projektu	<p>Proponujemy następujące brzmienie art. 2 pkt 2 ustawy zmieniającej: 3) w art. 401c wprowadza się ust. 9d w brzmieniu: <i>„Środki Narodowego Funduszu w wysokości nie</i></p>	<p>Uwaga przyjęta</p>	POHID

	(dotyczy art. 401c w ust. 9 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska)	<p><i>mniejszej niż kwota przychodów, o których mowa w art. 401 ust. 7 pkt, po pomniejszeniu o koszty obsługi tych przychodów, przeznaczają się na dofinansowanie przedsięwzięć i zadań związanych z gospodarowaniem odpadami, zapobieganiem powstawaniu odpadów oraz edukacją ekologiczną.”</i></p> <p>4) Dyrektywa SUP precyzyjnie określa jakie koszty mają być pokrywane przez przedsiębiorcę wprowadzającego produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych i jedynie takie koszty powinny być pokrywane.</p>		
496	Art. 2 pkt. 6) projektu	<p>Konieczność doprecyzowania w proponowanym brzmieniu pkt 2b art. 73 ust. 1, o którą opłatę chodzi czy z art. 3b czy z art. 3k ustawy o obowiązkach przedsiębiorców.</p> <p>Załącznik 11 zawiera opakowania i produkty objęte obowiązkiem pobrania opłaty od nabywcy (z art. 3b) oraz produkty objęte obowiązkiem corocznej opłaty wynikającej z art. 3k</p>	To jest art. 4 pkt 6) Uwaga przyjęta	POHID
497	Art. 4 pkt 3 lit. b) projektu (dotyczy art. 52 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach)	<p>Podkreślone fragmenty wymagają wyjaśnienia:</p> <p><i>„f) przedsiębiorcy wprowadzającego do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego, przedsiębiorcy wprowadzającego do obrotu narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne lub autoryzowanych przedstawicieli:</i></p> <p><i>– informację o rodzaju prowadzonej działalności,</i></p> <p><i>– informacje o rodzajach wprowadzanych do obrotu produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych,</i></p> <p><i>g) przedsiębiorcy prowadzącego jednostkę handlu detalicznego, jednostkę handlu hurtowego lub jednostkę gastronomiczną, w której są oferowane opakowania jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego oraz produkty w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego, objęte opłatą:</i></p> <p><i>– informację o rodzaju produktu,</i></p> <p><i>– informację o rodzaju prowadzonej działalności,</i></p> <p><i>– informację o miejscu albo miejscach prowadzenia działalności;”;</i></p> <p>Nie jest jasne czy rodzaj działalności wybierany będzie we wniosku o wpis do rejestru BDO z jakiegoś katalogu? O jakich „rodzajach działalności” mowa w podkreślonych fragmentach? Analogicznie, w przypadku „rodzaju wprowadzanych do obrotu produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych” lub „rodzajów produktów” – czy wybierane będą grupy produktów wskazane w załącznikach do zmiany ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej? Szczegółowe wskazywanie produktów jest praktycznie niewykonalne z uwagi na ich rotację. Nie jest także wymagane z punktu widzenia sprawozdawczości, czy realizacji pozostałych obowiązków ustawowych.</p>	Uwaga nieprzyjęta - Rodzaj działalności i informacja o rodzaju produktu będzie wybierany w dostępnym formularzu w BDO dostosowanym na potrzeby tejże zmiany, podobnie jak i w przypadku innych wpisów na wnioski	POHID
498	Art. 7	Proponujemy dodanie ust. 2 w brzmieniu:	Uwaga nieprzyjęta – art. 7 odnosi się do	POHID

	projektu (dodanie nowego ustępu)	<p>„2. Produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego wymienione w załączniku 9 do ustawy zmienianej w art. 1 wymienione w wprowadzone do obrotu na terytorium kraju przed dniem wejścia w życie ustawy mogą być sprzedawane nabywcom na terenie kraju do wyczerpania zapasów na dotychczasowym zasadach.”</p> <p>Na rynku identyfikowane są poważne problemy w relacjach z klientami. Mimo, że produkty wymienione w załączniku 9 nie podlegają zakazowi zakaz stosowania, a z ustawy wynika jednoznacznie, że nowe wymagania (oznakowanie, opłaty ROP) dotyczą produktów wprowadzonych do obrotu po 3 lipca 2021 - produkty wskazane w załączniku 9 traktowane są na rynku (przez podmioty handlowe) jako podlegające zakazowi sprzedaży lub podlegające konieczności wycofania z obrotu celem dostosowania oznakowania. Doprecyzowanie zapisu, podobnie, jak dla produktów wymienionych w załączniku 7 zwiększy pewność prawną przedsiębiorców.</p>	kwestii związanych z zagospodarowaniem produktów objętych zakazem (zał. 7) i zostanie uzupełniony o kwestie oznakowania. Zał 9 odnosi się do sytemu rozszerzonej odpowiedzialności producenta	
499	Art. 7a projektu (dodanie nowego artykułu)	<p>Proponujemy dodanie art. 7a w brzmieniu:</p> <p>„Art. 7a. Produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego wymienione w załączniku nr 8 do ustawy zmienianej w art. 1, wyprodukowane przed dniem wejścia w życie ustawy, nieposiadające oznakowania, o którym mowa w art. 3j ustawy zmienianej w art. 1 mogą być sprzedawane nabywcom na terytorium kraju do czasu wyczerpania zapasów tych produktów.”</p> <p>Należy dodać przepis przejściowy, analogiczny do brzmienia art. 7, który umożliwi legalną sprzedaż produktów jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego objętych wymogiem dotyczącym oznakowania, wytworzonych przed dniem wejścia ustawy w życie, a zatem nieposiadających wymaganego oznakowania.</p>	Uwaga przyjęta	POHID
500	Art. 8 ust. 1 projektu	<p>Proponujemy następujące brzmienie art. 2 pkt 2 ustawy zmieniającej:</p> <p>„Art. 8. Ustawa wchodzi w życie z dniem 3 lipca 2021 r., z wyjątkiem:</p> <p>1) art. 1 pkt 7 w zakresie art. 9 ust. 1 pkt 3, który wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2022 r.;</p> <p>2) art. 1 pkt 11, który wchodzi w życie z dniem 31 grudnia 2024 r.;</p> <p>3) art. 1 pkt 16 i 17, który wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2022 r.;</p> <p>4) załącznika nr 4 w zakresie sekcji III załącznika nr 9, która wchodzi w życie z dniem 5 stycznia 2023 r.”</p> <p>1) Biorąc pod uwagę faktyczny czas realizacji wniosków o wpis lub aktualizację rejestru BDO oraz brak możliwości złożenia kolejnego wniosku, jeśli poprzedni nie został rozpatrzony, sugerujemy przesunąć termin uzyskania wpisu do rejestru BDO we wskazanym zakresie. W przeciwnym razie istnieje wysokie prawdopodobieństwo, że wiele przedsiębiorstw nie będzie miało technicznej możliwości złożenia stosownego wniosku do BDO, a tym bardziej uzyskania/aktualizacji wpisu. Przedsiębiorcy nie powinni być narażeni na negatywne konsekwencje takie jak ewentualne kary za brak wpisu/aktualizacji rejestru BDO, wynikające z krótkiego terminu na realizację obowiązku oraz znaczne obciążenie urzędów.</p> <p>2) Artykuł 17 dyrektywy nie został transponowany właściwie w projekcie ustawy.</p> <p>Termin stosowania opłat z tytułu ROP (art. 8 dyrektywy), w tym opłat na środki służące upowszechnianiu</p>	Uwaga przyjęta – terminy zostaną ponownie przeanalizowane i ewentualnie dostosowane.	POHID

		<p>wiedzy (art. 10 dyrektywy) Państwa członkowskie muszą stosować najpóźniej od 31 grudnia 2024, nie mają obowiązku robić tego wcześniej. Art. 8 projektu ustawy nie uwzględnia tego. Apelujemy o właściwą transpozycję art. 17 dyrektywy, co pozwoli przedsiębiorcom rozłożyć w czasie koszty dostosowania. Wdrożenie dyrektywy SUP, z uwagi na opóźnienia Komisji w publikacji dokumentów niezbędnych do wdrożenia, będzie dużym wyzwaniem.</p> <p>3) Postulujemy o wydłużenie vacatio legis dla przepisów dotyczących kar pieniężnych do 1 lipca 2022 roku (zgodnie z Załącznikiem III rozporządzenia wykonawczego KE dotyczącego oznakowania produktów do 4 lipca 2022 znakowanie będzie można umieszczać za pomocą naklejek).</p> <p>Zgodnie z art. 8 Projektu ustawy większość nowych przepisów ma wejść w życie z dniem 3 lipca 2021 r. Przepis ten posługuje się datą kalendarzową, sztywną, co oznacza, że faktyczna długość okresu <i>vacatio legis</i> będzie zależała od tego jak długo potrwać prace legislacyjne w rządzie, Sejmie i Senacie RP. W efekcie nie można wykluczyć, że adresaci nowych obowiązków będą mieli zaledwie kilkadziesiąt lub nawet tylko kilkanaście dni na przygotowanie się do ich wejścia w życie. Tymczasem konieczność zapewnienia odpowiedniego okresu <i>vacatio legis</i> jest niezbędna dla prawidłowego wykonania tych obowiązków. Jest także niezbędnym warunkiem realizacji zasady zaufania obywatela do państwa i ochrony interesów w toku, wywodzonych z art. 2 Konstytucji RP. Należy podkreślić, że ustawodawca nie może przerzucać na przedsiębiorców ciężaru negatywnych konsekwencji ewentualnego opóźnienia w implementacji prawa Unii Europejskiej. Na projektodawcy spoczywa obowiązek takiego zorganizowania krajowego procesu ustawodawczego, które umożliwi nie tylko zachowanie terminów przewidzianych w transponowanych przepisach, ale też stworzenie adresatom nowych regulacji odpowiedniego czasu na przygotowanie się do ich wejścia w życie. Za niedopuszczalne z punktu widzenia standardów stanowienia prawa należy uznać przyjęcie takich okresów przejściowych, które dążąc do zachowania terminu transpozycji, uniemożliwiają adresatom regulacji należyte wykonanie nowych obowiązków, przez co narażają ich na sankcje.</p> <p>Wobec tego, przynajmniej w odniesieniu do obowiązków dotyczących prowadzenia kampanii edukacyjnych (art. 1 pkt 11 Projektu ustawy) oraz przepisów sankcjonujących (art. 1 pkt 16-17 Projektu ustawy), konieczna jest modyfikacja okresu przejściowego w taki sposób, aby umożliwił on przedsiębiorcom odpowiednie przygotowanie się do wejścia w życie nowej regulacji i należyte wypełnienie nakładanych na nich zadań.</p>		
501	Art. 8 ust. 1 projektu	<p>Konieczność modyfikacji</p> <p>Treść ust. 1 odnosi się do art. 1 pkt 7 w zakresie art. 9 ust. 1 pkt 3, który nie występuje w ustawie. Być może ustawodawcy chodzi o art. 9 ust. 1 pkt 1 lit c).</p>	Uwaga przyjęta	POHID
502	Załącznik nr 4	<p>Proponujemy następujące brzmienie Sekcji I:</p> <p><i>"Sekcja I. Produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego objęte rozszerzoną odpowiedzialnością producenta w zakresie pokrywania kosztów edukacji ekologicznej, kosztów zbierania odpadów powstałych z tych produktów z publicznych systemów zbierania odpadów, w tym kosztów infrastruktury i jej funkcjonowania, kosztów sprzątnięcia, transportu oraz przetwarzania tych odpadów."</i></p>	Uwaga przyjęta – załącznik nr 10 odnosi bezpośrednio do produktów objętych obowiązkiem upowszechniania wiedzy.	POHID

		Art. 1 pkt 5 (w zakresie art. 3k ustawy zmienianej), który odnosi się z załącznika nr 4 nie wspomina o obowiązku pokrywania kosztów edukacji ekologicznej. Tytuł załącznika należy skorygować zgodnie z propozycją (wykreślenie) lub uzupełnić zapis w art. 3k.		
503	Załącznik nr 6	Proponujemy: ad.1 Zniesienie opłaty. Wprowadzenie obowiązku ewidencji od 3 lipca 2021 roku. Po analizie półrocza 2021 wprowadzenie rozporządzeniem odpowiednich narzędzi począwszy od 3 lipca 2022 adekwatnych do konkretnego planu ograniczenia zużycia do 2026 roku.	Uwaga przyjęta – terminy zostaną ponownie przeanalizowane i ewentualnie dostosowane.	POHID
504		ad.2 Wprowadzenie środków jak w ad.1	jw.	POHID
505		ad.3 Koszty powinny być zgodne z zapisami dyrektywy, a zapisy krajowe powinny je odzwierciedlać. Proponujemy powiązanie opłat z kosztami rzeczywistymi.	W ramach prac nad rozporządzeniem określającym wysokość stawki opłaty zostaną przeprowadzone stosowne analizy. Obecnie nie są dostępne dane nt. takich kosztów.	POHID
506		ad.4 Producenci lekkich torebek foliowych powinni być wyłączeni z opłaty ze względu na już wnoszoną opłatę recyklingową. Proponujemy wykreślenie z załącznika 9 oraz 11.	Uwaga nieprzyjęta – obowiązująca obecnie opłata recyklingowa, którą objęte są lekkie torby na zakupy z tworzywa sztucznego jest instrumentem mającym na celu ograniczenie stosowania tych toreb (zniechęcenie nabywców) i nie jest bezpośrednim kosztem ponoszonym przez wprowadzających te torby, natomiast dyrektywa SUP w art. 8 obciąża bezpośrednio producentów pokrywaniem określonych kosztów w ramach ROP w odniesieniu do tych toreb, które mimo opłaty recyklingowej zostały wprowadzone do obrotu.	POHID
507		ad.5 Obowiązek ten jest wyłącznie jednym z narzędzi możliwych do zastosowania i nie ma wymogu przerzucania go na przedsiębiorców (art. 4 ust. 1 dyrektywy). Proponujemy wykreślenie.	Jw.	POHID
508		ad.6 Wprowadzenie odpowiednich regulacji począwszy od 3 lipca 2022	Uwaga przyjęta – terminy zostaną ponownie przeanalizowane i ewentualnie dostosowane.	POHID
509		ad.7 Doprecyzowanie w przepisach i zaadresowanie określonego obowiązku do miejsc/podmiotów, które	Uwaga niezrozumiała	POHID

		będą w stanie wskazać przeznaczenie pojemnika.		
510		Producenci opakowań używanych do żywności spożywanej na miejscu (zał. 6) często nie znają dalszego wykorzystania opakowania, które w swojej uniwersalnej formie spełnia wymogi do pakowania żywności nie objętej dyrektywą. Wobec tego dość łatwo w sposób niezawiniony mogą popełnić wykroczenie podlegające karze. Przykładem mogą być gotowe dania ze sprzedaży detalicznej, które ze względu na konieczność obróbki cieplnej są wyłączone z dyrektywy. Te same opakowania są często używane do dań objętych dyrektywą	Przyjęto do wiadomości	POHID
511	Uwaga ogólna	Producenci opakowań i produktów jednorazowych z tworzyw sztucznych w Polsce to bardzo istotny sektor przetwórstwa przemysłowego zaopatrujący rynek polski i UE. Szacowana ilość objętych potencjalnymi regulacjami przedsiębiorstw branży opakowań z tworzyw sztucznych przekracza 1 tys. przedsiębiorstw, a przepisy ustawy wpływają nie tylko na producentów opakowań i torebek, a także na producentów folii, którzy zaopatrują producentów opakowań oraz handel. Drastyczne wprowadzanie przepisów ograniczających stosowanie produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych zawartych w załączniku nr 6 do ustawy w tak krótkim czasie nie daje możliwości przedsiębiorcom do adaptacji do nowych warunków. Natomiast działanie takie może dać silny impuls do importu i redukcji popytu u krajowych producentów, co bezpośrednio przełoży się na rynek pracy.	Przyjęto do wiadomości	Lewiatan
512	Uwaga ogólna	Zgodnie z dyrektywą na państwach członkowskich ciąży obowiązek wykazania zmniejszenia stosowania produktów zgodnie z załącznikiem nr.6 do ustawy do roku 2026 w porównaniu z 2022 (art. 4 pkt 1 dyrektywy). Wobec tego w pierwszej kolejności należy wprowadzić sprawozdawczość, a następnie określone cele i środki zmniejszające. Należy rozważyć ewentualne problemy związane z zaopatrzeniem szpitali, dużych zakładów przemysłowych, punktów opieki medycznej itp. a także wziąć pod uwagę miejsca narażone na zaśmiecanie takie jak imprezy plenerowe itp.	Przyjęto do wiadomości – w OSR wskazano, że sprawozdawczość pozwoli na weryfikację zmniejszenia. Ponadto, wyroby medyczne zostaną wyłączone z zakresu dyrektywy, zgodnie z Wytycznymi KE do dyrektywy SUP z dnia 31.05.2021. https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=OJ:C:2021:216:TOC	Lewiatan
513	Uwaga ogólna	Przepisy projektowanej ustawy nakładają wiele nowych obowiązków na przedsiębiorców, w tym zakaz sprzedaży wybranych towarów, obowiązek oznakowania wybranych towarów, obowiązek ewidencji, sprawozdawczości, uiszczania opłat, realizacji kampanii edukacyjnych itd. w bardzo krótkim czasie. Oczywiście rozumiemy, że termin implementacji wynika z zapisów Dyrektywy PE i Rady 2019/904 (SUP), jednak zapisy dyrektywy nie obowiązują wprost w krajach członkowskich stąd konieczność oczekiwania na rozwiązania krajowe. Przedsiębiorcy będą zobowiązani do wypełnienia obowiązków w terminie krótszym niż 3 miesiące od publikacji zmiany ustawy, dlatego sugerujemy np. obniżenie kar za brak realizacji poszczególnych obowiązków (w szczególności zakresie uzyskania wpisu do rejestru BDO, czy prowadzenia ewidencji) przynajmniej na okres 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy, tak aby przedsiębiorcy nie ponosili negatywnych skutków opóźnienia implementacji przepisów unijnych do prawa krajowego.	Uwaga przyjęta – terminy zostaną ponownie przeanalizowane i ewentualnie dostosowane.	Lewiatan
514	Uwaga	Zgodnie z art. 1 pkt 5 (w zakresie art. 3k ustawy zmienianej), produkty wymienione w załączniku nr 4 do	Uwaga nieprzyjęta – obowiązująca obecnie	

	ogólna Podwójne obciążenie wprowadzającego produkty w opakowaniu na rynek	<p>projektu objęte są obowiązkiem uiszczania opłaty na rzecz urzędu marszałkowskiego m.in. w zakresie zapewnienia systemów zbierania i zagospodarowania odpadów. Należy podkreślić, że produkty wskazane w pkt 2 i 3 załącznika nr 4 tj. paczki i owijki wykonane z elastycznych materiałów zawierające posiłki przeznaczone do bezpośredniego spożycia z paczki lub owijki bez żadnej dalszej obróbki oraz pojemniki na napoje o pojemności do trzech litrów, są już obciążone obowiązkiem realizacji odzysku i recyklingu wynikającym z ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, więc dodatkowa opłata stanowi podwójne obciążenie wprowadzającego produkty w opakowaniu na rynek.</p> <p>W przypadku lekkich plastikowych toreb na zakupy nowelizacja ustawy o utrzymaniu porządku i czystości w gminach wprowadziła istotne obciążenie dla ich producentów, co spowodowało drastyczne ich ograniczenie i wyrugowanie z rynku w znacznej części przez alternatywy o większym śladzie środowiskowym. Torby te są już w Polsce tzw. opłatą recyklingową wynikającą z ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, więc dodatkowa opłata stanowi podwójne obciążenie (dla klienta oraz wprowadzającego produkty w opakowaniu na rynek). Nie ma to uzasadnienia w statystykach a także poziomie kosztów wynikających z dyrektywy. Ponadto koszty wyspecyfikowane w dyrektywie SUP w są wielokrotnie niższe od obowiązującej w kraju opłaty recyklingowej. Ministerstwo Klimatu i Środowiska jest w posiadaniu danych wskazujących na skuteczną redukcję i osiągnięcie celu ograniczenia zużycia. Wobec tego dodatkowa opłata wydaje się bezzasadna.</p>	opłata recyklingowa, którą objęte są lekkie torby na zakupy z tworzywa sztucznego jest instrumentem mającym na celu ograniczenie stosowania tych toreb (zniechęcenie nabywców) i nie jest bezpośrednim kosztem ponoszonym przez wprowadzających te torby, natomiast dyrektywa SUP w art. 8 obciąża bezpośrednio producentów pokrywaniem określonych kosztów w ramach ROP w odniesieniu do tych toreb, które mimo opłaty recyklingowej zostały wprowadzone do obrotu.	
515	Uwaga ogólna Uściślenie nazewnictwa w odniesieniu do nazwy „posiłek”	<p>Ustawodawca wielokrotnie posługuje się pojęciem posiłku, jednak nie podano co należy pod nim rozumieć. Sugerujemy doprecyzowanie pojęcia posiłku w taki sposób, żeby przepis odnosił się wyłącznie do posiłków nakładanych przez konsumenta albo mających taki charakter (ale nałożonych przez kogoś innego) i udostępniony już w takiej formie, lub wskazanie przykładowych produktów objętych lub wyłącznych ze obowiązków odnoszących się do posiłków w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego. Proponujemy doprecyzowanie zgodnie z intencją KE dotyczącą ochrony środowiska w odniesieniu do opakowań jednorazowych dla posiłków, gdzie ze względu na ich objętość lub rozmiar, w odniesieniu pojedynczych porcji lub zwykle przeznaczonych dla jednej osoby, opakowania stanowią przedmiot zaśmiecania.</p>	Uwaga przyjęta Posiłek - zestaw potraw lub produktów żywnościowych spożywanych stosownie do określonej pory dnia.	Lewiatan
516	Uwaga ogólna Uściślenie nazewnictwa w odniesieniu do nazwy „filtr”	<p>Projektowana ustawa i dyrektywa, którą implementuje, dotyczą produktów z tworzyw sztucznych; oznakowania, które producenci wyrobów tytoniowych będą zobowiązani umieszczać na swoich wyrobach informując konsumenta, że filtr zawiera plastik.</p> <p>W związku z powyższym postulujemy uściślenie i zastąpienie w każdym miejscu w ustawie gdzie pojawia się słowo „filtr” słowem „filtr zawierający plastik”/ „filtr zawierający tworzywo sztuczne”.</p>	Ustawa obejmuje produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego, tym samym tylko filtry zawierające tworzywa sztuczne będą objęte ustawą.	Lewiatan
517	Uwaga ogólna	Prosimy o wyjaśnienie przez regulatora rozumienia definicji przedsiębiorcy, aby uniknąć niepewności prawnej związanej z zakresem obowiązków i odpowiedzialnych wynikających z ustawy. Prosimy o	Przepisy dot. produkcji na zlecenie zostaną dodane do projektu ustawy.	Lewiatan

		<p>doprecyzowanie czy do kręgu przedsiębiorców na których ciąży obowiązek z ustawy powinny być zaliczane:</p> <p>a) Podmioty, które nie wytwarzają produktu, ale zlecają jego wytworzenie pod własną marką lub znakiem towarowym i następnie wprowadzają ten produkt do obrotu – są przedsiębiorcami i podlegają przepisom ustawy.</p> <p>b) Podmioty, które wytwarzają produkty na zlecenie innych firm - są przedsiębiorcami w myśl definicji i są objęte ustawą.</p> <p>Prosimy zatem o informację ze strony regulatora, czy dystrybutor/ zlecający taką produkcję (tzw. produkcja private label) jest objęty obowiązkami z ustawy.</p>		
518	Uwaga ogólna Brak odwołań	Brak jest w projekcie odwołań (czego przykładem jest do niczego nie przypisany załącznik nr 5) lub zasygnalizowania, że takie zmiany nastąpią. Powoduje to niepewność prawną wśród przedsiębiorców, którzy nie wiedzą, czy, kiedy i w jaki sposób obowiązki wynikające z dyrektywy, a nie ujęte w projekcie, zostaną wdrożone. Natomiast w przypadku załącznika nr 4 występuje jedynie w przypadku vacatio legis.	Uwaga przyjęta	Lewiatan
519	Uwaga ogólna Dobre praktyki	Pragniemy zwrócić uwagę na bardzo dobre wyniki Czech w odniesieniu do gospodarki odpadami tworzyw sztucznych oraz aktualny projekt transpozycji dyrektywy przez ten kraj. Projekt jest, w naszej opinii, dobrym rozwiązaniem zarówno dla środowiska jak i dla przedsiębiorców. Projekt jest dostępny na stronach Komisji Europejskiej.	Przyjęto do wiadomości	Lewiatan
520	Uwaga ogólna Konsultacje projektu	Postulujemy zorganizowanie – po przeanalizowaniu uwag – konferencji uzgodnieniowej poświęconej ww. projektowi.	Przyjęto do wiadomości	Lewiatan
521	Uwaga ogólna Pełne wdrożenie	Zwracamy uwagę, że pełne wdrożenie przepisów dyrektywy SUP oraz obecnie konsultowanej ustawy nie będzie możliwe do momentu opublikowania przez Komisję wytycznych oraz korygandy do aktu wykonawczego. Proces wypracowania przez Komisję Europejską dokumentów niezbędnych do wdrożenia dyrektywy (rozporządzenie wykonawcze oraz wytyczne) jest bardzo opóźniony. W przypadku produktów kosmetycznych objętych dyrektywą (chusteczki nawilżane) wciąż nie wiadomo, jakie włókny oraz jakie kategorie produktów zostaną objęte dyrektywą. Mimo, że do rozpoczęcia stosowania dyrektywy (art. 7 – od 3 lipca 2021 r.) zostało już tylko 2,5 miesiąca, przedsiębiorcy nie mogą rozpocząć procesu przygotowania, ponieważ nie wiadomo, jakie produkty i w jaki sposób powinny być oznakowane. Biorąc pod uwagę zaistniałe trudności, apelujemy, aby na etapie wdrażania dyrektywy SUP do prawa krajowego, jakiegokolwiek dalsze trudności, w tym obciążenia finansowe nie wynikające wprost z dyrektywy – były minimalizowane.	Przyjęto do wiadomości KE opublikowała Wytyczne do dyrektywy 2019/904 31 maja 2021 r. https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=OJ:C:2021:216:TOC	Lewiatan
522	Art. 1 pkt 2 lit. b) projektu (dotyczy art. 2, definicja narzędzi)	Konieczność modyfikacji / doprecyzowania Wyjaśnienia wymaga, czy pod pojęciem „narzędzia połowowe” rozumie się także sprzęt wędkarski wykorzystywany na cele rekreacyjne. Intencją zapisów dyrektywy PE i Rady 2019/904 raczej nie było ujmowanie tego typu sprzętów, lecz nie jest to wyraźnie sprecyzowane w projekcie ustawy.	Wyjaśnienie – sprzęt wędkarski nie jest objęty tą definicją, zostanie to doprecyzowane w uzasadnieniu.	Lewiatan

	połowowyc h)			
523	Art. 1 pkt 2 lit. d) projektu (dotyczy art. 2, definicja producenta i przedsiębiorcy)	<p>Postulujemy o ujednoczenie i doprecyzowanie definicji „producenta” i „przedsiębiorcy” występujących w projekcie w taki sposób, aby nie budziły wątpliwości co do obowiązków przedsiębiorców.</p> <p>W projekcie ustawy pojawia się inna definicja „producenta” niż ta którą zawiera w dyrektywa 2019/904. Należy jednocześnie zaznaczyć, że definicja producenta z dyrektywy również budzi wątpliwości prawne, ponieważ został nią objęty podmiot, który nie produkuje ani nie wprowadza produktu do obrotu, a jedynie go sprzedaje (czyli dystrybutor).</p> <p>W projekcie ustawy pojawia się definicja „przedsiębiorcy”, która nie istnieje w dyrektywie SUP, choć wydaje się, że jest to próba sprecyzowania, że jest to podmiot wprowadzający do obrotu, czyli ten, na którym spoczywają obowiązki prawne.</p> <p>Jednak w tym kontekście pojawiają się wątpliwości związane z terminem „rozszerzona odpowiedzialność producenta”, na przykład: w załączniku 9 „Produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego objęte rozszerzoną odpowiedzialnością producenta”.</p> <p>W praktyce rynkowej producent jest bardzo często podmiotem, który produkuje na zlecenie przedsiębiorcy i nie wprowadza produktu do obrotu, a więc nie jest adresatem obowiązków określonych w ustawie i dyrektywie.</p>	Uwaga nieprzyjęta – producent to nie jest importer ani dokonujący wewnątrzwspólnotowej dostawy towarów. Użycie pojęcia producent ma zastosowanie wyłącznie w zakresie możliwości utworzenia autoryzowanego przedstawiciela, analogicznie jak ma to miejsce w przepisach ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym. Nie jest to definicja słownikowa słowa „producent”.	Lewiatan
524	Art. 1 pkt 2 lit. d) projektu (dotyczy art. 2, definicja przedsiębiorcy)	<p>Proponujemy dodanie definicji “przedsiębiorcy krajowego” oraz “przedsiębiorcy zagranicznego” w brzmieniu:</p> <p>„przedsiębiorcy krajowym - rozumie się przez to przedsiębiorcę w rozumieniu art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2021 r. poz. 162), który importuje produkty, dokonuje wewnątrzwspólnotowego nabycia produktów lub wytwarza produkty i wprowadza je do obrotu (...)”</p> <p>„przedsiębiorcy zagranicznym - rozumie się przez to osobę fizyczną lub osobę prawną, mającą siedzibę na terytorium innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego lub państwa niebędącego państwem członkowskim (...)</p> <p>”Projekt proponuje nowe definicje przedsiębiorcy i producenta. O ile przedsiębiorcą jest każdy podmiot, który importuje, wytwarza lub wprowadza na polski rynek produkty, o tyle producentem jest wyłącznie podmiot zagraniczny sprzedający w Polsce produkty. Rozwiązanie to koliduje ze zwyczajowym rozumieniem tych pojęć.</p>	jw.	Lewiatan
525	Art. 1 pkt 2 lit. f) projektu (dotyczy art. 2, definicja	<p>Proponujemy następujące brzmienie art. 2 pkt 9e:</p> <p><i>„9e) produkcie jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego – rozumie się przez to produkt, w tym opakowanie jednostkowe, który jest w całości lub częściowo wykonany z tworzywa sztucznego i który nie został przeznaczony, zaprojektowany ani wprowadzony do obrotu tak, aby osiągnąć w ramach jego cyklu życia wielokrotne użycie przez zwrócenie go do producenta w celu powtórnego napełnienia lub ponownego</i></p>	Uwaga bezzasadna - brzmienie art. zostało zmienione w związku z wcześniejszymi uwagami.	Lewiatan

	<p>produktu jednorazowego użytku)</p>	<p><i>użycia do tego samego celu, do którego był pierwotnie przeznaczony;”</i></p> <p>Wątpliwość interpretacyjna w stosunku do niektórych produktów objętych zakresem projektu, np. chusteczek nawilżanych czy wyrobów tytoniowych. Nie jest jasne czy projektodawca przez pojęcie produktu rozumie jedną chusteczkę i jeden papieros z filtrem, czy też jedną paczkę chusteczek i jedną paczkę papierosów.</p> <p>W naszej ocenie 1 sztuka produktu wprowadzonego do obrotu oznacza sztukę produktu gotowego, czyli jednostkę sprzedaży danego produktu. Jest to np. opakowanie chusteczek nawilżanych, paczka papierosów - najmniejsza możliwa do zakupu ilość. W naszej ocenie jednostka sprzedaży jest równoznaczna ze sztuką produktu gotowego, ponieważ produkt jest niepodzielny i stanowi całość.</p>		
526	<p>Art. 1 pkt 2 lit. f) projektu (dotyczy art. 2, definicja przychodu netto)</p>	<p>Ponieważ wśród produktów wymienionych w załączniku nr 11 znajdują się również wyroby akcyzowe (pkt 3 – niektóre pojemniki na napoje o pojemności do trzech litrów, w odniesieniu do napojów alkoholowych; pkt 5 – wyroby tytoniowe z filtrami), w art. 2 Ustawy o opłacie produktowej po projektowanym pkt 9e należałoby dodać pkt 9f w brzmieniu (art. 1 pkt 2 lit. f Projektu ustawy):</p> <p>„9f) przychodach netto – rozumie się przez to przychody bez podatku od towarów i usług oraz podatku akcyzowego”</p> <p>Pojęcie „przychodu netto” nie zostało zdefiniowane w Projekcie ustawy, więc jego zakres może budzić wątpliwości. Co do zasady przychód netto jest to łączna wartość przychodów pomniejszona o odpowiednie należności podatkowe. W przypadku produktów wymienionych w załączniku nr 11 w grę wchodzi nie tylko podatek od towarów i usług, ale też podatek akcyzowy, ponieważ w załączniku tym znajdują się także wyroby akcyzowe. Dlatego, w celu uniknięcia wszelkich wątpliwości, pojęcie „przychodu netto” wymaga jednoznacznego zdefiniowania w Ustawie o opłacie produktowej jako przychody bez podatku od towarów i usług oraz podatku akcyzowego. Proponowane doprecyzowanie zapewnia adekwatne powiązanie pomiędzy wysokością uzyskiwanych przychodów, poziomem nakładów i przeznaczeniem środków. W braku takiego doprecyzowania mielibyśmy do czynienia z nieuzasadnionym zróżnicowaniem sytuacji przedsiębiorców wprowadzających do obrotu produkty, o których mowa w załączniku nr 11, dyskryminującym dla producentów wyrobów akcyzowych. Z punktu widzenia celu analizowanej regulacji nie ma żadnego uzasadnienia dla nakładania na tę grupę przedsiębiorców obowiązków finansowych, których podstawa wymiaru jest istotnie wyższa niż w przypadku pozostałych przedsiębiorców objętych tymi obowiązkami – ze względu na wliczanie do tej podstawy należności publicznoprawnych wynikających z regulacji akcyzowych.</p> <p>Należności te stanowią istotną część uzyskiwanych przez nich przychodów, są jednak odprowadzane na rzecz Skarbu Państwa i w tym sensie nie stanowią przysporzenia dla tej grupy przedsiębiorców (nie stanowią ich dochodu). Co więcej, obciążenie to nie odpowiada wymaganiom wskazanym w art. 8 ust. 4 Dyrektywy SUP.</p> <p>Zgodnie z Dyrektywą wysokości opłat na pokrycie kosztów edukacji i informowania, o których mowa w Art. 10 Dyrektywy, nie powinny przekraczać kosztów niezbędnych do gospodarnego świadczenia stosownych usług i powinny być ustalane z zachowaniem przejrzystości między zainteresowanymi podmiotami.</p>	<p>Zmieniony zostanie sposób naliczania opłaty przeznaczanej na kampanie edukacyjne.</p>	<p>Lewiatan</p>

		Zaproponowane w projekcie rozwiązania nie spełniają ww. wymogów, ponieważ zarówno w projekcie, jak i w jego uzasadnieniu, nie wskazane zostały podstawy jakimi kierowano się przy ustalaniu obliczania stawek opłaty, a w szczególności nie odniesiono się chociażby szacunkowych kosztów prowadzenia działań edukacyjno-informacyjnych.		
527	Art. 1 pkt 2 lit. j) projektu (dotyczy art. 2, definicja wprowadzenia do obrotu)	<p>Wprowadzenie do obrotu następuje w dniu:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) wydania produktu z magazynu albo przekazania go osobie trzeciej – w przypadku produktu wytworzonego na terytorium kraju; 2) wystawienia faktury potwierdzającej przywóz produktu na terytorium kraju z terytorium innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej albo dokumentu celnego potwierdzającego przywóz produktu na terytorium kraju z terytorium państwa niebędącego państwem członkowskim Unii Europejskiej; 3) przywozu produktu na terytorium kraju w celu wprowadzenia do obrotu za wyjątkiem produktów wytworzonych lub zmagazynowanych przed 3 lipca 2021 r. <p>Produkty wytworzone lub zmagazynowane (niezależnie od miejsca wytworzenia i własności) na terenie Polski przed 3 lipca 2021 r. bądź wydane przed tą datą do magazynu podmiotu innego niż prowadzonego przez przedsiębiorcę prowadzącego jednostkę handlu detalicznego uznaje się wprowadzone do obrotu przed datą wejścia w życie przepisów niniejszej ustawy. W naszej ocenie zgodnie z Dyrektywą ustawa nie powinna dotyczyć produktów już wytworzonych i zmagazynowanych, ale nie wprowadzonych do obrotu (niedostarczonych do pośrednika w łańcuchu dostaw). Prosimy o potwierdzenie ze strony regulatora. Należy doprecyzować czy produkt wytworzony i zmagazynowany, ale nie wprowadzony do obrotu podlega ustawie.</p> <p>Konieczność doprecyzowania pojęcia „wprowadzanie do obrotu” Przepisy Dyrektywy wprowadzają odrębne definicje „wprowadzania do obrotu” i „udostępnianie na rynku”. Zgodnie z tymi definicjami Dyrektywy, przepisy krajowe powinny dotyczyć wyłącznie produktów udostępnianych na rynku danego państwa członkowskiego w celu ich konsumpcji/używania. Definicja „wprowadzania do obrotu” zawarta w projekcie ustawy (nowy pkt 12a)) jest sprzeczna z definicjami Dyrektywy i może prowadzić do objęcia opłatą wskazaną w art. 11 b. ust. 4 projektu także wyrobów tytoniowych, które są produkowane w kraju z przeznaczeniem na eksport oraz do dostaw wewnątrzspółnotowych do innych państw UE. Znaczna większość produkowanych w Polsce papierosów z filtrami jest sprzedawana przez krajowe podmioty na eksport lub do innych państw UE. Należy to obciążenie wykluczyć i obciążać opłatą jedynie te wyroby tytoniowe, które są wprowadzane do obrotu do celów dystrybucji, konsumpcji stosowania lub użytkowania na terytorium kraju. Z kategorii przychodów z tytułu wprowadzania do obrotu powinny być wyraźnie wyłączone przychody ze sprzedaży produktów wyprodukowanych w kraju, a przeznaczonych do dostaw wewnątrzspółnotowych i na eksport.</p>	Uwaga nieprzyjęta – art. 8 projektowanej ustawy dopuszcza możliwość wykorzystania zapasów magazynowych wprowadzonych do obrotu na terytorium RP przed 3 lipca 2021 r. produktów jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego objętych zakazem wprowadzania do obrotu i produktów jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego nieopatrzonych wymaganym po 3 lipca 2021 r. oznakowaniem.	Lewiatan
528	Art. 1 pkt 4 lit. b) projektu	<p>Wymaga wyjaśnienia czy przepis ten odnosi się do przyszłych przepisów dot. ROP czy może w projekcie brakuje niektórych przepisów.</p> <p>W załączniku 4a obowiązująca ustawa wprowadza obowiązek zapewnienia odzysku i recyklingu tylko dla</p>	Uwaga przyjęta - odwołanie do załącznika 4a ma na celu tylko ujednoczenie słownictwa. Chodzi o ujednoczenie	Lewiatan

	(dotyczy art. 3 ust. 3, poziom odzysku i recyklingu)	olejów, smarów i opon (dotychczasowy zakres ustawy). Natomiast projekt wskazuje sposoby realizacji obowiązku odzysku i recyklingu dla wszystkich jednorazowych produktów z tworzyw sztucznych, a nie precyzuje jakie poziomy należy uzyskać ani nie odwołuje się do innej ustawy w tym zakresie.	terminologii „wprowadzenie do obrotu” a nie zmianę przepisów w zakresie olejów i opon.	
529	Art. 1 pkt 5 projektu (dotyczy art. 3b ust. 1, nabycie opakowania jednorazowego użytku)	<p>Przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu detalicznego, jednostkę handlu hurtowego lub jednostkę gastronomiczną, w której są oferowane opakowania jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego lub posiłki w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego, wymienione w załączniku nr 6 do ustawy, jest obowiązany pobrać opłatę od konsumenta nabywającego odpłatnie opakowania jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego lub posiłki w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy, zwaną dalej „opłatą”, z wyłączeniem sprzedaży dokonywanej przy użyciu służących do automatycznej sprzedaży, które w systemie bezobsługowym przyjmują należności i wydają towar.</p> <p>Z treści uzasadnienia do projektu ustawy wynika, że celem w/w opłaty jest zniechęcenie konsumentów do nabywania opakowań jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego na rzecz opakowań i produktów z alternatywnych tworzyw lub opakowań i produktów wielokrotnego użytku”. Art. 3 b ust. 1 nie odnosi się jednak do konsumenta, a do podmiotu nabywającego opakowania jednorazowe (którym może być zarówno przedsiębiorca, jak i konsument). Pojawia się więc wątpliwość interpretacyjna, jak rozumieć definicje w/w podmiotów oraz „nabywającego”. Nie jest jasne czy w/w podmiotem jest jednostka, która oferuje opakowania jednorazowego użytku konsumentom (relacja przedsiębiorca – konsument), czy też jest nim także inny przedsiębiorca (relacja przedsiębiorca – przedsiębiorca) zwłaszcza w przypadku transakcji z jednostką handlu hurtowego. Ponadto, wymaga doprecyzowania czy opłaty mają być pobierane tylko przy nabyciach odpłatnych, czy również nieodpłatnych i czy zakres projektu obejmuje także sprzedaż poprzez urządzenia vendingowe.</p> <p>Dot. Art. 1 pkt 4 lit. a) projektu (dotyczy art. 3 ust. 1)</p> <p>Nowe brzmienie art. 3 ust. 1 nakłada obowiązek odzysku, a w szczególności recyklingu odpadów powstałych z produktów wymienionych w załączniku nr 4a, po dalszych zapisach art. 3 domniemywa się że chodzi także o produkty jednorazowego użytku – brakuje jednakże w projekcie ustawy nowego brzmienia Załącznika 4a co można dwojako interpretować – że dotyczy nadal tylko olejów itp. lub że rozszerzony jest o produkty jednorazowego użytku.</p>	Uwaga przyjęta – zostanie doprecyzowane „do konsumenta (użytkownika) końcowego”. Ponadto, projekt obejmuje wszystkie miejsca sprzedaży, w tym urządzenia vendingowe.	Lewiatan
530	Art. 1 pkt 5 projektu (dotyczy art. 3b ust. 2)	<p>Konieczność modyfikacji</p> <p>Obecnie na rynku polskim nie ma surowców alternatywnych, które mogłyby zabezpieczyć nawet w kilku procentach potrzeby rynku na pojemniki objęte projektem (dania na wynos spożywane na miejscu, opakowania do fast foodów itp.). Większość produktów alternatywnych jest produkowana poza Unią Europejską (Azja), co wiąże się z dodatkowym kosztem środowiskowym i emisją CO2 związanymi z transportem. Dodatkowo ich bezpieczeństwo w odniesieniu do kontaktu z żywnością nie jest analizowane.</p>	Uwaga przyjęta - kwestie wprowadzenia alternatywnych produktów jednorazowego użytku zostaną przeanalizowane ponownie.	Lewiatan

		<p>Może to spowodować, że ustawodawca wprowadzi regulacje, które będą skutkowały przejściem na produkty stanowiące zagrożenie dla konsumenta. Przywołujemy zapis art. 11 dyrektywy, że na państwach członkowskich ciąży obowiązek zapewnienia higieny i bezpieczeństwa żywności. Z kolei odpady alternatywnych produktów, których strumień znacznie wzrosnie, również będą wymagały selekcji i odpowiedniego przetwarzania w odpowiednich instalacjach przemysłowych.</p> <p>Dodatkowo wymóg poniższy w naszej ocenie poważnie ogranicza fundamentalną zasadę wolności handlu i zmusza przedsiębiorców do rezygnacji ze specjalizacji w określonych produktach, która w efekcie doprowadziła we współczesnej gospodarce do obniżenia cen produktów dla konsumentów.</p>		
531	Art. 1 pkt 5 projektu (dotyczy art. 3c ust. 1)	<p>W naszej ocenie, maksymalna wysokość proponowanej opłaty powinna zostać określona proporcjonalnie do celu oraz w oparciu o realne dane dotyczące zużycia opakowań jednorazowego użytku oraz kosztów związanych z zarządzaniem tego rodzaju odpadami, a w konsekwencji znacząco obniżona.</p> <p>Jeżeli ustawodawca nie posiada na ten moment danych dotyczących zużycia tego rodzaju opakowań, a tym samym ciężko jest mówić o jakimkolwiek konkretnym celu w zakresie zmniejszenia zużycia, pobór tej opłaty powinien zostać zawieszony do momentu uzyskania takich danych.</p> <p>W naszej ocenie proponowana opłata maksymalna jest nieproporcjonalna do celu. Celem dyrektywy 2019/904 jest zmniejszenie zużycia kubków plastikowych oraz określonego typu opakowań przeznaczonych do posiłków gotowych do spożycia, a nie wyłączenie ich z obrotu. Dyrektywa sugeruje szereg możliwych środków służących ograniczeniu zużycia opakowań jednorazowego użytku – zakaz bezpłatnego wydawania takich produktów konsumentowi jest tylko jednym z nich.</p> <p>W takiej sytuacji, nakładanie tego rodzaju opłaty bez określenia obecnego zużycia opakowań jednorazowego użytku, a co za tym idzie celu w zakresie zmniejszenia zużycia, wydaje się nieuzasadnione. Przyjęcie maksymalnej wysokości opłaty na zaproponowanym poziomie będzie bowiem oznaczało ich całkowite usunięcie z rynku.</p> <p>Obecnie nie ma powszechnie dostępnych jednorazowych alternatyw niezawierających tworzyw sztucznych (kubki papierowe posiadają w składzie tworzywo, w przeciwnym wypadku nie spełniają warunku szczelności; kubki z tworzyw pochodzenia roślinnego np. PLA są także objęte dyrektywą) / (opakowania jednorazowe z papieru i pulpy nie są powszechnie dostępne; opakowania te nie zostały przeanalizowane pod kątem bezpieczeństwa dla konsumentów). Natomiast wielorazowe alternatywy wymagają odpowiedniego zaplecza sanitarnego, które w większości placówek obecnie nie istnieje. Zgodnie z dyrektywą środki przyjęte przez kraj członkowski muszą być proporcjonalne i niedyskryminujące (art.4.1 dyrektywy). Dlatego proponujemy wprowadzenie zakazu bezpłatnej dystrybucji opakowań jednorazowego użytku.</p> <p>Co więcej, biorąc pod uwagę sytuację ekonomiczną związaną z pandemią COVID-19, traktowanie takiego rozwiązania jako podstawowego środka służącego ograniczeniu zużycia opakowań jednorazowego użytku, może negatywnie wpłynąć na sytuację wielu polskich przedsiębiorców.</p> <p>Warto w tym miejscu zwrócić uwagę, iż ustawodawca nie przedstawił w uzasadnieniu projektu</p>	<p>Uwaga przyjęta - kwestie wprowadzenia alternatywnych produktów jednorazowego użytku zostaną przeanalizowane ponownie W ramach prac nad rozporządzeniem określającym wysokość stawki opłaty zostaną przeprowadzone stosowne analizy. Obecnie nigdzie nie są dostępne dane nt. takich kosztów.</p>	Lewiatan

		<p>jakiegokolwiek argumentacji tudzież wyliczeń, które wskazywałyby na jakiej podstawie określona została maksymalna stawka opłaty, ani też nie wprowadził w projekcie ustawy jakichkolwiek wskazówek dla ministra właściwego do spraw klimatu co do czynników, które powinny zostać uwzględnione przy ustalaniu właściwej stawki tej opłaty.</p> <p>Powyższe prowadzi do sytuacji, w której wielu przedsiębiorców obawia się, iż w rzeczywistości zostanie na nich nałożona opłata w takiej właśnie maksymalnej wysokości.</p>		
532	Art. 1 pkt 5 projektu (dotyczy art. 3d ust. 1)	<p>Proponujemy następujące brzmienie art. 3d ust. 1:</p> <p><i>„1. Przedsiębiorcy, o których mowa art. 3b ust. 1, wnoszą pobraną opłatę na odrębny rachunek bankowy prowadzony przez marszałka województwa właściwego ze względu na siedzibę przedsiębiorcy, w terminie do 15 dnia miesiąca następującego po kwartale, którego opłata dotyczy.”</i></p> <p>W projekcie ustawy brak jest doprecyzowania, który marszałek jest właściwy w zakresie przekazania opłaty. Proponujemy, aby opłata była przekazywana do marszałka właściwego ze względu na siedzibę podmiotu wzorem np. opłat produktowych.</p>	Uwaga częściowo przyjęta – zostanie zmienione brzmienie art. 25 jednak w przypadku jednostek handlu detalicznego, handlu hurtowego i jednostek gastronomicznych marszałkiem właściwym zostanie określony marszałek właściwy ze względu na pobraną opłatę.	Lewiatan
533	Art. 1 pkt 5 projektu (dotyczy art. 3f ust. 2, przeznaczanie środków na kampanie informacyjne)	<p>Proponujemy nowego ust. 2b po ustępie 2 (któremu należy zmienić numerację na 2a) w brzmieniu:</p> <p><i>„2b. Narodowy Fundusz przeznacza przekazane przez marszałków województw środki z tytułu opłaty wymienionej w art. 3b na kampanie edukacyjne dotyczące możliwości stosowania, wykorzystywania bądź użytkowania opakowań z innych materiałów niż tworzywa sztuczne lub opakowań wielokrotnego użytku.”</i></p> <p>Regulacja zawarta w art. 3b projektowanej ustawy dotycząca implementacji art. 4 ust 1 Dyrektywy SUP na temat „Zmniejszenia stosowania” i wykorzystania przez polskiego legislatora przewidzianego przez Dyrektywę środki jakie są wymienione w drugim akapicie tego artykułu, a którym są instrumenty ekonomiczne, takie jak instrumenty zapewniające, aby produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych nie były bezpłatnie wydawane konsumentowi końcowemu w punkcie sprzedaży powinna zostać uzupełniona o precyzyjne określenie obszarów wydatkowania pozyskiwanych środków pieniężnych tak aby nie stała się ona kolejnym podatkiem.</p> <p>Brak takiego określenia spowoduje powstanie ryzyka przeznaczania uzyskanych środków na inne cele niż te na które zostały pozyskane.</p>	Uwaga przyjęta – środki zostaną oznaczone.	Lewiatan
534	Art. 1 pkt 5 projektu (dotyczy art. 3f ust. 4, obowiązki sprawozdawcze)	<p>Proponujemy następujące brzmienie art. 3f ust. 4:</p> <p><i>„4. Przedsiębiorca, o którym mowa w art. 3b ust. 1, składa sprawozdanie o liczbie nabytych i wydanych odpłatnie przez konsumentów opakowań jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego, o których mowa w załączniku nr 6 do ustawy na zasadach określonych w art. 73 ust. 2 pkt 3a ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach.”</i></p> <p>Istnieje wątpliwość, czy obowiązkiem sprawozdawczym objęte powinny być wszystkie kubki nabyte i wydane, czy tylko sprzedane, czyli czy nabycie następuje odpłatnie, czy nieodpłatnie. Należy więc dostosować przepis do zmienionej treści art. 3b ust 1</p>	Uwaga nieprzyjęta. Przepis jest analogiczny jak w przypadku toreb na zakupy z tworzywa sztucznego objętych opłatą recyklingową, co pozwoli marszałkom województw na ocenę prawidłowości pobranych i przekazanych do marszałka środków pochodzących z opłat.	

535	Art. 1 pkt 5 projektu (dotyczy art. 3h ust. 2)	<p>Sugerujemy całkowite usunięcie art. 3h ust. 2 z brzmienia ustawy.</p> <p>Nakładając na państwa członkowskie obowiązek sprawozdawczy w zakresie wprowadzania do obrotu produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, Dyrektywa 2019/904 nie wymaga od państw członkowskich zbierania tak szczegółowych danych jak dane w rozbiu na poszczególne jednostki.</p> <p>Biorąc pod uwagę powyższe oraz fakt, że samo przedstawianie danych dotyczących nabytych i wydanych opakowań jednorazowego użytku wymagać będzie od przedsiębiorców zbierania dodatkowych informacji, a co za tym idzie odpowiedniego dostosowania systemów informatycznych (co oczywiście generuje koszty), negatywnie ocenić należy propozycję dodatkowego rozszerzenia takich obowiązków sprawozdawczych na dodatkowe dane, niewymagane wprost Dyrektywą, poprzez wymóg przedstawiania zużycia opakowań jednorazowych w rozbiu na poszczególne jednostki.</p>	jw.	Lewiatan
536	Art. 1 pkt 5 projektu (dotyczy art. 3j, znakowanie produktu)	<p>Proponujemy następujące brzmienie art. 3j:</p> <p><i>“Art. 3j. Przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego wymienione w załączniku nr 8 do ustawy jest obowiązany zapewnić umieszczenie na opakowaniach tych produktów lub na samych produktach oznakowania, zgodnie ze wzorami, o których mowa w rozporządzeniu wykonawczym Komisji Europejskiej (UE) 2020/2151 z dnia 17 grudnia 2020 r. ustanawiającym zasady dotyczące zharmonizowanych specyfikacji w odniesieniu do oznakowania produktów jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego wymienionych w części D załącznika do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko (Dz. Urz. UE L 428 z dnia 17.12.2020, str. 57), zmienionym sprostowaniem z dnia 5 marca 2021 r. (Dz. Urz. L 77/40).”</i></p> <p>Konieczne wprowadzenie uzupełnienia o sprostowaniu rozporządzenia wykonawczego.</p>	Uwaga przyjęta	Lewiatan
537	Art. 1 pkt 5 projektu (dotyczy art. 3k-I, opłata za wprowadzenie)	<p>Postulujemy powiązanie opłaty z rzeczywistymi kosztami zgodnie z art. 8 Dyrektywy. Nie wyrażamy zgody na arbitralne ustalenie maksymalnej stawki opłaty w drodze rozporządzenia.</p> <p>W naszej ocenie koszty dla przedsiębiorców z tytułu ROP powinny odzwierciedlać bezpośrednie koszty zarządzania odpadami tych produktów oraz inne szczegółowe koszty, natomiast wyznaczona opłata produktowa nie odnosi się do tych kosztów.</p> <p>Zwracamy uwagę, że Dyrektywa SUP w art. 8 ust. 4 określa kryteria, którymi powinny kierować się państwa członkowskie przy ustalaniu zasad pokrywania przez przedsiębiorców kosztów związanych ze zbieraniem, uprzątnięciem i innymi powiązаныmi procesami. Dyrektywa wymaga, aby wysokość opłat nie przekraczała kosztów niezbędnych do gospodarnego świadczenia stosownych usług i aby były one ustalane z zachowaniem przejrzystości między zainteresowanymi podmiotami. Aktualnie zaproponowane w projekcie rozwiązania nie odpowiadają ww. wymogom, ponieważ ani w projekcie, ani w towarzyszącym mu uzasadnieniu, nie wyjaśniono podstaw jakimi kierowali się projektodawcy przy ustalaniu zasad obliczania stawek opłaty, a w szczególności nie odniesiono się do chociażby szacunkowych kosztów świadczenia usług zbierania, sprzątnięcia, transportu i przetwarzania odpadów pochodzących z produktów danej kategorii.</p>	Maksymalna stawka jedynie ogranicza wysokość stawek, które zostaną określone w rozporządzeniu. Obecnie prowadzone są analizy tych kosztów, co pozwoli na ustalenie stawki opłaty zgodnie z art. 8 ust. 3 i 4 dyrektywy SUP.	Lewiatan

		<p>Postulujemy zatem, aby mechanizm ustalania stawek opłaty powiązany został z wspomnianymi wyżej kosztami, co zapewni zgodność projektowanych rozwiązań z Dyrektywą. Mechanizm ten powinien wynikać z danych zawartych w sprawozdaniach gmin odnośnie tych kosztów lub organizacji odzysku weryfikowanych przez roczny audyt.</p> <p>Ponadto ustawa powinna też jasno wskazywać cele wydatkowania tych środków, zgodnie z Dyrektywą SUP.</p>		
538	<p>Art. 1 pkt 5 projektu (dotyczy art. 3k ust. 1, opłata za wprowadzenie)</p>	<p>Proponujemy dodanie ust. 1 (dodany w projekcie ust. 1 staje się ust. 2 a ust. 2 – ust. 3) w brzmieniu: „1. Przedsiębiorcy wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w załączniku nr 9 do ustawy ponoszą koszty funkcjonowania systemu ROP dla danego rodzaju produktu powołanego zgodnie z przyszłymi przepisami w zakresie systemów ROP wynikających z ramowej dyrektywy o odpadach.”</p> <p>W proponowanej ustawie nie wprowadza się systemów ROP dla produktów wymienionych w załączniku nr 9 pomimo że art. 8 Dyrektyw SUP mówi Państwa członkowskie zapewniają ustanowienie, zgodnie z art. 8 i 8a dyrektywy 2008/98/WE, systemów rozszerzonej odpowiedzialności producenta dla wszystkich wymienionych w części E załącznika produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, które zostały wprowadzone do obrotu w danym państwie członkowskim - a poprzez to nie stwarza się możliwości pokrywania części/wszystkich kosztów przez zorganizowany system ROP.</p> <p>Wprowadza się natomiast opłatę w wysokości do 0,05 PLN od każdej sztuki produktu która w załączniku nr 9 utożsamiana jest z rozszerzoną odpowiedzialnością producenta. Sam fakt ponoszenia jedynie kosztu w tej czy innej wysokości nie jest wypełnieniem definicji ROP.</p> <p>Ponadto wprowadzenie opłaty w takiej formie tzn. za każdą sztukę opakowania wprowadzonego na rynek, nie stwarza możliwości rozliczenia ilości produktów z tworzyw sztucznych „zagospodarowanych” przez inny wariant systemu ROP (system pojemnikowy, system depozytowy) co doprowadza do podwójnego obciążenia kosztowego części produktów wprowadzonych na rynek jak np. butelek do napoi PET gdzie już obecnie jest realizowany ponad 50% poziom zbierania i recyklingu. W zaproponowanej formie, opłata ta nie ma charakteru motywatora środowiskowego a charakter podatkowy co przeczy idei dyrektywy SUP, której celem w przypadku np. butelek PET jest zwiększenie poziomu zbierania i stosowania recyklatów do produkcji nowych opakowań.</p>	<p>Uwaga przyjęta – przepisy zostaną zmienione i doprecyzowane.</p>	<p>Lewiatan</p>
539	<p>Art. 1 pkt 5 projektu (dotyczy art. 3l ust. 3, wnoszenie opłaty za wprowadzenie)</p>	<p>Postulujemy, aby przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty wymienione w załączniku nr 9 do ustawy mógł wносить opłatę, o której mowa w art. 3k ust. 1, na odrębny rachunek bankowy prowadzony przez marszałka województwa do dnia 15 marca roku następującego po roku kalendarzowym, którego ta opłata dotyczy lub zawierać umowę z autoryzowanym przedstawicielem (np. organizacją odzysku) w celu realizacji obowiązków zgodnie z art. 3k ust. 1, który w imieniu tego wprowadzającego będzie pokrywał koszty.</p> <p>Wiele obowiązków przedsiębiorcy mogą realizować samodzielnie lub za pośrednictwem podmiotów zewnętrznych. Dobrym przykładem są mechanizmy określone w ustawie o gospodarowaniu opakowaniami i odpadami opakowaniowymi gdzie wprowadzający może zlecić realizację obowiązków w wielu obszarach</p>	<p>Uwaga nieprzyjęta.</p> <p>Dla uproszczenia rozliczania obowiązków przyjęto rozwiązanie dopuszczone w dyrektywie SUP w art. 8 ust. 4 dot. ustanowienia zryczałtowanych kwot na finansowanie kosztów zagospodarowania odpadów a nie wykonywania zagospodarowania samodzielnie lub przez organizację odzysku.</p>	

		organizacji odzysku lub organizacji samorządu gospodarczego, realizować je samodzielnie lub też w niektórych przypadkach wnieść opłatę produktową. Opłata określona w Art. 3k ust. 1 co do charakteru może być postrzegana jako opłata produktowa natomiast przedsiębiorca musi mieć możliwość realizacji celów zapisanych w dyrektywie SUP innymi sposobami.		
540	Art. 1 pkt 6 projektu (dotyczy art. 4)	Proponujemy następujące brzmienie art. 4 ust. 1: <i>„1. Obowiązek, o którym mowa w art. 3 ust. 1 lub art. 4d ust. 1, może być realizowany przez przedsiębiorcę:</i> <i>1) samodzielnie albo</i> <i>2) za pośrednictwem organizacji odzysku, zwanej dalej „organizacją”.</i> ” Analogicznie do uprawnienia określonego w art. 4a ust. 1 dla zagranicznych producentów narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne, również polski producent i wprowadzający do obrotu narzędzia połowowe powinien mieć możliwość scedowania swoich obowiązków na zewnętrzny podmiot. Dotychczasowe brzmienie proponowanego przepisu dyskryminowało polskich producentów, a zarazem sprzedawców narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne, którzy z powodu braku realnej możliwości samodzielnego spełnienia ustawowych obowiązków, byłiby zobowiązani do ponoszenia kosztów wynikających z wnoszenia opłaty produktowej.	jw.	Lewiatan
541	Art. 1 pkt 6 projektu (dotyczy art. 4a ust. 3)	Proponujemy następujące brzmienie art. 4a ust. 3: <i>„3. Autoryzowanym przedstawicielem może być osoba fizyczna, jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej lub osoba prawna, mający odpowiednio miejsce zamieszkania albo siedzibę na terytorium kraju, w tym organizacja odzysku.”</i> Należy doprecyzować, że funkcję autoryzowanego przedstawiciela mogą również pełnić organizacje odzysku, o których mowa w ustawie.	Uwaga nieprzyjęta - organizacja odzysku to osoba prawna	Lewiatan
542	Art. 1 pkt 7 projektu (dotyczy art. 9 ust. 1 pkt 1 lit. c)	Proponujemy następujące brzmienie art. 9 ust. 1 lit. c): <i>„c) prowadzący jednostki handlu detalicznego, jednostki handlu hurtowego lub jednostki gastronomiczne, w których są oferowane opakowania jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego lub posiłki w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego,”</i> Należy doprecyzować, że wpisowi do rejestru podlegają jednostki handlowe i gastronomiczne wyłącznie w przypadku oferowania nabywającym opakowań jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego lub posiłków w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego.	Uwaga przyjęta – zostanie dodane „o których mowa w art. 3b ust. 1”.	Lewiatan
543	Art. 1 pkt 10 projektu (dotyczy art. 11 ust. 1)	Proponujemy następujące brzmienie art. 11 ust. 1: <i>„1. Przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego wymienione w załączniku do ustawy jest obowiązany do prowadzenia dodatkowej ewidencji, obejmującej informacje o masie wprowadzonych do obrotu produktów, z podziałem na poszczególne ich rodzaje.”;</i>	Uwaga bezzasadna - brzmienie art. zostało zmienione w związku z wcześniejszymi uwagami	Lewiatan

		Proponujemy wskazanie, których produktów dotyczy ewidencja opisana w art. 11. Ustawy. Należy wskazać, że w załącznikach do projektu zmiany ustawy zamieszczono kilka różnych list produktów. Nie jest jasne, których dotyczy art. 11.		
544	Art. 1 pkt 11 projektu (dotyczy art. 11b ust. 1)	Proponujemy następujące brzmienie art. 11b ust. 1: <i>„Art. 11b. 1. Przedsiębiorca wprowadzający do obrotu:</i> <i>1) produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego, wymienione w załączniku nr 11 do ustawy,</i> <i>2) narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne</i> <i>– jest obowiązany do prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych w odniesieniu produktów, które wprowadza do obrotu.”</i> Biorąc pod uwagę zakres obowiązków dotyczących upowszechniania wiedzy, nakładanych przez Dyrektywę SUP w ramach rozszerzonej odpowiedzialności producentów (art. 8 ust. 2 lit. a oraz ust. 3 lit. a), projektowane przepisy ustawowe wymagają doprecyzowania. Z Dyrektywy SUP wprost wynika bowiem, że obowiązek partycypowania w kosztach upowszechniania wiedzy (w kosztach prowadzenia kampanii edukacyjnych) odnosi się wyłącznie do tych produktów, które producenci wprowadzają do obrotu.	Uwaga przyjęta – poprawiono nr załącznika na załącznik nr 10.	Lewiatan
545	Art. 1 pkt 11 projektu (dotyczy art. 11b ust. 2)	Proponujemy następujące brzmienie art. 11b ust. 2: <i>„2. Obowiązek określony w ust. 1 może być według wyboru wprowadzającego produkty w opakowaniach wykonywany samodzielnie lub za pośrednictwem organizacji odzysku opakowań.”</i> Proponujemy dodanie możliwości realizacji kampanii edukacyjnych za pośrednictwem organizacji odzysku, na wzór kampanii edukacyjnych prowadzonych w zakresie wprowadzania na rynek olejów smarowych, opon pneumatycznych, preparatów smarowych czy produktów w opakowaniach. Organizacje odzysku posiadają wieloletnie doświadczenie w realizowaniu kampanii edukacyjnych na różnych polach.	Uwag nieprzyjęta. Projektowana ustawa w art. 11 b ust. 4 przewiduje możliwość przeznaczenia na publiczne kampanie edukacyjne określonej kwoty, co może być realizowane przez podmioty zewnętrzne, które z tych środków będą wykonywać publiczne kampanie na rzecz wprowadzającego.	Lewiatan
546	Art. 1 pkt 11 projektu (dotyczy art. 11b ust. 2)	Wymaga doprecyzowania Budzi wątpliwości w jaki sposób ten obowiązek ma się do obowiązującego już obecnie obowiązku przeznaczania 5% środków przez organizacje odzysku na kampanie edukacyjne? Czy 0,1% przychodu netto odnosi się do przychodu od produktu wprowadzonego w opakowaniu czy od przychodu ze sprzedaży opakowania wprowadzonego na rynek przez takiego przedsiębiorcę?	Uwaga niezasadna – art. 11b ust. 2 odnosi się do informowania społeczeństwa	Lewiatan
547	Art. 1 pkt 11 projektu (dotyczy art. 11b ust. 4, opłaty na kampanie edukacyjne)	Postulujemy obniżenie kwoty przewidzianej na kampanie edukacyjnej oraz o doprecyzowanie zasad rozliczania opłaty edukacyjnej. Opłata za kampanie edukacyjne zaproponowana w projekcie ustawy w naszej ocenie jest bardzo wysoka i będzie trudna do uniesienia przez przedsiębiorców, zwłaszcza tych, dla których produkty objęte SUP stanowią znaczącą część asortymentu (np. producenci chusteczek nawilżanych). Prosimy o doprecyzowanie czy będzie istnieć możliwość rozliczania opłaty za kampanie tak jak inne kampanie edukacyjne, których obowiązek wynika z wprowadzania do obrotu różnych produktów. Dodatkowo prosimy o wyjaśnienie czy będzie możliwe rozliczanie opłat na kampanie edukacyjne za kampanie przez organizację	Uwaga przyjęta – zostanie zmieniony sposób naliczania opłaty.	Lewiatan

		odzysku opakowań tak jak ma to miejsce w przypadku innych produktów w opakowaniach, jeśli firma współpracuje z organizacją odzysku.		
548	Art. 1 pkt 17 projektu (dotyczy art. 40b ust. 1)	<p>Apelujemy o obniżenie maksymalnej wysokości kar w art. 40b ust. 1 pkt 2 do 100 000 PLN.</p> <p>„Art. 40b. 1. Administracyjne kary pieniężne wynoszą w przypadkach, o których mowa w art. 40a:</p> <p>1) pkt 1-6, 9 – od 500 zł do 20 000 zł;</p> <p>2) pkt 7-8 – od 10 000 zł do 100 000 zł;</p> <p>3) pkt 10-14 – od 10 000 zł do 100 000 zł.”</p> <p>Maksymalna wysokość kar leży wyłącznie w gestii polskiego ustawodawcy i nie jest narzucona przez akty unijne. Rozrzut minimalnej i maksymalnej kary jest w naszej ocenie zbyt duży. Ponadto, art. 40 a pkt. 8 określa niezgodność z postaci braku oznakowania. Kara 500 000 PLN za brak oznakowania produktów, np. chusteczek nawilżanych wydaje się karą nieproporcjonalną.</p>	Uwaga nieprzyjęta – sankcje muszą być skuteczne w egzekwowaniu prawa.	Lewiatan
549	Art. 2 pkt 2 projektu (dotyczy art. 401c w ust. 9 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska)	<p>Proponujemy następujące brzmienie art. 2 pkt 2 ustawy zmieniającej:</p> <p>2) w art. 401c wprowadza się ust. 9d w brzmieniu: „Środki Narodowego Funduszu w wysokości nie mniejszej niż kwota przychodów, o których mowa w art. 401 ust. 7 pkt, po pomniejszeniu o koszty obsługi tych przychodów, przeznaczają się na dofinansowanie przedsięwzięć i zadań związanych z gospodarowaniem odpadami, zapobieganiem powstawaniu odpadów oraz edukację ekologiczną.”</p> <p>Dyrektywa SUP precyzyjnie określa jakie koszty mają być pokrywane przez przedsiębiorcę wprowadzającego produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych i jedynie takie koszty powinny być pokrywane.</p>	Uwaga przyjęta – zostanie doprecyzowane na jaki cel będą przeznaczone zebrane środki.	Lewiatan
550	Art. 2 pkt. 6) projektu	<p>Konieczność doprecyzowania w proponowanym brzmieniu pkt 2b art. 73 ust. 1, o którą opłatę chodzi czy z art.. 3b czy z art. 3k ustawy o obowiązkach przedsiębiorców</p> <p>Załącznik 11 zawiera opakowania i produkty objęte obowiązkiem pobrania opłaty od nabywcy (z art. 3b) oraz produkty objęte obowiązkiem corocznej opłaty wynikającej z art. 3k</p>	To jest art. 4 pkt 6) Uwaga przyjęta	Lewiatan
551	Art. 4 pkt 3 lit. b) projektu (dotyczy art. 52 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o	<p>Podkreślone fragmenty wymagają wyjaśnienia:</p> <p>„f) przedsiębiorcy wprowadzającego do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego, przedsiębiorcy wprowadzającego do obrotu narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne lub autoryzowanych przedstawicieli:</p> <p>– <u>informację o rodzaju prowadzonej działalności,</u></p> <p>– <u>informacje o rodzajach wprowadzanych do obrotu produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych,</u></p> <p>g) przedsiębiorcy prowadzącego jednostkę handlu detalicznego, jednostkę handlu hurtowego lub jednostkę gastronomiczną, w której są oferowane opakowania jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego oraz</p>	Uwaga nieprzyjęta - rodzaj działalności i informacja o rodzaju produktu będzie wybierany w dostępnym formularzu w BDO dostosowanym na potrzeby tejże zmiany, podobnie jak i w przypadku innych wpisów na wnioski	

	odpadach)	<p>produkty w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego, objęte opłatą: – <u>informację o rodzaju produktu</u>, – <u>informację o rodzaju prowadzonej działalności</u>, – <u>informację o miejscu albo miejscach prowadzenia działalności</u>”;</p> <p>Nie jest jasne czy rodzaj działalności wybierany będzie we wniosku o wpis do rejestru BDO z jakiegoś katalogu? O jakich „rodzajach działalności” mowa w podkreślonych fragmentach? Analogicznie, w przypadku „rodzaju wprowadzanych do obrotu produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych” lub „rodzajów produktów” – czy wybierane będą grupy produktów wskazane w załącznikach do zmiany ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej? Szczegółowe wskazywanie produktów jest praktycznie niewykonalne z uwagi na ich rotację. Nie jest także wymagane z punktu widzenia sprawozdawczości, czy realizacji pozostałych obowiązków ustawowych.</p>		
552	Art. 7 projektu (dodanie nowego ustępu)	<p>Proponujemy dodanie ust. 2 w brzmieniu: <i>„2. Produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego wymienione w załączniku 9 do ustawy zmienianej w art. 1 wymienione w wprowadzone do obrotu na terytorium kraju przed dniem wejścia w życie ustawy mogą być sprzedawane nabywcom na terenie kraju do wyczerpania zapasów na dotychczasowych zasadach.”</i></p> <p>Na rynku identyfikowane są poważne problemy w relacjach z klientami. Mimo, że produkty wymienione w załączniku 9 nie podlegają zakazowi zakaz stosowania, a z ustawy wynika jednoznacznie, że nowe wymagania (oznakowanie, opłaty ROP) dotyczą produktów wprowadzonych do obrotu po 3 lipca 2021 - produkty wskazane w załączniku 9 traktowane są na rynku (przez podmioty handlowe) jako podlegające zakazowi sprzedaży lub podlegające konieczności wycofania z obrotu celem dostosowania oznakowania. Doprecyzowanie zapisu, podobnie, jak dla produktów wymienionych w załączniku 7 zwiększy pewność prawną przedsiębiorców.</p>	Uwaga nieprzyjęta – art. 7 odnosi się do kwestii związanych z zagospodarowaniem produktów objętych zakazem (zał. 7) i zostanie uzupełniony o kwestie oznakowania. Zał 9 odnosi się do sytemu rozszerzonej odpowiedzialności producenta	Lewiatan
553	Art. 7a projektu (dodanie nowego artykułu)	<p>Proponujemy dodanie art. 7a w brzmieniu: <i>„Art. 7a. Produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego wymienione w załączniku nr 8 do ustawy zmienianej w art. 1, wyprodukowane przed dniem wejścia w życie ustawy, nieposiadające oznakowania, o którym mowa w art. 3j ustawy zmienianej w art. 1 mogą być sprzedawane nabywcom na terytorium kraju do czasu wyczerpania zapasów tych produktów.”</i> Należy dodać przepis przejściowy, analogiczny do brzmienia art. 7, który umożliwi legalną sprzedaż produktów jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego objętych wymogiem dotyczącym oznakowania, wytworzonych przed dniem wejścia ustawy w życie, a zatem nieposiadających wymaganego oznakowania.</p>	Uwaga przyjęta	Lewiatan
554	Art. 8 ust. 1 projektu	<p>Proponujemy następujące brzmienie art. 2 pkt 2 ustawy zmieniającej: <i>„Art. 8. Ustawa wchodzi w życie z dniem 3 lipca 2021 r., z wyjątkiem: 1) art. 1 pkt 7 w zakresie art. 9 ust. 1 pkt 1, który wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2022 r.;</i></p>	Uwaga przyjęta - terminy zostaną ponownie przeanalizowane i dostosowane.	Lewiatan

- 2) **art. 1 pkt 11, który wchodzi w życie z dniem 31 grudnia 2024 r.;**
3) **art. 1 pkt 16 i 17, który wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2022 r.;**
4) *załącznika nr 4 w zakresie sekcji III załącznika nr 9, która wchodzi w życie z dniem 5 stycznia 2023 r.”*

1) Biorąc pod uwagę faktyczny czas realizacji wniosków o wpis lub aktualizację rejestru BDO oraz brak możliwości złożenia kolejnego wniosku, jeśli poprzedni nie został rozpatrzony, sugerujemy przesunąć termin uzyskania wpisu do rejestru BDO we wskazanym zakresie. W przeciwnym razie istnieje wysokie prawdopodobieństwo, że wiele przedsiębiorstw nie będzie miało technicznej możliwości złożenia stosownego wniosku do BDO, a tym bardziej uzyskania/aktualizacji wpisu. Przedsiębiorcy nie powinni być narażeni na negatywne konsekwencje takie jak ewentualne kary za brak wpisu/aktualizacji rejestru BDO, wynikające z krótkiego terminu na realizację obowiązku oraz znaczne obciążenie urzędów.

2) Artykuł 17 dyrektywy nie został transponowany właściwie w projekcie ustawy.

Termin stosowania opłat z tytułu ROP (art. 8 dyrektywy), w tym opłat na środki służące upowszechnianiu wiedzy (art. 10 dyrektywy) Państwa członkowskie muszą stosować najpóźniej od 31 grudnia 2024, nie mają obowiązku robić tego wcześniej. Art. 8 projektu ustawy nie uwzględnia tego. Apelujemy o właściwą transpozycję art. 17 dyrektywy, co pozwoli przedsiębiorcom rozłożyć w czasie koszty dostosowania. Wdrożenie dyrektywy SUP, z uwagi na opóźnienia Komisji w publikacji dokumentów niezbędnych do wdrożenia, będzie dużym wyzwaniem.

3) **Postulujemy o wydłużenie *vacatio legis* dla przepisów dotyczących kar pieniężnych do 1 lipca 2022 roku** (zgodnie z Załącznikiem III rozporządzenia wykonawczego KE dotyczącego oznakowania produktów do 4 lipca 2022 znakowanie będzie można umieszczać za pomocą naklejek). Zgodnie z art. 8 Projektu ustawy większość nowych przepisów ma wejść w życie z dniem 3 lipca 2021 r. Przepis ten posługuje się datą kalendarzową, sztywną, co oznacza, że faktyczna długość okresu *vacatio legis* będzie zależała od tego jak długo potrwać prace legislacyjne w rządzie, Sejmie i Senacie RP. W efekcie nie można wykluczyć, że adresaci nowych obowiązków będą mieli zaledwie kilkadziesiąt lub nawet tylko kilkanaście dni na przygotowanie się do ich wejścia w życie. Tymczasem konieczność zapewnienia odpowiedniego okresu *vacatio legis* jest niezbędna dla prawidłowego wykonania tych obowiązków. Jest także niezbędnym warunkiem realizacji zasady zaufania obywatela do państwa i ochrony interesów w toku, wywodzonych z art. 2 Konstytucji RP.

Należy podkreślić, że ustawodawca nie może przerzucać na przedsiębiorców ciężaru negatywnych konsekwencji ewentualnego opóźnienia w implementacji prawa Unii Europejskiej. **Na projektodawcy spoczywa obowiązek takiego zorganizowania krajowego procesu ustawodawczego, które umożliwi nie tylko zachowanie terminów przewidzianych w transponowanych przepisach, ale też stworzenie adresatom nowych regulacji odpowiedniego czasu na przygotowanie się do ich wejścia w życie.**

Za niedopuszczalne z punktu widzenia standardów stanowienia prawa należy uznać przyjęcie takich okresów przejściowych, które dążąc do zachowania terminu transpozycji, uniemożliwiają adresatom regulacji należyte wykonanie nowych obowiązków, przez co narażają ich na sankcje.

		Wobec tego, przynajmniej w odniesieniu do obowiązków dotyczących prowadzenia kampanii edukacyjnych (art. 1 pkt 11 Projektu ustawy) oraz przepisów sankcjonujących (art. 1 pkt 16-17 Projektu ustawy), konieczna jest modyfikacja okresu przejściowego w taki sposób, aby umożliwił on przedsiębiorcom odpowiednie przygotowanie się do wejścia w życie nowej regulacji i należyte wypełnienie nakładanych na nich zadań.		
555	Art. 8 ust. 1 projektu	Konieczność modyfikacji Treść ust. 1 odnosi się do art. 1 pkt 7 w zakresie art. 9 ust. 1 pkt 3, który nie występuje w ustawie. Być może ustawodawcy chodzi o art. 9 ust. 1 pkt 1 lit c).	Uwaga przyjęta	Lewiatan
556	Załącznik nr 4	Proponujemy następujące brzmienie Sekcji I: <i>"Sekcja I. Produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego objęte rozszerzoną odpowiedzialnością producenta w zakresie pokrywania kosztów edukacji ekologicznej, kosztów zbierania odpadów powstałych z tych produktów z publicznych systemów zbierania odpadów, w tym kosztów infrastruktury i jej funkcjonowania, kosztów sprzątnięcia, transportu oraz przetwarzania tych odpadów."</i> Art. 1 pkt 5 (w zakresie art. 3k ustawy zmienianej), który odnosi się z załącznika nr 4 nie wspomina o obowiązku pokrywania kosztów edukacji ekologicznej. Tytuł załącznika należy skorygować zgodnie z propozycją (wykreślenie) lub uzupełnić zapis w art. 3k.	Uwaga przyjęta – załącznik nr 10 odnosi się bezpośrednio do produktów objętych obowiązkiem upowszechniania wiedzy.	Lewiatan
557	Załącznik nr 6	Proponujemy: ad.1 Zniesienie opłaty. Wprowadzenie obowiązku ewidencji od 3 lipca 2021 roku. Po analizie półrocza 2021 wprowadzenie rozporządzeniem odpowiednich narzędzi począwszy od 3 lipca 2022 adekwatnych do konkretnego planu ograniczenia zużycia do 2026 roku. ad.2 Wprowadzenie środków jak w ad.1 ad.3 Koszty powinny być zgodne z zapisami dyrektywy, a zapisy krajowe powinny je odzwierciedlać. Proponujemy powiązanie opłat z kosztami rzeczywistymi. ad.4 Producenci lekkich torebek foliowych powinni być wyłączeni z opłaty ze względu na już wnoszoną opłatę recyklingową. Proponujemy wykreślenie z załącznika 9 oraz 11. ad.5 Obowiązek ten jest wyłącznie jednym z narzędzi możliwych do zastosowania i nie ma wymogu przerzucania go na przedsiębiorców (art. 4 ust. 1 dyrektywy). Proponujemy wykreślenie. ad.6 Wprowadzenie odpowiednich regulacji począwszy od 3 lipca 2022 ad.7 Doprecyzowanie w przepisach i zaadresowanie określonego obowiązku do miejsc/podmiotów, które będą w stanie wskazać przeznaczenie pojemnika. Producenci opakowań używanych do żywności spożywanej na miejscu (zał. 6) często nie znają dalszego wykorzystania opakowania, które w swojej uniwersalnej formie spełnia wymogi do pakowania żywności nie objętej dyrektywą. Wobec tego dość łatwo w sposób niezawiniony mogą popełnić wykroczenie podlegające karze. Przykładem mogą być gotowe dania ze sprzedaży detalicznej, które ze względu na konieczność obróbki cieplnej są wyłączone z dyrektywy. Te same opakowania są często używane do dań objętych dyrektywą.	Uwaga przyjęta - terminy zostaną ponownie przeanalizowane i dostosowane.	Lewiatan

558	<p>Art Uwagi szczegółowe . 1 ust. 1 pkt 12a)</p> <p>wprowadzanie do obrotu – rozumie się przez to pierwsze dostarczenie produktu na terytorium kraju w ramach działalności gospodarczej, odpłatnie lub nieodpłatnie, do celów dystrybucji, konsumpcji, stosowania lub użytkowania, w tym na potrzeby własne</p>	<p>Konkretyzacja pojęcia przedsiębiorcy wprowadzającego do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych poprzez objęcie nim przedsiębiorców, którzy zlecają wytwórcom wytwarzanie określonych produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, które następnie sprzedają pod własną marką, a faktyczny wytwórca takich produktów pozostaje anonimowy</p> <p>Krajowa Izba Gospodarcza Przemysł Rozlewniczy zwraca uwagę na konieczność rozszerzenia kręgu podmiotów zobowiązanych do wykonywania określonych w projekcie ustawy czynności dotyczących produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych o przedsiębiorców, którzy sami nie wytwarzają takich produktów, lecz są one wytwarzane na ich zlecenie i pod markami własnymi takich przedsiębiorców. KIG PR zwraca uwagę, że duża część rynku produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, w tym zwłaszcza rynku napojów bezalkoholowych, to produkty, które wytwarzane są ściśle na zlecenie przedsiębiorców posiadających określone prawa do marek (znaków towarowych), którymi takie produkty są oznaczane. Dotyczy to w szczególności dużych, zagranicznych sieci handlowych. Podmioty wytwarzające takie produkty nie mają faktycznego wpływu na rodzaj opakowania, jego kształt, gramaturę czy pojemność, o których to decydują właściciele marek. W takim wypadku ich faktyczni wytwórcy powinni być wyłączeni spod obowiązków wykonywania określonych w projekcie ustawy czynności dotyczących produktów, a ich miejsce powinni zająć przedsiębiorcy, którym przysługują prawa do marek, którymi oznaczane są produkty. Powyższe pozostaje zgodne z celami oraz zakresem pojęciowym dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady UE 2019/904 z dnia 5 czerwca 2019 r. w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko. Na gruncie dyrektywy pojęcie „producenta” stanowi określenie zbiorcze dla całej grupy podmiotów, które pojawiają się w poszczególnych fazach życia produktów jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego (projektowania, wykonania, wprowadzenia do obrotu). Prawodawca unijny wprowadził unijną definicję legalną pojęcia „producenta produktu”, ujętą w art. 3 ust. 11 dyrektywy. Jak wynika z art. 3 ust. 11 dyrektywy koncepcja pojęcia „producenta” w ujęciu prawnym dotyczyć może wielu grup podmiotów prowadzących działalność gospodarczą, które łączy jedna zasadnicza cecha – możliwość zindywidualizowanego oznaczenia tych podmiotów i kontrolowania przez władzę publiczną ich oddziaływania na produkt/ odpad. Jak wynika z wyżej wskazanej argumentacji, faktyczni wytwórcy produktów nie zawsze mają wpływ na produkt/ odpad. Wynika z tego konieczność zróżnicowania sytuacji prawnej poszczególnych grup podmiotów zaangażowanych w łańcuch postępowania z produktem i w przypadku produktów oznaczonych markami własnymi przedsiębiorców zlecających wytwarzanie takich produktów, objęcie takich przedsiębiorców obowiązkiem wykonywania określonych w projekcie ustawy czynności w miejsce faktycznych wytwórców.</p>	<p>Uwaga przyjęta - stosowne zmiany dot. wytwarzania na zlecenie zostaną wprowadzone do projektowanej ustawy.</p>	<p>KIG Przemysł Rozlewniczy</p>
559	<p>Art. 3k. 1.</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1) Wyraźne wyłączenie spod regulacji opakowań z tworzyw sztucznych, które objęte zostaną projektowanym systemem depozytowym, a zatem nie będą pozostawiane w publicznych systemach zbierania odpadów 2) Uwzględnienie przy ustalaniu wysokości projektowanych opłat, uiszczanych już przez producentów opłat niezbędnych do realizacji ustawowego obowiązku zapewnienia odzysku, w 	<p>Trwają także prace nad <i>projektem ustawy o zmianie ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi oraz niektórych innych ustaw</i> (UC81) razem ze zmianami w zakresie</p>	<p>KIG Przemysł Rozlewniczy</p>

tym recyklingu odpadów opakowaniowych, o którym mowa w art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, które to opłaty przeznaczone są na pokrycie kosztów utrzymania systemu zbierania, uprzątnięcia, transportu i przetwarzania odpadów opakowaniowych

Projekt ustawy nie dokonuje prawidłowej transpozycji art. 8 ust. 2 lit. b – c) dyrektywy w zakresie, w jakim:

- 1) nie wyłącza spod regulacji opakowań z tworzyw sztucznych, które objęte zostaną projektowanym systemem depozytowym, a zatem nie będą pozostawiane w publicznych systemach zbierania odpadów (vide: art. 8 ust. 2 dyrektywy), oraz
- 2) nie uwzględnia przy ustalaniu wysokości projektowanych opłat, uiszczanych już przez producentów opłat niezbędnych do realizacji ustawowego obowiązku zapewnienia odzysku, w tym recyklingu odpadów opakowaniowych, o którym mowa w art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi.

Zgodnie z art. 8 ust. 2 lit. b – c) dyrektywy państwa członkowskie zapewniają, aby producenci wymienionych w części E sekcja I załącznika do niniejszej dyrektywy produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych pokrywali koszty zgodnie z zawartymi w dyrektywach 2008/98/WE i 94/62/WE przepisami dotyczącymi rozszerzonej odpowiedzialności producenta oraz, o ile nie są już one uwzględnione, następujące koszty:

b)koszty zbierania odpadów w przypadku tych produktów, które są pozostawiane w publicznych systemach zbierania odpadów, w tym koszty infrastruktury i jej funkcjonowania, a następnie koszty transportu tych odpadów i ich przetwarzania; oraz

c)koszty sprzątnięcia odpadów pochodzących z tych produktów, a następnie koszty ich transportu i przetwarzania.

Zgodnie z przedłożonym projektem ustawy obowiązek uiszczania corocznej opłaty ciążyć będzie na każdym producencie produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 9 do ustawy niezależnie od tego, czy wytwarzane przez niego odpady są pozostawiane w publicznych systemach zbierania odpadów, czy też nie.

Tymczasem z treści wzmiankowanej powyżej regulacji dyrektywy wynika jasno, że obowiązek ponoszenia wymienionych w niej kosztów powinien ciążyć na producentach jedynie w przypadku, gdy odpady są pozostawiane w publicznych systemach zbierania odpadów.

W tym kontekście należy wskazać, że w odniesieniu do producentów napojów wytwarzających produkty w butelkach z tworzyw sztucznych projektowane jest wprowadzenie systemu depozytowego, o czym więcej w uwagach ogólnych.

Oznacza to, że odpady takie gromadzone będą w zarządzanym przez operatora systemu obiegu zamkniętym, nie wchodzącym w zakres publicznego systemu zbierania odpadów.

Zatem spod regulacji ustawy powinny ulec wyraźnemu wyłączeniu opakowania z tworzyw sztucznych, które objęte zostaną projektowanym systemem depozytowym, albowiem nie będą pozostawiane w publicznych systemach zbierania odpadów.

rozszerzonej odpowiedzialności producenta (ROP), jak również projektem w zakresie kaucji.

Przy tym należy wskazać, że objęcie systemem kaucyjnych pewnych rodzajów opakowań nie gwarantuje, że nie zostaną one jednak porzucone w miejscach publicznych.

		<p>W kontekście drugiej z proponowanych zmian należy wskazać, że dyrektywa przewiduje konieczność obciążenia producentów kosztami zbierania odpadów w przypadku tych produktów, które są pozostawiane w publicznych systemach zbierania odpadów, w tym kosztami infrastruktury i jej funkcjonowania, kosztami transportu odpadów i ich przetwarzania oraz kosztami sprzątnięcia odpadów pochodzących z tych produktów, a następnie kosztami ich transportu i przetwarzania.</p> <p>Jednocześnie dyrektywa przewiduje, że obciążenie producentów takimi kosztami winno nastąpić jedynie w zakresie, w jakim koszty te nie są już przez producentów ponoszone w ramach obowiązujących systemów rozszerzonej odpowiedzialności.</p> <p>W tym kontekście należy wskazać, że producenci produktów w opakowaniach z tworzyw sztucznych uiszczają już opłaty niezbędne do realizacji ustawowego obowiązku zapewnienia odzysku, w tym recyklingu odpadów opakowaniowych, o którym mowa w art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi. Opłaty te są przeznaczane na pokrycie kosztów utrzymania systemu zbierania, uprzątnięcia, transportu i przetwarzania odpadów opakowaniowych. Zatem ponoszone przez producentów produktów z tworzyw sztucznych koszty opłat winny zostać uwzględnione przy obliczaniu wysokości projektowanej opłaty, tj. pomniejszając ją zgodnie z treścią przywołanych przepisów dyrektywy.</p>		
560	Art. 11b.	<p>Wyłączenie spod regulacji tych producentów produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, którzy ponoszą koszty prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych, o których mowa w art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi</p> <p>Projekt ustawy nie dokonuje prawidłowej transpozycji art. 8 ust. 2 lit. a) dyrektywy w zakresie, w jakim nie wyłącza spod regulacji tych producentów produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, którzy ponoszą koszty prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych, o których mowa w art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi.</p> <p>Zgodnie z art. 8 ust. 2 lit. c) dyrektywy państwa członkowskie zapewniają, aby producenci wymienionych w części E sekcja I załącznika do niniejszej dyrektywy produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych pokrywali koszty zgodnie z zawartymi w dyrektywach 2008/98/WE i 94/62/WE przepisami dotyczącymi rozszerzonej odpowiedzialności producenta oraz, o ile nie są już one uwzględnione, koszty środków służących upowszechnianiu wiedzy, o których mowa w art. 10 dyrektywy, w odniesieniu do tych produktów.</p> <p>W tym kontekście należy wskazać, że producenci produktów w opakowaniach z tworzyw sztucznych ponoszą już koszty prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych, o których mowa w art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi.</p> <p>Zatem producenci tacy powinni zostać wyłączeni spod regulacji art. 11b ust. 1 nowelizowanej ustawy,</p>	W projektowanej ustawie kampanie edukacyjne obejmują inny zakres niż w ustawie o gospodarce opakowaniami (...)	KIG Przemysł Rozlewniczy

		albowiem wymienione w dyrektywie koszty środków służących upowszechnianiu wiedzy, o których mowa w art. 10 dyrektywy, są już w rozumieniu dyrektywy „uwzględnione” w ramach istniejącego systemu.		
561	Art. 3l.	<p>1) Określenie podstawy kalkulacji opłaty na poziomie projektowanej ustawy</p> <p>Określenie sposobu dystrybucji opłaty do systemu zbiórki i recyklingu odpadów opakowaniowych</p> <p>Projekt ustawy nie określa podstawy kalkulacji corocznej opłaty, do wnoszenia której obowiązani zostają przedsiębiorcy wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego wymienione w załączniku nr 9 do ustawy, jak również nie określa sposobu dystrybucji opłaty do systemu zbiórki i recyklingu odpadów opakowaniowych. Także delegacja ustawowa jest zbyt ogólna i nie zawiera wytycznych co do sposobu wyliczenia kosztów zagospodarowania tych odpadów oraz utworzenia i utrzymania publicznych systemów zbierania. Projektodawca nie wykazał ani w uzasadnieniu do projektu ustawy, ani w Ocenie Skutków Regulacji:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) jakie są faktyczne koszty związane ze zbieraniem z miejsc publicznie dostępnych i uprzątniem z terenów publicznych danych rodzajów odpadów objętych opłatą, a następnie przekazania tych odpadów do recyklingu, 2) jaki jest związek maksymalnej stawki opłaty z niezbędnymi kosztami, które należy pokryć, oraz czy ta stawka jest proporcjonalna do tych niezbędnych kosztów, 3) w jaki sposób środki gromadzone przez Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej będą wykorzystywane na pokrycie kosztów związanych ze zbieraniem z miejsc publicznie dostępnych i uprzątniem z terenów publicznych danych rodzajów odpadów, a następnie przekazaniem tych odpadów do recyklingu. 	Uwaga przyjęta – podczas prac nad rozporządzeniem zostaną przeprowadzone szczegółowe analizy w tym zakresie. W przepisach zostaną jasno określone zasady redystrybucji tych środków.	KIG Przemysł Rozlewniczy
562	Art. 3m. 1.	<p>Usunięcie z regulacji sankcji w postaci dodatkowej opłaty w wysokości odpowiadającej 50% kwoty niewniesionej opłaty w przypadku nieuiszczenia zaległości z tytułu opłaty w terminie</p> <p>Projekt ustawy przewiduje, że w sprawach dotyczących opłaty, o której mowa w art. 3k ust. 1 stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, z tym że uprawnienia organów podatkowych przysługują marszałkowi województwa. Zatem w przypadku zwłoki w płatności opłaty, powstanie obowiązek zapłaty odsetek za zwłokę, które producent ma obowiązek samodzielnie naliczyć i wpłacić do organu bez wezwania.</p> <p>Narastanie odsetek za zaległość jest sankcją za nieuiszczenie opłaty w terminie. Przy braku dobrowolnego uregulowania należności zostaje ona objęta egzekucją skarbową. Przewidziana w projekcie dodatkowa kara w wysokości odpowiadającej 50% kwoty niewniesionej opłaty jest niejasna, albowiem nie uwzględni przyczyn ani rozmiaru opóźnienia w zapłacie. Już jednodniowe opóźnienie w zapłacie spowoduje powstanie</p>	Uwaga nieprzyjęta - podobne rozwiązanie funkcjonuje w innych ustawach produktowych	KIG Przemysł Rozlewniczy

		u organu obowiązku wydania decyzji określającej jej wysokość, bez jakiegokolwiek badania przyczyn opóźnienia. Wydaje się, że rozwiązanie to jest zbyt rygorystyczne i stanowić będzie narzędzie nadmiernie dolegliwej i nieuzasadnionej represji przedsiębiorcy.		
563	Art. 4c. 1.	Zawężenie kręgu podmiotów obowiązanych do ustanowienia upoważnionego przedstawiciela do producentów produktów jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego Zgodnie z art. 8 ust. 7 dyrektywy każde państwo członkowskie zapewnia, by producent mający siedzibę lub miejsce zamieszkania na jego terytorium, który sprzedaje - w innym państwie członkowskim, w którym nie ma siedziby ani miejsca zamieszkania - produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w części E załącznika oraz narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne, wyznaczył upoważnionego przedstawiciela w takim innym państwie członkowskim. Z treści przywołanego przepisu wynika, że obowiązek ustanowienia upoważnionego przedstawiciela ciążyć ma na producencie, tymczasem projekt ustawy przewiduje, że do wyznaczenia przedstawiciela obowiązana będzie każda osoba fizyczna, jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej lub osoba prawna, która sprzedaje produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego. Zatem projekt bez uzasadnienia rozszerza krąg podmiotów objętych obowiązkiem wyznaczenia przedstawiciela na wszelkie podmioty dokonujące sprzedaży na terytorium innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 9. Projekt nie określa przy tym minimalnych progów sprzedaży, po przekroczeniu których taki obowiązek powstaje.	Uwaga przyjęta	KIG Przemysł Rozlewniczy
564	Uwagi ogólne co do konieczności powiązania przepisów implementujących dyrektywę z projektowanym systemem depozytowym	Krajowa Izba Gospodarcza Przemysł Rozlewniczy pragnie wskazać, że transpozycja przepisów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady UE 2019/904 z dnia 5 czerwca 2019 r. w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko określa szerszy niż dotychczas zakres systemu rozszerzonej odpowiedzialności producenta. Ustalone w perspektywie czasowej poziomy recyklingu tworzyw sztucznych w dyrektywie oraz minimalne poziomy zawartości recyklatów w butelkach na napoje (wymienionych w części F załącznika dyrektywy) zobowiązują środowisko, a przede wszystkim producentów, do przyjęcia odpowiedzialnej postawy, ale i też oddziaływania na cały łańcuch systemu rozszerzonej odpowiedzialności obejmujący producentów, dystrybutorów, organizacje odzysku opakowań, gminy i recyklerów. Wytyczne dyrektywy ustanawiają nieosiągalne dotychczas poziomy w zakresie selektywnej zbiórki butelek z tworzyw sztucznych po napojach do recyklingu (do 2029 r. będzie to aż 90%) i wprowadzają wymóg, że od 2025 r. butelki plastikowe muszą zawierać co najmniej 25 % tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu ; w 2030 r. ten próg wyniesie 30%. Z kolei dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylająca niektóre dyrektywy przewiduje, że systemy rozszerzonej odpowiedzialności producenta w państwach członkowskich muszą do 5 stycznia 2023 r. zostać dostosowane do wymagań dyrektywy.	Przyjęto do wiadomości - projekt ustawy o zmianie ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz. U. z 2020 r. poz. 1114) (UC81) ma na celu dostosowanie przepisów dotyczących rozszerzonej odpowiedzialności producenta (ROP) w zakresie opakowań, gdzie zostanie wprowadzony mechanizm tzw. eko-modulacji. Mechanizm ten będzie promował opakowania przyjazne dla środowiska, łatwe do recyklingu czy zawierające materiały pochodzące z recyklingu. Preferowane będą więc opakowania spełniające wymogi, które korzystnie wpłyną na środowisko naturalne oraz zdrowie i życie człowieka. Wprowadzenie systemu kaucyjnego	KIG Przemysł Rozlewniczy

		<p>Z powyższego wynika, że Polska – czy chce, czy nie chce – musi stworzyć system depozytowy, ponieważ tylko w ten sposób zapewni odpowiedni recykling zebranych w tym systemie odpadów plastikowych. Bez tego nie będzie możliwe osiągnięcie celów obu dyrektyw, a polscy producenci nie spełnią wymagań, które na nich ciążyą.</p> <p>Przede wszystkim, wprowadzenie systemu depozytu spowoduje, że objęte nim opakowania w olbrzymiej większości zostaną z rynku zebrane i przekazane do recyklingu, dzięki czemu możliwe będzie ograniczenie wykorzystania do ich produkcji surowców pierwotnych. W interesie Polski leży zatem, aby spośród różnych rodzajów opakowań, promować te o najwyższym poziomie odzysku, osiągającym nawet – jak wskazują doświadczenia innych krajów europejskich – ponad 90 proc. ogółu wprowadzonych na rynek.</p> <p>W związku z powyższym Krajowa Izba Gospodarcza Przemysł Rozlewniczy zwraca uwagę, że organizacje branżowe producentów powinny mieć możliwość współpracy w ramach budowy całego systemu rozszerzonej odpowiedzialności producenta w oparciu o wymogi i doświadczenie tych krajów UE, w których funkcjonują one prawidłowo.</p> <p>Istotnym argumentem przemawiającym za takim rozwiązaniem jest również to, że budowa i wdrożenie systemu depozytowego wygeneruje określone koszty po stronie producentów korzystających z tych opakowań. Należy jednak pamiętać, że w Polsce on obecnie nie funkcjonuje, a zatem konieczne jest jego zbudowanie praktycznie od „zera”.</p> <p>Jeśli producenci finansują system zbierania i selekcji odpadów to powinni posiadać prawo do oddziaływania na funkcjonujący obecnie system oraz powinni mieć znaczący wpływ na kształtowanie rozwoju systemu rozszerzonej odpowiedzialności producenta.</p> <p>Zdaniem Krajowej Izby Gospodarczej Przemysł Rozlewniczy ważne jest aby przedsiębiorcy wprowadzający do obrotu produkty w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych zachowali określone prawa właścicielskie w stosunku do odpadów.</p> <p>Na obecną chwilę poważne obawy producentów budzi niepewność co do dostępności odpowiedniej jakości odpadów nadających się do recyklingu. Kwestię tę należy koniecznie uwzględnić przy projektowaniu nowego systemu rozszerzonej odpowiedzialności producenta.</p> <p>W ramach funkcjonowania takiego systemu przedsiębiorcy wprowadzający do obrotu produkty w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych oczekiwac będą przede wszystkim dostępności surowców wtórnych odpowiedniej jakości tak, aby można je było włączyć do procesu produkcyjnego i zapewnić jego prawidłowe działanie.</p> <p>Zdaniem KIG PR wejście w życie zmian, od 3 lipca 2021 r, nowelizacja ustawy z 11 maja 2001 r, powinny już zawierać przynajmniej ramy funkcjonowania docelowego polskiego systemu rozszerzonej odpowiedzialności producenta. W ocenie Krajowej Izby Gospodarczej Przemysł Rozlewniczy opiniowany projekt ustawy w obecnym kształcie nie wykazuje zasady zachęty dla producentów do stosowania surowców w opakowaniach pochodzących z recyklingu.</p>	<p>zostanie objęte odrębnym projektem ustawy wprowadzającym system kaucyjny w zakresie opakowań, nad którym obecnie trwają prace. Projekt ten będzie poddany konsultacjom zewnętrznym</p>	
565	<p>Uwagi ogólne co</p>	<p>W ocenie Krajowej Izby Gospodarczej Przemysł Rozlewniczy sposób redakcji przepisów wprowadzających opłatę, o której mowa w art. 3k ust. 1 nowelizowanej ustawy budzi poważne wątpliwości, że opłata</p>	<p>Wyjaśnienie – obowiązująca stawka opłaty zostanie określona w drodze</p>	<p>KIG Przemysł Rozlewniczy</p>

	<p>do sposobu redakcji przepisów wprowadzających opłatę, o której mowa w art. 3k ust. 1 nowelizowanej ustawy</p>	<p>wnoszona przez producentów będzie mieć charakter stricte para-podatkowy, zasilający budżet państwa bez związku z obowiązkami zapisanymi w dyrektywie.</p> <p>W ocenie opiniującej opłata taka by być zgodną z wytycznymi dyrektywy, powinna być pobierana ex post po publikacji stosownych, rzeczywistych kosztów realizacji danych działań przez gminy, a nie z góry z założeniem, że każdy produkt wprowadzony do obrotu staje się potencjalnie zanieczyszczeniem, czyli odpadem gromadzonym na terenach publicznych lub te tereny zanieczyszczającym.</p> <p>W takim bowiem przypadku ustanowione przez projektodawcę rozwiązanie podważa ideę selektywnej zbiórki odpadów po produktach, które mają zostać obciążone opłatą, gdyż wszelkie działania i rezultaty związane z prowadzeniem tej selektywnej zbiórki nie będą miały żadnego wpływu na zmniejszenie obciążenia projektowaną opłatą.</p> <p>Zaproponowany przez projektodawcę mechanizm w ocenie opiniującej koliduje nadto z wytycznymi dyrektywy, że „koszty są ustalane z zachowaniem przejrzystości między zainteresowanymi podmiotami”. Przedsiębiorcy obciążeni taką opłatą nie będą mieli żadnego udziału w procesie ustalania tych kosztów, ani nawet wiedzy, jakie to są koszty i czy pobierane od nich środki są do tych kosztów adekwatne.</p> <p>Projektodawca nie zobowiązał bowiem gmin do publikowania informacji o kosztach, które mają być pokrywane z opłaty, co może naruszać istotę zasady przejrzystości wskazanej w dyrektywie.</p>	<p>rozporządzenia. Obecnie prowadzone są analizy tych kosztów, co pozwoli na ustalenie stawki opłaty zgodnie z art. 8 ust. 3 i 4 dyrektywy SUP.</p>	
566	<p>Uwagi ogólne co do potrzeby zróżnicowania sytuacji produktów wytwarzanych z poliestru (rPET) od produktów wytwarzanych z innych polimerów</p>	<p>Zdaniem Krajowej Izby Gospodarczej Przemysł Rozlewniczy konieczne pozostaje zróżnicowanie sytuacji produktów wytwarzanych z poliestru (rPET) od produktów wytwarzanych z innych polimerów, w świetle brzmienia i celu dyrektywy w zakresie propagowania podejścia wspomagającego gospodarkę o obiegu zamkniętym.</p> <p>W ocenie KIG PR powinno to nastąpić w szczególności poprzez zwolnienie produktów wytwarzanych z poliestru (rPET) z określonych w projekcie ustawy obowiązków pokrywania kosztów środków służących upowszechnianiu wiedzy, a także kosztów zbierania odpadów w przypadku tych produktów, które są pozostawiane w publicznych systemach zbierania odpadów, oraz kosztów transportu i przetworzenia, względnie poprzez zróżnicowanie ich wysokości. Zróżnicowanie takie nie tylko byłoby zgodne ze wskazanym celem dyrektywy, lecz również pozwoliłoby na osiągnięcie zakładanych w implementowanych przepisach poziomów recyklingu opakowań z tworzyw sztucznych.</p>	<p>Wyjaśnienie – projekt ustawy o zmianie ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz. U. z 2020 r. poz. 1114) (UC81) ma na celu dostosowanie przepisów dotyczących rozszerzonej odpowiedzialności producenta (ROP) w zakresie opakowań, gdzie zostanie wprowadzony mechanizm tzw. eko-modulacji. Mechanizm ten będzie promował opakowania przyjazne dla środowiska, łatwe do recyklingu czy zawierające materiały pochodzące z recyklingu. Preferowane będą więc opakowania spełniające wymogi, które korzystnie wpłyną na środowisko naturalne oraz zdrowie i życie człowieka.</p>	<p>KIG Przemysł Rozlewniczy</p>
567	<p>ARTYKUŁ 1</p>	<p>„produkcie jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego – rozumie się przez to produkt, w tym opakowanie jednostkowe, który jest w całości lub częściowo wykonany z tworzywa sztucznego i który nie został przeznaczony, zaprojektowany ani wprowadzony do obrotu tak, aby osiągnąć w ramach jego cyklu życia wielokrotne użycie przez zwrócenie go do producenta w celu powtórnego napełnienia lub ponownego użycia do tego samego celu, do którego był pierwotnie przeznaczony;”</p>	<p>Uwaga bezzasadna - brzmienie art. zostało zmienione w związku z wcześniejszymi uwagami</p>	<p>REKOPOL</p>

		Wątpliwość interpretacyjna w stosunku do niektórych produktów objętych zakresem projektu, np. chusteczek nawilżanych czy wyrobów tytoniowych. Nie jest jasne czy projektodawca przez pojęcie produktu rozumie jedną chusteczkę i jeden papieros z filtrem, czy też jedną paczkę chusteczek i jedną paczkę papierosów,		
568	Art. 2 lit. j) pkt 12a, definicja wprowadzenia do obrotu	<p>Wprowadzenie do obrotu następuje w dniu:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) wydania produktu z magazynu albo przekazania go osobie trzeciej – w przypadku produktu wytworzonego na terytorium kraju; 2) wystawienia faktury potwierdzającej przywóz produktu na terytorium kraju z terytorium innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej albo dokumentu celnego potwierdzającego przywóz produktu na terytorium kraju z terytorium państwa niebędącego państwem członkowskim Unii Europejskiej; 3) przywozu produktu na terytorium kraju w celu wprowadzenia do obrotu za wyjątkiem produktów wytworzonych lub zmagazynowanych przed 3 lipca 2021 r. <p>Wątpliwość interpretacyjna dotycząca produktów już wytworzonych i zmagazynowanych bądź wytworzonych i dostarczonych do pośrednika w łańcuchu dostaw. Należy doprecyzować czy produkt wytworzony i zmagazynowany, ale nie skierowany do sprzedaży podlega ustawie.</p>	Wyjaśnienie – wprowadzenie do obrotu następuje w momencie udostępnienia po raz pierwszy produktu na terytorium RP. Zostanie to doprecyzowane w uzasadnieniu do projektu. Produkty wprowadzone do obrotu przed 3 lipca, objęte zakazem wprowadzania do obrotu, będą mogły być, zgodnie art. 8 projektowanej ustawy sprzedawane do wyczerpania zapasów. Podobne rozwiązanie zostanie zaproponowane w projekcie w odniesieniu do wymaganego nowego oznakowania	REKOPOL
569	Art. 2 lit. f) pkt 9b oraz lit. f) pkt 9d, definicja przedsiębiorcy i producenta	<p>przedsiębiorcy krajowego - rozumie się przez to przedsiębiorcę w rozumieniu art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2021 r. poz. 162), który importuje produkty, dokonuje wewnątrzwspólnotowego nabycia produktów lub wytwarza produkty i wprowadza je do obrotu (...)</p> <p>przedsiębiorcy zagranicznego - rozumie się przez to osobę fizyczną lub osobę prawną, mającą siedzibę na terytorium innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego lub państwa niebędącego państwem członkowskim (...)</p> <p>Projekt proponuje nowe definicje przedsiębiorcy i producenta. O ile przedsiębiorcą jest każdy podmiot, który importuje, wytwarza lub wprowadza na polski rynek produkty, o tyle producentem jest wyłącznie podmiot zagraniczny sprzedający w Polsce produkty. Rozwiązanie to koliduje ze zwyczajowym rozumieniem tych pojęć.</p>	Uwaga nieprzyjęta – projektowana ustawa definiuje producenta	REKOPOL
570	Art. 3 ust. 3., poziom odzysku i recyklingu	<p>Wymaga wyjaśnienia czy przepis ten odnosi się do przyszłych przepisów dot. ROP czy może w projekcie brakuje niektórych przepisów</p> <p>W załączniku 4a obowiązująca ustawa wprowadza obowiązek zapewnienia odzysku i recyklingu tylko dla olejów, smarów i opon (dotychczasowy zakres ustawy). Natomiast projekt wskazuje sposoby realizacji obowiązku odzysku i recyklingu dla wszystkich jednorazowych produktów z tworzyw sztucznych, a nie precyzuje jakie poziomy należy uzyskać ani nie odwołuje się do innej ustawy w tym zakresie.</p>	Uwaga przyjęta – tutaj chodzi o ujednoczenie terminologii „wprowadzenie do obrotu” a nie zmianę obowiązków.	REKOPOL
571	Art. 3b. 1,	Przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu detalicznego, jednostkę handlu hurtowego lub jednostkę	Wyjaśnienie - projekt obejmuje wszystkie	REKOPOL

	nabycie opakowania jednorazowego użytku	<p>gastronomiczną, w której są oferowane opakowania jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego lub posiłki w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego, wymienione w załączniku nr 6 do ustawy, jest obowiązany pobrać opłatę od konsumenta nabywającego odpłatnie opakowania jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego lub posiłki w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy, zwaną dalej „opłatą”, z wyłączeniem sprzedaży dokonywanej przy użyciu służących do automatycznej sprzedaży, które w systemie bezobsługowym przyjmują należności i wydają towar.</p> <p>Z treści uzasadnienia do projektu ustawy wynika, że celem w/w opłaty jest zniechęcenie konsumentów do nabywania opakowań jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego na rzecz opakowań i produktów z alternatywnych tworzyw lub opakowań i produktów wielokrotnego użytku”. Art. 3 b ust. 1 nie odnosi się jednak do konsumenta, a do podmiotu nabywającego opakowania jednorazowe (którym może być zarówno przedsiębiorca, jak i konsument). Pojawia się więc wątpliwość interpretacyjna, jak rozumieć definicje w/w podmiotów oraz „nabywającego”. Nie jest jasne czy w/w podmiotem jest jednostka, która oferuje opakowania jednorazowego użytku konsumentom (relacja przedsiębiorca – konsument), czy też jest nim także inny przedsiębiorca (relacja przedsiębiorca – przedsiębiorca) zwłaszcza w przypadku transakcji z jednostką handlu hurtowego. Ponadto, wymaga doprecyzowania czy opłaty mają być pobierane tylko przy nabyciach odpłatnych, czy również nieodpłatnych i czy zakres projektu obejmuje także sprzedaż poprzez urządzenia vendingowe.</p>	miejsca sprzedaży, w tym urządzenia vendingowe	
572	Art. 3b ust. 1, definicja posiłku	<p>Konieczność doprecyzowania</p> <p>Wątpliwość budzi, co projektodawca rozumie przez posiłki, w kontekście wskazywania takich pozycji jak pojemniki na posiłki, a zwłaszcza paczki i owijki zawierające posiłki – czy np. obejmuje to również batony, chipsy i tym podobne przekąski, tubki, jogurty?</p>	Uwaga przyjęta. Zostanie dodana definicja posiłku - posiłek - zestaw potraw lub produktów żywnościowych spożywanych stosownie do określonej pory dnia.	REKOPOL
573	Art. 3f, przeznaczenie środków na kampanie informacyjne	<p>Dodanie nowego ust. 2b po ustępie 2 (któremu należy zmienić numerację na 2a)</p> <p>2b: Narodowy Fundusz przeznacza przekazane przez marszałków województw środki z tytułu opłaty wymienionej w art. 3b na kampanie edukacyjne dotyczące możliwości stosowania, wykorzystywania bądź użytkowania opakowań z innych materiałów niż tworzywa sztuczne lub opakowań wielokrotnego użytku)</p> <p>Regulacja zawarta w art. 3b projektowanej ustawy dotycząca implementacji art. 4 ust 1 Dyrektywy SUP na temat „Zmniejszenia stosowania” i wykorzystania przez polskiego legislatora przewidzianego przez Dyrektywę środki jakie są wymienione w drugim akapicie tego artykułu, a którym są instrumenty ekonomiczne, takie jak instrumenty zapewniające, aby produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych nie były bezpłatnie wydawane konsumentowi końcowemu w punkcie sprzedaży powinna zostać uzupełniona o precyzyjne określenie obszarów wydatkowania pozyskiwanych środków pieniężnych tak aby nie stała się ona kolejnym podatkiem.</p> <p>Brak takiego określenia spowoduje powstanie ryzyka przeznaczania uzyskanych środków na inne cele niż te na które zostały pozyskane.</p>	Uwaga przyjęta – zostanie doprecyzowane na jaki cel będą przeznaczone zebrane środki.	REKOPOL

574	Art. 3f. ust. 4., obowiązki sprawozdawcze	<p>Przedsiębiorca, o którym mowa w art. 3b ust. 1, składa sprawozdanie o liczbie nabytych odpłatnie przez konsumentów opakowań jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego (...)</p> <p>Istnieje wątpliwość, czy obowiązkiem sprawozdawczym objęte powinny być wszystkie kubki nabyte i wydane, czy tylko sprzedane, czyli czy nabycie następuje odpłatnie, czy nieodpłatnie. Należy więc dostosować przepis do zmienionej treści art. 3b ust 1</p>	Wyjaśnienie - sprawozdanie obejmuje, oprócz np. kubków nabytych, także te wydane (odpłatnie lub nieodpłatnie) co umożliwi marszałkom województw weryfikację wpłat środków pochodzących z pobranych opłat.	REKOPOL
575	Art. 3j., znakowanie produktu	<p>(...) rozporządzeniu wykonawczym Komisji Europejskiej (UE) 2020/2151 z dnia 17 grudnia 2020 r. ustanawiającym zasady dotyczące zharmonizowanych specyfikacji w odniesieniu do oznakowania produktów jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego wymienionych w części D załącznika do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko (Dz. Urz. UE L 428 z dnia 17.12.2020, str. 57), zmienionym sprostowaniem z dnia 5 marca 2021 r. (Dz. Urz. L 77/40)</p> <p>Konieczne wprowadzenie uzupełnienia o sprostowaniu rozporządzenia wykonawczego</p>	Uwaga przyjęta	REKOPOL
576	Art. 3k, opłata za wprowadzenie	<p>Dodaje się ust 1 o nowym brzemieniu (dodany w projekcie ust 1 staje się ust 2 a ust. 2 ustępem 3)</p> <p>1.Przedsiębiorcy wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w załączniku nr 9 do ustawy ponoszą koszty funkcjonowania systemu ROP dla danego rodzaju produktu powołanego zgodnie z przyszłymi przepisami w zakresie systemów ROP wynikających z ramowej dyrektywy o odpadach</p> <p>W proponowanej ustawie nie wprowadza się systemów ROP dla produktów wymienionych w załączniku nr 9 pomimo że art. 8 Dyrektyw SUP mówi Państwa członkowskie zapewniają ustanowienie, zgodnie z art. 8 i 8a dyrektywy 2008/98/WE, systemów rozszerzonej odpowiedzialności producenta dla wszystkich wymienionych w części E załącznika produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, które zostały wprowadzone do obrotu w danym państwie członkowskim- a poprzez to nie stwarza się możliwości pokrywania części/wszystkich kosztów przez zorganizowany system ROP.</p> <p>Wprowadza się natomiast opłatę w wysokości do 0,05 PLN od każdej sztuki produktu która w załączniku nr 9 utożsamiane jest z rozszerzoną odpowiedzialnością producenta. Sam fakt ponoszenia jedynie kosztu w tej czy innej wysokości nie jest wypełnieniem definicji ROP.</p> <p>Ponadto wprowadzenie opłaty w takiej formie tzn. za każdą sztukę opakowania wprowadzonego na rynek, nie stwarza możliwości rozliczenia ilości produktów z tworzyw sztucznych „zagospodarowanych” przez inny wariant systemu ROP (system pojemnikowy, system depozytowy) co doprowadza do podwójnego obciążenia kosztowego części produktów wprowadzonych na rynek jak np. butelek do napoi PET gdzie już</p>	W zakresie opakowań trwają prace nad projektem ustawy o zmianie ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. <i>o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi</i> (Dz. U. z 2020 r. poz. 1114) (UC81), który ustanawia system ROP dla opakowań, także wymienionych w dyrektywie SUP, zgodny z art. 8 i 8a dyrektywy 2008/98/WE. W przypadku pozostałych produktów zostaną zaproponowane dodatkowe przepisy w zakresie ROP.	REKOPOL

		obecnie jest realizowany ponad 50% poziom zbierania i recyklingu. W zaproponowanej formie, opłata ta nie ma charakteru motywatora środowiskowego a charakter podatkowy co przeczy idei dyrektywy SUP, której celem w przypadku np. butelek PET jest zwiększenie poziomu zbierania i stosowania recyklatów do produkcji nowych opakowań.		
577	Art. 3k i Art. 3l	<p>Nie wyrażamy zgody na arbitralne ustalenie maksymalnej stawki opłaty w drodze rozporządzenia. Postulujemy powiązanie opłaty z rzeczywistymi kosztami zgodnie z art. 8 Dyrektywy.</p> <p>Jedynie niewielka część produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych „zaśmieca” przestrzeń publiczną i opłata ponoszona przez przedsiębiorcę wprowadzającego produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych powinna być odzwierciedleniem kosztów generowanych przez działania związane m.in. ze zbieraniem z publicznych systemów zbierania a nie określona w sposób uznaniowy co również przeczy idei dyrektywy SUP.</p> <p>Zwracamy uwagę, że Dyrektywa SUP w art. 8 ust. 4 określa kryteria, którymi powinny kierować się państwa członkowskie przy ustalaniu zasad pokrywania przez przedsiębiorców kosztów związanych ze zbieraniem, uprzątnięciem i innymi powiązаныmi procesami. Dyrektywa wymaga, aby wysokość opłat nie przekraczała kosztów niezbędnych do gospodarnego świadczenia stosownych usług i aby były one ustalane z zachowaniem przejrzystości między zainteresowanymi podmiotami. Aktualnie zaproponowane w projekcie rozwiązania nie chociażby szacunkowych kosztów świadczenia usług zbierania, sprzątnięcia, transportu i przetwarzania odpadów pochodzących z produktów danej kategorii.</p> <p>Postulujemy zatem, aby mechanizm ustalania stawek opłaty powiązany został z wspomnianymi wyżej kosztami, co zapewni zgodność projektowanych rozwiązań z Dyrektywą. Mechanizm ten powinien wynikać z danych zawartych np. w sprawozdaniach gmin odnośnie tych kosztów lub organizacji odzysku weryfikowanych przez roczny audyt.</p> <p>Ponadto ustawa powinna też jasno wskazywać cele wydatkowania tych środków, zgodnie z Dyrektywą SUP. odpowiadają ww. wymogom, ponieważ ani w projekcie, ani w towarzyszącym mu uzasadnieniu, nie wyjaśniono podstaw jakimi kierowali się projektodawcy przy ustalaniu zasad obliczania stawek opłaty, a w szczególności nie odniesiono się do</p>	Wyjaśnienie - maksymalna stawka jedynie ogranicza wysokość stawek, które zostaną określone w rozporządzeniu. Obecnie prowadzone są analizy tych kosztów, co pozwoli na ustalenie stawki opłaty zgodnie z art. 8 ust. 3 i 4 dyrektywy SUP.	REKOPOL
578	Art. 2 Ustawy zmieniającej	<p>Usuwa się brzmienie: 2) w art. 401c w ust. 9 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie: „Środki Narodowego Funduszu w wysokości nie mniejszej niż kwota przychodów, o których mowa w art. 401 ust. 7 pkt 7c-11a, pkt 12, pkt 13a i 13b, po pomniejszeniu o koszty obsługi tych przychodów, przeznaczają się na:”.</p> <p>Zastępuje się 2) w art. 401c wprowadza się ust 9d w brzmieniu: „Środki Narodowego Funduszu w wysokości nie mniejszej niż kwota przychodów, o których mowa w art. 401 ust. 7 pkt, po pomniejszeniu o koszty obsługi tych przychodów, przeznaczają się na dofinansowanie przedsięwzięć i zadań związanych z gospodarowaniem odpadami, zapobieganiem powstawaniu odpadów oraz edukację ekologiczną Dyrektywa SUP precyzyjnie określa jakie koszty mają być pokrywane przez przedsiębiorcę wprowadzającego produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych i jedynie takie koszty powinny</p>	Uwaga przyjęta – zostanie doprecyzowane na jaki cel będą przeznaczone zebrane środki.	REKOPOL

	być pokrywane.		
--	----------------	--	--

Uwagi do ustawy o portowych urządzeniach do odbioru odpadów oraz pozostałości ładunkowych ze statków					
L.p.	Jednostka redakcyjna	Treść uwagi	Uzasadnienie	Stanowisko MKiŚ	Zgłaszający

UWAGI OGÓLNE					
---------------------	--	--	--	--	--

1	Art. 2 ust. 3	Wnoszę uwagę do projektu ustawy UC73 (wykaz prac RCL). Proponuję także zmianę art. 2 ust. 3 ustawy o portowych urządzeniach do odbioru odpadów oraz pozostałości ładunkowych ze statków. Odwołuje się on do uchylonej ustawy.		Uwaga do zgłoszenia w ramach uzgodnień międzyresortowych UC 75	Sebastian Adamowicz
---	---------------	---	--	--	---------------------

Lista zgłoszeń lobbingowych

W ramach konsultacji 4 podmioty zgłosiły zainteresowanie pracami nad projektem ustawy w trybie przepisów o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa:

- 1) Polskie Stowarzyszenie Przemysłu Tytoniowego, 20-474 Lublin, ul. Smoluchowskiego 1
– 20.04.2021,
- 2) Imperial Tobacco Polska S.A., Jankowice, ul. Przemysłowa 1, 62-080 Tarnowo Podgórne
– 27.04.2021,
- 3) JTI Polska sp. z o.o. , Stary Gostków 42, 99-220 Wartkowice – 29.04.2021,
- 4) Krajowe Stowarzyszenie Przemysłu Tytoniowego, ul. Wiejska 7 m. 14 , 00-480
Warszawa – 5.05.2021.

ZGŁOSZENIE**ZAINTERESOWANIA PRACAMI NAD PROJEKTEM - ZGŁOSZENIE ZMIANY DANYCH***

Projekt z dnia 18.03.2021 r. ustawy o zmianie ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej oraz niektórych innych ustaw (nr projektu: UC73)

(tytuł projektu założeń projektu ustawy, projektu ustawy lub projektu rozporządzenia - zgodnie z jego treścią udostępnioną w Biuletynie Informacji Publicznej lub informacją zamieszczoną w wykazie prac legislacyjnych Rady Ministrów, Prezesa Rady Ministrów albo ministrów)

A. OZNACZENIE PODMIOTU ZAINTERESOWANEGO PRACAMI NAD PROJEKTEM

1. Nazwa/imię i nazwisko**

Polskie Stowarzyszenie Przemysłu Tytoniowego

2. Adres siedziby/adres miejsca zamieszkania**

20 – 474 Lublin, ul. Smoluchowskiego 1

3. Adres do korespondencji i adres e-mail

20 – 474 Lublin, ul. Smoluchowskiego 1; pspt@pspt.org.pl

B. WSKAZANIE OSÓB UPRAWNIONYCH DO REPREZENTOWANIA PODMIOTU WYMIIENIONEGO W CZĘŚCI A W PRACACH NAD PROJEKTEM

Lp.	Imię i nazwisko	Adres
1	Grzegorz Wargocki	
2	Przemysław Dubisz	
3	Sebastian Rybacki	
4	Edyta Tobjasz	
5	Sławomir Wójtowicz	
6	Piotr Szafranski	

C. OPIS POSTULOWANEGO ROZWIĄZANIA PRAWNEGO, ZE WSKAZANIEM INTERESU BĘDĄCEGO PRZEDMIOTEM OCHRONY

Polskie Stowarzyszenie Przemysłu Tytoniowego pragnie zająć stanowisko odnośnie opublikowanego 01.04.2021 r. w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji projektu z dnia projektu z dnia 18 marca 2021 r. ustawy o zmianie ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej oraz niektórych innych ustaw (nr projektu: UC73).

Na wstępie chcielibyśmy podkreślić, że wszyscy członkowie PSPT są zgodni, że działania podejmowane na rzecz ochrony środowiska i minimalizowania wpływu na nie produktów z tworzyw sztucznych są w pełni zasadne. Akceptujemy także konieczność partycypowania przedsiębiorców w kosztach tych działań, jednakże w wysokości możliwej dla nich do udźwignięcia. Dlatego chcemy zwrócić uwagę na wysokość i sposób naliczania opłat przewidywanych w projekcie.

W art. 3l ust.1 Ustawodawca przyjmuje, że opłata roczna, o której mowa w art. 3k ust. 1 i 2, naliczana będzie od sztuki wprowadzonego do obrotu produktu i wynosić będzie maksymalnie 0,05 PLN/szt. Tym samym planuje się obciążyć taką samą opłatą np. dwa zupełnie różne co wielkości, a co za tym idzie także skutków dla środowiska produkty, jak np. 1 filtr do używania z wyrobami tytoniowymi i pojemnik na napoje do 3 litrów. W OSR pojawia się przelicznik dla papierosów, gdzie jako jednostkę naliczenia opłaty przyjęto paczkę. Nie ma jednak określenia podobnej jednostki dla innych produktów z filtrami, np. gilz i samych filtrów co oznacza, że mówimy o opłacie od sztuki gilz czy filtrów. Gilzy są sprzedawane w opakowaniach np. po 100, 200, ale i 550 szt. Filtry pakowane są np. po 100, 120 i 150 szt. W związku z tym, że ustawa ta obejmuje tak różne produkty wnioskujemy o przyjęcie dla sekcji III załącznika nr 4 (zał. 9), jako przelicznika tysiąca sztuk.

Jeszcze raz podkreślamy, że w pełni popieramy partycypowanie przedsiębiorców w kosztach działań na rzecz ochrony środowiska, ale wnioskujemy o przyjęcie kwot opłat na poziomie

adekwatnym dla poszczególnych rodzajów produktów. Wprowadzenie zapisów w takiej formie i wysokości, jak zaproponowano w projekcie, doprowadzi do zaprzestania działalności przez mniejsze firmy, w tym przez wielu polskich producentów. W załączonej tabeli zestawiono wyliczenie opłat dla przykładowych gilz i filtrów. Wynika z niej, że wdrożenie przepisów zgodnie z projektem skutkować będzie tym, że opłata w przypadku gilz i filtrów będzie wielokrotnie wyższa niż wartość ich sprzedaży, nie mówiąc już o możliwej do uzyskania marży. W związku z tym wnioskujemy o przyjęcie opłaty dla filtrów na poziomie maksymalnie 0,05 PLN za 1 000 sztuk lub wprowadzenie stawki %-owej, liczonej od przychodu, jak w przypadku opłaty na edukację.

Liczymy na uwzględnienie przedstawionego stanowiska w toku prac legislacyjnych nad projektem.

D. ZAŁĄCZONE DOKUMENTY

1	
2	
3	
4	

E. ~~Niniejsze zgłoszenie dotyczy uzupełnienia braków formalnych/zmiany danych** zgłoszenia dokonanego dnia~~
 (podać datę z części F poprzedniego zgłoszenia)

F. OSOBA SKŁADAJĄCA ZGŁOSZENIE

Imię i nazwisko	Data	Podpis
Piotr Szafrąński	20.04.2021	

G. KLAUZULA ODPOWIEDZIALNOŚCI KARNEJ ZA SKŁADANIE FAŁSZYWYCH ZEZNAŃ

Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia

 (podpis)

* Jeżeli zgłoszenie nie jest składane w trybie art. 7 ust. 6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa, treść: "- Zgłoszenie zmiany danych" skreśla się.
 ** Niepotrzebne skreślić.

Pouczenie:

- Jeżeli zgłoszenie ma na celu uwzględnienie zmian zaistniałych po dacie wniesienia urzędowego formularza zgłoszenia (art. 7 ust. 6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa) lub uzupełnienie braków formalnych poprzedniego zgłoszenia (§ 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 sierpnia 2011 r. w sprawie zgłaszania zainteresowania pracami nad projektami aktów normatywnych oraz projektami założeń projektów ustaw (Dz. U. Nr 181, poz. 1080)), w nowym urzędowym formularzu zgłoszenia należy wypełnić wszystkie rubryki, powtarzając również dane, które zachowały swoją aktualność.
- Część B formularza wypełnia się w przypadku zgłoszenia dotyczącego jednostki organizacyjnej oraz w sytuacji, gdy osoba fizyczna, która zgłasza zainteresowanie pracami nad projektem założeń projektu ustawy lub projektem aktu normatywnego, nie będzie uczestniczyła osobiście w tych pracach.
- W części D formularza, stosownie do okoliczności, uwzględnia się dokumenty, o których mowa w art. 7 ust. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa, a także pełnomocnictwa do wniesienia zgłoszenia lub do reprezentowania podmiotu w pracach nad projektem aktu normatywnego lub projektu założeń projektu ustawy.
- Część E formularza wypełnia się w przypadku uzupełnienia braków formalnych lub zmiany danych dotyczących wniesionego zgłoszenia.

**ZGŁOSZENIE
ZAINTERESOWANIA PRACAMI NAD PROJEKTEM**

ustawy o zmianie ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej oraz niektórych innych ustaw

A. OZNACZENIE PODMIOTU ZAINTERESOWANEGO PRACAMI NAD PROJEKTEM

1. Nazwa/imię i nazwisko**

Imperial Tobacco Polska S.A.

2. Adres siedziby/adres miejsca zamieszkania**

Jankowice, ul. Przemysłowa 1, 62-080 Tarnowo Podgórne

3. Adres do korespondencji i adres e-mail:

Jankowice, ul. Przemysłowa 1, 62-080 Tarnowo Podgórne

e-mail: Karolina.Bursa-Moczulska@pl.imptob.com

B. WSKAZANIE OSÓB UPRAWNIONYCH DO REPREZENTOWANIA PODMIOTU WYMIONIONEGO W CZĘŚCI A W PRACACH NAD PROJEKTEM

Lp.	Imię i nazwisko	Adres
1	Anna Kaczkowska-Donaj: Członek Zarządu	[REDAKTOWANE]
2	Andrzej Skowroński: Członek Zarządu	[REDAKTOWANE]
3		
4		

C. OPIS POSTULOWANEGO ROZWIĄZANIA PRAWNEGO, ZE WSKAZANIEM INTERESU BĘDĄCEGO PRZEDMIOTEM OCHRONY

W imieniu Imperial Tobacco Polska S.A., zgłaszamy zainteresowanie pracami nad projektem ustawy o zmianie ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej oraz niektórych innych ustaw (numer z wykazu prac Rządowego Centrum Legislacji: UC73).

Przedmiotem ochrony jest interes Imperial Tobacco Polska S.A., która jest częścią międzynarodowego koncernu Imperial Brands z siedzibą w Bristolu. Firma jest jednym z wiodących producentów wyrobów tytoniowych w Polsce, zatem proponowane zapisy ustawy obejmujące wyroby tytoniowe z filtrami i filtry sprzedawane do używania z wyrobami tytoniowymi, w szczególnym zakresie wpływają na prowadzone przez naszą firmę działania biznesowe.

Na samym początku pragniemy podkreślić, że kwestia ochrony środowiska naturalnego jest dla naszej firmy niezwykle istotna. Najlepszym potwierdzeniem jest znalezienie się przez naszą Grupę Imperial Brands w wąskim gronie światowych przedsiębiorstw wyróżnionych przez międzynarodową organizację non-profit – CDP – za działania podejmowane na rzecz walki ze zmianami klimatu.

Specyfika branży tytoniowej sprawia, że część przepisów - zaproponowanych w ramach projektu ustawy - ma drastycznie inną oraz niewspółmierną siłę oddziaływania dla filtrów do wyrobów tytoniowych niż dla innych produktów objętych tzw. Dyrektywą SUP (czyli *Single-Use Plastics*)

Doskonałym przykładem jest obszar fiskalny. Branża tytoniowa jest jedyną – objętą w projekcie ustawy – w której definicja „przychodu netto” uwzględnia akcyzę. Tak przyjęta szeroka definicja „przychodu netto” bez wyłączenia z jej rozumienia opłacanej przez naszą firmę akcyzy, sprawia że wartość stanowiąca podstawę wyliczenia opłaty jest wielokrotnie wyższa niż w przypadku innych produktów, które zawierają niemal w całości plastik! Tylko w samym 2019 roku wpływy Skarbu Państwa z tytułu akcyzy od wyrobów tytoniowych sięgnęły ponad 20 miliardów złotych, a szacuje się, że w 2020 roku będzie to jeszcze wyższa kwota.

Oddzielną kwestią są same opakowania, na których musi zostać umieszczony nowy znak graficzny zgodny z wytycznymi zawartymi w rozporządzeniu wykonawczym Komisji Europejskiej (UE) 2020/2151 z dnia 17 grudnia 2020 roku. Opakowania papierosów już zawierają m.in. oznaczenia dotyczące wpływu spożywania wyrobów tytoniowych na zdrowie oraz znaki akcyzy. W rezultacie, dostosowanie projektów graficznych do wymagań stawianych przez Dyrektywę SUP jest o wiele bardziej skomplikowane pod kątem produkcyjnym oraz czasochłonne niż w przypadku innych produktów, które zawierają w sobie niemal sam plastik.

Powyższe argumenty wyraźnie wskazują, że konieczne jest dostosowanie wybranych przepisów projektu ustawy do specyfiki branży wyrobów tytoniowych.

W rezultacie pragniemy przedstawić poniżej nasze stanowisko:

1. Art. 3k ust. 1 oraz **Art. 3k ust 2**: szeroki zakres produktów objętych tzw. Dyrektywą SUP wymusza opracowanie uniwersalnej metody kalkulacji kosztów dla odpadów produktów pochodzących z tworzyw sztucznych pozostawionych w publicznych systemach zbierania. U jej podstaw powinna leżeć zasada proporcjonalności i równego traktowania wszystkich kategorii. W naszej opinii model proponowany w projekcie ustawy nie spełnia tych fundamentalnych wymogów.

Oparcie wysokości opłaty na „liczbie sztuk” ma charakter uznaniowy. Proponowana metodologia nie została wsparta precyzyjnymi i upowszechnionymi w ramach konsultacji wyliczeniami. Zasadę proporcjonalności gwarantuje jedynie metoda oparta na udziale konkretnych kategorii produktów objętych Dyrektywą SUP w łącznej masie odpadów pozostawionych w publicznych systemach zbierania.

Podstawową jednostką wykorzystywaną do kalkulacji wysokości opłat powinna być masa produktu w przeliczeniu na 1 kg. W ten sposób możliwe będzie zachowanie zasady równego traktowania poszczególnych grup produktów, z których każdy posiada inny rozmiar, wagę lub zastosowanie. Proponowane przez nas rozwiązanie jest również zgodne z systemem wykorzystywanym w zakresie gospodarki odpadami, opartej właśnie na masie, a nie liczbie sztuk na podstawie Ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowym (Dz. U. 2013 poz. 888). Identyczna metodologia wykorzystywana jest również w przypadku kalkulacji wysokości tzw. opłaty opakowaniowej.

Dodatkowo, unijne przepisy zobowiązują podmioty wprowadzające na rynek wyroby tytoniowe z filtrem lub filtry do wyrobów tytoniowych do partycypowania

wyłącznie w kosztach zbierania oraz gospodarowania odpadów pozostawionych w publicznych systemach zbierania. W rezultacie, założenia proponowane w Ocenie Skutków Regulacji stoją w jawnej sprzeczności z Dyrektywą SUP, gdyż obejmują wszystkie produkty wprowadzane na polski rynek.

- 2. Art. 3 I. ust. 1 i 3 I. ust. 2:** Pragniemy również zaznaczyć, że pozostawienie swobody decyzyjnej w zakresie ustalenia wysokości opłaty o której mowa w art. 3 k ust. 1 nie jest zgodne z podstawową zasadą wskazaną w art. 217 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, albowiem określanie stawek podatkowych następować powinno w drodze Ustawy. Pozostawienie swobody w określeniu wysokości wskazanej opłaty w drodze rozporządzenia stoi w sprzeczności z ww. zasadą. Podkreśliły to także wyroki Trybunału Konstytucyjnego wskazujące wyraźnie, że wszelkiego rodzaju daniny publiczne – a tak właśnie należy rozumieć opłaty zawarte w projekcie – mogą być wprowadzane wyłącznie w drodze ustawy, a nie rozporządzenia. Wyjątek od tej zasady może dotyczyć tylko przypadku gdyby w samej Ustawie zawrzeć wystarczająco precyzyjne i obiektywne wytyczne i kryteria lub wzory obliczeń, które będą pozwalały na określenie konkretnych stawek w drodze rozporządzenia. Proponowany przepis nie spełnia tych kryteriów i daje zbyt szerokie uprawnienia do sterowania obciążeniami podatkowymi nakładanymi na przedsiębiorców. (np. wyroki Trybunału Konstytucyjnego w sprawach K 7/12, K 10/09, P 7/00, U 9/97). Przepisy regulujące zasadę nakładania podatków i danin a także ustalania stawek podatkowych mają szczególne zastosowanie w przypadku sektora tytoniowego. Skala działalności sprawia, że nawet niewielka różnica w wysokości opłaty przekłada się na wielomilionowe różnice w kwotach nakładanej na naszą branżę opłaty.

Przykładowo - zmiana o 1 grosz/opakowanie – np. z wstępnie zaproponowanej w OSR wysokości 0,01 PLN na 0,02 PLN - sprawia, że wysokość opłat dla branży tytoniowej wzrasta o wartość przewidzianą w Ocenie Skutków Regulacji dla całego segmentu kubków na napoje i pojemników na żywność!

W rezultacie apelujemy o zmianę metodologii kalkulacji kosztów i oparcie jej na masie produktów, a nie ich liczbie. Pozwoli to nie tylko na zachowanie proporcjonalności oraz równego traktowania wszystkich kategorii, ale również zgodności z Dyrektywą SUP.

- 3. Artykuł 11b:** proponowana metoda kalkulacji opłaty za prowadzenie kampanii edukacyjnych oparta o „przychód netto” jest skrajnie niekorzystna, nieproporcjonalna oraz nieracjonalna dla branży tytoniowej. W rozumieniu Polskich Standardów Rachunkowości przychód netto oznacza przychód po odliczeniu podatku VAT, jednak przed odjęciem podatku akcyzowego. W przypadku branży tytoniowej ma to monumentalne znaczenie – tylko w 2019 roku dla całego rynku obciążenia fiskalne z tytułu akcyzy wyniosły niemal 20 miliardów złotych!

W efekcie, w przypadku branży wyrobów tytoniowych, opłata stanie się niewspółmiernie wysoka i będzie de facto „podwójnym opodatkowaniem” tego samego produktu czyli sztuki papierosa z filtrem. Raz poprzez zapłaconą akcyzę, a drugi raz – w ramach wspomnianej opłaty na kampanię edukacyjną. Pozostawienie proponowanych zapisów będzie stało w sprzeczności z zasadą równości zasad prowadzenia działalności gospodarczej. Wprowadzenie ustawy w obecnym kształcie będzie miało znacznie silniejszy wpływ na sytuację finansową branży tytoniowej niż na branżę pozostałych kategorii produktów objętych Dyrektywą SUP, spośród których można wskazać te zawierające niemal sam plastik.

Przyjęcie proponowanych rozwiązań będzie skutkowało niespotykaną w skali Europy sytuacją, w której opłata za kampanię edukacyjną jest wyższa niż koszt gospodarowania odpadami pozostawionymi w przestrzeni publicznej. Tego rodzaju rozwiązania stoją w sprzeczności z założeniami Dyrektywy SUP, która ma w szczególności przyczynić się do minimalizacji wprowadzanych do środowiska odpadów z plastiku i takie jest jej główne założenie. Kampania edukacyjna ma być jedynie elementem wsparcia tychże działań.

Rozwiązaniem jest wprowadzenie definicji opartej o Międzynarodowe Standardy Sprawozdawczości Finansowej (IFRS). W rozumieniu tych przepisów przychód netto obliczany jest po odjęciu wszystkich należności fiskalnych – w tym podatku akcyzowego.

Spółka proponuje by projektowany zapis art.11b ust 4 zawarty w Art.1 pkt 11 projektowanej ustawy w brzmieniu:

"Art.11b ust. 4. Przedsiębiorca, o którym mowa w ust. 1, wykonując obowiązek, o którym mowa w ust. 1:

- 1) przeznaczą w danym roku kalendarzowym na publiczne kampanie edukacyjne lub
- 2) przekazuje w danym roku kalendarzowym na odrębny rachunek bankowy marszałka województwa – łącznie co najmniej 0,1% przychodu netto z tytułu wprowadzania do obrotu produktów jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego wymienionych w załączniku nr 11 do ustawy lub zawierających tworzywa sztuczne narzędzi połowowych."

został zmieniony w sposób następujący:

"Art.11b ust. 4. Przedsiębiorca, o którym mowa w ust. 1, wykonując obowiązek, o którym mowa w ust. 1:

- 1) przeznaczą w danym roku kalendarzowym na publiczne kampanie edukacyjne lub
- 2) przekazuje w danym roku kalendarzowym na odrębny rachunek bankowy marszałka województwa – łącznie co najmniej 0,1% przychodu netto, pomniejszonego o podatek akcyzowy od wyrobów tytoniowych objętych tą ustawą, z tytułu wprowadzania do obrotu produktów jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego wymienionych w załączniku nr 11 do ustawy lub zawierających tworzywa sztuczne narzędzi połowowych."

Uzasadnienie uwagi:

W przypadku wyrobów tytoniowych podatek akcyzowy stanowi ok. 90% kosztów produkcji i sprzedaży. Udział tego podatku w przychodach Spółki stanowi ponad 60%.

Dodatkowo, pragniemy zwrócić uwagę, że opłata powinna być wyliczana jedynie w oparciu o przychód związany z produktami wprowadzonymi na polski rynek. Imperial Brands, którego jesteśmy częścią, posiada w Polsce dwa zakłady produkcyjne. Zdecydowana większość wytwarzanych towarów – mających wpływ na ogólny wynik finansowy - przeznaczona jest na eksport. Te produkty nigdy nie zostaną wprowadzone na polski rynek, a zatem odpady pochodzące z tych produktów nie znajdą się w obrocie na terenie Polski. Sprawia to, że proponowane przepisy de facto „karzą” firmę za wspieranie pozytywnego bilansu polskiego handlu zagranicznego oraz tworzenie nowych miejsc pracy w Tarnowie Podgórnym oraz Radomiu.

Apelujemy zatem o doprecyzowanie zapisu dotyczącego przychodu netto (po odjęciu wszystkich należności fiskalnych), obliczanego w oparciu o produkty wprowadzane do obrotu na polski rynek.

Równocześnie, pragniemy zaznaczyć, że projekt ustawy został przedstawiony do konsultacji publicznych zaledwie na trzy miesiące przed planowanym wejściem w życie, wyznaczonym na 3 lipca 2021 roku.

Proponowana w ustawie wysokość opłaty za prowadzenie działań edukacyjnych nie została w żaden sposób określona w Dyrektywie SUP. Przedstawienie nowych opłat zaledwie kwartał przed ich planowanym wprowadzeniem przeczy promowanej przez rząd zasadzie „przewidywalności i pewności prawa”. Przedsiębiorstwom takim jak Imperial Tobacco Polska S.A. nie dano praktycznie żadnej możliwości na przygotowanie się od strony finansowej na tak znaczące obciążenie. Wszystko to ma miejsce w czasie pandemii COVID-19, która na przestrzeni ostatnich miesięcy odcisnęła znaczące piętno na polskiej gospodarce oraz rynku pracy, w tym również na branży wyrobów tytoniowych.

Zwracamy się z apelem o zrównanie - dla branży tytoniowej - terminu implementacji opłaty za wprowadzanie produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych oraz prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych, tj. wskazanie w treści Ustawy, że opłaty wprowadzane Ustawą będą obowiązywały od 5 stycznia 2023 roku.

- 4. Art. 40b, ust.1 pkt. 2:** w związku z pandemią koronawirusa SARS-CoV-2, Komisja Europejska ze znaczącym opóźnieniem wypracowała rozporządzenie wykonawcze wprowadzające obowiązek znakowania opakowań produktów zawierających plastik.

Mając tę świadomość Komisja Europejska zaproponowała okres przejściowy, umożliwiający producentom umieszczenia oznakowania w formie naklejki, a nie nadruku, do 4 lipca 2022 roku.

Jednocześnie, ze względu na już znajdujące się na opakowaniach wyrobów tytoniowych znakowania zdrowotne oraz konieczności przeznaczenia części powierzchni na znaki akcyzy, sytuacja branży znacząco różni się od innych kategorii. Proces technologiczny i produkcyjny - konieczny do wprowadzania zmian w postaci umieszczenia dodatkowego logo na opakowaniach produktów z filtrami - trwa około roku. Dostosowany jest on do aktualizowanych co roku wytycznych dla oznaczeń dotyczących wpływu spożywania wyrobów tytoniowych na zdrowie.

Planowany termin wejścia w życie zmian - czyli 3 lipca 2021 roku, za niewiele ponad 2 miesiące - wprowadzanych przez Dyrektywę SUP, znacząco i negatywnie wpływa na całość procesu planistycznego oraz produkcyjnego. Ma to szczególne znaczenie dla Polski, która jest jednym z wiodących producentów wyrobów tytoniowych w Europie. Sprawia to, że zakłady w Tarnowie Podgórnym oraz Radomiu w bezprecedensowo krótkim czasie zmuszone zostały do dostosowania linii produkcyjnych do nowych wymogów prawnych.

Z tego względu zasadne jest wprowadzenie dodatkowego okresu przejściowego, w trakcie którego, za brak zgodności z przepisami nakładającymi zupełnie nowe obowiązki na producentów, nie będą nakładane kary. Proponujemy, aby okres obowiązywania przepisów, które przewidują możliwość nałożenia na producentów kar finansowych, rozpoczął swój bieg 4 lipca 2022 roku, czyli pokrywał się z terminem zakończenia okresu przejściowego wypracowanego przez Komisję

<u>Europejską.</u>		
Zwracamy się z prośbą o uwzględnienie naszego stanowiska w toku dalszych prac legislacyjnych.		
Równocześnie wyrażamy zainteresowanie dalszymi pracami nad tym projektem.		
D. ZAŁĄCZONE DOKUMENTY		
1	[REDAKOWANE]	
2		
3		
E. Niniejsze zgłoszenie dotyczy uzupełnienia braków formalnych/zmiany danych** zgłoszenia dokonanego dnia (podać datę z części F poprzedniego zgłoszenia)		
F. OSOBA SKŁADAJĄCA ZGŁOSZENIE		
	Imię i nazwisko	Data
	Podpis	
	Anna Kaczkowska-Donaj	27. 04. 2021 r.
	Andrzej Skowroński	27. 04. 2021 r.
G. KLAUZULA ODPOWIEDZIALNOŚCI KARNEJ ZA SKŁADANIE FAŁSZYWYCH ZEZNAŃ		
Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia		
(podpis)		

*Jeżeli zgłoszenie nie jest składane w trybie art. 7 ust. 6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa - treść: "- Zgłoszenie zmiany danych" skreśla się.

** Niepotrzebne skreślić.

Pouczenie:

1. Jeżeli zgłoszenie ma na celu uwzględnienie zmian zaistniałych po dacie wniesienia urzędowego formularza zgłoszenia (art. 7 ust. 6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa.) lub uzupełnienie braków formalnych poprzedniego zgłoszenia (§ 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22-08-2011 r. w sprawie zgłaszania zainteresowania pracami nad projektami aktów normatywnych oraz projektami założeń projektów ustaw Dz. U. Nr 181, poz.1080) w nowym urzędowym formularzu zgłoszenia należy wypełnić wszystkie rubryki, powtarzając również dane, które zachowały swoją aktualność.
2. Część B formularza wypełnia się w przypadku zgłoszenia dotyczącego jednostki organizacyjnej oraz w sytuacji, gdy osoba fizyczna, która zgłasza zainteresowanie pracami nad projektem założeń projektu ustawy lub projektem aktu normatywnego, nie będzie uczestniczyła osobiście w tych pracach.

3. W części D formularza, stosownie do okoliczności, uwzględnia się dokumenty, o których mowa w art. 7 ust. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa, a także pełnomocnictwa do wniesienia zgłoszenia lub do reprezentowania podmiotu w pracach nad projektem aktu normatywnego lub projektu założeń projektu ustawy.
4. Część E formularza wypełnia się w przypadku uzupełnienia braków formalnych lub zmiany danych dotyczących wniesionego zgłoszenia.

**WZÓR URZĘDOWEGO FORMULARZA ZGŁOSZENIA ZAINTERESOWANIA PRACAMI
NAD PROJEKTEM ZAŁOŻEŃ PROJEKTU USTAWY, PROJEKTEM USTAWY LUB PROJEKTEM
ROZPORZĄDZENIA**

ZGŁOSZENIE ZAINTERESOWANIA PRACAMI NAD PROJEKTEM		
Ustawa o zmianie ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej oraz niektórych innych ustaw (projekt z dnia 18 marca 2021 r., numer w wykazie RCL UC73)		
..... (tytuł projektu założeń projektu ustawy, projektu ustawy lub projektu rozporządzenia - zgodnie z jego treścią udostępnioną w Biuletynie Informacji Publicznej lub informacją zamieszczoną w wykazie prac legislacyjnych Rady Ministrów, Prezesa Rady Ministrów albo ministrów)		
A. OZNACZENIE PODMIOTU ZAINTERESOWANEGO PRACAMI NAD PROJEKTEM		
1. Nazwa/imię i nazwisko** JTI POLSKA SP. Z O.O.		
2. Adres siedziby/adres miejsca zamieszkania** STARY GOSTKÓW 42, 99-220 WARTKOWICE		
3. Adres do korespondencji i adres e-mail adrian.jablonski@jti.com		
B. WSKAZANIE OSÓB UPRAWNIONYCH DO REPREZENTOWANIA PODMIOTU WYMIENIONEGO W CZĘŚCI A W PRACACH NAD PROJEKTEM		
Lp.	Imię i nazwisko	Adres
1	Przemysław Filipowicz	[REDAKTOWANE]
2	Adrian Jabłoński	[REDAKTOWANE]
3		
4		
C. OPIS POSTULOWANEGO ROZWIĄZANIA PRAWNEGO, ZE WSKAZANIEM INTERESU BĘDĄCEGO PRZEDMIOTEM OCHRONY		
JTI Polska sp. z o.o., producent i dystrybutor wyrobów tytoniowych z siedzibą w Starym Gostkowie (dalej „Spółka” lub „JTI”) pragnie podziękować za zaproszenie do konsultacji publicznych projektu Ustawy o zmianie ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej oraz niektórych innych ustaw (dalej „Projekt”) z dn. 18 marca 2021 r. Jednocześnie, zwracamy się z uprzejmą prośbą o przeprowadzenie pełnego procesu konsultacyjnego i zorganizowanie przez Ministerstwo konferencji uzgodnieniowej, służącej szczegółowemu omówieniu istotnych aspektów projektowanego aktu. Bezpośrednia dyskusja pozwoli na właściwą transpozycję do polskiego porządku prawnego Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904. W imieniu Spółki, przekazujemy poniższe uwagi do projektowanej ustawy. Chcemy też podkreślić, że nasza firma wspiera ambitną politykę środowiskową, a cele		

zrównoważonego rozwoju ma wpisane w swoją strategię biznesową. W Polsce ulokowane jest największe centrum produkcyjne JTI na świecie i już teraz 100% odpadów produkcyjnych z fabryki jest odzyskiwanych, a kupowana energia ma w 100% zielone certyfikaty. Dlatego chcemy być partnerem w rozmowie o tym ważnym dla Polski – i całej UE – projekcie.

1. Obowiązek prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych

Projektowana ustawa nakłada na przedsiębiorców obowiązek przeznaczania lub przekazywania na publiczne kampanie edukacyjne 0,1% przychodu netto firmy. Zdaniem Spółki takie obciążenie przedsiębiorstw będzie nieproporcjonalne i daleko wykraczające poza ramy Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904.

a. Pojęcie „przychodu netto”

W projekcie nie zostało zdefiniowane pojęcie „przychód netto”, co pozwala przypuszczać, że w przypadku firm branży tytoniowej chodzi o cenę sprzedaży produktów netto – bez podatku VAT, ale z **podatkiem akcyzowym**, który stanowi największy element fiskalny w wyrobach tytoniowych. W przypadku branży tytoniowej przychód netto ze sprzedaży produktów, ze względu na znaczący udział podatku akcyzowego i VAT w cenie sprzedaży (ok. 80% ceny wyrobu), jest liczony w miliardach złotych. Oznacza to, że opłata na poziomie wskazanym w Projekcie będzie ogromnym i nieproporcjonalnym obciążeniem dla firm, a w związku z tym rodzi się także zasadne pytanie o gospodarne wykorzystanie takich środków.

Ponadto, proponowane w projekcie rozwiązanie oznacza nałożenie dodatkowej opłaty od podatku akcyzowego, co byłoby dyskryminującym rozwiązaniem dla branży tytoniowej. Pozostawienie przepisów w obecnej formie oznacza, że branża tytoniowa będzie wносить dużo wyższe opłaty niż producenci innych kategorii produktów objętych implementowaną Dyrektywą.

Dlatego postulujemy, aby w projekcie ustawy w odniesieniu do wyrobów tytoniowych nią objętych zdefiniować „przychód netto” dla celów określenia opłaty z art. 11b ust. 4 jako **przychód z tytułu wprowadzania do obrotu do celów konsumpcji w kraju pomniejszony o podatek od towarów i usług i podatek akcyzowy**, wynikające z odrębnych przepisów. Takie rozwiązanie będzie zgodne z definicją przychodu netto zawartą w Międzynarodowych Standardach Sprawozdawczości Finansowej (ang. International Financial Reporting Standards - IFRS).

b. Pojęcie „wprowadzanie do obrotu”

W projekcie ustawy niezbędne jest też doprecyzowanie pojęcia „wprowadzania do obrotu”, tak by obciążać opłatą **jedynie te wyroby tytoniowe, które są wprowadzane do obrotu do celów dystrybucji, konsumpcji, stosowania lub użytkowania na terytorium kraju**. Z kategorii przychodów z tytułu wprowadzania do obrotu powinny być **wyraźnie wyłączone przychody ze sprzedaży produktów wyprodukowanych w kraju, a przeznaczonych do dostaw wewnątrzspółnotowych i na eksport**.

c. Wysokość opłaty za kampanie edukacyjne

Projekt ustawy nie precyzuje, w jaki sposób zostały wyliczone koszty kampanii, co jest sprzeczne z przepisami implementowanej Dyrektywy, w której jest mowa o transparentności wyliczenia kosztów (ustęp 21): *Pokrycie tych kosztów nie powinno przekraczać kosztów niezbędnych do gospodarnego świadczenia tych usług i powinny być ustalane, z zachowaniem przejrzystości, między zainteresowanymi podmiotami.*

Zarówno w projekcie, jak i w jego uzasadnieniu, nie wskazane zostały podstawy, jakimi kierowano się przy ustalaniu obliczania stawek opłaty, a w szczególności nie odniesiono się do chociażby szacunkowych kosztów prowadzenia działań edukacyjno-informacyjnych.

Ponadto w projektowanym akcie prawnym ustawodawca przewidział jedynie minimalną wysokość środków, która zwalnia z partycypowania w kosztach kampanii (art. 11 a ust. 10). Nie jest przewidziany **maksymalny pułap tej opłaty**, co godzi w kryterium gospodarności, określone w Standardach kontroli w administracji rządowej z 31 sierpnia 2017 r., w których kryterium gospodarności obejmuje **oszczędne i wydajne gospodarowanie środkami, zgodnie z zasadą uzyskiwania najlepszych efektów przy możliwie najmniejszych nakładach**.

Dodatkowo, przewidziany w Dyrektywie SUP mechanizm tzw. rozszerzonej odpowiedzialności producenta (a więc m.in. ponoszenia kosztów upowszechniania wiedzy) jest ustanawiany zgodnie z art. 8 i 8a Dyrektywy 2008/98/WE, która również stanowi, że przy stosowaniu rozszerzonej odpowiedzialności producenta państwa członkowskie biorą pod uwagę **wykonalność techniczną i opłacalność ekonomiczną**. Opłata w wysokości 0,1% przychodów, w przypadku niektórych producentów, z pewnością jest zbyt wysoka, aby można było mówić o opłacalności ekonomicznej.

Zwracamy też uwagę, że opłaty przewidziane w art. 11 b) ust. 4, zgodnie z projektem, jeśli nie będą w całości przeznaczone na kampanie edukacyjne, to mają być przekazane na odrębny rachunek bankowy marszałka województwa, które w dalszej kolejności mają być przekazane przez marszałka na rachunek bankowy Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej. Przeznaczenie tych środków, które mają być wykorzystane przez Fundusz, nie jest w projektowanej ustawie wskazane. Jedynie w Ocenie Skutków Regulacji wskazano, że będą one przeznaczone na „wydatki związane z ochroną środowiska”. Jednak nawet przyjmując taki cel, **nie jest on zgodny z Dyrektywą SUP, która przewiduje, że producent ma ponosić wyłącznie koszty środków służących upowszechnianiu wiedzy, oraz koszty sprzątania odpadów** (które w projektowanej ustawie zostały uregulowane odrębnie – w art. 3k), czy koszty wynikające z gromadzenia danych i sprawozdawczości.

W związku z tym apelujemy o jasne określenie zasad i mechanizmu ustalania partycypacji finansowej przedsiębiorców w zakresie kampanii edukacyjnych, przy czym racjonalne wydaje się **powiązanie tej opłaty z coroczną opłatą, o której mowa w art. 3k i l** – wówczas w jasny sposób połączona zostanie kwota na kampanię edukacyjną z rzeczywistym problemem, który stanowią produkty zawierające tworzywa sztuczne trafiające do **niewłaściwych miejsc w przestrzeni publicznej**. Opłata powinna stanowić 1% opłaty rocznej uiszczanej przez producenta, o której mowa w art. 3k.

Alternatywnie, proponujemy ustalenie maksymalnej stawki **na poziomie 0,01%** przychodu netto z tytułu wprowadzenia do obrotu produktów jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego: **z wyłączeniem akcyzy i VAT oraz opartych jedynie o produkty przeznaczone na polski rynek**.

d. Dodatkowe wymogi dotyczące kampanii edukacyjnych wychodzące poza ramy Dyrektywy

Art. 11b projektowanej ustawy, w porównaniu z art. 10 Dyrektywy w sposób szerszy określa, czego powinny dotyczyć kampanie edukacyjne, wskazując m.in., iż powinny uwzględniać informowanie społeczeństwa również o znaczeniu wzorów oznakowania, czego nie uwzględnia Dyrektywa. W związku z tym apelujemy o nie wychodzenie poza ramy implementowanej Dyrektywy, aby tym samym uniknąć nadmiernego obciążania polskich przedsiębiorców, w stosunku do tego, czego wymaga unijny prawodawca.

e. Wejście w życie przepisów dotyczących prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych

Wątpliwości Spółki budzi także termin wejścia w życie przepisów dotyczących prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych, który w przedmiotowym Projekcie przypada **na 3 lipca 2021 r.** Biorąc pod uwagę kalendarz prac legislacyjnych należy uznać, iż realistycznym terminem wejścia w życie projektowanych przepisów będzie wrzesień br. W takiej sytuacji przygotowanie i przeprowadzenie kampanii edukacyjnej w 2021 r. wydaje się niemożliwe. Należy także wskazać, iż przedsiębiorcy nie zakładali takich kosztów w swoich planach na rok bieżący.

Dyrektywa w art. 17 ust. 1 akapit 2 nakłada na państwa członkowskie obowiązek transpozycji środków niezbędnych do wykonania art. 8 Dyrektywy, w którym mowa o rozszerzonej odpowiedzialności producenta, **do dnia 5 stycznia 2023 r.**

Zdaniem Spółki nałożenie na przedsiębiorców obowiązku ponoszenia kosztów realizacji kampanii edukacyjnych przed 5 stycznia 2023 r. jest niezgodne z duchem Dyrektywy (UE) 2019/904 i narusza Konstytucję Biznesu, wg której: „*Opracowując akt normatywny z zakresu prawa gospodarczego należy uwzględnić zasadę dążenia do minimum implementacji prawa Unii Europejskiej oraz prawa międzynarodowego. Oznacza ona, że projektodawca ma obowiązek unikać nadmiernego regulowania dziedzin objętych implementowanymi przepisami. Nie należy bowiem wprowadzać regulacji ponad to, co jest konieczne do prawidłowego wdrożenia prawa europejskiego czy międzynarodowego.*”

Dlatego Spółka apeluje także o zmianę przepisów dotyczących wejścia w życie obowiązku przeprowadzania lub pokrywania kosztów kampanii edukacyjnych z 3 lipca br. **na 5 stycznia 2023 r.**, co będzie zgodne z przepisami Dyrektywy (UE) 2019/904.

2. Sposób określania wysokości opłaty, o której mowa w projektowanych art. 3k i l ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej

W projektowanym art. 3k został określony obowiązek ponoszenia przez producentów kosztów związanych z zagospodarowaniem odpadów powstałych z produktów przez nich wprowadzonych do obrotu (dalej: „opłata”). Z przedstawionych w OSR wstępnych szacunków wynika, że w wyliczeniach zostały ujęte wszystkie papierosy wprowadzone na rynek, tymczasem Dyrektywa (UE) 2019/904 jasno określa, że producenci są zobowiązani do pokrywania kosztów **tylko za produkty pozostawione w publicznych systemach odpadów**: „*państwa członkowskie zapewniają, aby producenci pokrywali dodatkowo koszty zbierania odpadów w przypadku tych produktów, które są pozostawiane w publicznych systemach zbierania odpadów (...)*”. Według źródeł Komisji Europejskiej, dla całej UE jest to średnio ok. 29 proc. wolumenu całości konsumowanych papierosów¹.

Co więcej, koszty sprzątania odpadów powinny być ograniczone do czynności podejmowanych przez organy publiczne lub w ich imieniu, co nie wynika obecnie z brzmienia projektowanego aktu.

Dyrektywa wymaga, aby wysokość opłat nie przekraczała kosztów niezbędnych do gospodarnego świadczenia stosownych usług i aby były one ustalane z zachowaniem przejrzystości między zainteresowanymi stronami. Niestety ani w Projekcie, ani w towarzyszącym mu uzasadnieniu nie znajdujemy wyjaśnienia, jakie zasady przyjęto przy obliczaniu stawek opłaty, w tym przede wszystkim brakuje odniesienia do nawet szacunkowych kosztów świadczenia usług zbierania, sprzątania, transportu i przetwarzania odpadów pochodzących z produktów danej kategorii.

Zgodnie z powyższą tezą, w ocenie Spółki, mechanizm ustalania stawek opłaty powinien zostać

¹ European Commission (2018), *Assessment of measures to reduce marine litter from single use plastics*
https://ec.europa.eu/environment/pdf/waste/Study_sups.pdf

powiązany z wspomnianymi wyżej kosztami, co zapewni zgodność projektowanych rozwiązań z Dyrektywą.

a. Maksymalna stawka opłaty (art. 31 ustawy zmienianej)

Projekt ustawy określa maksymalną stawkę opłaty w wysokości 0,05 zł za sztukę produktu, przy czym dla branży tytoniowej w Ocenie Skutków Regulacji do Projektu wskazano koszt 0,01 zł za paczkę wyrobów tytoniowych. Jednocześnie wskazano, że ostateczna stawka zostanie określona w akcie wykonawczym do ustawy. Oznacza to, iż każda zmiana opłaty nawet o 1 grosz spowoduje podwojenie kosztów nakładanych na przedsiębiorców, zmiana o 2 grosze potrójnie, itd. Ostatecznie możliwość zmiany stawki w rozporządzeniu w przedziale 0,01 zł do 0,05 zł oznacza, że koszty z tytułu opłaty produktowej mogą wzrosnąć nawet pięciokrotnie. Jest to nadanie zbyt dużej swobody w kształtowaniu stawek na poziomie rozporządzenia i wbrew przepisom Konstytucji RP, której Art. 217 wskazuje, że „*nakładanie podatków, innych danin publicznych, określanie podmiotów, przedmiotów opodatkowania i stawek podatkowych, a także zasad przyznawania ulg i umorzeń oraz kategorii podmiotów zwolnionych od podatków następuje w drodze ustawy*”.

Niejasne jest także, co jest podstawą do wyliczenia maksymalnej stawki opłaty produktowej. Zdaniem Spółki, w Ustawie powinien znaleźć się zapis mówiący o tym, że maksymalna stawka opłaty produktowej będzie obliczona **na podstawie rzeczywistych kosztów zagospodarowania, które zostaną skalkulowane na podstawie masy produktów zawierających tworzywa sztuczne, które trafiają do przestrzeni publicznych, jednak dla filtrów zawierających tworzywa sztuczne nie przekroczy 1zł w przeliczeniu na 1000 sztuk papierosów (0,02 zł za paczkę)**. Ograniczenie stawki maksymalnej zapisanej w ustawie do takiego poziomu zmniejszy ryzyko nieprzewidywalności regulacyjnej i podatkowej dla działających w Polsce przedsiębiorstw.

Zwracamy też uwagę, że z obliczeń wskazanych w Ocenie Skutków Regulacji wynika, że w kalkulacji dotyczącej stawki opłaty produktowej dla wyrobów tytoniowych przyjęto wolumen sprzedaży papierosów na poziomie 46,2 mld sztuk. Z danych Ministerstwa Finansów wynika, że w 2020 r. poza procedurą zawieszenia poboru akcyzy było ok. 43,1 mld sztuk papierosów. Dodatkowo należy raz jeszcze podkreślić, że wg danych przygotowanych dla Komisji Europejskiej odsetek odpadów z filtrów tytoniowych wyrzucanych w przestrzeniach publicznych stanowi 29% tej wartości.

3. Pojęcie filtrów i filtrów sprzedawanych do używania z wyrobami tytoniowymi

W projekcie ustawy, gdziekolwiek mowa o wyrobach tytoniowych z filtrami i filtrach sprzedawanych do używania z wyrobami tytoniowymi powinno się wskazać, że chodzi o **filtry zawierające tworzywa sztuczne**, co jest zgodne z brzmieniem i duchem Dyrektywy (UE) 2019/904. Dziś nie ma alternatywy dla filtrów zawierających tworzywa sztuczne, ale nie można wykluczyć pojawienia się w przyszłości filtrów niezawierających tworzyw sztucznych.

4. Kary administracyjne

Spółka postuluje, aby ustawa przewidywała wprowadzenie odpowiedniego *vacatio legis* dla przepisów dot. kar administracyjnych za niedostosowanie się do przepisów dotyczących znakowania. Zgodnie z Załącznikiem III Rozporządzenia Wykonawczego Komisji (UE) 2020/2151, wprowadzono okres pośredni, podczas którego docelowo drukowane oznakowanie opakowania jednostkowego i opakowania zbiorczego wyrobów tytoniowych z filtrami i opakowań filtrów sprzedawanych do używania z wyrobami tytoniowymi wprowadzanych do obrotu przed dniem 4 lipca 2022 r. można umieszczać za pomocą naklejek. Intencją europejskiego ustawodawcy było umożliwienie producentom dostosowania swojej produkcji do przedmiotowej regulacji. W ocenie Spółki, przepisy dot. kar administracyjnych również powinny obowiązywać od 4 lipca 2022.

D. ZAŁĄCZONE DOKUMENTY		
1	[REDAKOWANE]	
2		
3		
4		
5		
6		
E. Niniejsze zgłoszenie dotyczy uzupełnienia braków formalnych/zmiany danych** zgłoszenia dokonanego dnia (podać datę z części F poprzedniego zgłoszenia)		
F. OSOBA SKŁADAJĄCA ZGŁOSZENIE		
Imię i nazwisko	Data	Podpis
Adrian Jabłoński	29.04.2021 r.	
Przemysław Filipowicz	29.04.2021 r.	
G. KLAUZULA ODPOWIEDZIALNOŚCI KARNEJ ZA SKŁADANIE FAŁSZYWYCH ZEZNAŃ		
Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia (podpis)		

* Jeżeli zgłoszenie nie jest składane w trybie art. 7 ust. 6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa - treść: "- Zgłoszenie zmiany danych" skreśla się.

** Niepotrzebne skreślić.

Pouczenie:

1. Jeżeli zgłoszenie ma na celu uwzględnienie zmian zaistniałych po dacie wniesienia urzędowego formularza zgłoszenia (art. 7 ust. 6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa.) lub uzupełnienie braków formalnych poprzedniego zgłoszenia (§ 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2011 r. w sprawie zgłaszania zainteresowania pracami nad projektami aktów normatywnych oraz projektami założeń projektów ustaw Dz. U. Nr ..., poz. ...) w nowym urzędowym formularzu zgłoszenia należy wypełnić wszystkie rubryki, powtarzając również dane, które zachowały swoją aktualność.
2. Część B formularza wypełnia się w przypadku zgłoszenia dotyczącego jednostki organizacyjnej oraz w sytuacji, gdy osoba fizyczna, która zgłasza zainteresowanie pracami nad projektem założeń projektu ustawy lub projektem aktu normatywnego, nie będzie uczestniczyła osobiście w tych pracach.
3. W części D formularza, stosownie do okoliczności, uwzględnia się dokumenty, o których mowa w art. 7 ust. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa, a także pełnomocnictwa do wniesienia zgłoszenia lub do reprezentowania podmiotu w pracach nad projektem aktu normatywnego lub projektu założeń projektu ustawy.
4. Część E formularza wypełnia się w przypadku uzupełnienia braków formalnych lub zmiany danych dotyczących wniesionego zgłoszenia.

16/08/KC

ZGŁOSZENIE ZAINTERESOWANIA PRACAMI NAD PROJEKTEM

Ustawy o zmianie ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej oraz niektórych innych ustaw z dnia 18 marca 2021 r.

A. OZNACZENIE PODMIOTU ZAINTERESOWANEGO PRACAMI NAD PROJEKTEM

1. Nazwa/imię i nazwisko**

Krajowe Stowarzyszenie Przemysłu Tytoniowego

2. Siedziba/miejsce zamieszkania**

ul. Wiejska 7 m. 14 , 00-480 Warszawa

3. Adres do korespondencji i adres e-mail

ul. Wiejska 7 m. 14, 00-480 Warszawa/ magdalena.wlodarczyk@kspt.org.pl

B. WSKAZANIE OSÓB UPRAWNIONYCH DO REPREZENTOWANIA PODMIOTU WYMIENIONEGO W CZĘŚCI A W PRACACH NAD PROJEKTEM

l.p.	Imię i nazwisko	Adres miejsca zameldowania na pobyt stały
1	Magdalena Włodarczyk	
2		
3		
4		
5		

C. OPIS POSTULOWANEGO ROZWIĄZANIA PRAWNEGO, ZE WSKAZANIEM INTERESU BEDĄCEGO PRZEDMIOTEM OCHRONY

W związku z opublikowaniem przez Ministerstwo Klimatu i Środowiska projektu ustawy o zmianie ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej oraz niektórych innych ustaw z dnia 18 marca 2021 r. (projekt), Krajowe Stowarzyszenie Przemysłu Tytoniowego (dalej: KSPT) przekazuje poniżej swoje uwagi do ww. projektu.

Na wstępie chcemy podkreślić, że popieramy cele i założenia zarówno Dyrektywy w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko, jak również potrzebę jej implementacji na gruncie krajowym. Mamy jednak szereg uwag do projektu ustawy wdrażającej tę Dyrektywę, zwłaszcza w aspektach dotyczących przejrzystości kosztów, proporcjonalności zaproponowanych rozwiązań, jak również konieczności ustrzeżenia się dyskryminacji poszczególnych podmiotów. W naszych uwagach odnosimy się także do konieczności zapewnienia odpowiedniego

okresu vacatio legis, które jest niezbędne dla prawidłowego wykonania obowiązków nakładanych na przedsiębiorców.

1. Sposób określania wysokości opłaty, o której mowa w projektowanym art. 31 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej

Projektowany art. 31 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej określa maksymalną stawkę opłaty na poziomie 0,05 zł za 1 sztukę wprowadzonego produktu. Istotne jest, że wskazana w projekcie stawka maksymalna jest oderwana od rodzaju produktu, a w rezultacie, również od **rzeczywistej wartości rynkowej produktów objętych projektowanym załącznikiem nr 9**. Równoległe przyznaje **zbyt dużą swobodę w kształtowaniu stawek opłaty na poziomie rozporządzenia**, a więc z pominięciem trybu ustawowego przewidzianego w Konstytucji RP. Jeśli ustawodawca zdecydowałby się na wprowadzenie w ustawie stawek maksymalnych opłaty, to stawki te powinny zostać ustalone z uwzględnieniem istotnych cech lub właściwości danych produktów lub innych obiektywnych mierników (np. **ogólnej masy produktów wprowadzanych do obrotu w danym czasie**). Ponadto produkt, którego podaż rynkowa miałaby stanowić podstawę do obliczania opłaty, musi także zostać określony w sposób niebudzący najmniejszych wątpliwości (tj. wyraźne określenie, czy „produktem” jest pojedynczy filtr lub papieros, czy też paczka zawierająca określoną ich ilość). W ustawie brakuje również innych kryteriów szczegółowych, które ograniczałyby nadmierną swobodę organów władzy wykonawczej upoważnionych do określenia stawek opłaty w rozporządzeniu.

a. Podstawa wyliczenia opłaty – konieczność doprecyzowania

Zwracamy uwagę, że Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 z dnia 5 czerwca 2019 r. w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko (dalej: Dyrektywa) w art. 8 ust. 4 określa kryteria, którymi powinny kierować się państwa członkowskie przy ustalaniu zasad pokrywania przez przedsiębiorców kosztów związanych ze zbieraniem, uprzątnięciem i innymi powiązаныmi procesami. Dyrektywa wymaga, aby wysokość opłat nie przekraczała kosztów niezbędnych do gospodarnego świadczenia stosownych usług i aby były one ustalane z zachowaniem przejrzystości między zainteresowanymi podmiotami. Aktualnie zaproponowane w Projekcie rozwiązania nie odpowiadają ww. wymogom, ponieważ ani w Projekcie, ani w towarzyszącym mu uzasadnieniu, nie wyjaśniono podstaw jakimi kierowali się projektodawcy przy ustalaniu zasad obliczania stawek opłaty, a w szczególności nie odniesiono się do chociażby szacunkowych kosztów świadczenia usług zbierania, sprzątnięcia, transportu i przetwarzania odpadów pochodzących z produktów danej kategorii. Postulujemy zatem, aby mechanizm ustalania stawek opłaty powiązany został z wspomnianymi wyżej kosztami, co zapewni zgodność projektowanych rozwiązań z Dyrektywą.

Zatem, abstrahując od wątpliwości zgłaszanych w punkcie b) poniżej, postulujemy następujące brzmienie projektowanego przepisu art. 3l ust.2:

„2. Minister właściwy do spraw klimatu, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych oraz ministrem właściwym do spraw gospodarki, określi, w drodze rozporządzenia, stawki opłaty, o której mowa w art. 3k ust. 1, kierując się koniecznością pokrycia, w **niezbędnym zakresie**, kosztów zagospodarowania tych odpadów oraz utworzenia i utrzymania publicznych systemów zbierania, a także **proporcjonalnością stawki opłaty do kosztów sprzątania odpadów.**”

W odniesieniu do wyliczeń zaprezentowanych w OSR do projektowanej ustawy należy wskazać, że Dyrektywa SUP wyraźnie mówi, że opłaty o których mowa dotyczą zagospodarowania odpadów z papierosów z filtrami zawierającymi tworzywo sztuczne zbieranymi z publicznych systemów zbierania odpadów. **Dlatego kategorycznie nie zgadzamy się na wyliczenia, które uwzględniają wszystkie papierosy z filtrami zawierającymi tworzywo sztuczne wprowadzone do obrotu – szczególnie te, z których odpady nie są pozostawiane w publicznych systemach zbierania odpadów.** Jednocześnie zwracamy uwagę, że raport „Assesment of measures to reduce marine litter from single use plastics” przygotowany na zlecenie Komisji Europejskiej (https://ec.europa.eu/environment/pdf/waste/Study_sups.pdf) wskazuje, że udział niedopałków w przestrzeni publicznej to ok. 29%.

Zgodnie z dodawanym do ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej art. 3c pkt 2 *Minister właściwy do spraw klimatu, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych oraz ministrem właściwym do spraw gospodarki, określi, w drodze rozporządzenia, stawki opłaty, o której mowa w art. 3k ust. 1, kierując się koniecznością pokrycia kosztów zagospodarowania tych odpadów oraz utworzenia i utrzymania publicznych systemów zbierania*. Postulujemy, aby w kalkulacji rzeczywistych kosztów zagospodarowania jako podstawę wyliczenia została wzięta pod uwagę **masa** produktów zawierających tworzywa sztuczne, które trafiają do przestrzeni publicznych.

W związku z powyższym postulujemy, aby:

- W projekcie ustawy uwzględnić, iż stawka opłaty, o której mowa w Art. 3k ust. 1 zostanie obliczona **wyłącznie na podstawie masy produktów (opartych o jasną ich definicję) zawierających tworzywa sztuczne, które trafią do przestrzeni publicznych**. Proponowana metodologia kalkulacji umożliwi określenie wysokości kosztów w oparciu o spójne i konkretne kryteria jednolite dla wszystkich kategorii produktów objętych tzw. Dyrektywą SUP. Dodatkowo zaproponowana wysokość opłat będzie odzwierciedlała realne koszty systemu gospodarki odpadami w przestrzeni publicznej.
- **Równocześnie** – w zależności od przyjętej metodologii obliczania opłaty - postulujemy ustanowienie dla filtrów zawierających tworzywa sztuczne maksymalną stawkę opłaty produktowej, o której mowa w Art. 3k ust. 1, na poziomie nie przekraczającym 1 zł w przeliczeniu na 1000 sztuk filtrów zawierających tworzywa sztuczne (lub równowartości w przeliczeniu na 1 kilogram produktu), które trafią do przestrzeni publicznych. Określona na

poziomie ustawy wysokość maksymalnej stawki opłaty będzie miała kluczowe znaczenie dla pewności prowadzenia działalności gospodarczej przedsiębiorstw. Zwracamy uwagę, że określenie maksymalnej stawki na proponowanym poziomie w dalszym ciągu daje ustawodawcy szerokie widełki określenia opłaty w rozporządzeniu.

b. Wątpliwości konstytucyjne

Zaproponowany w Projekcie sposób określania wysokości opłaty produktowej budzi ponadto wątpliwości z punktu widzenia zgodności z Konstytucją RP.

Umieszczone w projektowanym art. 31 ust. 2 rozwiązanie, zgodnie z którym stawki opłaty miałyby być określone w drodze rozporządzenia wydanego przez ministra do spraw klimatu. Zgodnie z Art. 217 Konstytucji RP „*nakładanie podatków, innych danin publicznych, określanie podmiotów, przedmiotów opodatkowania i stawek podatkowych, a także zasad przyznawania ulg i umorzeń oraz kategorii podmiotów zwolnionych od podatków następuje w drodze ustawy*”. Zasada ta jest kluczowa z punktu widzenia pewności prawa i obciążeń fiskalnych, zdarzają się jednak od niej wyjątki. Trybunał Konstytucyjny w swoim orzecznictwie akceptował już, aby w uzasadnionych przypadkach ustawa określała jedynie maksymalną stawkę podatku lub innej daniny publicznej (tak jak to zaproponowano w Projekcie), a szczegółowe określenie stawek dokonywane było w rozporządzeniu. W takiej sytuacji przepisy ustawy muszą zawierać wystarczająco precyzyjne i obiektywne wytyczne i kryteria lub wzory obliczeń, które będą pozwalały na określenie konkretnych stawek w drodze rozporządzenia. Obowiązek ustawowej regulacji rozciąga się na wszystkie istotne elementy tzw. „stosunku daninowego”, natomiast do unormowania w drodze rozporządzenia mogą zostać przekazane jedynie te elementy, które nie mają istotnego znaczenia dla konstrukcji określonej daniny (por. wyroki Trybunału Konstytucyjnego w sprawach K 7/12, K 10/09, P 7/00, U 9/97).

W związku z powyższymi argumentami i pojawiającymi się wątpliwościami, apelujemy o włączenie branży tytoniowej w prace legislacyjne nad modelem wyliczania opłaty.

2. Sposób określenia zasad realizacji obowiązków w zakresie informowania społeczeństwa oraz ich finansowanie

Zmiana zawarta w projektowanym art. 11b zakłada, że przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego wymienione w projektowanym załączniku nr 11 do ustawy (co obejmuje wyroby tytoniowe z filtrami i filtry sprzedawane do używania łącznie z wyrobami tytoniowymi), ma obowiązek prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych. Ustęp 4 ww. artykułu wskazuje z kolei, że przedsiębiorca, o którym mowa powyżej, wykonując ten obowiązek:

- 1) przeznaczają w danym roku kalendarzowym na publiczne kampanie edukacyjne lub
- 2) przekazują w danym roku kalendarzowym na odrębny rachunek bankowy marszałka województwa

– łącznie co najmniej 0,1% przychodu netto z tytułu wprowadzania do obrotu produktów jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego wymienionych w załączniku nr 11 do projektu ustawy.

a. Zmiana definicji „przychodu netto” dla branży tytoniowej

Przychód netto nie został zdefiniowany w projekcie, co pozwala na domniemanie, że chodzi o cenę sprzedaży produktów netto – bez podatku VAT, ale z podatkiem akcyzowym, który stanowi największy element fiskalny w wyrobach tytoniowych.

W rezultacie, proponowane w projekcie rozwiązanie prowadziłyby do nakładania dodatkowej opłaty od podatku akcyzowego, co w przypadku branży tytoniowej byłoby skrajnie dyskryminującym rozwiązaniem. Pozostawienie przepisów w obecnej formie skutkowałoby znacznie wyższymi opłatami niż ma to miejsce w przypadku innych kategorii produktów objętych tzw. Dyrektywą SUP.

Dlatego postulujemy, aby w projekcie ustawy w odniesieniu do wyrobów tytoniowych nią objętych zdefiniować „przychód netto” dla celów określenia opłaty z art. 11b ust. 4 jako przychód z tytułu wprowadzania do obrotu do celów konsumpcji w kraju pomniejszony o podatek od towarów i usług i podatek akcyzowy, wynikające z odrębnych przepisów. Pragniemy zaznaczyć, że proponowane rozwiązanie będzie zgodne z definicją przychodu netto zawartą w Międzynarodowych Standardach Sprawozdawczości Finansowej (ang. International Financial Reporting Standards - IFRS).

Wobec tego, ponieważ wśród produktów wymienionych w załączniku nr 11 znajdują się również wyroby akcyzowe (pkt 3 – niektóre pojemniki na napoje o pojemności do trzech litrów, w odniesieniu do napojów alkoholowych; pkt 5 – wyroby tytoniowe z filtrami), w art. 2 Ustawy o opłacie produktowej po projektowanym pkt 9e należałoby dodać pkt 9f w brzmieniu (art. 1 pkt 2 lit. f Projektu ustawy):

„9f) przychodach netto – rozumie się przez to przychody bez podatku od towarów i usług oraz podatku akcyzowego”

b. Konieczność doprecyzowania pojęcia „wprowadzanie do obrotu”

Przepisy Dyrektywy wprowadzają odrębne definicje „wprowadzania do obrotu” i „udostępnianie na rynku”. Zgodnie z tymi definicjami Dyrektywy, przepisy krajowe powinny dotyczyć wyłącznie produktów udostępnianych na rynku danego państwa członkowskiego w celu ich konsumpcji/używania. Definicja „wprowadzania do obrotu” zawarta w projekcie ustawy (nowy pkt 12a)) jest sprzeczna z definicjami Dyrektywy i może prowadzić do objęcia opłatą wskazaną w art. 11 b. ust. 4 projektu także wyrobów tytoniowych, które są produkowane w kraju z przeznaczeniem na eksport oraz do dostaw wewnątrzspółnotowych do innych państw UE. Znaczna większość produkowanych w Polsce papierosów z filtrami jest sprzedawana przez krajowe podmioty na eksport lub do innych państw UE.

Należy to obciążenie wykluczyć i obciążać opłatą jedynie te wyroby tytoniowe, które są wprowadzane do obrotu do celów dystrybucji, konsumpcji stosowania lub użytkowania na terytorium kraju. Z kategorii przychodów z tytułu wprowadzania do

obrotu powinny być wyraźnie wyłączone przychody ze sprzedaży produktów wyprodukowanych w kraju, a przeznaczonych do dostaw wewnątrzspółnotowych i na eksport. Dlatego konieczne jest doprecyzowanie definicji „wprowadzania do obrotu”.

c. Proporcjonalność kosztów

Co ważne ww. obciążenie nie odpowiada wymaganiom wskazanym w Art. 8 ust. 4 Dyrektywy SUP.

Zgodnie z Dyrektywą wysokości opłat na pokrycie kosztów edukacji i informowania, o których mowa w Art. 10 Dyrektywy, nie powinny przekraczać kosztów niezbędnych do gospodarnego świadczenia stosownych usług i powinny być ustalane z zachowaniem przejrzystości między zainteresowanymi podmiotami.

Zaproponowane w projekcie rozwiązania nie spełniają ww. wymogów, ponieważ zarówno w projekcie, jak i w jego uzasadnieniu, nie wskazane zostały podstawy jakimi kierowano się przy ustalaniu obliczania stawek opłaty, a w szczególności nie odniesiono się chociażby szacunkowych kosztów prowadzenia działań edukacyjno-informacyjnych.

Jak argumentowaliśmy wcześniej, w przypadku branży tytoniowej na przychód netto firm składa się w dużej mierze podatek akcyzowy. Dodatkowo, przychód uzyskiwany jest również z produktów przeznaczonych na eksport. W związku z tym kwota 0,1% przychodu netto firm zrzeszonych w Krajowym Stowarzyszeniu Przemysłu Tytoniowego będzie nieproporcjonalnie wysoka do nakładów przeznaczanych na rzecz organizacji kampanii edukacyjnych przez przedstawicieli innych kategorii produktów objętych Dyrektywą SUP.

Sprawia to, że wyliczanie kosztów kampanii na podstawie błędnie określonej definicji przychodu netto wydaje się nieproporcjonalne i niezgodne z Dyrektywą (UE) 2019/904, która wskazuje, iż: „*Pokrycie tych kosztów (służących upowszechnianiu wiedzy – przyp. KSPT) nie powinno przekraczać kosztów niezbędnych do gospodarnego świadczenia tych usług i powinny być ustalane z zachowaniem przejrzystości między zainteresowanymi stronami.*”

W związku z powyższym postulujemy, aby:

- Podstawą wyliczania kosztów na rzecz kampanii edukacyjnych był najwyżej 0,01% przychodu netto przedsiębiorstwa (zamiast 0,1%) **z wyłączeniem akcyzy i VAT oraz opartych jedynie o produkty przeznaczone na krajowy – polski – rynek.**
 - Uznać **alternatywną** propozycję KSPT, w której opłata na kampanie edukacyjne wyniesie 1% opłaty, o której mowa w Art. 3k ust. 1 Projektu – w ten sposób w jasny sposób łączymy kwotę na kampanię z rzeczywistym wyzwaniem, który stanowią produkty zawierające tworzywa sztuczne trafiające do przestrzeni publicznej.
- 3. Zaproponowany termin wejścia w życie przepisów dotyczących obowiązków producentów w zakresie partycypowania w kosztach prowadzenia działań informacyjnych i edukacyjnych.**

Zgodnie z zapisami implementowanej dyrektywy państwa członkowskie są zobowiązane do implementacji środków niezbędnych do wykonania Art. 8 Dyrektywy w odniesieniu do produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w części E sekcja III jej załącznika (wyroby tytoniowe z filtrami i filtry) **najpóźniej do dnia 5 stycznia 2023 r.**

Oznacza to, że przepisy związane z obowiązkami przedsiębiorców w zakresie finansowania działań edukacyjnych i informacyjnych powinny wejść w życie 5 stycznia 2023 r. W związku z powyższym KSPT apeluje o zmianę terminu wejścia w życie ww. przepisów na **5 stycznia 2023 r.**, zwracając jednocześnie uwagę, że odpowiednio długie *vacatio legis* jest uznawane za jedną z zasad wynikających z Konstytucji RP, wywodzoną z zasad o charakterze ogólnym - zasady demokratycznego państwa prawnego oraz zasady ochrony zaufania do państwa i stanowionego przez to państwo prawa. Zdaniem KSPT, gdyby obowiązek prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych wszedł w życie od 3 lipca 2021 r., byłoby to wyjściem przepisów poza wymagania implementowanej Dyrektywy, a tym samym stanowiłoby naruszenie przepisów Konstytucji Biznesu, która wskazuje, iż „Opracowując akt normatywny z zakresu prawa gospodarczego należy uwzględniać zasadę dążenia do minimum implementacji prawa Unii Europejskiej oraz prawa międzynarodowego. Oznacza ona, że projektodawca ma obowiązek unikać nadmiernego regulowania dziedzin objętych implementowanymi przepisami. Nie należy bowiem wprowadzać regulacji ponad to, co jest konieczne do prawidłowego wdrożenia prawa europejskiego czy międzynarodowego.”

Jednocześnie należy także podkreślić, że ze względu na późną implementację Dyrektywy do polskiego porządku prawnego, firmy napotkałyby na liczne trudności w związku z przygotowaniem i przeprowadzeniem kampanii jeszcze w bieżącym roku.

4. Zaproponowany termin wejście w życia sankcji za niedostosowywanie się do przepisów art. 3j projektowanej ustawy.

Zgodnie z art. 8 Projektu ustawy większość nowych przepisów ma wejść w życie z dniem 3 lipca 2021 r. Przepis ten posługuje się datą kalendarzową, sztywną, co oznacza, że faktyczna długość okresu *vacatio legis* będzie zależała od tego, jak długo potrwać prace legislacyjne w rządzie, Sejmie i Senacie RP. W efekcie nie można wykluczyć, że adresaci nowych obowiązków będą mieli zaledwie kilkadziesiąt lub nawet tylko kilkanaście dni na przygotowanie się do ich wejścia w życie. Tymczasem konieczność zapewnienia odpowiedniego okresu *vacatio legis* jest niezbędna dla prawidłowego wykonania tych obowiązków.

Zgodnie z art. 40a projektowanej ustawy, administracyjnej karze pieniężnej podlega ten, kto min:

8) wbrew przepisowi art. 3j nie opatrzył produktu jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego wymienionego w załączniku nr 8 do ustawy. Widocznym, czytelnym i nieusuwalnym oznakowaniem lub opatrzył oznakowaniem niezgodnym z rozporządzeniem Komisji Europejskiej z dnia 17 grudnia 2020 r. (...).

Projektowana ustawa przewiduje wejście w życie ww. przepisów z dniem 3 lipca 2021 r. W związku z opóźnieniem w procedowaniu wdrażania przepisów dyrektywy SUP do polskiego porządku prawnego **KSPT postuluje wydłużenie *vacatio legis* dla ww.**

przepisów karnych do 4 lipca 2022 roku (zgodnie z Załącznikiem III rozporządzenia wykonawczego KE dotyczącego oznakowania produktów do 4 lipca 2022 znakowanie będzie można umieszczać za pomocą naklejek).

5. Uściślenie nazewnictwa w odniesieniu do nazwy „filtr”

Projektowana ustawa i dyrektywa, którą implementuje, dotyczą produktów z tworzyw sztucznych; oznakowania, które producenci wyrobów tytoniowych będą zobowiązani umieszczać na swoich wyrobach informują konsumenta, że filtr zawiera plastik.

W związku z powyższym postulujemy uściślenie i zastąpienie w każdym miejscu w projekcie ustawy, gdzie pojawia się słowo „filtr”, słowem „filtr zawierający tworzywo sztuczne” – nie można bowiem wykluczyć, że w przyszłości pojawią się filtry niezawierające tworzyw sztucznych.

6. Definicja produktu jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego

Projektowana ustawa rozszerza definicję produktu jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego o opakowanie bez zdefiniowania sformułowania opakowania (w przypadku, gdy wolą ustawodawcy było wskazanie, że chodzi tylko o konkretne opakowania wymienione w załączniku nr 6 do ustawy, należy doprecyzować) lub podania odniesienia do innego aktu, gdzie taka definicja istnieje np. do ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi.

Zgodnie z definicją opakowań użytą w dyrektywie, oznaczają one opakowania zgodnie z definicją w art. 3 pkt 1 dyrektywy 94/62/WE – wszystkie wyroby wykonane z jakichkolwiek materiałów, przeznaczone do przechowywania, ochrony, przewozu, dostarczania i prezentacji wszelkich towarów, w tym opakowania jednostkowe, zbiorcze, transportowe.

Należy zauważyć, że wymienione powyżej opakowania objęte są już obowiązkami sprawozdawczości, opłat, recyklingu, kampanii edukacyjnych itd. na podstawie wspomnianej powyżej ustawy o opakowaniach.

Mając na uwadze powyższe należy stwierdzić, że w przypadku braku usunięcia stwierdzenia „w tym opakowania” lub doprecyzowania go, dochodzi do możliwości nałożenia podwójnego obowiązku na podmiot wprowadzający opakowania na podstawie projektowanej ustawy oraz ustawy o opakowaniach.

7. Autoryzowany przedstawiciel

Proponowana ustawa posługuje się w art. 4a oraz 4c dwoma różnymi zwrotami – „autoryzowany przedstawiciel” oraz „przedstawiciel”. Należy doprecyzować pojęcie „przedstawiciela”, który obecnie nie posiada definicji lub dokonać korekty, jeżeli chodzi o autoryzowanego przedstawiciela.

Mając na uwadze specyfikę naszej branży i chcąc w wyczerpujący sposób przedstawić poszerzoną argumentację do powyższego stanowiska, zwracamy się z uprzejmą prośbą o zorganizowanie – po przeanalizowaniu uwag - konferencji uzgodnieniowej poświęconej ww. projektowi.

D. ZAŁĄCZONE DOKUMENTY

[REDAKTOWANE]
[REDAKTOWANE]

E. Niniejsze zgłoszenie dotyczy uzupełnienia braków formalnych/zmian danych** zgłoszenia dokonanego dnia (podać datę z części F poprzedniego zgłoszenia)		
F. OSOBA SKŁADAJĄCA ZGŁOSZENIE Magdalena Włodarczyk		
G. KLAUZUŁA ODPOWIEDZIALNOŚCI KARNEJ ZA SKŁADANIE FAŁSZYWYCH ZEZNAŃ Jestem świadoma odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia		
Imię i nazwisko	Data	Podpis
Magdalena Włodarczyk	05.05.2021	

*Jeżeli zgłoszenie nie jest składane w trybie art.7 ust.6 treść: ”- Zgłoszenie zmiany danych” skreśla się.

** Niepotrzebne skreślić.

Pouczenie

1. Jeżeli zgłoszenie ma na celu uwzględnienie zmian zaistniałych po dacie wniesienia urzędowego formularza zgłoszenia(art.7 ust.6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414) lub uzupełnienie braków formalnych poprzedniego zgłoszenia (§ 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 stycznia 2006 r. W sprawie zgłaszania zainteresowania pracami nad projektami aktów normatywnych (Dz. U. Nr 34, poz. 236), w nowym urzędowym formularzu zgłoszenia należy wypełnić wszystkie konieczne rubryki, powtarzając również dane, które zachowały swoją aktualność.
2. Część B formularza wypełnia się w przypadku zgłoszenia dotyczącego jednostki organizacyjnej oraz w sytuacji, gdy osoba fizyczna, która zgłasza zainteresowanie pracami nad projektem aktu normatywnego, nie będzie uczestniczyła osobiście w tych pracach.
3. W części D formularza, stosownie do okoliczności , uwzględnia się dokumenty, o których mowa w art. 7 ust. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. O działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa, a także pełnomocnictwa do wniesienia zgłoszenia lub do reprezentowania podmiotu w pracach nad projektem aktu normatywnego .
4. Część E formularza wypełnia się w przypadku uzupełnienia braków formalnych lub zmiany danych dotyczących wniesionego zgłoszenia

TABELA ZGODNOŚCI

TYTUŁ PROJEKTU aktu prawnego	<p>Projekt ustawy o zmianie ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej oraz niektórych innych ustaw</p> <p>Oraz: Ustawa z dnia 9 listopada 1995 r. o ochronie zdrowia przed następstwami używania tytoniu i wyrobów tytoniowych (Dz. U. z 2021 r. poz. 276, z późn. zm.) Ustawa z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706) Ustawa z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2022 r. poz. 2556, z późn. zm.) Ustawa z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2022 r. poz. 699, z późn. zm.) Ustawa z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz. U. z 2020 r. poz. 1114, z późn. zm.) Ustawa z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne (Dz. U. z 2022 r. poz. 2625, z późn. zm.)</p>
TYTUŁ WDRAŻANEGO aktu prawnego	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 z dnia 5 czerwca 2019 r. w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko (Dz. Urz. UE L 155 z 12.06.2019, str. 1)

Jedn. red. dyr.	Treść przepisu dyrektywy	Konieczność wdrożenia (T/N)	Jedn. red. projektu ustawy	Treść przepisów projektu ustawy
Art. 1	Celami niniejszej dyrektywy są zapobieganie wpływowi niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko, w szczególności na środowisko wodne, i na zdrowie człowieka oraz zmniejszanie tego wpływu oraz zachęcanie do przechodzenia na gospodarkę o obiegu zamkniętym z innowacyjnymi i zrównoważonymi modelami biznesowymi, produktami i materiałami, co przyczyni się także do efektywnego funkcjonowania rynku wewnętrznego.	N	Art. 1 pkt 1 lit. b projektu – Art 1 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej	4) środki służące ochronie środowiska i ochronie życia ludzi przez zapobieganie niekorzystnemu wpływowi produktów z tworzyw sztucznych, w szczególności na środowisko wodne i na zdrowie człowieka, oraz zmniejszanie tego wpływu
Art. 2. Ust. 1.	1. Niniejszą dyrektywę stosuje się do wymienionych w załączniku produktów jednorazowego użytku z tworzyw	T	Art. 1 pkt 2 lit. d projektu – Art. 2	9c) produktach – rozumie się przez to:

	sztucznych, do produktów wykonanych z oksydegradowalnych tworzyw sztucznych i do narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne.		pkt 9c ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej	a) produkty zaliczone do rodzajów produktów wymienionych w załączniku nr 4a do ustawy, w tym te z nich, które stanowią część składową lub przynależność produktów stanowiących przedmiot importu produktów lub wewnątrzwspólnotowego nabycia produktów, b) produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, o których mowa w załącznikach nr 6–10 do ustawy, c) narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne;”
Art. 2. Ust. 2.	2. W przypadkach, gdy niniejsza dyrektywa jest sprzeczna z dyrektywą 94/62/WE lub 2008/98/WE, pierwszeństwo ma niniejsza dyrektywa.	N	-	-
Art. 3 pkt 1	1) „tworzywo sztuczne” oznacza materiał składający się z polimeru zgodnie z definicją w art. 3 pkt 5 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006, do którego mogły zostać dodane dodatki lub inne substancje i który może funkcjonować jako główny składnik strukturalny produktów końcowych, z wyjątkiem polimerów naturalnych, które nie zostały chemicznie zmodyfikowane;	T	Art. 1 pkt 2 lit. g projektu – Art. 2 pkt 11aa ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej	„11aa) tworzywie sztucznym – rozumie się przez to materiał składający się z polimeru w rozumieniu art. 3 pkt 5 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniającego dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz. Urz. UE L 396 z 30.12.2006, str. 1, z późn. zm. ⁶⁾), do którego mogły zostać dodane dodatki lub inne substancje i który może funkcjonować jako główny składnik strukturalny produktów końcowych, z wyjątkiem polimerów naturalnych, które nie zostały chemicznie zmodyfikowane;
Art. 3 pkt 2	2) „produkt jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych” oznacza produkt, który jest w całości lub częściowo wykonany z tworzyw sztucznych i który nie został przeznaczony, zaprojektowany ani wprowadzony do obrotu tak, aby osiągnąć w ramach okresu żywotności wielokrotną rotację poprzez zwrócenie go do producenta w celu powtórnego napełnienia lub ponownego użycia do tego samego celu, do którego był pierwotnie przeznaczony;	T	Art. 1 pkt 2 lit. e projektu – Art. 2 pkt 9e ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej	9e) produkcie jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych – rozumie się przez to produkt, który jest w całości lub w części wykonany z tworzyw sztucznych i który nie został przeznaczony, zaprojektowany ani wprowadzony do obrotu tak, aby osiągnąć w ramach jego cyklu życia wielokrotne użycie poprzez zwrócenie go w celu powtórnego napełnienia lub ponownego użycia do tego samego celu, do którego był pierwotnie przeznaczony;”;

Art. 3 pkt 3	3) „oksydegradowalne tworzywo sztuczne” oznacza materiały z tworzyw sztucznych zawierające dodatki, które pod wpływem utleniania prowadzą do rozpadu tych materiałów na mikrofragmenty lub do ich rozkładu chemicznego;	T	Art. 1 pkt 2 lit. c projektu – Art. 2 pkt 8a ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej	„8a) oksydegradowalnym tworzywie sztucznym – rozumie się przez to materiały z tworzywa sztucznego zawierające dodatki, które pod wpływem utleniania prowadzą do rozpadu tych materiałów na mikrofragmenty lub do ich rozkładu chemicznego;
Art. 3 pkt 4	4) „narzędzia połowowe” oznaczają sprzęt wykorzystywany w rybołówstwie lub akwakulturze w celu lokalizowania, chwytania lub hodowli żywych zasobów morza lub sprzęt pływający na powierzchni morza i stosowany do wabienia i chwytania lub hodowli takich żywych zasobów morza;	T	Art. 1 pkt 2 lit. b projektu – Art. 2 pkt 4a ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej	„4a) narzędziach połowowych – rozumie się przez to sprzęt wykorzystywany w rybołówstwie lub akwakulturze w celu lokalizowania, chwytania lub hodowli żywych zasobów morza lub sprzęt pływający na powierzchni morza i stosowany do wabienia i chwytania lub hodowli żywych zasobów morza;
Art. 3 pkt 5	5) „narzędzia połowowe stanowiące odpady” oznaczają narzędzia połowowe wchodzące w zakres definicji odpadów zawartej w art. 3 pkt 1 dyrektywy 2008/98/WE, w tym wszelkie oddzielne elementy, substancje lub materiały, które w momencie wyrzucenia, w tym porzucenia lub utraty, takich narzędzi połowowych stanowiły ich część lub były do nich przymocowane;	T	Art. 1 pkt 2 lit. b projektu – Art. 2 pkt 4b ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej	4b) narzędziach połowowych stanowiących odpady – rozumie się przez to narzędzia połowowe, które stały się odpadami w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 o odpadach (Dz. U. z 2022 r. poz. 699, 1250, 1726 2127 i 2722), w tym wszelkie oddzielne elementy, substancje lub materiały, które w momencie porzucenia lub utrat, takich narzędzi połowowych stanowiły ich część lub były do nich przymocowane;”;

Art. 3 pkt 6	6) „wprowadzanie do obrotu” oznacza pierwsze udostępnienie produktu na rynku państwa członkowskiego;	T	Art. 1 pkt 2 lit. i projektu – Art. 2 pkt 12a ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej	„12a) wprowadzaniu do obrotu – rozumie się przez to pierwsze dostarczenie produktu na terytorium kraju w ramach działalności gospodarczej, odpłatnie albo nieodpłatnie, do celów dystrybucji, konsumpcji, stosowania lub użytkowania, w tym na potrzeby własne;”;
Art. 3 pkt 7	7) „udostępnianie na rynku” oznacza dostarczanie produktu na rynek państwa członkowskiego do celów dystrybucji, stosowania lub użytkowania w ramach działalności handlowej, odpłatnie lub nieodpłatnie;	T	Art. 1 pkt 2 lit. i projektu – Art. 2 pkt 12a ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej	Włączone do definicji – „12a) wprowadzaniu do obrotu – rozumie się przez to pierwsze <u>dostarczenie produktu na terytorium kraju w ramach działalności gospodarczej, odpłatnie albo nieodpłatnie, do celów dystrybucji, konsumpcji, stosowania lub użytkowania</u> , w tym na potrzeby własne;”;
Art. 3 pkt 8	8) „norma zharmonizowana” oznacza normę zharmonizowaną zgodnie z definicją w art. 2 pkt 1 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 1025/2012;	T	Art. 1 pkt 2 lit. g projektu – Art. 2 pkt 11ab ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej	Włączone do definicji – 11ab) tworzywie sztuczne ulegającym biodegradacji – rozumie się przez to tworzywo sztuczne zdolne do fizycznego lub biologicznego rozkładu prowadzącego ostatecznie do jego rozkładu na dwutlenek węgla (CO ₂), biomasę i wodę i które, <u>zgodnie z normami zharmonizowanymi, o których mowa w art. 2 pkt 1 lit. b rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1025/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie normalizacji europejskiej, zmieniającego dyrektywy Rady 89/686/EWG i 93/15/EWG oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 94/9/WE, 94/25/WE, 95/16/WE, 97/23/WE, 98/34/WE, 2004/22/WE, 2007/23/WE, 2009/23/WE i 2009/105/WE oraz uchylającego decyzję Rady 87/95/EWG i decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1673/2006/WE (Dz. Urz. UE L 316 z 14.11.2012, str. 12, z późn. zm.⁷⁾</u> dotyczącymi

				opakowań, nadaje się do odzysku przez kompostowanie i fermentację beztlenową;
Art. 3 pkt 9	9) „odpady” oznaczają odpady zgodnie z definicją w art. 3 pkt 1 dyrektywy 2008/98/WE;	T	-	Definicja już istnieje w polskim prawie, art. 3 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2022 r. poz. 699, z późn. zm.), 6) odpadach – rozumie się przez to każdą substancję lub przedmiot, których posiadacz pozbywa się, zamierza się pozbyć lub do których pozbycia się jest obowiązany;
Art. 3 pkt 10	10) „system rozszerzonej odpowiedzialności producenta” oznacza system rozszerzonej odpowiedzialności producenta zgodnie z definicją w art. 3 pkt 21 dyrektywy 2008/98/EC;	T	-	Definicja systemu rozszerzonej odpowiedzialności producenta została wprowadzona ustawą z dnia 17 listopada 2021 r. o zmianie ustawy o odpadach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2021 r. poz. 2151) w art. 3 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach: 28a) systemie rozszerzonej odpowiedzialności producenta – rozumie się przez to zestaw środków podjętych w celu zapewnienia, aby wprowadzający produkty, w tym produkty w opakowaniach, ponosili odpowiedzialność finansową albo odpowiedzialność finansową i organizacyjną na etapie cyklu życia produktu, gdy staje się on odpadem. W ustawie z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1903), w art. 1 ust. 2 znajduje się odesłanie do ustawy o odpadach.
Art. 3 pkt 11 lit. a i b	11) „producent” oznacza: a) osobę fizyczną lub prawną, mającą siedzibę lub miejsce zamieszkania w państwie członkowskim, która – bez względu na wykorzystywaną technikę sprzedaży, w tym za pomocą umów zawieranych na odległość zgodnie z definicją w art. 2 pkt 7 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE (21) – zajmuje się zawodowo produkcją, napełnianiem, sprzedażą lub wywozem i wprowadzaniem do obrotu w tym państwie członkowskim produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, napełnionych produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych lub narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne, niebędącą osobą prowadzącą działalność połowową zgodnie z definicją w art. 4 pkt 28 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 (22); lub b) osobę fizyczną lub prawną, mającą siedzibę lub miejsce zamieszkania w państwie członkowskim lub w państwie trzecim, która zajmuje się zawodowo, w innym państwie członkowskim, sprzedażą bezpośrednio prywatnym gospodarstwom domowym lub użytkownikom niebędącym	T	Art. 1 pkt 2 lit. a, d, e i h projektu – Art. 2 pkt 3, 9b 9d oraz 11f ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej	3) imporcie produktów – rozumie się przez to przywóz produktów z terytorium państwa niebędącego państwem członkowskim Unii Europejskiej w celu wprowadzenia do obrotu; ,9b) przedsiębiorcy – rozumie się przez to przedsiębiorcę w rozumieniu art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2021 r. poz. 162 i 2105 oraz z 2022 r. poz. 24, 974 i 1570), który importuje produkty, dokonuje wewnątrzwspólnotowego nabycia produktów lub wytwarza produkty i wprowadza je do obrotu, z wyłączeniem przedsiębiorcy wprowadzającego do obrotu narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne i prowadzącego działalność połowową w rozumieniu art. 4 pkt 28 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniającego rozporządzenia Rady (WE) nr 1954/2003 i (WE) nr 1224/2009 oraz uchylającego rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 i (WE) nr 639/2004 oraz decyzję Rady 2004/585/WE (Dz. Urz. UE L 354 z 28.12.2013, str. 22, z późn. zm. ⁴⁾), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 1380/2013”; przez przedsiębiorcę rozumie się w szczególności wprowadzającego do obrotu produkty pod własnym oznaczeniem rozumianym jako znak towarowy, o którym mowa w art. 120 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności

	<p>prywatnymi gospodarstwami domowymi, za pomocą umów zawieranych na odległość zgodnie z definicją w art. 2 pkt 7 dyrektywy 2011/83/UE, produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, napełnionych produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych lub narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne, niebędącą osobą prowadzącą działalność połowową zgodnie z definicją w art. 4 pkt 28 rozporządzenia (UE) nr 1380/2013;</p>			<p>przemysłowej (Dz. U. z 2021 r. poz. 324 oraz z 2022 r. poz. 2185), lub pod własnym imieniem i nazwiskiem lub nazwą, których to produktów wytworzenie zlecił innemu przedsiębiorcy;</p> <p>„9d) producencie – rozumie się przez to:</p> <p>a) osobę fizyczną, jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej oraz osobę prawną mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę na terytorium innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub państwa niebędącego państwem członkowskim Unii Europejskiej, które zajmują się zawodowo sprzedażą produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych lub narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne na terytorium kraju bez względu na wykorzystywaną technikę sprzedaży, w tym za pomocą umów zawieranych na odległość w rozumieniu art. 2 pkt 7 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniającej dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającej dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 304 z 22.11.2011, str. 64, z późn. zm.),</p> <p>b) osobę fizyczną, jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej oraz osobę prawną mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę na terytorium kraju, które zajmują się zawodowo w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej sprzedażą bezpośrednio prywatnym gospodarstwom domowym lub użytkownikom niebędącym prywatnymi gospodarstwami domowymi, za pomocą umów zawieranych na odległość w rozumieniu art. 2 pkt 7 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniającej dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającej dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, napełnionych produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych lub narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne, niebędące osobą prowadzącą działalność połowową w rozumieniu w art. 4 pkt 28 rozporządzenia nr 1380/2013;</p> <p>11f) wewnątrzwspólnotowym nabyciu produktów – rozumie się przez to przywóz produktów z terytorium innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej w celu wprowadzenia do obrotu</p>
--	--	--	--	---

Art. 3 pkt 12 - 14	12) „zbieranie” oznacza zbieranie zgodnie z definicją w art. 3 pkt 10 dyrektywy 2008/98/WE; 13) „selektywna zbiórka” oznacza selektywną zbiórkę zgodnie z definicją w art. 3 pkt 11 dyrektywy 2008/98/WE; 14) „przetwarzanie” oznacza przetwarzanie zgodnie z definicją w art. 3 pkt 14 dyrektywy 2008/98/WE;	T	-	Definicje znajdują się w art. 3 ust. 1 aktualnie obowiązującej ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach: 34) zbieraniu odpadów – rozumie się przez to gromadzenie odpadów przed ich transportem do miejsc przetwarzania, w tym wstępne sortowanie nieprowadzące do zasadniczej zmiany charakteru i składu odpadów i niepowodujące zmiany klasyfikacji odpadów oraz tymczasowe magazynowanie odpadów, o którym mowa w pkt 5 lit. b. 24) selektywnym zbieraniu – rozumie się przez to zbieranie, w ramach którego dany strumień odpadów, w celu ułatwienia specyficznego przetwarzania, obejmuje jedynie odpady charakteryzujące się takimi samymi właściwościami i takimi samymi cechami; 21) przetwarzaniu – rozumie się przez to procesy odzysku lub unieszkodliwiania, w tym przygotowanie poprzedzające odzysk lub unieszkodliwianie;
Art. 3 pkt 15	15) „opakowania” oznaczają opakowania zgodnie z definicją w art. 3 pkt 1 dyrektywy 94/62/WE;	T	Art. 1 pkt 2 lit. c projektu – Art. 2 pkt 8b ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej	8b) opakowaniach – rozumie się przez to opakowanie w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz. U. z 2020 r. poz. 1114 oraz z 2021 r. poz. 2151)
Art. 3 pkt 16	16) „tworzywo sztuczne ulegające biodegradacji” oznacza tworzywo sztuczne zdolne do fizycznego, biologicznego rozkładu prowadzącego ostatecznie do jego rozkładu na dwutlenek węgla (CO ₂), biomasę i wodę i które, zgodnie z europejskimi normami dotyczącymi opakowań, nadaje się do odzysku poprzez kompostowanie i fermentację beztlenową;	T	Art. 1 pkt 2 lit. g projektu – Art. 2 pkt 11ab ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi	11ab) tworzywie sztuczne ulegającym biodegradacji – rozumie się przez to tworzywo sztuczne zdolne do fizycznego lub biologicznego rozkładu prowadzącego ostatecznie do jego rozkładu na dwutlenek węgla (CO ₂), biomasę i wodę, które, zgodnie z normami zharmonizowanymi, o których mowa w art. 2 pkt 1 lit. b rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1025/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie normalizacji europejskiej, zmieniającego dyrektywy Rady 89/686/EWG i 93/15/EWG oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 94/9/WE, 94/25/WE, 95/16/WE, 97/23/WE, 98/34/WE, 2004/22/WE, 2007/23/WE, 2009/23/WE i 2009/105/WE oraz uchylającego decyzję Rady 87/95/EWG i decyzję

			odpadami oraz o opłacie produktowej	Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1673/2006/WE (Dz. Urz. UE L 316 z 14.11.2012, str. 12, z późn. zm.) dotyczącymi opakowań, nadaje się do odzysku przez kompostowanie i fermentację beztlenową;
Art. 3 pkt 17	17) „portowe urządzenia do odbioru odpadów” oznaczają portowe urządzenia do odbioru odpadów zgodnie z definicją w art. 2 lit. e) dyrektywy 2000/59/WE;	T	-	Odpowiednie przepisy znajdują się w art. 5 pkt 9 ustawy z dnia 12 maja 2022 r. o portowych urządzeniach do odbioru odpadów ze statków (Dz. U. poz. 1250) 9) portowe urządzenia do odbioru odpadów ze statków – wszelkie urządzenia stałe, ruchome i pływające przeznaczone do odbioru i gospodarowania odpadami ze statków;
Art. 3 pkt 18	18) „wyroby tytoniowe” oznaczają wyroby tytoniowe zgodnie z definicją w art. 2 pkt 4 dyrektywy 2014/40/UE.	T	Art. 1 pkt 2 lit. j projektu – Art. 2 pkt 12b ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej	Odpowiednie przepisy już znajdują się w art. 2 pkt 48 ustawie z dnia 9 listopada 1995 r. o ochronie zdrowia przed następstwami używania tytoniu i wyrobów tytoniowych (Dz. U. z 2021 r. poz. 276 oraz z 2022 r. poz. 1855): 48) wyrób tytoniowy – wyrób przeznaczony do spożycia przez konsumentów, składający się, nawet częściowo, z tytoniu, w tym zmodyfikowanego genetycznie 12b) wyrobach tytoniowych – rozumie się przez to wyroby tytoniowe w rozumieniu art. 2 pkt 48 ustawy z dnia 9 listopada 1995 r. o ochronie zdrowia przed następstwami używania tytoniu i wyrobów tytoniowych (Dz. U. z 2021 r. poz. 276 oraz z 2022 r. poz. 1855).
Art. 4 ust 1	1. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu osiągnięcia ambitnego i trwałego zmniejszenia stosowania wymienionych w części A załącznika produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, zgodnie z ogólnymi celami unijnej polityki dotyczącej odpadów, w szczególności w zakresie zapobiegania powstawaniu odpadów, co ma doprowadzić do odwrócenia w znacznym stopniu tendencji wzrostowych związanych ze stosowaniem tych produktów. Środki te mają prowadzić do osiągnięcia do 2026 r., w porównaniu z 2022 r., mierzalnego, ilościowego zmniejszenia stosowania wymienionych w części A załącznika produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych na terytorium danego państwa członkowskiego. Do dnia 3 lipca 2021 r. państwa członkowskie przygotowują opis środków przyjętych przez nie na podstawie akapitu pierwszego, notyfikują ten opis Komisji i podają go do	T	Art. 1 pkt 5 projektu – Art. 3b–3h ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej	„Art. 3b. 1. Przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu detalicznego, jednostkę handlu hurtowego lub jednostkę gastronomiczną, w których są oferowane produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w załączniku nr 6 do ustawy będące opakowaniami lub napoje lub żywność, pakowane przez tego przedsiębiorcę w te produkty, jest obowiązany do pobrania opłaty od użytkownika końcowego nabywającego te produkty lub napoje lub żywność w tych produktach, zwanej dalej „opłatą”. 2. Do pobrania opłaty jest również obowiązany przedsiębiorca pakujący i oferujący – za pomocą urządzenia vendingowego, w tym umieszczonego także w miejscach innych niż jednostki handlu detalicznego, jednostki handlu hurtowego lub jednostki gastronomiczne – napoje lub żywność w produktach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy będących opakowaniami. 3. Przedsiębiorca, o którym mowa w ust. 1, jest obowiązany do zapewnienia dostępności opakowań alternatywnych do produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy będących opakowaniami, wytworzonych z materiałów innych niż tworzywa sztuczne, w

<p>wiadomości publicznej. Państwa członkowskie uwzględniają środki przedstawione w opisie w planach lub programach, o których mowa w art. 11, przy okazji najbliższej aktualizacji tych planów lub programów zgodnie z odpowiednimi aktami ustawodawczymi Unii dotyczącymi tych planów lub programów, lub są ujmowane w jakichkolwiek innych programach stworzonych specjalnie do tego celu.</p> <p>Środki te mogą obejmować krajowe cele w zakresie zmniejszenia stosowania, środki zapewniające udostępnianie konsumentowi końcowemu w punkcie sprzedaży produktów wielokrotnego użytku stanowiących alternatywę dla wymienionych w części A załącznika produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, instrumenty ekonomiczne, takie jak instrumenty zapewniające, aby te produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych nie były bezpłatnie wydawane konsumentowi końcowemu w punkcie sprzedaży i umowy, o których mowa w art. 17 ust. 3. Państwa członkowskie mogą nałożyć ograniczenia rynkowe na zasadzie odstępstwa od art. 18 dyrektywy 94/62/WE w celu zapobiegania zaśmiecaniu tymi produktami, tak by zapewnić ich zastępowanie produktami alternatywnymi wielokrotnego użytku lub niezawierającymi tworzyw sztucznych. Środki te mogą się różnić w zależności od wpływu, jaki te produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wywierają na środowisko w całym ich cyklu życia, w tym gdy zostały pozostawione w miejscach do tego nieprzeznaczonych.</p> <p>Środki przyjęte zgodnie z niniejszym ustępem muszą być proporcjonalne i niedyskryminujące. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o tych środkach zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/1535 (23), gdy ta dyrektywa tego wymaga.</p> <p>W celu spełnienia wymogów akapitu pierwszego niniejszego ustępu każde państwo członkowskie monitoruje wymienione w części A załącznika produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, które zostały wprowadzone do obrotu oraz podjęte środki służące zmniejszeniu stosowania i składa</p>			<p>tym innych niż tworzywa sztuczne ulegające biodegradacji, lub dostępności opakowań wielokrotnego użytku.</p> <p>4. Nadzór nad przestrzeganiem przepisów ust. 1–3 sprawuje Inspekcja Handlowa na podstawie ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706).</p> <p>Art. 3c. 1. Maksymalna stawka opłaty za sztukę produktu jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionego w załączniku nr 6 do ustawy będącego opakowaniem wynosi 1 zł. 2. Minister właściwy do spraw klimatu, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych oraz ministrem właściwym do spraw gospodarki, określi, w drodze rozporządzenia, stawki opłaty za sztukę produktu jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionego w załączniku nr 6 do ustawy będącego opakowaniem, kierując się koniecznością trwałego zmniejszenia zużycia tych produktów oraz mając na uwadze negatywny wpływ tworzyw sztucznych na środowisko, a także akceptowalny społecznie poziom stawki opłaty.</p> <p>Art. 3d. Przedsiębiorcy, o których mowa w art. 3b ust. 1 i 2, wnoszą pobraną opłatę na odrębny rachunek bankowy prowadzony przez marszałka województwa właściwego ze względu na miejsce jej pobrania, w terminie do dnia 15 marca roku następującego po roku kalendarzowym, w którym została pobrana.</p> <p>Art. 3e. 1. W przypadku gdy przedsiębiorcy, o których mowa w art. 3b ust. 1 i 2, nie wnieśli opłaty albo wnieśli opłatę niższą od należnej, marszałek województwa określa, w drodze decyzji, wysokość zaległości z tytułu tej opłaty, stosując stawkę opłaty z roku kalendarzowego, w którym dany przedsiębiorca był obowiązany do pobrania opłaty.</p> <p>2. W przypadku niewykonania decyzji, o której mowa w ust. 1, marszałek województwa ustala, w drodze decyzji, dodatkową opłatę w wysokości odpowiadającej 50% kwoty niewniesionej opłaty.</p> <p>3. Termin uiszczenia zaległości, o której mowa w ust. 1, i termin uiszczenia dodatkowej opłaty, o której mowa w ust. 2, wynosi 14 dni od dnia, w którym decyzje ustalające ich wysokość stały się ostateczne.</p> <p>Art. 3f. 1. Marszałek województwa prowadzi odrębny rachunek bankowy w celu gromadzenia i przekazywania wpływów z tytułu opłaty, opłaty, o której mowa w art. 3e ust. 1, oraz dodatkowej opłaty, o której mowa w art. 3e ust. 2.</p> <p>2. Wpływy z tytułu opłaty, opłaty, o której mowa w art. 3e ust. 1, oraz dodatkowej opłaty, o której mowa w art. 3e ust. 2, powiększone o przychody z oprocentowania rachunku bankowego i pomniejszone o dochody, o których mowa w ust. 3, marszałek województwa przekazuje na rachunek bankowy Narodowego Funduszu w terminie 30 dni po upływie każdego kwartału.</p>
---	--	--	---

	<p>Komisji sprawozdania z postępów, zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu i art. 13 ust. 1, w celu ustanowienia wiążących unijnych celów ilościowych w zakresie zmniejszenia stosowania.</p>		<p>Art. 1 pkt 2 lit. g projektu – Art. 2 pkt 11ac ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania</p>	<p>3. Wpływy z tytułu opłaty, opłaty, o której mowa w art. 3e ust. 1, oraz dodatkowej opłaty, o której mowa w art. 3e ust. 2, stanowią w wysokości 5% dochody budżetu samorządu województwa z przeznaczeniem na koszty egzekucji należności z tytułu tych opłat i obsługę administracyjną systemu ich poboru.</p> <p>Art. 3g. W sprawach dotyczących opłaty, opłaty, o której mowa w art. 3e ust. 1, oraz dodatkowej opłaty, o której mowa w art. 3e ust. 2, stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2022 r. poz. 2651 i 2707), z tym że uprawnienia organów podatkowych przysługują marszałkowi województwa.</p> <p>Art. 3h. 1. Przedsiębiorcy, o których mowa w art. 3b ust. 1 i 2, są obowiązani do prowadzenia, w postaci papierowej albo elektronicznej, ewidencji liczby nabytych i wydanych użytkownikom końcowym produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy będących opakowaniami w danym roku kalendarzowym przez danego przedsiębiorcę.</p> <p>2. Przedsiębiorca prowadzący więcej niż jedną jednostkę handlu detalicznego, jednostkę handlu hurtowego lub jednostkę gastronomiczną, o których mowa w art. 3b ust. 1, prowadzi ewidencję, o której mowa w ust. 1, oddzielnie dla poszczególnych jednostek.</p> <p>3. Przedsiębiorcy, o których mowa w art. 3b ust. 1 i 2, składają sprawozdania, zawierające informacje, o których mowa w art. 73 ust. 2 pkt 3a ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach – na zasadach i w trybie określonych w tej ustawie.</p> <p>4. Przedsiębiorcy, o których mowa w art. 3b ust. 1 i 2, są obowiązani do przechowywania informacji zawartych w ewidencji, o której mowa w ust. 1, przez 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, którego informacje dotyczą. użytkownika końcowym – rozumie się przez to podmiot nabywający produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, opakowania jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych lub napoje lub żywność w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych w celu ich wykorzystania na potrzeby własne, bez dalszej odsprzedaży;”</p> <p>11ac) użytkownika końcowym – rozumie się przez to podmiot nabywający produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, opakowania jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych lub napoje lub żywność w opakowaniach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych w celu ich wykorzystania na potrzeby własne, bez dalszej odsprzedaży</p>
--	--	--	---	---

			niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej	
Art. 5	Państwa członkowskie zakazują wprowadzania do obrotu wymienionych w części B załącznika produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych oraz produktów wykonanych z oksydegradowalnych tworzyw sztucznych.	T	Art. 1 pkt 5 projektu – Art. 3i ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej	Art. 3i. Zakazuje się wprowadzania do obrotu produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 7 do ustawy oraz wyrobów wykonanych z oksydegradowalnych tworzyw sztucznych.
Art. 6 ust. 1	1. Państwa członkowskie zapewniają, aby wymienione w części C załącznika produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, których zakrętki i wieczka są wykonane z tworzyw sztucznych, mogły być wprowadzane do obrotu tylko wtedy, gdy te pokrywki i wieczka pozostają przymocowane do pojemników podczas etapu zamierzonego użytkowania produktu.	T	Art. 6 pkt 4 projektu – art. 14b oraz 14c ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o opakowaniach i odpadach opakowaniowych	Art. 14b. Wprowadzający produkty w jednorazowych opakowaniach na napoje będących pojemnikami z tworzyw sztucznych o pojemności do trzech litrów może wprowadzać do obrotu napoje w tych pojemnikach, jeżeli ich zakrętki i wieczka wykonane z tworzyw sztucznych pozostają przymocowane do tych pojemników podczas etapu zamierzonego użytkowania napoju. Art. 14c. 1. Do opakowań na napoje, o których mowa w art. 14a ust. 1 oraz art. 14b, nie zalicza się szklanych lub metalowych butelek oraz pojemników na napoje, których zakrętki i wieczka są wykonane z tworzyw sztucznych.
Art. 6 ust. 2	2. Do celów niniejszego artykułu metalowych zakrętek i wieczek z uszczelką z tworzyw sztucznych nie uznaje się za wykonane z tworzyw sztucznych.	T	Art. 6 pkt 4 projektu – art. 14c ust. 2 ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o opakowaniach i odpadach opakowaniowych	2. Do zakrętek i wieczek wykonanych z tworzyw sztucznych, o których mowa w art. 14a ust. 1 i art. 14b, nie zalicza się metalowych zakrętek i wieczek z uszczelką z tworzyw sztucznych.”;
Art. 6 ust. 3 i 4	3. Do dnia 3 października 2019 r. Komisja zwraca się do europejskich organizacji normalizacyjnych o opracowanie norm zharmonizowanych dotyczących wymogu, o którym mowa w ust. 1. Normy te uwzględniają w szczególności konieczność zapewnienia niezbędnego poziomu	N	-	-

	<p>wytrzymałości, niezawodności i bezpieczeństwa zamknięć pojemników na napoje, w tym na napoje gazowane.</p> <p>4. Od daty publikacji w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i> odniesień do norm zharmonizowanych, o których mowa w ust. 3, domniemywa się, że produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, o których mowa w ust. 1, które są zgodne z tymi normami lub ich częściami, są zgodne z wymogiem określonym w ust. 1.</p>			
Art. 6 ust. 5	<p>5. W odniesieniu do butelek na napoje wymienionych w części F załącznika, każde państwo członkowskie zapewnia, aby:</p> <p>a) od 2025 r. butelki na napoje wymienione w części F załącznika, których głównym składnikiem jest politereftalan etylenu („butelki PET”), zawierały co najmniej 25 % tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu, obliczane jako średnia dla wszystkich butelek PET wprowadzonych do obrotu na terytorium danego państwa członkowskiego; oraz</p> <p>b) od 2030 r. butelki na napoje wymienione w części F załącznika zawierały co najmniej 30 % tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu, obliczane jako średnia dla wszystkich takich butelek na napoje wprowadzonych do obrotu na terytorium danego państwa członkowskiego.</p>	T	<p>Art. 6 pkt 4, 5, 6, 7 8 i 11 projektu – art. 14a, art. 22 ust. 1a–1f, art. 34 ust. 2b, art. 35 ust. 2 i zał. nr 2 ust. 5 ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o opakowaniach i odpadach opakowaniowych</p>	<p>Art. 14a. 1. Wprowadzający produkty w opakowaniach na napoje będących butelkami jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych o pojemności do trzech litrów jest obowiązany do zapewnienia, aby opakowania te, włącznie z ich zakrętkami i wieczkami z tworzyw sztucznych, zawierały udział wagowy wynoszący co najmniej:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) od 2025 r. – 25% tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu, jeżeli głównym składnikiem tych opakowań jest politereftalan etylenu; 2) od 2030 r. – 30% tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu. <p>2. Wskazany w ust. 1 pkt 1 udział wagowy tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu w opakowaniach na napoje będących butelkami jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych o pojemności do trzech litrów, których głównym składnikiem jest politereftalan etylenu, w danym roku kalendarzowym stanowi wyrażona w procentach wartość ilorazu masy tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu wykorzystanych w tym roku kalendarzowym do wytworzenia opakowań na napoje będących butelkami jednorazowego użytku o pojemności do trzech litrów, których głównym składnikiem jest politereftalan etylenu, włącznie z ich zakrętkami i wieczkami z tworzyw sztucznych, oraz masy wprowadzonych do obrotu w tym roku kalendarzowym takich opakowań, włącznie z ich zakrętkami i wieczkami z tworzyw sztucznych.</p> <p>3. Wskazany w ust. 1 pkt 2 udział wagowy tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu w opakowaniach na napoje będących butelkami jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych o pojemności do trzech litrów w danym roku kalendarzowym stanowi wyrażona w procentach wartość ilorazu masy tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu wykorzystanych w tym roku kalendarzowym do wytworzenia opakowań na napoje będących butelkami jednorazowego użytku o pojemności do trzech litrów, włącznie z ich zakrętkami i wieczkami z tworzyw sztucznych, oraz masy wprowadzonych do obrotu w tym roku kalendarzowym takich opakowań, włącznie z ich zakrętkami i wieczkami z tworzyw sztucznych</p>

			-	<p>4. Wprowadzający produkty w opakowaniach, o których mowa w ust. 1, jest obowiązany do posiadania dokumentów potwierdzających wykonanie obowiązku, o którym mowa w ust. 1, oraz do przechowywania ich przez 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, którego dokumenty dotyczą.</p> <p>(art. 22) 1a. Wprowadzający produkty w opakowaniach na napoje będących butelkami jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych o pojemności do trzech litrów, z wyłączeniem butelek, o których mowa w art. 14c ust. 1, jest obowiązany do prowadzenia w postaci papierowej lub elektronicznej ewidencji obejmującej informacje o:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) masie butelek, w których wprowadził do obrotu napoje w danym roku kalendarzowym, 2) udziale wagowym tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu w tych butelkach <ul style="list-style-type: none"> – z podziałem na butelki, których głównym składnikiem jest politereftalan etylenu oraz pozostałe butelki. <p>1b. Masę opakowań wprowadzonych do obrotu wraz z produktami ustala się na podstawie ewidencji, o których mowa w ust. 1 i 1a.</p> <p>1c. Udział wagowy tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu w opakowaniach na napoje będących butelkami jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych o pojemności do trzech litrów ustala się na podstawie ewidencji, o której mowa w ust. 1a.</p> <p>1d. W przypadku gdy wprowadzający produkty w opakowaniach nie prowadzi ewidencji, o których mowa w ust. 1 lub 1a, w zakresie masy i rodzaju opakowań, w których wprowadzono do obrotu produkty albo prowadzi je nierzetelnie, masę opakowań, w których wprowadził on do obrotu produkty i ich rodzaj, marszałek województwa albo wojewódzki inspektor ochrony środowiska określają w drodze oszacowania.</p> <p>1e. Oszacowanie masy i określenie rodzaju opakowań, w których wprowadzono do obrotu produkty w tych opakowaniach, następuje metodą porównawczą:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) wewnętrzną – polegającą na oszacowaniu masy i określeniu rodzaju opakowań, w których wprowadzający produkty w opakowaniach wprowadził produkty do obrotu w danym roku kalendarzowym, na podstawie informacji o masie i rodzaju opakowań, w których ten wprowadzający wprowadził te produkty do obrotu w poprzednich latach kalendarzowych; 2) zewnętrzną – polegającą na oszacowaniu masy i określeniu rodzaju opakowań, w których wprowadzający produkty w opakowaniach wprowadził produkty do obrotu w danym roku kalendarzowym, na podstawie informacji o
--	--	--	---	--

	<p>Do dnia 1 stycznia 2022 r. Komisja przyjmie akty wykonawcze określające zasady obliczania i weryfikacji celów ustanowionych w akapicie pierwszym niniejszego ustępu. Takie akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 16 ust. 2.</p>	<p>N</p>	<p>masie i rodzaju opakowań, w których inny niż wskazany w ust. 1 wprowadzający, prowadzący działalność gospodarczą w podobnej skali, wprowadził produkty do obrotu w danym roku kalendarzowym.</p> <p>1f. W przypadku gdy wprowadzający produkty w opakowaniach nie prowadzi ewidencji, o której mowa w ust. 1a, w zakresie udziału wagowego tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu w butelkach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych na napoje o pojemności do trzech litrów, albo prowadzi ją nierzetelnie uznaje się, że ten udział nie został zapewniony.</p> <p>w art. 34:</p> <p>a) ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Rozliczenie wykonania obowiązków określonych w art. 14a ust. 1, art. 17 ust. 1 oraz art. 21a ust. 1 następuje na koniec roku kalendarzowego.”</p> <p>(art. 35) 2b. Wprowadzający produkty w opakowaniach wykonujący obowiązek, o którym mowa w art. 14a ust. 1, którzy nie osiągnęli wymaganego poziomu udziału wagowego tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu, są obowiązani do wniesienia opłaty produktowej.</p> <p>„2. Minister właściwy do spraw klimatu w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki oraz ministrem właściwym do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe stawki opłat produktowych dla poszczególnych rodzajów opakowań, kierując się negatywnym oddziaływaniem na środowisko odpadów opakowaniowych powstałych z tych opakowań, kosztami ich zagospodarowania oraz biorąc pod uwagę, że opłata produktowa powinna stanowić zachętę do zbierania oraz poddawania odpadów opakowaniowych recyklingowi.”;</p> <p>„5. Wysokość należnej opłaty produktowej z tytułu niewykonania obowiązku zapewnienia przez wprowadzającego produkty w opakowaniach poziomu udziału wagowego tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu w opakowaniach na napoje będących butelkami jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych o pojemności do trzech litrów oraz butelkami jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych o pojemności do trzech litrów, których głównym składnikiem jest politereftalan etylenu, oblicza się według wzorów:</p> <p>dla butelek jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych o pojemności do trzech litrów: $OP_{pz} = M \cdot ((P_{pz} - OZ) / (100\%)) \cdot SO$</p>
--	---	----------	---

			<p>gdzie:</p> <p>OPpz – oznacza wysokość należnej opłaty produktowej w zł, M – oznacza masę w kg butelek jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych o pojemności do trzech litrów, w których zostały wprowadzone do obrotu napoje w danym roku kalendarzowym, Ppz – oznacza wymagany poziom udziału wagowego w %, określony w art. 14a ust. 1 pkt 2, OZ – oznacza osiągnięty poziom udziału wagowego w % obliczony zgodnie z art. 14a ust. 3, SO – oznacza stawkę opłaty produktowej w zł za kg, określoną w przepisach wydanych na podstawie art. 35 ust. 2. Jeżeli Ppz – OZ ma wartość ujemną, jako należną opłatę produktową wpisuje się wartość „0”, dla butelek jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych o pojemności do trzech litrów, których głównym składnikiem jest politereftalan etylenu: $OP_pz = M \cdot ((P_pz - OZ) / (100\%)) \cdot SO$ gdzie:</p> <p>OPpz – oznacza wysokość należnej opłaty produktowej w zł, M – oznacza masę w kg butelek jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych o pojemności do trzech litrów, których głównym składnikiem jest politereftalan etylenu, w których zostały wprowadzone do obrotu napoje w danym roku kalendarzowym, Ppz – oznacza wymagany poziom udziału wagowego w %, określony w art. 14a ust. 1 pkt 1, OZ – oznacza osiągnięty poziom udziału wagowego w % obliczony zgodnie z art. 14a ust. 2, SO – oznacza stawkę opłaty produktowej w zł za kg, określoną w przepisach wydanych na podstawie art. 35 ust. 2. Jeżeli Ppz – OZ ma wartość ujemną, jako należną opłatę produktową wpisuje się wartość „0”.</p>
--	--	--	---

Art. 7 ust. 1	<p>1. Państwa członkowskie zapewniają, aby każdy wymieniony w części D załącznika produkt jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, który został wprowadzony do obrotu, był opatrzony widocznym, czytelnym i nieusuwalnym oznakowaniem na opakowaniu lub na samym produkcie informującym konsumentów o:</p> <p>a) odpowiednich metodach gospodarowania odpadami w przypadku tego produktu lub niewskazanych sposobach unieszkodliwiania odpadów w przypadku tego produktu – zgodnie z hierarchią postępowania z odpadami; oraz</p> <p>b) obecności tworzyw sztucznych w tym produkcie i o wynikającym z tego negatywnym wpływie na środowisko zaśmiecania lub innych nieodpowiednich sposobów unieszkodliwiania odpadów w przypadku tego produktu.</p> <p>Komisja ustanawia, zgodnie z ust. 2, zharmonizowane specyfikacje dotyczące oznakowania.</p>	T	<p>Art. 1 pkt 5 projektu – Art. 3j ust. 1 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej</p>	<p>Art. 3j. Przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w załączniku nr 8 do ustawy jest obowiązany do zapewnienia umieszczenia na opakowaniach tych produktów lub na samych produktach oznakowania na zasadach określonych w rozporządzeniu wykonawczym Komisji (UE) 2020/2151 z dnia 18 grudnia 2020 r. ustanawiającym zasady dotyczące zharmonizowanych specyfikacji w odniesieniu do oznakowania produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w części D załącznika do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko (Dz. Urz. UE L 428 z 18.12.2020, str. 57, z późn. zm.) i zgodnie ze wzorami określonymi w tym rozporządzeniu.</p>
Art. 7 ust. 2	<p>2. Do dnia 3 lipca 2020 r. Komisja przyjmuje akt wykonawczy ustanawiający zharmonizowane specyfikacje dotyczące oznakowania, o którym mowa w ust. 1; specyfikacje te:</p> <p>a) przewidują, że oznakowanie wymienionych w części D pkt 1, 2 i 3 załącznika produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych umieszcza się na opakowaniu handlowym lub opakowaniu zbiorczym tych produktów. Jeśli wiele towarów jednostkowych jest grupowanych w miejscu zakupu, każdy towar jednostkowy musi być opatrzony oznakowaniem na swoim opakowaniu. Oznakowanie nie jest wymagane w przypadku opakowań, których powierzchnia jest mniejsza niż 10 cm² ;</p> <p>b) przewidują, że oznakowanie wymienionych w części D pkt 4 załącznika produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych umieszcza się na samym produkcie; oraz</p> <p>c) uwzględniają istniejące dobrowolne podejścia sektorowe i zwracają szczególną uwagę na potrzebę unikania informacji wprowadzających konsumentów w błąd.</p> <p>Taki akt wykonawczy przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 16 ust. 2.</p>	T	<p>Art. 1 pkt 5 projektu – Art. 3j ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej</p>	jw.

<p>Art. 8 ust. 1</p>	<p>1. Państwa członkowskie zapewniają ustanowienie, zgodnie z art. 8 i 8a dyrektywy 2008/98/WE, systemów rozszerzonej odpowiedzialności producenta dla wszystkich wymienionych w części E załącznika produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, które zostały wprowadzone do obrotu w danym państwie członkowskim.</p>	<p>T</p>	<p>Art. 1 pkt 5 projektu – Art. 3k – 3o ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej</p>	<p>Art. 3k. 1. Przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w sekcji I i III załącznika nr 9 do ustawy jest obowiązany do ponoszenia corocznej opłaty na pokrycie kosztów:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) zbierania odpadów powstałych z produktów tego samego rodzaju, które wprowadził do obrotu, pozostawionych w publicznych systemach zbierania odpadów, w tym na pokrycie kosztów utworzenia i utrzymania tych systemów, transportu tych odpadów i ich przetwarzania; 2) uprzątnięcia oraz transportu i przetwarzania odpadów powstałych z produktów tego samego rodzaju jak odpady powstałe z produktów, które wprowadził do obrotu. <p>2. Przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w sekcji II załącznika nr 9 do ustawy jest obowiązany do ponoszenia corocznej opłaty na pokrycie kosztów uprzątnięcia oraz transportu i przetwarzania odpadów powstałych z produktów tego samego rodzaju jak odpady powstałe z produktów, które wprowadził do obrotu.</p> <p>3. Opłaty, o których mowa w ust. 1 i 2, oblicza się jako iloczyn stawki opłaty określonej w przepisach wydanych na podstawie art. 3l ust. 2 oraz odpowiednio masy albo liczby wprowadzonych do obrotu w danym roku kalendarzowym przez danego przedsiębiorcę produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 9 do ustawy. 4. W przypadku produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w sekcji II i III załącznika nr 9 do ustawy, za produkty jednostkowe uznaje się produkty umieszczone łącznie w opakowaniach jednostkowych, w których te produkty są oferowane użytkownikom końcowym.</p> <p>Art. 3l. 1. Maksymalne stawki opłaty, o której mowa w art. 3k ust. 1 i 2, wynoszą:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) 0,20 zł za 1 kg – oddzielnie dla każdego rodzaju wprowadzonego do obrotu produktu jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionego w sekcji I załącznika nr 9 do ustawy; 2) 0,03 zł za 1 sztukę – oddzielnie dla każdego rodzaju wprowadzonego do obrotu produktu jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionego w sekcji II i III załącznika nr 9 do ustawy. <p>2. Minister właściwy do spraw klimatu, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych oraz ministrem właściwym do spraw gospodarki, określi, w drodze rozporządzenia, stawki opłaty, o której mowa w art. 3k ust. 1 i 2, dla każdego rodzaju produktu jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionego w załączniku nr 9 do ustawy, kierując</p>
----------------------	--	----------	--	--

			<p>się rodzajami produktów objętych opłatą, koniecznością pokrycia, w niezbędnym zakresie, kosztów zagospodarowania odpadów powstałych z tych produktów oraz utworzenia i utrzymania publicznych systemów zbierania, a także proporcjonalnością stawki opłaty do kosztów, o których mowa w art. 3k ust. 1 i 2.</p> <p>3. Przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) sekcji I i III załącznika nr 9 do ustawy albo 2) sekcji II załącznika nr 9 do ustawy <p>–wnosi opłatę, o której mowa odpowiednio w art. 3k ust. 1 albo 2, na odrębny rachunek bankowy prowadzony przez marszałka województwa w terminie do dnia 15 marca roku następującego po roku kalendarzowym, którego ta opłata dotyczy.</p> <p>Art. 3m. 1. W przypadku gdy przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w załączniku nr 9 do ustawy, nie wniósł opłaty, o której mowa w art. 3k ust. 1 lub 2, albo wniósł opłatę niższą od należnej, marszałek województwa określa, w drodze decyzji, wysokość zaległości z tytułu tej opłaty, stosując stawkę opłaty z roku kalendarzowego, za który ten przedsiębiorca był obowiązany do wniesienia tej opłaty.</p> <p>2. W przypadku niewykonania decyzji, o której mowa w ust. 1, marszałek województwa ustala, w drodze decyzji, dodatkową opłatę w wysokości odpowiadającej 50% kwoty niewniesionej opłaty, o której mowa w art. 3k ust. 1 lub 2.</p> <p>3. Termin uiszczenia opłat, o których mowa w ust. 1 i 2, wynosi 14 dni od dnia, w którym decyzja ustalająca ich wysokość stała się ostateczna.</p> <p>Art. 3n. 1. Marszałek województwa prowadzi odrębny rachunek bankowy w celu gromadzenia i przekazywania wpływów z tytułu opłaty, o której mowa w art. 3k ust. 1 i 2 oraz art. 3m ust. 1, a także dodatkowej opłaty, o której mowa w art. 3m ust. 2.</p> <p>2. Wpływy z tytułu opłaty, o której mowa w art. 3k ust. 1 i 2 oraz art. 3m ust. 1, a także dodatkowej opłaty, o której mowa w art. 3m ust. 2, powiększone o przychody z oprocentowania rachunku bankowego i pomniejszone o dochody, o których mowa w ust. 3, marszałek województwa przekazuje na rachunek bankowy Narodowego Funduszu, w terminie 30 dni po upływie kwartału, w którym wpłynęły, z przeznaczeniem na finansowanie:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) zbierania odpadów powstałych z produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w sekcji I i III załącznika nr 9 do ustawy pozostawionych w publicznych systemach zbierania odpadów, w tym na
--	--	--	---

			<p>finansowanie kosztów utworzenia i utrzymania tych systemów, transportu tych odpadów i ich przetwarzania;</p> <p>2) uprzątnięcia oraz transportu i przetwarzania odpadów powstałych z produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 9 do ustawy.</p> <p>3. Wpływy z tytułu opłaty, o której mowa w art. 3k ust. 1 i 2 oraz art. 3m ust. 1, a także dodatkowej opłaty, o której mowa w art. 3m ust. 2, stanowią w wysokości 5% dochody budżetu samorządu województwa z przeznaczeniem na koszty egzekucji należności z tytułu tych opłat i obsługę administracyjną systemu ich poboru.</p> <p>4. W sprawach dotyczących opłaty, o której mowa w art. 3k ust. 1 i 2 oraz art. 3m ust. 1, oraz dodatkowej opłaty, o której mowa w art. 3m ust. 2, stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, z tym że uprawnienia organów podatkowych przysługują marszałkowi województwa.</p> <p>Art. 3o. 1. Przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w załączniku nr 9 do ustawy prowadzi, w postaci papierowej albo elektronicznej ewidencję produktów wprowadzonych do obrotu w danym roku kalendarzowym zawierającą w zależności od rodzaju tych produktów odpowiednio ich masę albo liczbę.</p> <p>2. Przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w pkt 1 i 4 sekcji I załącznika nr 9 do ustawy prowadzi ewidencję, o której mowa w ust. 1, zgodnie z formatem danych określonym w decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2022/162 z dnia 4 lutego 2022 r. ustanawiającej zasady stosowania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 w odniesieniu do obliczania, weryfikacji i zgłaszania zmniejszenia stosowania niektórych produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych i środków wprowadzanych przez państwa członkowskie w celu osiągnięcia takiego zmniejszenia (Dz. Urz. UE L 26 z 07.02.2022, str. 19).</p> <p>3. Przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w załączniku nr 9 do ustawy jest obowiązany do przechowywania informacji zawartych w ewidencji, o której mowa w ust. 1, przez 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, którego informacje dotyczą.</p> <p>4. Przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w załączniku nr 9 do ustawy składa sprawozdanie zawierające informacje, o których mowa w art. 73 ust. 2 pkt 3 i</p>
--	--	--	---

				pkt 3a ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach, na zasadach i w trybie określonych w tej ustawie.
Art. 8 ust. 2	<p>2. Państwa członkowskie zapewniają, aby producenci wymienionych w części E sekcja I załącznika do niniejszej dyrektywy produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych pokrywali koszty zgodnie z zawartymi w dyrektywach 2008/98/WE i 94/62/WE przepisami dotyczącymi rozszerzonej odpowiedzialności producenta oraz, o ile nie są już one uwzględnione, następujące koszty:</p> <p>a) koszty środków służących upowszechnianiu wiedzy, o których mowa w art. 10 niniejszej dyrektywy, w odniesieniu do tych produktów;</p> <p>b) koszty zbierania odpadów w przypadku tych produktów, które są pozostawiane w publicznych systemach zbierania odpadów, w tym koszty infrastruktury i jej funkcjonowania, a następnie koszty transportu tych odpadów i ich przetwarzania; oraz</p> <p>c) koszty sprzątnięcia odpadów pochodzących z tych produktów, a następnie koszty ich transportu i przetwarzania.</p>	T	<p>Art. 1 pkt 5 projektu – Art. 3k–3o ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej</p> <p>Art. 4 projektu, tj. art. 401 ust. 7 pkt 7c oraz art. 401c ust. 9 pkt 7 i pkt 8 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska</p>	<p>jw.</p> <p>1) w art. 401 w ust. 7 po pkt 7b dodaje się pkt 7c w brzmieniu: „7c) wpływy, o których mowa w art. 3f ust. 2, art. 3n ust. 2 i art. 11b ust. 10 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1903 oraz ...);</p> <p>2) w art. 401c w ust. 9:</p> <p>a) wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie: „Środki Narodowego Funduszu w wysokości nie mniejszej niż kwota przychodów, o których mowa w art. 401 ust. 7 pkt 7c–11a, 12, 13a i 13b, po pomniejszeniu o koszty obsługi tych przychodów, przeznaczają się na:”;</p> <p>b) w pkt 6 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 7 i 8 w brzmieniu: „7) finansowanie przedsięwzięć i zadań związanych z gospodarowaniem odpadami powstałymi z produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, w szczególności z produktów wymienionych w załączniku nr 9 do ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, w zakresie:</p> <p>a) zbierania tych odpadów pozostawionych w publicznych systemach zbierania odpadów, w tym kosztów utworzenia, utrzymania tych systemów, transportu i przetwarzania tych odpadów,</p> <p>b) uprzątnięcia oraz transportu i przetwarzania tych odpadów;</p> <p>8) finansowanie kampanii edukacyjnych dotyczących:</p>

				<p>a) możliwości stosowania, wykorzystywania lub użytkowania opakowań i produktów z materiałów innych niż tworzywa sztuczne lub opakowań i produktów wielokrotnego użytku,</p> <p>b) podnoszenia świadomości ekologicznej społeczeństwa w zakresie prawidłowego postępowania z odpadami powstałymi z produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych oraz narzędziami połowowymi stanowiącymi odpady zawierającymi tworzywa sztuczne.”.</p>
Art. 8 ust. 3	<p>3. Państwa członkowskie zapewniają, by producenci wymienionych w części E sekcje II i III załącznika produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych pokrywali co najmniej następujące koszty:</p> <p>a) koszty środków służących upowszechnianiu wiedzy, o których mowa w art. 10, w odniesieniu do tych produktów;</p> <p>b) koszty sprzątania odpadów pochodzących z tych produktów, a następnie koszty ich transportu i przetwarzania; oraz</p> <p>c) koszty wynikające z gromadzenia danych i sprawozdawczości zgodnie z art. 8a ust. 1 lit. c) dyrektywy 2008/98/WE.</p> <p>W odniesieniu do wymienionych w części E sekcja III załącznika do niniejszej dyrektywy produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, państwa członkowskie zapewniają, aby producenci pokrywali dodatkowo koszty zbierania odpadów w przypadku tych produktów, które są pozostawiane w publicznych systemach zbierania odpadów, w tym koszty infrastruktury i jej funkcjonowania, a następnie koszty transportu tych odpadów i ich przetwarzania. Koszty te mogą obejmować utworzenie specjalnej infrastruktury do zbierania odpadów w przypadku tych produktów, na przykład odpowiednich pojemników na odpady w miejscach częstego zaśmiecania.</p>	T	<p>Art. 1 pkt 5 projektu – Art. 3k – 3o ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej</p> <p>art. 4 projektu, tj. art. 401 ust. 7 pkt 7c oraz art. 401 c ust. 9 pkt 7 i pkt 8 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska</p>	jw.
Art. 8 ust. 4	<p>4. Wskazane w ust. 2 i 3 koszty, które należy pokryć, nie przekraczają kosztów niezbędnych do gospodarnego świadczenia wskazanych w tych przepisach usług i są one ustalane z zachowaniem przejrzystości między zainteresowanymi podmiotami. Koszty sprzątania odpadów są ograniczone do czynności podejmowanych przez organy</p>	T	<p>Art. 1 pkt 5 projektu – Art. 3k – 3o ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach</p>	jw.

	publiczne lub w ich imieniu. Metoda ich obliczania musi być ustalona w taki sposób, aby koszty sprzątania odpadów mogły być ustalane w proporcjonalny sposób. Z myślą o minimalizacji kosztów administracyjnych państwa członkowskie mogą ustalić wkłady finansowe na rzecz kosztów sprzątania odpadów poprzez ustanowienie odpowiednich, wieloletnich kwot zryczałtowanych. Komisja, w konsultacji z państwami członkowskimi, publikuje wytyczne odnośnie do kryteriów dotyczących kosztów sprzątania odpadów, o których to kosztach mowa w ust. 2 i 3.		przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej	
Art. 8 ust. 5	5. Państwa członkowskie w jasny sposób określają role i obowiązki wszystkich odpowiednich zaangażowanych podmiotów. W odniesieniu do opakowań te role i obowiązki określa się zgodnie z dyrektywą 94/62/WE.	T	Art. 1 pkt 5 projektu – Art. 3k – 3o, ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej	jw.
Art. 8 ust. 6	6. Każde państwo członkowskie zezwala producentom mającym siedzibę lub miejsce zamieszkania w innym państwie członkowskim, którzy wprowadzają produkty do obrotu w tym państwie członkowskim, na wyznaczenie osoby prawnej lub fizycznej mającej siedzibę lub miejsce zamieszkania na terytorium tego państwa członkowskiego jako upoważnionego przedstawiciela do celów wypełniania na jego terytorium obowiązków producenta w zakresie systemów rozszerzonej odpowiedzialności producenta.	T	Art. 1 pkt 6 projektu – Art. 8a–8b ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej	Art. 8a. 1. Producent, o którym mowa w art. 2 pkt 9d lit. a, może wyznaczyć swojego autoryzowanego przedstawiciela odpowiedzialnego za wykonywanie na terytorium kraju obowiązków określonych w ustawie dla przedsiębiorcy wprowadzającego do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych lub narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne, w odniesieniu do wprowadzonych do obrotu produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych lub narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne pochodzących od tego producenta. 2. Wyznaczenie autoryzowanego przedstawiciela następuje w drodze umowy zawartej w formie pisemnej pod rygorem nieważności. 3. Autoryzowanym przedstawicielem może być osoba fizyczna, jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej lub osoba prawna mające odpowiednio miejsce zamieszkania albo siedzibę na terytorium kraju. 4. W przypadku wyznaczenia autoryzowanego przedstawiciela producent, o którym mowa w art. 2 pkt 9d lit. a, działa wyłącznie za pośrednictwem

			<p>autoryzowanego przedstawiciela, do którego stosuje się przepisy ustawy dotyczące przedsiębiorcy wprowadzającego do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych lub narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne.</p> <p>5. Autoryzowany przedstawiciel działa w imieniu i na rzecz producenta, o którym mowa w art. 2 pkt 9d lit. a, i ponosi odpowiedzialność za wykonywanie obowiązków określonych w ustawie dla przedsiębiorcy wprowadzającego do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych lub narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne.</p> <p>Art. 8b. 1. Przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych lub narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne pochodzące od producenta, o którym mowa w art. 2 pkt 9d lit. a, nie jest obowiązany do wykonywania obowiązków nałożonych na niego ustawą, o ile:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) producent ten wyznaczył autoryzowanego przedstawiciela, o którym mowa w art. 8a ust. 1, i ten autoryzowany przedstawiciel jest wpisany do rejestru, o którym mowa w art. 49 ust. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach; 2) przedsiębiorca ten przekazał autoryzowanemu przedstawicielowi, o którym mowa w art. 8a ust. 1, dane niezbędne do wykonywania przez autoryzowanego przedstawiciela obowiązków w odniesieniu do produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych lub narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne, wprowadzonych do obrotu przez tego przedsiębiorcę, w danym roku kalendarzowym, pochodzących od producenta, który wyznaczył tego autoryzowanego przedstawiciela <p>2. W przypadku nieprzekazania autoryzowanemu przedstawicielowi, o którym mowa w art. 8a ust. 1, danych, o których mowa w ust. 1 pkt 2, przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych lub narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne pochodzące od producenta, o którym mowa w art. 2 pkt 9d lit. a jest obowiązany do wykonywania obowiązków nałożonych na niego ustawą w odniesieniu do tych produktów, które wprowadził do obrotu w danym roku kalendarzowym i o których nie poinformował autoryzowanego przedstawiciela.</p> <p>3. Autoryzowany przedstawiciel, o którym mowa w art. 8a ust. 1, prowadzi wykaz przedsiębiorców wprowadzających do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych lub narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne pochodzące od producenta, o którym mowa w art. 2 pkt 9d lit. a, którzy korzystają z uprawnienia, o którym mowa w ust. 1.</p>
--	--	--	---

Art. 8 ust. 7	7. Każde państwo członkowskie zapewnia, by producent mający siedzibę lub miejsce zamieszkania na jego terytorium, który sprzedaje – w innym państwie członkowskim, w którym nie ma siedziby ani miejsca zamieszkania – produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w części E załącznika oraz narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne, wyznaczył upoważnionego przedstawiciela w takim innym państwie członkowskim. Upoważniony przedstawiciel jest osobą odpowiedzialną za wypełnienie obowiązków tego producenta, zgodnie z niniejszą dyrektywą, na terytorium takiego innego państwa członkowskiego.	T	Art. 1 pkt 6 projektu – Art. 8c ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej	Art. 8c. 1. Producent, o którym mowa w art. 2 pkt 9d lit. b, jest obowiązany do wyznaczenia w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim Unii Europejskiej upoważnionego przedstawiciela odpowiedzialnego za wykonywanie na terytorium tego państwa obowiązków określonych w przepisach krajowych tego państwa wynikających z dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 z dnia 5 czerwca 2019 r. w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko (Dz. Urz. UE L 155 z 12.06.2019, str. 1). 2. Wyznaczenie upoważnionego przedstawiciela następuje w drodze umowy zawartej w formie pisemnej pod rygorem nieważności.
Art. 8 ust. 8	8. Państwa członkowskie zapewniają ustanowienie, zgodnie z art. 8 i 8a dyrektywy 2008/98/WE, systemów rozszerzonej odpowiedzialności producenta dla wprowadzonych do obrotu w danym państwie członkowskim narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne. Państwa członkowskie, które posiadają wody morskie zgodnie z definicją w art. 3 pkt 1 dyrektywy 2008/56/WE, ustanawiają krajowy, minimalny, roczny poziom zbierania do celów recyklingu zawierających tworzywa sztuczne narzędzi połowowych stanowiących odpady. Państwa członkowskie monitorują wprowadzone do obrotu w tych państwach członkowskich narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne oraz monitorują zebrane zawierające tworzywa sztuczne narzędzia połowowe stanowiące odpady i składają Komisji sprawozdania zgodnie z art. 13 ust. 1 niniejszej dyrektywy w celu ustanowienia wiążących unijnych celów ilościowych w zakresie zbierania.	T	Art. 1 pkt 6 projektu – Art. 8d ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej	Art. 8d. 1. Przedsiębiorca wprowadzający do obrotu narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne jest obowiązany do finansowania kosztów selektywnego zbierania narzędzi połowowych stanowiących odpady zawierających tworzywa sztuczne, które zostały dostarczone do przedsiębiorców prowadzących portowe urządzenia do odbioru odpadów zgodnie z przepisami o portowych urządzeniach do odbioru odpadów ze statków lub do przedsiębiorców prowadzących inne równoważne systemy zbierania, oraz finansowania kosztów ich transportu i przetwarzania. 2. Koszty, o których mowa w ust. 1, nie mogą przekraczać kosztów niezbędnych do świadczenia usług gospodarowania odpadami w sposób efektywny kosztowo. Koszty te są ustalane między przedsiębiorcą wprowadzającym do obrotu narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne a przedsiębiorcą prowadzącym portowe urządzenia do odbioru odpadów lub przedsiębiorcą prowadzącym inne równoważne systemy zbierania. 3. Przedsiębiorca wprowadzający do obrotu narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne jest obowiązany do osiągnięcia minimalnego rocznego poziomu zbierania do celów recyklingu narzędzi połowowych stanowiących odpady zawierających tworzywa sztuczne w wysokości co najmniej: 1) 5% wagowo – za rok 2024; 2) 10% wagowo – za rok 2025; 3) 15% wagowo – za rok 2026; 4) 20% wagowo – za rok 2027; 5) 25% wagowo – za rok 2028; 6) 27% wagowo – za rok 2029; 7) 30% wagowo – za rok 2030 i za każdy kolejny rok.

			<p>4. Minimalny roczny poziom zbierania w danym roku kalendarzowym jest obliczany jako stosunek masy zebranych narzędzi połowowych stanowiących odpady zawierających tworzywa sztuczne do masy wprowadzonych do obrotu w poprzednim roku kalendarzowym narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne, a w przypadku przedsiębiorcy, który w poprzednim roku kalendarzowym nie wprowadził do obrotu narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne – do masy produktów wprowadzonych do obrotu w danym roku kalendarzowym.</p> <p>5. Przedsiębiorca wprowadzający do obrotu narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne jest obowiązany do prowadzenia, w postaci papierowej albo elektronicznej, ewidencji zawierającej informacje o masie wprowadzonych do obrotu w danym roku kalendarzowym narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne oraz o masie zebranych w danym roku kalendarzowym narzędzi połowowych stanowiących odpady zawierających tworzywa sztuczne, zgodnie z formatem zgłaszania danych określonym w decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2021/958 z dnia 31 maja 2021 r. ustanawiającej format zgłaszania danych i informacji dotyczących wprowadzonych do obrotu narzędzi połowowych oraz zebranych narzędzi połowowych stanowiących odpady w państwach członkowskich i format sprawozdania z kontroli jakości zgodnie z art. 13 ust. 1 lit. d i art. 13 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 (Dz. Urz. UE L 211 z 15.06.2021, str. 51, z późn. zm.¹⁰⁾).</p> <p>6. Przedsiębiorca wprowadzający do obrotu narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne jest obowiązany do przechowywania informacji zawartych w ewidencji, o której mowa w ust. 5, przez 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, którego informacje dotyczą.</p> <p>7. W przypadku braku ewidencji, o której mowa w ust. 5, lub prowadzenia jej w sposób nierzetelny, masę wprowadzonych do obrotu w danym roku kalendarzowym narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne określa marszałek województwa w drodze oszacowania.</p> <p>8. W przypadku, o którym mowa w ust. 7, oszacowanie masy wprowadzonych do obrotu narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne następuje metodą porównawczą:</p> <p>1) wewnętrzną – polegającą na porównaniu masy wprowadzonych do obrotu w danym roku kalendarzowym narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne przez przedsiębiorcę wprowadzającego do obrotu narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne w poprzednich latach kalendarzowych, dla których jest znana wielkość tej masy;</p>
--	--	--	---

			<p>2) zewnętrzną – polegającą na porównaniu masy wprowadzonych do obrotu w danym roku kalendarzowym narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne przez przedsiębiorcę innego niż przedsiębiorca wprowadzający do obrotu narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne który prowadzi działalność gospodarczą o podobnej skali.</p> <p>9. Masę zebranych narzędzi połowowych stanowiących odpady zawierających tworzywa sztuczne ustala się na podstawie zaświadczenia, do którego sporządzenia jest obowiązany przedsiębiorca prowadzący portowe urządzenia do odbioru odpadów lub przedsiębiorca prowadzący inne równoważne systemy zbierania; zaświadczenie jest sporządzane na wniosek przedsiębiorcy wprowadzającego do obrotu narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne.</p> <p>10. Wniosek, o którym mowa w ust. 9, za poprzedni rok kalendarzowy składa się do końca lutego roku następującego po tym roku kalendarzowym.</p> <p>11. Zaświadczenie oraz wniosek, o których mowa w ust. 9, sporządza się za pośrednictwem indywidualnego konta w Bazie danych o produktach i opakowaniach oraz o gospodarce odpadami, o której mowa w art. 79 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach, zwanej dalej „BDO”.</p> <p>12. Przedsiębiorca prowadzący portowe urządzenia do odbioru odpadów lub przedsiębiorca prowadzący inne równoważne systemy zbierania udostępniają zaświadczenie, o którym mowa w ust. 9, za pośrednictwem indywidualnego konta w BDO, marszałkowi województwa właściwemu ze względu na miejsce prowadzenia działalności przez tych przedsiębiorców oraz przedsiębiorcy wprowadzającemu do obrotu narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne, w terminie 7 dni od dnia wpłynięcia wniosku, o którym mowa w ust. 9.</p> <p>13. Zaświadczenie, o którym mowa w ust. 9, zawiera:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) imię i nazwisko lub nazwę, adres zamieszkania lub siedziby przedsiębiorcy prowadzącego portowe urządzenia do odbioru odpadów lub przedsiębiorcy prowadzącego inne równoważne systemy zbierania, wystawiającego zaświadczenie; 2) imię i nazwisko lub nazwę, adres zamieszkania lub siedziby oraz numer rejestrowy, o którym mowa w art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach, przedsiębiorcy, dla którego jest sporządzane zaświadczenie; 3) informacje o masie zebranych w danym roku kalendarzowym narzędzi połowowych stanowiących odpady zawierających tworzywa sztuczne, zgodnie z formatem zgłaszania danych określonym w decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2021/958 z dnia 31 maja 2021 r. ustanawiającej format zgłaszania danych i informacji dotyczących wprowadzonych do obrotu
--	--	--	--

			<p>Art. 1 pkt 12, 13 i pkt 17 projektu - art. 12 ust. 1, 2 i 3, art. 14 ust. 1 pkt 11 oraz art. 33a ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej</p> <p>art. 5 pkt 7 projektu – art. 73 ust. 1 oraz art. 73 ust. 2 pkt 3a lit. b ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach</p>	<p>narzędzi połowowych oraz zebranych narzędzi połowowych stanowiących odpady w państwach członkowskich i format sprawozdania z kontroli jakości zgodnie z art. 13 ust. 1 lit. d i art. 13 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904.”;</p> <p>1. Rozliczenie wykonania obowiązku, o którym mowa w art. 3 oraz w art. 8d ust.3, następuje na koniec roku kalendarzowego.</p> <p>2. Przedsiębiorca, o którym mowa w art. 4 ust. 1 pkt 1, organizacja albo przedsiębiorca, o którym mowa w art. 8d ust. 1, którzy nie wykonali obowiązków, o których mowa odpowiednio w art. 3 albo w art. 8d ust. 3, są obowiązani do wniesienia opłaty produktowej, obliczonej oddzielnie w przypadku nieosiągnięcia odpowiednio wymaganego poziomu::</p> <p>1) odzysku;</p> <p>2) recyklingu;</p> <p>3) zbierania.</p> <p>3. Opłatę produktową oblicza się jako iloczyn stawki opłaty produktowej i różnicy między wymaganym a osiągniętym poziomem odpowiednio odzysku, recyklingu albo zbierania, przeliczonej na wielkość wyrażoną w masie produktów.”;</p> <p>„11) dla narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne – 5 zł za 1 kg.”;</p> <p>„Art. 33a. Wpływy z tytułu opłaty produktowej od wprowadzenia do obrotu narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne są gromadzone na rachunku bankowym Narodowego Funduszu.”</p> <p>b) masie wprowadzonych do obrotu w danym roku kalendarzowym narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne oraz masie zebranych narzędzi połowowych stanowiących odpady zawierających tworzywa sztuczne,</p>
Art. 8 ust. 9	9. W odniesieniu do systemów rozszerzonej odpowiedzialności producenta ustanowionych zgodnie z ust. 8 niniejszego artykułu państwa członkowskie zapewniają, aby producenci narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne pokrywali koszty selektywnej zbiórki zawierających tworzywa sztuczne narzędzi połowowych	T	Art. 1 pkt 6 i pkt 11 projektu – Art. 8d Art. 11b	jw. „Art. 11b. 1. Przedsiębiorca wprowadzający do obrotu: 1) produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w pkt 5–9 załącznika nr 10 do ustawy, 2) narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne

	<p>stanowiących odpady, które zostały dostarczone do odpowiednich portowych urzędzeń do odbioru odpadów zgodnie z dyrektywą (UE) 2019/883 lub do innych równoważnych systemów zbierania, które nie są objęte zakresem stosowania tej dyrektywy, a następnie koszty ich transportu i przetwarzania. Producenci pokrywają również koszty środków służących upowszechnianiu wiedzy, o których mowa w art. 10, w odniesieniu do narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne.</p> <p>Wymogi określone w niniejszym ustępie stanowią uzupełnienie wymogów mających zastosowanie do odpadów ze statków połowowych w prawie Unii dotyczącym portowych urzędzeń do odbioru odpadów.</p> <p>Bez uszczerbku dla środków technicznych określonych w rozporządzeniu Rady (WE) nr 850/98 (24) Komisja zwraca się do europejskich organizacji normalizacyjnych o opracowanie zharmonizowanych norm dotyczących projektowania narzędzi połowowych zgodnie z zasadami gospodarki o obiegu zamkniętym, by zachęcać do przygotowania tych narzędzi do ponownego użycia i ułatwiać możliwość recyklingu po zakończeniu eksploatacji.</p>		<p>ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej</p>	<p>– jest obowiązany do finansowania publicznych kampanii edukacyjnych.</p> <p>2. Publiczne kampanie edukacyjne obejmują wszelkie działania mające na celu podnoszenie świadomości ekologicznej społeczeństwa w zakresie prawidłowego postępowania z odpadami powstałymi z produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w pkt 5–9 załącznika nr 10 do ustawy oraz narzędziami połowowymi stanowiącymi odpady zawierającymi tworzywa sztuczne, wspomagające osiągnięcie wysokiego poziomu selektywnego zbierania tych odpadów, w tym informowanie przy wykorzystaniu środków masowego przekazu, ulotek, broszur informacyjnych i plakatów oraz organizowanie konkursów, konferencji i akcji o charakterze informacyjno-edukacyjnym.</p> <p>3. Publiczne kampanie edukacyjne powinny uwzględniać informowanie społeczeństwa o:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) dostępności alternatywnych produktów wielokrotnego użytku i metod gospodarowania odpadami powstałymi z produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w pkt 5–9 załącznika nr 10 do ustawy i narzędziami połowowymi stanowiącymi odpady zawierającymi tworzywa sztuczne; 2) dobrych praktykach w zakresie należytego gospodarowania odpadami; 3) wpływie zaśmiecania oraz nieodpowiedniego unieszkodliwiania odpadów powstałych z produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w pkt 5–9 załącznika nr 10 do ustawy oraz narzędzi połowowych stanowiących odpady zawierających tworzywa sztuczne na środowisko, w szczególności środowisko morskie; 4) wpływie na sieci kanalizacyjne nieodpowiednich sposobów unieszkodliwiania odpadów powstających z produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w pkt 5–9 załącznika nr 10 do ustawy. <p>4. Przedsiębiorca, o którym mowa w ust. 1, wykonując obowiązek, o którym mowa w ust. 1, opłatę, obliczoną zgodnie z ust. 6:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) przeznaczą w terminie do dnia 1 marca roku kalendarzowego następującego po roku kalendarzowym, którego dotyczy opłata, na publiczne kampanie edukacyjne, lub 2) wnosi na odrębny rachunek bankowy właściwego urzędu marszałkowskiego w terminie do dnia 15 marca roku kalendarzowego następującego po roku kalendarzowym, którego dotyczy opłata, na publiczne kampanie edukacyjne. <p>5. Przedsiębiorca wprowadzający do obrotu wyroby tytoniowe z filtrami zawierającymi tworzywa sztuczne i filtry zawierające tworzywa sztuczne</p>
--	--	--	---	--

				<p>sprzedawane do używania łącznie z wyrobami tytoniowymi realizuje obowiązek, o którym mowa w ust. 1, wnosząc opłatę zgodnie z ust. 4 pkt 2.</p> <p>6. Opłata, o której mowa w ust. 4, zwana dalej „opłatą na publiczne kampanie edukacyjne”, stanowi iloczyn stawki, o której mowa odpowiednio w ust. 7 oraz odpowiednio masy lub liczby sztuk wprowadzonych do obrotu w roku kalendarzowym, którego dotyczy opłata, produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w pkt 5–9 załącznika nr 10 do ustawy oraz narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne.</p> <p>7. Stawka opłaty na publiczne kampanie edukacyjne wynosi:</p> <p>1) 0,05 zł za 1 kg wprowadzonego do obrotu produktu wymienionego w pkt 8 załącznika nr 10 do ustawy oraz narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne;</p> <p>2) 0,01 zł za 10 sztuk wprowadzonych do obrotu produktów wymienionych w pkt 5 załącznika nr 10 do ustawy;</p> <p>3) 0,01 zł za sztukę wprowadzonych do obrotu produktów wymienionych w pkt 6, 7 i 9 załącznika nr 10 do ustawy.</p> <p>8. W przypadku produktów, o których mowa w pkt 5, 6 i 9 załącznika nr 10 do ustawy, za produkty jednostkowe uznaje się łącznie produkty umieszczone w opakowaniach jednostkowych, w których te produkty są oferowane użytkownikom końcowym.</p>
Art. 9 ust. 1	<p>1. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia selektywnej zbiórki do celów recyklingu, tak by:</p> <p>a) do 2025 r. ilość zebranych, stanowiących odpady produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, które to produkty wymieniono w części F załącznika, była wagowo równa 77 % takich produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wprowadzonych do obrotu w danym roku;</p> <p>b) do 2029 r. ilość zebranych, stanowiących odpady produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, które to produkty wymieniono w części F załącznika, była wagowo równa 90 % takich produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wprowadzonych do obrotu w danym roku.</p> <p>Ilość wymienionych w części F załącznika produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, które wprowadzono do obrotu w danym państwie członkowskim, można uznać za równą ilości odpadów powstałych z tych</p>	T	-	<p>Odpowiednie przepisy znajdują się już w prawodawstwie krajowym: w art. 44 ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz. U. z 2020 poz. 1114, z późn. zm.)</p> <p>Art. 44. Przedsiębiorca prowadzący jednostkę handlu detalicznego o powierzchni handlowej powyżej 2000 m² jest obowiązany prowadzić na własny koszt selektywne zbieranie odpadów opakowaniowych po produktach w opakowaniach, które znajdują się w ofercie handlowej tej jednostki, według rodzajów opakowań, z których powstały odpady.</p> <p>„Art. 21a. 1. Wprowadzający produkty w opakowaniach na napoje będących butelkami jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych o pojemności do trzech litrów, z wyłączeniem butelek, o których mowa w art. 14c ust. 1, jest obowiązany do osiągnięcia rocznego poziomu selektywnego zbierania odpadów opakowaniowych wynoszącego:</p> <p>1) od 2025 r. – 77%;</p> <p>2) od 2029 r. – 90%.</p>

<p>produktów, w tym pozostawionych w miejscach do tego nieprzeznaczonych, w tym samym roku w tym państwie członkowskim.</p> <p>Aby osiągnąć ten cel, państwa członkowskie mogą między innymi:</p> <p>a) ustanowić systemy zwrotu kaucji;</p> <p>b) ustanowić cele w zakresie selektywnej zbiórki w odniesieniu do odpowiednich systemów rozszerzonej odpowiedzialności producenta.</p> <p>Akapit pierwszy stosuje się bez uszczerbku dla art. 10 ust. 3 lit. a) dyrektywy 2008/98/WE.</p>			<p>odpadach opakowaniowych</p>	<p>2. Wprowadzający produkty w opakowaniach wykonuje obowiązek, o którym mowa w ust. 1, samodzielnie albo za pośrednictwem organizacji odzysku opakowań.</p> <p>3. Poziom selektywnego zbierania odpadów opakowaniowych, o którym mowa w ust. 1, w danym roku kalendarzowym stanowi wyrażona w procentach wartość ilorazu masy odpadów opakowaniowych powstałych z opakowań, o których mowa w ust. 1, zebranych selektywnie w tym roku kalendarzowym oraz masy tych opakowań wprowadzonych do obrotu w danym roku kalendarzowym.</p> <p>4. Masę odpadów opakowaniowych powstałych z opakowań, o których mowa w ust. 1, zebranych w danym roku kalendarzowym ustala się na podstawie ilościowej i jakościowej ewidencji odpadów, o której mowa w art. 66 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach.”;</p> <p>2c. Wprowadzający produkty w opakowaniach wykonujący obowiązki, o których mowa w art. 21a ust. 1, samodzielnie albo za pośrednictwem organizacji odzysku opakowań, którzy nie osiągnęli wymaganego poziomu zbierania, są obowiązani do wniesienia opłaty produktowej.”;</p> <p>6. Wysokość należnej opłaty produktowej z tytułu niewykonania obowiązku selektywnego zbierania odpadów opakowaniowych powstałych z opakowań na napoje będących butelkami jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych o pojemności do trzech litrów oblicza się według wzoru:</p> $OP_{zb} = M \cdot \left(\frac{P_{zb} - OZ}{100\%} \right) \cdot SO$ <p>gdzie:</p> <p>OPzb– oznacza wysokość należnej opłaty produktowej w zł,</p> <p>M – oznacza masę w kg butelek jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych o pojemności do trzech litrów, w których zostały wprowadzone do obrotu napoje w danym roku kalendarzowym,</p> <p>Pzb – oznacza wymagany poziom zbierania w %, określony w art. 21a ust. 1,</p> <p>OZ – oznacza osiągnięty poziom zbierania w % obliczony zgodnie z art. 21a ust. 3,</p> <p>SO – oznacza stawkę opłaty produktowej w zł za kg, określoną w przepisach wydanych na podstawie art. 35 ust. 2.</p> <p>Jeżeli Pzb – OZ ma wartość ujemną, jako należną opłatę produktową wpisuje się wartość „0”.”.</p>
---	--	--	--------------------------------	---

Art. 9 ust. 2	2. Komisja ułatwia wymianę informacji i najlepszych praktyk między państwami członkowskimi w zakresie odpowiednich środków umożliwiających osiągnięcie celów określonych w ust. 1, w tym w zakresie systemów zwrotu kaucji. Komisja podaje do wiadomości publicznej wyniki takiej wymiany informacji i najlepszych praktyk.	N	-	-
Art. 9 ust. 3	3. Do dnia 3 lipca 2020 r. Komisja przyjmuje akt wykonawczy określający metodę obliczania i weryfikacji celów w zakresie selektywnej zbiórki, określonych w ust. 1 niniejszego artykułu. Taki akt wykonawczy przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 16 ust. 2.	N	-	-
Art. 10	<p>Państwa członkowskie podejmują środki w celu informowania konsumentów oraz zachęcania ich do odpowiedzialnego zachowania, by zmniejszyć zaśmiecenie pochodzące z produktów objętych niniejszą dyrektywą oraz podejmują środki w celu informowania konsumentów produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, które to produkty wymieniono w części G załącznika, i użytkowników narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne na temat następujących kwestii:</p> <p>a) dostępności alternatywnych produktów wielokrotnego użytku, systemów ponownego użycia i metod gospodarowania odpadami w przypadku tych produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych i narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne oraz na temat najlepszych praktyk w zakresie należytego gospodarowania odpadami prowadzonego zgodnie z art. 13 dyrektywy 2008/98/WE;</p> <p>b) wpływu na środowisko, w szczególności środowisko morskie, zaśmiecania i innego nieodpowiedniego unieszkodliwiania odpadów w przypadku tych produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych i narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne; oraz</p> <p>c) wpływu na sieci kanalizacyjne nieodpowiednich sposobów unieszkodliwiania odpadów w przypadku produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych.</p>	T	<p>Art. 1 pkt 11 projektu – Art. 11b ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej</p>	<p>„Art. 11b. 1. Przedsiębiorca wprowadzający do obrotu:</p> <p>1) produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w pkt 5–9 załącznika nr 10 do ustawy,</p> <p>2) narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne – jest obowiązany do finansowania publicznych kampanii edukacyjnych.</p> <p>2. Publiczne kampanie edukacyjne obejmują wszelkie działania mające na celu podnoszenie świadomości ekologicznej społeczeństwa w zakresie prawidłowego postępowania z odpadami powstałymi z produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w pkt 5–9 załącznika nr 10 do ustawy oraz narzędziami połowowymi stanowiącymi odpady zawierającymi tworzywa sztuczne, wspomagające osiągnięcie wysokiego poziomu selektywnego zbierania tych odpadów, w tym informowanie przy wykorzystaniu środków masowego przekazu, ulotek, broszur informacyjnych i plakatów oraz organizowanie konkursów, konferencji i akcji o charakterze informacyjno-edukacyjnym.</p> <p>3. Publiczne kampanie edukacyjne powinny uwzględniać informowanie społeczeństwa o:</p> <p>1) dostępności alternatywnych produktów wielokrotnego użytku i metod gospodarowania odpadami powstałymi z produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w pkt 5–9 załącznika nr 10 do ustawy i narzędziami połowowymi stanowiącymi odpady zawierającymi tworzywa sztuczne;</p> <p>2) dobrych praktykach w zakresie należytego gospodarowania odpadami;</p> <p>3) wpływie zaśmiecania oraz nieodpowiedniego unieszkodliwiania odpadów powstałych z produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w pkt 5–9 załącznika nr 10 do ustawy oraz narzędzi połowowych stanowiących odpady zawierających tworzywa sztuczne na środowisko, w szczególności środowisko morskie;</p>

			<p>Art. 4 projektu – Art. 401 ust 7 pkt 7c oraz art. 401 c ust. 9 pkt 8 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska</p>	<p>4) wpływie na sieci kanalizacyjne nieodpowiednich sposobów unieszkodliwiania odpadów powstających z produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w pkt 5–9 załącznika nr 10 do ustawy.</p> <p>4. Przedsiębiorca, o którym mowa w ust. 1, wykonując obowiązek, o którym mowa w ust. 1, opłatę, obliczoną zgodnie z ust. 6:</p> <p>1) przeznaczą w terminie do dnia 1 marca roku kalendarzowego następującego po roku kalendarzowym, którego dotyczy opłata, na publiczne kampanie edukacyjne, lub</p> <p>2) wnosi na odrębny rachunek bankowy właściwego urzędu marszałkowskiego w terminie do dnia 15 marca roku kalendarzowego następującego po roku kalendarzowym, którego dotyczy opłata, na publiczne kampanie edukacyjne.</p> <p>5. Przedsiębiorca wprowadzający do obrotu wyroby tytoniowe z filtrami zawierającymi tworzywa sztuczne i filtry zawierające tworzywa sztuczne sprzedawane do używania łącznie z wyrobami tytoniowymi realizuje obowiązek, o którym mowa w ust. 1, wnosząc opłatę zgodnie z ust. 4 pkt 2.</p> <p>6. Opłata, o której mowa w ust. 4, zwana dalej „opłatą na publiczne kampanie edukacyjne”, stanowi iloczyn stawki, o której mowa odpowiednio w ust. 7 oraz odpowiednio masy lub liczby sztuk wprowadzonych do obrotu w roku kalendarzowym, którego dotyczy opłata, produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w pkt 5–9 załącznika nr 10 do ustawy oraz narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne.</p> <p>7. Stawka opłaty na publiczne kampanie edukacyjne wynosi:</p> <p>1) 0,05 zł za 1 kg wprowadzonego do obrotu produktu wymienionego w pkt 8 załącznika nr 10 do ustawy oraz narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne;</p> <p>2) 0,01 zł za 10 sztuk wprowadzonych do obrotu produktów wymienionych w pkt 5 załącznika nr 10 do ustawy;</p> <p>3) 0,01 zł za sztukę wprowadzonych do obrotu produktów wymienionych w pkt 6, 7 i 9 załącznika nr 10 do ustawy.</p> <p>8. W przypadku produktów, o których mowa w pkt 5, 6 i 9 załącznika nr 10 do ustawy, za produkty jednostkowe uznaje się łącznie produkty umieszczone w opakowaniach jednostkowych, w których te produkty są oferowane użytkownikom końcowym.</p> <p>9. Marszałek województwa prowadzi odrębny rachunek bankowy w celu gromadzenia i przekazywania wpływów z tytułu opłaty na publiczne kampanie edukacyjne wnoszonej na podstawie ust. 4 pkt 2.</p>
--	--	--	--	--

		<p>Art. 6 pkt 2 projektu – art. 8 pkt 13 ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o opakowaniach i</p>	<p>10. Wpływy z tytułu opłaty na publiczne kampanie edukacyjne wnoszonej na podstawie ust. 4 pkt 2, powiększone o przychody z oprocentowania rachunku bankowego i pomniejszone o dochody, o których mowa w ust. 11, marszałek województwa przekazuje, na rachunek bankowy Narodowego Funduszu w terminie 30 dni po upływie każdego kwartału.</p> <p>11. Wpływy z tytułu opłaty na publiczne kampanie edukacyjne wnoszonej na podstawie ust. 4 pkt 2, stanowią w wysokości 5% dochody budżetu samorządu województwa z przeznaczeniem na obsługę rozliczenia wykonania obowiązku prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych.</p> <p>12. W przypadku gdy przedsiębiorca, o którym mowa w ust. 1, nie przeznaczył na publiczne kampanie edukacyjne w terminie, o którym mowa w ust. 4 pkt 1, kwoty co najmniej równej opłacie na publiczne kampanie edukacyjne obliczonej zgodnie z ust. 6, wysokość opłaty, o której mowa w ust. 4 pkt 2, ulega obniżeniu o kwotę faktycznie przeznaczoną przez tego przedsiębiorcę na publiczne kampanie edukacyjne.</p> <p>13. Przedsiębiorca, o którym mowa w ust. 1, składa sprawozdanie o przeprowadzonych publicznych kampaniach edukacyjnych w ramach rocznego sprawozdania, o którym mowa w art. 73 ust. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach.</p> <p>14. Przedsiębiorca, o którym mowa w ust. 1, nie finansuje publicznych kampanii edukacyjnych, jeżeli wysokość opłaty na publiczne kampanie edukacyjne, obliczonej zgodnie z ust. 6, nie przekracza 10 zł w danym roku kalendarzowym.</p> <p>15. W sprawach dotyczących opłaty na publiczne kampanie edukacyjne wnoszonej na podstawie ust. 4 pkt 2 stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, z tym że uprawnienia organów podatkowych przysługują marszałkowi województwa.”;</p> <p>„7c) wpływy, o których mowa w art. 3f ust. 2, art. 3n ust. 2 i art. 11b ust. 10 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1903 oraz ...);</p> <p>8) finansowanie kampanii edukacyjnych dotyczących:</p> <p>a) możliwości stosowania, wykorzystywania lub użytkowania opakowań i produktów z materiałów innych niż tworzywa sztuczne lub opakowań i produktów wielokrotnego użytku,</p> <p>b) podnoszenia świadomości ekologicznej społeczeństwa w zakresie prawidłowego postępowania z odpadami powstałymi z produktów</p>
--	--	--	---

			<p>odpadach opakowaniowych</p>	<p>jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych oraz narzędziami połowowymi stanowiącymi odpady zawierającymi tworzywa sztuczne.”.</p> <p>„13) publicznej kampanii edukacyjnej – rozumie się przez to każde działanie mające na celu poprawę stanu świadomości ekologicznej społeczeństwa, obejmujące informowanie o prawidłowym postępowaniu z odpadami opakowaniowymi, możliwym wpływie odpadów opakowaniowych, w tym odpadów powstałych z toreb na zakupy z tworzywa sztucznego, na środowisko i zdrowie ludzi, dostępnych systemach zwrotu, zbierania i odzysku, w tym recyklingu, odpadów opakowaniowych, w tym kampanie prowadzone w środkach masowego przekazu, ulotki i broszury informacyjne, plakaty, konkursy, konferencje oraz imprezy o charakterze informacyjno-edukacyjnym, a w odniesieniu do opakowań wymienionych w pkt 1–4 załącznika nr 10 do ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1903 oraz ...) oraz odpadów z nich powstających obejmujące również informowanie o:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) dostępności alternatywnych produktów wielokrotnego użytku, systemów ponownego użycia oraz o najlepszych praktykach w zakresie należytego gospodarowania odpadami, b) wpływie zaśmiecania oraz nieodpowiedniego unieszkodliwiania odpadów na środowisko, w szczególności środowisko morskie, c) wpływie nieodpowiednich sposobów unieszkodliwiania odpadów na sieci kanalizacyjne.”; <p>Odpowiednie przepisy są już obecne w aktualnej ustawie z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi:</p> <p>Art. 19. 1. Wprowadzający produkty w opakowaniach jest obowiązany prowadzić publiczne kampanie edukacyjne.</p> <p>2. Obowiązek określony w ust. 1 może być według wyboru wprowadzającego produkty w opakowaniach wykonywany samodzielnie lub za pośrednictwem organizacji odzysku opakowań.</p> <p>3. Obowiązek określony w ust. 1, przeniesiony przez wprowadzającego produkty w opakowaniach na organizację odzysku opakowań, uznaje się za wykonywany w ramach art. 31 ust. 1.</p> <p>4. Wprowadzający produkty w opakowaniach samodzielnie wykonując obowiązek określony w ust. 1:</p> <ul style="list-style-type: none"> 1) przewiduje w danym roku kalendarzowym na publiczne kampanie edukacyjne lub
--	--	--	--------------------------------	---

				<p>2) przekazuje w danym roku kalendarzowym na odrębny rachunek bankowy marszałka województwa</p> <p>- łącznie co najmniej 2% wartości netto opakowań wprowadzonych do obrotu w poprzednim roku kalendarzowym.</p> <p>4a. W przypadku braku możliwości ustalenia wartości netto opakowań wprowadzonych do obrotu w drodze importu produktów w opakowaniach lub wewnątrzwspólnotowego nabycia produktów w opakowaniach wartość netto opakowań wprowadzonych do obrotu ustala się na podstawie wartości netto podobnych pod względem zastosowania, wymiarów i masy opakowań tego samego rodzaju dostępnych na terytorium kraju.</p> <p>4b. Marszałek województwa prowadzi odrębny rachunek bankowy w celu gromadzenia środków przekazywanych zgodnie z ust. 4 pkt 2.</p> <p>4c. Środki przekazywane zgodnie z ust. 4 pkt 2 powiększone o przychody z oprocentowania rachunku bankowego, marszałek województwa przekazuje, w terminie 30 dni po upływie każdego kwartału, na rachunek bankowy Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej.</p> <p>5. Rozliczenie wykonania obowiązku prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych następuje na koniec roku kalendarzowego.</p> <p>6. Wprowadzający produkty w opakowaniach, który samodzielnie wykonuje obowiązek określony w ust. 1, składa sprawozdanie o wysokości środków przeznaczonych na publiczne kampanie edukacyjne w ramach rocznego sprawozdania, o którym mowa w art. 73 ust. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach.</p>
Art. 11	<p>Bez uszczerbku dla art. 4 ust. 1 akapit pierwszy niniejszej dyrektywy każde państwo członkowskie zapewnia, aby środki podejmowane w celu transpozycji i wdrożenia niniejszej dyrektywy stanowiły integralną część programów środków ustanowionych zgodnie z art. 13 dyrektywy 2008/56/WE w przypadku państw członkowskich posiadających wody morskie, programów środków ustanowionych zgodnie z art. 11 dyrektywy 2000/60/WE, planów gospodarki odpadami i programów zapobiegania powstawaniu odpadów ustanowionych zgodnie z art. 28 i 29 dyrektywy 2008/98/WE oraz planów odbioru i zagospodarowania odpadów ustanowionych na mocy dyrektywy (UE) 2019/883 oraz by były z tymi programami i planami zgodne.</p> <p>Środki podejmowane przez państwa członkowskie w celu transpozycji i wdrożenia art. 4–9 niniejszej dyrektywy muszą</p>	T	<p>art. 5 pkt 1 projektu – Art. 35 ust. 1 pkt 4a ustawy o odpadach</p> <p>art. 14 projektu</p>	<p>„4a) kierunki działań w celu zapobiegania powstawaniu odpadów z produktów, w tym opakowań jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, oraz działania służące zmniejszeniu stosowania produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1903 oraz ...) będących opakowaniami;”;</p> <p>Art. 14. 1. Krajowy plan gospodarki odpadami oraz wojewódzkie plany gospodarki odpadami obowiązujące w dniu wejścia w życie ustawy zachowują moc do dnia wejścia w życie aktualizacji tych planów.</p> <p>2. Rada Ministrów uchwali aktualizację Krajowego planu gospodarki odpadami obejmującą okres 2023–2028 do dnia 30 czerwca 2023 r.</p>

	<p>być zgodne z unijnym prawem żywnościowym, co ma na celu zapewnienie, by higiena żywności i bezpieczeństwo żywności nie były zagrożone. W odniesieniu do materiałów przeznaczonych do kontaktu z żywnością państwa członkowskie zachęcają do stosowania, w miarę możliwości, zrównoważonych produktów alternatywnych dla produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych.</p>		<p>art. 7 projektu – Art. 159 ust. 1 pkt 1 lit. d oraz art. 318 ust. 1 pkt 16 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne</p>	<p>„d) przyczyniające się do identyfikacji zanieczyszczeń wód morskich, w tym ich zanieczyszczeń zawierającymi tworzywa sztuczne narzędziami połowowymi stanowiącymi odpady, w rozumieniu art. 2 pkt 4b ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1903 oraz z 2022 r. oraz ...)”;</p> <p>„16) informacje o działaniach zastosowanych w celu niedopuszczenia do wzrostu zanieczyszczeń wód morskich, w tym zanieczyszczeń zawierającymi tworzywa sztuczne narzędziami połowowymi stanowiącymi odpady w rozumieniu art. 2 pkt 4b ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej;”.</p> <p>Odpowiednie przepisy znajdują się również w Rozdziale 3. ustawy z dnia 12 maja 2022 r. o portowych urządzeniach do odbioru odpadów ze statków (Dz. U. poz. 1250)</p> <p>Art. 13. 1. Plan gospodarowania odpadami ze statków opracowuje podmiot zarządzający portem lub przystanią morską.</p> <p>Art. 14 1. Plan gospodarowania odpadami ze statków zawiera:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) nazwę, siedzibę i adres oraz formę prawną podmiotu zarządzającego portem lub przystanią morską; 2) ocenę zapotrzebowania na portowe urządzenia do odbioru odpadów ze statków uwzględniającą zapotrzebowanie statków zwykle odwiedzających dany port lub przystań morską; 3) opis rodzaju i pojemności portowych urządzeń do odbioru odpadów ze statków; 4) opis procedur odbierania i gromadzenia odpadów ze statków, w tym lokalizację portowych urządzeń do odbioru odpadów ze statków dla każdego miejsca postoju i ich godzin otwarcia; 5) opis systemu pokrywania kosztów; 6) opis procedury zgłaszania nieprawidłowości w zakresie portowych urządzeń do odbioru odpadów ze statków; 7) informacje dotyczące współpracy z innymi podmiotami w zakresie gospodarowania odpadami ze statków; 8) informacje dotyczące nadzoru nad gospodarowaniem odpadami ze statków, w tym imię i nazwisko, stanowisko służbowe osoby wyznaczonej przez
--	---	--	--	---

			<p>podmiot zarządzający portem lub przystanią morską do sprawowania nadzoru nad gospodarowaniem odpadami ze statków;</p> <p>9) opis procedury konsultacji projektu planu gospodarowania odpadami ze statków prowadzonych z podmiotami, o których mowa w art. 13 ust. 3;</p> <p>10) informacje dotyczące rodzajów i ilości odpadów odbieranych ze statków i przetwarzanych w portowych urządzeniach do odbioru odpadów ze statków.</p> <p>2. Plan gospodarowania odpadami ze statków może zawierać:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) streszczenie przepisów krajowych oraz procedur dotyczących odprowadzania odpadów ze statków do portowych urządzeń do odbioru odpadów ze statków; 2) wskazanie punktu kontaktowego w porcie lub przystani morskiej; 3) opis sprzętu przeznaczonego do wstępnej obróbki odpadów ze statków i procesów technologicznych w odniesieniu do określonych rodzajów odpadów ze statków w porcie lub przystani morskiej, jeżeli dotyczy; 4) opis metod rejestrowania bieżącego wykorzystania portowych urządzeń do odbioru odpadów ze statków; 5) opis metod rejestrowania ilości odpadów ze statków odprowadzanych przez statki; 6) opis metod postępowania z różnymi rodzajami odpadów ze statków w porcie lub przystani morskiej. <p>Art. 15 1. Plany gospodarowania odpadami ze statków podlegają zatwierdzeniu na wniosek podmiotu zarządzającego portem lub przystanią morską, w drodze decyzji, przez:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) marszałka województwa – dla portów o podstawowym znaczeniu dla gospodarki narodowej w rozumieniu art. 2 pkt 3 ustawy z dnia 20 grudnia 1996 r. o portach i przystaniach morskich, 2) starostę – dla innych niż określone w pkt 1 portów lub przystani morskich – po uprzednim uzgodnieniu z właściwym dyrektorem urzędu morskiego. <p>2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, zawiera:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) oznaczenie daty sporządzenia wniosku; 2) nazwę i adres wnioskodawcy; 3) organ właściwy do rozpatrzenia wniosku; 4) wskazanie portu lub przystani morskiej; 5) adres portu lub przystani morskiej; 6) datę ostatniego zatwierdzenia planu gospodarowania odpadami ze statków, jeżeli dotyczy; 7) spis załączników; 8) podpis składającego wniosek.
--	--	--	---

				<p>3. Do wniosku o zatwierdzenie planu gospodarowania odpadami ze statków dołącza się:</p> <p>1) informacje dotyczące:</p> <p>a) oddziaływania portowych urządzeń do odbioru odpadów ze statków na środowisko,</p> <p>b) działań podejmowanych w celu ochrony środowiska, w tym ochrony wód powierzchniowych oraz powierzchni ziemi, przed zanieczyszczeniami;</p> <p>2) dokument potwierdzający zgodność lokalizacji portowych urządzeń do odbioru odpadów ze statków z planem zagospodarowania przestrzennego;</p> <p>3) podsumowanie przeprowadzonych konsultacji, o których mowa w art. 13 ust. 3;</p> <p>4) dwa egzemplarze planu.</p> <p>4. Minister właściwy do spraw gospodarki morskiej, w drodze rozporządzenia, określi wzór formularza wniosku o zatwierdzenie planu gospodarowania odpadami ze statków, uwzględniając potrzebę informowania o systemie gospodarowania odpadami ze statków w portach lub przystaniach morskich oraz konieczność weryfikacji procesu odbioru odpadów ze statków.</p>
Art. 12	<p>Dokonując oceny, czy do celów niniejszej dyrektywy pojemnik na żywność należy uznać za produkt jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, obok wymienionych w załączniku kryteriów dotyczących pojemników na żywność, decydującą rolę odgrywa to, czy istnieje tendencja do pozostawiania go w miejscach do tego nieprzeznaczonych – z uwagi na jego pojemność lub rozmiar, w szczególności w przypadku pojemników zawierających pojedyncze porcje żywności.</p> <p>Do dnia 3 lipca 2020 r. Komisja publikuje wytyczne, w konsultacji z państwami członkowskimi, w tym w stosownych przypadkach zawierające przykłady produktów, które należy uznać do celów niniejszej dyrektywy za produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych.</p>	N	-	<p>Określają Wytyczne KE do dyrektywy 2019/904 opublikowane dnia 31 maja 2021 r. - https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=OJ:C:2021:216:TOC</p>
Art. 13 ust.1	<p>1. Za każdy rok kalendarzowy państwa członkowskie składają Komisji sprawozdania zawierające:</p> <p>a) dane dotyczące wymienionych w części A załącznika produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, które wprowadzono do obrotu w danym państwie</p>	T	<p>Art. 1 pkt 8 projektu – Art. 10 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o</p>	<p>„Art. 10. Przedsiębiorcy, o których mowa w art. 3k ust. 1 i 2, art. 4 ust. 1 pkt 1 i art. 8d ust. 1, organizacja oraz autoryzowany przedstawiciel, o którym mowa w art. 8a ust. 1, są obowiązani do sporządzania sprawozdań zawierających informacje, o których mowa w art. 73 ust. 2 pkt 1, pkt 2 lit. a–</p>

<p>członkowskim w danym roku, aby wykazać zmniejszenie stosowania zgodnie z art. 4 ust. 1;</p> <p>b) informacje dotyczące środków podjętych przez państwa członkowskie na potrzeby art. 4 ust. 1;</p> <p>c) dane dotyczące wymienionych w części F załącznika produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, które podlegały selektywnej zbiórce w danym państwie członkowskim w danym roku, aby wykazać osiągnięcie celów w zakresie selektywnej zbiórki określonych w art. 9 ust. 1;</p> <p>d) dane dotyczące wprowadzonych do obrotu narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne oraz zebranych narzędzi połowowych stanowiących odpady w danym państwie członkowskim w danym roku;</p> <p>e) informacje o zawartości materiału pochodzącego z recyklingu w butelkach na napoje wymienionych w części F załącznika, aby wykazać osiągnięcie celów określonych w art. 6 ust. 5; oraz</p> <p>f) dane dotyczące odpadów pochodzących ze stosowania wymienionych w części E sekcja III załącznika produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, które to odpady zebrano zgodnie z art. 8 ust. 3.</p> <p>Państwa członkowskie zgłaszają te dane i informacje drogą elektroniczną w terminie 18 miesięcy od zakończenia roku sprawozdawczego, dla którego zostały one zebrane. Dane i informacje są zgłaszane w formacie określonym przez Komisję zgodnie z ust. 4 niniejszego artykułu.</p> <p>Pierwszym okresem sprawozdawczym jest rok kalendarzowy 2022, z wyjątkiem akapitu pierwszego lit. e) i f), w przypadku których pierwszym okresem sprawozdawczym jest rok kalendarzowy 2023.</p>		<p>obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej</p> <p>Art. 1 pkt 9 projektu – Art. 10a ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej</p> <p>Art. 1 pkt 14 projektu – Art. 15 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej</p>	<p>d i lit. f, pkt 3 lit. a–c i pkt 3a ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach, na zasadach i w trybie określonych w tej ustawie.”;</p> <p>„Art. 10a. Minister właściwy do spraw klimatu sporządza i przekazuje Komisji Europejskiej sprawozdanie zawierające informacje o:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) masie i liczbie wprowadzonych do obrotu produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy będących opakowaniami, 2) zmniejszeniu stosowania produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy będących opakowaniami, 3) masie wprowadzonych do obrotu i zebranych butelek jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych na napoje o pojemności do trzech litrów, 4) masie wprowadzonych do obrotu narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne oraz masie zebranych narzędzi połowowych stanowiących odpady zawierających tworzywa sztuczne, 5) danych dotyczących masy odpadów pochodzących ze stosowania wyrobów tytoniowych z filtrami zawierającymi tworzywa sztuczne i filtrów zawierających tworzywa sztuczne sprzedawanych do użytkowania łącznie z wyrobami tytoniowymi, 6) zawartości materiału pochodzącego z recyklingu w butelkach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych na napoje o pojemności do trzech litrów <ul style="list-style-type: none"> – za każdy rok kalendarzowy, w terminie 18 miesięcy od zakończenia roku kalendarzowego, za który jest składane sprawozdanie;”; <p>„Art. 15. Przedsiębiorca, o którym mowa w art. 4 ust. 1 pkt 1, przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, przedsiębiorca wprowadzający do obrotu narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne, organizacja oraz autoryzowany przedstawiciel, o którym mowa w art. 8a ust. 1, są zobowiązani do sporządzania rocznego sprawozdania, o którym mowa w art. 73 ust. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach, zawierającego informacje, o których mowa w art. 73 ust. 2 pkt 1, art. 73 ust. 2 pkt 2 lit. e, art. 73 ust. 2 pkt 3 lit. d oraz art. 73 ust. 2 pkt 3a tej ustawy.”;</p> <p>w art. 73:</p> <ol style="list-style-type: none"> a) w ust. 1: <ul style="list-style-type: none"> – po pkt 2a dodaje się pkt 2b w brzmieniu:
--	--	---	---

			<p>Art. 5 pkt 7 projektu – Art. 73 ust. 1 pkt 2b, pkt 3, pkt 3a oraz art. 73 ust. 2 pkt 2 ustawy o odpadach</p>	<p>„2b) przedsiębiorcy, o których mowa w art. 3b ust. 1 i 2 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej;”,</p> <p>– pkt 3 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„3) przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty, o których mowa w ustawie z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, lub autoryzowany przedstawiciel, o którym mowa w art. 8a ust. 1 tej ustawy;”,</p> <p>b) w ust. 2:</p> <p>– w pkt 2</p> <p>– po lit. d dodaje się lit. da w brzmieniu:</p> <p>„da) masie tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu wykorzystanej do wytworzenia opakowań na napoje będących butelkami jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych o pojemności do trzech litrów, włącznie z ich zakrętkami i wieczkami z tworzyw sztucznych, oraz masie wprowadzonych do obrotu takich opakowań, włącznie z ich zakrętkami i wieczkami z tworzyw sztucznych, z podziałem na butelki, których głównym składnikiem jest politereftalan etylenu oraz pozostałe butelki;”,</p> <p>– po lit. e dodaje lit. ea–ec w brzmieniu:</p> <p>„ea) osiągniętym poziomie udziału wagowego tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu w wytworzonych opakowaniach na napoje będących butelkami jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych o pojemności do trzech litrów, włącznie z ich zakrętkami i wieczkami z tworzyw sztucznych,</p> <p>eb) osiągniętym poziomie udziału wagowego tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu w wytworzonych opakowaniach na napoje będących butelkami jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych o pojemności do trzech litrów, włącznie z ich zakrętkami i wieczkami z tworzyw sztucznych, których głównym składnikiem jest politereftalan etylenu,</p> <p>ec) osiągniętym poziomie selektywnego zbierania odpadów opakowaniowych powstałych z opakowań na napoje będących butelkami jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych o pojemności do trzech litrów;”,</p> <p>– lit. f otrzymuje brzmienie:</p> <p>„f) wysokości należnej opłaty produktowej, obliczonej oddzielnie, z podziałem na poszczególne rodzaje opakowań i dla wszystkich opakowań razem, w tym opakowań środków niebezpiecznych – w przypadku nieosiągnięcia wymaganego poziomu recyklingu, poziomu udziału</p>
--	--	--	---	---

			<p>wagowego tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu w opakowaniach na napoje będących butelkach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych o pojemności do trzech litrów, poziomu udziału wagowego tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu w wytworzonych opakowaniach na napoje będących butelkami jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych o pojemności do trzech litrów, których głównym składnikiem jest politereftalan etylenu oraz poziomu selektywnego zbierania odpadów opakowaniowych powstałych z opakowań na napoje będących butelkami jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych o pojemności do trzech litrów”,</p> <ul style="list-style-type: none"> – w pkt 3 lit. a otrzymuje brzmienie: <p>„a) masie produktów wprowadzonych do obrotu,”,</p> <ul style="list-style-type: none"> – po pkt 3 dodaje się pkt 3a w brzmieniu: <p>„3a) w zakresie produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załącznikach nr 6, 9 i 10 do ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej oraz narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne, o których mowa w tej ustawie, z podziałem na rodzaje tych produktów oraz narzędzi połowowych, informacje o:</p> <ol style="list-style-type: none"> a) masie i liczbie wprowadzonych do obrotu w danym roku kalendarzowym produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 6 do tej ustawy będących opakowaniami oraz w pkt 1 i 4 w sekcji I załącznika nr 9 do tej ustawy, w tym o zawartości tworzyw sztucznych, b) masie wprowadzonych do obrotu w danym roku kalendarzowym narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne oraz masie zebranych narzędzi połowowych stanowiących odpady zawierających tworzywa sztuczne, c) osiągniętych poziomach selektywnego zbierania narzędzi połowowych stanowiących odpady zawierających tworzywa sztuczne, d) wysokości należnej opłaty produktowej, o której mowa w art. 12 ust. 2 tej ustawy, e) wysokości należnej opłaty, o której mowa w art. 3b ust. 1 tej ustawy, obliczanej oddzielnie dla poszczególnych produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 6 do tej ustawy będących opakowaniami, f) ilości nabytych oraz wydanych w danym roku kalendarzowym przez przedsiębiorców, o których mowa w art. 3b ust. 1 i 2 tej ustawy produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 6 do tej ustawy będących opakowaniami,
--	--	--	--

				<p>g) wysokości należnej opłaty, o której mowa w art. 3k ust. 1 i 2 tej ustawy, obliczonej oddzielnie dla poszczególnych produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 9 do tej ustawy,</p> <p>h) przeprowadzonych publicznych kampaniach edukacyjnych, o których mowa w art. 11b ust. 1 tej ustawy, wraz ze wskazaniem wysokości środków przeznaczonych na ten cel, lub wysokości opłat, o których mowa w art. 11b ust. 4 tej ustawy,</p> <p>i) ilości wprowadzonych do obrotu przez przedsiębiorców, o których mowa w art. 3k ust. 1 i 2 tej ustawy, poszczególnych produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 9 do tej ustawy.”;</p> <p>Dodatkowo, sprawozdania za 2022 r. (oraz za 2023 r. w zakresie narzędzi połowowych) zostaną sporządzone na podstawie badań w zakresie morfologii odpadów, badań statystycznych lub ankietowych.</p>
Art. 13 ust. 2	2. Do danych i informacji zgłaszanych zgodnie z niniejszym artykułem państwa członkowskie dołączają sprawozdanie z kontroli jakości. Dane i informacje są zgłaszane w formacie określonym przez Komisję zgodnie z ust. 4.	T	<p>Art. 5 pkt 7 – projektu – Art. 73 ust. 1 pkt 2b, 3 i 3a oraz art. 73 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach</p> <p>Art. 1 pkt 7 i pkt 15 projektu – art. 9 i art. 25 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej</p>	<p>jw.</p> <p>Art. 9. 1. Wpisowi do rejestru, o którym mowa w art. 49 ust. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach, w zakresie swojej działalności, podlegają:</p> <p>1) przedsiębiorcy:</p> <ol style="list-style-type: none"> wprowadzający do obrotu produkty, o których mowa w art. 3b ust. 1 i 2, prowadzący odzysk lub recykling odpadów powstałych z produktów, dokonujący eksportu oraz wewnątrzwspólnotowej dostawy odpadów powstałych z produktów w celu poddania ich odzyskowi lub recyklingowi; <p>2) organizacja,</p> <p>3) autoryzowany przedstawiciel, o którym mowa w art. 8a ust. 1,</p> <p>4) przedsiębiorca prowadzący portowe urządzenia do odbioru odpadów lub przedsiębiorca prowadzący inne równoważne systemy zbierania.</p> <p>2. Przedsiębiorca, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 lit. a, oraz autoryzowany przedstawiciel, o którym mowa w art. 8a ust. 1, są obowiązani do umieszczania numeru rejestrowego, o którym mowa w art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach, na dokumentach sporządzanych w związku z wykonywaniem działalności w zakresie objętym wpisem do rejestru, o którym mowa w art. 49 ust. 1 tej ustawy.”;</p>

			<p>Art. 5 pkt 2, pkt 3 lit a i c, pkt 4, pkt 5 lit. a tiret drugie i lit. b i pkt 6 lit. b projektu – art. 49 ust. 1 pkt 5, art. 50 ust. 1 pkt 1 i ust. 5a, art. 52 ust. 1, art. 53 ust. 1 pkt 1a i ust. 7 oraz 57 ust. 1 pkt 8 i 9 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach</p>	<p>„Art. 25. 1. Przez marszałka województwa oraz urząd marszałkowski rozumie się marszałka województwa lub urząd marszałkowski właściwych ze względu na siedzibę albo miejsce zamieszkania przedsiębiorcy, o którym mowa w art. 4 ust. 1 pkt 1, przedsiębiorcy wprowadzającego do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, przedsiębiorcy wprowadzającego do obrotu narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne, organizacji, autoryzowanego przedstawiciela, o którym mowa w art. 8a ust. 1, oraz producenta, a w przypadku braku siedziby albo miejsca zamieszkania na terytorium kraju – Marszałka Województwa Mazowieckiego lub Urząd Marszałkowski Województwa Mazowieckiego.</p> <p>2. W przypadku jednostki handlu detalicznego, jednostki handlu hurtowego, jednostki gastronomicznej lub urządzenia vendingowego właściwym marszałkiem województwa jest marszałek województwa właściwy ze względu na miejsce pobrania opłaty.</p> <p>„5) będących przedsiębiorcami, o których mowa w art. 3b ust. 1 i 2 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej”;</p> <p>b) ust. 7 w pkt 1 skreśla się wyrazy „zwany dalej „autoryzowanym przedstawicielem””;</p> <p>3) w art. 50:</p> <p>a) w ust. 1 pkt 1:</p> <p>– we wprowadzeniu do wyliczenia skreśla się wyrazy „(Dz. U. z 2020 r. poz. 1903)”;</p> <p>– lit. a otrzymuje brzmienie:</p> <p>„a) przedsiębiorców wprowadzających do obrotu produkty lub autoryzowanych przedstawicieli, o których mowa w art. 8a ust. 1 tej ustawy”;</p> <p>– w lit. d średnik zastępuje się przecinkiem i dodaje się lit. e i f w brzmieniu:</p> <p>„e) przedsiębiorców, o których mowa w art. 3b ust. 1 i 2 tej ustawy,</p> <p>f) przedsiębiorców prowadzących portowe urządzenia do odbioru odpadów oraz przedsiębiorców prowadzących inne równoważne systemy zbierania”;</p> <p>c) po ust. 5 dodaje się ust. 5a w brzmieniu:</p> <p>„5a. Autoryzowany przedstawiciel, o którym mowa w art. 8a ust. 1 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, jest</p>
--	--	--	---	--

				<p>obowiązany do zamieszczenia w rejestrze odpowiednio wykazu przedsiębiorców wprowadzających do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych lub narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne, którzy przekazali mu dane, o których mowa w art. 8b ust. 1 pkt 2 tej ustawy.”;</p> <p>4) w art. 52 w ust. 1:</p> <p>a) pkt 1 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„1) imię i nazwisko lub nazwę podmiotu oraz adres zamieszkania lub siedziby, adres e-mail, a w przypadku wyznaczenia autoryzowanego przedstawiciela, o którym mowa odpowiednio w art. 26 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym albo art. 8a ust. 1 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej – również kod pocztowy, miejscowość, nazwę ulicy, numer domu i lokalu, kraj, numer telefonu i faksu oraz osobę do kontaktu, a także imię i nazwisko lub nazwę oraz adres zamieszkania lub siedziby producenta, który tego autoryzowanego przedstawiciela wyznaczył;”</p> <p>b) w pkt 4:</p> <p>– w lit. a:</p> <p>– – wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:</p> <p>„a) przedsiębiorcy wprowadzającego do obrotu produkty lub autoryzowanego przedstawiciela, o którym mowa w art. 8a ust. 1 tej ustawy;”</p> <p>– – dodaje się tiret trzecie w brzmieniu:</p> <p>„– wykaz producentów, z którymi autoryzowany przedstawiciel zawarł umowę, o której mowa w art. 8a ust. 2 tej ustawy, zawierający ich imię i nazwisko lub nazwę oraz adres zamieszkania lub siedziby – w przypadku autoryzowanego przedstawiciela;”</p> <p>– w lit. b–e wyraz „produktów” zastępuje się wyrazami „produktów wymienionych w załączniku nr 4a do tej ustawy”</p> <p>– w lit. e średnik zastępuje się przecinkiem i dodaje się lit. f–h w brzmieniu:</p> <p>„f) przedsiębiorcy wprowadzającego do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych lub autoryzowanego przedstawiciela, o którym mowa w art. 8a ust. 1 tej ustawy:</p> <p>– informację o rodzaju prowadzonej działalności,</p> <p>– informacje o rodzajach wprowadzanych do obrotu produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych,</p>
--	--	--	--	--

			<p>g) przedsiębiorcy wprowadzającego do obrotu narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne – informację o rodzaju prowadzonej działalności,</p> <p>h) przedsiębiorców, o których mowa w art. 3b ust. 1 i 2 tej ustawy informację o:</p> <ul style="list-style-type: none"> – rodzaju prowadzonej działalności, – rodzajach oferowanych produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 6 do tej ustawy będących opakowaniami objętych opłatą, o której mowa w art. 3b ust. 1, – miejscu albo miejscach prowadzenia działalności;”; <p>c) w pkt 7a w lit. d po tiret trzecim dodaje się tiret czwarte w brzmieniu: „– informację o sposobie wykonania obowiązku osiągnięcia rocznego poziomu selektywnego zbierania odpadów opakowaniowych, o którym mowa w art. 21a ust. 1 tej ustawy, samodzielnie albo za pośrednictwem organizacji odzysku opakowań;”;</p> <p>5) w art. 53:</p> <p>a) w ust. 5</p> <ul style="list-style-type: none"> – po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu: <p>„1a) imię i nazwisko lub nazwę podmiotu oraz adres zamieszkania lub siedziby, adres e-mail, a w przypadku wyznaczenia autoryzowanego przedstawiciela, o którym mowa w art. 8a ust. 1 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, również kod pocztowy, miejscowość, nazwę ulicy, numer domu i lokalu, kraj, numer telefonu i faksu oraz osobę do kontaktu, a także imię i nazwisko lub nazwę, adres zamieszkania lub siedziby producenta, który go wyznaczył, oraz wykaz przedsiębiorców wprowadzających do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych lub przedsiębiorców wprowadzających do obrotu narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne, którzy mogą korzystać z uprawnienia, o którym mowa w art. 8b ust. 1 tej ustawy;”;</p> <p>b) w ust. 7:</p> <ul style="list-style-type: none"> – w pkt 2 we wprowadzeniu do wyliczenia po wyrazach „autoryzowanego przedstawiciela” dodaje się wyrazy „, , o którym mowa w art. 26 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym;”; – w pkt 6 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 7 w brzmieniu: „7) w przypadku autoryzowanego przedstawiciela, o którym mowa w art. 8a ust. 1 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w
--	--	--	--

			Art. 5 pkt 8 i pkt 9 lit. b projektu – art. 76 ust. 1 pkt 3 i art. 79 ust. 5 pkt 4 ustawy z dnia 14 grudnia 2022 r. o odpadach	zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, kopię umowy, o której mowa w art. 8a ust. 2 tej ustawy.”; b) dodaje się pkt 8 i pkt 9 w brzmieniu: „8) wprowadzających do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, 9) wprowadzających do obrotu narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne”; 4) miejsce prowadzenia przez przedsiębiorcę jednostki handlu detalicznego, jednostki handlu hurtowego lub jednostki gastronomicznej, o których mowa w art. 3b ust. 1 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, lub lokalizacji urządzenia vendingowego, o którym mowa w art. 3b ust. 2 tej ustawy. 4) dokumentach, o których mowa w art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, oraz zaświadczeniach, o których mowa w art. 8d ust. 9 tej ustawy;
Art. 13 ust. 3	3. Komisja dokonuje przeglądu danych i informacji zgłoszonych zgodnie z niniejszym artykułem i publikuje sprawozdanie dotyczące wyników tego przeglądu. Sprawozdanie to zawiera ocenę organizacji zbierania danych i informacji, źródeł danych i informacji i metody stosowanej przez państwa członkowskie, jak również kompletności, rzetelności, aktualności oraz spójności tych danych i informacji. Ocena może zawierać konkretne zalecenia dotyczące usprawnień. Przedmiotowe sprawozdanie jest sporządzane po pierwszym zgłoszeniu danych i informacji przez państwa członkowskie, a następnie w odstępach określonych w art. 12 ust. 3c dyrektywy 94/62/WE.	N	-	-
Art. 13 ust. 4	4. Do dnia 3 stycznia 2021 r. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające format zgłaszania danych i informacji zgodnie z ust. 1 lit. a) i b) i ust. 2 niniejszego artykułu. Do dnia 3 lipca 2020 r. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające format zgłaszania danych zgodnie z ust. 1 lit. c) i d) i ust. 2 niniejszego artykułu.	N	-	-

	<p>Do dnia 1 stycznia 2022 r. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające format zgłaszania danych i informacji zgodnie z ust. 1 lit. e) i f) i ust. 2 niniejszego artykułu.</p> <p>Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 16 ust. 2. Należy wziąć pod uwagę format opracowany na podstawie art. 12 dyrektywy 94/62/WE.</p>			
Art. 14	<p>Sankcje</p> <p>Państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszenia przepisów krajowych przyjętych na podstawie niniejszej dyrektywy oraz podejmują wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia ich wykonania. Przewidziane sankcje muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o tych przepisach i środkach do dnia 3 lipca 2021 r., a także powiadamiają ją o wszelkich późniejszych zmianach, które ich dotyczą.</p>	T	<p>Art. 1 pkt 19 projektu – Art. 40a–40c ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej</p>	<p>„Art. 40a. Administracyjnej karze pieniężnej, podlega ten, kto:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) wbrew przepisowi art. 3b ust. 1 nie pobiera opłaty od użytkownika końcowego nabywającego produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w załączniku nr 6 do ustawy będące opakowaniami lub napoje lub żywność pakowane przez tego przedsiębiorcę w te produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w załączniku nr 6 do ustawy będące opakowaniami; 2) wbrew przepisowi art. 3b ust. 2 nie pobiera opłaty od użytkownika końcowego nabywającego napoje lub żywność w produktach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy będących opakowaniami pakowane i oferowane przez tego przedsiębiorcę za pomocą urządzenia vendingowego; 3) wbrew przepisowi art. 3b ust. 3 nie zapewnia dostępności opakowań alternatywnych do produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy będących opakowaniami, wytworzonych z materiałów innych niż tworzywa sztuczne, w tym innych niż tworzywa sztuczne ulegające biodegradacji, lub dostępności opakowań wielokrotnego użytku; 4) wbrew przepisowi art. 3h ust. 1 nie prowadzi ewidencji, o której mowa w tym przepisie; 5) wbrew przepisowi art. 3h ust. 2, w przypadku prowadzenia więcej niż jednej jednostki handlu detalicznego, jednostki handlu hurtowego lub jednostki gastronomicznej nie prowadzi ewidencji, o której mowa w tym przepisie; 6) wbrew przepisowi art. 3h ust. 4 nie przechowuje informacji zawartych w ewidencji, o której mowa w art. 3h ust. 1 i 2, przez 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, którego informacje dotyczą; 7) wbrew przepisowi art. 3i wprowadza do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w załączniku nr 7 do ustawy oraz wyroby wykonane z oksydegradowalnych tworzyw sztucznych; 8) wbrew przepisowi art. 3j nie zapewnia umieszczenia na opakowaniach produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w

			<p>załączniku nr 8 do ustawy lub na samych tych produktach oznakowania na zasadach określonych w rozporządzeniu wykonawczym Komisji (UE) 2020/2151 z dnia 18 grudnia 2020 r. ustanawiającym zasady dotyczące zharmonizowanych specyfikacji w odniesieniu do oznakowania produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w części D załącznika do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko i zgodnie ze wzorami określonymi w tym rozporządzeniu;</p> <p>9) wbrew przepisowi art. 3o ust. 1 nie prowadzi ewidencji, o której mowa w tym przepisie;</p> <p>10) wbrew przepisowi art. 3o ust. 2 nie prowadzi ewidencji, o której mowa w art. 3o ust. 1, zgodnie z formatem danych określonym w decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2022/162 z dnia 4 lutego 2022 r. ustanawiającej zasady stosowania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 w odniesieniu do obliczania, weryfikacji i zgłaszania zmniejszenia stosowania niektórych produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych i środków wprowadzanych przez państwa członkowskie w celu osiągnięcia takiego zmniejszenia;</p> <p>11) wbrew przepisowi art. 8c ust. 1 nie wyznaczył upoważnionego przedstawiciela;</p> <p>12) wbrew przepisowi art. 8d ust. 1 nie finansuje kosztów selektywnego zbierania narzędzi połowowych stanowiących odpady zawierających tworzywa sztuczne oraz kosztów ich transportu i przetwarzania;</p> <p>13) wbrew przepisowi art. 8d ust. 5 nie prowadzi ewidencji, o której mowa w tym przepisie, zgodnie z formatem zgłaszania danych określonym w decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2021/958 z dnia 31 maja 2021 r. ustanawiającej format zgłaszania danych i informacji dotyczących wprowadzonych do obrotu narzędzi połowowych oraz zebranych narzędzi połowowych stanowiących odpady w państwach członkowskich i format sprawozdania z kontroli jakości zgodnie z art. 13 ust. 1 lit. d i art. 13 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904;</p> <p>14) wbrew przepisowi art. 11 ust. 1 nie prowadzi dodatkowej ewidencji, o której mowa w tym przepisie;</p> <p>15) wbrew przepisowi art. 11b ust. 4 w danym roku kalendarzowym nie przeznaczył opłaty na publiczne kampanie edukacyjne lub nie wniósł opłaty na publiczne kampanie edukacyjne w terminach określonych w tym przepisie;</p> <p>Art. 40b. 1. Administracyjne kary pieniężne wynoszą w przypadkach, o których mowa w art. 40a:</p> <p>1) pkt 1–6 – od 500 zł do 20 000 zł;</p>
--	--	--	---

			<p>Art. 3 projektu – Art. 3 ust. 1 pkt 2ha ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej</p>	<p>2) pkt 7 i 15 – od 10 000 zł do 500 000 zł; 3) pkt 8–14 – od 10 000 zł do 100 000 zł. 2. Administracyjne kary pieniężne za naruszenia, o których mowa w art. 40a pkt 1–3 wymierza, w drodze decyzji, właściwy wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej. 3. Administracyjne kary pieniężne za naruszenia, o których mowa w art. 40a pkt 4–15 wymierza, w drodze decyzji, właściwy wojewódzki inspektor ochrony środowiska. 4. Przy ustalaniu wysokości administracyjnej kary pieniężnej uwzględnia się stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu. 5. Jeżeli podmiot podlegający ukaraniu przedstawi dowody i okoliczności wskazujące, że podmiot ten dochował należytej staranności i uczynił wszystko, czego można od niego rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło lub że nie miał żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których podmiot nie mógł przewidzieć, nie wszczyna się postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej wobec tego podmiotu, a postępowanie wszczęte umarza. 6. Należności z tytułu administracyjnych kar pieniężnych stanowią dochód budżetu państwa. Art. 40c. 1. Do administracyjnych kar pieniężnych nie stosuje się przepisu art. 189f ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2022 r. poz. 2000 i 2185). 2. Do administracyjnych kar pieniężnych stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, z tym że uprawnienia organu podatkowego przysługują odpowiednio wojewódzkiemu inspektorowi Inspekcji Handlowej oraz wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska.”; „2ha) kontrola przestrzegania przez przedsiębiorców prowadzących jednostki handlu detalicznego, jednostki handlu hurtowego, jednostki gastronomiczne lub pakujących i oferujących napoje lub żywność za pomocą urządzenia vendingowego przepisów art. 3b ust. 1–3 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1903 oraz ...);”.</p>
--	--	--	---	--

			<p>Art. 6 pkt 9 i pkt 10 projektu – art. 56 ust. 1 pkt 4b i art. 57 pkt 1 ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o opakowaniach i odpadach opakowaniowych</p> <p>Art. 13 projektu</p>	<p>4b) wbrew przepisowi art. 14b wprowadza do obrotu produkty w jednorazowych opakowaniach na napoje będących pojemnikami z tworzyw sztucznych o pojemności do trzech litrów, których zakrętki i wieczka wykonane z tworzyw sztucznych nie pozostają przymocowane do tych pojemników podczas etapu zamierzonego użytkowania napoju;”;</p> <p>„1) w przypadkach, o których mowa w art. 56 ust. 1 pkt 1, 2–4, 4b, 5–10 i 14 – od 10 000 zł do 500 000 zł;”;</p> <p>Art. 13. Inspekcja Handlowa przeprowadza kontrole przestrzegania przez przedsiębiorców prowadzących jednostki handlu detalicznego, jednostki handlu hurtowego, jednostki gastronomiczne lub pakujących i oferujących napoje lub żywność za pomocą urządzenia vendingowego przepisów art. 3b ust. 1-3 ustawy zmienianej w art. 1 po raz pierwszy w roku 2024.</p>
Art. 15	<p>Ocena i przegląd</p> <p>1. Komisja dokonuje oceny niniejszej dyrektywy do dnia 3 lipca 2027 r. Ocena ta oparta jest na informacjach dostępnych zgodnie z art. 13. Państwa członkowskie dostarczają Komisji wszelkich dodatkowych informacji potrzebnych do dokonania oceny i przygotowania sprawozdania, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu.</p> <p>2. Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu sprawozdanie dotyczące najważniejszych ustaleń oceny dokonanej zgodnie z ust. 1. W stosownych przypadkach sprawozdaniu towarzyszy wniosek ustawodawczy. W stosownych przypadkach we wniosku określa się wiążące cele ilościowe w zakresie zmniejszenia stosowania oraz określa się wiążące poziomy zbierania narzędzi połowowych stanowiących odpady.</p> <p>3. Sprawozdanie obejmuje:</p> <p>a) ocenę potrzeby przeprowadzenia przeglądu załącznika zawierającego wykaz produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, w tym w odniesieniu do zakrętek i wieczek wykonanych z tworzyw sztucznych stosowanych w szklanych i metalowych pojemnikach na napoje;</p>	N	-	KE przyjmie akty wykonawcze określające format danych

<p>b) studium wykonalności dotyczące ustanowienia wiążących poziomów zbierania narzędzi połowowych stanowiących odpady i wiążących unijnych celów ilościowych w zakresie zmniejszenia stosowania, w szczególności, wymienionych w części A załącznika produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, z uwzględnieniem poziomów stosowania i już osiągniętego zmniejszenia stosowania w państwach członkowskich;</p> <p>c) ocenę zmian w materiałach stosowanych w objętych niniejszą dyrektywą produktach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, a także nowych wzorców stosowania i nowych modeli biznesowych opartych na alternatywnych produktach wielokrotnego użytku; tam, gdzie to możliwe, obejmuje to całościową analizę cyklu życia, by ocenić wpływ na środowisko takich produktów i produktów alternatywnych; oraz</p> <p>d) ocenę postępów naukowo-technicznych w zakresie kryteriów lub normy dotyczących biodegradowalności w środowisku morskim mających zastosowanie do produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych objętych zakresem stosowania niniejszej dyrektywy i ich zamienników jednorazowego użytku, które zapewniają całkowity rozkład na dwutlenek węgla (CO₂), biomasę i wodę w czasie wystarczająco krótkim, aby te tworzywa sztuczne nie były szkodliwe dla organizmów morskich i nie dochodziło do ich kumulacji w środowisku.</p> <p>4. W ramach oceny przeprowadzonej zgodnie z ust. 1 Komisja dokonuje przeglądu podjętych w związku z niniejszą dyrektywą środków dotyczących wymienionych w części E sekcja III załącznika produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych i przedstawia sprawozdanie zawierające najważniejsze ustalenia. Sprawozdanie zawiera również analizę wariantów odnośnie do wiążących środków służących zmniejszeniu ilości odpadów pochodzących ze stosowania produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, które to produkty wymieniono w części E sekcja III załącznika, w tym możliwość ustanowienia wiążących poziomów zbierania dla tych odpadów. W stosownych</p>			
--	--	--	--

	przypadkach sprawozdaniu towarzyszy wniosek ustawodawczy.			
Art. 16	<p>Procedura komitetowa</p> <p>1. Komisję wspomaga komitet ustanowiony na mocy art. 39 dyrektywy 2008/98/WE. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.</p> <p>2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.</p> <p>W przypadku gdy komitet nie wyda żadnej opinii, Komisja nie przyjmuje projektu aktu wykonawczego i stosuje się art. 5 ust. 4 akapit trzeci rozporządzenia (UE) nr 182/2011.</p>	N	-	-
Art. 17	<p>Transpozycja</p> <p>1. Państwa członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 3 lipca 2021 r. Niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję.</p> <p>Jednocześnie państwa członkowskie stosują środki niezbędne do wykonania:</p> <ul style="list-style-type: none"> — art. 5 – od dnia 3 lipca 2021 r., — art. 6 ust. 1 – od dnia 3 lipca 2024 r., — art. 7 ust. 1 – od dnia 3 lipca 2021 r., — art. 8 – do dnia 31 grudnia 2024 r., a w odniesieniu do systemów rozszerzonej odpowiedzialności producenta ustanowionych przed dniem 4 lipca 2018 r. i w odniesieniu do produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w części E sekcja III załącznika – do dnia 5 stycznia 2023 r. <p>Przyjęte przez państwa członkowskie przepisy, o których mowa w niniejszym ustępie, zawierają odesłanie do niniejszej dyrektywy lub odesłanie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Sposób dokonywania takiego odesłania określany jest przez państwa członkowskie.</p> <p>2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.</p>	N	-	-

	<p>3. Pod warunkiem osiągnięcia ustanowionych w art. 4 i 8 celów i zadań w zakresie gospodarowania odpadami, państwa członkowskie mogą dokonać transpozycji przepisów określonych w art. 4 ust. 1 i w art. 8 ust. 1 i 8, z wyjątkiem w zakresie wymienionych w części E sekcja III załącznika produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, w drodze umów zawieranych między właściwymi organami a zainteresowanymi sektorami gospodarki.</p> <p>Umowy takie muszą spełniać następujące wymogi:</p> <p>a) być możliwe do wyegzekwowania;</p> <p>b) określać cele i odpowiadające im terminy realizacji;</p> <p>c) być publikowane się w krajowych dziennikach urzędowych lub w dokumentach urzędowych, które są w równym stopniu dostępne dla opinii publicznej, i być przekazywane Komisji;</p> <p>d) wyniki osiągane w ramach umowy są regularnie monitorowane, przekazywane właściwym organom i Komisji oraz podawane do publicznej wiadomości na warunkach określonych w umowie;</p> <p>e) właściwe organy ustanowią przepisy służące badaniu postępów osiągniętych w ramach umowy; oraz</p> <p>f) w przypadku nieprzestrzegania umowy państwa członkowskie wprowadzą w życie odpowiednie przepisy niniejszej dyrektywy za pomocą środków ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych.</p>			
Art. 18	<p>Wejście w życie</p> <p>Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.</p>	N	-	-
Art. 19	<p>Adresaci</p> <p>Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.</p>	N	-	-
Załącznik Część A	<p>CZĘŚĆ A</p> <p>Produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych objęte art. 4 dotyczącym zmniejszenia stosowania</p> <p>1) Kubki na napoje, w tym ich pokrywki i wieczka;</p> <p>2) pojemniki na żywność, tj. pojemniki takie jak pudełka, z pokrywką lub bez, stosowane w celu umieszczania w nich żywności, która:</p>	T	<p>Załącznik nr 6 do ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o</p>	<p>Załącznik nr 6</p> <p>Produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych podlegające zmniejszeniu stosowania</p> <p>Do produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych podlegających zmniejszeniu stosowania zalicza się:</p> <p>1) kubki na napoje, w tym ich pokrywki i wieczka;</p>

	<p>a) jest przeznaczona do bezpośredniego spożycia, na miejscu lub na wynos,</p> <p>b) jest zazwyczaj spożywana bezpośrednio z pojemnika, oraz</p> <p>c) jest gotowa do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzenie, gotowanie czy podgrzewanie,</p> <p>w tym pojemniki na żywność typu <i>fast food</i> lub na inne posiłki gotowe do bezpośredniego spożycia, z wyjątkiem pojemników na napoje, talerzy oraz paczek i owijek zawierających żywność.</p>		opłacie produktowej	<p>2) pojemniki na żywność, w tym pojemniki takie jak pudełka, z pokrywką lub bez, stosowane w celu umieszczania w nich żywności, która jest:</p> <p>a) przeznaczona do bezpośredniego spożycia, na miejscu lub na wynos,</p> <p>b) zazwyczaj spożywana bezpośrednio z pojemnika, oraz</p> <p>c) gotowa do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzenie, gotowanie czy podgrzewanie,</p> <p>– w tym pojemniki na żywność typu <i>fast food</i> lub na inne posiłki gotowe do bezpośredniego spożycia, z wyjątkiem pojemników na napoje, talerzy oraz paczek i owijek zawierających żywność.</p>
Załącznik nr 7	<p>CZĘŚĆ B</p> <p>Produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych objęte art. 5 dotyczącym ograniczeń w zakresie wprowadzania do obrotu</p> <p>1) Patyczki higieniczne, z wyjątkiem patyczków objętych zakresem stosowania dyrektywy Rady 90/385/EWG lub dyrektywy Rady 93/42/EWG;</p> <p>2) sztućce (widelce, noże, łyżki, pałeczki);</p> <p>3) talerze;</p> <p>4) słomki, z wyjątkiem słomek objętych zakresem stosowania dyrektywy 90/385/EWG lub dyrektywy 93/42/EWG;</p> <p>5) mieszaśedka do napojów;</p> <p>6) patyczki mocowane do balonów i służące do tego, by balony się na nich opierały, w tym mechanizmy tych patyczków, z wyjątkiem balonów do użytku przemysłowego lub innych profesjonalnych zastosowań, które to balony nie są rozprowadzane wśród konsumentów;</p> <p>7) pojemniki na żywność wykonane z polistyrenu ekspandowanego, tj. pojemniki takie jak pudełka, z pokrywką lub bez, stosowane w celu umieszczania w nich żywności, która:</p> <p>a) jest przeznaczona do bezpośredniego spożycia, na miejscu lub na wynos,</p> <p>b) jest zazwyczaj spożywana bezpośrednio z pojemnika, oraz</p> <p>c) jest gotowa do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzenie, gotowanie czy podgrzewanie,</p> <p>w tym pojemniki na żywność typu <i>fast food</i> lub na inne posiłki gotowe do bezpośredniego spożycia, z wyjątkiem pojemników na napoje, talerzy oraz paczek i owijek zawierających żywność;</p>	T	Załącznik nr 7 do ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej	<p>Załącznik nr 7</p> <p>Produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych objęte zakazem wprowadzania do obrotu</p> <p>Do produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych objętych zakazem wprowadzania do obrotu zalicza się:</p> <p>1) patyczki higieniczne, z wyjątkiem patyczków przeznaczonych do celów medycznych zgodnie z definicją wyrobu medycznego, o której mowa w art. 2 pkt 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/745 z dnia 5 kwietnia 2017 r. w sprawie wyrobów medycznych, zmiany dyrektywy 2001/83/WE, rozporządzenia (WE) nr 178/2002 i rozporządzenia (WE) nr 1223/2009 oraz uchylecia dyrektyw Rady 90/385/EWG i 93/42/EWG (Dz. Urz. UE L 117 z 05.05.2017, str. 1, z późn. zm.¹⁵⁾);</p> <p>2) sztućce (widelce, noże, łyżki, pałeczki);</p> <p>3) talerze;</p> <p>4) słomki, z wyjątkiem słomek przeznaczonych do celów medycznych zgodnie z definicją wyrobu medycznego, o której mowa w art. 2 pkt 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/745 z dnia 5 kwietnia 2017 r. w sprawie wyrobów medycznych, zmiany dyrektywy 2001/83/WE, rozporządzenia (WE) nr 178/2002 i rozporządzenia (WE) nr 1223/2009 oraz uchylecia dyrektyw Rady 90/385/EWG i 93/42/EWG;</p> <p>5) mieszaśedka do napojów;</p> <p>6) patyczki mocowane do balonów i służące do tego, aby balony się na nich opierały, w tym mechanizmy tych patyczków, z wyjątkiem balonów do użytku przemysłowego lub innych profesjonalnych zastosowań, które to balony nie są rozprowadzane wśród konsumentów;</p> <p>7) pojemniki na żywność wykonane z polistyrenu ekspandowanego, tj. pojemniki takie jak pudełka, z pokrywką lub bez, stosowane w celu umieszczania w nich żywności, która jest:</p>

	<p>8) wykonane z polistyrenu ekspandowanego pojemniki na napoje, w tym ich zakrętki i wieczka;</p> <p>9) wykonane z polistyrenu ekspandowanego kubki na napoje, w tym ich zakrętki i wieczka.</p>			<p>a) przeznaczona do bezpośredniego spożycia, na miejscu lub na wynos,</p> <p>b) zazwyczaj spożywana bezpośrednio z pojemnika, oraz</p> <p>c) gotowa do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzenie, gotowanie czy podgrzewanie</p> <p>– w tym pojemniki na żywność typu fast food lub na inne posiłki gotowe do bezpośredniego spożycia, z wyjątkiem pojemników na napoje, talerzy oraz paczek i owijek zawierających żywność;</p> <p>8) pojemniki na napoje, w tym ich zakrętki i wieczka, wykonane z polistyrenu ekspandowanego;</p> <p>9) kubki na napoje, w tym ich zakrętki i wieczka, wykonane z polistyrenu ekspandowanego.</p>
Załącznik nr 9	<p>CZĘŚĆ C</p> <p>Produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych objęte art. 6 ust. 1–4 dotyczącym wymogów dotyczących produktów Pojemniki na napoje o pojemności do trzech litrów, tj. pojemniki stosowane do przechowywania napojów, takie jak butelki na napoje, w tym ich zakrętki i wieczka, oraz wielomateriałowe opakowania na napoje, w tym ich zakrętki i wieczka, ale nie:</p> <p>a) szklane lub metalowe pojemniki na napoje, których zakrętki i wieczka wykonane są z tworzyw sztucznych;</p> <p>b) pojemniki na napoje przeznaczone i wykorzystywane do mającej płynną postać żywności specjalnego przeznaczenia medycznego zgodnie z definicją w art. 2 lit. g) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 609/2013.</p>	T	<p>Załącznik nr 9</p> <p>Załącznik nr 9 sekcja I pkt 3 i załącznik nr 10 pkt 3 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej</p>	<p>Załącznik nr 9</p> <p>Produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych objęte wymogiem dotyczącym finansowania kosztów związanych z zagospodarowaniem odpadów powstałych z produktów tego samego rodzaju, które zostały wprowadzone do obrotu</p> <p>Sekcja I. Produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych objęte rozszerzoną odpowiedzialnością producenta w zakresie pokrywania kosztów zbierania odpadów powstałych z tych produktów z publicznych systemów zbierania odpadów, w tym kosztów infrastruktury i jej funkcjonowania, kosztów uprzątnięcia, transportu i przetwarzania tych odpadów.</p> <p>Do tych produktów zalicza się:</p> <p>1) pojemniki na żywność, tj. pojemniki takie jak pudełka, z pokrywką lub bez, stosowane w celu umieszczania w nich żywności, która jest:</p> <p>a) przeznaczona do bezpośredniego spożycia, na miejscu lub na wynos,</p> <p>b) zazwyczaj spożywana bezpośrednio z pojemnika, oraz</p> <p>c) gotowa do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzenie, gotowanie czy podgrzewanie</p> <p>– w tym pojemniki na żywność typu fast food lub na inne posiłki gotowe do bezpośredniego spożycia, z wyjątkiem pojemników na napoje, talerzy oraz paczek i owijek zawierających żywność;</p>

			<p>2) paczki i owijki wykonane z elastycznych materiałów zawierające żywność przeznaczone do bezpośredniego spożycia z paczki lub owijki bez żadnej dalszej obróbki;</p> <p>3) pojemniki na napoje o pojemności do trzech litrów, to jest pojemniki stosowane do przechowywania napojów, takie jak butelki na napoje, w tym ich zakrętki i wieczka, oraz wielomateriałowe opakowania na napoje, w tym ich zakrętki i wieczka, z wyłączeniem szklanych lub metalowych pojemników na napoje, których zakrętki i wieczka są wykonane z tworzyw sztucznych;</p> <p>4) kubki na napoje, w tym ich pokrywki i wieczka;</p> <p>5) lekkie plastikowe torby na zakupy, zgodnie z definicją zawartą w art. 8 pkt 15a lit. a ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz. U. z 2020 r. poz. 1114 oraz z 2021 r. poz. 2151 oraz ...).</p> <p style="text-align: right;">Załącznik nr 10</p> <p>Produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych objęte obowiązkiem podnoszenia świadomości ekologicznej</p> <p>Do produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych objętych obowiązkiem podnoszenia świadomości ekologicznej zalicza się:</p> <p>1) pojemniki na żywność – pojemniki takie jak pudełka, z pokrywką lub bez, stosowane w celu umieszczania w nich żywności, która jest:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) przeznaczona do bezpośredniego spożycia, na miejscu lub na wynos, b) zazwyczaj spożywana bezpośrednio z pojemnika, oraz c) gotowa do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzenie, gotowanie czy podgrzewanie <p>– w tym pojemniki na żywność typu fast food lub na inne posiłki gotowe do bezpośredniego spożycia, z wyjątkiem pojemników na napoje, talerzy oraz paczek i owijek zawierających żywność;</p> <p>2) paczki i owijki wykonane z elastycznych materiałów zawierające żywność przeznaczone do bezpośredniego spożycia z paczki lub owijki bez żadnej dalszej obróbki;</p> <p>3) pojemniki na napoje o pojemności do trzech litrów, tj. pojemniki stosowane do przechowywania napojów, takie jak butelki na napoje, w tym ich zakrętki i wieczka, oraz wielomateriałowe opakowania na napoje, w tym ich zakrętki i wieczka, z wyłączeniem szklanych lub metalowych pojemników na napoje, w których zakrętki i wieczka wykonane są z tworzyw sztucznych;</p> <p>4) kubki na napoje, w tym ich zakrętki i wieczka;</p>
--	--	--	--

				<p>5) wyroby tytoniowe z filtrami zawierającymi tworzywa sztuczne i filtry zawierające tworzywa sztuczne sprzedawane do używania łącznie z wyrobami tytoniowymi;</p> <p>6) chusteczki nawilżane, tj. uprzednio nawilżone chusteczki przeznaczone do higieny osobistej i uprzednio nawilżone chusteczki do użytku domowego;</p> <p>7) balony, z wyjątkiem balonów do użytku przemysłowego lub innych profesjonalnych zastosowań, które to balony nie są rozprowadzane wśród konsumentów;</p> <p>8) lekkie plastikowe torby na zakupy w rozumieniu art. 8 pkt 15a lit. a ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz. U. z 2020 r. poz. 1114 oraz z 2021 r. poz. 2151 oraz ...);</p> <p>9) podpaski higieniczne, tampony oraz aplikatory do tamponów.</p>
Załącznik nr 8 Część D	<p>CZĘŚĆ D</p> <p>Produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych objęte art. 7 dotyczącym wymogów dotyczących oznakowania</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) Podpaski higieniczne, tampony oraz aplikatory do tamponów; 2) chusteczki nawilżane, tj. uprzednio nawilżone chusteczki przeznaczone do higieny osobistej i uprzednio nawilżone chusteczki do użytku domowego; 3) wyroby tytoniowe z filtrami i filtry sprzedawane do używania z wyrobami tytoniowymi; 4) kubki na napoje. 	T	<p>Załącznik nr 8 do ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej</p>	<p style="text-align: right;">Załącznik nr 8</p> <p style="text-align: center;">Produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych objęte wymogiem dotyczącym oznakowania</p> <p>Do produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych objętych wymogiem dotyczącym oznakowania zalicza się:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) podpaski higieniczne, tampony oraz aplikatory do tamponów; 2) chusteczki nawilżane, tj. uprzednio nawilżone chusteczki przeznaczone do higieny osobistej i uprzednio nawilżone chusteczki do użytku domowego; 3) wyroby tytoniowe z filtrami zawierającymi tworzywa sztuczne i filtry zawierające tworzywa sztuczne sprzedawane do używania łącznie z wyrobami tytoniowymi; 4) kubki na napoje.
Załącznik nr 9 Część E	<p>CZĘŚĆ E</p> <p>I. Produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych objęte art. 8 ust. 2 dotyczącym rozszerzonej odpowiedzialności producenta</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) Pojemniki na żywność, tj. pojemniki takie jak pudełka, z pokrywką lub bez, stosowane w celu umieszczania w nich żywności, która: <ol style="list-style-type: none"> a) jest przeznaczona do bezpośredniego spożycia, na miejscu lub na wynos, b) jest zazwyczaj spożywana bezpośrednio z pojemnika, oraz 	T	<p>Załącznik nr 9 do ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej</p>	<p style="text-align: right;">Załącznik nr 9</p> <p style="text-align: center;">Produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych objęte wymogiem dotyczącym finansowania kosztów związanych z zagospodarowaniem odpadów powstałych z produktów tego samego rodzaju, które zostały wprowadzone do obrotu</p> <p>Sekcja I. Produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych objęte rozszerzoną odpowiedzialnością producenta w zakresie pokrywania kosztów zbierania odpadów powstałych z tych produktów z publicznych systemów zbierania odpadów, w tym kosztów infrastruktury i jej</p>

<p>c) jest gotowa do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzenie, gotowanie czy podgrzewanie, w tym pojemniki na żywność typu <i>fast food</i> lub na inne posiłki gotowe do bezpośredniego spożycia, z wyjątkiem pojemników na napoje, talerzy oraz paczek i owijek zawierających żywność;</p> <p>2) paczki i owijki wykonane z elastycznych materiałów zawierające żywność przeznaczoną do bezpośredniego spożycia z paczki lub owijki bez żadnej dalszej obróbki;</p> <p>3) pojemniki na napoje o pojemności do trzech litrów, tj. pojemniki stosowane do przechowywania napojów, takie jak butelki na napoje, w tym ich zakrętki i wieczka, oraz wielomateriałowe opakowania na napoje, w tym ich zakrętki i wieczka, ale nie szklane lub metalowe pojemniki na napoje, których zakrętki i wieczka wykonane są z tworzyw sztucznych;</p> <p>4) kubki na napoje, w tym ich pokrywki i wieczka;</p> <p>5) lekkie plastikowe torby na zakupy zgodnie z definicją w art. 3 pkt 1c) dyrektywy 94/62/WE.</p> <p>II. Produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych objęte art. 8 ust. 3 dotyczącym rozszerzonej odpowiedzialności producenta</p> <p>1) Chusteczki nawilżane, tj. uprzednio nawilżone chusteczki przeznaczone do higieny osobistej i uprzednio nawilżone chusteczki do użytku domowego;</p> <p>2) balony, z wyjątkiem balonów do użytku przemysłowego lub innych profesjonalnych zastosowań, które to balony nie są rozprowadzane wśród konsumentów.</p> <p>III. Inne produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych objęte art. 8 ust. 3 dotyczącym rozszerzonej odpowiedzialności producenta</p> <p>Wyroby tytoniowe z filtrami i filtry sprzedawane do używania z wyrobami tytoniowymi.</p>		<p>funkcjonowania, kosztów uprzątnięcia, transportu i przetwarzania tych odpadów.</p> <p>Do tych produktów zalicza się:</p> <p>1) pojemniki na żywność, tj. pojemniki takie jak pudełka, z pokrywką lub bez, stosowane w celu umieszczania w nich żywności, która jest:</p> <ol style="list-style-type: none"> przeznaczona do bezpośredniego spożycia, na miejscu lub na wynos, zazwyczaj spożywana bezpośrednio z pojemnika, oraz gotowa do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzenie, gotowanie czy podgrzewanie <p>– w tym pojemniki na żywność typu fast food lub na inne posiłki gotowe do bezpośredniego spożycia, z wyjątkiem pojemników na napoje, talerzy oraz paczek i owijek zawierających żywność;</p> <p>2) paczki i owijki wykonane z elastycznych materiałów zawierające żywność przeznaczone do bezpośredniego spożycia z paczki lub owijki bez żadnej dalszej obróbki;</p> <p>3) pojemniki na napoje o pojemności do trzech litrów, to jest pojemniki stosowane do przechowywania napojów, takie jak butelki na napoje, w tym ich zakrętki i wieczka, oraz wielomateriałowe opakowania na napoje, w tym ich zakrętki i wieczka, z wyłączeniem szklanych lub metalowych pojemników na napoje, których zakrętki i wieczka są wykonane z tworzyw sztucznych;</p> <p>4) kubki na napoje, w tym ich pokrywki i wieczka;</p> <p>5) lekkie plastikowe torby na zakupy, zgodnie z definicją zawartą w art. 8 pkt 15a lit. a ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz. U. z 2020 r. poz. 1114 oraz z 2021 r. poz. 2151 oraz ...).</p> <p>Sekcja II. Produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych objęte rozszerzoną odpowiedzialnością producenta w zakresie pokrywania przez producentów kosztów kampanii edukacyjnych, kosztów uprzątnięcia odpadów powstałych z tych produktów, ich transportu i przetwarzania, a także kosztów gromadzenia danych i sprawozdawczości</p> <p>Do tych produktów zalicza się:</p> <ol style="list-style-type: none"> chusteczki nawilżane, tj. uprzednio nawilżone chusteczki przeznaczone do higieny osobistej i uprzednio nawilżone chusteczki do użytku domowego; balony, z wyjątkiem balonów do użytku przemysłowego lub innych profesjonalnych zastosowań, które to balony nie są rozprowadzane wśród konsumentów.
--	--	---

				<p>Sekcja III. Wyroby tytoniowe z filtrami zawierającymi tworzywa sztuczne i filtry zawierające tworzywa sztuczne sprzedawane do użytkowania łącznie z wyrobami tytoniowymi, objęte rozszerzoną odpowiedzialnością producenta w zakresie pokrywania kosztów kampanii edukacyjnych, kosztów uprzążania odpadów powstałych z tych produktów, kosztów zbierania odpadów powstałych z tych produktów pozostawionych w publicznych systemach zbierania odpadów, w tym kosztów infrastruktury i jej funkcjonowania, kosztów transportu tych odpadów i ich przetwarzania.</p>
Załącznik Część F	<p>CZEŚĆ F Produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych objęte art. 9 dotyczącym selektywnej zbiórki i art. 6 ust. 5 dotyczącym wymogów dotyczących produktów Butelki na napoje o pojemności do trzech litrów, w tym ich zakrętki i wieczka, ale nie: a) szklane lub metalowe butelki na napoje, których zakrętki i wieczka wykonane są z tworzyw sztucznych, b) butelki na napoje przeznaczone i wykorzystywane do mającej płynną postać żywności specjalnego przeznaczenia medycznego zgodnie z definicją w art. 2 lit. g) rozporządzenia (UE) nr 609/2013.</p>	T	<p>Art. 6 pkt 3, 4 i 5 projektu – art. 8b, art. 14a ust. 1, art. 14c ust. 1 oraz art. 21a ust. 1 i 2 ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o opakowaniach i odpadach opakowaniowych</p>	<p>Art. 8b. Opakowaniami na napoje są opakowania na płyn przeznaczony do bezpośredniego wypicia, bez konieczności poddania go obróbce, w szczególności na wodę, sok, nektar, mleko, jogurt i inny pitny produkt mleczny, napój alkoholowy, z wyłączeniem płynów będących produktami leczniczymi w rozumieniu ustawy z dnia 6 września 2001 r. – Prawo farmaceutyczne (Dz. U. z 2022 r. poz. 2301), wyrobami medycznymi w rozumieniu ustawy z dnia 7 kwietnia 2022 r. o wyrobach medycznych (Dz. U. poz. 974) oraz żywnością specjalnego przeznaczenia medycznego w rozumieniu art. 2 lit. g rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 609/2013 z dnia 12 czerwca 2013 r. w sprawie żywności przeznaczonej dla niemowląt i małych dzieci oraz żywności specjalnego przeznaczenia medycznego i środków spożywczych zastępujących całodzienną dietę, do kontroli masy ciała oraz uchylającego dyrektywę Rady 92/52/EWG, dyrektywy Komisji 96/8/WE, 1999/21/WE, 2006/125/WE i 2006/141/WE, dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/39/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 41/2009 i (WE) nr 953/2009 (Dz. Urz. UE L 181 z 29.06.2013, str. 35, z późn. zm.)</p> <p>„Art. 14a. 1. Wprowadzający produkty w opakowaniach na napoje będących butelkami jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych o pojemności do trzech litrów jest obowiązany do zapewnienia, aby opakowania te, włącznie z ich zakrętkami i wieczkami z tworzyw sztucznych, zawierały udział wagowy wynoszący co najmniej:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) od 2025 r. – 25% tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu, jeżeli głównym składnikiem tych opakowań jest politereftalan etylenu; 2) od 2030 r. – 30% tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu.

				<p>Art. 14c. 1. Do opakowań na napoje, o których mowa w art. 14a ust. 1 oraz art. 14b, nie zalicza się szklanych lub metalowych butelek oraz pojemników na napoje, których zakrętki i wieczka są wykonane z tworzyw sztucznych.</p> <p>„Art. 21a. 1. Wprowadzający produkty w opakowaniach na napoje będących butelkami jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych o pojemności do trzech litrów, z wyłączeniem butelek, o których mowa w art. 14c ust. 1, jest obowiązany do osiągnięcia rocznego poziomu selektywnego zbierania odpadów opakowaniowych wynoszącego:</p> <p>1) od 2025 r. – 77%;</p> <p>2) od 2029 r. – 90%.</p>
Zał. Część G	<p>CZEŚĆ G</p> <p>Produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych objęte art. 10 dotyczącym upowszechniania wiedzy</p> <p>1) Pojemniki na żywność, tj. pojemniki takie jak pudełka, z pokrywką lub bez, stosowane w celu umieszczania w nich żywności, która:</p> <p>a) jest przeznaczona do bezpośredniego spożycia, na miejscu lub na wynos,</p> <p>b) jest zazwyczaj spożywana bezpośrednio z pojemnika, oraz</p> <p>c) jest gotowa do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzenie, gotowanie czy podgrzewanie,</p> <p>w tym pojemniki na żywność typu <i>fast food</i> lub na inne posiłki gotowe do bezpośredniego spożycia, z wyjątkiem pojemników na napoje, talerzy oraz paczek i owijek zawierających żywność;</p> <p>2) paczki i owijki wykonane z elastycznych materiałów zawierające żywność przeznaczoną do bezpośredniego spożycia z paczki lub owijki bez żadnej dalszej obróbki;</p> <p>3) pojemniki na napoje o pojemności do trzech litrów, tj. pojemniki stosowane do przechowywania napojów, takie jak butelki na napoje, w tym ich zakrętki i wieczka, oraz wielomateriałowe opakowania na napoje, w tym ich zakrętki i wieczka, ale nie szklane lub metalowe pojemniki na napoje, których zakrętki i wieczka wykonane są z tworzyw sztucznych;</p> <p>4) kubki na napoje, w tym ich zakrętki i wieczka;</p>	T	<p>Zał. nr 11 do ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej</p>	<p style="text-align: right;">Załącznik nr 10</p> <p>Produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych objęte obowiązkiem podnoszenia świadomości ekologicznej</p> <p>Do produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych objętych obowiązkiem podnoszenia świadomości ekologicznej zalicza się:</p> <p>1) pojemniki na żywność – pojemniki takie jak pudełka, z pokrywką lub bez, stosowane w celu umieszczania w nich żywności, która jest:</p> <p>a) przeznaczona do bezpośredniego spożycia, na miejscu lub na wynos,</p> <p>b) zazwyczaj spożywana bezpośrednio z pojemnika, oraz</p> <p>c) gotowa do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzenie, gotowanie czy podgrzewanie</p> <p>– w tym pojemniki na żywność typu <i>fast food</i> lub na inne posiłki gotowe do bezpośredniego spożycia, z wyjątkiem pojemników na napoje, talerzy oraz paczek i owijek zawierających żywność;</p> <p>2) paczki i owijki wykonane z elastycznych materiałów zawierające żywność przeznaczone do bezpośredniego spożycia z paczki lub owijki bez żadnej dalszej obróbki;</p> <p>3) pojemniki na napoje o pojemności do trzech litrów, tj. pojemniki stosowane do przechowywania napojów, takie jak butelki na napoje, w tym ich zakrętki i wieczka, oraz wielomateriałowe opakowania na napoje, w tym ich zakrętki i wieczka, z wyłączeniem szklanych lub metalowych pojemników na napoje, których zakrętki i wieczka wykonane są z tworzyw sztucznych;</p> <p>4) kubki na napoje, w tym ich zakrętki i wieczka;</p>

	<p>5) wyroby tytoniowe z filtrami i filtry sprzedawane do użytkowania łącznie z wyrobami tytoniowymi;</p> <p>6) chusteczki nawilżane, tj. uprzednio nawilżone chusteczki przeznaczone do higieny osobistej i przednio nawilżone chusteczki do użytku domowego;</p> <p>7) balony, z wyjątkiem balonów do użytku przemysłowego lub innych profesjonalnych zastosowań, które to balony nie są rozprowadzane wśród konsumentów;</p> <p>8) lekkie plastikowe torby na zakupy zgodnie z definicją w art. 3 pkt 1c) dyrektywy 94/62/WE;</p> <p>9) podpaski higieniczne, tampony oraz aplikatory do tamponów.</p>			<p>5) wyroby tytoniowe z filtrami zawierającymi tworzywa sztuczne i filtry zawierające tworzywa sztuczne sprzedawane do użytkowania łącznie z wyrobami tytoniowymi;</p> <p>6) chusteczki nawilżane, tj. uprzednio nawilżone chusteczki przeznaczone do higieny osobistej i uprzednio nawilżone chusteczki do użytku domowego;</p> <p>7) balony, z wyjątkiem balonów do użytku przemysłowego lub innych profesjonalnych zastosowań, które to balony nie są rozprowadzane wśród konsumentów;</p> <p>8) lekkie plastikowe torby na zakupy w rozumieniu art. 8 pkt 15a lit. a ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz. U. z 2020 r. poz. 1114, z 2021 r. poz. 2151 oraz ...);</p> <p>9) podpaski higieniczne, tampony oraz aplikatory do tamponów.</p>

Warszawa dnia 11.01.2023

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

TYTUŁ PROJEKTU	Projekt ustawy o zmianie ustawy <i>o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej oraz niektórych innych ustaw (UC73)</i>
TYTUŁ WDRAŻANEGO AKTU PRAWNEGO/WDRAŻANYCH AKTÓW PRAWNYCH	DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2019/904 z dnia 5 czerwca 2019 r. w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko (Dz. Urz. UE L 155 z 12.06.2019, str. 1)

Pozostałe przepisy projektu ustawy			
Lp.	Jedn. red.	Treść przepisu projektu ustawy	Uzasadnienie wprowadzenia przepisu
1.	Art. 1 pkt 1 lit. a	1) obowiązki przedsiębiorców wprowadzających do obrotu produkty,	W ustawie z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1903) wprowadzono zmiany mające na celu ujednoczenie terminów i zastąpienie „wprowadzających lub wprowadzanych na terytorium kraju” terminem „wprowadzających lub wprowadzanych do obrotu”. W związku z tym art. 1 ust. 1 pkt 1 nadano nowe brzmienie.
2.		9a) posiadacza odpadów – rozumie się przez to posiadacza odpadów w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 19 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 o odpadach;	Pkt 9a otrzymał nowe brzmienie, gdzie precyzyjnie wskazano na przepisy ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2022 r. poz. 699, z późn. zm.) odnoszące się do posiadacza odpadów.
3.	Art. 1 pkt 2 lit. f	11) regeneracji olejów odpadowych – rozumie się przez to regenerację w rozumieniu art. 91 ust. 5 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach;	Pkt 11 otrzymał nowe brzmienie, gdzie precyzyjnie wskazano na przepisy ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach odnoszące się do posiadacz odpadów.
4.	Art. 1 pkt 3	Art. 2a. 1. Wprowadzenie do obrotu następuje w dniu: 1) wydania produktu z magazynu albo przekazania go osobie trzeciej – w przypadku produktu wytworzonego na terytorium kraju;	Po art. 2 dodano art. 2a precyzujący w nim definicję wprowadzenia produktu do obrotu, jak również dokonano wyjaśnienia, kiedy następuje wprowadzenie produktu do obrotu.

		<p>2) wystawienia faktury potwierdzającej przywóz produktu na terytorium kraju z terytorium innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej albo dokumentu celnego potwierdzającego przywóz produktu na terytorium kraju z terytorium państwa niebędącego państwem członkowskim Unii Europejskiej;</p> <p>3) przywozu produktu na terytorium kraju w celu wprowadzenia do obrotu.</p> <p>2. Jeżeli terminy, o których mowa w ust. 1, nie są zbieżne, za dzień wprowadzenia do obrotu uważa się dzień, w którym wprowadzenie do obrotu nastąpiło wcześniej.</p> <p>3. Ciężar udowodnienia, że wprowadzenie do obrotu nie nastąpiło albo nastąpiło w dniu innym niż określony w ust. 1, spoczywa na przedsiębiorcy wprowadzającym do obrotu produkty.”;</p>	
5.	Art. 1 pkt 4 lit. a–c	<p>a) ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Przedsiębiorca jest obowiązany do zapewnienia odzysku, a w szczególności recyklingu, odpadów takiego samego rodzaju jak odpady powstałe z produktów wymienionych w załączniku nr 4a do ustawy wprowadzonych przez niego do obrotu.”,</p> <p>b) ust. 3 otrzymuje brzmienie: „3. Poziom odzysku i recyklingu odpadów powstałych w danym roku kalendarzowym z produktów wymienionych w załączniku nr 4a do ustawy stanowi wyrażona w procentach wartość ilorazu masy odpadów powstałych z tych produktów poddanych odpowiednio odzyskowi lub recyklingowi w tym roku kalendarzowym oraz masy tych produktów wprowadzonych do obrotu w poprzednim roku kalendarzowym, a w przypadku przedsiębiorcy, który w poprzednim roku kalendarzowym nie wprowadzał do obrotu produktów wymienionych w załączniku nr 4a do ustawy – w stosunku do masy tych produktów wprowadzonych do obrotu w danym roku kalendarzowym.”,</p> <p>c) ust. 4 otrzymuje brzmienie: „4. Masę produktów wprowadzonych do obrotu ustala się na podstawie dodatkowej ewidencji prowadzonej zgodnie z art. 11.”,</p>	W art. 3 dostosowano terminologię tak jak powyżej: termin „wprowadzonych na terytorium kraju” zastąpiono konsekwentnie „wprowadzonych do obrotu”, nadano nowe brzmienie ust. 3. i ust. 4 w tym samym zakresie – wprowadzając termin „wprowadzonych do obrotu”.
6.	Art. 1 pkt 4 lit. d	uchyla się ust. 5–7,	Uchylenie ustępów wynika z wprowadzenia precyzyjniejszego zapisu za pomocą nowego art. 2a.
7.	Art. 1 pkt 4 lit. e	<p>9. Przy obliczaniu osiągniętych poziomów odzysku przez danego przedsiębiorcę do masy odpadów powstałych z produktów wymienionych w załączniku nr 4a do ustawy, poddanych odzyskowi dodaje się masę:</p> <p>1) opon zebranych i zregenerowanych (bieżnikowanych) na terytorium kraju;</p> <p>2) olejów bazowych pochodzących z regeneracji zebranych na terytorium kraju olejów odpadowych zużytych do wytworzenia wprowadzonych do obrotu olejów smarowych, z zastrzeżeniem spełnienia warunków określonych w ust. 12 oraz w przepisach wydanych na podstawie ust. 13</p> <p>9a. Przy obliczaniu osiągniętych poziomów odzysku odpadów powstałych z produktów wymienionych w załączniku nr 4a do ustawy do odzysku zalicza się procesy R1–R9 i R13 wymienione w załączniku nr 1 do ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach.</p>	<p>Nadano nowe brzmienie art. 3 ust. 9, ponadto ust. 9 pkt 3 dokonano podobnej zmiany – „wprowadzonych na terytorium kraju” zastąpiono „wprowadzonych do obrotu”.</p> <p>Nadano nowe brzmienie ust. 9a, gdzie „odpadów opakowaniowych i poużytkowych” zastąpiono „odpadów powstałych z produktów wymienionych w załączniku nr 4a do ustawy”. Konsekwentnie tej samej zmiany dokonano w ust. 9b. Dostosowano tym samym brzmienie</p>

		<p>9b. Przy obliczaniu osiągniętych poziomów recyklingu odpadów powstałych z produktów wymienionych w załączniku nr 4a do ustawy do recyklingu zalicza się procesy R2–R9 wymienione w załączniku nr 1 do ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach.</p> <p>10. Przy obliczaniu osiągniętych poziomów recyklingu przez danego przedsiębiorcę do masy olejów odpadowych poddanych recyklingowi dodaje się masę olejów bazowych pochodzących z regeneracji zebranych na terytorium kraju olejów odpadowych zużytych do wytworzenia wprowadzonych do obrotu olejów smarowych, z zastrzeżeniem spełnienia warunków określonych w ust. 12 oraz w przepisach wydanych na podstawie ust. 13.</p>	<p>przepisów do przedmiotu regulacji, doprecyzowując, do których produktów dokładnie odnoszą się te przepisy</p> <p>Również w ust. 10 dokonano zmiany pojęć „wprowadzonych na terytorium kraju” na „wprowadzonych do obrotu”</p>
8.	Art. 1 pkt 4 lit. f, g	<p>f) ust. 11a otrzymuje brzmienie: „11a. Przy obliczaniu poziomu odzysku i recyklingu odpadów powstałych z produktów do masy wprowadzonych do obrotu produktów nie wlicza się produktów, które zostały wywiezione z terytorium kraju w drodze eksportu lub wewnątrzwspólnotowej dostawy dokonanych przez przedsiębiorcę innego niż przedsiębiorca wprowadzający do obrotu te produkty, na podstawie dokumentów potwierdzających eksport lub wewnątrzwspólnotową dostawę tych produktów.”;</p> <p>g) ust. 11d otrzymuje brzmienie: „11d. Przy obliczaniu poziomu odzysku i recyklingu odpadów powstałych z produktów do masy wprowadzonych do obrotu produktów nie wlicza się produktów, które przedsiębiorca w danym roku kalendarzowym wprowadził do obrotu w drodze importu lub wewnątrzwspólnotowego nabycia, a następnie w tym samym roku kalendarzowym wywiózł z kraju w drodze eksportu lub wewnątrzwspólnotowej dostawy, na podstawie dokumentów potwierdzających eksport lub wewnątrzwspólnotową dostawę tych produktów.”;</p>	<p>Również w ust. 11a i ust. 11d dokonano zmiany pojęć „wprowadzonych na terytorium kraju” na „wprowadzonych do obrotu”.</p>
9.	Art. 1 pkt 10	<p>w art. 11 ust. 1 wyrazy „na rynek krajowy” zastępuje się wyrazami „do obrotu”;</p>	<p>Dostosowano art. 11 ust. 1 do zmiany terminologii</p>
10.	Art. 1 pkt 16	<p>16) w art. 32 i art. 33 wyrazy „na rynek krajowy” zastępuje się wyrazami „do obrotu”;</p>	<p>W art. 32 i art. 33 dostosowano nazewnictwo wprowadzając określenie „do obrotu”.</p>
11.	Art. 1 pkt 18	<p>Tytuł rozdziału 7 otrzymuje brzmienie „, Przepisy karne i administracyjne kary pieniężne”</p>	<p>Tytuł rozdziału 7 ustawy zmieniono, dostosowując do brzmienia przepisów karnych i tak nadano mu brzmienie „Przepisy karne i administracyjne kary pieniężne” w związku z dodaniem w ustawie kar pieniężnych.</p>
12.	Art. 2 pkt 1 i pkt 2	<p>1) w art. 3b ust. 4 otrzymuje brzmienie: „4. Minister właściwy do spraw klimatu określi, w drodze rozporządzenia, sposób obliczania poziomu składowania oraz warunki zaliczania masy składowanych odpadów komunalnych i odpadów pochodzących z przetwarzania odpadów komunalnych do masy odpadów komunalnych poddanych składowaniu, kierując się koniecznością możliwości zweryfikowania osiągnięcia tych poziomów przez każdą gminę oraz przepisami Unii Europejskiej określającymi sposób obliczania poziomu składowania</p>	<p>Rozszerzono upoważnienie do wydania przedmiotowego rozporządzenia, gdyż aktualne brzmienie przepisu uniemożliwia określenie w wydawanym na jego podstawie rozporządzeniu wszystkich niezbędnych wymogów. Zmiana wynika z konieczności jak najszybszego wdrożenia jednolitego i</p>

		<p>oraz warunki zaliczania masy składowanych odpadów komunalnych i odpadów pochodzących z przetwarzania odpadów komunalnych.";</p> <p>2) w art. 7 ust. 7 wyraz „klimatu” zastępuje się wyrazami „gospodarki wodnej”.</p>	<p>szczególowego sposobu obliczania poziomu składowania oraz zapewnienia odpowiednich danych do sprawozdania Polski dla Komisji Europejskiej.</p> <p>Zmiana wskazana w pkt 2 ma na celu wskazanie ministra właściwego do wydania wskazanie ministra właściwego ds. gospodarki wodnej jako właściwego do wydania rozporządzenia ws. zezwoleń na prowadzenie działalności polegającej na opróżnianiu zbiorników bezodpływowych lub osadników w instalacjach przydomowych oczyszczalni ścieków i transporcie nieczystości ciekłych o którym mowa w tym przepisie, zgodnie z działami administracji rządowej.</p>
13.	<p>Art. 5 pkt 3 lit. b, pkt 5 lit. a oraz pkt 6 lit. a</p>	<p>b) ust. 5 otrzymuje nowe brzmienie: „5. Autoryzowany przedstawiciel, o którym mowa w art. 26 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, jest obowiązany do zamieszczenia w rejestrze wykazu wprowadzających sprzęt, którzy przekazali mu informacje, o których mowa w art. 25 ust. 1 pkt 2 tej ustawy.”.</p> <p>5) w art. 53: a) w ust. 5 pkt 1 otrzymuje brzmienie: „1) imię i nazwisko lub nazwę podmiotu oraz adres zamieszkania lub siedziby, adres e-mail, a w przypadku wyznaczenia autoryzowanego przedstawiciela, o którym mowa w art. 26 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, również kod pocztowy, miejscowość, nazwę ulicy, numer domu i lokalu, kraj, numer telefonu i faksu oraz osobę do kontaktu, a także imię i nazwisko lub nazwę, adres zamieszkania lub siedziby producenta, który go wyznaczył, oraz wykaz wprowadzających sprzęt, którzy mogą korzystać z uprawnienia, o którym mowa w art. 25 ust. 1 tej ustawy,”</p> <p>6) w art. 57 ust. 1: a) pkt 5–7 otrzymują brzmienie: „5) wprowadzających do obrotu produkty w opakowaniach, 6) wprowadzających do obrotu opony, 7) wprowadzających do obrotu oleje smarowe,”</p>	<p>W prowadzono szereg zmian w ustawie z dnia 14 grudnia 2011 r. o odpadach, wynikających z nowoprowadzonych przepisów ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, co spowodowało konieczność zmian redakcyjnych już istniejących przepisów dotyczących rejestru BDO w zakresie autoryzowanego przedstawiciela w odniesieniu do sprzętu elektrycznego i elektronicznego, wprowadzających produkty, opony i oleje.</p>

14.	Art. 5 pkt 10	<p>a) w ust. 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie „,2) wprowadzonych do obrotu olejach smarowych, oponach oraz o odpadach z nich powstających;”,</p> <p>b) w ust. 5 pkt 4 otrzymuje brzmienie:</p>	<p>W art. 79 ust. 2 pkt 2 konsekwentnie zamieniono określenie „na terytorium kraju” na określenie „do obrotu”</p>
15.	art. 5 pkt 10	<p>„Art. 84a. 1. W przypadku doręczenia pisma w formie dokumentu elektronicznego za pośrednictwem indywidualnego konta w BDO przez organ administracji publicznej doręczenie jest skuteczne, jeżeli adresat potwierdzi odbiór pisma, w sposób wskazany w pouczeniu dotyczącym sposobu odbioru pisma zawartym w zawiadomieniu.</p> <p>2. W przypadku nieodebrania pisma w formie dokumentu elektronicznego w sposób, o którym mowa w ust.1, organ administracji publicznej po upływie 7 dni, licząc od dnia wysłania zawiadomienia, przesyła powtórne zawiadomienie o możliwości odebrania tego pisma.</p> <p>3. W przypadku nieodebrania pisma w formie dokumentu elektronicznego, doręczenie uważa się za dokonane po upływie czternastu dni, licząc od dnia przesłania pierwszego zawiadomienia.</p> <p>4. Zawiadomienia, o których mowa w ust. 1 i 2, mogą być automatycznie tworzone i przesyłane przez system teleinformatyczny organu administracji publicznej, a odbioru tych zawiadomień nie potwierdza się.</p> <p>5. Jeżeli pismo w formie dokumentu elektronicznego zostało uznane za doręczone na podstawie ust. 3, organ administracji publicznej umożliwia adresatowi pisma dostęp do treści pisma w formie dokumentu elektronicznego przez okres co najmniej 3 miesięcy od dnia uznania pisma w formie dokumentu elektronicznego za doręczone oraz do informacji o dacie uznania pisma za doręczone i datach wysłania zawiadomień, o których mowa w ust. 1 i 2, w swoim systemie teleinformatycznym.”;</p>	<p>Zmiana techniczna - w związku z uchyleniem przepisów art. 46 ust. 3-8 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks Postępowania Administracyjnego, do których odsyła aktualny art. 84a Ustawy o odpadach konieczna jest aktualizacja tego artykułu.</p>
16.	Art. 5 pkt 11	<p>11) w art. 251 w ust. 3 pkt 8 i 9 otrzymują brzmienie:</p> <p>„8) 2023 r. – 12 786 tys. zł;</p> <p>9) 2024 r. – 13 096 tys. zł;”.</p>	<p>Zmieniono przepis ustawy o odpadach określający limit wydatków NFOŚiGW na lata 2023 i 2024 w kontekście zapewnienia finansowania obsługi i rozwoju BDO.</p>
17.	Art. 6 pkt 1	<p>1) w art. 6 w ust. 3 pkt 1 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„1) uzyskania wymaganych poziomów recyklingu odpadów opakowaniowych, udziału wagowego tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu, w tym dotyczących opłaty produktowej, rocznego poziomu selektywnego zbierania odpadów opakowaniowych oraz dokumentów potwierdzających recykling odpadów opakowaniowych, eksport odpadów opakowaniowych i wewnątrzspółnotową dostawę odpadów opakowaniowych,”;</p>	<p>Dostosowanie przepisów ustawy o opakowaniach i odpadach opakowaniowych dotyczących wyłączeń spod przepisów ustawy wprowadzający produkty w opakowaniach o łącznej masie opakowań nieprzekraczającej 1 Mg w danym roku kalendarzowym</p>
18.	Art. 8	<p>Art. 8. W ustawie z dnia 7 lipca 2022 r. o zmianie ustawy – Prawo wodne oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1549) w art. 14 wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>1) w ust. 3 wyrazy „12 miesięcy” zastępuje się wyrazami „24 miesięcy”;</p> <p>2) w ust. 5 wyrazy „12 miesięcy” zastępuje się wyrazami „24 miesięcy”.</p>	<p>Zmiana stanowi przepis przejściowy utrzymujący w mocy termin na dostosowanie przez rady gminy obowiązujących aktów prawa miejscowego oraz termin stosowania wymagań dla przedsiębiorców w zakresie wywozu nieczystości płynnych.</p>

19.	Art. 9–12 oraz art. 15–18	<p>Art. 9. 1. Produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w załączniku nr 7 do ustawy zmienianej w art. 1 oraz wyroby wykonane z oksydegradowalnych tworzyw sztucznych wprowadzone do obrotu przed dniem wejścia w życie ustawy mogą być sprzedawane albo przekazywane nieodpłatnie nabywcom na terytorium kraju lub wykorzystane na użytek własny do wyczerpania zapasów tych produktów i wyrobów.</p> <p>2. Produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w załączniku nr 8 do ustawy wprowadzone do obrotu bez wymaganego oznakowania przed dniem wejścia w życie ustawy mogą być sprzedawane albo przekazywane nieodpłatnie nabywcom na terytorium kraju lub wykorzystane na użytek własny do wyczerpania zapasów tych produktów.</p> <p>Art. 10. Przedsiębiorcy, o których mowa w art. 3b ust. 1 i 2 ustawy zmienianej w art. 1, autoryzowani przedstawiciele, o których mowa w art. 8a ust. 1 tej ustawy, oraz przedsiębiorcy, o których mowa w art. 9 ust. 1 pkt 1 lit. b i c tej ustawy, wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych lub narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne, są obowiązani do złożenia wniosku o wpis do rejestru, o którym mowa w art. 49 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 5, w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy i mogą prowadzić działalność bez posiadania takiego wpisu do dnia jego uzyskania, pod warunkiem złożenia wniosku w tym terminie.</p> <p>Art. 11. 1. Sprawozdanie, o którym mowa w art. 73 ustawy zmienianej w art. 5 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, za rok 2023, składane przez:</p> <ol style="list-style-type: none">1) przedsiębiorców, o których mowa w art. 3b ust. 1 i 2 ustawy zmienianej w art. 1, nie obejmuje informacji o wysokości należnej opłaty, o której mowa w 3b ust. 1 tej ustawy;2) przedsiębiorców, o których mowa w art. 3k ust. 1 i 2 ustawy zmienianej w art. 1, nie obejmuje informacji o wysokości należnej opłaty, o której mowa w art. 3k ust. 1 i 2 tej ustawy. <p>2. Przedsiębiorcy, o których mowa w art. 8d ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, lub autoryzowani przedstawiciele, o których mowa w art. 8a ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, wyznaczeni przez producentów, o których mowa w art. 2 pkt 9d lit. a ustawy zmienianej w art. 1, w zakresie sprzedaży narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne, sporządzają po raz pierwszy sprawozdanie, o którym mowa w art. 73 ustawy zmienianej w art. 5, za rok 2024.</p> <p>3. Informacje, o których mowa w art. 73 ust. 2 pkt 3a lit. h ustawy zmienianej w art. 5, są ujmowane po raz pierwszy w sprawozdaniu, o którym mowa w art. 73 ustawy zmienianej w art. 5, sporządzanym za rok 2024.</p> <p>Art. 12. 1. W przypadku trwałego zaprzestania wykonywania działalności w roku 2024 przez przedsiębiorcę wprowadzającego do obrotu narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne wniosek, o którym mowa w art. 8d ust. 9 ustawy zmienianej w art. 1, składa się w postaci papierowej, w terminie 2 dni od dnia zaprzestania wykonywania działalności.</p> <p>przypadku, o którym mowa w ust. 1, przedsiębiorca prowadzący portowe urządzenia do odbioru odpadów lub przedsiębiorca prowadzący inne równoważne systemy zbierania sporządzają</p>	Przepisy przejściowe i końcowe oraz określające limit wydatków
-----	---------------------------------	---	--

	<p>zaświadczenie, o którym mowa w art. 8d ust. 9 ustawy zmienianej w art. 1, w postaci papierowej, w terminie 2 dni od dnia otrzymania wniosku, o którym mowa w tym przepisie.</p> <p>Art. 15. 1. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 14 ust. 4 ustawy zmienianej w art. 1 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 14 ust. 4 ustawy zmienianej w art. 1, nie dłużej jednak niż 24 miesiące od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.</p> <p>2. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 35 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 6 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 35 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 6 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż 24 miesiące od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.</p> <p>3. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 161 ust. 11 ustawy zmienianej w art. 7 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 161 ust. 11 ustawy zmienianej w art. 7, nie dłużej niż przez 36 miesięcy od dnia wejścia w życie art. 7 pkt 1 niniejszej ustawy, i mogą być zmieniane.</p> <p>4. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 321 ustawy zmienianej w art. 7 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 321 ustawy zmienianej w art. 7, nie dłużej jednak niż 36 miesięcy od dnia wejścia w życie art. 7 pkt 2 niniejszej ustawy, i mogą być zmieniane.</p> <p>Art. 16. Przepisy art. 3b ust. 1–3, art. 3c ust. 1, art. 3d–3g, art. 3k, art. 3l ust. 1 i 3, art. 3m, art. 3n, art. 8d, art. 11b oraz art. 40a pkt 1–3, 12, 13 i 15 ustawy zmienianej w art. 1 stosuje się od dnia 1 stycznia 2024 r.</p> <p>Art. 17. 1. W latach 2024–2033 maksymalny limit wydatków Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej będący skutkiem finansowym wejścia w życie ustawy wynosi w:</p> <ol style="list-style-type: none">1) 2024 r. – 0 zł;2) 2025 r. – 512 000 tys. zł;3) 2026 r. – 512 000 tys. zł;4) 2027 r. – 512 000 tys. zł;5) 2028 r. – 512 000 tys. zł;6) 2029 r. – 512 000 tys. zł;7) 2030 r. – 512 000 tys. zł;8) 2031 r. – 512 000 tys. zł;9) 2032 r. – 512 000 tys. zł;10) 2033 r. – 512 000 tys. zł. <p>2. W latach 2024–2033 maksymalny limit wydatków budżetów samorządów województw będący skutkiem finansowym wejścia w życie ustawy wynosi w:</p> <ol style="list-style-type: none">1) 2024 r. – 0 zł;2) 2025 r. – 27 000 tys. zł;	
--	---	--

	<p>3) 2026 r. – 27 000 tys. zł; 4) 2027 r. – 27 000 tys. zł; 5) 2028 r. – 27 000 tys. zł; 6) 2029 r. – 27 000 tys. zł; 7) 2030 r. – 27 000 tys. zł; 8) 2031 r. – 27 000 tys. zł; 9) 2032 r. – 27 000 tys. zł; 10) 2033 r. – 27 000 tys. zł.</p> <p>3. Minister właściwy do spraw klimatu monitoruje wykorzystanie limitów wydatków, o których mowa w ust. 1 i ust. 2, oraz wdraża mechanizm korygujący, o którym mowa w ust. 5, dla limitu wydatków, o którym mowa w ust. 1.</p> <p>4. Właściwi marszałkowie województw wdrażają mechanizm korygujący, o którym mowa w ust. 5, dla limitu wydatków, o którym mowa w ust. 2.</p> <p>5. W przypadku gdy wielkość wydatków po pierwszym półroczu danego roku budżetowego wyniesie więcej niż 65% limitu wydatków przewidzianych na dany rok, obniża się wielkość środków przeznaczonych na wydatki w drugim półroczu o kwotę stanowiącą różnicę między wielkością tego limitu a kwotą przekroczenia wydatków.</p> <p>Art. 18. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem:</p> <p>1) art. 2, art. 5 pkt 11 oraz art. 8, które wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia; 2) art. 6 pkt 4 w zakresie art. 14b oraz pkt 9, które wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2024 r.; 3) art. 7 pkt 2, który wchodzi w życie z dniem 22 grudnia 2024 r.; 4) art. 7 pkt 1, który wchodzi w życie z dniem 30 marca 2025 r.</p>	
--	--	--

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA KLIMATU I ŚRODOWISKA¹⁾

z dnia

**w sprawie stawek opłaty za produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego
będące opakowaniami, wydawane nabywcom w jednostkach handlu detalicznego,
jednostkach handlu hurtowego lub jednostkach gastronomicznych**

Na podstawie art. 3c ust. 2 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1903) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa stawki opłaty za sztukę produktu jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego będącego opakowaniem, wymienione w załączniku nr 6 do ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej.

§ 2. Stawki opłaty, o której mowa w § 1, wynoszą:

- 1) 20 gr za 1 szt. kubków na napoje, w tym ich pokrywek i wieczek;
- 2) 25 gr za 1 szt. pojemników na żywność, w tym pojemników takich jak pudełka, z pokrywką lub bez, stosowane w celu umieszczania w nich posiłków.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2024 r.

MINISTER KLIMATU
I ŚRODOWISKA

W porozumieniu:

MINISTER FINANSÓW

MINISTER ROZWOJU

I TECHNOLOGII

¹⁾ Minister Klimatu i Środowiska kieruje działem administracji rządowej – klimat, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 27 października 2021 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Klimatu i Środowiska (Dz. U. poz. 1949).

UZASADNIENIE

Rozporządzenie stanowi realizację upoważnienia zawartego w art. 3c ust. 2 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1903).

Projektowane rozporządzenie Ministra Klimatu i Środowiska, wydane w porozumieniu z Ministrem Finansów i Ministrem Rozwoju i Technologii, ma na celu określenie stawek opłaty, która będzie pobierana przez przedsiębiorców prowadzących jednostki handlu detalicznego, jednostki handlu hurtowego lub jednostki gastronomiczne którzy wydają użytkownikom końcowym produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego będące opakowaniami, wymienione w załączniku 6 do ww. ustawy lub żywność lub napoje pakowane przez tego przedsiębiorcę w takie opakowania. Opłata będzie pobierana również przez przedsiębiorców oferujących za pomocą urządzenia vendingowego, w tym umieszczonego także w miejscach innych niż ww. jednostki handlu, lub napoje lub żywność w wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy produktach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych będących opakowaniami.

Wysokość stawek opłaty ma na celu skuteczne zmniejszenie stosowania opakowań jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego, z uwzględnieniem społecznie akceptowalnego poziomu tej stawki. Określone stawki obowiązują za wydanie jednej sztuki opakowania jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego, odpowiednio pojemnika na żywność lub kubka na napoje. Wprowadzenie tej opłaty ma na celu zniechęcenie nabywców do kupowania tego typu opakowań na rzecz ich odpowiedników z innych materiałów lub opakowań wielokrotnego użytku, z uwagi na negatywny wpływ na środowisko, w szczególności na środowisko morskie, odpadów powstałych z produktów jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego. Przyjęte rozwiązanie powinno doprowadzić do odwrócenia w znacznym stopniu tendencji wzrostowych związanych ze stosowaniem tych produktów.

Stawka w wysokości 20 gr została określona przy wykorzystaniu badania sondażowego przeprowadzanego w 2015 r. w odniesieniu do toreb na zakupy z tworzywa sztucznego, przez ówczesne Ministerstwo Środowiska – „Polacy o jednorazowych torbach zakupowych”. Powyższe badanie wskazało, że w przypadku ustalenia stawki w przedziale 11–20 gr, aż 79% badanych zrezygnowałoby z zakupu jednorazowej torby na zakupy. Wyniki tego badania zostały wykorzystane także w przypadku obliczenia stawki opłaty dla objętych tym rozporządzeniem opakowań jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego, wymienionych

w załączniku nr 6 do ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej.

Projekt rozporządzenia nie zawiera przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.) i nie podlega notyfikacji technicznej Komisji Europejskiej.

Nie zachodzi konieczność przedkładania projektu rozporządzenia właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji oraz uzgodnienia.

Stosownie do art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) projekt ustawy zostanie zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.

Projekt rozporządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2024 r.

<p>Nazwa projektu Rozporządzenie Ministra Klimatu i Środowiska w sprawie stawek opłaty za produkty jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego będące opakowaniami, wydawane nabywcom w jednostkach handlu detalicznego, jednostkach handlu hurtowego lub jednostkach gastronomicznych</p> <p>Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Klimatu i Środowiska, w porozumieniu z Ministerstwem Finansów i Ministerstwem Rozwoju i Technologii</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Sekretarz Stanu Pan Jacek Ozdoba</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Tomasz Zaliwski tel. 22 36 92 840, e-mail: tomasz.zaliwski@klimat.gov.pl</p>	<p>Data sporządzenia 23 grudnia 2022 r.</p> <p>Źródło Upoważnienie ustawowe Art. 3c ust. 2 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1903)</p> <p>Nr w Wykazie prac</p>
--	--

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Potrzeba określenia stawki opłaty jest związana z transpozycją do przepisów krajowych postanowień dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 z dnia 5 czerwca 2019 r. w sprawie *zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko*, w odniesieniu do zmniejszenia stosowania opakowań jednorazowego z tworzywa sztucznego, wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1903).

Polska przyjęła rozwiązanie mające na celu zmniejszenie stosowania opakowań jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego dostępnych w jednostkach handlowych lub jednostkach gastronomicznych, a także w urządzeniach vendingowych. Wprowadzenie opłaty stanowi transpozycję art. 4 dyrektywy 2019/904 w zakresie *zmniejszenia ilościowego stosowania produktów jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego*, o których mowa w załączniku A do dyrektywy.

Przedsiębiorcy prowadzący jednostki handlowe i gastronomiczne będą mieli ponadto obowiązek zapewnienia nabywcom dostępności w sprzedaży opakowań wielokrotnego użytku lub opakowań wytworzonych z materiałów innych niż tworzywa sztuczne. Pobieranie opłaty przez przedsiębiorców prowadzących jednostki handlowe lub jednostki gastronomiczne ma na celu zniechęcenie konsumentów do nabywania opakowań jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego na rzecz opakowań i produktów z alternatywnych materiałów lub opakowań i produktów wielokrotnego użytku.

W art. 3c ust. 1 ustawy ustalono, że maksymalna stawka ww. opłaty może wynieść 1 zł za jedną sztukę opakowania jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego, natomiast rzeczywista stawka opłaty, która przeznaczona jest na pokrycie kosztów zagospodarowania odpadów powstałych z tych produktów, zostanie określona w rozporządzeniu ministra właściwego do spraw klimatu, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów i ministrem właściwym do spraw gospodarki. Opłata będzie mogła stanowić całkowity koszt opakowania dla nabywcy albo zostanie doliczona do ceny ustalonej przez jednostkę handlową lub gastronomiczną. Wówczas cena składać się będzie z właściwej ceny opakowania jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego oraz doliczonej do niego opłaty.

W art. 3d–3g ustawy określono sposób gromadzenia i przekazywania wpływów pochodzący z tej opłaty. Zgodnie z zaproponowanymi przepisami opłata wnoszona będzie na odrębny rachunek bankowy właściwego marszałka województwa, w terminie do 15 dnia miesiąca następującego po kwartale, w którym została pobrana.

W art. 3e ustawy określona została sankcja za nie wniesioną opłatę lub opłatę niższą od należnej. W przypadku niewniesienia tej opłaty w całości lub jej części marszałek województwa określi wysokość należnej opłaty, a w przypadku niewykonania decyzji określającej wysokość należnej opłaty ustali w drodze decyzji dodatkową opłatę w wysokości 50% kwoty niewniesionej opłaty pierwotnej.

W art. 3f ustawy wskazano, że właściwy marszałek województwa będzie gromadził na odrębnym rachunku bankowym środki pochodzące z opłaty i dodatkowej opłaty. Określono podział tych środków jako dochody budżetu państwa oraz dochody w wysokości 5% budżetu samorządu województwa, określając przy tym, że samorząd województwa może je przeznaczyć na koszty egzekucji należności z tytułu tychże opłat oraz obsługę administracyjną systemu poboru opłat. Określono także, że wpływy z tych opłat, pomniejszone o przychody z oprocentowania i pomniejszone o dochody wysokości 5%, właściwy marszałek województwa będzie przekazywał na rachunek bankowy Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej. Ponadto, zobowiązano przedsiębiorców pobierających tą opłatę do składania sprawozdania, na zasadach określonych w art. 73 ustawy o odpadach, o liczbie nabytych i wydanych przez tych przedsiębiorców opakowań jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego, o których mowa w załączniku nr 6 do ustawy. Informacje to posłużą do realizacji obowiązku nałożonego na Polskę przepisami dyrektywy 2019/904 tj. obowiązku przekazywania Komisji Europejskiej sprawozdania dotyczącego zmniejszenia stosowania produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych zawartych w załączniku nr 6 do ustawy, objętych obowiązkiem art. 4 dyrektywy 2019/904 w sprawie zmniejszenia stosowania (załącznik A dyrektywy). Ogromna ilość odpadów morskich z tworzyw sztucznych, która w ocenach i morzach stale rośnie stała się powodem, dla którego podjęto działania mające na celu ograniczenie powstawania odpadów z produktów jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego. Ma to szkodliwy wpływ na ekosystemy, różnorodność biologiczną i potencjalnie na zdrowie ludzi oraz wzbudza powszechne zaniepokojenie. Jednocześnie dochodzi do utraty wartościowego materiału, który staje się odpadem, mimo że mógłby zostać ponownie wprowadzony do gospodarki. Tworzywa sztuczne stanowią 80–85% wszystkich odpadów morskich, zgodnie z wyliczeniami przeprowadzonymi na plażach.

Projektowane rozporządzenie stanowi wykonanie upoważnienia do wydania aktu wykonawczego określonego w art. 3c ust. 2 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1903).

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Proponuje się wprowadzenie stawek opłaty w wysokości 20 gr za sztukę dla kubków na napoje oraz 25 gr za sztukę dla pojemników na posiłki, będących opakowaniami jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego wymienionymi w załączniku nr 6 do ustawy. Zaproponowane kwoty jest są kilkukrotnie niższe od maksymalnej stawki opłaty określonej w projekcie ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej.

Zakłada się, że opłaty w takiej wysokości pozwolą na ograniczenie zużycia opakowań jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego, co przyczyni się do wykonania celu określonego w dyrektywie 2019/904, określonego w art. art. 4 dyrektywy. W przypadku niewielkiego wpływu zaproponowanych stawek opłaty na ograniczenia stosowania opakowań wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy istnieje możliwość zwiększenia stawek do maksymalnej wysokości 1 zł.

Oczekiwanym efektem regulacji jest ograniczenie zużycia opakowań jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego (pojemników na posiłki oraz kubków na napoje), a tym samym ograniczenie zanieczyszczenia środowiska.

Celem projektowanego rozporządzenia jest ustalenie stawek opłaty na poziomie, który pozwoli zmienić dotychczasowe przyzwyczajenia konsumentów w zakresie zakupu opakowań z tworzywa sztucznego na rzecz rozwiązań bardziej przyjaznych środowisku, np. opakowań z alternatywnych materiałów (jak papier, skrobia, otręby) lub opakowań wielokrotnego użytku.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Brak danych w tym zakresie.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Producenci, importerzy oraz dokonujący wewnątrzwspólnotowego nabycia opakowań jednonawowego użytku z tworzywa sztucznego	brak danych		W zależności od wysokości stawki opłaty może nastąpić mniejsze lub większe zmniejszenie liczby produkowanych lub przywożonych do kraju opakowań
Producenci, importerzy oraz dokonujący wewnątrzwspólnotowego nabycia opakowań alternatywnych opakowań z tworzywa sztucznego	brak danych		W zależności od wysokości stawki opłaty może nastąpić mniejsze lub większe zwiększenie liczby produkowanych lub przywożonych do kraju opakowań alternatywnych do opakowań jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego.
Jednostki handlu detalicznego, jednostki handlu hurtowego lub jednostki gastronomiczne	ok. 1,1 mln (wliczono jednostki zaklasyfikowane wg PKD do Sekcji G „Handel hurtowy i detaliczny, naprawa pojazdów samochodowych, włączając motocykle” oraz do działu 56 „działalność usługowa związana z wyżywieniem”	GUS	Wysokość stawki opłaty może mieć wpływ na liczbę wydawanych przez przedsiębiorców opakowań jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego.
Konsumenci	około 38,5 mln	GUS	Wysokość stawki opłaty będzie miała wpływ na ostateczną cenę opakowania dla nabywcy

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

W ramach konsultacji publicznych projekt zostanie skierowany, na 14 dni, do następujących podmiotów:

1) Producenci tworzyw sztucznych i produktów z tworzyw sztucznych

- a) CAN-PACK S.A. canpack@canpack.eu
- b) British American Tobacco Polska Trading Sp. z o.o. andrzej_kornatowski@bat.com
- c) Stowarzyszenie Producentów Tworzyw Sztucznych Plastics Europe Polska info.pl@plasticseurope.org
- d) ALPLA Opakowania z Tworzyw Sztucznych Sp. z o.o. office-zywiec@alpla.com
- e) IPC Polska Sp. z o.o. ipcpolska@ipcpolska.pl
- f) Internationl Plastic Polska Sp. z o.o. biuro@ippl.pl
- g) Imperial Tobacco Polska S.A. karolina.bursa-moczulska@pl.imptob.com
- h) Polskie Stowarzyszenie Przemysłu Tytoniowego pspt@pspt.org.pl
- i) Tobacco Trading International Poland sp. z o.o. biuro@ttipoland.pl
- j) Krajowe Stowarzyszenie Przemysłu Tytoniowego kspt@kspt.org.pl, magdalena.wlodarczyk@kspt.org.pl
- k) Philip Morris Polska Distribution Sp. z o.o., PMPLBiuroPrasowe@pmi.com
- l) Fundacja ProKarton biuro@prokarton.org
- m) ZELAN Sp. z o.o. tomasz.zwoniarski@zelan.pl
- n) Polski Związek Przetwórców Tworzyw Sztucznych office@tworzywa.org.pl
- o) Grupa INCO S.A. Laboratorium Badawczo-Rozwojowe kontakt@inco.pl
- p) Japan Tobacco International Polska warsaw@jti.com
- q) Kompol Torby Reklamowe i Opakowania Foliowe kompol@kompol.pl
- r) Indorama Ventures Poland Sp. z o.o. sekretariat@pl.indorama.net
- s) PlastFarb Sp. z o.o. Sp. k. Toruń plast-farb@plast-farb.com
- t) ANWIL S.A. anwil@anwil.pl
- u) Polska Izba Przemysłu Chemicznego pipc@.org.pl
- v) Krajowa Izba Gospodarcza kig@kig.pl
- w) Polskie Stowarzyszenie Producentów Styropianu biuro@producencystyropianu.pl
- x) Stowarzyszenie Producentów Wełny Mineralnej: Szklanej i Skalnej biuro@miwo.pl

2) Producenci produktów alternatywnych do tworzyw sztucznych

- a) GreenTree biuro@greentree.com.pl
- b) ZOOMPACK Sp. z o.o. biuro@zoompack.pl
- c) Tetrapak sp. zoo. tetrapak.polska@tetrapak.com
- d) Synthos Group synthos-pl@synthosgroup.com
- e) Basf Polska Sp. z o.o. recepcja.basfpolska@basf.com
- f) Silbo Sp. z o.o. info@silbo.pl
- g) Stowarzyszenie Papierników Polskich info@spp.pl

3) Wprowadzający produkty w opakowaniach z tworzyw sztucznych i opakowania

- a) Polska Federacja Producentów Żywności Związek Pracodawców biuro@pfpz.pl
- b) Polskie Stowarzyszenie Przemysłu Kosmetycznego i Detergentowego biuro@kosmetyki-detergenty.pl
- c) Polski Związek Przemysłu Kosmetycznego biuro@kosmetyczni.pl
- d) Interseroh Organizacja Odzysku Opakowań S.A. biuro@interseroh.pl
- e) **REKOPOL ORGANIZACJI ODZYSKU OPAKOWAŃ S.A.** rekopol@rekopol.pl
- f) Konfederacja LEWIATAN recepcja@konfederacjalewiatan.pl
- g) Danone Sp. z o.o. recepcja.warszawa@danone.com
- h) Związek Pracodawców Przemysłu Opakowań i Produktów w Opakowaniach EKO-PAK biuro@eko-pak.biz
- i) CCR Polska Sp. z o.o. biuro@ccr.pl
- j) CASTORAMA Polska Sp. z o.o. pawel.gembara@castorama.pl
- k) IKEA Polska maciej.krzyckowski@ikea.com office.poland@IKEA.com
- l) GRUPA LOTOS lotos@grupalotos.pl, Karolina.Sutor@grupalotos.pl
- m) Carrefour Polska Sp. z o.o. wiktoria_plocha@carrefour.com
- n) ZPPP Browary Polskie biuro@browary-polskie.pl
- o) Stowarzyszenie Krajowa Unia Producentów Soków biuro@kups.org.pl

- p) Krajowa Izba Gospodarcza - Przemysł Rozlewniczy kigpr@kigpr.pl, prezes@kigpr.pl
- q) Związek Pracodawców Branży Elektroodpadów oraz Opakowań ElektroOdzysk biuro@elektro-odzysk.org.pl
- r) Polskie Stowarzyszenie Ochrony Roślin psor@psor.pl

4) Przedsiębiorcy z branży recyklingu

- a) Polska Izba Odzysku i Recyklingu Opakowań biuro@pioiro.pl
- b) Stowarzyszenie „Polski Recykling” sekretariat@polskirecykling.org
- c) Interseroh Polska Sp. z o.o. biuro@interseroh.pl
- d) PRT Radomsko Sp. z o.o. office@petrecyclingteam.eu
- e) Veolia Energia Polska S.A dariusz.mikolajczyk@veolia.com
- f) GreenTech Polska S.A. biuro@greentechpolska.pl
- g) WMB International Sp. z o. o. grzegorz.gieszczyk@wmbgroup.pl
- h) Grupa ENERIS info@eneris.pl
- i) Ogólnopolska Izba Gospodarcza Recyklingu biuro@oigr.pl
- j) REPLAS Recycling Plastics Spółka z o. o ak@replas.eu, dz@replas.eu
- k) FORS (Stowarzyszenie Forum Recyklingu Samochodów) biuro@fors.pl
- l) Klaster Gospodarki Odpadowej i Recyklingu biuro@klasterodpadowy.com

5) Inne podmioty (organizacje konsumenckie, organizacje handlu)

- a) Rada Krajowa Federacji Konsumentów sekretariat@federacja-konsumentow.org.pl
- b) Stowarzyszenie Konsumentów Polskich sekretariat@skp.pl
- c) Fundacja n/rz Odzysku Opakowań Aluminiowych RECAL recal@recal.pl
- d) Deloitte jpatorska@deloittece.com
- e) Green Management Group Sp. z o.o. info@gmgroup.biz
- f) Fundacja ProTerra Centrum Edukacji Ekologicznej dla Zrównoważonego Rozwoju biuro@pro-terra.pl
- g) CEC Government Relations mm@cecgr.com
- h) GOZ WORLD lukasz@goz.world
- i) Polska Organizacja Handlu i Dystrybucji pohid@pohid.pl
- j) TGE Towarowa Giełda Energii S.A. tge@tge.pl
- k) CSR Consulting aleksandra.kretkowska@csr-consulting.pl
- l) Centruym UNEP/GRID Warszawa maria.andrzejewska@gridw.pl
- m) Greenpeace CEE/Polska magdalena.figura@greenpeace.org
- n) CMS Law.Tax. tomasz.pietrzyk@cms-cmno.com
- o) Stowarzyszenie Klub Polskie Forum ISO 14000 M.Krawczyk@rekopol.pl
- p) KIG Przemysłu Spożywczego i Opakowań kig-ps@kig-ps.pl
- q) Kancelaria Domański Zakrzewski Palinka Maciej.Bialek@dzp.pl
- r) Krajowa Izba Gospodarki Odpadami biuro@kigo.pl
- s) Związek Pracodawców Gospodarki Odpadami biuro@zpggo.pl
- t) Młodzieżowa Rada Klimatyczna mlodziejowa.rada.klimatyczna@klimat.gov.pl
- u) WWF Polska kontakt@wwf.pl
- v) Uniwersytet Jagielloński Instytut Nauk o Środowisku sekretariat.inos@uj.edu.pl, m.grodzinska-jurczak@uj.edu.pl, a.krawczyk@doctoral.uj.edu.pl
- w) Uniwersytet Warszawski Wydział Zarządzania, wz@wz.uw.edu.pl
- x) Politechnika Warszawska, Katedra Chemii i Polimerów jostojska@ch.pw.edu.pl
- y) Politechnika Łódzka Wydział Chemiczny deanchem@adm.p.lodz.pl

W ramach opiniowania projekt zostanie skierowany do następujących podmiotów:

- 1) Związek Miast Polskich biuro@zmp.poznan.pl
- 2) Związek Gmin Wiejskich RP biuro@zgwrp.pl
- 3) Unia Metropolii Polskich biuro@metropolie.pl
- 4) Miasto Wrocław and.sobolak@ekosystem.wroc.pl
- 5) Instytut Ochrony Środowiska sekretariat@ios.gov.pl

- 6) Instytut Ekologii Terenów Uprzemysłowionych ietu@ietu.pl
- 7) Polska Izba Gospodarki Odpadami biuro@pigo.org.pl, www.pigo.org.pl
- 8) Krajowa Izba Gospodarki Odpadami biuro@kigo.pl
- 9) Inspekcja Handlowa UOKIK uokik@uokik.gov.pl
- 10) Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej fundusz@nfosigw.gov.pl
- 11) **Główny Inspektorat Ochrony Środowiska** sekretariatgios@gios.gov.pl

Z uwagi na zakres regulacji projektu, który nie dotyczy problematyki samorządu terytorialnego, projekt nie będzie podlegał opiniowaniu przez Komisję Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego.

Projekt dotyczy spraw, o których mowa w art. 1 ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. *o Radzie Dialogu Społecznego i innych instytucjach dialogu społecznego* (Dz. U. z 2018 r. poz. 2232, z późn. zm.), w związku z czym zostanie przedstawiony Radzie Dialogu Społecznego do zaopiniowania.

Z uwagi na zakres projektu, który nie dotyczy praw i interesów związków pracodawców oraz zadań związków zawodowych projekt nie podlega opiniowaniu przez reprezentatywne organizacje pracodawców i związki zawodowe. Jednak mając na uwadze, że członkami reprezentatywnej organizacji pracodawców wskazanej w pkt 3 lit. f powyżej są przedsiębiorstwa z branży przedsiębiorstw wprowadzających do obrotu produkty w opakowaniach z tworzyw sztucznych i opakowania, zasadne jest przekazanie projektu do tych organizacji w ramach konsultacji publicznych.

Projekt nie podlega opiniowaniu, konsultacjom ani uzgodnieniom z organami i instytucjami Unii Europejskiej, w tym z Europejskim Bankiem Centralnym.

Projekt ustawy, zgodnie z ustawą z dnia 7 lipca 2005 r. *o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa* (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) oraz wyniki konsultacji publicznych i opiniowania, zostaną zamieszczone na stronie internetowej Biuletynu Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji, w zakładce Rządowy Proces Legislacyjny.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0-10)
Dochody ogółem	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
budżet państwa	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
JST	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
Jednostki sektora finansów publicznych	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
Wydatki ogółem	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
budżet państwa	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
JST	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
Jednostki sektora finansów publicznych	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
Saldo ogółem	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
budżet państwa	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
JST	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
Jednostki sektora finansów publicznych	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
Źródła finansowania	-											
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Brak jest danych dotyczących ilości wprowadzanych do obrotu produktów jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego objętych przepisami projektowanego rozporządzenia, co uniemożliwia dokonanie łącznej analizy kosztów wynikających z nowych regulacji. Brak tych danych uniemożliwia dokonanie odpowiednich wyliczeń. Do takich wyliczeń dane będą dopiero											

zbierane na podstawie przepisów o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, w ramach nakładanych na przedsiębiorców obowiązków sprawozdawczych. Planowane jest dokonanie pierwszych analiz po drugim okresie sprawozdawczym.

Dostępne są jedynie dane szacunkowe dotyczące kubków na napoje, co pozwoliło na dokonanie szacunkowej analizy w tym zakresie.

Opłaty za wprowadzanie produktów wymienionych w części A załącznika do dyrektywy (kubki na napoje z pokrywkami i wieczkami, a także pojemniki na posiłki, z pokrywkami lub bez). Zakładając, że masa popularnych kubeczków z tworzywa sztucznego 100-500 ml waha się od 2,4g do 12 g/ szt. i przyjmując, że przeciętna masa 1 sztuki wyrobu określonego w części A załącznika do dyrektywy wynosi 7 g/szt., natomiast opłata za 1 szt. wyrobu wynosi 0,01 zł (co w przeliczeniu na Mg produktów daje około 1430 zł/Mg) oraz, że rocznie na rynek wprowadzanych jest ok 15 000 Mg tego typu produktów (wg. szacunków PlasticsEurope Polska), to wpływy z tytułu tej opłaty mogłyby wynieść około **21 ml zł rocznie**. Należy jednak wziąć pod uwagę, że szacunki te zakładają brak elastyczności popytu i 100% ściągłości należności. W rzeczywistości, biorąc pod uwagę doświadczenia dotyczące np. wpływów z opłat za jednorazowe torebki z tworzywa sztucznego wpływy te będą kilkukrotnie mniejsze niż szacunkowe maksymalne kwoty.

Należy jednak mieć na uwadze, że np. popularne 200 ml kubeczki w zależności od materiału, z jakiego zostały wykonane różnią się znacznie ceną. Wykonane z tworzywa sztucznego kosztują około 5 gr., z papieru około 14 gr., natomiast z biopolimeru PLA około 20 gr. Ustalenie opłaty jednostkowej na poziomie, który zbliży ostateczną cenę produktów z tworzywa sztucznego do ceny ich równoważników może spowodować pozytywny efekt ekologiczny, polegający na eliminacji tego typu produktów z obiegu i tym samym braku wpływów środków z tytułu tej opłaty.

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

		Skutki						
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z r.)	duże przedsiębiorstwa	-	-	-	-	-	-	-
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	-	-	-	-	-	-	-
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	-	-	-	-	-	-	-
	Osoby niepełnosprawne i starsze	-	-	-	-	-	-	-
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	-						
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Stawka opłaty recyklingowej nie będzie miała wpływu na sektor mikro, małych i średnich przedsiębiorców ponad to, co zostało przedstawione w <i>projekcie ustawy o zmianie ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej oraz niektórych innych ustaw.</i>						

	rodzina, obywatele w tym osoby niepełnosprawne i starsze, oraz gospodarstwa domowe	Stawka opłaty recyklingowej nie będzie miała wpływu na rodzinę, obywateli oraz gospodarstwa domowe ponad to, co zostało przedstawione w <i>projekcie ustawy o zmianie ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej oraz niektórych innych ustaw</i> . Należy spodziewać się, że wprowadzenie opłaty spowoduje zmiany zachowań konsumentów przez odejście od używania produktów jednorazowych na rzecz np. produktów wielorazowego użytku lub produktów jednorazowego użytku z alternatywnych materiałów (papieru, skrobi, otrąb).
--	--	--

Niemierzalne

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Stawka opłaty nie będzie miała wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe ponad to, co zostało przedstawione w <i>projekcie ustawy o zmianie ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej oraz niektórych innych ustaw</i> . Zgodnie z ww. projektem ustawy przewiduje się, że w wyniku planowanych zmian sprzedaż opakowań jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego będzie zmniejszać się co roku, natomiast spodziewany jest wzrost sprzedaży opakowań jednorazowego użytku z alternatywnych materiałów.
--	--

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu

nie dotyczy

Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☐ tak ☒ nie ☐ nie dotyczy
--	---

☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:
--	---

Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.	☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy
--	---

Komentarz:
 Obciążenie regulacyjne związane z opłatą wprowadza ustawa o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej. Przedmiotowe rozporządzenie określa jedynie wysokość stawki opłaty i nie wpływa na zmianę obciążeń regulacyjnych.

9. Wpływ na rynek pracy

Stawki opłaty będą wpływały na świadomy wybór konsumenta, co z kolei może wpływać na wielkość produkcji opakowań jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego. W związku z powyższym zwiększyć się może produkcja opakowań wielokrotnego użytku oraz opakowań jednorazowego użytku z alternatywnych materiałów takich jak: papier, trzcina, otręby. Należy jednak zauważyć, że spodziewany spadek produkcji tego rodzaju opakowań związany jest z wprowadzeniem opłaty w projekcie zmiany ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej oraz innych ustaw.

10. Wpływ na pozostałe obszary		
☒ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ sądy powszechne, administracyjne lub wojskowe	☐ demografia ☐ mienie państwowe ☐ inne:	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu	Rozporządzenie, określając wysokość stawki opłaty, wpłynie na zmniejszenie zużycia opakowań jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego, w związku z czym oczekuje się zmniejszenia zanieczyszczenia środowiska, w tym środowiska morskiego, odpadami powstałymi z opakowań jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego.	
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego		
Rozporządzenie wejdzie w życie z dniem 1 stycznia 2024 r.		
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?		
Ewaluacja efektów projektu rozporządzenia nastąpi najwcześniej w 2025 r., po pełnym roku obowiązywania przepisów w zakresie opłaty oraz po otrzymaniu informacji o wysokości wpływów z tytułu opłaty. Ewaluacji zostanie poddany poziom nabywania przez konsumentów opakowań jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego. Ewaluacji dokona Ministerstwo Klimatu i Środowiska.		
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)		
-		

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA KLIMATU I ŚRODOWISKA ¹⁾

z dnia

w sprawie szczegółowych stawek opłat produktowych dla poszczególnych produktów

Na podstawie art. 14 ust. 4 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1903) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa szczegółowe stawki opłat produktowych dla:

- 1) poszczególnych produktów wymienionych w załączniku nr 4a do ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej
- 2) narzędzi połowych zawierających tworzywa sztuczne, o których mowa w art. 2 pkt 4a ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej.

§ 2. Szczegółowe stawki opłat, o których mowa w § 1 pkt 1, są określone w załączniku nr 1 do rozporządzenia.

§ 3. Szczegółowe stawki opłat, o których mowa w § 1 pkt 2, są określone w załączniku nr 2 do rozporządzenia.

¹⁾ Minister Klimatu i Środowiska kieruje działem administracji rządowej – klimat, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 27 października 2021 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Klimatu i Środowiska (Dz. U. poz. 1949).

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2024 r.²⁾

**MINISTER KLIMATU I
ŚRODOWISKA**

W porozumieniu:

MINISTER FINANSÓW

MINISTER ROZWOJU

I TECHNOLOGII

²⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 19 grudnia 2019 r. w sprawie szczegółowych stawek opłat produktowych dla poszczególnych produktów (Dz. U. poz. 2485), które zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy z dnia... o zmianie ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...) traci moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Załączniki
do rozporządzenia
Ministra Klimatu i Środowiska
z dnia
(poz.)

Załącznik nr 1

SZCZEGÓŁOWE STAWKI OPŁAT PRODUKTOWYCH DLA POSZCZEGÓLNYCH PRODUKTÓW

Poz.	Odpady powstałe z:		Jednostkowa stawka
	rodzaj produktów	symbol PKWiU	w zł za 1 kg
1	2	3	4
1.	Oleje smarowe otrzymane z ropy naftowej, preparaty z ciężkich frakcji, gdzie indziej niesklasyfikowane, z wyłączeniem:	19.20.29.0 z wyłączeniem:	2,10
	Oleje smarowe do przeprowadzania przemian chemicznych innych niż proces specyficzny	19.20.29.0	
	Parafina ciekła	19.20.29.0	
	Mieszanki olejowe do obróbki metali, oleje zapobiegające przyleganiu do form, oleje antykorozyjne	19.20.29.0	
	Oleje smarowe pozostałe oraz pozostałe oleje, jeżeli są przeznaczone do produkcji olejów smarowych lub preparatów smarowych	19.20.29.0	
2.	Preparaty smarowe, dodatki, środki zapobiegające zamarzaniu, z wyłączeniem:	20.59.4 z wyłączeniem:	2,10
	Preparaty smarowe – wyłącznie smary plastyczne	ex 20.59.41.0	
	Środki przeciwstukowe, dodatki do olejów mineralnych i produkty podobne	20.59.42.0	
	Środki zapobiegające zamarzaniu i gotowe płyny przeciwoblodzeniowe	20.59.43.0	
3.	Opony pneumatyczne z gumy, nowe, w rodzaju stosowanych w samochodach osobowych	22.11.11.0	2,20
4.	Opony pneumatyczne z gumy, nowe, w rodzaju stosowanych w motocyklach i rowerach	22.11.12.0	2,20
5.	Opony pneumatyczne z gumy, nowe, w rodzaju stosowanych w autobusach, samochodach ciężarowych i samolotach	22.11.13.0	2,20
6.	Opony pneumatyczne bieżnikowane z gumy	22.11.20.0	2,20
7.	Opony pneumatyczne z gumy, nowe, w rodzaju stosowanych w urządzeniach i maszynach rolniczych, pozostałe nowe opony pneumatyczne z gumy	22.11.14.0	2,20
8.	Opony pneumatyczne, używane	38.11.53.0	4,20

**SZCZEGÓŁOWE STAWKI OPŁAT PRODUKTOWYCH DLA NARZĘDZI
POŁOWOWYCH ZAWIERAJĄCYCH TWORZYWA SZTUCZNE**

Poz.	Odpady powstałe z:	Jednostkowa stawka
	rodzaj produktów	w zł za 1 kg
1	2	3
1.	Narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne	2,70

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia Ministra Klimatu w sprawie szczegółowych stawek opłat produktowych stanowi wykonanie upoważnienia zawartego w art. 14 ust. 4 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1903).

Przedsiębiorcy wprowadzający do obrotu produkty wymienione w załączniku nr 4a do ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej oraz organizacje odzysku, które działają w imieniu ww. przedsiębiorców, a także przedsiębiorcy wprowadzający do obrotu narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne są obowiązani, według odpowiednich stawek obliczyć i uiścić opłatę produktową w przypadku niezyskania wymaganych poziomów odzysku, recyklingu lub zbierania określonych odpadów.

Stawki opłat produktowych obecnie określa rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 19 grudnia 2019 r. w sprawie szczegółowych stawek opłat produktowych dla poszczególnych produktów (Dz. U. poz. 2485). Zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy z dnia ... 2022 r. o zmianie ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...) dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 14 ust. 4 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych, jednak nie dłużej niż 24 miesiące od dnia wejścia w życie ww. ustawy nowelizującej.

W związku z powyższym rekomendowane jest wydanie nowego rozporządzenia w sprawie szczegółowych stawek opłat produktowych dla poszczególnych produktów. Uzasadnione jest, aby projektowane rozporządzenie uwzględniało takie same stawki opłat produktowych dla poszczególnych produktów wymienionych w załączniku nr 4a do ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, jakie obowiązują obecnie oraz rozszerzyło katalog zawartych w nim produktów o narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne.

Zatem projektowane rozporządzenie nie wprowadzi żadnych nowych rozwiązań. Będzie jedynie kontynuacją obowiązującego obecnie rozporządzenia w tym zakresie.

Projektowane rozporządzenie nie będzie miało wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw.

Projekt rozporządzenia nie zawiera przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.) i nie podlega notyfikacji Komisji Europejskiej.

Projekt rozporządzenia nie wymaga zasięgnięcia opinii, dokonania konsultacji oraz dokonania uzgodnienia z właściwymi organami i instytucjami Unii Europejskiej, w tym Europejskim Bankiem Centralnym.

Stosownie do art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) projekt rozporządzenia został zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji, w zakładce Rządowy Proces Legislacji.

Projekt jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2024 r.

Nazwa projektu Rozporządzenie Ministra Klimatu w sprawie szczegółowych stawek opłat produktowych dla poszczególnych produktów Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Klimatu i Środowiska we współpracy, Ministerstwo Finansów, Ministerstwo Rozwoju Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Sekretarz Stanu Pan Edward Siarka Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Agnieszka Łęska, tel. 22 36 92 783, e-mail: agnieszka.leska@klimat.gov.pl Tomasz Zaliwski, tel. 22 36 92 840, e-mail: tomasz.zaliwski@klimat.gov.pl	Data sporządzenia 8 grudnia 2022 r. Źródło Upoważnienie ustawowe art. 14 ust. 4 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1903) Nr w Wykazie prac
---	---

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Przedsiębiorcy wprowadzający do obrotu produkty wymienione w załączniku nr 4a do ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1903) oraz organizacje odzysku, które działają w imieniu ww. przedsiębiorców, a także przedsiębiorcy wprowadzający do obrotu narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne są obowiązani, według odpowiednich stawek obliczyć i uiścić opłatę produktową w przypadku niezyskania wymaganych poziomów odzysku, recyklingu lub zbierania określonych odpadów.

Stawki opłat produktowych obecnie określa rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 19 grudnia 2019 r. w sprawie szczegółowych stawek opłat produktowych dla poszczególnych produktów (Dz. U. poz. 2485). Zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy z dnia ... 2022 r. o zmianie ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. ... poz. ...) dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 14 ust. 4 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej zachowują moc do dnia wejścia w życie nowych przepisów wykonawczych, jednak nie dłużej niż 24 miesiące od dnia wejścia w życie ww. ustawy nowelizującej.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Rekomenduje się wydanie nowego rozporządzenia w sprawie szczegółowych stawek opłat produktowych dla poszczególnych produktów. Uzasadnione jest, aby projektowane rozporządzenie uwzględniało takie same stawki opłat produktowych dla poszczególnych produktów wymienionych w załączniku nr 4a do ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, jakie obowiązują obecnie oraz rozszerzyło katalog zawartych w nim produktów o narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne.

Projektowane rozporządzenie nie wprowadzi żadnych nowych rozwiązań. Będzie jedynie kontynuacją obowiązującego obecnie rozporządzenia w tym zakresie. Ze względu na charakter zmian nie ma możliwości zastosowania innych środków do osiągnięcia celu przewidzianego w projekcie.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?			
Przepisy dotyczące określenia szczegółowych stawek opłat produktowych dla poszczególnych produktów nie wynikają bezpośrednio z przepisów prawa Unii Europejskiej, ale są wewnętrznym rozwiązaniem zastosowanym przez Polskę.			
4. Podmioty, na które oddziałuje projekt			
Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Przedsiębiorcy wprowadzający na terytorium kraju produkty, o których mowa w rozporządzeniu	ok. 1 100	Rejestr-BDO	Konieczność naliczenia opłaty produktowej w przypadku niezyskania odpowiedniego poziomu recyklingu, odzysku lub zbierania odpadów powstałych z produktów, o których mowa w rozporządzeniu.
Rybacy (morscy)	Właściciele 825 statków rybackich	rejestr statków rybackich, prowadzony przez ministra właściwego do spraw rybołówstwa (stan na 31 lipca 2019 r.)	Edukacja i zachęcanie rybaków do dostarczania ich narzędzi połowowych stanowiących odpady na ląd.
Organizacje odzysku	20	Rejestr-BDO	Konieczność naliczenia opłaty produktowej w przypadku niezyskania odpowiedniego poziomu recyklingu i odzysku odpadów powstałych z produktów, o których mowa w rozporządzeniu.
5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji			
<p>Na podstawie § 34 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M. P. z 2022 r. poz. 348) przeprowadzono konsultacje publiczne. Projekt zostanie przekazany następującym podmiotom z terminem 10 dni na zgłoszenie uwag:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) Krajowa Izba Gospodarcza; 2) Polska Izba Gospodarki Odpadami; 3) Krajowa Izba Gospodarki Odpadami; 4) Polska Organizacja Handlu i Dystrybucji; 5) Związek Pracodawców Gospodarki Odpadami; 6) Instytut Gospodarowania Odpadami; 7) INTERSEROH Organizacja Odzysku Opakowań S.A.; 8) AURAEKO BATERPAK Organizacja Odzysku Opakowań S.A.; 9) EKO-ŚWIAT Organizacja Odzysku Opakowań S.A.; 10) CCR REPACK Polska Organizacja Odzysku Opakowań S.A.; 11) RECYKL Organizacja Odzysku S.A.; 12) Rekopol Organizacja Odzysku Opakowań S.A.; 13) Oiler Organizacja Odzysku Opakowań i Olejów S.A.; 14) TOM-DOLEKO-EKOLA Organizacja Odzysku Opakowań S.A.; 15) EKO-PUNKT Organizacja Odzysku Opakowań S.A.; 16) TOTAL-EKO Organizacja Odzysku Opakowań S.A.; 			

Źródła finansowania								
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń		W związku z niezmiennymi stawkami opłaty produktowej dla poszczególnych produktów w stosunku do obecnie obowiązujących, projektowane rozporządzenie nie będzie miało wpływu na sektor finansów publicznych, w tym na budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego w tym zakresie. Niemniej jednak określenie stawek opłat produktowych dla nowych produktów w postaci narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne, może ewentualnie zwiększyć wpływy Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej (NFOŚiGW) z tytułu uiszczania przez przedsiębiorców opłat produktowych. Trudno jest jednak na obecnym etapie oszacować wysokość tego wpływu, gdyż do tej pory w przypadku nowych produktów opłata produktowa nie była uiszczana i brak jest również dokładnej informacji dotyczącej ilości wprowadzonych dotychczas produktów objętych nowymi przepisami. Ponadto należna opłata produktowa zależy od stopnia realizacji przez przedsiębiorców ustawowych obowiązków w zakresie zbierania do celów recyklingu zawierających tworzywa sztuczne narzędzi połowowych stanowiących odpady, a w przypadku uzyskania przez przedsiębiorcę wymaganych poziomów w odniesieniu do tych produktów opłata produktowa nie jest uiszczana.						
7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe								
Skutki								
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0–10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z ... r.)	duże przedsiębiorstwa	—	—	—	—	—	—	—
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	—	—	—	—	—	—	—
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	—	—	—	—	—	—	—
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	—						
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	—						
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	—						
Niemierzalne		—						
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i		Wyżej omówiona propozycja, w stosunku do obowiązujących stawek opłaty produktowej nie wnosi zmian, rozszerza jedynie katalog produktów. Ewentualny wzrost cen nowych produktów w postaci narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne objętych przepisami zmienionej ustawy o						

przyjętych do obliczeń założeń	obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej może wynikać z objęcia jej przepisami tych produktów a nie z przepisów projektowanego rozporządzenia, w którym w odniesieniu do tych produktów, zostanie jedynie określona wysokość stawki opłaty produktowej za niezrealizowane obowiązku zbierania do celów recyklingu zawierających tworzywa sztuczne narzędzi połowowych stanowiących odpady. Trudno jest jednak oszacować wpływ przedmiotowego rozporządzenia na ceny oferowanych tego typu produktów.
8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu	
☒ nie dotyczy	
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☐ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektroniczności.	☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy
Komentarz: Projekt jest kontynuacją aktualnie obowiązujących przepisów, zatem nie wpłynie na zmianę obciążeń regulacyjnych.	
9. Wpływ na rynek pracy	
Projektowane rozporządzenie nie będzie miało wpływu na rynek pracy.	
10. Wpływ na pozostałe obszary	
☒ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ inne:	☐ demografia ☐ mienie państwowe
☐ informatyzacja ☐ zdrowie	
Omówienie wpływu	Stawka opłaty produktowej dla nowych produktów w postaci narzędzi połowowych zawierających tworzywa sztuczne ze względu na swój sankcyjny charakter skłaniać będzie przedsiębiorców do zbierania do celów recyklingu odpadów powstających z tych produktów. Tym samym pośrednio wpłynie to na stan środowiska poprzez zmniejszenie masy zawierających tworzywa sztuczne narzędzi połowowych stanowiących odpady występujących w środowisku morskim.
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego	
Planuje się, że niniejsze rozporządzenie wejdzie w życie od 1 stycznia 2024 r.	

12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?

Projekt jest kontynuacją aktualnie obowiązujących przepisów. W stosunku do obowiązujących stawek opłaty produktowej nie zachodzą żadne zmiany, rozszerzony zostaje jedynie nieznacznie katalog produktów. Biorąc pod uwagę nieskomplikowany charakter rozporządzenia, należy uznać, że ewaluacja efektów projektu nie jest uzasadniona.

13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)

-

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA KLIMATU I ŚRODOWISKA¹⁾

z dnia

w sprawie stawek opłaty za zbieranie odpadów powstałych z produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, w tym odpadów pozostawionych w publicznych systemach zbierania odpadów, utrzymania tych systemów oraz uprzątnięcia, transportu i przetwarzania odpadów

Na podstawie art. 31 ust. 2 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1903) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa stawki opłat na pokrycie kosztów:

- 1) zbierania odpadów powstałych z wprowadzonych do obrotu produktów tego samego rodzaju, pozostawionych w publicznych systemach zbierania odpadów, w tym kosztów utworzenia i utrzymania tych systemów, transportu tych odpadów i ich przetwarzania oraz uprzątnięcia oraz transportu i przetwarzania odpadów powstałych z produktów takiego samego rodzaju jak odpady powstałe z produktów, które wprowadzono do obrotu,
 - 2) uprzątnięcia oraz transportu i przetwarzania odpadów powstałych z produktów takiego samego rodzaju jak odpady powstałe z produktów, które wprowadzono do obrotu
- o których mowa w załączniku nr 9 do ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, zwanego, dalej „załącznikiem nr 9”.

§ 2. 1. Stawki opłat, o których mowa w § 1, w odniesieniu do produktów wymienionych w załączniku nr 9 w:

- 1) sekcji I – są określone w załączniku nr 1 do rozporządzenia;
- 2) sekcji II i sekcji III – są określone w załączniku nr 2 do rozporządzenia.

¹⁾ Minister Klimatu i Środowiska kieruje działem administracji rządowej – klimat, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 27 października 2021 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Klimatu i Środowiska (Dz. U. poz. 1949).

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2024 r.

**MINISTER KLIMATU
I ŚRODOWISKA**

W porozumieniu:

MINISTER FINANSÓW

MINISTER ROZWOJU

I TECHNOLOGII

Załączniki
do rozporządzenia
Ministra Klimatu i Środowiska
z dnia
(poz.)

Załącznik nr 1

**STAWKI OPŁATY ZA ZBIERANIE ODPADÓW POWSTAŁYCH Z PRODUKTÓW
JEDNORAZOWEGO UŻYTKU Z TWORZYW SZTUCZNYCH, O KTÓRYCH
MOWA W SEKCJI I ZAŁĄCZNIKA NR 9 DO USTAWY Z DNIA 11 MAJA 2001 R. O
OBOWIĄZKACH PRZEDSIĘBIORCÓW W ZAKRESIE GOSPODAROWANIA
NIEKTÓRYMI ODPADAMI ORAZ O OPŁACIE PRODUKTOWEJ**

Lp.	Produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych	Stawka opłaty w zł za kg produktów wprowadzonych do obrotu
1	pojemniki na żywność, tj. pojemniki takie jak pudełka, z pokrywką lub bez, stosowane w celu umieszczania w nich żywności	0,01
2	paczki i owijki wykonane z elastycznych materiałów zawierające żywność przeznaczone do bezpośredniego spożycia z paczki lub owijki bez żadnej dalszej obróbki	0,01
3	pojemniki na napoje o pojemności do trzech litrów	0,01
4	kubki na napoje, w tym ich pokrywki i wieczka	0,01
5	lekkie plastikowe torby na zakupy	0,01

Załącznik nr 2

**STAWKI OPŁATY ZA ZBIERANIE ODPADÓW POWSTAŁYCH Z PRODUKTÓW
JEDNORAZOWEGO UŻYTKU Z TWORZYW SZTUCZNYCH, O KTÓRYCH
MOWA W SEKCJI II I III ZAŁĄCZNIKA NR 9 DO USTAWY Z DNIA 11 MAJA 2001
R. O OBOWIĄZKACH PRZEDSIĘBIORCÓW W ZAKRESIE GOSPODAROWANIA
NIEKTÓRYMI ODPADAMI ORAZ O OPŁACIE PRODUKTOWEJ**

Lp.	Produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych	Stawka opłaty w zł za sztukę produktów wprowadzonych do obrotu
1	chusteczki nawilżane w tym uprzednio nawilżone chusteczki przeznaczone do higieny osobistej i uprzednio nawilżone chusteczki do użytku domowego	0,01
2	balony, z wyjątkiem balonów do użytku przemysłowego lub innych profesjonalnych zastosowań, które to balony nie są rozprowadzane wśród konsumentów	0,01
3	wyroby tytoniowe z filtrami zawierającymi tworzywa sztuczne i filtry zawierające tworzywa sztuczne sprzedawane do używania łącznie z wyrobami tytoniowymi	0,01

UZASADNIENIE

Rozporządzenie stanowi realizację upoważnienia zawartego w art. 31 ust. 2 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1903).

Projektowane rozporządzenie Ministra Klimatu i Środowiska, wydane w porozumieniu z Ministrem Finansów i Ministrem Rozwoju i Technologii ma na celu określenie stawek corocznej opłaty, która będzie wplacana przez przedsiębiorców wprowadzających do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, wymienione w załączniku nr 9 do ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, zwanej dalej ustawą. Są to: pojemniki na żywność, paczki i owijki, pojemniki na napoje do trzech litrów, kubki na napoje z wieczkami i pokrywkami, lekkie plastikowe torby na zakupy, chusteczki nawilżane, balony, wyroby tytoniowe z filtrami i filtry do nich. Opłata ta ma na celu pokrycie przez przedsiębiorców wprowadzających do obrotu te produkty kosztów związanych ze zbieraniem odpadów powstałych z tych produktów, w szczególności pozostawionych w publicznych systemach zbierania odpadów, w tym koszty utworzenia i utrzymania tych systemów, a także uprzątkowania, transportu i zagospodarowania tych odpadów. Przez miejsca publiczne rozumie się miejsca ogólnodostępne, gdzie ustawione są kosze na odpady, a więc min.: kosze usytuowane na chodnikach, skwerach, dworcach, alejach handlowych, przed budynkami użyteczności publicznej, w parkach czy przy plażach.

Maksymalna stawka opłaty została określona w wysokości 0,20 zł za kg produktów z tworzywa sztucznego, wymienionych w sekcji I załącznika nr 9 do ustawy oraz 0,05 zł za szt. produktów jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego, wymienionych w sekcji II i III tego załącznika. Ponadto, określono sposób obliczania tej opłaty jako iloczyn obowiązującej stawki oraz, odpowiednio, masy lub liczby tych produktów wprowadzonych do obrotu w roku kalendarzowym. Przedsiębiorcy wprowadzający do obrotu te produkty przekazywać będą opłatę na rachunek bankowy właściwego marszałka województwa, a ten z kolei na rachunek Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, zwanego Narodowym Funduszem. Z kolei z Narodowego Funduszu środki pochodzące z tej opłaty powinny trafić do gmin z przeznaczeniem na zagospodarowanie odpadów powstających z produktów objętych przedmiotowym rozporządzeniem. Przedsiębiorcy zostali również zobowiązani przepisami ustawy do przygotowania sprawozdania o wysokości środków przeznaczonych na

sfinansowanie kosztów zbierania odpadów powstałych z wprowadzonych przez nich do obrotu produktów.

Z uwagi na trudności związane z pozyskaniem szczegółowych danych nt. ilości odpadów powstałych z produktów wymienionych w załączniku nr 9 do ustawy oraz kosztów ich zagospodarowania, przyjęto minimalną możliwą stawkę tej opłaty, w wysokości 1 gr odpowiednio za sztukę lub za kg. Na przykładzie wyrobów tytoniowych szacuje się, że w przypadku przyjęcia opłaty za paczkę wprowadzonych do obrotu wyrobów tytoniowych z filtrami i filtrów sprzedawanych do użytkowania z wyrobami tytoniowymi, zawierających tworzywa sztuczne, opłata od 1 paczki wyrobów tytoniowych wyniesie 1 gr co w przeliczeniu na wprowadzone do obrotu ilości papierosów, w oparciu o uzyskane szacunkowe dane, wyniesie **23 100 000 zł**. W przypadku pozostałych produktów brak jest na chwilę obecną danych o ilościach wprowadzonych do obrotu, jak również o ilościach zebranych odpadów powstałych z tych produktów.

Projekt rozporządzenia nie zawiera przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.) i nie podlega notyfikacji technicznej Komisji Europejskiej.

Nie zachodzi konieczność przedkładania projektu rozporządzenia właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji oraz uzgodnienia.

Stosownie do art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) projekt ustawy zostanie zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.

Projekt rozporządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2024 r.

<p>Nazwa projektu Rozporządzenie Ministra Klimatu i Środowiska w sprawie stawek opłaty za zbieranie odpadów powstałych z produktów jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego, w tym odpadów pozostawionych w publicznych systemach zbierania odpadów, utrzymania tych systemów oraz uprzątnięcia, transportu i przetwarzania odpadów</p> <p>Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Klimatu i Środowiska, w porozumieniu z Ministerstwem Finansów i Ministerstwem Rozwoju, Pracy i Technologii</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Sekretarz Stanu Pan Jacek Ozdoba</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Tomasz Zaliwski tel. 22 36 92 840, e-mail: tomasz.zaliwski@klimat.gov.pl</p>	<p>Data sporządzenia 11 stycznia 2023 r.</p> <p>Źródło Upoważnienie ustawowe Art. 31 ust. 2 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1903)</p> <p>Nr w Wykazie prac</p>
---	---

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Potrzeba określenia stawek corocznej opłaty jest związana z transpozycją do prawa krajowego przepisów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 z dnia 5 czerwca 2019 r. w sprawie *zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko*, w odniesieniu do rozszerzonej odpowiedzialności producenta, o której mowa w art. 8 dyrektywy, a dotyczącej produktów, o których mowa w załączniku E do dyrektywy.

Rozporządzenie określa stawki corocznej opłaty w odniesieniu do produktów jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego wymienionych w załączniku nr 9 do ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1903).

Projektowane rozporządzenie stanowi wykonanie upoważnienia do wydania aktu wykonawczego określonego w art. 31 ust. 2 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1903), zwanej dalej „ustawą”.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Proponuje się wprowadzenie stawki corocznej opłaty w wysokości, odpowiednio, 1 gr za sztukę lub za kg produktu jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, wymienionego w załączniku nr 9 do ustawy. Zaproponowana wysokość stawek jest kilkakrotnie niższa od maksymalnych stawki corocznej opłaty, określonych w ustawie.

Zakłada się, że opłata w wysokości 1 gr za sztukę lub, odpowiednio, za kg produktu jednorazowego użytku, o którym mowa w załączniku nr 9 do ustawy, pozwoli na właściwe zagospodarowanie odpadów powstałych z tych produktów, a tym samym ograniczenie zanieczyszczenia środowiska, w szczególności środowiska morskiego.

W przypadku niewystarczającej wielkości zaproponowanej stawki corocznej opłaty na pokrycie kosztów efektywnego zbierania i zagospodarowania odpadów powstałych z produktów wymienionych w załączniku nr 9 do ustawy, istnieje możliwość zwiększenia stawki tejże opłaty w ramach maksymalnych stawek określonych w ustawie.

Oczekiwany efekt regulacji jest ograniczenie liczby odpadów zanieczyszczających środowisko naturalne, powstałych z produktów jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego wymienionych w załączniku nr 9 do ustawy, pozostawianych w niewłaściwy sposób przez konsumentów, w tym w publicznych systemach zbierania odpadów.

Celem projektowanego rozporządzenia jest ustalenie stawek opłat na poziomie, który pozwoli na pokrycie kosztów zbierania, transportu, uprzątnięcia i zagospodarowania odpadów powstałych z produktów wymienionych w załączniku nr 9, w tym zbierania tych odpadów z publicznych systemów zbierania odpadów, utrzymania tych systemów i pokrycia kosztów transportu i zagospodarowania odpadów zebranych w tych systemach.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?			
Brak danych w tym zakresie.			
4. Podmioty, na które oddziałuje projekt			
Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Producenci, importerzy oraz dokonujący wewnątrzspółnotowego nabycia produktów jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego	brak danych		W zależności od wysokości stawki opłaty może nastąpić mniejsze lub większe zmniejszenie liczby produkowanych lub przywożonych do kraju opakowań
Konsumenci	około 38,5 mln	GUS	Wysokość stawki opłaty prawdopodobnie będzie miała wpływ na ostateczną cenę produktu dla nabywcy
5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji			
W ramach konsultacji publicznych projekt zostanie skierowany, na 14 dni, do następujących podmiotów:			
<p>1) Producenci tworzyw sztucznych i produktów z tworzyw sztucznych</p> <ul style="list-style-type: none"> a) CAN-PACK S.A. canpack@canpack.eu b) British American Tobacco Polska Trading Sp. z o.o, andrzej_kornatowski@bat.com c) Stowarzyszenie Producentów Tworzyw Sztucznych Plastics Europe Polska info.pl@plasticseurope.org d) ALPLA Opakowania z Tworzyw Sztucznych Sp. z o.o. office-zywiec@alpla.com e) IPC Polska Sp. z o.o. ipcpolska@ipcpolska.pl f) International Plastic Polska Sp. z o.o. biuro@ippl.pl g) Imperial Tobacco Polska S.A. karolina.bursa-moczulska@pl.imptob.com h) Polskie Stowarzyszenie Przemysłu Tytoniowego pspt@pspt.org.pl i) Tobacco Trading International Poland sp. z o.o. biuro@ttipoland.pl j) Krajowe Stowarzyszenie Przemysłu Tytoniowego kspt@kspt.org.pl, magdalena.wlodarczyk@kspt.org.pl k) Philip Morris Polska Distribution Sp. z o.o., PMPLBiuroPrasowe@pmi.com l) Fundacja ProKarton biuro@prokarton.org m) ZELAN Sp. z o.o. tomasz.zwoniarski@zelan.pl n) Polski Związek Przetwórców Tworzyw Sztucznych office@tworzywa.org.pl o) Grupa INCO S.A. Laboratorium Badawczo-Rozwojowe kontakt@inco.pl p) Japan Tobacco International Polska warsaw@jti.com q) Kompol Torby Reklamowe i Opakowania Foliowe kompol@kompol.pl r) Indorama Ventures Poland Sp. z o.o. sekretariat@pl.indorama.net s) PlastFarb Sp. z o.o. Sp. k. Toruń plast-farb@plast-farb.com t) ANWIL S.A. anwil@anwil.pl u) Polska Izba Przemysłu Chemicznego pipc@.org.pl v) Krajowa Izba Gospodarcza kig@kig.pl w) Polskie Stowarzyszenie Producentów Styropianu biuro@producencistyropianu.pl x) Stowarzyszenie Producentów Wełny Mineralnej: Szklanej i Skalnej biuro@miwo.pl <p>2) Producenci produktów alternatywnych do tworzyw sztucznych</p> <ul style="list-style-type: none"> a) GreenTree biuro@greentree.com.pl b) ZOOMPACK Sp. z o.o. biuro@zoompack.pl c) Tetrapak sp. zoo. tetrapak.polska@tetrapak.com d) Synthos Group synthos-pl@synthosgroup.com 			

- e) Basf Polska Sp. z o.o. recepcja.basfpolska@basf.com
 - f) Silbo Sp. z o.o. info@silbo.pl
 - g) Stowarzyszenie Papierników Polskich info@spp.pl
- 3) Wprowadzający produkty w opakowaniach z tworzyw sztucznych i opakowania
- a) Polska Federacja Producentów Żywności Związek Pracodawców biuro@pfpz.pl
 - b) Polskie Stowarzyszenie Przemysłu Kosmetycznego i Detergentowego biuro@kosmetyki-detergenty.pl
 - c) Polski Związek Przemysłu Kosmetycznego biuro@kosmetyczni.pl
 - d) Interseroh Organizacja Odzysku Opakowań S.A. biuro@interseroh.pl
 - e) REKOPOL ORGANIZACJI ODZYSKU OPAKOWAŃ S.A. rekopol@rekopol.pl
 - f) Konfederacja LEWIATAN recepcja@konfederacjalewiatan.pl
 - g) Danone Sp. z o.o. recepcja.warszawa@danone.com
 - h) Związek Pracodawców Przemysłu Opakowań i Produktów w Opakowaniach EKO-PAK biuro@eko-pak.biz
 - i) CCR Polska Sp. z o.o. biuro@ccr.pl
 - j) CASTORAMA Polska Sp. z o.o. pawel.gembara@castorama.pl
 - k) IKEA Polska maciej.krzyckowski@ikea.com office.poland@IKEA.com
 - l) GRUPA LOTOS lotos@grupalotos.pl, Karolina.Sutor@grupalotos.pl
 - m) Carrefour Polska Sp. z o.o. wiktoria_plocha@carrefour.com
 - n) ZPPP Browary Polskie biuro@browary-polskie.pl
 - o) Stowarzyszenie Krajowa Unia Producentów Soków biuro@kups.org.pl
 - p) Krajowa Izba Gospodarcza - Przemysł Rozlewniczy kigpr@kigpr.pl, prezes@kigpr.pl
 - q) Związek Pracodawców Branży Elektroodpadów oraz Opakowań ElektroOdzysk biuro@elektro-odzysk.org.pl
 - r) Polskie Stowarzyszenie Ochrony Roślin psor@psor.pl
- 4) Przedsiębiorcy z branży recyklingu
- a) Polska Izba Odzysku i Recyklingu Opakowań biuro@pioiro.pl
 - b) Stowarzyszenie „Polski Recykling” sekretariat@polskirecykling.org
 - c) Interseroh Polska Sp. z o.o. biuro@interseroh.pl
 - d) PRT Radomsko Sp. z o.o. office@petrecyclingteam.eu
 - e) Veolia Energia Polska S.A. dariusz.mikolajczyk@veolia.com
 - f) GreenTech Polska S.A. biuro@greentechpolska.pl
 - g) WMB International Sp. z o. o. grzegorz.gieszczyk@wmbgroup.pl
 - h) Grupa ENERIS info@eneris.pl
 - i) Ogólnopolska Izba Gospodarcza Recyklingu biuro@oigr.pl
 - j) REPLAS Recycling Plastics Spółka z o. o ak@replas.eu, dz@replas.eu
 - k) FORS (Stowarzyszenie Forum Recyklingu Samochodów) biuro@fors.pl
 - l) Klaster Gospodarki Opdpaowej i Recyklingu biuro@klasterodpadowy.com
- 5) Inne podmioty (organizacje konsumenckie, organizacje handlu)
- a) Rada Krajowa Federacji Konsumentów sekretariat@federacja-konsumentow.org.pl
 - b) Stowarzyszenie Konsumentów Polskich sekretariat@skp.pl
 - c) Fundacja n/rz Odzysku Opakowań Aluminiowych RECAL recal@recal.pl
 - d) Deloitte jpatorska@deloittece.com
 - e) Green Management Group Sp. z o.o. info@gmgroup.biz
 - f) Fundacja ProTerra Centrum Edukacji Ekologicznej dla Zrównoważonego Rozwoju biuro@pro-terra.pl
 - g) CEC Government Relations mm@cecgr.com
 - h) GOZ WORLD lukasz@goz.world
 - i) Polska Organizacja Handlu i Dystrybucji pohid@pohid.pl
 - j) TGE Towarowa Giełda Energii S.A. tge@tge.pl
 - k) CSR Consulting aleksandra.kretkowska@csr-consulting.pl
 - l) Centrum UNEP/GRID Warszawa maria.andrzejewska@gridw.pl

JST	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
Jednostki sektora finansów publicznych	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
Wydatki ogółem	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
budżet państwa	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
JST	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
Jednostki sektora finansów publicznych	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
Saldo ogółem	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
budżet państwa	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
JST	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
Jednostki sektora finansów publicznych	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
Źródła finansowania	-											
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	W powyższym projekcie przyjęto, że stawki corocznej opłaty wyniosą odpowiednio 1 gr. za sztukę lub kg produktu jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego. W ww. projekcie przyjęto, że dochody Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej wyniosą, natomiast wprowadzenie tej opłaty nie spowoduje wydatków budżetu państwa.											
7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe												
Skutki												
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)				
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z r.)	duże przedsiębiorstwa	-	-	-	-	-	-	-				
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	-	-	-	-	-	-	-				
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	-	-	-	-	-	-	-				
	Osoby niepełnosprawne i starsze	-	-	-	-	-	-	-				
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	-										
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Stawka corocznej opłaty będzie miała wpływ na sektor mikro, małych i średnich przedsiębiorców.										
	rodzina, obywatele, w tym osoby niepełnosprawne i starsze, oraz gospodarstwa domowe	Stawka corocznej opłaty nie będzie miała wpływu na rodzinę, obywateli oraz gospodarstwa domowe.										
Niemierzalne												
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń		Stawka corocznej opłaty nie będzie miała wpływu na konkurencyjność gospodarki, na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe. Będzie miała natomiast wpływ na funkcjonowanie przedsiębiorców.										

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu		
☒ nie dotyczy		
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwrotnej tabeli zgodności).	☐ tak	☒ nie
	☐ nie dotyczy	
☐ zmniejszenie liczby dokumentów	☐ zwiększenie liczby dokumentów	
☐ zmniejszenie liczby procedur	☐ zwiększenie liczby procedur	
☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy	☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy	
☐ inne:	☐ inne:	
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.	☐ tak	☒ nie dotyczy
	☐ nie	
<p>Komentarz:</p> <p>Obciążenie regulacyjne związane z przedmiotową opłatą wprowadza ustawa o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej. Przedmiotowe rozporządzenie określa jedynie wysokość stawki corocznej opłaty i nie wpływa na zmianę obciążeń regulacyjnych.</p>		
9. Wpływ na rynek pracy		
Stawka corocznej opłaty będzie wpływała na stan środowiska i oczekuje się, że przyczyni się ona do zmniejszenia jego zanieczyszczenia, w szczególności środowiska morskiego.		
10. Wpływ na pozostałe obszary		
☒ środowisko naturalne	☐ demografia	☐ informatyzacja
☐ sytuacja i rozwój regionalny	☐ mienie państwowe	☐ zdrowie
☐ sądy powszechne, administracyjne lub wojskowe	☐ inne:	
Omówienie wpływu	Rozporządzenie, określając wysokość stawek corocznej opłaty, wpłynie na właściwy sposób zagospodarowania odpadów powstałych z produktów jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego, w związku z czym oczekuje się zmniejszenia zanieczyszczenia środowiska, w tym środowiska morskiego, odpadami powstałymi z tych produktów.	
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego		
Przepisy rozporządzenia wejdą w życie z dniem 1 stycznia 2024 r.		
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?		
Ewaluacja efektów projektu rozporządzenia nastąpi najwcześniej w 2025 r., po pełnym roku obowiązywania przepisów w zakresie corocznej opłaty oraz po otrzymaniu informacji o wysokości wpływów z tytułu tej opłaty. Ewaluacji zostanie poddana wielkość przeznaczanych środków na pokrycie kosztów zbierania i właściwego zagospodarowania odpadów powstałych z tych produktów, ilość wprowadzanych do obrotu produktów i ilość zebranych odpadów powstałych z tych produktów, a także stan środowiska. Przewiduje się, że ewaluacji dokona Ministerstwo Klimatu i Środowiska.		
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)		
-		

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA KLIMATU I ŚRODOWISKA¹⁾

z dnia

w sprawie stawek opłat produktowych dla poszczególnych rodzajów opakowań

Na podstawie art. 35 ust. 2 ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz. U. z 2020 r. poz. 1114 oraz z 2021 r. poz. 2151) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Rozporządzenie określa szczegółowe stawki opłat produktowych dla poszczególnych rodzajów opakowań

2. Szczegółowe stawki opłat produktowych, o których mowa w ust. 1, określa załącznik do rozporządzenia.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2024 r.²⁾

MINISTER KLIMATU
I ŚRODOWISKA

W porozumieniu:

MINISTER ROZWOJU

I TECHNOLOGII

MINISTER ROLNICTWA

I ROZWOJU WSI

¹⁾ Minister Klimatu i Środowiska kieruje działem administracji rządowej – klimat, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 27 października 2021 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Klimatu i Środowiska (Dz. U. poz. 1949).

²⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 16 grudnia 2014 r. w sprawie stawek opłat dla poszczególnych rodzajów opakowań (Dz. U. z poz. 1972), które zgodnie z art. 15 ust. 2 ustawy z dnia ... r. o zmianie ustawy o zmianie ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...) traci moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Załącznik
do rozporządzenia
Ministra Klimatu i Środowiska
z dnia
(poz.)

SZCZEGÓŁOWE STAWKI OPŁAT PRODUKTOWYCH DLA POSZCZEGÓLNYCH RODZAJÓW OPAKOWAŃ

1. Z tytułu obowiązku określonego w art. 14a ust. 1 i ust. 3.

Rodzaj opakowania	Jednostkowa stawka w zł za 1 kg
butelki jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych na napoje o pojemności do trzech litrów, włącznie z ich zakrętkami i wieczkami z tworzyw sztucznych	1,00

2. Z tytułu obowiązku określonego w art. 17 ust. 1 oraz art. 18 ust. 1 i 1a.

Poz.	Rodzaje opakowań (jednostkowych, transportowych i zbiorczych)	Jednostkowa stawka w zł za 1 kg
1	opakowania z tworzyw sztucznych	2,70
2	opakowania z aluminium	1,40
3	opakowania z metali żelaznych	0,80
4	opakowania z papieru i tektury	0,70
5	opakowania ze szkła	0,30
6	opakowania z drewna	0,30
7	opakowania wielomateriałowe	1,70
8	opakowania środków niebezpiecznych	2,00
9	opakowania środków niebezpiecznych, będących środkami ochrony roślin	2,20
10	pozostałe opakowania	1,00

3. Z tytułu obowiązku określonego w art. 21a ust. 1 i ust.2.

Rodzaj opakowania	Jednostkowa stawka w zł za 1 kg
butelki na napoje z tworzyw sztucznych o pojemności do trzech litrów, w tym ich zakrętki i wieczka	1,00

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia w sprawie stawek opłat produktowych dla poszczególnych rodzajów opakowań stanowi wykonanie upoważnienia zawartego w art. 35 ust. 2 ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz. U. z 2020 r. poz. 1114, z późn. zm.) do określenia przez ministra właściwego do spraw klimatu w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki oraz ministrem właściwym do spraw rolnictwa w drodze rozporządzenia, szczegółowych stawek opłat produktowych dla poszczególnych rodzajów opakowań, według których przedsiębiorcy wprowadzający do obrotu produkty w opakowaniach są obowiązani obliczyć należną opłatę produktową w przypadku niezyskania wymaganego poziomu recyklingu odpadów opakowaniowych, wymaganego poziomu selektywnego zbierania odpadów opakowaniowych lub wymaganego udziału wagowego tworzyw sztucznych pochodzących z recyklingu w opakowaniach będących butelkami jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych na napoje o pojemności do trzech litrów.

Zmiany wprowadzone ustawą z dnia ... r. o zmianie ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. poz. ...) wprowadzają nieco zmodyfikowaną delegację ustawową dla ministra właściwego do spraw klimatu. Poza wcześniej określonymi stawkami w obecnie obowiązującym rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 16 grudnia 2014 r. w sprawie stawek opłat produktowych dla poszczególnych rodzajów opakowań (Dz. U. poz. 1972), zostały dodane pozycje „opakowania środków niebezpiecznych” oraz „opakowania środków niebezpiecznych, będących środkami ochrony roślin”. Ponadto w art. 34 wymieniono nowe obowiązki, których niewykonanie wiąże się z obowiązkiem uiszczenia opłaty produktowej, jest to obowiązek uwzględnienia w opakowaniach (aktualnie w butelkach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych na napoje o pojemności do trzech litrów) materiału pochodzącego z recyklingu oraz osiągnięcia poziomu zbierania butelek na napoje z tworzywa sztucznego. W przypadku rodzajów opakowań wymienionych w pozostałych pozycjach załącznika, stawki pozostawiono na dotychczasowym poziomie.

Projektowane rozporządzenie będzie miało wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw.

Projekt rozporządzenia nie zawiera przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego

systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.) i nie podlega notyfikacji Komisji Europejskiej.

Projekt rozporządzenia nie wymaga zasięgnięcia opinii, dokonania konsultacji oraz dokonania uzgodnienia z właściwymi organami i instytucjami Unii Europejskiej, w tym Europejskim Bankiem Centralnym.

Stosownie do art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) projekt rozporządzenia zostanie zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji, w zakładce Rządowy Proces Legislacji.

Projekt jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

<p>Nazwa projektu Rozporządzenie Ministra Klimatu i Środowiska w sprawie stawek opłat produktowych dla poszczególnych rodzajów opakowań</p> <p>Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Klimatu i Środowiska</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Sekretarz Stanu Pan Edward Siarka</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Agnieszka Łęska, tel. 22 36 92 783, e-mail: agnieszka.leska@klimat.gov.pl Tomasz Zaliwski, tel. 22 36 92 840, e-mail: tomasz.zaliwski@klimat.gov.pl</p>	<p>Data sporządzenia 8 grudnia 2022 r.</p> <p>Źródło Upoważnienie ustawowe art. 35 ust. 2 ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz. U. z 2020 r. poz. 1114, z późn. zm.)</p> <p>Nr w Wykazie prac</p>
---	--

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Istotą problemu jest uiszczanie opłaty przez wprowadzających produkty w opakowaniach, którzy nie zapewnili wymaganego poziomu recyklingu odpadów opakowaniowych, zawartości materiałów pochodzących z recyklingu oraz poziomu zbierania odpadów opakowaniowych. Bez projektowanego rozporządzenia przedsiębiorcy ci nie będą znali stawek za każdy kilogram danego rodzaju odpadu opakowaniowego, wobec których posiadają ustawowe obowiązki, a których nie wykonali. Tym samym nie będą w stanie obliczyć należnej opłaty produktowej.

Zmiany wprowadzone ustawą z dnia ... r. o zmianie ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. poz. ...) wprowadzają nieco zmodyfikowaną delegację ustawowe dla ministra właściwego do spraw klimatu. Poza wcześniej określonymi stawkami w obecnie obowiązującym rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 16 grudnia 2014 r. w sprawie stawek opłat produktowych dla poszczególnych rodzajów opakowań (Dz. U. poz. 1972), zostały dodane pozycje „opakowania środków niebezpiecznych” oraz „opakowania środków niebezpiecznych, będących środkami ochrony roślin”. Ponadto w art. 34 wymieniono nowe obowiązki, których niewykonanie wiąże się z obowiązkiem uiszczenia opłaty produktowej, jest to obowiązek uwzględnienia w opakowaniach (aktualnie w butelkach jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych na napoje o pojemności do trzech litrów) materiału pochodzącego z recyklingu oraz osiągnięcia poziomu zbierania ww. butelek na napoje z tworzywa sztucznego. W przypadku rodzajów opakowań wymienionych w pozostałych pozycjach załącznika, stawki pozostawiono na dotychczasowym poziomie.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Proponuje się dostosowanie przepisów w zakresie opłaty produktowej dotyczącej odpadów opakowaniowych do zmian wprowadzonych ustawą z dnia ... r. o zmianie ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. poz. ...).

Ze względu na charakter zmian polegających na określeniu stawek opłat produktowych dla poszczególnych rodzajów opakowań, nie ma możliwości zastosowania innych środków do osiągnięcia celu przewidzianego w projekcie.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Przepisy dotyczące stawek opłat produktowych dla poszczególnych rodzajów opakowań są powszechne w krajach członkowskich UE. Należy jednak zauważyć, że nie jest możliwe wskazanie rozwiązań w innych krajach ze względu na okres dostosowania przepisów do dyrektywy 2018/851, z

której to wynika nowy zapis delegacji oraz podział z uwzględnieniem opakowań środków niebezpiecznych oraz opakowań środków niebezpiecznych, będących środkami ochrony roślin.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Wprowadzający produkty w opakowaniach	ok. 64,4 tys.	Rejestr-BDO	Projekt rozporządzenie nie będzie oddziaływał bezpośrednio na wszystkich wprowadzających a jedynie na taką część, która nie wypełni ustawowych obowiązków. Natomiast przepisy w tym zakresie już istnieją i ewentualna opłata jest naliczana i uiszczana już od kilku lat.

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt rozporządzenia będzie przedmiotem konsultacji publicznych, które zostaną przeprowadzone zgodnie z Uchwałą Nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2022 r. poz. 348). Projekt zostanie przekazany następującym podmiotom:

1. ERP Polska Organizacja Odzysku Sprzętu Elektrycznego I Elektronicznego I Organizacja Odzysku Opakowań S.A.
2. Branżowa Organizacja Odzysku Opakowań S.A.
3. Tom-Doleko-Ekola Organizacja Odzysku Opakowań S.A.
4. „Oiler Organizacja Odzysku Opakowań I Olejów” S.A.
5. Interseroh Organizacja Odzysku Opakowań S.A.
6. Biosystem Organizacja Odzysku Opakowań S.A.
7. Organizacja Odzysku Opakowań Rebis S.A.
8. Organizacja Odzysku Opakowań Torent S.A.
9. Reeko Organizacja Odzysku Opakowań S.A.
10. Rekopol Organizacja Odzysku Opakowań S.A.
11. Alba Organizacja Odzysku OPAKOWAŃ S.A.
12. Total-Eko Organizacja Odzysku Opakowań S.A.
13. Auraeko Baterpak Organizacja Odzysku Opakowań S.A.
14. Pro-Ekol Organizacja Odzysku Opakowań S.A.
15. Eko Cykl Organizacja Odzysku Opakowań S.A.
16. Eurobac Organizacja Odzysku Opakowań S.A.
17. Energa Organizacja Odzysku Produktów i Opakowań S.A.
18. Eko Trade Organizacja Odzysku Opakowań S.A.
19. Recan Organizacja Odzysku Opakowań S.A.
20. Eko-Świat Organizacja Odzysku Opakowań S.A.
21. Eko-Punkt Organizacja Odzysku Opakowań S.A.
22. CCR Repack Polska Organizacja Odzysku Opakowań S.A.
23. Ogólnopolska Organizacja Odzysku Opakowań O Trzy S.A.
24. Konsorcjum Olejów Przepracowanych - Organizacja Odzysku Opakowań i Olejów S. A.

Ponadto projekt rozporządzenia został przekazany do zaopiniowania do:

1. wojewodów;
2. marszałków województw;

3. Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego;
4. Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych;
5. Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego.

Projekt nie podlega opiniowaniu, konsultacji ani uzgodnieniom z organami i instytucjami Unii Europejskiej, w tym z Europejskim Bankiem Centralnym. Z uwagi na zakres projektu, który nie dotyczy praw i interesów związków pracodawców oraz zadań związków zawodowych, projekt nie podlegał opiniowaniu przez reprezentatywne organizacje pracodawców i związki zawodowe. Projekt nie dotyczy także spraw, o których mowa w art. 1 ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o Radzie Dialogu Społecznego i innych instytucjach dialogu społecznego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2232, z późn. zm.).

Projekt rozporządzenia, zgodnie z ustawą z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248), zostanie zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji w zakładce Rządowy Proces Legislacyjny.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z ... r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]												
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0–10)	
Dochody ogółem	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
budżet państwa	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
JST	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
pozostałe jednostki (oddzielnie)	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Wydatki ogółem	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
budżet państwa	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
JST	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
pozostałe jednostki (oddzielnie)	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Saldo ogółem	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
budżet państwa	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
JST	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
pozostałe jednostki (oddzielnie)	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Źródła finansowania													
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Projektowane rozporządzenie nie będzie miało wpływu na sektor finansów publicznych, w tym na budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego.												

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe								
Skutki								
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z ... r.)	duże przedsiębiorstwa	—	—	—	—	—	—	—
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	—	—	—	—	—	—	—
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	—	—	—	—	—	—	—
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	—						
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	—						
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	—						
Niemierzalne		—						
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń		Wyżej omówione propozycje zmian, w stosunku do obowiązujących stawek opłat produktowych dla poszczególnych rodzajów opakowań są niewielkie i nie mają charakteru merytorycznego. Z tego względu projektowane rozporządzenie nie będzie miało wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw m.in. mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców. Ponadto projektowane rozporządzenie nie wpłynie na sytuację ekonomiczną i społeczną rodziny, a także osób niepełnosprawnych oraz osób starszych.						
8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu								
☒ nie dotyczy								
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegółowo w odwróconej tabeli zgodności).					☐ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy			
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:					☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:			
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronicznej.					☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy			

Komentarz: Projekt jest kontynuacją aktualnie obowiązujących przepisów, zatem nie wpłynie na zmianę obciążeń regulacyjnych.		
9. Wpływ na rynek pracy		
Projektowane rozporządzenie nie będzie miało wpływu na rynek pracy.		
10. Wpływ na pozostałe obszary		
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ inne:	☐ demografia ☐ mienie państwowe	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu	Projektowane rozporządzenie nie będzie miało wpływu na pozostałe obszary.	
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego		
Planuje się, że niniejsze rozporządzenie wejdzie w życie od 1 stycznia 2024 r.		
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?		
Projekt jest kontynuacją aktualnie obowiązujących przepisów. W stosunku do obowiązujących stawek opłat produktowych dla poszczególnych rodzajów opakowań zmiany są niewielkie. Z uwagi na powyższe, nie przewiduje się ewaluacji efektów projektu.		
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)		
-		